

Мелани Роун

Принц на драконите

Част I Лица сред пламъци

Глава 1

Княз Зеава примигна срещу слънцето и изрази с усмивка задоволството си. Всички признаци предвещаваха добър лов: следи от лапи по скалите, следи от крила по пясъка и покарал покрай ждрелото горчивослад. Князът обаче имаше шесто чувство и не се нуждаеше от признаци, видими с просто око. Той можеше да почувства присъствието на плячката с цялата си кожа, да го подуши във въздуха, да го долови с всеки свой нерв. Неговите поклонници казваха, че е способен да посочи кога времето е назряло за лов само като се взре в небето. Враговете му казваха, че може да долавя невидими неща, защото сам е драконово изчадие.

Действително князът изглеждаше като човешко превъплъщение на дракона, за който беше тръгнал на лов днес. Дълъг надменен нос се издаваше напред от слабото му, хищно лице, чийто израз не беше съвсем безмилостен благодарение на хумора, притаен в ъгълчетата на устните. Близко шестдесет зими бяха обрамчили очите му с дълбоки бръчки, ала снагата му беше все още жилава и гъвкава, седежът му на седлото непринуден, гърбът – прав като меч. Най-горд сред старите дракони бе Зеава, и плащ черен като очите му, се стелеше във въздуха зад него като криле, когато яздеше своя висок боен кон навътре в Пустинята, над която властваше вече трийсет и четири години.

– Потегляме ли, мой княже?

Зеава погледна зет си.

– Потегляме – отговори той, с думите, осветени от вековете; а след това се ухили. – Потегляме всякак, Чей, освен ако десницата ти, с която стискаш меча, не е започнала вече да се поуморява.

Младият мъж на свой ред се ухили:

– Единственият път, когато беше взела да се поуморява, беше когато се бихме срещу Мерида. Но и тогава бе за малко и само защото ти непрекъснато прехвърляше към мен много врагове!

Юздите бяха затъкнати в муцуните на конете, а по седлата липсваха обичайните украшения, чието подрънкване би могло да предупреди дракона за появата им.

– Още десет мери, според мен – каза Чейнал.

– Пет.

– Десет! Дяволският му син ще се свре в някоя дупка из хълмовете и ще се бие оттам.

– Пет – повтори Зеава. – И ще стои при устието на Разцепикамък, както Върховният ни княз Рьолстра в своя палат на Канарата.

Хубавото лице на Чейнал се сбърчи в гримаса:

– Защо ти трябваше да го споменаващ? Толкова добре си прекарвах...

Зеава се изсмя. Дълбоко в себе си той, желаше този отличен момък да бъде истински негов син, негова плът и кръв, негов наследник. Чувстваше се много по-близък с Чей, отколкото с родния си син, принц Роан – тънък и кротък юноша, отдаден повече на наука и размишления, а не толкова на мъжествени изкуства. Роан беше доволно похванат с меч, отличен ловец на всякакъв вид дивеч – като изключим драконите, хитър и пъргав при бой с ножове, но Зеава не разбираше, че тези занимания не са за него смисъл и цел в живота. Зеава не проумяваше вкуса към книги и учене у своя син Роан. Честността принуждаваше стария княз да признае, че зет му Чейнал има и други интереси освен лова и сраженията, но те са на по-задно място. Когато Зеава се бе опитал да подтикне Роан към по-различни дейности, жена му и дъщеря му бяха изскочили срещу него като разсърдени дракони.

Зеава се ухили скришом, докато яздеше през пърлещата жега към клисурата Разцепикамък. Тобин трябваше да му е син: като момиче тя надвиваше и в езда, и в схватки с нож всички свои връстници. Женитбата и майчинството я поукротиха, но все още можеше да й причернява от време на време, досущ като на баща ѝ. Част от брачния договор на Чейнал поставяше условието, че на младоженката се забранява да влиза с кинжал в спалнята. Хрумването беше на Чейнал, който го смяташе за много хубава шега, и то действително бе накарало всички – включително Тобин – да паднат на земята от смях, но внесе и принос в семейната легенда, нещо, за което Зеава беше загубил надежда, че Роан някога ще направи.

Не че у Тобин липсва женственост – мислеше си старият княз, хвърляйки нов поглед към зет си Чейнал. Само жена, надарена с много чар, би могла да плени и задържи в плен огнения по нрав млад господар на крепостта Радзин. Шест години след сватбата си и раждането на синове-близнаци принцесата и съпругът ѝ бяха все така влюбени един в друг. Жалко, че Роан все още не си беше намерил някоя изгора, та да се

затвърдят и стойката, и мъжеството му. Нищо не превръща момчето в мъж така бързо и тъй добре, както желанието да покориш красавици.

* * *

Предвижданията на Зеава се оказаха верни. Драконът си бе избрал да се настани на един остър връх – същинска наблюдателница – в края на клисурата. Ловците спряха на цяла мяра разстояние, за да се полюбуват на страховития звяр: тъмnozлатист като пясъците, които му бяха дали живот, и с размах на крилата по-широк, от ръста на трима високи мъже. Дори от това разстояние можеше да се усети колко злобно гледа.

– Какъв мъжкар, истински родоначалник – промърмори Чей, отдавайки дължимото на противника. – Бъди внимателен, княже.

Зеава прие тези думи според значението, с което бяха отправени – не като предупреждение, че може да загуби в двубоя, а като напомняне да не си навреди по време на самия двубой. Ако се прибереше вкъщи с повече от една-две драскотини, жена му щеше да редува ласкавите грижи за раните му с яростни изблици срещу непохватността, с която ги е получил. Княгиня Милар бе легендарно прочута със своята избухливост: толкова, колкото и със своята рядка сред жителите на Пустинята, златисторуса красота, която беше предала и на сина си.

Двадесетината конници се разпръснаха ветрилообразно, заемайки позиции в съответствие с етикета, а Зеава продължи сам напред. Драконът го изгледа свирепо и князът се усмихна. Звярът беше безкрайно разлютен. Гъста маслена смрад се носеше в горещия въздух – тя бликаше от жлезите в основата на дългата опашка с остри шипове. Мъжкарят се бе приготвил да опложда своите женски, скрити из пещерите наоколо, и всеки, който му препречваше пътя към целта, беше обречен на страшна смърт.

– Разгорещен си и не те свърта, а, Дяволска муцуно? – напяваше си Зеава със съвсем нисък глас. Князът измина в тръс известно разстояние, като плащът му се развяваше над раменете, и спря на половин мяра от наблюдателницата. Островърхата скала беше от жилчест пясъчник в десетина оттенъка на кехлибар и тъмnochервени рози, като Огнената кула на Цитаделата, палата на Зеава. Драконът се бе вкопчил в камъка с лапите си, всеки пръст от тях дебел колкото мъжка китка, и с лекота пазеше равновесие, макар че често-често размахваше черно-златистата си опашка. Двамата владетели на Пустинята се измериха с поглед. Привидно двубоят бе смехотворно неравен – масивният дракон със зъби като кинжални срещу сам мъж на кон. Но Зеава имаше едно предимство,

което го бе направило победител в такива премерения на силите цели девет пъти досега. Бе побеждавал повече от всеки друг човек на материка и това бе част от семейната легенда. Зеава разбираше драконите.

Този тук гореше от нетърпение да се сноши със женските си – дванайсетина, дори повече – но вече беше стар и знаеше това. По тъмнозлатистата му кожа личаха белези от битки, а един от ноктите му, пострадал при предишен двубой, висеше под неестествен ъгъл. Докато великанските криле застрашително се разгъваха, показвайки кадифено-черното си опако, можеха да се видят зле излекувани разкъсани рани, както и кости, зарасли криво след счупване. Драконът вероятно щеше да се съвокуплява за последно – и, подозираше княз Зеава, си даваше сметка за това.

Звярът бе в състояние да създаде на княза доста работа, но Зеава знаеше още нещичко за драконите. Макар да се славят като хитри, те не могат да задържат в ума си повече от една мисъл наведнъж; този желаше да опложда, и следователно щеше да се бие без всякаква изкусност, без тънките уловки, до които прибегва един мъжкар, когато е приключил чифтосването за три години напред. Разгоненият противник на Зеава вече няколко дни се беше опивал от смрадта, отделяна от жлезите му – няколко дни беше играл по пясъка и скалите любовните си танци, привлекли женските към него. Дори и мозъкът му беше размекнат и бе загубил изцяло остротата си, защото едничката цел на дракона беше да оплоди дракониците, а това го правеше едновременно по-уязвим и поковарен. И макар Зеава съвсем разумно да вземаше пред вид ноктите и зъбите на звяра, той също се и усмихваше, предвкушвайки десетия си триумф. Щеше да разгадае играта на мощния мъжкар, да осуети клопките му и да се забавлява.

* * *

На петдесет мери от тях, в крепостта с дялани от як камък кули, градени с последователните усилия на поколения Зеавови предци, княгиня Милар седеше на верандата заедно със сестра си Андраде. Двете мълчаха; влизането на една слугиня с плодове и разхладителни напитки беше прекъснало бурната свада между близначките. Повод за свадата бе принц Роан.

След като слугинята се поклони и се оттегли, господарката Андраде праметна отново на гърба си дългата руса плитка и впери поглед в сестра си:

– Спри да вдигаш шум около момчето! В двора на Рьолстра се

мъят неща, които Зеава не може да се надява да разбере; Роан обаче със сигурност ще ги разбере!

– Да не би да искаш да кажеш, че съпругът ми е глупак? – рязко възкликна княгиня Милар.

– Не ми се прави на възмутена, Милар. Съпругът ти е блестящ воин и чудесен мъж, но ако мислиш, че предстоящият сблъсък ще се решава с оръжие, грешиш. Единствен Демонът на Бурята знае какво крои Рьолстра и във всеки случай то няма да е нещо, срещу което да тръгнеш с войска. – Тя се пресегна и взе един грозд от купата, като огледа критично алените зърна с рубинов блясък. – Навярно мислиш, че вашето „княжество“ е твърде богато и могъщо, за да го грози заплаха. Върховният княз обаче е тъй устроен, че не понася някой да бъде по-богат от самия него. А Зеава не пропуска да извади на показ възможностите си. Чух какъв дар е изпратил на Рьолстра за рождения му ден.

– Този дар беше напълно подобаващ...

– На самомнението на твоя благоверен! Два коня – четири, хайде – с хубава сбруя и скъпи чулове биха били напълно достатъчни. Но двайсет! И целите в сребро! Твоят съпруг се перчи с богатството си, Милар, а това е опасно, също както и днешният глупашки лов на дракони. Девет чудовища е убил, защо му трябва десето?

Княгиня Милар имаше изражение, което бе карало десетки велможи да се усещат по-ниски от тревата; от тази ледена високомерност обаче лицето ѝ не ставаше по-малко прекрасно. Тя отговори:

– Дълг на Зеава е да избрежда драконите в Пустинята. Ловът за него е начин да прояви силата и хитростта, които са толкова важни пригодени на война. Това, както виждаш, е политика.

– Това, както виждам, е глупост! По-добре да беше изпратил Роан да убие този дракон, и да покаже сила и хитрост като наследник на княжеството. – Андраде лапна зърно грозде, разцепи със зъби кожицата му, изсмука сладкия сок и изплю всичко друго в сребърната купа, оставена от слугинята за тази цел.

– Роан няма сърце да убива дракони – с печал призна княгиня Милар.

– Но иначе има сърце, и е достатъчно воин – изтъкна Андраде. – Да се облече като прост войник последния път, когато воювахме с Мерида, а вие му бяхте забранили да напуска Цитаделата...

– Бойният му дух никога не ни е тревожил. Но знаеш, че той прекарва по много време над книгите си и в разговори с крайно неподходящи хора. По-рано то защитавах, но започвам да виждам, че Зеава е прав.

Роан трябва да се научи да бъде княз като прадедите си.

– Няма нужда да учи това! Да изградиш едно княжество е прекрасна работа за войник, Зеава я е свършил отлично. Той обедини завещаните от дядо му земи, укрепил властта си над онези, които баща му изтръгнал от Мерида, и разширил територията със собствени усилия. Всъщност – добави замислено Андраде – не можем да го корим, че иска да се изтъква. Извършил е чудеса, особено срещу Мерида.

– Ако желаех да чуя сказанията за минали времена, щях да повикам барда си – каза сухо княгиня Милар.

Андраде отмина забележката и продължи:

– Бедата при Зеава е, че вече няма какво да прави. Всичко, което му хрумва, е да харчи пари за теб, Тобин и тая купчина камънаци, в която седим сега и да пилее времето си, като убива дракони. Вярвай ми, скъпа сестро, Рьолстра за разлика от него може да си намери редица занимания – и нито едно от тях здравословно, що се отнася до вас.

– Не виждам какво...

– Обикновено виждаш – прекъсна я Андраде. – Остави Роан да чете книги и да приказва с посланици, дори със слугите на посланиците! Така ще научи неща, които не би могъл по никой начин да научи от Зеава.

– Защо не се върнеш към задълженията си в онова плесеняло светилище? И не оставиш светските работи на хората, които могат да ги вършат?

– А ти какво мислиш, че правя в плесенялото си светилище, може би плета чорапи? – Гостенката издаде презрителен звук и взе нов грозд от купата с плодове. – Докато уча глупавите си питомци да станат фарадим, слушам какво говорят. А онова, което чувам тези дни, не е приятно, Милар. – Господарката Андраде се зае да отброява точка по точка по дългите си тънки пръсти, всеки от които бе украсен със златен или сребърен пръстен с различен камък. Тънички верижки пресичаха ръцете ѝ отгоре и свързваха пръстените с гривните, които бележеха ранга ѝ на първожрица в Светилището на Богинята. – Първо: Рьолстра не смята да воюва срещу когото и да било, и за Зеава няма никакъв смисъл да демонстрира сила и сръчност в лова на дракони. Второ: Върховният княз разполага със съгледвачи във всеки двор, включително и вашия...

– Невъзможно! – изсмя се княгиня Милар.

– Виночерпецът ви изглежда долен човек. А и за помощник-началника на конюшните не бих си заложила главата. Трето: Върховният княз има седемнадесет дъщери. Някои от тях законни, от клетата покойна Лаланте. Но за всички трябва съпрузи. И къде Рьолстра ще търси

подходящи женихи според теб? Ще ти кажа – в най-първите дворове, то дори и за извънбрачните си щерчици.

Княгиня Милар внезапно се изправи върху лежанката, покрита със синьо кадифе:

– Да не би да искаш да кажеш, че ще изпатят сватове за Роан?

– Bravo! – похвали я Андраде. Гласът ѝ бе пропит със сарказъм. – Да, ще изпатят сватове. Нима можеш да си представиш по-подходящ жених от своя син? Той е богат, с най-благородна кръв, и един ден ще управлява тая пустош – което, макар да не звучи препоръчително само по себе си, все пак загатва известна власт. А и съвсем не е лош за гледане.

– Синът ми е най-хубавият младеж на материка! – скочи в защита княгиня Милар. – Той е безупречно красив и...

– Девствен?

Княгинята сви рамене:

– Зеава казва, че по походката си личи дали някоя е жена или девица, но не съм чувала за подобен начин да се разбере при момчетата. Все пак какво значение има? Булката трябва да влезе девствена в брачната спалня, не самият принц.

– Исках само да зная намерил ли си е вече някоя. Но и без друго той не е от онези, дето запрятат която пола срещнат просто заради удоволствието да го направят. Възвишена душа е Роан, горкичкият. – Андраде прекара миг-два в размисъл над въпроса, после въздъхна. – Във всеки случай Рьолстра ще ви изпрати сватове, и то за някоя от законните си потомки, защото незаконнородена би била обида за вашия дом, и още.

– Но това е чудесно! – сините очи на княгиня Милар блеснаха изпод слънчево-свилената коса. – Помисли само каква чест; ами зестрата! Можем смело да поискаме замъка Феруче. За Роан просто няма подходяща невеста от дъщеря на Върховния княз!

– Милар, поразсъждавай малко! Този брак ще ви свърже с Рьолстра...

– Разсъждавала съм, разбира се! Рьолстра надали би нападнал съпруга на дъщеря си!

– Чуй какво ти говоря! Роан и неговата княгиня ще имат синове, които някой ден ще владеят Пустинята. И какво по-естествено от това внукът на Върховния княз да прибави принадлежащите му земи към владенията на своя скъп повелител и дядо?

– Никога! Договорът от Линее определя Пустинята да бъде на Зеава

и неговия род, докато пясъците раждат огън!

– Много хубаво. Както разбирам, приверждаш направо думите от договора. Но пустинята ще продължи да бъде на Зеава, тоест на неговия род, чрез Роан. А също така ще бъде и на Рьолстра, тоест на неговия род, чрез дъщерята, която той ще изпрати за Роанова невеста. Върховният княз навърши едва четиридесет и пет тази година, Милар. Нека ти призова едно видение...

Очите на княгинята уплашено се разшириха:

– Не, Андраде! Недей, не бива! Не тук!

– Само с думи, сестро: Ето, чуй. Да приемем, че Роан се оженва за дъщеря на Рьолстра, която и да е, не мога да ги изброя всичките. Да приемем, че подир две години те се сдобият с дете. Върховният княз ще бъде на четиридесет и седем. Да приемем, че доживее до осемдесет – не е невероятно, дядо му беше на деветдесет и три, когато умря...

– Но пък баща му беше само на двайсет и осем.

– Нищо и никаква възраст. Винаги съм имала съмнения относно бутилката с ракия, която ужким била развалена и причинила смъртта му... Докъде бях стигнала? А, да. Зеава тази година навършва шестдесет. В неговия род не живеят дълго... о, Милар, недей ме гледа с насълзени очи. Той вероятно ще ме опровергае напук, и ще изкара до сто тридесет и пет зими. Но да приемем, че нещо му се случи, преди още да са пораснали внуците му. И Роан става княз. Да приемем, че по-нататък нещо се случва на Роан – а, скъпа, вярвай ми, щом синовете му изкарат обичайните детски болести, Роан ще стане излишен – и това до какво ще доведе: княгинята става вдовица, синовете ѝ на десет или дванайсет зими... и Рьолстра, в цветущо здраве, недостигнал дори сегашната Зеамова възраст.

– Смешни фантазии! – възкликна княгиня Милар, но в очите ѝ имаше сенки.

– Щом ти харесва, наричай го така. Друго видение с думи: Роан става действително ненужен, след като вече е направил едно или две деца от мъжки пол на щерката на Рьолстра. Върховният княз го отстранява от пътя си, Зеава бива сложен за опекун над малките, докато навършат пълнолетие. Рьолстра може да остави съпруга ти да почине от естествена смърт, а сам той пак да прави каквото иска – когато внукът му встъпи във владение на наследството си.

Господарката Андраде се зае с гроздето и зачака близначката си да осмисли напълно онова, което ѝ беше казала. Първожрицата не знаеше защо полага толкова усилия да отвара очите на чудно хубавата си, ала

не твърде умна сестра. Милар бе наследила цялата красота в семейството, оставяйки на Андраде „само“ ума и волята. Всичко, което у Милар беше нежно-златисто, у Андраде беше сурово. И двете жени бяха известни с избухливия си характер, но докато Милар мятеше в гнева си мълнии, които не предизвикваха пожар, Андраде внимателно преценяваше как да насочи огъня, за да унищожи противника си. Милар беше напълно щастлива да бъде просто съпруга на мъж като Зеава (твърде забележителен мъж, чиито качества признаваше и Андраде, но само пред себе си), майка на неговите деца и господарка на неговата крепост. Андраде никога не би могла да се задоволи с такъв живот. Тя можеше да се омъжи за някого, чрез когото да управлява обширни дялове от материка, но като първожрица в Светилището на Богинята беше успяла да разпростре непряко властта си над повече земи, дори от Върховния княз. Нейните фарадим, наричани по-просто „Слънцебегачите“, бяха навсякъде, и чрез тях тя оказваше влияние или открито се разпореждаше с всеки владетел между Тъмно и Изгревно море.

Давам си толкова труд, предположи в себе си Андраде, заради Роман. По нрав той не приличаше нито на майка си, нито на баща си, нито на леля си, така че тя не виждаше тя у него себе си в мъжки облик. Младецът бе единствен по рода си; затова Андраде го ценеше. Милар обичаше момчето всеотдайно, а и Зеава бе точно толкова привързан към него, макар да не го разбираше. Единствена Андраде го разбираше. И смътно бе съзряла какво би могло да излезе от нейния племенник. Милар бавно проговори:

– Схващам мисълта ти, Андраде. Искаше ми се да я бе изразила ясно в самото начало. Просто ще трябва да отпратим сватове на Върховния княз, когато дойдат.

Господарката Андраде въздъхна:

– Как? – рече тя, изразявайки с тази единствена дума цялата сложност на въпроса и питайки се дали сестра ѝ наистина е глупачка или само се държи като такава.

Лицето на княгиня Милар, което близо трийсет години сред суровите условия на Пустинята бе едва белязано с бръчици, сега се набразди от тревога:

– Открит отказ би бил ужасно оскърбление! Рьолстра ще се нахвърли върху нас като дракон върху жребче-годиначе! – Тя помълча напрегнато миг-два, а после се усмихна: – Зеава може да спечели всяка битка. И ако Рьолстра дръзне да ни нападне, ще се прибере на Канарата напълно разбит!

– Ти си умопобъркана! – кресна Андраде, изкарана извън търпение. – Нищо ли не си чула от онова, което ти говорих? Не чу ли точки четвърта, пета и шеста?

– Не съм, защото не ми ги каза! – избухна Милар на свой ред. – Как очакваш да взема решение, когато задържаш сведения?

– Извини ме – промълви Андраде. – Добре, ето – четвърта точка: Чал, князът на Осетия, е в лагера на Рьолстра. Имат споразумение да търгуват, което ще огласят пред всички на Риалата тази година. Точка пета: Даар, господарят на Гилад, морската крепост, си търси съпруга – и иска благородническа дъщеря. Точка шеста: онзи нещастник Висарион, владетелят на Гриб, също е на страната на Рьолстра. Сериозно ли мислиш, че твоят съпруг ще може да издържи срещу тях? Като добавим и открито признатите от Върховния княз съюзници? Всички те са виждали чудесата, извършени от теб и Зеава тук: Пустинята никога няма да стане градина, то се знае, но вие почти сте превърнали части от нея в нещо подобно. Цитаделата, Чейналовата крепост Радзин, Тиглат и Туат и Белоскалият дом – всичко онова, което предците на твоя мъж са направили, най-сетне носи плодове. И не мислиш ли, че съюзниците на Рьолстра биха се радвали да имат повод да опустошат вашето княжество, и да си поделят после плячката? Обидата, нанесена на дъщерята на Върховен княз, ще им предостави чудесно основание да отмъстят за честта ѝ – особено ако някои измежду тях са женени или сгодени за нейни сестри... – Андраде спря, когато видя по уплашеното лице на близначката си, че Милар най-сетне е проумяла сериозността на положението: не толкова своето, колкото това на Роан.

– Андраде – изрече тя едва чуто – ако е както ти казваш, то какво можем да сторим? Нима да оставя Роан да склучи брак с дъщеря на Рьолстра не е все едно да го кача на кладата? А ако откажем...

– Роан ще бъде оженен, и то в най-близко бъдеще – отвърна Андраде, доволна, че сестра ѝ е стигнала точно там, където тя самата бе пожелала да я докара. – Имам едно момиче, подходящо за него. Рьолстра не може да прати сватове за вече обвързан в брак мъж, нали така?

Княгинята, останала без сили, пак се отпусна върху лежанката. Запита без всякаква надежда:

– Хубава ли е? От какъв род е?

– Много е хубава – успокои я Андраде – и от чудесно потекло. Но даже да беше грозна като дракон, даже и майка ѝ да беше жена без чест, тази девойка пак щеше да е най-подходящата за сина ти. Защото, мила ми сестро, тя има ум.

* * *

Пладнешката жегга спираше дишането. Господарят Чейнал наблюдаваше битката на своя тъст с дракона, бършеше потта от челото си и се чудеше колко ли ще продължи това. Кръв бликаше от раните в златистата кожа на чудовището, дълъг разрез от удар с меч личеше върху крилото му и ако се съди по гърчовите, май, беше засегнат нерв. Драконът ръмжеше от ярост, а Зеава си играеше с него. Времето течеше обаче, без звярът да се изтощи, и Чейнал започваше да чувства безпокойство.

Безпокояла се и другите конници от свитата. Те все така стояха в полукръг – само се бяха дръпнали малко назад, когато драконът напусна каменната си наблюдателница, за да излезе срещу Зеава на пясъка при края на клисурата. Чейнал трябваше да реши дали и те да се включат в битката. Той бе получил заповед да не се намесва докато положението не стане неспасяемо. Всички присъстващи мъже и жени имаха опит с по-малки дракони, защото княз Зеава бе щедър и искаше всеки член на свитата му да отнесе вкъщи някой зъб или нокът за спомен от приключението. Само на княза обаче бе позволено да убива самци през брачния им сезон, какъвто бе случаят сега, и никой не се намесваше в двубоя без уважителна причина.

Чейнал изгаряше отвътре и закопня за хладните морски ветрове на крепостта Радзин. Въздухът около него се завихреше всеки път, когато драконът гневно удареше криле. Жеггата изцеждаше всяка капка пот и я изсушаваше върху кожата. Чейнал примижа, взирайки се в клисурата, където скалите отразяваха безмилостните слънчеви лъчи и умножаваха яркостта им; после премести очи й, ги притвори, за да облекчи болката в тях. Както се движеше неспокойно върху седлото, усети, че тревогата се е предала и на коня. Ушите със сребърни пискюли се снишаваха назад, тръпки пробягваха по атлазените мускули под черната кожа с матов блясък.

– Търпение, Аккал – промълви Чей. – Той знае какво върши. – Чейнал поне се надяваше да е така. Много време измина, откакто драконът зае позиция и Зеава му пусна първата кръв. Движенията на княза бяха вече по-бавни, скоковете на едрия му боен жребец – не така пъргави. На Чейнал му се струваше, че двамата стари бойци, князът и драконът, сега са с точно еднакви сили и равни шансове един срещу друг.

Драконът изрева и замахна срещу Зеава, чийто кон едва успя да го измъкне своевременно. В пещерите вътре в клисурата с гръм се разтърсиха скали, и хленчът на чакащите женски стигна до цвилене. Всяка от

тях, укрила се надълбоко и в безопасност, изнемогваше от нетърпение да бъде насаме с избрания си самец, и зовеше навън към него, жално настоявайки за присъствието му.

Аккал отново потръпна и Чей го успокои. Тъй като бе забелязал, че Зеава все по-трудно убягва от ноктите и зъбите на своя противник, господарят на Радзин, за да пропъди нарастващата тревога от ума си, започна да изчислява колко ли женски ще умрат в пещерите си, без да се съберат с мъжкар, и колко ли яйца ще останат неоплодени, когато този дракон загине. Петнадесет женски може би, всяка с по двајсетина яйца, от които пет или най-много шест биха могли да дадат зародиш, способен да оцелее и полети. Ако това число се умножеше по девет броят на другите самци, които Зеава беше убил в разгара на размножителния им период и ако в сметката се включеха и техните женски, сборът ставаше внушителен. Но винаги имаше нови дракони. Пустинята даваше стотици люпила всяко трето лято и цели ята от дракони прелитаха над княжествата из материка, унищожавайки реколтата и добитъка. За да се изтреби тая напаст, най-добре беше да се убиват мъжкарите-оплодителни, понеже неоплодените женски и техните яйца също загиваха. Но и това в крайна сметка се оказваше непечеливш вариант. Винаги имаше нови дракони.

Чейнал въздъхна и потупа жребеца по врата. Властта на Зеава отчасти се крепеше и върху умението му да изтребва драконите. Дали и Роан ще може да направи необходимото, когато дойде редът му? Силата и издръжливостта, доказвани чрез лова на дракони, бяха неделима част от качествата на един повелител на Пустинята. На какво друго да се крепи властта, ако не на военните победи?

Родът на самия Чейнал от поколения не бе изпуснал опеката над единственото пристанище в Пустинята, и се, беше прославил като застъпник и покровител на търговията в целия край. Но господарят на Радзин притежаваше достатъчно честност, както и чувство за хумор, за да признае, че неговите предци първоначално бяха установили могъществото си като пирати: и не от законно събирани средства, не от пристанищни такси бяха парите, употребени за построяването на крепостта им. В днешните цивилизовани времена бързите кораби с червено-бялото знаме на Радзин вече не сновяха около Малките острови, нито се криеха в заливчета, дебнейки богати търговски съдове; напротив, те охраняваха морските пътища, пазеха безопасността. Ала вкусът към битки и към грабителски набези се бе запазил сред потомците, отбеляза в себе си господарят Чейнал с тънка усмивка. Той си припомни каква лудешка

радост беше изпитвал на война, предвождайки част от силите на Зеава; а в мирно време на всеки три години, когато се свикваше Риалата, той си доставяше удоволствието да краде при продажбите на конете си. Да се сражаваш на бойното поле и да надхитриш отсрещната страна при пазарлъци – ето чудесни основи за властта. Младият му шурей Роан се бе показал способен воин в онзи паметен ден срещу Мерида, когато родителите му за малко не получиха удар, когато откриха присъствието му, за което не бяха дали разрешение. Той можеше да прояви достатъчно хитрост, когато пожелае. Но беше воин по задължение, а и при сделките усетът не му идваше откъдето.

Вниманието на Чейнал се върна пак към двубоя, който се водеше пред него, тъй като драконът разпери криле и засенчи слънцето. Звярът се вдигна нагоре, описа малък кръг, за да разпали гнева си, и след това с разперени ноктести лапи се устреми срещу Зеава. Князът изчисли скока на коня си до косъм! Изчака до последния миг, преди да пришпори обезумелия си жребец и да се изплъзне от дракона, като в същото време с меча си нанесе удар върху туловището му. Зейна страшна рана и бликна кръв. Звярът нададе предсмъртен писък, а свитата на Зеава – възглас на радост, макар и приглушен, когато задните му крака потънаха в рохкавия пясък и той запляска с криле, търсейки опора, в която да се вкопчи. На писъка му отвърнаха с рев всички женски от пещерите си.

Чейнал почувства облекчение. Зеава все още беше онзи княз победител, когото честваха и славеха, запазил бе непокътнати и ловкостта си, и хитростта си. Сега противникът му кървеше, дишаше и се движеше трудно. Но пламъците в очите му не бяха угасени. И когато пак се изправи на крака, драконът изви встрани, за да подеме отново битката: този път не на живот, а на смърт.

* * *

Принцеса Тобин обичаше горещо децата си, но не се чувстваше задължена да прекарва цялото си време в грижи за тях. В палата на съпруга и имаше достатъчно слуги, които да проверяват нахранени ли са близнаците, слушат ли, възпитателите си и не са ли забъркали някоя пакост, докато родителите им управляват обширните имения. Тук, в Цитаделата, хората, щастливи да обслужват младите господари при ежегодното им гостуване, бяха много. Затова, когато чу смях през прозорците си, гледащи към главния вътрешен двор, тя предположи, че някой от конярите забавлява двете момчета. Тобин погледна вън и видя Джани, възседнал странично петнисто конче, и Мааркен, яхнал доресто, да

размахват дървени мечове срещу един млад мъж, който развяваше пурпурен плащ, подобен на драконови крила. Млад мъж не беше от конярите.

– Роан! – извика тя през прозореца. – Какво правиш там?

– Дракон, мамо! – извика Джани, размахал меча. – Виж ме!

Когато близнаците се опитаха да стъпчат с конете си бъдещия владетел на Пустинята, принцеса Тобин поклати глава – с обич, но и с известно раздражение. Отпрати секретарката си и забърза към стълбището, мърморейки: „Честна дума, те го въртят на малкия си пръст! Княз като него да си играе на дракон, заради две петгодишни хлапета!“ Но в гласа ѝ имаше топлота, и когато прекоси входната зала и излезе на двора, тя избухна в смях, виждайки как брат ѝ, получил кос удар върху „крилото“ си от меча на Мааркен, приплясква с пурпурния плащ съвсем като умиращ дракон и се смъква на земята.

Тобин погледа своите шумно ликуващи потомци, въздъхна и се обърна към брат си:

– Хайде ставай, стига си се правил на глупак! – смъмра го тя. С весело блеснали очи той я погледна изпод плаща. – А вие – продължи младата принцеса към синовете си – върнете понитата в конюшнията и не идвайте тук, преди да сте се погрижили за нуждите им. Вашият дядо не ви ги е подарил, за да ги пренебрегвате.

– Аз убих дракона, мамо, видя ли? – тържествуваше Мааркен.

– Да, миличък, видях, и видях, че си много добър боец. А сега нали ще извините дракона, докато с него си поговорим малко?

Драконът стана, отупа дворната прах от дрехите си и сподели:

– Чувал съм да казват, че драконите обичат да си похапват принцеси, и то хубавички.

– С мен ще си счупят зъбите – заяви твърдо Тобин. После се размая, тъй като Роан взе да замахва с „крилете“ си и да я напада ту от една страна, ту от друга: – Ей, да не си посмял!

Близнаците радостно писнаха, когато той се стрелна към нея и я обви в плаща. Без да обръща внимание на протестните викове, Роан безцеремонно натопи сестра си в коритото за поене на конете. Тобин вдигна фонтан пръски, нагълта вода, изплю я и изгледа брат си с негодувание. Той отбеляза небрежно:

– Голяма жегга е днес, като в люпилня – и сам прекрачи вътре.

Тобин се премери добре, ритна брат си в краката и го просна в дълбоката до коленете вода. Роан нададе гневен вик. Тя мило го попита:

– Виждал ли си удавен дракон? – и бързо скочи назад, когато той

посегна да я сграбчи.

– Без малко да видя удавен принц! – ухили се той, пригласяйки назад мократа си коса.

Тобин събра нахиснатите си поли и се измъкна от коритото. Каза престорено заплашително на синовете си:

– Вие двамата, ако не искате да споделите същата участ...

Това беше достатъчна покана. Близнаците скочиха от кончетата си и се хвърлиха в коритото, където поведоха бой сред водата. Тобин весело се включи и им помогна да натопят Роан цял. Най-сетне – мокри до кости, останали без дъх, но възбудени от победата – момчетата излязоха и отидоха да върнат понитата в конюшната. Роан пъргаво се изправи, прекрачи навън и се ухили към сестра си:

– Е, вече е по-добре! Последните няколко дни изглеждаше прекалено царствена и сериозна. Сега пак имаш човешки вид.

Тя плесна с длан по мократа му руса глава:

– Глупчо такъв!... Хайде, ела в градината да се поизсушим – някъде, където няма да ни видят. Мама би ни одрала живи, ако покапем новите й килими от Кунакса.

Роан дружески обви с ръка раменете ѝ, докато пресичаха двора и минаха през градинската порта. Бе късна пролет, цветята растяха буйно и Тобин за пореден път се удиви на чудото, докарало рози в Пустинята. Преобразяването беше започнало през детските ѝ години и сега не си спомняше дали някога в Цитаделата е имало по-малко блага и удобства. Разкоша на дома на съпруга си, крепостта Радзин, приемаше като нещо дължимо. Душата ѝ обаче принадлежеше все още на Цитаделата на нейните предци, и тя открито се гордееше с красотата, която майка и бе създавала на това място.

Младата принцеса избра една огряна от слънце каменна скамейка, където разстла полите си да съхнат. Роан прояви любезността да разплете дългите ѝ плитки и да ѝ помогне да срещне с пръсти черната си коса.

– Спомняш ли си, когато татко играеше с нас на дракон? – запита той.

– Ти винаги оставяше мен да се възползвам от предимствата – отвърна му с обич тя. – Татко обаче никога не се сети да си наметне плащ като тебе. Ти си роден актьор.

– Надявам се – отговори той някак мрачно.

– Джани и Мааркен те обожават – продължи Тобин, преструвайки се, че тонът му не ѝ е направил впечатление. – Когато сам имаш синове, ще бъдеш чудесен баща.

– Хайде, недей и ти – промълви брат и. – Цяла пролет мама не говори за нищо друго. На Риалата вероятно ще ми изнамери някоя тучна, кравообразна глупачка от знатен род, за да ми роди деца.

– Никой не те принуждава да се жениш за девойка, която не можеш да обичаш. Можеш сам да избираш, и то сред най-добрите.

– На двадесет и една години съм и още не съм открил момиче, с което бих могъл да прекарам дори два дни, камо ли целия си живот. Ти и Чей имахте късмет да се намерите толкова млади.

– Богинята ни събра – отвърна Тобин. – Истина е също, че не си и тръгнал да търсиш.

– Мама и татко възнамеряват да търсят вместо мен – въздъхна младежът. – Това е бедата. Мама ще гледа избраницата да е от най-високо потекло – толкова високо, че сигурно няма да може да се облича без помощта на три камериерки. А татко желае да бъде красива и плодовита – защото, казва той, искал хубави внуци. – Роан печално се засмя. – Колкото до онова, което аз искам...

– Я не смей да ми се представяш за хрисим – скастри го тя. – Познавам те, братле, ако не искаш да се ожениш за дадено момиче, няма да се ожениш, без значение какво говорят или желаят мама и татко.

– Но рано или късно ще трябва да заплодя една или друга... Изсъхнаха ли ти вече дрехите? Татко ще се прибере скоро с дракона си.

– Този би трябвало да бъде твой дракон.

– Не, благодаря. По ме влече да ги гледам, отколкото да ги убивам. Има нещо у тях, Тобин, виждам го, когато летят или го чувам, когато излезли на лов, реват и връхлитат плячката си... – Роан сви рамене. – Зная, разбира се, че са досада. Ала без тях Пустинята ще обеднее.

Тобин се намръщи. Всеки знаеше, че драконите трябва да се изстребват; те бяха повече от досада – бяха заплаха. В Радзин бяха загубили шест превъзходни кобили и осем обещаващи годиначета заради тях; керваните, пътуващи през Пустинята, не бяха никога в безопасност. От Гилад до планините Вереш драконови криле носеха повея на унищожението. Хищните зверове унищожаваша не само добитъка, но и реколтата.

– Знам, че не си съгласна с мен – каза Роан с усмивка, изтъквал правилно изражението й. – Но теб никога не те е привличало да наблюдаваш танците им, или пък да узнаваш разни неща за тях. Тобин, те са така красиви – горди, могъщи, свободни...

– Много си възвишен – рече тя и отметна съхнещата коса от очите си. – Драконите трябва да се изстребват, и двамата знаем това. Чей казва,

че шом веднъж броят им намалее под определена граница, природата сама ще свърши останалото. Няма да има достатъчно, за да се възпроизведат.

– Надявам се никога да не се случи подобно нещо – произнесе Роан, като стана от скамейката и потупа влажния плат на ризата си. – Мисля, че вече не капем толкова; хайде да се прибираме и да се приготвим за празничното посрещане на ловците.

– Освен празник ще има и да се шият рани по кожата на Чей – отвърна Тобин с гримаса.

– Той ще си дойде само с няколко дракотини, а ти ще имаш за какво да го гълчиш. Не съм виждал друг съпруг като него, който така да угажда на жена си, и особено на склонността ѝ да избухва!

– Аз не избухвам. Аз съм покорна, мила и кротка по природа – възрази Тобин с наставнически тон.

Роан кимна. Сините му очи играеха:

– Да, разбира се. Както всички в семейството. Точно в този миг, сякаш повикани, близнаците нахлуха през портата на градината. Те се караха и призоваваха майка си да отсъди кой е прав. Тобин въздъхна, Роан ѝ смигна и двамата се отпавиха да усмирят буйните ѝ потомци.

* * *

След като разсея страховете на сестра си – страховете, които умишлено бе предизвикала самата тя, господарката Андраде предложи двете да поиграят шах, за да запълнят времето, докато чакат Зеава да се върне. Двете жени се преместиха от слънчевата веранда в обширна дневна стая. Макар предназначена само за членове на семейството, не за гости, тази стая бе твърде изящно обзаведена, а сега и допълнително украсена с играчките на Джани и Мааркен. Цялата Цитадела беше забележително удобно място за живеене, а също и красиво, като се вземе пред вид, че според преданията в минали времена бе издълбана и дялана от дракони. Заслугата за това, Андраде знаеше, бе изцяло на Милар. Тя, княгинята, бе наредила да сменят някогашните груби и мътни стъкла на прозорците с нови – прозрачни, от най-високо качество, майсторски обработени. Пак тя се беше погрижила подовете, голи по-рано или с метнати как да е протрити черги, сега да бъдат застлани открай докрай с килими – така дебели и меки, че можеше да се спи направо върху тях. Резбованото дърво по стенните и таваните, лавиците, первазите и перилата беше натрито с масла, които го предпазваха от вредното влияние на климата, придаваха му, блясък и подсилваха естествените смолисти благоухания,

излъчващи се от него. Изобилстваха предметите за украса от злато, керамика и кристал; по-ценните сред тях бяха изложени в остъклени скринове. Княгиня Милар се радваше на пълна свобода върху богатството на съпруга си и не пропускаше да покани в Цитаделата пътуващите търговци, които минаваха през нейните владения: тези търговци сами горяха от желание да ѝ предлагат нови и нови изделия на разкоша, а след като си тръгнаха, разнасяха славата на великолепието, царуващо – в пустинната крепост-палат, лишена някога и от най-прости удобства. Бъдещата жена на Роан, помисли си Андраде, в никакъв случай не би живяла зле.

Тя тъкмо разсъждаваше как по-тактично да отстъпи победата на сестра си, когато отвън се чуха викове, които смутиха играта им.

– Каква ли е тази връя?

– Зеава се връща с дракона – отвърна развълнувана Милар, ставайки бързо от мястото си с поруменели бузи и очи, искрящи като на младо момиче.

– Бързо е свършил. Не го очаквах по-рано от вечерта – Андраде също стана и се присъедини към близначката си на прозореца.

– Ако домъкне трупа в предния двор както миналия път, вонята ще се настани в стаите за цели седмици – оплака се Милар. – Не виждам дракон обаче. Нито пък виждам Зеава.

Цитаделата бе построена в една падина сред хълмовете и до нея се стигаше по дълъг подземен проход в скалите. От този проход един след друг излизаха конници, минаваха през първия външен двор и после през отворената порта в зида към предния, главен двор. Андраде разпозна Чейнал по тъмната му коса и червена туника; зачуди се дали Зеава не язди с дракона си след него с по-бавен ход.

– Хайде да слезем и да ги поздравим – каза тя. На стълбището ги засече главният управител:

– Господарке! Господарке! – Пронизителният му глас силно раздразни Андраде. – Ела бързо, веднага, моля те!

– Князът ли е ранен в двубоя? – запита Милар. Тя леко ускори крачки, без прекомерна тревога: би било чудо Зеава да се е върнал напълно читав.

– Да, твоя светлост, и ми се струва, че...

– Андраде! – гръмна гласът на Чей от входната зала долу. – Зарязвайте всичко друго, веднага намерете Андраде!

Милар блъсна управителя встрани от пътя си и затича надолу по стъпалата. Андраде я следваше плътно. Милар се втурна навън към

двора, а тя улови ръката на Чей:

– Колко зле е?

Той не можа да я погледне в очите:

– Доста.

Тя пое дълбоко въздух. Веднага разпореди:

– Качи го горе. Внимателно. После намери Тобин и Роан.

Забърза образно към покоите на Зеава и се зае да приготви постелята за ранения. „В леглото си ще умре“ – помисли тя тъжно. Чей не беше глупак; бе воювал достатъчно, за да може да разпознае смъртоносна рана, когато я види. Но имаше надежда Зеава да оцелее, ако се грижат внимателно за него и Андраде се опитваше да си вдъхне кураж. Ала когато качиха княза в спалнята и го положиха върху белите свилени чаршафи, тя видя, че Чейнал е прав. Първожрицата смъкна дрехите и набързо направените превръзки от едрата снага на зет си и ахна, когато видя ужасната рана в корема му. Смътно долавяше присъствието на Тобин зад себе си, на Милар, безмълвна и неподвижна, застанала при краката на леглото – но бе заета с трескава работа: да мие раните, да маже с болкоуспокояващи мехлеми, да вдява копринени конци в иглите и да съшива кожата. Андраде знаеше, че всичко това е напразно.

– Мислехме, че драконът вече е повален – прегракнало разказваше Чей. – Той го прободe много пъти... навсякъде беше блиснала кръв. Зеава тръгна да му нанася последния удар и ние мислехме... но зъбите, които се впиха в коня му, и ноктите, които го разпраха... – Чей спря. Чу се как гълта някаква течност. Андраде се надяваше виното да е силно. – Всичко, което можахме да направим, бе да откъснем с удари дракона от него; качихме го на моя кон и... след три мери трябваше да спрем. Той си придържаше червата с ръце и се преструваше, че не е пострадал много...

Андраде почисти и заши раната. Знаеше, че действията ѝ са безполезни. Сега, когато беше измила кръвта, видя страшната работа, свършена от драконовите нокти: през кожата и месото те се бяха забили чак в мускулите, дори в червата, които не само бяха открити, но на места и разрязани. Тя би могла да настани Зеава удобно и да го облекчи от по-силните болки, но Роан щеше да стане владетел и княз най-много след няколко дни. При мисълта за племенника си Андраде се огледа, и забеляза, че все още не е дошъл.

– Постарахме се да го почистим и превържем – продължаваше Чей – и се върнахме толкова бързо, колкото смеехме. Той нито проговори, нито отвори очи... – гласът на младия принц пресекна от скръб. –

Тобин...прости ми...

Принцеса Тобин за кратко спря работата си редом с Андраде:

– Направил си всичко, което си могъл, любими мой – каза тя и присвила изцапани с кръв пръсти, отмахна нещо от ъгълчетата на очите си.

Андраде беше почти завършила зашиването на раните. Тя внизваше и вадеше иглата много бързо, без да се замисля как ще заздравее раната, понеже знаеше, че за Зеава това вече е безразлично. После наложи отгоре парчета плат, напоени в болкоуспокояваща отвара, и накрая обви гърдите и кръста на зет си с чисти превръзки. Болеше я гърбът, очите смъдяха от пренапрягане. Първожрицата се изправи и се обърна към сестра си. Сините очи на Милар не виждаха нищо освен пепелносивото лице на Зеава. Андраде изми ръцете си в леген с вода, която тутакси поаленя от кръв, подсуши ги и преметна дългата руса плитка обратно на гърба си.

– Милар – започна тя.

– Не – прошепна сестра ѝ. – Просто ме остави сама с него.

Андраде кимна и с поглед отпрати всички навън. В преддверието затвори вратата и махна на уплашените слуги, които тутакси се разпръснаха.

– Той ще умре, нали? – промълви Тобин. Сълзите бавно се търкаляха по бузите ѝ. Тя ги избърса. Върху лицето ѝ останаха петънца.

Чейнал издаде звук, който замря в върлото му, и тръгна към изхода на залата. Краката му се подкосяваха. Андраде отвърна:

– Да.

– Горката мама. И горкият Роан.

– Имам нужда от помощта ти, Тобин. Отложи скръбта за по-късно. Знаеш, че притежавам способност, каквато майка ти няма. Тези неща понякога се предават през поколение – също както ти роди близнаци, а Милар не. Онова, което е в мен, е и в теб.

Очите на младата принцеса се разшириха от смайване:

– Искаш да кажеш, че съм...

– Да. Аз съм уморена, и се нуждая от силата, която ти притежаваш, но не си обучена да използваш. – Андраде поведе Тобин надолу по дългия ходник, към отредените за самата нея покои; въведе я и заключи вратата. Слънцето влизаше косо в стаята, позлатяваше мебелите и завесите над леглото. Първожрицата на Богинята се изправи заедно с племенницата си пред прозорците, които гледаха право към бавно залязващото слънце.

– Може би трябваше да ти кажа, да ти покажа как да използваш онова, което Богинята ти е дала. Но ти беше доволна от собствения си живот, а в мощта на фаради няма защо да бъдат посвещавани онези, които не се нуждаят от нея.

– Ти се готвиш да си послужиш с мен, както си служиш с всички – рече Тобин; ала без гняв. – Какво искаш да направя?

– Слушай ме. Най-напред, не гледай в самото слънце, защото ще изгори очите ти. По-скоро гледай онова, което то прави на земята: гледай кухите падинки, които светлината изпълва така, както Водата изпълва кухите камъни, Въздухът – кухите драконови пещери, а Огънят – кухото огнище. Гледай как светлината се движи – прошепна Андраде – гали Земята като любовник, затопля Въздуха, пали отблясъци върху Водата и среща родственик и другар в Огъня. От тези четири е направено всичко... Ето, Тобин – докосни светлината заедно с мен, и почувствай как нишките ѝ се вплитат между пръстите ти ... наблюдавай как багрите се менят, като в нанизии скъпоценни камъни... да, точно така. А сега я последвай с мен. Стани и ти светлина, която се излъчва и носи над земята...

Глава 2

Когато Шонед бе тригодишна, родителите ѝ починаха и нейният с дванайсет зими по-голям брат, Дави, стана господар на Речното пасбище. Скоро след това той се ожени. Невестата му бе дъщеря на човек, който нямаше други наследници, и когато умря, всичко, което бе негово, стана на дъщеря му. Тъй Дави се оказа атри на два прекрасни замъка с принадлежащи към тях земи, които се простираха на цели двайсет мери покрай река Ката. Новата господарка на Речното пасбище обаче бе алчна и не обичаше да дели онова, което смята за свое притежание. Зловидя ѝ се не само частта от имота, която щеше да бъде зестра на Шонед, но и обичта между нея и Дави. Затова издейства постъпването на малката си зълва в Светилището – излезе ѝ по-евтино, отколкото мисли за брак с подходящ жених. Дванайсетгодишната Шонед, нещастна от живота в дома си, на драго сърце замина за величествената крепост, кацнала на ръба на една скала в Осетия. Там тя намери сред другите питомци приятели, а обучението задоволи голямата ѝ жажда за знания. Присъщите ѝ мънички странности, заради които снахата я наричаше с язвителен, присмех „сбърканата“, се оказаха признаци, че момичето има дарба на

фаради и може да стане Слънцебегачка.

Фарадим ставаха далеч не всички, които постъпваха в Светилището на Богинята. Господарката Андраде обаче не търпеше надменност у можещите и завист у неможещите. Все пак бъдещите слънцебегачи се отличаваха с някои привилегии – да носят пръстени, които свидетелстваха за постигнат ранг, и периодично да посещават боровата горичка край светилището. Така през годината 693-та, когато Шонед бе на шестнайсет и бе спечелила първия сребърен пръстен върху средния пръст на дясната си ръка, тя отиде в горичката, където би могла, ако дарбата ѝ бе силна и Богинята благосклонно настроена, да надзърне в бъдещето си.

След като бе вървяла дълго сред дърветата, тя излезе на яркото слънце, което затопли тялото ѝ и затанцува по вълните далеч долу. Крайбрежни борове, високи и прави като кули, обграждаха в кръг малко скално съграждение, подобно на грубо иззидан водоем. В центъра му бликаше извор, чиято вода течеше през скалната стена надолу към морето. Шонед спря за малко извън кръга, махна от себе си всички дрехи и запристъпва леко през килима от сини и морави цветя към извора.

Всеки от петте бора носеше име: Детско дърво, Моминско, Женско, Майчинско и Бели власи. Покрита единствено с плаща на дългата си златисто-червеникава коса, Шонед коленичи край изворчето и гребна вода в шепите си. Поръси по няколко капки пред първите две дървета, преди да се обърне към Женското. Беше идвала тук два пъти; най-напред като малко момиче, за да направи приношение с вода и кичур от косата си и година по-късно, когато първото ѝ кървене посочи, че вече не е дете. Сега Шонед бе готова за следващата стъпка – да се обяви за жена. Защото предната нощ за първи път бе познала мъжки прегръдки.

Тя се върна при извора и коленичи с лице към Женското дърво. Морето, в най-ниската точка на отлива, шумеше долу при скалите и този звук ѝ напомни за меките звуци от допира на плът до плът миналата нощ. Не бе изречена нито дума и в пълната тъмнина тя не разбра кой е мъжът, взел я в обятията си. Нямаше и значение. Никое момиче никога не узнаваше кой е бил първият ѝ, защото иначе би се опропастила могъщата магия на превръщането в жена. Вземаха се мерки никакви деца да не произлязат от тази обредна нощ. Едва когато Шонед си избереше съпруг, щеше да дойде в горичката и да помоли Майчинското дърво да ѝ позволи да зърне бъдещите си рожби.

Можеше да почака дотогава. Имаше още няколко години, в края на краищата бе само на шестнайсет. Усмивка пробягна по лицето ѝ, когато си спомни снощния ням любовен двубой – целият жар, възбуда и мощ

сред мрака. Нещо обаче не достигаше, знаеше си Шонед. Желание и ласка, познание и радост, всичко това го имаше, но не и близостта, която нейната приятелка Камигуен й бе разказала, че е изпитала с избраница си Оствел. Шонед би искала да изпита същото. Навярно женското дърво би й показало мъжа, с когото да го постигне.

Отметна коса назад, взря се в дървото и се почуди какво ли чувстват момчетата и младежите от Светилището при своите собствени обреди в тази горичка. Техните дървета се назоваваха с други имена: Детско, Младежко, Мъжко, Башинско и Сива брада. Никой никога не разказваше какво му се е случило, но тя се надяваше, че другите също чуват водата да пее и лекият повей между боровете да произнася имената им. Заслушана в придиханията „Шонед, Шонед“, тя се усмихна и бавно вдигна двете си ръце нагоре.

Първия си пръстен бе получила вчера, когато надлежно бе доказала способността си да призовава огън. И сега при нейния зов пламъчета се извиха над скалното корито. Въздухът на собствения й дъх ги разгоря по-силно и по-ярко, докато ясно се отразиха във Водата. За да представи и стихията Земя чрез особените вещества, съставляващи самата нея, Шонед отскубна косъм от косата си и го пусна върху неподвижната водна повърхност. Собственото й лице се отразяваше там – с бледността си, с големите си очи, момичешката си мекота и рамката на блестящия сноп коси. Шонед потопаи ръце във водата и затаила дъх, впери поглед в Женското дърво.

Пламъците на Огъня върху скалите внезапно скочиха нагоре; тя се стресна и сви юмручета сред атлазената вода. Лицето й се бе изменило: бузите й бяха отслабнали, скулите бяха добили висок релеф, брадичката – горда и в същото време изящна линия. Зелените й очи бяха потъмнели и изражението им беше станало по-вгълбено, а детската извивка на устните бе изчезнала. Ето такъв бе образа на жената, в която щеше да се превърне, и тя се почувства поласкана, макар да се укори за суетността и самодоволството си.

Шонед запомни бъдещото си лице. Изпита нетърпение да стане по-скоро тази жена със съвършени черти и самоуверен поглед. Ала докато съзерцаваше лека на бъдещето си, Огънят лумна отново. И във водата се отзова още едно лице редом с нейното, и то, през отразените пламъци, гореше със своя собствена светлина. Това бе мъжко лице, лице с широко чело, през което се спускаше руса коса и засенчващи, сини като речна вода, очи. Лице със силни кости и с устни, които не се усмихнаха. В извивката на тези устни обаче имаше нежност, изящност, което

уравновесяваше упоритата линия на челюстта.

Тогава огънят хлътна между скалите, възпламени водата и Шонед бързо извади ръцете си с вик на уплаха. Златисто-червеникавият ѝ косъм, който плаваше мирно отгоре, се сгърчи и се превърна в тъничка огнена струйка, и тя обви челото на мъжа досущ като обръчите, които носят владетелните князе – а после се протегна и образува такава корона и за самата нея.

Много време мина преди Шонед да се изправи на крака. Дори и след като Огънят угасна, а ликовете във Водата изчезнаха, дори и след като Въздухът бе спрял да пее сред боровете, а Земята под камъните се бе успокоила, момичето не сваляше широко отворените си очи от извора. Едва когато настъпващата нощ повя хлад върху голото ѝ тяло и я накара да потрепери, магията най-сетне се разруши.

На следващия ден, обезпокоена от онова, което бе видяла, Шонед потърси господарката Андраде.

– Истина ли е било? – запита я тя припряно. – Онова, което видях вчера, ще се сбъдне ли?

– Навярно. Ако видението те е разтревожило, можем да го изменим. Нищо не е записано върху камък, дете. А дори ако е, и камъните могат да се разклатят. – Първожрицата замислено се вгледа в сияйната светлина навън. – Когато бях горе-долу на твоите години, също погледнах във Водата и видях лицето на предназначения ми съпруг. Той не беше мъжът, когото бих избрала за себе си тъй че направих всичко възможно, за да накарам образа да се измени. Сега зная, че онова, което Богинята ми е показала, е било предупреждение, не обещание. Може би същото е показала и на тебе.

– Не – промълви Шонед – този път е било обещание.

Крива усмивка се изписа върху устните на Първожрицата.

– Значи така смяташ – каза тя. – Но запомни, че един мъж не е само лице, тяло и име. Понякога той носи в себе си цял свят, дори ако не е принц и знатен господар.

– Мисля, че видях цял свят в очите му – призна Шонед, събрала вежди в усилието да си припомни. – Това ли имаш пред вид?

– Колко си млада! – рече господарката Андраде снизходително. Момичето поруменя.

Сега, пет години след този ден, Шонед знаеше, че собственото ѝ лице се е променило и приближило много до лика, който тогава беше

съзряла във водата. Липсваше само владетелският обръч. А и още не беше срещнала в плът и кръв него. През последните няколко години нейно постоянно занимание бе да се вглежда внимателно във всеки синеок русокос мъж, който идва в Светилището – ала не бе го открила. Кой ли бе той?

Тя получи отговор най-неочаквано в деня, когато помагаше на господарката Андраде да се приготви за пътуването до Цитаделата. Руси коси, сини очи и високи скули, Шонед бе смаяна и поразена при мисълта, че не ги е забелязала по-рано. После си даде сметка, че „по-рано“ не е бил подходящ моментът, не и за подобно прозрение. Сега най-сетне тя виждаше в лицето на господарката Андраде приликите с онова мъжко лице, и си спомняше владетелския обръч около челото, както и това, че племенникът на първожрицата е принц. И макар Шонед да не каза нищо, Андраде съзря в очите ѝ изумлението от неочакваното откритие, и с безмълвно кимване потвърди, че то е истина.

Едно нещо обаче все още озадачаваше Шонед. Обръчът се бе образувал чрез нея, от нейния пуснат върху водата косъм, но младежът вече си имаше владетелски сан, беше наследник. Как можеше да е свързано с нея възшествието му като княз на Пустинята? Тя разсъждаваше върху това един слънчев следобед, докато се разхождаше по назъбените стени на крепостта, където беше Светилището. Под безоблачното небе морето лежеше кротко и синьо, лъчите проникваха дълбоко във водата и топла зараждащия се там нов живот, а наоколо по скалите се носеха гръмките весели звуци, надавани от видрите, които играеха с малките си. Водата винаги заплеляваше Шонед, независимо дали бе океанът под кацналото върху скалата Светилище на Богинята или река Ката, където бе прекарала детството си. Но младата слънцобегачка бе и нащрек за опасността, с която я застрашаваше тази стихия, защото малко фарадим можеше да стъпят върху нещо течашо, без да им стане зле, като на преял дракон.

Шонед разплете косата си и прокара пръсти през нея. Усети как слънцето стопля всеки отделен косъм. Скоро трябваше да се прибере вътре и да помага за приготвянето на вечерята. Не че някой би я допуснал до тенджерите – освен ако трябваше да се опитва съдържанието им. Тя беше безнадеждно лишена от уменията, които приятелката ѝ Камигуен упражняваше вдъхновено и делово; дори не се бе научила как да подбира и съчетава скилидки и билки, за да направи хубав чай. Шонед печално се надсмиваше над себе си, но в надеждата ѝ да се омъжи за принц се включваше и тънката сметка, че така никога няма да се

безпокои за пълната си липсата домакински способности. Прислугата щеше се грижи за всичко, и...

„Шонед.“

Тя рязко се обърна на изток, откъдето я бяха повикали. Отвори такси всички свои сетива, за да попие играещите насреща ѝ цветове. Винаги имаше някой дежурен слънцебегач, който приемаше съобщенията, изпращани по лъчите, но днес не бе неин ред. Някой зовеше изрично нея.

Шонед заплете в отговор лъчи светлина и ги отправи през полята и долините, над реките и обширното, зелено от водорасли море при Ливадна земя. Нишките от двете посоки се срещнаха и нейните собствени цветове се смесиха с тези на господарката Андраде. Усещаше се и трето присъствие, сродно и все пак чуждо, странно познато в някои отсенки, ала със сила, много различна от тази на първожрицата. Случваше се по няколко фарадим да работят заедно, когато светлината бе колеблива – по залез и особено по изгрев. Но Шонед беше сигурна, че придружаващото Андраде лице не е обучено, макар непогрешими признаци на талант да личаха в ярките кехлибарени, аметистови и сапфирени цветове, чиито нишки се виеха спирално в орнамент, издаващ могъщ талант.

Посланието гласеше:

„Благодаря ти, че дойде да ме посрещнеш, дете. Искам от теб обаче да дойдеш още по-нататък, лично. Събери си свита от двайсет души, Шонед. Пътуването няма да е за удоволствие. Трябва да бъдеш тук след шест дни. Ала преди да влезеш в Цитаделата, направи се колкото може по-красива и великолепа. Идваш като годеница, имай предвид това.“

Тя почти изгуби съзнание, когато го прочете, макар да бе очаквала тази вест пет години. Сети се да попита само:

„Той знае ли?“

„Не още“ – беше отговорът, – „но ще узнае в мига, когато те види. Побързай да дойдеш при мен, Шонед. При него.“

Андраде и загадъчният ѝ придружител се оттеглиха по вече отслабващите лъчи, а Шонед забърза да се върне по собствената си сплетено въже обратно в Светилището – без, както обикновено правеше, да спира да се любува на изгледите, над които минава. Тя рязко се отзова пак на наъбената стена и възстанови равновесието си, умствено и телесно. Долу в полето орачи разпрягаха широкоплещести лосове от ралата, а слънцето почти се бе скрило в морските води. Шонед потрепера при мисълта, че ако беше се позабавила на връщане, сега щеше да се е изгубила в сенките и да потъва в Тъмно море заедно със слънцето.

– Шонед? Какво правиш чак там горе? Какво се е случило с теб?

Камигуен се приближаваше по издълбаните в стената стъпала и Шонед се досети че изражението на собственото ѝ лице е предизвикало тревожния въпрос. Двете бяха постъпили едновременно в Светилището на Богинята, имаха само година разлика във възрастта и още в първия ден се бяха сприятелили. Камигуен единствена освен Андраде знаеше какво е видяла Шонед сред пламъците и във водата в горичката. Затова на въпроса ѝ Шонед отговори просто:

– Дошло е времето, Ками. Трябва да тръгвам към него.

Руменина обагри златисто-мургавата кожа на по-голямото момиче. Очите на хубавото ѝ лице – големи, тъмните леко придръпнати нагоре ъгълчета – задаваха стотици въпроси. Но всичко, което направи Камигуен, бе да грабне ръцете на приятелката си и да ги стисне силно.

– Ще дойдете ли с мен, ти и Оствел? – помоли Шонед. – Имам нужда от двама ви... не зная какво ще трябва да кажа и как ще трябва да се държа.

– Не би могла да ми попречиш да видя този мъж. Дори и ако между мен и него стояха хиляда дракони!

Шонед се засмя нервно:

– Да, дракони... правилно се досети.

– Пустинята? Ала кой...

– Младият принц – отговори Шонед, чувствайки се странно безсилна да произнесе името му.

Известно време Камигуен гледа приятелката си, без да може да произнесе нито дума. Ала когато най-сетне си възвърна гласа, то бе, за да нададе жален хленч:

– О, Богиньо... а ние дори не сме започнали да шием булчинската ти рокля!

Смехът разсея напрежението и Шонед прегърна приятелката си:

– Само ти можеш да се сетиш за това в подобен момент!

– Все трябва някой да се сети, докато ти стоиш като... О, Шонед! Не е ли чудесно! – Камигуен се поотдръпна и впери изпитателен поглед в приятелката си. – Ти също мислиш, че е чудесно, нали?

– Да – прошепна Шонед. – О, да...

Камигуен доволно кимна.

– Ще кажа на Оствел веднага да събере свитата. Колко души мислиш, че ще ни трябва?

– Господарката Андраде каза двадесет. И трябва да бъдем там след шест дни.

– Шест? – възмути се Камигуен. Поклати глава: – В никакъв случай няма да стигнем. Трябва обаче, и то навреме, защото в противен случай няма да си получи шестия пръстен, а Оствел ще бъде понижен пак до помощник в конюшната, вместо да стане втори домоуправител на Светилището. Тръгваме утре, веднага щом се развидели! Мога да скроя роклята ти довечера и да шия по пътя.

* * *

Благодарение на Камигуен, с нейното умение да се справя, и Оствел, с неговия авторитет, всичко бе уредено така бързо, че на Шонед ѝ се замая главата. Още преди зори на следващата сутрин тя се видя, яхнала кон, да язди на изток през Пустинята. Само веднъж предстоящата младоженка се обърна назад да погледне крепостта върху скалите. Тя бе обвита в синкаво-сиви воали от мъгла, а небето над морските води все още бе по нощному тъмно. Шонед си даде сметка, че е трябвало да помоли Майчиното дърво да ѝ покаже бъдещето, ала не бе намерила време. Не съжаляваше много за това; животът в Светилището сега бе зад гърба ѝ, бе минало, а тя пътуваше към своето бъдеще.

Съвместно бъдеще с един мъж, когото дори не познаваше.

* * *

Първата нощ годеницата и придружителите ѝ спряха, преди да се здрачи, край едно разклонение на река Кадар. Целия ден не бяха жалили конете и бяха изминали значително разстояние. С кервана пътуваха дългогодишните приятелки и приятели на Шонед – Антун, Мит, Мардийм, Палевна, Хилдрет, почти всички нейни връстници, с които заедно се бе обучавала за фаради, както и няколко души, които имаха близки, живеещи по местата, през които преминаваше пътят им. Те щяха да се радват да видят родствениците си – слънцебегачи и да осигурят на цялата свита подслон за през нощта. Броят, заповядан от господарката Андраде, двадесет души, се допълваше от младежи и момичета, които отговаряха за конете и припасите. Шонед бе смаяна, че толкова много хора са пожелали да яздят заради нея толкова надалеч... и при такова абсурдно кратко предизвестие.

Сега повечето от тях седяха край огъня след вечеря и Мардийм отпуснато напяваше любовна песен. Той хвърляше лукав поглед към Шонед всеки път, когато стигнеше до някои двусмислени или твърде красноречиви думи. С едната си ръка Оствел бе прегърнал плътно Камигуен,

която се ядосваше, че не е достатъчно светло, за да продължи да шие булчинската рокля; той я дразнеше на шега, а Шонед се смееше заедно с всички, но в себе си се питаше дали и нея я чакат същите влюбено-закачливи отношения с... него. Тя не познаваше жениха си, само бе виждала преди години лицето му сред пламъците. Все още си бе останала момичето, очаровано от сините очи и онова, което въображението и откриваше в тях. Ала как така яздеше на стотици мери далече, за да се свърже в брак с мъж, когото дори не познава?

– Уморена ли си или просто мислиш нещо? – попита я Оствел с приятелска усмивка.

– По малко и от двете – отвърна Шонед. – Също и ме е страх, като си представя, че след няколко дни трябва да пресека Фаолаин.

– Тя е последната река и след нея за дълго няма други – напомни й той развеселен, а сивите му очи блестяха – Пустинята е място точно за вас, слънцебегачите. Я ми кажи, Шонед, и ти ли си като Камигуен? На нея й се обръща стомахът, щом види вана.

Камигуен то удари в ребрата с юмрук:

– Дръж си езика или когато минаваме реката, все върху теб ще повръщам!

Сумтейки, Оствел сви дългите си крака и се изправи:

– Мит, Антун – каза той – елате да погледнем конете, преди гиздавата ми и тъй нежна любима да реши да ми строши ръката.

Мардийм, който видя, че не може да предизвика с песните си у Шонед нещо повече от поруменяване, заяви, че гласът му е паднал и трябва да си ляга. Мнозинството последва примера му и увито в одеяла, се опъна наоколо по земята – на тактично разстояние от огъня, за да не смущава разговора между останалите край него Шонед и Камигуен. Двете обаче мълчаха и усещаха, че без музика е твърде тихо. Шонед протегна ръка, извади една горяща вейка и се загледа замислено в малкото пламъче на върха й.

– Ками – проговори накрая тя – ще можете ли с Оствел да... поостанете малко с мен там? Когато... – тя не можа да се накара да произнесе: „се омъжа“. Нито: „като стана княгиня“. Думичката „княгиня“ се отнасяше за жената, чието отражение бе видяла преди години сред пламъците. – Струва ми се, че ще ми бъде нужен някой, с когото да разговарям – довърши тя със слаб глас.

– Ще останем толкова, колкото пожелаеш. Но ние няма да сме ти

нужни, Шонед. Ще имаш него.

– От това се боя – промълви тя.

– Но как така се боиш? Та ти години наред се надяваше това да се случи, а днес бе толкова щастлива.

– Ами ако излезе, че не мога да си говоря с него? – избухна Шонед.
– Ами ако излезе, че нямаме какво да си кажем? Ками, погледни ме. Аз... аз съм нищо. Само слънцебегачка с шест пръстена, която едва познава занаята си. Никой не е и чувал за рода ми, за мястото, от което произхождам... Ти можеш ли да ме видиш като княгиня?

– Боиш се от глупости, Шонед – отвърна ѝ Камигуен рязко. – Избий си ги от главата. Вие, разбира се, ще се обичате.

– Ами ако не можем? Не се познаваме – нито аз него, нито той мен. Не искам да се обвързвам с мъж, когото не съм способна да обичам.

– Шонед, слушай. Погледни в огъня. Там няма сенки, в които да потънеш и се изгубиш завинаги. Там има само светлина.

Добронамерените внушения на приятелката ѝ подействаха върху Шонед. Тя хвърли вейката обратно в огъня и се загледа, без да примигва, в пламъците. И там бе неговото лице. Шонед се сепна, когато забеляза скръбта, забулила очите му и запечатала чувствителните му устни. Неволно тя протегна ръце към образа и извика силно, когато Огънят я опари по пръстите. Сякаш в ума и също избухна пламък.

– Шонед!

Тя смътно осъзнаваше, че Камигуен сипва студена вода върху пострадалите ѝ пръсти, че останалите загрижено говорят около нея. Болката бе пробягала нагоре по дланите и ръцете ѝ чак до сърцето, и бе заседнала там, а също в онази част от мозъка ѝ, където беше знанието как да заплита на нишки слънчевите лъчи. Шонед се люшкеше напред-назад, мятеше се почти като умираща, докато болката не стихна постепенно и погледът ѝ не се проясни.

Приятелите ѝ се бяха събрали в загрижен кръг.

– Извинете ме – промълви тя засрамена, сведе глава и скри обгорените си пръсти в скута.

– Огънят пръсна искри, това е всичко – обясни Камигуен на останалите.

– Шонед, внимавай повече – каза Мит, и с грубовата ласкавост я потупа по рамото. Тя кимна мълчаливо, безсилна да погледне когото ѝ да е от приятелите си.

– Да – провлачи Оствел. – Дължим на принца невеста, която не се свива от болка, когато ѝ целуват ръцете. Хайде, всички да лягат. Утре

ни чака дълъг път.

Когато останалите се разотидоха, той приклекна до Шонед и с пръст повдигна брадичката и. Приблужи лицето ѝ до своето.

– Извинете ме – повтори тя.

– Не, аз трябва да моля извинение – каза Камигуен. – Искрах само да го погледнеш пак и да осъзнаеш, че няма място за страх.

– Мислела си си, че заклинаш Огъня, а той те е изненадал, а? – попита Оствел, и когато Шонед печално кимна, подсвирина съчувствено. – Нетърпелив съм да срещна принца на твоите блянове, знаеш ли. Мъж, който кара слънцебегачка от твоя ранг да допусне подобна грешка...

– Не беше той, аз сама я допуснах – отвърна Шонед. После избухна:

– А Ками ми говореше, че нямало място за страх!

– И да се страхуваш – промълви Оствел – то е като страха на простосмъртните от ослепително ярката светлина. Огънят е бил премного, Шонед. А че не е имало сенки, това е вярно. Наистина никакви.

– И в светлината можех да се изгубя, както в сенките – прошепна тя и се втренчи в обгорените си ръце.

* * *

До вечерта след драконовия лов Роан винаги бе успявал благополучно да се изплъзва от леля си. Андраде, след като изпрати изтощената Тобин да си почине и се възстанови, бе търсила дълго младия принц, но напразно. Да пита някого къде е Роан би било в разрез с достойнството ѝ – в края на краищата тя трябваше да се грижи за репутацията си, и откажваше да признае, че не е в състояние да открие един-единствен човек в ограничено пространство. „Как може да изчезва, когато си поиска!“ – негодуваше тя, с примес на смут и тревога, защото племенникът ѝ я бе поставял в шах с тази своя способност още като дете. Накрая ѝ стана ясно, че той ще избере времето и мястото на срещата им, и първожрицата реши да му покаже, че е не по-малко инат от него.

Тя прекара част от деня с Тобин, на която даде заслужено обяснение. Когато Андраде се появи на входа на покоите, заемани от племенницата ѝ, Чей спеше с изтощени тяло и чувства, а също и замаян от всичкото вино, което бе изпил предния следобед, за да забрави гледката на разкъсания от дракона Зеава. Бе късна сутрин. Двете жени слязоха долу в градината, за да разговарят необезпокоявани.

– Толкова беше странно – сподели Тобин, когато Андраде поиска да узнае какво изпитва след онова, което бяха правили предната вечер. –

Винаги съм се чудила как фарадим работят със слънчевите лъчи.

– Не си мисли, че след като си ми помагала веднъж, ще можеш сама да го правиш – предупреди я Андраде. – Това е крехко равновесие, което се постига трудно, а за да усвои уменията да го владее, човек трябва много, много да учи. – Тя млъкна, когато забеляза наблизил, край розовите храсти, един от градинарите. Изчака го да си тръгне с поклон и продължи: – Мисля обаче Шонед да ти покаже някои неща, когато се появи.

– Така ли се казва тя? Шонед?

– Да, с ударение на втората сричка. Шо-нед – произнесе отчетливо първожрицата.

– Прекрасно име – каза Тобин, повтаряйки го наум. – Роан знае ли, че от него се очаква да му прибави и сан княгиня?

– Мислех, че можеш сама да намериш отговора. Да, тя ще бъде негова съпруга. Той не знае все още, но скоро ще разбере.

– На мен ми хареса. Аз... сякаш я докоснах по някакъв начин. Това бяха... цветове, които почти държах в ръцете си, красиви цветове.

– Струва ми се, че не за първи път докосваш друг човек по такъв начин! – Андраде повдигна вежда и по-погледна лукаво-изпитателно племенницата си.

– Нещо подобно чувствам понякога с Чей – бавно изрече Тобин. – Сякаш гледам в него и той е... всякакви цветове. Това значи ли, че мога да се обуча за фаради!

– Шонед може малко да те обучи, но само малко. Това е опасна дарба.

– Помня онзи път, когато Кесел се изгуби в сенките – тихо отвърна младата принцеса. – Мама и аз се грижихме за него, докато умре.

Андраде отклони поглед встрани. Тя също си спомняше хубавия млад слънцебегач, който беше пратен в Цитаделата за известно време. Веднъж, към края на деня, той бе разчел погрешно оставащите до падането на вечерта минути – и бе пострадал. Да се изгубиш в сенките беше най-страшният риск, на който фарадим се излагаха, защото тъмнината увреждаше завинаги непоправимо сплитката от нишки, а забравените в нощта цветове никога повече не срещаха светлината на слънцето. Тялото на слънцебегача оставаше без съзнание и скоро след като същината му последваха слънцето в Тъмно море и потънеха там, го напускаше и животът.

– Значи знаеш какво се случва, когато човек е прекалено самоуверен – рече Андраде. – И понеже стана дума за прекалена самоувереност, даже наглост, мисля че Роан минава границата, като отбягва срещата с

мен.

– Мама казва, че късно снощи е бил за малко в татковата стая. Ала не зная къде е тази сутрин. – Тобин се отпусна върху една скамейка на сянка. – И още преди да си ме попитала, ще ти отговоря, че повечето места, където той се укрива, са ми известни. Няма да ти ги кажа обаче. Когато е готов, сам ще излезе, лельо. Не го насилвай. Не е моментът. Тревожа се.

Андрате сви раздражено рамене, сядайки редом с племенницата си. Прие, че е възможно Роан да не е в състояние да говори с никого, нито с близките си дори, нито с нея самата. Но каза:

– Все някога ще трябва да се покаже пред мен.

– Как смееш да загатваш, че е страхливец!

– Нищо подобно. Ала защо не е при Зеава? Тобин въздъхна.

– Той е като мен, предполагам, не може да повярва, че татко умира. Не и толкова бързо... или толкова бавно... Не зная има ли смисъл това, което казах?

Андрате я разбра. До вчера Зеава беше здрав и кипящ от сили мъж, сега животът му едва глееше. Но продължаваше да мъждука в разтерзаното тяло, и не желаше да се раздели с плътта.

– Тъй или иначе – продължи Тобин – забранено е принцът наследник да гледа как неговият предшественик умира.

– Глупав предразсъдък. Роан трябва да гледа, или през целия му живот призракът на Зеава ще бъде пред очите му – нито напълно мъртъв, нито изгорен, както трябва.

Черните очи на Тобин плувнаха в сълзи, сребристи като средношен дъжд. Тя прошепна на леля си:

– Ти си най-жестоката жена, която познавам.

Андрате прехапа устни. После стисна ръката на младата си племенница:

– Не мисли, че не скърбя за баща ти. Зеава е много добър човек. Той ми даде вас, теб и Роан, които да обичам така, все едно че сте мои собствени деца. Но аз съм онова, което съм, Тобин. А и ти като мен си жена, която не пренебрегва своите отговорности. Даваме воля също на чувствата си, разбира се, когато имаме време. Но точно сега нямаме никакво. Трябва да известим Роан.

* * *

Той обаче й се изплъзваше и през остатъка от сутринта, и през следобед. Андрате бе обзета от гняв, задето младежът я разигравали

престъпи собственото си решение: унижи се да прати един от слънцебегачите си пред входа на Роановите покои, като му заповяда, щом види младия принц, на мига да ѝ съобщи. Тя бе поставила и други фарадим като часовои на най-различни места из Цитаделата и им бе дала същите нареждания. Но през целия ден не постъпиха новини от никого.

Надвечер първожрицата бе изтощена. Два пъти бе сменяла превръзките на Зеава и му бе давала лекарства, надявайки се, без наистина да очаква, той да се върне в съзнание. Беше бдяла над него заедно с Милар няколко часа в убийствената жега. По здрач Андраде реши да се качи до Огнената кула, където може би лъхаше ветрец, който да я поразхлади. Изкатери, задъхвайки се, безбройните стъпала до най-високата зала на палата, отвори входната врата и изруга невъздържано, защото в грамадната кръгла зала бе Роан. Сам.

Светлината от малкия огън, горящ в средата на залата, придаваше на косата му ярък златист блясък, позволяваше да се видят капките пот, оросили челото му, и хлътнатината на гърлото, където туптяха жилчици. Когато Андраде влезе, той вдигна без всякакво любопитство погледа си от пламъка, край който седеше, и отбеляза:

– Доста време ти трябваше, докато ме намериш.

Тя овладя моментния подтик да поразии слуха му с думите, които ѝ бяха на езика. Избра си стол от наредените край стената, сложи го срещу неговия, седна и също се втренчи в пламъците.

– Пределно мило от твоя страна най-накрая да позволиш да бъдеш намерен. – Първожрицата не позволи в гласа ѝ да се промъкне издайническо трепване. – Макар това да не е най-приятното или най-удобното място за разговор – Андраде махна с ръка към огъня, поддържан да гори през цялата година.

– Удобство ли? – вдигна рамене Роан. – То сигурно липсва. Но аз гледам татко в пламъците.

– Прибързваш мъничко. Той още не е умрял.

– Не е. Но когато не виждам него, виждам себе си. – Той стана и отиде при островърхите прозорци, оставени отворени, за да влиза свободно всякакъв вятър. Те обикаляха цялата зала, разположени на еднакво разстояние; един от друг; всеки бе украсен отгоре с дялан от камък спящ дракон. Роан бавно крачеше покрай тях. Лек ветрец разрошваше косата му.

– Оттук ще обявят татковата смърт – изрече той замислено. – Ще запалят толкова голям, толкова силен огън, че тази стая ще се превърне цялата в пламъци. Личат си още саждите от смъртта на дядо ми, а и на

всички други князе от нашия род от триста години насам, или почти от толкова... – Роан прокара пръсти по стената. – А после и аз ще взема огън оттук, за да запала татковата клада, и пламъкът, който е бил негов, ще бъде угасен. Мама и Тобин сами ще почистят пода – знаеше ли това? Би трябвало да го свърши съпругата ми, но аз нямам съпруга. Ще се кача тук и ще запала нов огън, който ще разгори моята собствена клада някой ден.

Огнените езици осветяваха ту една, ту друга част от лицето му, докато говореше. Това бе гордо лице: чертите му се изплъзваха и изразът му не се отгатваше лесно. Андраде обаче познаваше своя племенник. За това остана безмълвна.

– Някой ден собственият ми син ще направи за мен онова, което аз ще направя скоро за татко. Така ще продължи поколения наред. А ето всичко, което остава – с неприятна усмивка Роан вдигна нацапаните си пръсти. – Богиньо, каква противна мисъл! – Усмивката му се сгърчи и той прошепна: – Защо трябва татко да умре?

В този въпрос бяха стаени детински ужас от загубата на скъп баща и жален хленч на уплаха. Преди повече от двацет години самата Андраде бе минала през подобен момент, когато първожрецът в Светилището умря и тя бе избрана да носи пръстените на негово място. Бе се почувствала напълно изоставена. Сега обаче Роан имаше към кого да се обърне.

Тя улови погледа му и чрез могъщата си воля го насочи към пламъците. Протегна едната си ръка право към огнището, и призова шепнешком Шонед.

Роан видимо се напрегна. Жилчиците на шията му затуптяха побързо. Едно лице се изтъка сред ярките пламъци – бледо, с изящен овал и зелени очи в рамката ма златисто-червеникава коса. Андраде задържа видението за малко, а после го остави да се разсее и се отпусна изтощено в стола си.

– Коя е тя? – едва чуто запита младежът.

Андраде не отговори. Бе твърде уморена, за да подсказе на племенника си да се вгледа в своето собствено сърце. Щом не се досеща сам... Доста време мина, преди Роан да проговори отново, и този път думите му бяха обмислено небрежни:

– Не съм те виждал да призоваваш видения, откакто бях единайсетгодишен. Тогава бях дете, ти искаше да ми доставиш удоволствие. Сега съм мъж. Мисля, че този път беше обещание. Искаше да ми обещаеш нея. Какво ще бъде тя за мен, Андраде?

Странно как и той бе употребил същата дума, както и Шонед: обещание. Андраде отговори:

– Вече знаеш.

– Искаш от мен да взема за жена вещица-слънцебегачка?

– Вещица-слънцебегачка като мен. Това ли те плаши, момченце? – озъби се тя.

– Ти не ме плашиш, нито ме плашат подобните ти. Но аз не мога да взема жена-фаради за съпруга.

– Защо, владетелче? Тя не е ли достатъчно чистокръвна за теб?

Устните на Роан се изкривиха в грозна усмивка, каквато Андраде никога по-рано не беше виждала.

– Нека най-напред изясним нещо – заяви той. – Не съм „момченце“, нито съм „владетелче“. Аз храня почит към теб, като към моя леля и първожрица, но и ти не забравяй с кого говориш.

Тя му отправи малък подигравателен поклон:

– Няма, както няма да забравя чий сополив нос съм бърсала и чии обелени колене съм превързвала.

Внезапно той се разсмя:

– Богиньо, заслужавах си го! – Седна, опря се с лакти върху разтворените си колене и сплете пръстите на ръцете си. Приведе се леко напред. – Добре, Андраде. Нека обсъдим въпроса като разумни хора, а не като надменна дръзка първожрица в Светилището и... принц. Когато сключи брак, ще трябва да имам не само съпруга, но и съюзница. Какво печеля, вземайки една от твоите фарадим!

– И на по-лоша можеше да попаднеш. Много по-лоша. – Андраде скри удоволствието, което ѝ бе доставило току-що случилото се. Никога не бе подозирала, че племенникът ѝ би бил способен така уверено да овладее положението. Радваше я мисълта, че той може не само да използва способностите си, но и да им се надсмива. С настъпателност и самоувереност щеше да властва над другите, а смехът щеше да му помага да не губи власт над себе си. – Не си си набелязал други избраници, нали?

Той сви рамене.

– Вчера прежалих липсата им. Знаеш ли, не съм съвсем сигурен какво да чувствам. Не искам баща ми да умира. Зная, че би трябвало да ме изпълва с ужас мисълта да стана владетелен княз, но не изпитвам ужас. Богинята да ми е на помощ, Андраде, аз искам тази власт. Има толкова много неща, които желая да извърша. Защо обаче трябва баща ми да умре, за да...

– Дотегнало ти е да бъдеш само на крачка от властта, която е твое

право. Това е съвсем естествено, Роан, особено когато човек е като теб и има своите мечти. Един огън угасва, друг се запалва. Нетърпелив си да разтвориш крилете си и това е чудесна черта у...

– Драконски син? – прекъсна я той.

Тя с хъмкане потвърди:

– Да, но засега нека не се занимаваме с драконите. Онова, което исках да кажа, бе, че е хубаво при полет да бъдеш и предпазлив. – Андраде направи пауза и после внезапно изненада Роан с въпрос:

– Отблъсква ли те момичето?

– Не! – откликна веднага той. – Толкова е красива! – Червенина заля цялото му лице. – Всеки глупак би го забелязал, а мъжете на моя възраст обикновено са глупаци, когато става дума за жени.

– Значи телесно не те отвращава. С това можем да започнем – рече Андраде язвително. – И щом веднъж сме установили, че е жена, а не вещица...

– Наистина ли сме? – подметна, също с тънка усмивчица, Роан. – Имам твоята дума, ала лицето в пламъците казваше друго. Издаваше, че дори и да не е вещица, над нея тегне някаква магия. Както над всичко, което излиза от Светилището на Богинята, нали?

– Прекрасно! – подигра го тя, като с труд съдържаше смеха си. Младехът я радваше все повече и повече – Учил ли си от някого такива сладкодумия, или ти идват сами? Колкото до момичето, тя е точно каквато трябва за един драконски син. Цял свят ще се диви на децата ви.

Горещата червенина изби пак на лицето му. Гледката бе поука за Андраде. Тя замълча, докато той стана, върна се при прозорците и оттам каза, уж безгрижно:

– Ще ти дадем едно от тях като десетък, задето си ни събрала.

– Не се отнасяй несериозно към думите ми. – Тя го изчака да се обърне с лице към нея и продължи: – Ти спомена, че трябва да имаш съюзница; очаквах това. Но си толкова богат и знатен, че твърде малко девойки биха могли да се надяват на общ покрив и легло с теб. – Този път Роан не се изчерви, от което Андраде направи вярното заключение, че като принц той слагаше и продължението на рода в сметката, но като мъж изпитваше свян да го обсъжда. – От знатните васали и владетелните князе малцина имат дъщери на възраст за омъжване. Повечето от тях отпадат, защото или са вече сгодени, или са грозни, или глупави, а никой от нас не иска да се обвържеш с глупачка.

– Дали това не е учтив начин да кажеш, че ще ми трябва цялата мощ, която мога да получа?

– Като дете ти беше самотен, Роан – каза тя и сама се изненада от нежността в гласа си. – Не искам и най-добрите си години като мъж да изживееш самотен. – За да скрие вълнението си, Андраде добави по-рязко. – И тъй, от подходящите партии най-голямата част са дъщери на Върховния княз.

Роан направи гримаса:

– Не, благодаря. Синът на дракон не желае да се жени за дъщерята на гущер. С радост ще изживея самотен „и най-добрите си години като мъж“, както рече ти, стига да бъде сигурен, че изобщо ще ги изживея.

– Какво искаш да кажеш с това? – запита първожрицата. Бе любопитна да провери мислил ли е сам по въпроса.

Когато чу Роан да ѝ излага почти същите разсъждения, които сама тя бе изложила вчера пред сестра си, Андраде от сърце благодари на Богинята. На Роан нямаше да му е лесно, когато поеме управлението, но нямаше и да стане жертва на злонамерени и по-хитри от него хора. Похитри от него щяха да бъдат малцина, успокои се тя. И когато младежът приключи сбитото изложение на опасностите, които го застрашаваха като евентуален зет на Върховния княз, и обясни защо в такъв случай животът му не би струвал нищо, Андраде одобрително се усмихна. Но го похвали само с думите:

– Поне умът ти работи... – После веднага продължи: – Е, хубаво, а сега да чуя защо ще вземеш моята „вещица“ за жена. Тъй или иначе си започнал да разсъждаваш за брака си.

Роан позабави отговора няколко мига. Но когато от устата му най-сетне излезе глас, в него звучеше въодушевление:

– Защото тя може да ми набавя сведения, най-малкото! Всички княжества, покрити с мрежа от фарадим, това би могло да бъде крайно полезно.

– Какво те кара да мислиш, че ще ти позволя да използваш питомците ми?

– Същото, което ме кара да мисля, че имаш големи планове за мен, и в тях влиза използването на всичко или всички, върху които можеш да сложиш ръка. Знам защо си подтикнала сестра си да се омъжи за баща ми, а знам и за твоите съгледвачи – като не става дума за официалните фарадим, Андраде. – Линията на челостта му се очерта по-твърда и сурова. – Каква цел преследваш в действителност? Защо ми показва сред пламъците това лице, което знаеше, че ще харесам? Как смяташ да използваш нас – нея и мен?

– Ако живея достатъчно дълго – и ако ти живееш достатъчно дълго

– може би ще разберем. Правя само онова, което ми нареди Богинята.

– Дрънканици – отвърна Роан с леденосин поглед и неизменно изяснен тон. – Тя ти казва само каквото ти желаеш да чуеш. Изправяш ме пряко срещу Рьолстра. Защо?

– Трябва ли да разбирам, че с всичките си науки и размишления ти още не си се сетил защо? – отвърна подигравателно тя, ядосана и донякъде уплашена от проникателността на племенника си.

Роан пристъпи към нея. Огънят бе помежду им и тя видя, че в облика на младежа не бе останало нищо момчешко, нищо крехко. Той я попита отново:

– Какви планове имаш за мен, Андраде?

Тя се изправи непроницаема. Възрастта, рангът на първожрица, отдалнашна враждебност, неоправдани надежди и провалени мечти я обвиваха цялата като железен плащ. Изрече:

– Роан... всичко, което каза за вероятен брак с дъщеря на Рьолстра, е вярно. Страхувах се, че Върховният княз ще ви изпрати сватове, преди да съм успяла разговарям с теб. Баща ти не би се вслушал в никакви мои думи. Той не ми се доверява изцяло.

– А аз трябва ли да го правя? – запита студено младият принц.

– Ако не на мен, то на Шонед трябва да се довериш изцяло.

– Значи имала име. Чудех се как се казва.

– Тя ми е много скъпа, Роан. Какво искам аз е без значение. Самата тя те видя в Огъня преди години.

– Така ли?

– Нима не почувства нищо, когато я гледаше тази вечер?

– Не те засяга какво чувствам. Изпрати ли да я доведат?

– Тя скоро ще бъде тук.

– А обвиняваш мен, че не зачитам другите, и правя през главите им каквото съм намислил! Явно си е в кръвта, както и дарбите на фаради, които Тобин има, но аз не притежавам. Всъщност това си искала от родителите ми, нали? Мелез, който да съчетава и двете: принц, който може да припка по светлината! Ах, колко съм огорчен, че те разочаровах! Но сега ще опиташ пак, нали? Любопитен съм дали и Шонед знае за тези твои намерения?

Андрaде посрещна погледа му без да трепне, а на лютите му думи не отговори. Защото долови, че той усвоява името на момичето: привиква езика си да произнася сричките му, а ушите си – да чуват звука му. Каза:

– Не е необходимо да се жениш за нея, ако не ти харесва. Когато

пристигне, и двамата ще разберете привличате ли се или не.

– Нима не си съобразила вече всичко? – присмя се Роан. Но в следващия миг изражението му се промени; той смънка: – Извини ме.

Тя наблюдаваше племенника си: мъж-дете с измамливо кротки очи, принц, който скоро щеше да властва над ширната Пустиня – а един ден, ако неясните и видения бяха истина и Богинята не си играеше с нея, може би и над... Достатъчно би било Шонед и Роан да бъдат заедно. Те бяха точно един за друг; тя знаеше това. И рече:

– Не, ти ме извини, задето бях твърде рязка. Имаше право: не биваше да забравям кой си.

– Не, не! Така и трябваше! Не мога да седя тук и да се самоокайвам: Но... знаеш ли, толкова е неловко... Да чакам татко да умре. Да се страхувам и да трябва да го крия. Да бъда... сам. Всъщност единствено с теб мога да споделям. Разбираш ли?

Андраде кимна. Мислеше си, че от деня, в който може да споделя с Шонед, Роан вече няма да бъде сам. Но на глас каза:

– Слез долу и поспи. Още няколко дни Зеава ще е жив – твърде голям инат е, за да се предаде на смъртта толкова бързо, Майка ти ще има нужда да бъдеш силен.

Роан тъжно се усмихна:

– Никои няма да има нужда да бъда какъвто и да било, докато не настъпи, часът да ме признаят за княз. Тогава вече ще имат нужда дори от повече, отколкото бих могъл да дам... А онова, което предложи, ще им се стори нищожно... особено в сравнение с приноса на баща ми.

Глава 3

По-високите върхове на Вереш бяха потънали в сняг и щяха да останат така чак до средата на лятото, увенчавайки скалните височини над Канарата, палата на Рьолстра. Самата крепост беше по-долу сред възвишенията: кацнала на единия край на страховитата клисура, тя наподобяваше дракон, вкопчил се здраво с нокти в каменния масив. Долу река Фаолаин бе издълбала пролом. И по двата му бряга земята бе покрита с тучна зелена трева, гъсто залесена с дървета и още по-гъсто изпъстрена с цветя, а над нея синееше небето, прорязано в далечината от достигащата до облаците верига на заснежени планински върхове.

Господарката Палайла беше напълно равнодушна към тези гледки. Вълнуваше я единствено собствената ѝ красота. Благородницата стоеше

на стъпалата над пищните морави в градината, и се мръщеше, силно раздразнена, тъй като градинарите бяха окастрили нейния любим розов храст – онзи, който даваше цветове, румени точно като бузите ѝ. Тя бързо си припомни, че от мръщенето се образуват бръчки, и лицето ѝ пак стана гладко. Засега нейната власт зависеше изцяло от красотата ѝ. С хубост Палайла беше дарена в изобилие: като се започне с буйната кестенява коса, придържана назад от тъничка златна верижка, обсипана с кафяви като очите ѝ ахати. Кожа като светъл мед, тяло, за каквото ваятелите мечтаят и която бяха увековечили в сребро, бронз, мрамор и злато; изящно извити вежди както и прелестно очертана, страстни уста – Палайла бе най-красивата жена от своето поколение и беше съвсем естествено Върховният княз да я избере за своя наложница. Тя бе имала грижата да не допусне четирите досегашни бременности да накърнят съвършенството на нейното тяло, и възнамеряваше петото дете, което точно сега очакваше – заклинайки: „момче, най-сетне момче“ – също да не остави следи върху снагата ѝ. Кройката на тъмната ѝ теменужена рокля все още успяваше да прикрие закръглящия се кръст: защото, колкото пламенно бе желанието на Рьолстра за син, толкова силно беше и отвращението му от бременността. Палайла обаче знаеше, че ще трябва да продължи да забременява, докато не дари повелителя си с мъжки наследник. Тогава от наложница щеше да се превърне в съпруга, и то – княгиня. Върховна княгиня. Нейна всесветлост.

Иначе принцеси се бяха пръснали из цялата градина на палата през този следобед. Четири с титла „светлост“ и още тринайсет, също удостоени с титла на благородница, но само „господарка“. Седемнадесет дъщери – помисли си Палайла с отвращение. С шест различни жени Рьолстра бе успял да направи само момичета и пак момичета. Единствената законна негова съпруга, Лаланте, беше родила три момчета, обаче всички те бяха живели едва по няколко дни. След смъртта на Лаланте, в желанието си да се сдобие с макар единствен мъжки потомък, Върховният княз бе сменил пет наложници – все от знатно потекло и вече покойници, с изключение на Палайла. На нея ѝ беше струвало много грижи и труд да се превърне в изключение. Палатът на Канарата положително гъмжеше от жени и свръхизлишъкът действаше върху нервите ѝ. Тя по начало мразеше собствения си пол, защото във всяка друга жена виждаше съперница за вниманието на Рьолстра, и макар да бе доста нежна към собствените си дъщери, даже и те не убягваха от изконните ѝ подозрения. Палайла сложи ръка върху корема си и се зарече тържествено, че този път ще бъде момче.

Тя слезе по късите каменни стъпала, отново сърдита, че Рьолстра е зает някъде другаде, защото градините бяха чудесна сцена. Сред тях изпъкваше очарованието не само на красотата ѝ, но и на играта, която беше измислила и през последните няколко години довела до съвършенство. Гледан отгоре, паркът беше като огромна, издълбана в скалата купа, пълна с цъфтящи лози и по-големи или по-малки момичета в ярки летни копринени рокли. Палайла – това бе играта ѝ – в разходката си спираше при всяка групичка, задържаше се там да побъбри, раздаваше ослепителни усмивки и представяше крайно убедително образа на грижовна приемна майка пред момичетата. Положението ѝ на официална наложница на баща им през последните четири години ѝ бе спечелило поне уважението, ако не точно обичта на ятото дъщери. Впрочем дали я обичат или не, имаше малко значение за Палайла, доколкото всички обитателки на княжеския палат се държаха като безкрайно привързани една към друга – независимо от дълбочината и силата на взаимната си ненавист.

Четирите законните дъщери на Рьолстра, седяха под една лозница и играеха карти. Бяха високи и добре сложени момичета, с тъмна кожа, тъмни очи, тъмни коси. От четирите само Ианте бе наследила острия ум и напористата воля на баща си; Найдра бе кротка и управляема, Ленала – просто глупава. Пандсала имаше един начин да попоглежда хората странишком, за който Палайла смяташе, че може да е признак на проникателност или лукавство, или и двете. Ала Ианте – най-младата от четирите, двайсет и две годишна – беше опасно умна и не си правеше труда да го прикрива.

Четирите дъщери на господарката Вамана бяха невзрачни и скучни. Самата Вамана се бе лишила от хубостта си; за това бе допринесло и едно боледуване, от което можеше да се излекува, ако Палайла не бе сменила съдържанието на шишенцата с лекарства. Не че бе искала Вамана да умре, но и не беше плакала край кладата ѝ. Дъщерите на господарката Караян стояха край стената, обвита в пълзящи рози, и чинно си подхвърляха напред-назад една топка. Спряха играта, за да поздравят Палайла, когато мина покрай тях. Тя сви рамене и освободи, малките Киеле и Ламия. По подобен начин беше освободила и майка им от служба при Рьолстра – като капна отрова в чашата със сутрешното ѝ вино.

Дъщерите на господарката Сурия – Мория и Сиприс – бяха близки по възраст до по-големите дъщери на Палайла и се съревноваваха с тях за вниманието на Рьолстра. Точно както и тя, Палайла, трябваше да се съревновава с майка им, докато при едно подхлъзване на мокрите

плочки край къпалнята Сурия не беше спукала русата си глава. Дори не се наложи Палайла да я блъска много силно.

Едва отървала се от три съперници обаче, тя бе зарадвана и с четвърта. Увлечението на Рьолстра по обаятелната и съвършено празноглава Аладра бе траяло цели две тягостни години. Стомахът на Палайла се сгърчваше всеки път, щом хубавата тъпачка отвореше уста; но всички дъщери хранеха неподправена обич към господарката Аладра, и нейната смърт при раждането на още едно момиче бе потопила палата в истински траур. Палайла, макар да бе непричастна в този случай, беше дарила огромен брой мехове с вино на Светилището на Богинята – в памет на Аладра, както се смяташе, а всъщност от благодарност, задето се беше отървала от нея.

Оттогава не беше имало нови наложници. Палайла властваше незаенчена. Макар да бе престанала да бъде нещо ново за Рьолстра, тя все така му въздействаше силно, а и очакваното дете я правеше още по-скъпа. Но колкото и да беше привързан към дъщерите им – неговите цветчета, както ги наричаше – и при все че по никакви признаци не личеше тя да му е омръзнала, Палайла знаеше: нито нежните бащински чувства, нито мъжкото сластолюбие биха го задържали при нея, ако някоя друга жена би могла да му роди син. Така че тя възнамеряваше сама да осигури дългоочаквания наследник, да стане законна съпруга на Върховния княз, и да влияе решаващо в брачните преговори за всяка от седемнадесетте дъщери.

„Продаваемостта“ на тези момичета беше единственото им качество. В обозримо бъдеще те биха могли да бъдат раздадени като златни монети за награда на полезни мъже. Рьолстра би бил доволен да преотстъпи на Палайла задължението да води досадните Пазарлъци, и още доволен би бил, когато постигнатите от нея споразумения разширят и увеличат властта му. Тя щеше да му стане крайно необходима като помощничка в държавните дела. Щеше да извлече и хубава облага лично за себе си, докато води преговорите – можеше да очаква солидни подкупи от кандидатите за женитба с иначе безполезните дъщери на Върховния княз.

Палайла отиде при своите четири дъщери, прегърна ги и ги приласка. Изкусителната представа как един ден им намира за съпрузи най-богатите и могъщи мъже от всички княжества я караше да се смее високо. Но момичетата бяха все още малки и засега тя нямаше нужда да се тревожи за бъдещето им. Понастоящем трябваше, да лови женихи за законните принцеси. Като най-желана плячка се открояваше принц Роан,

бъдещият наследник на Пустинята. За него се говореше, че обича науките, значи можеше да го привлече тихата Найдра; казваха също, че понякога е отнесен, значи може да му подхожда и глупавата Ленала. Но нито умната Ианте, нито лукавата Пандсала нямаше да го имат. Палайла си обеща това, защото ѝ бе непоносима самата мисъл една от тях да получи с брака си такава огромна власт, каквато Роан щеше скоро да притежава.

* * *

– Само я погледни – прошепна Пандсала на Ианте – Оная кучка!
Ианте сладко се усмихна.

– Ленала, скъпа – каза тя на сестра си – не можеш да слагаш коня върху конника. Найдра, нали ще ѝ обясниш правилата още веднъж? А ние със Сала ще се разходим наоколо.

Двете по-млади сестри оставиха двете по-големи и поеа през мравите. Лозниците, плъзнали буйно по решетките над главите им, хвърляха цветни петна по стените от груби къртени камъни. Тези стени бяха два пъти по-високи от човешки бой и образуваха непробиваем пръстен около парка – както около целия палат на Канарата и около целия живот на момичетата. Княгините бяха изолирани в малък ограничен свят, но можеха да почувстват отвесните склонове на скалите отвъд зида и как далеч долу тече волно и устремно Фаолаин, точно както можеха да усетят безмълвната грамада на палата с островърхите наблюдателници зад себе си, без да го поглеждат. Поколения техни прадеди го бяха превърнали в най-внушителната владетелска крепост във всички княжества. Исполинското построение включваше безброй зали, покои и ходници, стълбища, веранди и предверия, а отвън беше цялото обрасло с кули и кулички, стърчащи навсякъде, където старите и по-нови строители бяха намерили свободно пространство да градят. В следствие на това сред купищата сив и черен камък не бе останало никакво свободно пространство. Говореше се, че много, много отдавна тукашните скали били любимо лятно убежище на дракони през небрачните им години, и че стотици дракони летели из небето, та чак закривали слънцето. И оттук двете принцеси, Ианте и Пандсала, копнееха отчаяно да избягат, както и драконите си бяха отишли още преди векове.

Пандсала откъсна от стената една пълзяща роза и я втъкна в косата си.

– Кога ще направим нещо с Палайла?

– Мислих за това – отвърна Ианте. Тъмните ѝ очи искряха весело. – Забелязала ли си колко много жени има на Канарата, и колко много от тях забременяват в дадено време?

– Сигурно е от въздуха – рече Пандсала с гримаса. – Жени зачеват, раждат и плодят дъщери.

– Не всички.

Пандсала се намръщи, после опули очи. Ианте се засмя.

– Ако Палайла има син – което не е вероятно, ала какво ли не се случва – вече съм си набелязала няколко други, които са напреднали колкото нея.

– Защо не ѝ направим същото, което тя направи на бедната Сурия?

– Обмисляла съм – призна Ианте. – Но личната ѝ прислуга е безусловно предана, само Богинята знае защо; самата тя спи или с татко, или със стражи пред вратата на спалнята и две жени вътре; нито излиза да язди, нито пък се разхожда извън градините; не се къпе заедно с нас и никога не яде нещо, което не е приготвено от собствения ѝ готвач. Е, ако ти забелязваш някаква възможност, която аз съм пропуснала – заповядай!

– Винаги съм смятала, че така нареченият и „деликатен стомах“ е лъжа, шита с бели конци.

– Тя се доверява на нас точно толкова, колкото и ние на нея. Разбира се, прави ни мили очи и се преструва, че всички сме най-близки приятелки. Не знам кого си мисли, че заблуждава, със сигурност, не и баща ни!

– Баща ни не го е грижа за никоя от нас, освен ако не го забавляваме. Обаче на мен, Ианте, вече ми е дошло до гуша да го забавлявам! Какви ми какво си намислила.

– Ако ще се отърваваме от нея, трябва да действаме по-заобиколно и да я надхитрим. Знаеш, нали, че тя се готви да ни продава на онзи, който ѝ обещае най-много?

– Един съпруг би ми свършил добра работа. С него ще се измъкна от тоя женски развѣдник! – Пандсала махна с ръка към поляните, където полусестрите ѝ играеха на слънце.

Ианте zakрачи покрай стената. Вървя, докато намери една изрядна виолетова роза. Откъсна я и прокара меките венчелистчета по бузите и устните си.

– Няма нищо лошо в това да се омъжиш, стига сама да си избереш мъжа. Спомняш ли си обаче кой напоследък е пращал сватове? Негова светлост княз Висарин – чуден образец на качества, ако търсиш

развратник. И онзи фъфлещ тъпак, пратен от княз Аджит. Как би ти харесало да продължиш списъка на съпругите, които е уморил вече? След четирите да станеш петата?

– Пет са досега. Той се справя не по-зле от татко – подхвърли присмехулно Пандсала, но в тъмните ѝ очи проблесна страх. – Добре, ясно. Значи предлагаш, ако Палайла изкара момче на бял свят, да намерим начин да го сменим с момиче?

– Ако баща ни се сдобие с наследник, ние ще струваме по-малко от нищо.

– Знам. – Пандсала побутна с носа на чехъла си буца току-що обърнатата земя. – Но Ианте... ние говорим за брат си?

– И какво, ако той порасне син на слуга, вместо на княз? Мен ме тревожи собственото ни бъдеще, Сала! Татковото богатство, разделено на седемнайсет – това е достатъчно лошо само по себе си; но ако се появи син, ще имаме късмет да получим не седемнайста, а стотна! За теб и мен, Найдра и глупавата Ленала ще има по-голям дял, разбира се, тъй като сме принцеси. Ала пет стотни пак си остават нищо, само че умножено пет пъти. – Ианте смачка розата в шепата си. – Ако остане без син, татко ще трябва да избере следващия Върховен княз измежду нашите синове.

За миг очите на Пандсала се присвиха, но тя побърза да си възвърне предишното изражение. Каза:

– Може момче да му роди някоя друга вместо Палайла. Знаеш ли, Ианте, мисля, че ще е по-добре да го скопим.

По-младата ѝ сестра избухна в смях:

– А ме изкарваш, че аз съм разсъждавала като мръсница!

Пандсала се разсмя заедно с нея:

– Бих казала, че и двете разсъждаваме практично, не смяташ ли?

Те продължиха разходката и беседата си в прекрасно разбирателство и пълно съгласие. Но нито едната, нито другата и отвори дума за синовете, които се надяваше да има – нито за съпруга, от когото желаше да ги роди.

* * *

Върховният княз – загрижен за дъщерите си далеч повече, отколкото те самите смятаха – седеше зад писалището в частния си кабинет, намиращ се на един от най-горните етажи над градините. Че Рьолстра е четиридесет и пет годишен, личеше само по една-две бели нишки в тъмната му коса, една-две бръчици край бледозелените му очи и една-две

отпуснати допълнително дупки на колана му. Някога забележително красиво момче, той беше станал и хубав мъж – зрялата възраст бе само прибавила към печелившите му черти. Но дългите години еднолична власт бяха придали на погледа му надменнно-предизвикателен, циничен и презрителен израз. Точно с такъв израз сега той наблюдаваше един от своите слуги – човек, когото ценеше извънредно високо, макар и да не му се доверяваше напълно.

– Тъй Старият дракон умира. Сигурно ли е това, Криго?

– Да, всесветли княже, бил е промушен по най-ужасен начин и сега лежи на легло, от което няма да стане повече.

– Хмм... – Рьолстра потупа устните си с показалец и се взря в Криго. – Изглеждаш уморен. Много ли си си угаждал, или пък твърде малко?

Мъжът наведе русата си глава:

– Аз...ъ... прося прошка за състоянието си, всесветли княже.

– Иди да си отспиш. Върни се тук при мен, щом изгрее луната, защото искам да пратя съобщение да нашия човек в Цитаделата. А ти, Криго, трябва повече да се грижиш за себе си – предупреди Рьолстра с усмивка, в която очите му не участваха. – Не всеки княз има свой собствен слънцебегач-невъзвращенец.

Мършавите рамене на Криго трепнаха, когато му бе напомнено какъв е. Рьолстра го изучава още няколко минути, мислейки си, че скоро може да стане необходимо да намери някой друг фаради на негово място – Криго започваше да изглежда изчерпан.

– Остави ме – разпреди се князът и стана, за да погледне през прозорците. Резето на вратата меко притрака и Рьолстра се отзова сам в помещението. Загледа се към градините, към дъщерите си, видя кестенявата коса на Палайла да проблясва в слънчевите лъчи и се запита какви ли козни се плетат в главите на женското население на палата. Принцесите навлизат в опасна възраст – разсъди той. Вече са твърде големи, за да се залъгват с игри на кукли; всъщност достатъчно големи, за да искат все повече коприни и накити, които са играчките на безделната жена. Особено Ианте и Пандсала би трябвало да се наблюдават, защото са умни. С жена, която има ум, човек трябва да се съобразява.

Рьолстра се запита дали младият принц, наследникът на Зеава, има ум. Син на стария дракон, племенник на опасната Андраде, първожрицата – сигурно можеше да мисли. Той се надяваше да е така. Това би внесло повече разнообразие в живота му.

После се запита дали Андраде знае за Криго или за билката дранат.

Тази билка беше скромно, невзрачно растение, среща не само по най-високите склонове на Вереш. Сварен, после сушен и стрит на прах, драмата имаше невероятно мощно въздействие: Криго бе негов роб, а тъй като Рьолстра държеше в ръцете си запасите от това опияняващо средство, Криго бе роб и на княза. Жалко впрочем, че едно толкова полезно пособие, каквото е постъпил на чужда служба слънцебегач, тъй бързо се износва.

Върховният княз вдъхна дълбоко влажния полъх откъм реката. Помисли си за сухата жега в Пустинята и се ухили. Една от дъщерите му скоро щеше да разбере как оцеляват хората там. Не току-тъй го бе проклела с толкова много женски чада Богинята. Скоро Зеава ще бъде мъртъв; в края на лятото, когато Големият лов приключи, всички ще видят какъв слабак е младият принц; а на Риалата наесен Роан, преди да се усети, ще бъде женен за някоя от принцесите и с вързани ръце и крака пред баща им.

Рьолстра разтегна яките си рамене и се усмихна, защото мислите за Риалата му бяха припомнили пясъчната крайбрежна ивица при залива Брехвел и как се любеше с Палайла там. Все пак бременността ще да е вече издула снагата ѝ до безобразие – отбеляза си той, и пламналата в ума му определена искрица в същия миг угасна. Рьолстра обичаше жените да бъдат много тънки и стройни. Но ако залогът бе раждането на син... И той прехапа устни, защото след седемнадесет дъщери надеждата му едва мъждукаше.

Добре, коя да бъде съпруга за принц Роан? Ленала – невъзможно, Найдра – ставаше. Пандсала? Ианте? Виж, тук трябваше да се помисли. Ианте – красива, умна, блестяща, честолюбива... Дали нямаше властта да ѝ се услади дотам, че да забрави кой ѝ е дал тази власт, омъжвайки я за Роан? Върховният княз напрегна мисълта си, за да си представи всички свои дъщери – как изглеждат, какви са. Не успя. За проклетия бяха твърде много, наистина прекалено много. Все пак това, че рядко се сещаше за тях, май позволяваше да се вярва, че са по-безобидни от Ианте. Жените, които се домогваха до вниманието му, неизбежно се домогваха и до нещо друго – скъпи тъкани, накити, дрънкулки, с които да се чувстват щастливи, докато не поискат още. Но той бе повече склонен да задоволява празното разточителство на всички, отколкото да допусне до властта дори една от тях. Някоя истинска негова дъщеря обаче не би приела нещо по-малко от съучастие в управлението.

Тогава коя ще разбере неговите цели и ще се съгласи да играе неговата игра? И то с охота, равна на неговата? Коя от всичките седемнайсет

може да бъде използвана най-добре и удостоена с най-голямо доверие? Задачата беше сложна и умът на Върховния княз работеше усилено върху нея, докато погледът му обхождаше групичките момичета долу в градината. Колко жалко, че Киеле бе още невръстна – освен Ианте и Пандсала тя бе тази с най-много дух. И някоя друга можеше да го изненада. Трябваше да ги наблюдава през оставащите до края на лятото месеци.

Която и да бъдеше избрана, щеше да се наложи да я подсигури добре: с хубава тлъста зестра и някой замък в гранична област, като Феруче например. Нямаше да страда кой знае колко нито за първото, нито за второто, защото само след десет години и двете щяха пак да станат негова собственост заедно с цялата Пустиня. Щеше да му принадлежи цялото богатство на рудниците и солниците, търговията с коприна и коневъдните стопанства. Щеше да има всичко. Освен син.

* * *

Денят беше топъл, ала Криго трепереше, докато се пъхаше между завивките в леглото. Главата го болеше страшно, езикът му бе надебелял от неистова жажда за дранат, той стискаше одеялото с треперещи пръсти. Нещастникът обаче бе свикнал с тези признаци, с всички съпътстващи мъки и знаеше колко от тях може да понесе. Онова, с което така и не свикна, бе мисълта, че е предал всичко, което някога бе обичал и ценил.

Преди пет години Криго пътуваше на север, към Фесенден, с порька от господарката Андраде да замести друг слънцебегач, загинал при изкачването на планината. Младежът бе възбуден от съзнанието, че са го отличили, и очарован от далечното пътешествие над разнообразни земи – защото не беше виждал друго освен Светилището и родното си място в Гриб, едно скромно селско стопанство. По светлината той бе споделял със своите приятели в Светилището впечатленията си, които ги забавляваха, а също и възбуждаха завистта им дни наред. Но точно на границата между Ливадна земя и Княжески предел Криго трябваше да пресече един ръкав на река Фаолаин, и дори този кратък пробег по съвършено спокойна вода бе достатъчен, за да го хвърли в несвяст. И точно тогава хората на Върховния княз го заловиха.

Не го завързаха, защото бе напълно излишно. Трябваше само да го карат по реката, за да я вижда и да усеща движението ѝ. Той бе свободен да си тръгне щом пожелае, и същевременно неспособен да го направи. Криго трепереше от глава до пети, приляваше му, не можеше да мисли за нищо друго освен окаяното си състояние – и почти не

съзнаваше, че пътува с пленилите го нагоре по Фаолаин, към Канарата, палата на Рьолстра. Когато най-сетне дойде на себе си, младежът се видя да лежи върху най-меко легло в една разкошна стая. Тази стая с брокатени завеси и изглед към планината стана по-късно негов затвор, защото в нея той пи за първи път смесено с дранат вино.

В началото не бе разбрал. Самата господарка Палайла му бе донесла виното и му беше наляла в чашата със собствените си прелестни ръце. Честта да бъде обслужван лично от нея не се бе сторила непривична на Криго. Като слънцебегач той бе свикнал да го посрещат почтително и гостоприемно навсякъде. Тя му бе казала, че са изпратили вест до Светилището, че е жив и здрав. Палайла се бе усмихвала през цялото време и беше проявила такива грижовна ласкавост, че Криго не бе заподозрял нищичко.

Ала по-късно виното стана друго. Прекосяването на водни повърхности се бе оказало нищо в сравнение с липсата на дранат през дъждовните дни на късната есен, когато слънцето не се показваше, а луната се криеше зад облаци. Телесните – почти предсмъртни – мъки на Криго бяха още по-страшни сега, когато беше с целия си ум. Накрая сам Върховният княз Рьолстра бе дошъл при пленения фаради късно една нощ, след някакво празненство, загърнат в златотъкан плащ, който сияеше на светлината на огъня. Това сияние поразил очите на Криго, студеният му пламък пронизал като меч мозъка му. Рьолстра предложи на младия слънцебегач вино, което Криго изпи и тутакси се почувства по-добре. Но благодарността му се замени с нарастващ ужас, когато Върховният княз започна да обяснява защо е изпитал облекчение.

Хиляда пъти оттогава насетне невъзвращенецът се бе питал защо не предпочете смъртта. И лесно бе успявал да си отговори: бе млад, обичаше живота. Мислеше, че ще успее да отвикне от страшната упойваща билка; възнамеряваше да изпрати тайно вест до господарката Андраде. Но вече бе признал пред себе си, че тези отговори са samozаблуди. Разтърсван от тръпки под одеялото, той горчиво се чудеше как може все още да изпитва толкова дълбок срам от падението си. Нещастникът затвори очи, за да не вижда хладната сребърна кана върху масата. Той я мразеше и копнееше за нея, благославяше я и я проклинаше. Каната, поточно нейното съдържание, го държеше в своя власт досущ така, както и Рьолстра. И това бе единствено верният отговор.

Пак хиляда пъти оттогава насетне Криго бе яхал светлината по заповед на Върховния княз; бе използвал уменията си на фаради, за да обменя вести със съгледвачите на Рьолстра в най-видните владетелски и

благороднически дворове. Днес бе провел редовната среща с виночерпеца на Цитаделата и бе изразходвал всичките си сили, за да отсее между лукавствата на този алчен подмазвач сведенията, които Върховният княз искаше. Вечерта щеше да използва лунната светлина за да се свърже отново с виночерпеца, този път за да му предаде поръченията от Рьолстра. Криго едва не се разрида на глас, не само защото тялото, му жадуващо отровата, му причиняваше страшни болки. Той знаеше, че господарката Андраде храни особени чувства към обитателите на Цитаделата, че с тях я свързват връзки и на кръвта, и на роднинската обич, и ако предадеше младия принц, той, Криго, сам се обричаше на двойно и тройно проклятие. За него животът вече нямаше никаква стойност. Но за Рьолстра струваше много. Всеки от двамата определяше за душата, му съвсем различна цена.

Бавно и измъчено Криго седна в леглото. Отметна от очите си редкия кичур руса коса, пое дълбоко въздух и си наля чаша смесено с драгат вино.

* * *

Палайла бе в покоите на Рьолстра, когато пуснаха втресълънцбегача-предател. Почувства се неспокойна и гузна. Присъствието на Криго винаги й действаше неприятно, защото й напомняше една зловеща мръсна старица, която преди години й беше набавила драгат. На времето Палайла бе чула, че в планините живее вещица, която се наема да прави всякакви заклинания и магии, и подтиквана от отчаяното желание да има син, както и от нуждата да капне във виното на съперницата си Караян нещо, без да я заподозрат и проследят, се бе разпоредила тайно да доведе старицата при себе си на Канарата. Красивата и честолубива наложница на Върховния княз тогава бе получила множество наставления, които изпълни до едно, но така и не се сдоби с мечтаната мъжка рожба. Затова пък докара смъртта на Караян с „драконова кръв“, както врачката бе нарекла веществото, и в добавка научи от нея тайната на растението драгат.

Все пак Палайла би предпочела тогава да бе родила син, вместо сега да се натъква постоянно на присъствието на този блед изтощен слънцбегач в палата на могъщия си любовник. На Рьолстра му беше забранено от първожрицата Андраде да има официални фарадим. Тя му бе обидена за нещо, останало до ден-днешен тайна, непроницаема за слухове и догадки. Палайла не съжаляваше за липсата. Слънцбегачите вършеха неща, които й вдъхваха страх, а за петте години, в течение на

които Рьолстра беше използвал Криго, тя така и не успя да преодолее съмнението, че един ден нещастникът ще прехвърли границата и ще предизвика някое бедствие. Знаеше ли човек какво е способен да направи някой, обучен от вещицата Андраде? Палайла обаче беше достатъчно благоразумна, за да прикрива безпокойството си и да се отпусне безмълвно върху лежанката, защото Рьолстра искаше тя да присъства като свидетел на ставащото през тази нощ.

– Влез, Криго – рече Върховният княз. – Заповядай, седни.

Поставиха един стол в средата на залата, обляна от лунната светлина. Слънцебегачът се настани там, увит в дебел плащ, въпреки че помещението бе още топло от дневните лъчи. Тръпки разтърсваха нещастника и очите му бяха леко замъглени от питата отрова. Гореве в небето трите малки луни грееха на значително разстояние една от друга и хвърляха поредици от неясни сенки. Това правеше обикновено бледото лице на Криго зеленикаво.

– Преди да изпратим съобщението, Криго – продължи Рьолстра – ти ще направиш нещо за мен. – Върховният княз измъкна свещ от джоба на туниката си. Криго потрепера. – Прищя ми се да видя младото владетелче. Извикай ми неговия образ.

Палайла затаи дъх и Рьолстра я погледна през рамо. Тя побърза да каже:

– Прости ми, господарю, но никога не съм виждала...

– Сигурен съм, че ще ти бъде интересно – отвърна той и подаде свещта на слънцебегача. – Запали я – нареди меко Рьолстра. – Покажи ми момчето, Криго. Искам да видя какви точно глупави детинщини ме чакат на Риалата.

Криго вдигна и двете си слаби китки и на лунната светлина проблеснаха шестте му пръстена – белег на извоюван ранг. Фитилът на свещта пламна. Пламъчето се отрази в очите на Криго, който погледна безизразно Рьолстра, а после се втренчи в призования Огън. Палайла с труд се съдържа да не изпищи.

Пламъкът се надигна и в него започна да се оформя лице. Палайла пряко волята си се наклони напред, омаяна от гледката: първо се изтъка смъртно контурът на овала и увенчаващата го руса коса; после станаха видими линиите на носа, челостта, веждите; на края се откроиха всички черти и ясно проличаха дори извивката на устата и цветът на очите. Това бе гордо лице. И много младо. По него не личаха никаква зрялост, никакви изпитания, никакво познание за живота, властта и тънките козни на хора като Рьолстра.

– Е? – стресна я въпросът на Върховния княз. – Коя от моите дъщери може да се омъжи за него, Палайла? Разчитам на съвета ти.

Гласът рязко откъсна Палайла от видението. Тя се опита да скрие смута и изненадата си, преди да се обърне с лице към Рьолстра. Помисли си: „Значи затова е разговарял с големите момичета днес на вечеря...“ Обикновено Върховният княз предпочиташе обществото на малките и забавния им брътвеж, а порасналите си дъщери игнорираше. Но тази вечер явно беше изпитал всяка една от тях. А сега изпитваше самата нея. Умът на Палайла заработи трескаво и тя се опита да отгатне какъв отговор би се понравил на трудно предугадимия неин повелител. Разбира се, той вече бе решил коя от дъщерите му ще стане невеста на Роан. Тя трябваше да открие какъв избор е направил. Със зелените си очи Рьолстра, хладно развеселен, наблюдаваше как любовницата му полага свръхусилия в няколко секунди, които ѝ беше дал за размисъл.

– Ианте – рече Палайла.

Той се намръщи и Палайла разбра, че е сбъркала. Рьолстра зададе нов въпрос:

– Защо тя?

– Тя е най-хубавата от твоите законни дъщери, а и близка по възраст до момчето. Чувствена е, а той – нито вече дете, нито все още мъж – очевидно е неизкушен в любовта. Това може да забележи всеки, който го погледне. Ианте би могла да го държи в своя власт, удовлетворявайки или отказвайки на желанията му, ако е достатъчно умна. А тя е умна, и Богинята го вижда... – Палайла замълча и се застави пак да погледне в пламъка.

– Защо да му давам някоя от законните си дъщери?

– Нима жених с неговото богатство, род, положение би приел незаконна? – рязко отвърна тя.

– Всяка от моята кръв би била чест за всеки, но предполагам, че имаш право. Много е гордостта в това лице... а пък майка му е още полоша... Продължавай.

– Ианте е съобразителна, може да разбере какво е в нейна полза. А мисля, права съм да предполагам, че точно новият ѝ съпруг няма да донесе изгоди, нали? Палайла се усмихна. Идваха ѝ идеи и тя се чувстваше по-уверена в себе си. – И още, тя е честолюбива...

– Какво ще ми донесе нейното честолюбие, ако е съпруга на млад, но твърде могъщ принц?

– А колко дълго ще бъде той в състояние да задържи това могъщество в свои ръце? – контрира тя. – Никога не съм чувала за Роан нищо,

освен че е кротък и отдаден на книгите. Ти не би прахосал изгодна партия като дъщеря си за жених, който оставя властта да се изплъзне между пръстите му. Ианте ще държи тази власт – за себе си и за теб. Меридциите все още са в Кунакса, отгатак северната граница на Пустинята. Нима Ианте ще позволи да стъпят макар и върху педя земя, която принадлежи на нея?

– Тя наистина има доста собственически инстинкти. Не виждам обаче как мога да бъда уверен, че тези инстинкти няма да проработят в мой ущърб.

– Вече казах, че тя е честолюбива и съобразителна. Ще добавя и че не е глупава, в каквото и да било отношение Разбира се, не можеш напълно да ѝ вярваш, но познаваш качествата ѝ. Можеш ли да кажеш същото за Найдра, която едва е в състояние да свърже две изречения? Или за Пандсала, която никога не казва каквото мисли – ако изобщо мисли? Колкото до Ленала... е, всички знаем, че тя не може да мисли. Обаче Ианте я познаваш. А и тя също го знае.

„Пък освен всичко друго“ – добави наум Палайла, но вече само за себе си – „колко хубаво би било да се отърва от нея“. Хитрата и опасна завареница бе главната причина Палайла да обгражда живота си с толкова много предпазни мерки.

Рьолстра сякаш бе прочел мисълта ѝ, защото се усмихна и каза:

– И за теб ще е много изгодно Ианте да се махне от Канарата.

Палайла отвърна на усмивката му, като вътрешно го прокллинаше. Каза:

– Ако тя стане владетелна княгиня, ти ще спечелиш нови власти почести.

– Значи Ианте може би... – произнесе замислено Рьолстра.

Криг издаде мек звук и лицето на младия принц изчезна от пламъците. Рьолстра се обърна веднага и го скастри:

– Владей се по-добре, слънцебегачо. Не си приключил работата си тази нощ.

– Аз... моля за извинение, всесветли княже – смотолеви нещастникът и стисна свещта и с двете си ръце.

– Ианте е наистина умно момиче – продължи Рьолстра, обръщайки се пак към Палайла. – Безпокоя се обаче, че може би е твърде умна.

– Тя ще управлява съпруга си, а ти – нея – повдигна рамене Палайла. – Имаш в Цитаделата достатъчно съгледвачи, господарю, за да я държиш под око през цялото време. А всичко, което тя трябва да направи, е да роди колкото може по-скоро един-двама синове – внуци, които

да закриляш.

Рьолстра се засмя:

– Трябва да се погрижим подобно нещо да не й хрумне преди Риалата във Ваес. Нито пък да узнае каква блестяща съдба и готвим. На Риалата ще имам нужда от теб, скъпа.

– На твоите заповеди съм, господарю – отвърна Палайла с уставната придворна фраза, но и с усмивка, която приканваше към заповеди, отнасящи се до спалнята. Тази усмивка също прикриваше облекчението й, че със добре премерените си думи бе отклонила една надвиснала опасност.

Рьолстра отново се засмя и сложи ръка на рамото на Криго:

– Вече можеш да загасиш огъня. И да се приготвиш за тръгване към Цитаделата по лунните лъчи.

Но Криго внезапно нададе предсмъртен вик, а пламъкът на свещта се извиси рязко нагоре и се превърна в спирален стълб от Огън. Пред смаяните очи на тримата зрители стълбът обрасна с драконови крила, нокти и зъби, а Палайла изпищя от непреодолим ужас, когато в сиянието на Огъня започнаха да се образуват и да изчезват лица: Рьолстра, Ианте, Пандсала, самата тя, принц Роан, Зеава и едно младо момиче, с ореол от коси, които сякаш бяха от пламък. Драконът с диво ръмжене се изправи на задните си крака, огнените езици плъпнаха по ръкавите на Криго, Слънцебегачът рухна на пода, като ръцете му конвулсивно се мъчеха да уловят въздуха, а виденията се движеха и сменяха с шеметна бързина в сипещия искри огън.

Рьолстра с проклетия на уста откъсна една завеса от прозореца и уви бързо злополучния фаради в нея. Драконът и Огънят изчезнаха. Върховният княз вдигна на ръце безжизненото тяло и тръгна към вратата. Отвори я с ритник и просна изпадналия в несвяст Криго на пода в предверието. Призова с рев слугите: „Махайте го оттук!“ После се върна в покоите си, тръшна вратата и избърса потта от челото си.

Палайла бе затворила очи и трепереше. Малко бяха нещата, които можеха да я уплашат, освен загубата на красотата й. Сега обаче огънят я бе парализирал напълно, съзнанието й бе обсебено от страховити картини: цялата зала е в пламъци, които плъзват по дървената ламперия завесите и килимите, подпалват косите й и поглъщат плътта и костите й, докато е още жива. Тя заскимтя като животно и обви снагата си с ръце, усещайки как вътре в утробата й детето подритва и притреперва в отговор на нейния ужас.

– Нямахте никаква опасност за теб – чу се Гласът на Рьолстра над

нея. – Стига, Палайла, може да навредиш на детето.

Тя отвори очи и го погледна. Толкова висок, толкова могъщ! Вкопчи пръсти в туниката му и изстена жално, докато той я вземаше на ръце, за да я отнесе на ложето.

– Успокой се, Палайла – повтори Рьолстра. Думите не помогнаха: Палайла избухна в смях, а после внезапно заби нокти в снагата на любовника си и съдра скъпата му копринена туника. Рьолстра я погледна смяян. Пламъците в съзнанието ѝ още горяха; сега вече унищожаваха тялото ѝ отвътре; Палайла се мяташе и крещеше и явно нищо не можеше да я откъсне от въображаемия пожар. Тогава Рьолстра сграбчи част от дългите ѝ коси и ги уви като въже около шията ѝ, докато я разсъбличаше.

– Значи страхът от огъня те възпламенява? – нареждаше под нос той, с особен, мъркащ тон, докато вършеше работата си. – Е добре: напомни ми да въведа нов способ при екзекуциите... Нетърпелив съм да проверя какво ще стане с тебе, когато гледаш как някой изгаря жив. А не ти ли се иска да видиш, миличка? Само си представи как пламъците поглъщат някой безпомощен мъж... или жена... И колко ли горещ е огънят, скъпа моя – прошенна той, облягайки назад главата ѝ и затягайки косата около гърлото ѝ. Устните му докоснаха нейната уста, цялата в пламтяща влага, и Палайла използва сетния въздух в дробовете си, за да нададе писък, който накара Рьолстра да се разсмее от удоволствие. – Мисли за пламъците, Палайла...

Глава 4

Княз Зеава дойде в съзнание сутринта на третия ден. Той, опитният воин, не можеше в моментите на пробуждане да не разбере, че раните му са смъртоносни. Андраде, седнала на края на леглото му, докато изтощената Милар се бе оттеглила за кратка почивка, прочете в черните очи на зет си, че той знае: краят му е съвсем близък.

– Е – изхъри Зеава, повдигнал вежда почти като едно време – ето го и драконоубиеца драконоубит! По-добре е така, Андраде, отколкото да те порази вражески меч или болест.

– Верни са думите ти, Зеава. Ако има болка, кажи ми. Мога да я облекча.

– Не, няма болка. Не за мен поне. – Той отново затвори очи и кимна одобрително. – Хубав е тоя твой разтвор, приспива раните, но не

замъглява ума. Моите благодарности, Андраде. Съмнявам се обаче, че би могла с нещо да облекчиш болката на Милар.

– Дори и времето е безсилно да изцели жена, която губи мъж като теб, Зеава.

Изненадан, той вдигна поглед към балдъзата си. За миг усмивчица пробягна през лицето му. Но онова, което Зеава каза, беше:

– Искам да видя сина си.

– Ще изпратя да го доведат тук.

– Сам, Андраде. Разбираш ли ме? Сам.

Роан се появи бързо – с тъмни кръгове под очите и изопнати от напрежението черти. Андраде се позабави в стаята достатъчно, за да го види как сяда и взема ръката на баща си; после излезе.

Роан притисна студените пръсти на Зеава между своите:

– Тук съм, татко.

Дланта на Зева в отговор обви неговата:

– Има неща, които трябва да ти кажа. Ще ме изслушаш ли като за последно?

– Винаги съм те слушал.

– И след това си действал на своя глава. Добре, няма да бъда още много тук и да изисквам внимание, затова сега не мисли за друго, докато ти говоря – Зеава облиза устни и сгърчи лице. – Не от драконовите нокти в червата си ще умра май, а от глад и жажда... Дай ми да пийна нещо.

Роан взе едно четвъртито парченце бяла коприна, нахиснато във вода, и го прилепи към устните на баща си. Само толкова беше позволено; каквото и да преглътнеше Зеава, то щеше единствено да усили страданията му Андраде се бе разпоредила да не дават на княза нищо друго освен собствените ѝ смеси, които облекчаваха болката още преди да е предизвикана.

Зеава изсмука влагата от плата, направи още веднъж гримаса и затвори очи. Произнесе:

– Никога не се доверявай никому, Роан. Особено внимавай с Мерида, и още повече с Върховния княз. Първата ще се вмъкне през границите и ще нападне в мига, когато най-малко очакваш, а вторият би искал да направи това...

– Всъщност – отвърна Роан – Мерида най-вероятно ще се опита да провери дали тежа на мястото си идната пролет. Струва ми се, че би било интересно първо да повоювам малко с тях, а после да ги подкупя. О, знам, че е рисковано – призна той, като видя очите, на баща си да се

разширяват от обида (Зеава беше люто засегнат) – меридците ще си набавят оръжия и подкрепа, които доста ще ме затруднят да ги отблъсна, когато проявят дързостта да ни нападнат с пълни сили. Но ако не могат да ни разбият, след като им дам средствата, с които да направят това – а те няма да ни разбият, обещавам – източниците им ще пресъхнат до един. И все пак се опасявам, че ще трябва да пръсна доста пари, за да примамя меридците да направят онова, което искам.

– Да ги подкупиш?! Само през трупа ми!!! – Зеава бе готов да се развилнее, но вместо ярост от гърлото му излезе смях, доста приличен на кашлица. – Уместно казано... Аз вече нямам думата, сине. Моята гордост никога не би позволила подобно нещо, но съм принуден да ти се доверя и да разчитам на теб, нали, Роан? Като им лъскат задниците при бягството в обратна посока, посмей се и за мен...

– Да, разбира се.

Зеава кимна и мина към друг въпрос:

– Скоро ще ти трябва съпруга.

Роан леко се усмихна:

– Обещавам ти, че ще бъде красива и ще имаш хубави внуци.

Зеава се ухили и кимна в знак, че оценява намека. Белите му зъби пробляснаха в рамката на Мерната брада, която някак твърде бързо се бе прошарила със сиви кичури. Той продължи:

– Красива или не, с жена си трябва да се отнасяш така, както с дракон, когато си излязъл на лов: пригответи се за срещата внимателно, прояви дължимото уважение и възхищение, винаги щади гордостта ѝ, като ѝ позволяваш да си покаже силата, а после ѝ дай да разбере кой точно е господарят ѝ.

Роан си помисли за лицето сред пламъците и не каза нищо.

– Умре ли княз, с него умират и обещанията му – продължи Зеава, леко размърдвайки се в постелята. – Скоро ще трябва да поогледаш земите, които ти принадлежат. В по-малките владения прати Чей като твой заместник, но в по-големите отиди сам. Хората трябва да чувстват хватката ти, както чувстваха моята. И тях не се опитвай да ги подкупваш.

– Няма.

– Ще ми се да можех да видя избраницата ти. – В гласа на Зеава имаше яд и съжаление. – Гледай да не е прекалено красива, Роан. Една красива жена е изкушение за самата себе си. Тя ще мисли за собственото си благо повече, отколкото за теб. Едничкото изключение, което съм срещал някога, е била майка ти.

– Да, татко.

– Твоето истинско богатство ще са децата, Роан. – Погледът на горящите черни очи се отклони към един ъгъл на стаята. – За мен поне моите бяха.

При тези думи на нежност, толкова редки в устата на Зеава, Роан почувства в очите му да напират сълзи. Гърлото му се беше стегнало, но той попита:

– Наистина ли? Аз не бях синът, който ти искаше. По-щастлив ще ще да бъдеш с някой като Чей.

– Него сякаш да познавам по-добре – призна Зеава. – Теб не те познавам, нали? Поради това се и страхувам от теб, момчето ми... Оставям ти силно княжество, градено от четири поколения. Пази го, Роан.

– Аз постъпвам различно от теб, татко. Но ти обещавам да опазя онова, което е наше.

– Вече твое – припомни му Зеава с пресипнал глас. – Давам цялото само на теб. Запомни това. От първия полъх на вятъра над дюните до последното зрънце пясък всичко принадлежи на теб и на никой друг. Ще имаш своите битки, в които да отстояваш правата си на владетел. Искане ми се да можеш да видиш и тях – той замълча, погледна към тавана, и отправи усмивка на сина си: – Май никога не съм ти казвал колко горд бях, нали? Моят син, моят книжен глупак, облечен в дрехите на прост войник и целият оплискан с кръвта на покосените врагове в битката срещу Мерида...

– Не си ми казвал. Но знаех.

– Ще трябва да се научиш да лъжеш по-добре – вметна Зеава недоволено.

– Не и онези, които обичам – отговори му твърдо Роан. И стисна по-здраво ръката на баща си. – Да, аз също никога не съм те познавал истински, татко. И сега съжалявам за това. Но те обичам.

Лъч светлина, широк един пръст, пропълзя по леглото, преди старият княз да промълви:

– Жалко е, че по-рано никога не сме разговаряли.

– Но сега разговаряме, и това е, което има значение – Роан се стараше да повярва сам в думите си, да забрави онези не една и две години, когато двамата се опитваха да се сблизят и се натъкнаха все на неразбиране:

– Ако имаш дъщери – продължи Зеава – а се надявам да имаш, защото никоя друга радост в живота на мъжа не може да се сравни с тази... – Той се закашля и Роан пак му поднесе парцалчето, напоено с

вода; Зеава му благодари с кимване – Та ако имаш дъщери, глези ги, и то без да спиращ, както аз правех с Тобин. Работа на съпруга е да укротява една жена, не на бащата.

Роан сподави смеха си:

– Чей, доколкото виждам, няма голям късмет!

Зеава също се ухили:

– Когато сам се ожениш, спомни си това! Не прекършвай волята на жена си, не се стреми да ѝ се налагаш, но гледай да научи в леглото ти кой заповядва. С жена вече бил ли си?

Роан мислено се прокле за червенията, плъзнала по страните му, а на глас каза:

– Не съм съвсем невеж.

– Хубав, уклончив отговор. Имаш дарба да даваш все такива. Ще ми се да видя момичето, което ще те направи мъж... но и ти не забравяй да я направиш жена в същото време. Своя жена.

Роан пак си помисли за вгълбеното и сериозно лице в рамка от огнено-златни коси и не отвърна нищо.

– Щади чувствата на майка си, но не я оставяй да се намесва в твоите работи. Съпругата ти ще бъде княгиня тук, и не бива да позволяваш на Милар да потъпква нейните права.

– Сигурен съм, че мама ще разбере.

– Майка ти не разбира нищо, освен това, че умирам.

– Толкова те обича – прошепна Роан. – Надявам се и аз да случя на съпруга като теб.

Зеава въздъхна тихо и промени темата:

– Пепелта ми отнеси в клисурата Разцепикамък. И я издухай право в муцуната на онзи звяр, който ме унищожи.

– Нещо по-добро ще направя – обеща Роан. – Ще смеси твоята пепел с неговата, и ще оставя ветровете да ги развеят над Пустинята, надлъж и шир.

Лъч озари черните очи:

– И ако ти не си най-извратеният син, когото някой някога е имал!... Да, направи го; ще ми хареса. Два дърти дракона...

– Именно – отвърна Роан с усмивка, чувствайки изненада и благодарност, задето баща му не бе поставил под съмнение неговите способности да убива дракони.

– Сега ме остави малко да поспя – рече Зеава. – А после изпрати при мен майка си. Тя ще има нужда от тебе, Роан. Тобин си има Чей, а ти си имаш дълг. Милар обаче няма да има никого... – Той хлътна по-

дълбоко във възглавниците. – Бедната Милар... Горкичката ми... – Той пак замълча за миг, после повтори: – Ти имаш своя дълг, и е хубаво, че сам ще го изпълняваш. Жестоко е, но е наложително. Ще трябва да отстояваш и устояваш сам, сине. Прави го с гордост. Дори съпругата ти не би могла да сподели това бреме с теб. Намери някоя, която може да разбере.

Роан се поколеба и реши да му каже:

– Вече съм си намерил съпруга.

Погледът на Зеава пламна. С усилие той се изправи и седна в леглото, но скоро рухна пак сред възглавниците и изръмжа от гняв срещу собствената си отпадналост.

Роан не се засуети, защото знаеше, че подобни грижи само биха раздразнили баща му.

– Коя е тя? – пожела да знае старият княз. – Как се казва?

– Шонед – промълви младият.

– Майка ти знае ли?

– Никой не знае освен Андраде.

Зеава се изсмя кратко:

– Андраде, че кой друг! Семейната вещица. Не ѝ позволявай да те вкара в капана си. Лукава жена е тя, и с удоволствие мами хората за своя собствена изгода.

– Зная, татко. Научил съм някои неща от нея за всички тези години – и Роан сведе към баща си лице със съучастническа усмивка.

Зеава се разсмя пак, този път по-силно, но се задави. Стегна се, за да овладее внезапно връхлетелия го пристъп на болка, и рече:

– Кълна се в Демона на Бурята! Искан ми се да видя какъв княз ще излезе от теб! Никога по-рано не съм те познавал, Роан. Обещай ми, че ти със своите синове ще разговаряш повече, отколкото разговаряхме ние двамата.

Младежът не можа да измисли никакъв отговор, затова само кимна. После се наведе и притисна устни към ръката на баща си – в знак на почит и обич. И преди сълзите да потекат от очите му, каза:

– Сега почивай. След малко ще пратя мама при теб. – После напусна стаята.

Когато стигна до собствените си покои, Роан освободи оръженосеца си застана пред отворените прозорците загледан долу в майчината си градина. Беше направил онова, което си беше обещал – да разсее тревогите на баща си, то той да може да си отиде спокоен. Зеава вече не се боеше за стоя син или за стоите земи. Но много време щеше да мине,

преди синът му да престане да се бои за себе си!

Цитаделата бе притихнала и щеше да остане така, докато Зеава умре и докато кладата му угасне. Роан чувстваше, че живее в свят на безмълвни сенки, че е напълно сам и сякаш не съвсем действителен. Единствената действителност бе в огъня: гаснещият, лъч на бащиния му живот, пожарът, който щеше да погълне тленните останки на Зеава, пламъкът в Кулата, който щеше да бъде угасен и после запален наново, и лицето, което бе видял в рамката на горящите златисточервеникави коси. Призрак, обвинен от сенки, самият той можеше да мисли за тези огънове, без да има опасност да го подпалят. Пламъците щяха да го направят княз, съпруг и – надяваше се – любовник; ала точно сега те нямаха власт да осветят това, което предстоеше.

Роан вслушаше тишината и гледаше как по дърветата неспирно се сменят пъстри петна от сенки. Би трябвало да мисли за часа, когато огънят на собствената му могила ще лумне и ще разпръсне над Пустинята зарево, съвсем различно от това на бащиния му огън. Би трябвало да мисли за предстоящото пристигане на невестата си, за болката, с която майка му ще отстъпи първото място в палата, за дяла от наследството, който се падаше на сестра му и неговите племенници. Би трябвало умът му да е зает с хилядите подробности на смъртта и с милионите делнични въпроси на продължаващия живот. Но вместо това Роан бе потънал в унес сред сенките на Цитаделата в очакване огънят да лумне.

* * *

Преданията говореха, че много, много отдавна, колетът бил още в зората си, първите Слънцобегачи научили от самата Богиня как да кръстосват и сплитат нишките светлина. Огънят, горд и щастлив да служи като суровина за тъканта им, издействал от братята си – Въздуха и Земята – фарадим да работят необезпокоявани в тяхната среда: сиреч на сушата и над нея. Ала сестра им, Водата, бидейки по природа враг с Огъня, своеволно отказала да приеме и спазва споразумението. Макар да не можела да се намесва в магиите на Слънцобегачите и да им пречи, когато се придвижват над нея по сплитъци светлина, тя започнала с рядка изобретателност да им създава трудности, когато се опитвали да я преминават с плавателен съд или плуване. Кротката Земя, постоянно заета с грижите си, общо-взето нехаела какво вършат другите родствени стихии; палавият Въздух обаче понякога помагал на Водата, като изпращал свирепи бури на който и да е фаради, имал глупостта да излезе в открито море. Но и без неговата помощ Водата си доставяла удоволствието да

поиграе на котка и мишка всеки път, когато Слънцебегач се появил на повърхността ѝ, дори ако повърхността била скромен поток, а съдът – проста лодка.

Всичко разказано дотук обяснява защо десетината Слънцебегачи от свитата на Шонед погледнаха с ужас и отвращение ширналата се пред тях река Фаолаин и преглътнаха. Камигуен спря коня си и се загледа в стремително течащите води. После заяви:

– Няма да мина по това нещо.

Оствел ѝ се присмя:

– Хайде, само една малка река е.

– Малка ли?

– Отклонихме се на цели сто мери от пътя си, за да избегнем по-широките бродове – припомни ѝ той.

Шонед въздъхна!

– И хубаво сме направили. Иначе с мен нямаше да може да се говори, когато пристигна в Цитаделата.

Когато Оствел пак се разсмя, Камигуен го сръза:

– Престани! Не знаеш какво е да гледаш тази река и да си сигурен, че ще ти прилошее до смърт!

– Да, а ти не знаеш какво е да плаваш към Киерст-Исел, със слънцето точно над главата ти и вятъра в гърба ти, а под краката ти палубата да се полюлява...

– Оствел, моля те! – прекъсна го Шонед.

Той ѝ смигна закачливо:

– Отиваш точно където трябва: в страна без никакви реки! – Прехвърли поводите на Камигуен и се смъкна от коня си: – Поддръж ги, докато уговорят пазача да не ни скубе много за преминаването.

Камигуен отново погледна нервно водата и промърмори:

– Защо просто не построят мост?

– Би било прекалено лесно – отговори Шонед и пак въздъхна. – Оствел казва, че първо ще изпрати със сала нас и ще остави багажа за накрая. Мило е от негова страна, че ще ни даде време да се оправим.

– Ще трябва да преминаваме това чудо и на връщане! – прохленчи Камигуен. – Бих могла да остана при теб в Пустинята завинаги! Погледни само сала, моля ти се: да го духнеш, ще се разпадне!

– Не е толкова зле – отвърна Шонед, опитвайки се в гласа ѝ да прозвучи увереност, но в себе си далеч не толкова сигурна как ще преминат реката. Тя слезе от коня, като копнееше под краката ѝ да има колкото може по-дълго време хубава, твърда земя, и се зае да помага на

Мит да подреди едни зад други конете, които щяха да бъдат качени на сала. Забеляза, че всички фарадим бяха вече позеленели под загара си.

Когато Оствел се върна с пазача, Камигуен запита последния:

– Защо тук няма мост?

– През водата ли, господарке? Че как предлагаш да го направим, та да обхваща и двата бряга? Я гледай колко широка е реката тук! – Човецът гордо посочи. – Напролет, като започне да се разлива, расте като корема на бременна кошута и за часове стига досам стените на къщата ми. Моят дядо, лека му пепел, беше сковал надве-натри мостче веднъж наесен преди години, ама на другата пролет реката-господарка реши, че туй не ѝ се нрави и смете мостчето... па с него и дядо ми...

– Ох – рече Камигуен, хвърляйки странишком плах поглед към измамливо гладката повърхност на водата. Побърза да добави: – Е, то сега... не ми се струва сърдита толкова...

– Виждаш ли, господарке, онази малка вълничка наред пътя? – Възрастният пазач изопна показалец към едно място, където слънцето хвърляше отблясъци върху пулсираща хлътнатина, в която водата се завихряше. – Там течението е по-бързо и от най-чистокръвните коне, които сам Чейнал, господарят на Радзин, някога е отглеждал! Карах негово благородие със сала до другия бряг преди години и лично той ми каза това.

Шонед изпита силно желание да зададе някои въпроси за господаря Чейнал, тъй като знаеше, че той е зет на принц Роан. Ала сдържа езика си, защото не одобряваше една бъдеща княгиня да бъде уловена, че любопитства като махленка.

– Не бойте се, млади господарки! – завърши жизнерадостно бърбият пазач. – Името, дето ми го е дала майка ми, е Елдскон – така кръщават хората по нас, съгласно стария обичай, дето името трябва да значи нещо – и то е хубаво име за моя занаят: ще рече „леко преминаване“. Ей-това ви обещавам – приключи той и разцъфна в усмивка.

– Ох, Богиньо... дано – промълви Камигуен.

Салът беше достатъчно голям, за да побере дванадесет коня – хлабаво спънати и привързани с въжета за перилата Тези перила представляваха яки дървесни стволоче, оплетени с въжета, дебели колкото мъжки китки. Но в мига, в който Шонед стъпи върху плоските дъски, стомахът ѝ се надигна и очите я заболяха: така започваше неизменният пристъп, който обземаше всеки фаради върху вода. Тя силно преглътна. Каза си, че това са само плитчините, където салът се носи леко по спокойна повърхност, без никакви течения. Припомни си, че има да пази

достойнство, и се закле да остане с невъзмутимо лице... и със закуската в стомаха си.

Салът пое напред, теглен от две огромни, дебели въжета, закотвени на другия бряг. Трудно можеше да се каже дали конете или слънцебегачите гледаха реката с по-голяма боязън. Оствел не сваляше очи от конете, а Елдскон – от тежките железни пръстени, през които бяха вдянати двете въжета. При прекосяването на реката салът използваше нейната собствена скорост; дори въжетата не минаваха направо, а се отклоняваха надолу по течението, за да се облагодетелстват от него. Подобна въжена линия със сал имаше и в горната част на Фаолаин, и тя обслужваше пътници, преминаващи от източния към западния бряг. Шонед грижливо бе проследила приготовленията и макар разсъдъкът да ѝ казваше, че системата е надеждна, чувствата ѝ се омръзнаха в един миг, когато мощно течение понесе сала и тя осъзна, че поверява живота си на няколко дъски, парапет и чифт пресукани въжета. Това съвсем не успокои стомаха ѝ.

Камигуен, коленичила и превита, с две ръце стискаше долния парапет. Шонед бе единствената фаради, която още стоеше на крака. Конете нервно шаваха и цивилеха към другарите си, останали на западния бряг, докато салът се поклащаше и подрусваше, в плен на течението. Шонед успяваше да се задържи права, но когато пътниците стигнаха до средата на реката и попаднаха в най-бързоструйната ѝ част, момичето се предаде: вкопчи се в парапета, наведе се през него и по най-неизящен начин повърна.

Малко по-късно тя смътно долени, че някой я пренася върху твърда земя. Положиха я на топла слънчева полянка и Се чу развеселен глас, който казваше: „Скоро ще се почувстваш по-добре.“ – „Долен лъжец“, искаше да отвърне Шонед, но нямаше сила да го направи. Грешка се оказа това, че отвори очи: светлината я порази като саблен удар по черепа. Шонед нададе едва чуто проклетие и припадна.

Разбудиха я викове. Недоразсънена, Шонед се понадигна и сграбчи главата си с две ръце. Преглътна, за да потисне надигашия се напън, и си зададе глупавия въпрос защо стомахът ѝ смята, че още съдържа нещо за изхвърляне. Светлината отново я проряза, но очите и вече можеха да я понасят. Зрението ѝ обаче бе нарушено; то ѝ показваше привързаните наблизко коне ту огромни, ту съвсем дребни, ту обвити, в мъгла като онази, която зиме се спускаше над Светилището. Речният бряг по-нататък или се дръпваше назад, или внезапно връхлиташе към нея. Илюзията бе толкова силна, че Шонед инстинктивно вдигна ръце, за да се

предпази. Почувства могъщо изкушение да се просне по гръб и няколко дни наред само да лежи и да се оплаква: Все пак трябваше да издържи. И да стигне до Цитаделата здрава и читава. Надяваше се, че принцът ще се радва да я посрещне.

Някой обаче продължаваше да вика, и колкото и да бе объркано съзнанието ѝ, Шонед се насили да се изправи на колене. Присви наболелите си очи и ги втренчи във водите, за да открие къде е салът. Той беше преполовил реката, но на нея се стори черупка сред океан. И конете, които трябваше да бъдат на него, ги нямаше!

– Мила Богиньо! – глухо възкликна Шонед; тя съзря ужасените животни, понесени от течението надолу и опитващи се без всякаква надежда да се преборят с него. Собствената ѝ кремава кобила се потопи сред водите и повече не се показа. Шонед направи неразумен опит да стане, олюля се, опита пак с бясно усилие и забивайки нокти в дланите си, успя да се закрепил на крака. Тръгна с клатушкане към брега и падна в реката. Но тъкмо студената вода и режещият сблъсък на коленете и ръцете и с камъните проясниха ума ѝ: Шонед нагълта вода, задави се, ала изправи високо шия и се огледа.

Видя какво е станало. Въжетата на отсрещния бряг се бяха скъсали и салът се беше озовал на милостта на реката. При рязкото олюляване на съоръжението превозваните коне се бях скупчили в единия край и дървеният парапет се беше счупил под тежестта им. Самият сал не бе повлечен от течението единствено благодарение на другия чифт въжета, и хората теглеха с всички сили, за да го примъкнат благополучна до пристана. Но когато погледна самия пристан, Шонед нададе вик: въжетата, усукани около четири яки дървени стълба, от прекомерното триене бяха започнали да се прокъсват.

Тя напрегна мускули, измъкна се от реката и се запрепва по брега, докато стигна мястото, където Мардийм лежеше по очи на тревата. Шонед го претърколи, плясна го по лицето, крещейки името му, а после го повлече за глезените към самата вода и го поля енергично. Същото приложи по отношение и на Мит и Антун, и под въздействието на ледената вода и тримата се свестиха за секунди.

– Мардийм! – кресна Шонед още веднъж, и момъкът потрепера. – Събуди бързо другите! Антун, Мит, ставайте веднага! Идвайте с мен, нямаме време за губене!

Крехкото момиче примъкна тримата младежи и ги поведе към стълбовете на пристана; там всички вкопчиха ръце в изопнатите въжета и се заеха да дърпат. Но усилията дори на няколко души бяха напразни

срещу вълнуващата се река, съзна Шонед. При все това тя не жалеше усилия, пъхтеше и се напъваше въпреки болката, прорязала плещите ѝ; чуваше зад гърба си как Мардийм нарежда ругатни и част от нея едва не се размя истерично, когато долови, че той и в сквернословията успява да спазва ритъм и рима, както в песните си.

Елдскон и Оствел, разбрали плана на Шонед, навиха хлабаво въжетата около железния пръстен, защото беше излишно и те да теглят. Сега към помагачите на пристана се включваха нови хора и чифтове ръце; Камигуен докара два коня, и Оствел я похвалих вик, докато закрепваше други въжета към седлата им. С допълнителната сила на животните дърпането откъм брега преодоля напора, на течението и салът успешно се задвижи към пристана. Но докато разстоянието намаляваше, Шонед видя, че железният пръстен е на път да се изхлузи от нацепеното на трески дърво, в което беше забит. Хората върху сала уловиха дебелите въжета, за да намалят напрежението. Реката най-сетне пусна многострадалния съд и той навлезе в плитчините. Разтрепераните пътници скочиха на брега, а в същия миг слънцебегачите рухнаха като покосени дървета.

За това как се свлече в пясъка и как още веднъж я пренесоха върху топла мека трева Шонед не си спомняше. Вече бе минало пладне, когато отвори очи за обкръжаващия я свят. Първите ѝ усещания за допир с него бяха определено приятни – лежеше на шарена сянка и чувстваше сладостта и аромата на пресни боровинки върху устните си. Въздъхна с пълна гръд и обърна глава, за да види усмихнатите сини очи, които не се съмняваше, че я гледат изпод златисторуси коси в съседство...

– Е – чу се глас досами ухото ѝ – много е хубаво, че се събуждаш, за да можем да ти благодарим, Шонед.

Прониза я разочарование: това не беше гласът, който беше мислила, че ще чуе. Паметта ѝ бързо се възвърна и тя отвори очи; подпря се на лактите си и срещна погледа на Оствел. В следния миг обаче непоноси-ма болка сгърчи всички мускули на тялото ѝ и Шонед пак се просна на тревата, прехапала долната си устна. Не – каза си тя – принцът няма да се радва да посрещне саката годеница.

– Лежи си тук, вече всичко е наред, или почти наред. – Оствел поднесе към устата ѝ чаша. – Пийни малко вода. Количеството, което ти предлагам, не може да се сравнява с онова, което сякаш да погълна, ако двете с Камигуен не бяхте мислили толкова бързо. Длъжник съм ти, Шонед.

Водата имаше вкус на боровинки. Тръпка на съжаление премина повторно през младата слънцебегачка. Тя отпи и промълви:

– Какво се случи всъщност?

– Нищо истински бедствено, освен загубата на конете. И двадесетината сме си здрави и читави тук, на отсамния бряг. Но ни останаха само дванадесет животни. Малко неравномерно се разпределят тежестите, би казал човек.

Шонед се надигна и приседна. Опита ре да разкърши гръб и предпазливо протегна ръце. Потрепери и рече:

– Значи трябва да продължим дванадесет души. Другите могат да останат тук, в дома на нашия приятел, „лекото преминаване“ – тя слабо се усмихна. – Надявам се, че сега чичо Елдскон ще преосмисли становището си по въпроса за мост през Фаолаин.

– Съмнявам се дали изобщо е в състояние да мисли точно сега. Не е на себе си от ужас, представяйки си какво би направила с него всемогъщата господарка Андраде, ако ни беше изгубил. – Оствел седна пак на петите си и вдигна рамене. – Не той ни е грижата в момента обаче, а ти, Шонед.

– Аз ли?

– Шонед, не мога да заведа до Цитаделата бъдеща принцеса само със свита от дванайсет души!

– И то принцеса без булчинска рокля – допълни тя. – Всичките ми вещи бяха по другите коне; само че ние ще продължим, Оствел, както сме си, защото първожрицата ми каза да бъдем след шест дни при нея.

– Но от теб се очаква да пристигнеш в разкош и великолепие, както прилича на знатна годеница – възрази той. Цялото му лице – приятно въпреки резките си черти – бе набръчкано в израз на грижа и тревога.

Шонед му се усмихна ласкаво:

– Ще бъда щастлива, ако изобщо пристигна, при тези обстоятелства. Как е Ками?

– Все още е в несвят, горкичката. Смаян съм, че е могла да се изправи, какво остава да се сети за онези два коня; смаян съм, че въобще някой от вас бе в състояние да се движи!... На вас, слънцебегачите, дължим живота си.

– Спомни си това следващия път, когато ще преминаваме река и те обземе изкушение да ни дразниш. – Шонед прокара пръсти през мократа си коса. – Губим деня, Оствел. Хайде, иди да качиш Ками на коня. Вържи я за седлото, ако се налага, но трябва да тръгваме час по-скоро.

Камигуен се съвзе, за да седне на коня и без препоръчаните от Шонед мерки. Тя издържа ездата през остатъка от следобед, но не спря да мърмори за загубата на дрехите – непрежалима загуба и невъзстановим

ущърб върху тържествения характер на предстоящите събития. Нищо не можеше да я успокои и да я убеди, че Шонед всъщност не страда ни най-малко. А точно това беше истината: бъдещата невеста съвсем искрено предпочиташе да се яви в Цитаделата в просто облекло, а не сред пищен блясък. Защото Шонед все още не възприемаше себе си като княгиня; не можеше и да си внуши, че ще стане такава.

Когато спряха за нощувка, пътниците бяха до един изтощени. Мускулите им, издръжливи на езда, не бяха привикнали да теглят въжета на салове и доста приглушени вайкания и охкания се чуваха, докато дванадесетината слизаха от конете. Младата годеница и придружителите ѝ пренощуваха в един чифлик, собственост на вуйчото на Палевна; домакинята бе приготвила великолепна вечеря в тяхна чест, ала горките фарадим не бяха в състояние да я уважат подобаващо и много скоро се примъкнаха към плевника, където се стовариха върху одеялата, разстлани сред мекото сено.

– Милинка, само си помисли – каза весело Оствел, а сивите му очи играеха – ще трябва да минем още веднъж през Фаолаин, когато се връщаме у дома!

Камигуен го погледна.

– Миличък, я помисли и ти. Ще накарам, ако потрябва, Мардийм да ми омагьоса с песен мост от нищото, но няма да преминавам реката иначе освен с двата си крака – да сме наясно. – После изведнъж обви ръце около избраника си и зарида, заровила лице в шията му: – Едва не те изгубих днес в тия проклети води...

Шонед гледаше как Оствел утешава Камигуен. Усмихна се: тези двама млади бяха без всякакво съмнение благословени от Богинята. Усмивката ѝ угасна обаче, когато осъзна, че на сватбата им ще бъде далеч и няма да може да вземе участие в празненствата.

А нейната собствена сватба? Шонед не можеше нито да я види във въображението си, нито да повярва в нея. В това, че е възможна и че изобщо ще стане. Женихът – да; него тя виждаше във всяка небесна багра и всеки слънчев проблясък. Но той пак оставаше непознат. Какъв човек беше? Дали зад дивните очи имаше ум, който да им е равен по красотата?

Дълго време след като другите бяха заспали, Шонед лежеше будна и съзерцаваше звездите, които се виждаха от горния кат на плевника – вратите бяха оставени отворени в меката нощ. Каква чудесна, ясна светлина; истински опияняващо би било да се носиш с нея. Ако беше осъществимо. Тогава дори в безлунни нощи човек би могъл да отиде

където е нужно, танцувайки по тези преплетени шлейфове от бледи и същевременно жарки лъчи. Ала звездният зрак бе под възбрана за всички слънцебегачи. Може би защото закрилата на Богинята не се простираше чак до тези далечни светлинни точки. Огънят на слънцето и трите луни бе под нейна благословия, ала звездите... Те хвърляха сенки – сенки над планини и поля, сенки леки като шепот, сенки загадъчни и сънни. Какви ли цветове бяха скрити в тях? Шонед, с шестте пръстена върху пръстите си, можеше да язди и слънцето, и луните. Под звездните лъчи тя преброи пак тези пръстени – четири от злато, два от сребро – гладки обръчи, които не я отделяха от останалите в Светилището, но във външния свят я правеха различна от другите хора. Ненадейно си спомни детските си години в Речното пасбище, когато снаха ѝ я гледаше мнително и навъсено, а после шушукаше дълго с мъжа си. Сега, съзряла духовно, Шонед бе в състояние да изпитва благодарност към съпругата на брат си Дави, господарката Висла: защото, ако не бяха користолюбие то на тази жена и стремежът ѝ да стане единствена господарка на всички наследени владения, Шонед никога нямаше да бъде изпратена в Светилището.

И сега нямаше да пътува с кон към палата, където я чакаше женихът-принц.

– Но защо Андраде правеше това? – запита се внезапно момичето. Защо така се стремеше да събере своята най-обещаваща питомка и племенника си? Последната слънцебегачка, станала съпруга на могъщ владетел, беше бабата на Шонед: тя се беше омъжила за княза на Киерст, макар да произхождаше от незначително семейство. Нейната дъщеря се бе свързала с бащата на Шонед и Дави и бе родила тях двамата, без да покаже през целия си живот какъвто и да било наследствен дар. От друга страна, младши синове и дъщери на знатни люде понякога ставаха слънцебегачи, но обикновено не ги даваха за обучение в Светилището въпреки показаните заложби. Поприще за тях биваше най-често бракът. Или властта. Но господар или владетелен княз да стане бучен фаради, с пръстени на ръката, това бе нещо нечувано. И макар не особено изкушена в потайностите на държавните работи, Шонед знаеше достатъчно, за да разбира, че един принц-слънцебегач би представлявал заплаха за всички други. А имаше много голяма вероятност някое от нейните деца да стане тъкмо такова. Княгиня Милар не притежаваше дарбата на фаради; обаче знайно бе, че подобни дарби прескачат няколко поколения, когато се проявяват в даден род.

И внезапно Шонед съзна, че синът, когото ще дари на принц Роан,

ще управлява след него. Тя прокле глупостта си да не открие досега тайната, но мисълта за самия Роан я бе погълнала така, че въобще не ѝ бе минало през ум за потомците, които двамата щяха да имат. Сега най-сетне разбираше какво цели с нея Андраде – принц-фаради, владетел на Пустинята, който да използва цялата мощ на своя сан и своята дарба, за да... какво ли? Този въпрос все още нямаше отговор за Шонед. Или, по-скоро, тя се надяваше, че все още няма отговор.

Глава 5

Княз Зеава почина при зори на шестия ден, сред грижите на своето семейство. Цяло денонощие преди това ту бе изпадал в безсъзнание, ту се бе пробуждал, като в промеждутъците близката смърт бе притъпявала ума и замъглявала говора му. Но той си отиде без болка и страх за бъдещето на своя син, който стана владетелен княз в мига, в който Зеава издъхна. Пренебрегнал традиционната забрана да присъства край смъртното ложе, Роан бе редом с баща си, когато той умря. Милар затвори очите на съпруга си, Тобин нежно прокара пръсти по челото на Зеава, за да изглади страдалческите бръчки. Роан се наведе, целуна баща си, обърна се и напусна покоите му.

Андраде поизчака, после тръгна след него. Той беше там, където знаеше, че ще го намери – в Огнената кула. Роан помагаше, на слугите да трупат кладата: достатъчно високо, та заревото да бъде видимо надалеч и да разнесе вестта за кончината на Зеава сред поданиците му. Из цялата Пустиня по възвишенията щяха да бъдат запазени други огньовете, които по верига да предават светлинния сигнал; до вечерта посланието щеше да се разпространи нашир и дълж из цялото княжество.

Първожрицата също беше накарана да се труди и докато новият владетел прецени, че кладата е достатъчно висока и огънят гори достатъчно ярко, леля му се обля в пот, която на неприятно гъделичкаща струйка потече по гърба и между гърдите ѝ. Зле настроена и без друго, Андраде чувстваше как топлината я дразни още повече. Никога не бе изпитвала кой знае колко дълбока привързаност към Зеава, но все пак беше ценила качествата му, а сега знаеше, че смъртта му е загуба и за целия свят. Занапред трябваше да работи с нов княз. Когато най-сетне Роан и тя излязоха от нажежената като пъкъл зала, Андраде побърза да заговори: много важни въпроси чакаха обсъждане и решение, затова гласът ѝ прозвуча може би по-остро от необходимото:

– Никакви приготвления не са направени за посрещане на Шонед. Защо отказваш на годеницата си почестите, които ѝ се полагат? Аз съм твърдо против това момичето да пристига как да е и с него да се отнасят както с обикновена, а не най-важна гостенка!

– Недей, Андраде – каза Роан уморено. – Дай ми малко почивка. Нощта бе твърде дълга, а ми предстои още по-дълъг ден.

– Преди да е станал съвсем дълъг, ще ми отговориш, момченце!

Искрометен поглед се сблъска с нейния – искрометен като на дракон, предизвикан от враг:

– Момичето идва при мен, Андраде – в моя палат, а не при теб. Аз ще се разпоредя дали и как да бъде посрещната тържествено.

– Роан!

Но той бе вече изчезнал по стълбите; гъвкавите му крайници напредваха с бързина, каквато нейните по-възрастни нозе не можеха да развият, тъй че Андраде изригна куп ругатни и клетви. Те биха смяjali даже и запознати с възможностите ѝ в тази област хора, а после тръгна към собствените си покои, където се зае с безполезни опити да заспи.

Сигналният огън горя целия следващ ден. Топлината му постепенно нагриваше всички помещения в Цитаделата. Роан обаче не беше там, за да изпита това. Още щом се развидели, той прекоси на кон двора, после измина и прокопания в скалите проход, и излезе в пустинната шир. Придружаваха го Чей, Мета – началничка на охраната, и девет души отбрани воители. Групата се отправи към клисурата Разцепикамък.

Слънцето изгря и бързо нажежи въздуха. Леки повеи докосваха ту дрехите на ездача, ту гривата на коня му. Русата коса на Роан скоро потъмня от потта, а тънката сива коприна на туниката му прилепна на влажни петна по гърба и гърдите. Младежът чувстваше солена бодеш в очите си и празнота в тялото си; казваше си, че първото е пот, второто – гладен стомах. Бяха изминати в мълчание над четиридесет мери. Парещият зной държеше всички животни в укритията им, бездейни и отпаднали. Имаха сили само колкото да се жалват едно на друго с хленч и скимтене. Над главите на ездачите прелетяха няколко птици, забързани към други краища: единствено такива „пътници“ можеха да се видят тук, пернати твари в Пустинята нямаше. От време на време се чуваше шушне нето на движещ се пясък или пръхтящ звук, излязъл от конски ноздри. Но дълго време никой човек от групата не проговори.

Най-сетне Чейнал, който яздеше подир Роан нарочно отпуснато, за да остави младия си шурей сам с мислите му, не издържа: пришпори черния си жребец и го изравни с коня на княза. Разстоянието между

дватама и останалите беше достатъчно голямо, за да не могат да ги чуват дори и сред тишината на дивия простор. Роан вдигна поглед към зет си:

– Да?

– По-рано никога не си бил на лов за дракони. Трябва да знаеш, че мъжкият вече е минал брачният си сезон, и ще бъде още по-коварен.

– Аз обещах на татко.

– Роан, ще ми се да оставиш мен да...

– Не. Този дракон е мой.

Чей отклони очи встрани и безизразно произнесе:

– Както желаяш, мой княже.

– Не! Чей, моля те, недей! Никога не бих искал това от теб.

Сърдечният вик на младежа затрогна Чейнал и той отвърна:

– Ще трябва да ти говоря така пред другите – разбираш, нали? Но помежду си ще си останем както по-рано... ако това е, което желаяш.

Роан признателно кимна:

– Не само го желая, но имам и нужда от него, Чей. А и от помощта ти ще имам нужда.

– Твой съм. Не трябва да ме молиш. – Чейнал размърда рамене, сякаш за да пропъди горещината. – Знаеш ли, почти чувам как меридците дрънкате оръжията, готвейки се да ни нападнат! До довечера ще са видели огньовете и ще знаят, че Зеава е мъртъв. Ще имаш грижи, Роан.

– Имам и някои планове вече – отвърна младият княз. – И не за тях само.

– Ръолстра ли? – В начина, по който шурейт му изопна челюст; Чейнал прочете потвърждение, че е отгатнал правилно. – Гледай да си подсигуриш положението колкото може по-добре преди Риалата.

– Положението ми ще бъде такова, че той ще го сметне за неудържимо, и ще се зарадва. Ще си помисли, че съм готов да приема без колебание всяка помощ, която бих могъл да получа, дори и неговата, и сам ще ми предложи такава, под формата на брак с някоя от несъмнено очарователните си дъщери.

– Но Тобин ми каза, че Андраде...

– Не вярвай на всичко, което чуваш.

– Готвиш се да не послушаш първожрицата? – Чейнал подсвирна тихичко между зъбите си.

– Трябва да ти кажа – сподели Роан – че тя ме плаши до смърт. Андраде беше простряла криле над Тобин и мен досущ като дракон, когато бяхме малки, и не ни изпускате от очи; още е живо това чувство на

трепет и ужас, което ми вдъхваше на времето. Но занаят пред никой няма да ми нарежда как да постъпвам с живота си, сам ще го направлявам. Затова и ще ми трябва подкрепата ти, особено на Риалата.

– Ще сторя всичко, което искаш от мен, разбира се. Но сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

– Да, знам – отвърна Роан без колебание. – Ще изгряда княжество, което няма да се крепи на мечи ми; татко бе казал, че умре ли княз, с него умират и обещанията му, ала с мен няма да бъде така, Чей! И когато аз си отида на свой ред, моите синове ще наследят мир – не просто липсата на война за няколко сезона или години, докато враговете измислят нови начини да нападнат границите им. – Той замълча, за да чуе какво ще каже зет му, но тъй като не последва отговор, забеляза: – Не проявяваш възторг.

– Намислено е добре – изрече предпазливо Чейнал. – Само не знам дали ще проработи.

– Ще го накарам да проработи. Ще видиш.

Пред тях се възправи Разцепикамък. Червеникавите петна по жилчестите скали биха могли да бъдат изсъхнала кръв – драконова или човешка. Роан опъна юздите и спря коня си, без да сваля поглед от зеещото гърло на клисурата, над което се извисяваше острият връх.

– Още е тук – младежът посочи отделни тъмни петна: китки растения по чукарите. – Виждаш ли – горчивослад е поникнал из скалите. Драконът го е отгледал, за да поддържа силата си, защото не се е съвкуплявал. Обикновено злакът израства пак за една нощ, но сега е прояден до корените.

– На дракона не му трябват шест дни да оплоди женските си – опори Чей.

– Татко го е наранил много зле. Не чувстваш ли, че звярът все още се спотайва в клисурата?

Чей не виждаше нищо, не чуваше нищо, и открито заяви това на шурей си. Роан само се усмихна. Изведнъж между скалите отекна писък и накара по-хлабавите камъни да се отърколят долу в дерето. „Драконът е тук“ – повтори Роан и смушка коня си да продължи. Половин мяра навътре в клисурата младежът спря, слезе от седлото и извади мечи си от ножницата, като покани със знаци Чейнал да стори същото. На началничката на охраната каза:

– Мета, не пускай никой друг да се приближава до нас. Тук сте, за да ми помогнете да завлека трупа в къщи, и толкова. Ела с мен, Чей.

Мета се опита да възрази:

– Твоя светлост – започна тя, а черните и очи бяха присвити от тревога. Те бяха черни досущ като Зеавовите и според това на кой семеен слух вярваше човек, жената може би имаше, или пък нямаше, кръвно родство с династията. Роан я изгледа продължително и тя с покорно кимване се оттегли. А Роан и Чейнал тръгнаха по тясната пътека, приличаща на перваз върху стената на клисурата. Из въздуха се носеше парливата миризма, отделяна от жлезите на разгонения дракон. По скалите се забелязваха редици пещери, някои с отвори, зазидани от женските, които вече бяха оставили яйцата си вътре. На отсрещната стена на клисурата имаше осем такива запечатани люпилни, и Роан се запита колко ли зародиши лежат сега в тях, в нажежената като пещ тъмнина, свити спираловидно в черупките си и чакащи времето да узреят. Колко ли щяха да се превърнат в дракони – дракони с широки и грациозни криле, с които да летят, дълги гърла, с които да се зоват по вятъра, и смъртоносни нокти, с които да разкъсват плът на животни и хора? Днес Роан трябваше да си мисли за драконите като за убийци, а не като за възхитителните хвъркати създания, които го бяха очаровали още в ранното му детство.

Той беше сигурен, че страховитият самец няма да е напуснал клисурата. Зеава бе ранил сериозно дракона и го бе забавил в оплождането на женските. Отсреща две пещери все още зееха незазидани, звукът от местещи се камъчета вътре подсказваше, че в тях има драконици, които нетърпеливо чакат да се сношат със своя господар. Неоплодената женска, натежала от яйцата и неспособна да лети, скоро умираше. Долу в дърето бяха пръснати частите на разпаднали се скелети на драконици, опитали безуспешно да се издигнат към небосвода. Роан често бе идвал тук на кон да събира нокти, зъби и чудновати бедрени или крилни кости, които изучаваше. Той знаеше как се сглобяват скелетите, как мускулите прилягат към тях и цялото се превръща в рядко красиво, поне според него, животно. Сега обаче му предстоеше да убие дракон. Да довърши една започната от баща му работа, преди да начене своята собствена.

Младежът се заизкачва по-бързо. Да се катериш по скала с гол меч в ръката не бе препоръчително, но Роан не смееше да прибере оръжието си в ножницата, опасявайки се драконът да не го изненада; дори този миг или два, които щеше да отнеме изваждането на меча, биха могли да струват неговия или на Чейнал живот. Достатъчна опасност носеха скалните късове, които се отронваха изпод стъпките им. Роан обаче се надяваше драконът да реши, че този звук идва от камъните край пещерите-люпилни, които се слягат под палещото слънце.

Двамата най-сетне стигнаха до скалната хралупа, която младият княз бе забелязал. Когато сърцата им се успокоиха и дишането стана равномерно, Роан накара Чей да си намери добро скривалище.

– Роан, ще ми простиш ли, ако ти кажа, че си се смахнал? Всички тези приготовления са много вълнуващи, но ще се чувствам доста по-добре, ако знам какво правим в действителност.

– Погледни, тук отворът е зазидан. Значи драконицата си е снесла; яйцата и си е тръгнала. Ако ти си семецът и си положил неимоверни усилия да направиш любилото жизнеспособно, а изведнъж два дребосъка идват отнякъде и заплашват да унищожат плодовете на труда ти...

Чей изръмжа през смях:

– Ти наистина си се смахнал. Добре, какво искаш да правя?

– Нищо – освен ако бъда убит. Ако драконът ми види сметката, бягай и се спасявай. И помоли мама да ми прости.

– Драконът може и да не си прави този труд, защото Милар, узнае ли къде сме, сама ще те убие. – Чейнал поклати глава. После отиде до по-далечния край на скалната площадка, където голяма купчина камъни му осигуряваше подходящо прикритие.

Роан изтри потта от челото си и се обърна, за да проучи отсрещната стена на клисурата, където празните пещери зееха подигравателно. Той не знаеше от коя ще изникне драконът. Дали не беше в някоя дупка на отсамната страна? Инстинктът му подсказваше, че не бе там. Роан накара, който се обаждаше вътре в него и наричаше предприетата стъпка безумна, да замълчи и да се скри зад една скална издатина, за да чака. Площадката на върха на склона беше широка приблизително колкото човешки бой, и дълга два пъти по толкова; имаше достатъчно място младежът да маневрира, но драконът щеше да бъде затруднен. Поне така се надяваше противникът му.

Сенките се скъсяваха към пладне, когато драконът се измъкна от една пещера срещу поста на Роан. Преливаше от доволство, тъй като целия предиобед от все сърце бе правил щастлива една от женските си; прозина се широко и протегна първо единия, после и другия си заден крак. Роан чу как наблизо Чейнал се смее. Наистина беше много смешен видът на внушителния семец, сънен и отмалял след обстойното изпълнение на задълженията си. Ала всякаква веселост у Роан секна, когато видя многобройните рани от меч по кожата на дракона и кръвта, която все тъй струеше от тях. А когато грамадните криле се разгънаха за полет, младежът забеляза и колко сковани са движенията му. На опаката страна на едното крило имаше голямо петно съсирена кръв, друго

такова личеше на хълбока. Роан събра всичките си сили и присъствие на духа и излезе на светло, отправяйки присмехулно предизвикателен вик към дракона, който беше убил баща му.

Тъй като слънцето бе над раменете на Роан, а и младежът стоеше на по-високо другата страна на клисурата, драконът трябваше да замижи, за да го види. При други обстоятелства това също би било смешно – да гледаш как страховитите очища се присвиват, търсейки източника на оскърбителния звук. Роан отправи благодарствена молитва към Богинята, заедно бе подредила нещата така: драконът щеше да трябва да пренапряга пострадалите си криле, за да се издигне до височината, заета от противника му, и при положение, че бе ранен, а и изтощен от чифтосванията, усилията щяха да му струват много.

Младежът усети прилив на въодушевление, когато драконът удари веднъж и още веднъж крилето си едно в друго, несигурен в силата им. Звярът изръмжа ядно и с болка; подхвъркна във въздуха – за миг изглеждаше, че не е в състояние да се откъсне от земята – но после с три мощни маха се извиси и се превърна в летящо чудовище, устремено право срещу Роан.

Князът подтисна обзелия го ужас, вдигна меча в ръката си и се закрепи здраво на позиция. Драконът със застрашителна скорост се спускаше към него; слънцето хвърляше ослепителни отблясъци по златистата кожа, разтворените челюсти показваха счупените зъби и огненият дъх удари Роан в лицето. За миг на юношата се привидя как собствената му глава бива погълната от зейналата паст. Никога по-рано Роан не беше стоял толкова близо до дракон, и сега повече от всичко на света искаше да се скрие на безопасно място и да изчака страшилището да отлети.

Но вместо това пренесе тежестта на тялото си върху единия крак и вложи цялата си сила в замаха и удара на меча. Само на педя му се размина да не бъде разполовен от драконовите челюсти; звярът нададе рев, когато с трясък се приземи на скалната площадка, с едно крило препънато към туловището, където раната от меча на Роан буйно кървеше. Драконът се опита пак да разгъне крилото си, но строшените кости изпращаха толкова силно, сякаш отекна гръм. Лишен от равновесие и от способност да лети, звярът се вкопчи в скалата с ноктите на задните си крака, а с предните отчаяно загребваше въздух, силейки се да улови някаква опора – за предпочитане близо до Роан.

Когато погледът му срещна почервенелите очи на дракона, младежът усети собствената си кръв да кипва. Това бе врагът! Стихийна, древна свирепост бликна от дълбините на съществуването му и Роан замахна

с меча по близкия преден крак на звяра; улучи и се разсмя, когато противникът му отвърна с болезнен писък. Драконът замаха бясно с оцелялото си крило – другото бе негодно – но това не можа да го спаси: Роан заби оръжието си в дългата гърчеща се шия, издърпа го сред фонтан от кръв, нанесе втори удар и главата на звяра се отметна назад, а после клюмна напред с див рев, който разтърси околността. За трети път Роан замахна с меча си и острието хлътна в окото на дракона.

В същото време гореща болка прониза ръката на младежа – сякаш разкъса плътта му отвътре. Мечът, толкова лек допреди миг, изведнъж се стори неимоверно тежък на Роан, когато се опита да го издърпа. Беше заседнал в костта над окото. Жестокото усилие и внезапното люто парене в рамото го накараха да извика силно. Драконът бе отметнал глава назад и вдигнал лице срещу небето; мечът продължаваше да стърчи от кървавата дупка на мястото на окото му; ноктестите му лапи се вкопчваха в скалите, но не намираха опора; крилото му метеше земята в несвествени опити да се разгърне за полет, а опашката му бясно се удряше в скалната стена. Умиращият звяр нададе ужасен последен писък и се свлече на дъното на клисурата. Туловището му се разби в купа кости долу.

Роан погледна ръката си, където драконов нокът беше разкъсал плътта и мускулите. Обърса кръвта, без да знае коя е негова и коя на противника му, разгледа раната и я сметна за незначителна. С бегъл интерес се запита дали са верни приказките, че драконовата кръв била отровна.

И изведнъж топлината секна. Слънцето изстина, въздухът се превърна в мразовита течна среда, в която движенията на Роан станаха болезнено бавни. Режещият вятър скова потта по тялото на младежа, капчиците кръв станаха на лед. Роан погледна през ръба на скалата към дъното на клисурата, където лежеше убитият дракон; после се дръпна оттам, олюля се, падна на колене и повърна.

Клисурата и небето все още се въртяха във възприятията му, когато усети лицето си обляно със студена вода. Разтърси ядно глава с ръмжение, но чу гласа на Чей. „Лапни това“ и в устата му биде пъхнато нещо с горчив и възсолен вкус, от което нов пристъп на гадене го разтърси. Роан обаче преглътна конвулсивно и се насили да се надигне. „Дай му мъничко време да подейства“ – обади се пак Чей. Сместа от билки и сол разтърси стомаха на младежа като бокал със силно вино на гладно, болката в ръката неистово се усили и Роан заскимтя. Чейнал приседна на пети до него.

– За малко ми мина през ума – рече той – че ще трябва да тръгна с първия кораб за Далечните острови и да не се върна изобщо. Тобин нямаше да ми позволи да живея край нея и постоянно да ѝ напомням, че си мъртъв. Ала ти го уби, Роан. Заклевам се в Богинята, как само го уби! Беше прекрасно! И всички видяха това. Първият ти дракон...

– Първият и последният. Никога няма да повторя, Чей. Никога вече.

Роан прие помощта на своя зет и приятел, за да се изправи на крака. Двамата бавно заслизаха по скалистата пътека, като предпазливо се плъзгаха по тук-там неустойчивите камини. Коленете на младия княз трепереха едва забележимо. Мета беше приготвила конете, когато стигнаха до долу, и Чей трябваше няколко минути да успокоява тревожния до полуда Аккал, който никога досега не бе оставал без ездач на лов за дракони. Най-сетне се присъедини към Роан и другите, наобиколили грамадния груп.

Младият княз трябваше да напегне всичките си сили, за да измъкне меча от драконовото око. После си свали туниката и я използва, за да избърше острието от кръвта, като в същото време даваше на Мета нареждания да вземе засега само ноктите и зъбите:

– За останалото ще пратим някого утре – добави той.

– Да, господарю – поклони се ниско Мета. Някога тя го бе учила на стрелба с лък и ездаческо изкуство, правеше му компания в игрите, когато беше дете, и криеше от родителите му бягствата от дома, когато стана юноша. Сега му се кланяше.

Роан изпразни половин мях вода, с тайното желание това да беше ракия. Чей му помогна да поотмие кръвта от лицето и гърдите си. Той възкликна изненадало, когато видя белега от драконов нокът, дълъг от дясното рамо до лакътя. Раната бе почистена и превързана с остатъците от туниката на Роан, като младият княз се овладя и не трепна нито веднъж под вещите, ала възгуби ръце на зет си.

Внезапно в клисурата се надигна зловещ еквив шум, от който тръпки полазиха по гърбовете. Роан скочи и се завъртя с меч в ръка по посока на шума, а останалите замръзнаха по местата си с очи, вперени в зеещото гърло между скалите; шумът стана по-силен и плътен, в него варираха десетина различни тона и цялото звучеше толкова загадъчно и страшно, че тилът на младежа настръхна. Но Чейнал извиси глас, успя да надвика зверския вой и да изтръгне слушателите от вцепенението:

– Женските плачат, жаят убития! – викна господарят на Радзин – Недейте стоя като вкопани: давайте по-чевърсто, да се прибираме!

Всички се разтърчаха, докато ужасяващият рев на овдовелите

драконици ту се надигаше, ту спадаше: самките оплакваха гибелта на господаря си точно така, както семейството на Роан щеше да плаче за Зеава идната вечер, когато запалеше кладата с трупа му. Най-сетне всички зъби и нокти бяха изтръгнати и прибрани в торбички от черно кадифе. Ездачите ги окачиха по седлата и потеглиха тутакси в галоп, и глухият шум от подрусващите се кесии съпровождаше като ритъм на ударни инструменти първобитното опело, което еча дълго след като Роан и свитата му излязоха от клисурата сред дюните. Младият княз потрепера въпреки ослепителните слънчеви лъчи и безмълвно повтори клетвата си: никога вече.

* * *

Още щом забеляза ездачите, Шонед дръпна юздите и се изправи на стремената. Тяхната цел беше същата като нейната и на приятелите ѝ – цепнатината в хълмовете Вере, където сред скалите изскачаше Цитаделата, сякаш природно образувание, а не човешки строеж. Тя съзря отблясъка на следобедното слънце върху руси коси и усети, че преbledнява.

– Той ли е? – запита едва чуто до нея Оствел. Неспособна да отговори, тя кимна.

– О, Богиньо! – възкликна Камигуен. – Бързо, Шонед, измий си лицето; ето и гребена ми, по-живо!

– Остави, Ками – рече Оствел. – Кой мъж би очаквал жена, дошла от Пустинята, да изглежда все едно е излязла от покоите си?

Шонед си каза, че русокоси мъже се срещат под път и над път. Отпусна се пак на седлото и стисна по-здраво юздите, опитвайки се да успокои дишането си. Сивото, без всякакви украси облекло на ездачите говореше, че са в траур за някого – някоя важна личност; конникът начело обаче не носеше нито туника, нито риза. Копринен парцал обвиваше дясната му ръка и когато групата приближи, Шонед видя, че това е набързо направено превръзка, вече просмукана от кръв.

– Надявам се да не трябва да чакаме. Дяволски горещо е тук навън – отбеляза Оствел, като непреднамерено използва израз, доста скромнен за пустинната жега. – Подредете се около господарката Шонед.

Тя се извърна, смаяна, че я титулуват, но думите на Оствел бяха оказали желаното въздействие. Придружителите на младата слънцебегачка се подредиха около нея в кръг, сякаш тя вече беше княгиня, а те – нейна почетна стража. Слънчева светлина трептеше по пясъка, докато другата група ездачи се приближаваше, и Шонед за миг си пожела да бе

последвала съвета на Камигуен. Погледна кафявите си дрехи за езда, сети се за криво-ляво завързаната си плитка и съжали, че лицето ѝ не е измито. Но се примири, като си каза, че годеникът-княз ще се сблъска с най-лошия ѝ възможен вид и значи всеки друг ще бъде по-добър.

На гребена на една дюна ездачите спряха, ала русокосият мъж продължи. Редом с него се движеше и друга фигура – по-висока, по-тъмна. Пред Шонед се яви в плът лицето от нейното видение сред пламъците. Колкото до останалото – то бе средно на ръст, но с изящни пропорции, които зрительно увеличаваха ръста, и с рамене, изопнати въпреки очевидното изтощение. Тези рамене бяха широки, силни и красиви. Гръдният кош бе гладък, мускулите се очертаваха под златистата кожа, по която блещукаха потни капчици. Тук-таме имаше и петна засъхнала кръв.

Той спря коня си и я поздрави с кимване:

– Добре дошла, господарко.

Тя също сведе леко глава:

– Благодаря, господарю. – С изненада установи, че гласът ѝ си е какъвто трябва да бъде.

– Мога ли да ти представя съпруга на моята сестра? Господарят Чейнал, владетел на кулата Радзин.

Шонед срещна чифт властни сиви очи, поставени дълбоко в ямките на силно загоряло лице. Удостои го с по-малко официално кимване, произнасяйки приветствието: „Господарю“, като в същото време отчете, че този мъж притежава доста разбойническа хубост. Чейнал я фиксираше с интерес, който почти я притесняваше, но макар едното ъгълче на устата му да бе извито в особена усмивчица, той отговори най-почтително:

– За мен наистина е чест, господарко – и приведе глава пред нея.

Това припомни на Шонед изискванията на учтивостта и тя посочи с красив жест застаналите от двете ѝ страни:

– Мога ли, господарю, да те запозная с моите придружители? Оствел, втори домоуправител на Светилището на Богинята, и слънцебегачката Камигуен. Останалите са също мои приятели.

– Всички вие сте добре дошли в земите ми – рече князът и Шонед замря. Неговите земи, не тези на баща му. Значи групата беше в траур заради стария княз, а тя щеше да се омъжи не за наследник, а за самостоятелен владетел. – Щастливо съвпадение е, че работата ми ме доведе тук точно в този момент, за да те придружа до Цитаделата. Господарката Андраде ще се радва да види, че си пристигнала благополучно.

Шонед се чу да казва:

– С нетърпение чакам да разговарям с нея.

„Дума да няма“ – прочете тя в очите на господаря Чейнал и забеляза, че ъгълчето на устата му се повдига още мъничко нагоре. Ала лицето на младия княз бе съвършено спокойно, когато рече:

– Ще бъдеш ли така добра, господарко, да ми отделиш няколко мига за кратка беседа насаме?

Преди Шонед да може да отговори, Роан пъргаво слезе от коня си и тя в последния момент се сети да му позволи да я свали от седлото. Когато пръстите му се ключиха около кръста ѝ, тя пламна и си пожела слънчевият загар да прикрие червенията, заляла страните ѝ. Ако беше така през няколко ката дрехи, как ли щеше да бъде, когато кожата докоснеше кожа? Шонед закрочи взряна в носовете на ботушките си, като опитваше да се овладее. Едва когато двамата с Роан се поотдалечиха от другите, тя се осмели да го погледне странишкoм. Очите ѝ бяха на едно равнище с устните му; тя се запита каква ли е неговата усмивка и позволи на погледа си да се спусне надолу към шията, където една жилчица издаваше ускореното сърцебиене. И щом, разбра, че Роан е напрегнат колкото нея, Шонед малко се успокои.

– Изглежда работата ти е била опасна – поде тя, сама учудвайки се на овладения си глас. – Това не е твоя собствена кръв, надявам се?

– Не. Драконова. От моята се проля съвсем малко – той говореше почти отсъстващо, без да сваля поглед, от хълмовете. Шонед реши да не продума повече, освен ако я питат. Двамата изминаха значително разстояние през златисто-белите пясъци, когато Роан спря. Обърна се с лице към нея и заговори припряно:

– Ти знаеш защо си тук, аз също знам. Андраде очаква да се оженим.

– Андраде очаква много неща – вметна Шонед, ала той продължи, сякаш тя не бе проговорила въобще.

– Нещо повече, тя очаква женитбата ни да стане скоро. Това обаче е невъзможно. Не и сега. – Погледна я в очите: неговите бяха много сини, с черни контури на гледците. – Моля те, вярвай ми, когато казвам, че ще се ожения за теб и за никоя друга. Знаем го от мига, в който Андраде извика лицето ти сред пламъците. Но има неща, които трябва да сторя, преди да мога да го направя. Някои от тях навярно ще те наранят, за което дълбоко съжалявам, но баща ми почина, аз съм владетелен княз, а онава, което трябва да върши князът, често кара мъжа да съжалява.

Тази необичайна реч лиши Шонед от дар-слово. Тя само гледаше

Роан.

– Трябва да покажа на всички какъв княз ще бъда – продължи той.
– Ще ти обясня веднага щом намеря време, и се надявам, че си жена, която може да разбере много неща. Ако не си, ще трябва да се научиш – добави безцеремонно. – Не бих вършил тези неща, ако не бяха необходими с оглед на нашия бъдещ живот. Желая да прекарвам дните си в мир, не на ръба на меча. Разбираш ли ме?

Тя все още бе неспособна да говори. Този път по друга причина.

– Нашето изпитание ще започне веднага щом стъпим в Цитаделата. Знаеш ли – бузите му слабо порумениях – аз убих дракона, който уби баща ми. Никой от тях не мислеше, че ще мога да го направя.

– А защо да не можеш? – думите се изплъзнаха от устата ѝ още преди да ги осъзнае, но въпросът беше напълно обясним: кой би сметнал този мъж за неспособен да направи онова, което е решил, каквото и да е то?

Сините очи се присвиха подозрително, но след това най-неочаквана усмивка изгря върху лицето и го преобрази. Шонед почти спря да диша. Роан каза:

– Благодаря ти. Не ме ласкаеш, виждам ясно това. Винаги трябва да бъдеш искрена с мен, Шонед.

Звукът на собственото ѝ име, произнесено от него, буквално я омая; но тя нямаше да му позволи да узнае това. Припомни си, че има своя гордост и достойнство, направи усилие и също се усмихна:

– Ще бъда, ако и ти ми обещаеш същото.

Колко много зависеше от неговия отговор и от това дали би съумял да спази обещанието си!

– Да, господарке. Заклевам се. – Той докосна ръката ѝ, ала стреснат мигом отдръпна пръсти. „Като опарен“ – каза си Шонед, и видя по очите му, че е права: Огънят най-сетне го бе докоснал.

– Каж ми как ще трябва да се държа – рече тя на глас. – Ще се наложи да се върнем при другите и няма да има случай да разговаряме, освен по-късно, ако изобщо успеем.

– Виждам, че познаваш живота в благороднически дворове – забеляза Роан. – Няма да имаме време да бъдем сами, освен ако не се погрижим да го намерим. Аз ще се погрижа. Но не мога да дам никакъв определен знак, че възнамерявам да се ожения за теб; и в Цитаделата няма да те посрещнат като моя невеста. Не ми се сърди за това. Ако бяхме само двамата, щях да те... – той внезапно спря и червенината отново оцвети бузите му. – Ние не сме обикновени хора, не бихме могли и да бъдем.

Сигурна ли си, че желаеш такъв живот?

Тя се поколеба. После си каза „Все едно“ и реши да му даде искрен отговор, както бе обещала:

– Когато бях на шестнайсет, видях сред пламъците лицето ти. Господарката Андрaде ми каза тогава, че мога, ако искам, да променя видеинето. Аз не поисках. И никога няма да поискам.

В плен на борещи се едно с друго чувства, Роан бе неспособен да отговори, точно както и тя по-рано. Шонед му се усмихна:

– Смешно, нали? – и вдигна рамене.

Той преглътна, прочисти гърлото си, и успя гладко да изговори:

– Не е по-смешно от онова, което се случи с мен, когато Андрaде ми показа твоето лице сред пламъците.

За да прикрие вълнението си, Шонед се върна към предишния си въпрос:

– Как всъщност ще трябва да се държа? Да се цупя ли, да се показвам храбра, или да се преструвам, че в главата ми няма никаква мисъл, камо ли намерение да се омъжвам за теб?

– В тази роля не би могла да издържиш дълго – отвърна той с най-неочаквана усмивка. Ала веднага стана сериозен: – Не си ли мислила за това наистина? Да се омъжиш за мен?

Шонед изпита моментен подтик да изкуши Огъня и го направи, като докосна бузата на Роан. Парването премина и през двамата и тя бързо прибра пръсти, но връхчетата им бяха успели да запаметят усещането за допир до неговата кожа, до влагата от потта и леката грапавост от небръснатата брада. Момичето прошепна:

– Не е ли това достатъчен отговор?

– Ето, и ти го чувстваш! – отвърна разтърсен той, също шепнешком. – Когато за първи път те видях, не можех да повярвам, че и с мен ще се случи така, както със сестра ми и Чей... Знаел съм винаги, че ще трябва да се ожена и се надявах жена ми да е поне малко хубава и поне наполовина умна, но като гледам теб... – Той пое въздух и поклати глава: – Не мога да очаквам да разбереш какво се опитвам да кажа, когато сам не съм сигурен, че се разбирам.

– О, напротив – отвърна тя, почти печално. – Какъв дар е да откриеш, че чувствата ти отказват да слушат разума...

– Именно. Ще трябва да се държа така, сякаш нищо не съм решил – Роан докосна рамото ѝ и миг-два те се гледаха мълчаливо, преди той да свали ръката си: – Няма да имаме често подобни случаи, особено пред хора. Иначе не бих бил в състояние да изпълня ролята си.

– Навярно и аз ще трябва да се преструвам на несигурна. Дали ще подпомогна плановете ти по този начин?!

– Да – отговори той решително и веднага. – Ще бъде от изключителна полза за мен. Моля те, дръж се така, сякаш не си никак уверена, че ме желаш – и като мъж, и като княз. Така поне ще спасиш отчасти гордостта си – добави с гримаса Роан. – Ще те възмездя, Шонед, веднага щом се оженим, но сватбата ни не би могла да стане преди Риалата във Ваес. Ще ти обясня всичко веднага щом можем да разговаряме спокойно – насаме. Сега обаче: трябва да се връщаме.

– Вярно е. Чувствам как ни наблюдават. – Когато потеглиха обратно, каза: – Боях се, докато пътувах насам, но вече не се боя.

– Аз също се страхувах, че огънят на Андрaде лъже. През изтеклите няколко дни бях потънал сред сенки. Всъщност целият ми живот, както ми се струва сега, е бил сън, но благодаря на Богинята, че ми изпрати слънцебегачка.

– Мисля, че трябва по-скоро да благодарим на Андрaде – отвърна пакостливо Шонед.

– Не ме гледай така, караш ме да се забравям!

Тя си придаде безстрастно-тържествен вид:

– По-добре ли е?

– Много по-добре. Но в очите ни още играят... огънчета. Интересно, а в моите?

Тя му хвърли дълъг къс поглед и каза:

– Ако ги нямаше, щях да сторя всичко по силите си, за да пламнат, Роан.

За първи път Шонед произнасяше името му на глас, за първи път въобще. Роан отклони поглед и каза едва чуто:

– Няма да бъде лека задача.

– В никакъв случай.

Те отново помълчаха.

– Ще ти пратя вест по моя оръженосец – рече накрая той. – Дванайсетгодишен е, с черна коса и лунички, казва се Валвис. Ще го харесаш. – Роан отново направи пауза. – Шонед?

– Да, господарю?

– Днешният дракон не значи нищо за мен. Ти значиш всичко.

Тя не посмя да отговори. После, когато Роан я върна на седлото и Огънят пробяга повторно през нея, Шонед се взря в очите му и почувства, че всичките й страхове се разсейват. Тя пое към Цитаделата, яздейки помежду Камигуен и Оствел, зашеметена, щастлива, непритеснена от

това, че не бяха направени никакви приготовления за посрещането ѝ, че положението ѝ беше много близко до унизително, и че ѝ бе отредена най-сложна роля без друго, освен бегло обяснение... От един мъж, когото дори не познаваше... А този мъж бе опасен, щом можеше да направи с нея такова нещо. Докато яздеше към дома си с трофеите от убийтия дракон, Роан не погледна Шонед. Не я погледна и когато цялата кавалкада влезе в огромния вътрешен двор на крепостта. Всички външни признаци биха могли да заблудят любопитствайте, че той нехае за ново-дошлата. Ала тя знаеше истината. И двамата я знаеха.

Глава 6

Цял следобед, студена баня и посещенията на господарката Андраде бяха необходими, за да върнат Шонед отново към трезвомислещо състояние.

Докато семейството и прислугата посрещаха Роан, тя се държеше в сянка и стоеше встрани, заедно с Камигуен и Оствел. Последният бе изпратил придружителите и да намерят пристигналите по-рано в Цитаделата слънцебегачи и да се осведомят какво е положението. Шонед го чу как им дава нареждания и леко се подразни – Роан щеше да каже на всички каквото трябва да знаят. Бяха длъжни да му вярват, както му вярваше тя.

Виж, неговите хора не само му вярваха, но и, както по всичко личеше го обожаваха. Явно бе спечелил обичта им още като дете, а днес, подозираше тя, бе затвърдил уважението им с победата си над дракона. Не се забелязваше някой да изпитва боязън, или да е скован в присъствието на младия княз. Шонед приветства това. Двор, задушен от етикетни церемонии или вцепенен от страх да не предизвика гнева на господаря, би говорил лошо за своя владетел.

– Да имаш представа кои са тези хора? – прошепна най-сетне Ками.

– Струва ми се, да – отговори Шонед. – Русата госпожа, която плаче, трябва да е княгиня Милар.

– Страхотно си наблюдателна! – рече приятелката ѝ нетърпеливо. – Всеки, който има очи, може да види, че е близначка на Андраде; и като стана дума, тя никак не изглеждаше доволна, когато мина покрай нас.

Шонед се престори, че не е чула забележката и продължи:

– Чернокосата жена трябва да е съпругата на господаря Чейнал.

– Кой друг, освен съпругата би се карал така? – подметна с половин

уста Оствел. В гласа му се прокрадваше нервност, каквато изпитваше и Камигуен; не и Шонед обаче.

Принцеса Тобин действително гълчеше твърде немилостиво съпруга си пред всички присъстващи, дето не беше казал за лова. Слугите безуспешно се мъчеха да прикрият усмивките си или си смигаха тайно при някои слова, излизачи от прекрасните устни на нейно високородие. Явно всеки бе имал случай да опознае тази страна на характера ѝ, а сега, когато гневът не бе насочен срещу някого от тях, просто му се наслаждаваха. Господарят Чейнал мъжествено понесе язвителните забележки на съпругата си относно вероятната продължителност на собствения му живот, като междувременно свали седлото си от гърба на Аккал и провери дали в копитата на жребца не са се забили камъчета. После, изпълнил всички задължения към коня, отдели на съпругата си нужното внимание. Улови двете ѝ плитки, придърпа я към себе си и ѝ затвори устата с целувка.

Пробивайки си път сред конете, конярите и вътрешните прислужници, в двора се втурнаха две момченца, които с викове настояваха веднага да им покажат трофеите от драконовия лов. По сивите им очи личеше, че са деца на господаря Чейнал. Шонед се усмихна, като видя „разбойника“ да пуска съпругата си, останала без дъх, и да грабва на ръце близнаците, затваряйки ги в дълга прегръдка.

През това време Роан бе обкръжен от вниманието на майка си и леля си. Първата го обсипваше с тревожни въпроси, на които той отговаряше търпеливо, а втората не сваляше от него свъсения си поглед, който той също търпеливо понасяше. Постепенно семейство домочадие взе да се придвижва към стълбището, водещо към входната зала на Цитаделата, и Оствел се озърна смаян:

– Шонед! Никой не те посрещна!...

– Няма да има посрещане, не и такова, каквото мислиш – отвърна тя, а очите и следваха неотстъпно младия княз.

– Какво?! – възкликна и Камигуен. – Как смее?!

– Моля те, Ками! Баща му е починал. Не можем да очакваме...

– Аз мога! И очаквам! – срязва я тя.

– Ками, недей – помоли Шонед – сега не е моментът...

Господарката Андраде се отдели от останалите в подножието на стълбището и се приближи до Шонед. Лицето ѝ беше мрачно. Каза:

– Успя да дойдеш навреме.

– Дойдохме толкова бързо, колкото можахме – отговори Шонед.

Първожрицата измери питомката си със смразяващ поглед отгоре

надолу – от несресаната коса през изпоцапаните и напрашени дрехи до мръсните ботушки – и отбеляза сухо:

– Виждам. Влизайте и се качвайте горе; Уривал ще се погрижи за нуждите и удобството ви... понеже никой друг няма време за вас. Очаквам да си готова да ме приемеш преди да падне нощта, Шонед – завърши тя и си тръгна с изправен гръб.

– Защо ли се сърди толкова? – жално запита Камигуен, докато прекосяваха двора. – Нищо лошо не сме направили!

– Ако някой прави нещо лошо, това е князът – подметна Оствел. – Що за посрещане, когато идва годеницата му?

– Не желая да чувам и дума повече! – извика рязко Шонед. – И не говорете за мен така, сякаш съм му наречена, защото не съм, а и не знам дали искам да бъда!

По лицата на Камигуен и Оствел се изписаха изненада и болка; тя съжали за невъздържаността си. Дватама я обичаха и милееха за честта и щастието ѝ. Шонед си пожела в близко бъдеще Роан да ѝ разреши да им каже защо е необходим този маскарад. Опиянението ѝ започна да се разсейва, когато си помисли, че той би сторил по-добре първо да ѝ даде някое подходящо обяснение.

Тримата влязоха в главната входна зала, окичена с фамилни и трофейни флагове, и докато преминаваха през нея, се опитваха да не зяпат с отворена уста великолепието от пищни килими, ценни мебели и дърворезба наоколо. В залата се намираше Уривал, главен управител на Светилището. Той извика „Шонед“ и се запъти насреща им, за да ги поздрави. Усмивката му беше разбираща и съчувствена:

– Сигурно сте очаквали по-добър прием. Но какво да се прави – старият княз почина преди зори тази сутрин, а Роан има приумицата да излезе на лов, и да убие звяра, убил баща му... – Уривал вдигна рамене. – Не би могла да избереш по-лош момент за пристигането си, Шонед.

– Няма значение – побърза да отговори тя. Знаеше си, че в същност този момент е най-добрият възможен: всички щяха да бъдат погълнати от събитията, никой нямаше да ѝ обръща специално внимание, така че тя щеше да успее безпрепятствено да се ориентира в Цитаделата – в обстановката и във взаимоотношенията между обитателите. Уривал продължаваше:

– Разпоредих се да ви приготвят стаи, бани и чисти дрехи. Сиво за официален траур – напомни той. – Ще ме извините, ако не всичко ви е по мярка, но трябваше да гадая...

– Което значи – въздъхна Камигуен – че аз ще се спъвам в полите

си, а на Шонед глезените ѝ ще надничат отдолу. Ех, ако не си бяхме загубили багажа в реката!...

– Ще ми бъде интересно да чуя за това – отбеляза Уривал – но по-късно. Сега няма да е зле да ви кажа нещо за Цитаделата, за да не се изгубите. – Четиримата се запътиха по главното стълбище, чудо от син килим и изящни дървени, перила, лъснати до копринен блясък. – Да започнем с това, че е огромна: пет етажа над земята и още един под нея последният е предназначен за склад, в него държат припасите на студено – доколкото студът въобще е възможен тук, а Огнената кула е толкова висока, че, казват в ясни дни от нея се виждало Изгревно море. Сега там горят огньовете за кончината на княз Зеава.

– Видяхме, когато идвахме насам – рече Оствел. – Кога ще бъде обрядът?

– Утре вечер. Не знам дали се очаква и вие да присъствате.

– Разбира се, че Шонед ще присъства! – намеси се Камигуен.

– В качеството ми на фаради и нищо повече – отговори твърдо приятелката ѝ.

– Но ти ще бъдеш...

– Стига! – За първи път в живота и на двете Шонед изгледа Камигуен така, че тъмните бузи на мургавото момиче поаленияха. – Казах ти, че не съм сигурна. Може би ще го приема, може би не. – „Богиньо“, помисли си Шонед, „само след един кратък разговор с Роан съм в състояние да се държа така към най-старите си и най-добри приятели...“ Какво бе сторил той с нея? Започна да осъзнава, че младият княз наистина е опасен човек.

Опита се да смекчи тягостното впечатление с усмивка:

– Не се сърдете. Всички сме уморени. Не исках да бъда рязка с вас. Уривал, ще ни разкажеш ли още за Цитаделата? Моля те! – ласкаво се обърна тя към възрастния слънцебегач.

Очите на Уривал бяха много красиви – огромни, с необикновен златисто-кафяв оттенък. Те гледаха изпод дебели вежди на ъглестото му слабо лице. Шонед и по-рано не бе успявала никога да скрие каквото и да било от тези очи, а сега те имаха и ново изражение, което я правеше неспокойна. Но старшият домоуправител предпочете – за нейно облекчение – да избере ролята на разводач, да сочи едно от друго по-разкошните помещения в Цитаделата и да говори за чудесата из нея. Четиримата се изкачиха до втория етаж, завиха по няколко дълги коридора и се отзоваха в, както каза Уривал, северното крило. Прозорци от пода до тавана бяха отворени по протежение на галерията и през тях вътре

нахлуваше слънчева топлина, а също невероятен букет от аромат на цветя, храсти и дървета.

– Всичко това е дело все на княгиня Милар – обясни разводачът. – Сегашните градини по-рано са били пясък и голи скали. Нейна светлост сама ги е планирала, прокарала е пътеките и поточето. Оттатък, където са жилищните помещения на семейството, има дори водоскок.

Шонед погледна към дърветата и спретнатите лехи с цветя, сред които поточе и настлани със сребрист чакъл пътеки се очертаваха като шарки върху килим. Тук-там имаше разположени каменни пейки. Поточето се пресичаше на няколко места от дъговидни мостчета, боядисани в синьо и бяло. Тук, в пустинята, водата беше най-скъпото нещо. Трябваше човек да е баснословно богат, за да си позволи такава луксозна прищявка, каквато бяха поточето и водоскокоът. Като каза „прищявка“, Шонед си спомни как в нейното родно място всички живееха вечно в тревога заради речните приливи и наводненията. Осъзна, че започва да разсъждава така, сякаш е расла сред тукашните земи, и отново се обезпокои от мисълта за влиянието на Роан над нея.

– Колко е красиво! – пророни Камигуен – Като ръката на великан с играчка в шепата. Когато искат да видят небето обаче, какво ли правят?

– Ками, тук не е като в Светилището, където дните са мъгливи една трета от годината – отвърна Уривал. – При положение, че няма нищо друго освен небе между теб и морето, и само на отделни места по някой побит камък из Дългите пясъци, тези скали вдъхват сигурност. – Той отметна назад прошарената си тъмна коса и каза с немного ласкава усмивка: – Хайде, деца. Баните ви се стоплят.

– Стопят ли се? – изрече Оствел недоумяващо.

– При тази жега само глупак би се къпал с топла вода, драги.

* * *

Шонед бе оставена сама в малка спалня встрани от главните ѝ покои. Въпреки скромните си размери помещението напълно отговаряше на нуждите ѝ. Банята бе готова, но за известно време момичето бе заинтригувано по-скоро от самата стаичка, в която се намиреше ваната: от жизнерадостните зелени и сини плочки, които се редуваха по пода, повтаряйки цветовете от спалнята, и от Голямото желязно корито, боядисано в бяло и сложено в резбована дървена рамка. Умивалникът и поставките за кърпи, лавиците и даже отходното място бяха изрядни и гиздави като розите в керамична ваза от Киерст до ваната. Очевидно княгиня Милар имаше усет за комфорт и го постигаше не само в

представителните, но и в частните помещения.

Ако това бяха покои за незначителни гости, каква ли би трябвало да бъде останалата част от палата? С този въпрос Шонед свали дрехите си и се потопи в студената вода. Реши, че Уривал все пак сигурно е разпоредил да ѝ приготвят една сравнително по-разкошна стая. Испита радост и признателност към него докато се потапяше ваната и водата отмиваше умората и нечистотата от цялото ѝ тяло, до най-потайните гънки. Нима наистина тя щеше да стане владетелка на това странно място?

Шонед разпусна косата си, за да я измие, и докато гледаше как кичурите се разстилат върху водата, си спомни нещо, което знаеше, но за което Роан не подозираше! От нея щеше да дойде неговата корона, от Огъня на самата Шонед щеше да се образува златният обръч през челото му; но все пак първо той щеше да я въздигне до сан на повелителка, когато я направи своя съпруга. Тя призова в паметта си образа на изцапания и пращен млад мъж, когото беше срещнала днес следобед, а наред с това, и неговата способност да възпламени чувствата ѝ. Не на последно място и неговите загадъчни кроежи, в които безпрекословно бе дала съгласие да участва. „Та той се готви да си послужи с мен“ – осъзна внезапно Шонед. Що за човек бе този, който можеше да си служи с хората така лесно?

Отговор ѝ даде собственият ѝ ум, по-точно част от него – част недокосната от Огъня, част, която безмилостно съобразяваше и пресмяташе. Роан бе княз. Встъпвайки в брак с него, тя щеше да придобие не само съпруг, но и земи, власт, влияние... Ако изобщо се стигнеше до брак.

Шонед се изправи, излезе от ваната и дръпна запушалката. Забеляза колко бързо отточният канал погълна водата и си помисли, че струята сигурно отмива отпадъчните наслоения по долните етажи. Находчивата икономична система спечели одобрението ѝ: тя си припомни, че когато беше дете в Речното пасбище, семейството трябваше всяко лято да се премества за известно време в друго жилище, докато прислугата почисти сервизните помещения в замъка. И отново си даде сметка в какво изобилие трябва да е водата тук, за да се изразходва толкова щедро за поддържането не само на личната, а и на домашната хигиена.

След като се изсуши, Шонед мина в спалнята и се облече с пригответените дрехи. Роклята и прилягаше добре (въпреки опасенията на Камигуен) и бе далеч по-хубава от всичко, което и се бе случвало да носи досега. Шонед среса косата си, сплете я на плитки и покри глава с тънък надиплен воал от сребристосива коприна, който закрепил с помощта на няколко фини, но без украса игли. В една от стените беше вградено

голямо огледало, което я отразяваше в цял ръст, и докато се разглеждаше, тя се усмихна. Роан я бе видял в най-непривлекателния ѝ облик, но това – доколкото зависеше от нея – никога нямаше да се повтори.

Наближаваше залез, но младата слънцебегачка не чуваше очакваното почукване на вратата си. Взе да я изкушава мисълта да проучи самостоятелно палата. Все лак Шонед предпочете да остане в стаята си и да се наслаждава на удобствата в нея: Речното пасбище бе доста приятно място, някои покои в жилищната част на Светилището също бяха последна дума на съвременния разкош, но нито една тамошна стая не бе и наполовина толкова просторна или красива, колкото тази, в която Шонед се намиреше сега, и момичето с интерес я изучаваше. Леглото бе огромно – достатъчно да побере без притеснение четирима души – и украсено с купчина добре напълнени възглавници, облечени в зелена и синя коприна. Завесите не бяха от плътната кунаксанска или гиладска вълнена тъкан, каквито слагаха в по-студените области, а от тънка прозрачна свила, извезана с бели цветчета. Предназначението им тук бе не да задържат топлината, а да пазят от насекомите. Подът бе от полирано твърдо дърво, гол, като изключим няколко небрежно пръснати килимчета, и Шонед осъзна, че никога повече няма да се събужда сутрин и да стъпва с нозе направо върху студената каменна настилка. Огледалото, прозорците и вратите бяха обрамчени с фризове от същите плочки като в банята. Останалата част от стените бе чисто бяла мазилка върху огладена зидария.

Външната врата се отвори и Шонед скочи. Не беше Андраде, а Камигуен, която се огледа и изрази с кимване задоволството си. Каза:

– Знаех си! Тази стая наистина е по-голяма от моята и от Оствеловата; сигурна бях, че Уривал ще ти даде нещо, което да съответства на бъдещия ти сан.

Шонед се престори, че не е чула последната забележка и каза:

– Прекрасна е, нали? А твоята каква е?

– Същата горе-долу, само че не толкова просторна и по-скромно обзаведена. Няма и собствена баня. Всъщност дойдох да ти кажа, когато те представят на княгиня Милар, да си направиш устата тя да ти подари малко коприна за нови рокли. Нейна светлост навярно сама ще го спомене, но в случай че не...

– Ками, как ме виждаш да тръгна да прося?!

– Стига де! Скоро, тъй или иначе, ще притежаваш всичко това. И не почвай да ми отричаш, сякаш си паднала от небето: видях ти очите, а пък и неговите...

– Нищо не си видяла.

– Още по-малко съм чула, така ли мислиш? Какво стана, когато той те отмъкна настрани?

– Точно това бих желала да знам – долетя откъм входа гласът на господарката Андраде и накара и двете момичето да подскочат. – Камигуен? Сигурна съм, че ще ни извиниш.

Подчертавайки всячески неохотата си, Ками напусна стаята и затвори вратата зад себе си. Възцари се тишина. В тъмносива коприна, с подобен по цвят воал, покриващ русите ѝ коси, Андраде изглеждаше повнушителна от когато и да било. Тя студено измери с очи Шонед, докато седеше в едно кресло със сини възглавници край прозореца. Проговори:

– Какво мислиш сега за лицето сред пламъците?

– Не съм сигурна, че те разбирам, господарке – отвърна Шонед и зае преспокойно другото кресло, без да иска на първожрицата разрешение да седне в нейно присъствие.

– Скъпо дете, и двете сме наясно, че притежаваш ум, а още повече гордост. Да приключим с увъртанията и да бъдем честни една пред друга. Ще бъде ли твой?

– Не знам.

– Роан е млад, богат, красив (не прекомерно), умен и е княз. Какви недостатъци му намираш? Веднъж ми каза, че си погледнала в очите му и си разбрала всичко за него.

– Има интересни очи – призна Шонед – но мисля, че те крият много неща.

Андраде изгуби търпение:

– Какво, в името на Богинята, си казахте там?

Шонед откри, че изпитва детинско удоволствие да поизмъчи могъщата първожрица, но все пак в отговора ѝ имаше голяма доза истина, когато промълви:

– Разбрахме се да чакаме.

– Колко дълго?

– Той спомена нещо за Риалата.

– Какво?! Та във Ваес той изобщо няма да има време! Всички ще гледат него, Рьолстра ще бъде готов да... – Андраде не довърши. Избухна в смях: – Рьолстра! О, велика Богиньо! Този окаян хитрец, мръсен драконски син...

Шонед озадачена се втрени в нея. Бързо впрегна ума си на работа и си припомни всичко, което беше чувала за Върховния княз: лукав,

безмилостен, майстор в това да подвежда и изнудва хората, да ги подчинява на собствената си воля и да се възползва от слабостите им за своя изгода. Рьолстра бе главен враг на Андраде. Никой никога не бе разгадал причините за това, но може би те произтичаха от сходството в характерите – самата първожрица бе надарена в изобилие със същите качества. Негова всесветлост владееше Княжески предел, ала от висотата на непристъпното си гнездо – палатът на Канарата – се месеше в делата на почти всички останал области. Имаше цял сонм дъщери.

Шонед пое въздух през стиснати зъби. Значи такива били кроежите на Роан? Ясно!

– Добре. Виждам, че си разбрала – обади се Андраде, прочела и изтъкувала правилно мрачната крива усмивка върху лицето на питомката си. – Вярваш ли му?

След кратко колебание Шонед отговори, този път съвсем честно:

– Не знам. С него ли съм, това няма значение; нищо няма значение, освен самият той. Ще му вярвам, ако ми дава основание.

– Накарай го да споделя с теб, Шонед. Със сила, ако трябва, но покажи, че си достойна за неговото доверие. Накарай го и той да заслужи твоето. Неискреността е уместна, за да се изостри охотата у любовник, но между съпрузи е гибелна.

– Трябва да си вярваме – промълви Шонед. Тя стана от креслото и погледна почти умолително Андраде: – Каж ми, че всичко ще свърши добре, моля те, господарке.

– О, Шонед – възкликна разчувствана първожрицата. Тя също стана и нежно обви с пръсти лицето на момичето. – Дано умилостивиш Огъня и той никога не те изгори. Дано никога Въздухът не праща бури към теб. Дано пътят ти през Земята да бъде лек, а Водата на твоите сълзи – винаги сладка от радост. – Шонед заплака, приемайки древната благословия, и първожрицата изтри капчиците от бузите ѝ. – Само позволи на Роан да те обича, и отвърни на любовта му с любов.

* * *

По пътя обратно към Цитаделата Чей бе преглътнал неизброимо число въпроси, които му се щеше да зададе на шурей си, но Роан не бе проявил желание да разговаря. Затова, когато Тобин последва съпруга си в банята и застоя той да ѝ каже всичко, Чейнал можа само да вдигне рамене:

– Щях да споделя с теб, ако знаех нещо. Хайде да ми изтъркаш гърба, а?

Тобин се разсъблече по долни дрехи, докато той влезе във ваната, и наблегна на тривката така енергично, че господарят на Радзин заскимтя. Тя го скастри:

– Не се глези! Мръсен си като малките, когато са яздили цял ден, а миришеш още по-лошо!... Аз поне зная името на момичето.

– И то е?

– Шонед. Тя ще се омъжва за Роан.

– Не думай! Доколкото можех да съдя по лицето му, нямаше никакви признаци.

– Но не я погледна нито веднъж, докато бяхме долу. Нито се беше разпоредил да я посрещнат. Чей, и дори не я представи на мама! – Тя взе да сапунисва ръката му. – Разкажи ми за дракона.

Краткият му обзор бе прекъсван от нейните възклицания. Чейнал завърши с думите:

– Няма да казвам на никого как след това му приля. Не подобава точно на герой, нито ще звучи добре в сказанията на бардовете.

Тобин отвърна на усмивката му:

– Ще се погрижим да не го включват... О, Чей, как щеше да се гордее татко!

– Да, но знаеш ли, за Роан първият дракон ще остане последен. Видях го изписано на лицето му, дори да не беше ми казал.

– Подозирах това. Обърни се, любов моя.

Чейнал пъргаво се подчини и се отзова с лице срещу нея. После продължи разказа си:

– Да... и, значи, тръгнахме с конете за насам, и изведнъж момичето, представи си, се появява като мираж над пясъците. Твоето братле я отмъкна встрани за „кратка беседа насаме“, както сам рече, а на мен ми с искаше да ги понаблюдавам, докато си говорят, обаче друго момиче – там от дошлите с нея, тъмна такава една Ками-и-още-нещо – почна да ми задава въпроси и не млъкна. С нея имаше някакъв... годеник ли, съпруг ли, не разбрах – той ми хареса: чудесна стойка на коня, един такъв властен вид, ако че не е фаради... – Чейнал внезапно млъкна и притвори очи. Съпругата му го сапунисваше по гърдите, но хигиенната процедура приличаше много повече на ласка. – Ммммм... че хубаво... – промърмори той.

– Продължавай – нареди Тобин.

– Да. Ами те, значи, май си загубили конете и всички вещи, когато прекосявали Фаолайн. Знаем го тоя брод между другото, крайно опасен е за много хора, а пък горките слънцебегачи мога да си представя какво са

чувствали. Онова момиче не спираше да се извинява за вида на цялата свита. Като че ли тя беше очаквала – или замисляла – да влязат в Цитаделата доста по-тържествено, отколкото се случи.

– Андраде също. Много е недоволна. Защо Роан се прави на безразличен?

Чей помълча малко и после бавно каза:

– Днес го наблюдавах как лъга дракона. Винаги сме знаели, че е умен, но онова, което видях днес, беше... неизразимо. Той знаеше всичките му слабости. И ги използва до една в своя полза. Имам чувството, че занаят Роан ще бъде точно такъв, Тобин. И никой от нас няма да може да отгатне дори един негов ход предварително.

– На мен ще продължава да казва всичко, което искам да знам – отсече Тобин.

– Не бих бил толкова сигурен на твоето място. Той вече не е малкото ти братче, да знаеш.

– Ще си остане винаги малкото ми братче, а ако пък забрави, че аз съм по-голямата му сестра, Богинята да му е на помощ! – Тя сапуниса косата на съпруга си. – И какво стана по-нататък?

Понеже пяната потече по лицето му, Чейнал стисна очи:

– Ами никой не продума по целия път дотук. Роан се бе умислил... и не за дракона, мога да кажа.

– Хммм – отбеляза Тобин. Лисна кана чиста вода върху главата на Чей и се изправи: – Така. Довърши си банята сам, понеже ако аз продължа, знаеш какво ще стане.

Той извърна глава над рамото си и ѝ се усмихна:

– Ами ще стане по-интересно.

* * *

Банята на Роан бе по-малко интересна. И доста закъсня. Майка му се задържа дълго при него, като го накара да и разкаже от игла до конец как е убил дракона, а после да повтори, докато тя съвсем не нежно почитваше и превързваше раната му. Накрая княгиня Милар обясни на сина си към коя точно разновидност на племето на глупаците го причислява, след като е могъл да с изложи на толкова, но по средата на обясненията внезапно избухна в сълзи.

Най-сетне се появи и Андраде. Тя властно отпрати сестра си в нейните собствени покои и без да каже дума, посочи вратата на банята. Роан се сепна.

– Аз те изкъпах в утрото, когато се роди – напомни му тя хапливо. –

Тогава ти пхна юмручето си в окото ми. Княз или не, втори път няма да имаш възможност да го направиш, тъй че недей ме гледа кръвнишки. Искам да разговарям с теб насаме. – Тя измери от глава до пети юношата-оръженосец Валвис, който я бе въвел при племенника ѝ, и му каза: – Ти си върви, дете. Мога и сама да подавам на господаря ти сапун и кърпи.

Валвис неуверено погледна Роан, който му кимна с думите:

– Върни се по-късно. Ще имам работа за теб.

Момчето се поклони и изчезна.

Роан влезе в банята, свали си дрехите критичният поглед на леля му пробягна по него и го накара да се изчерви и се плъзна в студената вода. Както беше очаквал, тирадата започна веднага:

– Не знам каква точно игра мислиш, че играеш, но трябва да ти кажа, че недолюбвам козни, които не плета самата аз. А още повече, когато в дъното им е мой роднина, който не иска да сподели с мен какво е замислил.

– Защо смяташ, че съм замислил нещо?

– Роан, много сладко се правиш на невинен, но мен няма да заблудиш! Защо не посрещна момичето както подобава? Не в качеството ѝ на бъдеща княгиня, естествено, признавам, че поне в това отношение мога да те разбера. Но ако Уривал не се беше погрижил да я настани, тя още щеше да стои във на двора!

– Знаех, че мога да разчитам на него – отбеляза Роан, търкайки енергично мръсотията от крака си.

– Така ли? А не разчиташ ли и на Шонед? Тя казва твърде малко – по твои указания, предполагам – само че сте се споразумели да чакате до Риалата. – Андрaде изсумтя. – Сякаш ще ви трябва цялото това време, за да се опознавате, когато вече сте почувствали Огъня!

Роан попита внезапно:

– Ти някога чувствала ли си го?

– Не е твоя работа – сряза го тя.

Не успял в опита си да пренесе сражението върху територия на противника, младежът реши да се върне към въпроса, който най-вече го занимаваше:

– Какво друго каза Шонед? – запитва Роан, вътрешно напрегнат. От отговора зависеше дали ще може да вярва на слънцебегачката, а ако не би могъл да ѝ вярва, проваляха се всичките му планове.

– Че имаш интересни очи – отвърна Андрaде с отвращение.

Роан прикри усмивката си и продължи:

– Не си ми казала почти нищо за семейството й.

– Мислех, че родословните изследвания са страст на Милар, не твоя... Е, по бащина линия Шонед произлиза от един княз на Сир, чийто младши син наследил земите по Речното пасбище. А баба й по майчина линия била слънцебегачка, преди Синар, княз на Киерст, да си я хареса и да я отнесе на острова си. Потеклото й е достатъчно добро за теб.

– Не съм се съмнявал, след като ти си ми я избрала – изрече Роан подчертано сладко. – И какво смяташ, че кроя?

– Научи се да се прикриваш по-добре – смъмри Андраде племенника си с такъв тон, че той усети как бузите му поаленяват. – Това, че споменавате Риалата, ми казва достатъчно; нямам търпение да видя как мигаш с големите си очи пред Рьолстра и го подвеждаш да мисли, че си тъпак!

Младежът се засмя:

– Не чак напълно безмозъчен, ако обичаш – само донякъде глупав и много, много млад... – Роан се надигна от ваната и си уви пешкир около бедрата.

– Шонед е имала какво да каже и за други части от тялото ти, не само за очите – провлече лукаво леля му.

Ако целта й бе да го накара да се изчерви, тя постигна забележителен успех. Роан прокле издайническата си светла кожа и вдигна очи към Андраде:

– Разчитам, след като свършиш да се задяваш с мен, да ми предадеш какво всъщност е казала.

– Не-е-ее – изкиска се тя – ще трябва сам да отгатнеш – Андраде метна върху главата на племенника си кърпа и се зае да търка косата му, докато изсъхне. И сякаш нищо не беше станало, продължи: – Подготвяй бъдещето си, както желаш. Аз ще ти помагам, ако ми вярваш достатъчно, за да ми позволиш това. Но едно нещо трябва да ми обещаеш, Роан...

– Какво? – запита той, и я погледна нащрек изпод кърпата.

– Да се ожениш за нея. И двамата сте ми много скъпи – промълви тя, избягвайки да срещне очите му. – А никога няма да намериш жена, която да бъде по-подходяща за теб от Шонед.

– Ами ако не обещая?

Андраде пак се изсмя:

– Много важно. Част от теб вече обеща, още когато споменах името на момичето.

Роан, който си беше мислил, че леля му не е забелязала, се

почувства дълбоко унижен. Но чувството му за хумор все още беше в ред и сега той се ухили:

– И какво ще предложиш, леличко? По-дълга туника?

– Или може би хубав плащ до петите, който да скрива всичко – отвърна с хаплива закачка първожрицата.

* * *

Роан чакаше, скрит сред дърветата край пещерата, която майка му бе накарала да изградят за убежище в най-тежките летни жеги. Това бяха овощни дървета, пренесени с чудовищни разходи от Осетия, Ливадна земя и Сир, и присадени в почвата на Пустинята с такава любяща грижа, че не бе пострадало нито едно. Десет години неотстъпно внимание и ето сега те се радваха на пищен разцвет край скалната пещера, в която изворът, който хранеше Цитаделата, се изливаше в малък басейн. Като дете Роан бе обичал да играе тук, и винаги бе смятал, че мястото е чудесно за мълчаливи мечтания под ромона на водата. Искаше му се да бъде първият, който ще го покаже на Шонед.

Валвис бе уредил всичко. Точно след вечеря малкият оръженосец се бе прокраднал да му донесе задъхан вестта: „Господарю, твоята повелителка ще те очаква в полунощ.“ Названието, употребено от момчето, накара Роан да се усмихне. Валвис не беше глупак! Беше на години, когато въображението е в плен на нежни представи за любовта между княз и красавица; а тайните срещи късно нощем бяха точно по вкуса му. Роан сам знаеше какво е да си на възрастта на Валвис и да играеш ролята на посредник, защото беше едва на единайсет в годината, когато Чейнал наследи Радзин и дойде да засвидетелства васалната си почит на Зеава. Макар тогава да беше дразнил безмилостно сестра си, Роан с вълнение се бе поставил в услуга и бе устройвал срещите между нея и хубавия млад благородник, защото Чей беше спечелил обичта и възхищението му. А Чейнал, въпреки разликата от десет години във възрастта им, никога не се беше отнасял с него като с дете. Проява на предвидливост от негова страна, помисли си сега Роан развеселен и със симпатия. Човек не настройва срещу себе си своя бъдещ сеньор, а още по-малко пък брат на момичето, за което иска да се ожени. Младият княз обаче знаеше, че приятелството между него и зет му почива не само върху изгодата; с годините то бе укрепвало все повече и повече, правейки Чейнал един от малкото хора, на които Роан се доверяваше истински.

А на Шонед дали можеше да се довери? От това зависеше много. Много зависеше и от Рьолстра, за когото Роан прекрасно знаеше, че не

може да му се вярва. Целият му кроеж се крепеше върху убежденията на двама души – или по-скоро върху неговата собствена способност да убеди двама души съвсем различни хора, в две съвсем различни неща.

Княз Зеава бе властвал чрез меча си: чрез победи над дракони и над Мерида той бе доказвал колко е силен. Върховният княз Рьолстра властваше чрез ума си: доказваше колко е силен, уронвайки честта на враговете си, като личности и като владетели. Роан възнамеряваше засега да постави собствената си власт върху основите и на двете. Първо да разбере Мерида, да урони честта на Рьолстра на Риалата, а по-нататък да си прокара „законно“ път към водачеството. Шонед нямаше да му донесе земи, нито съюзници, но му носеше, нещо много по-полезно: връзките с фарадим. Придадената към Цитаделата слънцебегачка – Антула – вече старееше и Роан смяташе да я изпрати обратно в Светилището с Андраде, та жената да доизкара дните си, без да я мъчи жестоката жега в Пустинята. Антула го бе научила как работи мрежата от фарадим и как същите са предани не на дворовете, в които служат, а на Светилището. На слънцебегачите бе забранено да се сражават (освен в защита на собствения си живот), да вземат страна в какъвто и да било спор и особено да използват мощта си, за да убиват. С Андраде като първожрица обаче разликите в безпристрастността се бяха позаличили, макар до този момент тя да не бе допуснала да я уловят в нито едно провинение. Тя беше чакала племенникът ѝ да порасне, за да може да го ожени за слънцебегачка.

Но Шонед трябваше да бъде предана на него, не на Андраде. Младежът за миг изпита съмнение дали може да покори ума ѝ така, както вече бе покорил тялото ѝ, а надяваше се и сърцето ѝ. После отказа да се измъчва с догадки. По устните му трепна скръбна насмешка, тъй като осъзна, че и двамата са изгорени от Огъня. Той обаче имаше нужда от княгиня, не просто от жена.

Роан отдавна беше заподозрял, че Андраде умишлено е уредила брака между родителите му. Милар бе използвала богатството на Зеава, за да украси неговия палат и живота на цялото семейство. Чрез внушителна демонстрация на благосъстояние тя бе увеличила престижа на своя съпруг, а и властта му. И това – прозря Роан сега – бяха основите за неговата собствена бъдеща власт. Той бе признателен на майка си за плодовете на неуморния ѝ труд, но имаше нужда от жена, която върши и нещо повече – не само се разпорежда в палата, ражда деца и поръчва тъкани. Имаше нужда от такава, каквато Чейнал бе намерил в лицето на Тобин: жена, на която да се доверява и с която да работи, жена, която да

разбира и него, и мечтите му. Една княгиня-фаради би направила него, Роан, твърде могъщ човек. Съгласно плановете на Андраде, разбира се. Но какво целяха плановете на първожрицата?

Роан трябваше да признае, че неговите действия в преследването на собствените му цели щяха да бъдат неразбираеми за мнозинството хора. Най-напред, когато васалите му дойдеха да поднесат дължимите почести, той щеше да се преструва на нерешителен княз. После, догодина през пролетта, за кратко щеше да воюва срещу меридците, преди да ги подкупи и върне натоварени със злато и преливащи от самодоволство по домовете им, където да заговорничат как да го смажат, блян приятен за тях и съвършено безопасен за него самия, защото само подир две или три пролети той, Роан, щеше да им покаже, че е истински драконов син.

Колкото до Риалата – ъгълчетата на стиснатите му устни се извиха в усмивка, а краищата на пръстите му потъркаха гладката сребриста кора на дървото – да, на Риалата Рьолстра щеше да му предложи една от щерките си. И Роан щеше да се престори, че обмисля предложението. Върховният княз щеше да подслади сродяването с договори, а Роан щеше да се увери, че тези договори действително обвързват – за разлика от обещанията, които бяха умрели заедно с баща му. И щеше да разиграе чудесно Рьолстра, щеше да го накара да подпише чудесни споразумения, като през цялото време си дава вид, че е затруднен да избере измежду принцесите. А накрая щеше да се ожени за Шонед.

Младежът хладно разгледа всички възможни политически последици от женитбата си, т.е. от неженитата с дъщеря на Рьолстра. Клута, княз на Ливадна земя, навярно щеше да получи удар. Неговите владения бяха открай време бойното поле за сблъсъците между Пустинята и Княжески предел. Последната война между тях впрочем бе водена по времето на Загрой, Роановия дядо, и тъкмо той бе изтръгнал от предшественика на Рьолстра „Договора от Линее“ – споразумението, което определяше Пустинята да бъде на неговия род, докато пясъците раждат огън. Е, ако Рьолстра се ядоса (и събере под знамената си достатъчно подкрепления, за да тръгне да отмъщава), Клута щеше да излезе от кожата си, за да предотврати нови бойни действия по своите земи. Накратко, той щеше да спести на Роан доста работа. Но пък имаше друго място, от което Върховният княз би могъл да нападне с помощта на кунаксанците и на меридците, които се ползваха с особеното им покровителство. Това място бе замъкът Феруче, при мисълта за който у Роан пламна несвойствена алчност. Тази крепост бе разположена при прохода в планините, току над Пустинята; някога бе принадлежала на Мерида, ала

преди години в замяна на военна помощ Зеава я бе обещал на Рьолстра, а по онова време на Върховния княз му бе било изгодно да подкрепи Зеава в последните битки срещу отколешните му врагове. Феруче пазеше главния търговски път в северна посока, и таксите за преминаване, плащани от керваните, бяха източник на богати доходи – истинска златоносна река.

Онзи един-единствен път, когато бе участвал в сражение, Роан бе виждал замъка. В дрехи на прост редник той се беше бил заедно с войниците на бащините васали, докато родителите му смятаха, че е в Цитаделата и дреме над книгите си. След победата той бе останал в лагера при своите нови другари – долу, на пясъка – защото не би имало начин да влезе в крепостта заедно със Зеава и Чей, без да разкрие истинската си самоличност. И оттам бе съзерцавал Феруче, който се гушеше между два склона на възвишенията като накит между женски гърди. С прохладните си кули от розов и златист камък прелестната постройка би била великолепна лятна резиденция. Роан реши, че ще я подари за сватбата на Шонед. Ако изпълнеше своята роля в плановите му, както той се надяваше, бъдещата му жена щеше напълно да заслужава такъв необичаен подарък.

Всички му кроежи обаче се изпариха като дим, когато я видя да се приближава. Лунното сияние я превръщаше в тъмно сребро от воала върху косата до подгъва на дрехата. Той си бе създал по-ясна представа за формите ѝ, когато я бе видял в облекло за езда, разбира се, но сега играта на сенките и отблясъците по дългите ѝ бедра внасяше нещо ново, което накара дъха да замре в гърлото му. Роан заповяда на плътта си да мирува и тихо позова момичето по име. Шонед не се стресна, обърна се и запристъпва към него със свенлива усмивка на уста:

– Никога досега не съм се срещала с мъж посред нощ на тайно място... Но сигурно ще свикна... и ще започне да ми харесва!

Роан мислено я благослови, задето каза най-подходящите думи, а на глас рече:

– Когато се оженим, ще продължа от време на време да устройвам такива срещи. Макар да не знам какво ще помислят хората, когато разберат, че владетелят им трябва да се промъква скришом в тъмното, за да прекара няколко мига насаме със... съпругата си!... – Роан помълча миг и продължи: – След днешното ми държане се изненадвам, че въобще разговаряш с мен. Шонед, мислила ли си затова?

– Първо имам нужда да чуя какво е „това“ – отговори тя, без да го погледне.

Роан кимна; одобряваше предпазливостта ѝ. Част от него обаче беше разочарована, задето момичето е престанало да му вярва сякаш както по-рано. Като съзнаваше колко нелепо е това разочарование, защото поведението на Шонед бе успокояващо доказателство, че тя може не само да чувства, но и да разсъждава, той с ласкав жест я покани на една пейка и когато седнаха (един до друг, но без да се докосват), започна:

– Ти знаеш какво става на Риалата. Идват всички, за да уреждат търговията за през следващите три години, за да решават спорове и тъй нататък; има също голям панаир и надбягвания – обикновено Чейнал печели повечето от тях и пълни делви с пари от продажбите на конете си.

– Ще присъства и Негова всесветлост с дъщерите си – промърка Шонед.

– С онези, които са вече моми за женене – каза Роан, прикривайки усмивката си. – Ето защо Риалата е толкова важна. Когато помислят, че аз съм равнодушен към теб и ти към мен, (но с наранена гордост), ще си развържат езиците. А приказвайки с другите жени на Риалата, сестра ми събира всякакъв вид полезни сведения. Наред с това няма равна, когато трябва да се разпространяват слухове, изгодни за баща ми или за зет ми. С нея си приличате – добави той.

– Харесва ми как тя се държи със съпруга си – отвърна Шонед лукаво.

Роан внезапно бе осенен от видение: как спалнята му става поле за словесни битки (което, понякога се случваше с покоите на зет му Чейнал), но картината бързо бе изместена от друга по-завладяваща: Шонед в леглото. Пое дълбоко и продължително въздух, овладя се, дори изкара усмивка върху лицето си и рече:

– Доколкото я познавам, тя вероятно ще ти даде някой и друг урок.

– О, не съм казала, че искам да следвам нейния пример – отговори момичето сериозно. – Никога не бих ти крещяла пред хора, Роан.

Той я изгледа с особена усмивка:

– Скъпа ми повелителко, недей да даваш прибързани обещания. Все още не ме познаваш толкова добре.

– Но нали можем да разговаряме, и да се опознаем! Аз се боях, че няма да имаме какво да си кажем, и че ти ще си прекалено задълбочен и горд, за да споделяш с мен намеренията и мислите си. Или пък че изобщо няма да имаш мисли...

Той почти посегна да улови ръката ѝ, но своевременно си припомни случилото се по-рано същия ден. Задоволи се да каже:

– За същото се тревожех и аз. Не знаеш колко се радвам да открия, че си толкова умна, колкото и красива, Шонед.

– Все още не си ми казал какво подготвяш – напомни му тя.

– О – произнесе той неловко. Досега не беше срещал жена, която да не се разтопи или поне усмихне след комплимент. – Ами... сам не съм съвсем сигурен все още. Рьолстра ще очаква да срещне един неопитен, простодушен и беззащитен княз, и аз ще му угодя, като се покажа точно в такъв образ пред него, докато се преструвам, че гледам дъщерите му с очи на бъдещ жених.

– И че налапваш въдицата – довърши тя, като кимна – Впрочем не мисля, че тук в Пустинята се занимавате с риболов!

– Чей и аз правим излети с лодка, когато посещаваме Радзин. Бих ти предложил и на теб, но са ми казвали, че фарадим... имат някои дребни трудности по вода.

Тя направи гримаса:

– Никога през живота си не съм се чувствала толкова зле, както когато пресичахме Фаолаин. А сега ще трябва да я пресичам още два пъти – до Ваес и обратно. Роан, постарай се да заслужаваш мъките ми!

Това бе предизвикателство, на което никой мъж не могъл да не откликне, и още преди умът му да премери опасността, ръката му се уви около кръста ѝ. Роан привлече Шонед към себе си и промълви край ухото ѝ: „Вярвам, повелителко, че ще бъдеш възнаградена за тях доволна степен“ – но понеже благоразумието му все още не бе угаснало съвсем, сложи устните си не върху устата, а върху слепоочието ѝ. Но така или иначе бе бъркал, като докосна момичето. Тялото на Шонед бе топло, стройно и гъвкаво, и очевидно изгарящо от същия Огън, който палеше и неговите собствени сетива. Ръцете ѝ се сключиха около него, пръстите ѝ се заровиха в косата му, и Роан почувства как бедрото ѝ потреперва и мускулите ѝ играят, докато ръката му неволно се плъзна от коляното ѝ нагоре. Нейните пръсти следваха почти същата пътечка към слабините му, а лицето ѝ бе извърнато към неговото с широко разтворени, приканващи очи и устни.

Роан потрепера цял, дъхът му секна от убийственото усилие, което направи, за да пусне Шонед, а юмруците му се свиха, когато скочи от пейката. Момичето издаде кратък звук, в който се смесваха уплаха и изненада; уплахата се засили от погледа, който той ѝ отпрати, а изненадата – от грубостта, с която произнесе:

– Никога през живота си не съм докосвал жена този начин!... Шонед! Дори не трябва да съм до теб. Достатъчно е да чуя името ти!...

– И с теб ли е така? – прошепна тя едва чуто, смаяна; после поклати глава: – Роан, как ще можем да се владеем? Няма ден, откакто сме се срещнали. Дори не се познаваме! С никой друг мъж, никога не съм изпитвала това.

В този миг Роан позна ревността. Пожела да узнае веднага имената на всички, върху които Шонед бе спряла поглед; пожела да узнае дали са я докосвали – и най-вече къде са, за да срещнат смъртта си от ръката му. Велика Богиньо, какво ставаше с него? Тя все още не бе негова съпруга, двамата дори не се бяха целунали, камо ли да с любят, но... Той също като нея бе способен не само да чувства, но и да разсъждава, и затова осъзна, че ако Шонед е в плен на същата ревност, каквато той изпита към нея, ще трябва да разиграва театър с дъщерите на Рьолстра много внимателно. Иначе някои принцеси могат да пострадат. Той се вгледа в блестящите зелени очи и се поправи мислено: ако беше неговата Шонед, тя в никакъв случай не би била тиха и кротка.

Роан с печална усмивка отговори на въпроса ѝ:

– Още от първия миг знаехме, че няма да бъде лесно!... Обещавам ти да не давам прекалена свобода на очите и ръцете си.

– Ето че сега ти, скъпи ми повелителю, даваш прибързани обещания – подразни го тя.

– Всички ще мислят, че, сигурно си болна от нещо, ако никога не те приближа на по-малко от една ръка разстояние.

– Аз се разболявам от блатни ябълки – заяви тя сериозно, но с танцуващи, светлинки в очите – Да изям ли няколко, за да се подуя и изшаря? Това ще помогне ли?

– Не възразявам да се изшариш, ако трябва, Шонед, но ти забранявам да се подуваш! – Двамата се разсмяха в един глас. Роан възкликна: – Знаеш ли, имам чувството, е сме женени открай време!

– И ти не ме познаваш още толкова добре, Роан – напомни му тя. – Може би ще откриеш, че съм...

– Вещица – довърши той вместо нея. – Бях наясно с това, още щом те видях сред пламъците. Но и аз знам някои магии, да те предупредя. Ела, искам да ти покажа нещо.

Тя закричи заедно с него навътре в пещерата, към скалните стени. Погледнато странишком и каза предпазливо:

– Сигурно и ти притежаваш нещо от дарбата, нали майка ти е сестра на Андраде.

– Каква дарба? – попита небрежно той.

– О, нищо.

Роан не издаде недоволството си. И тя знаеше така добре, както самият той, че Андраде желае от брака им да се родят деца-слънцебегачи. Нима Шонед не му вярваше достатъчно, за да бъде напълно искрена с него? Но младежът призна пред себе си, че все още не ѝ се доверява напълно, и реши да рискува и да разкрие повече – поне дотолкова, доколкото смееше.

– Ръолстра – рече той – ще ме съблазнява с изгодни договори и спорумения, а аз възнамерявам да го накарам да ги подпише, преди да започнем да обсъждаме бъдещото сродяване... Ала, Шонед, кълна ти се, че веднага щом тази игра приключи, ще те обявя на всеослушание за моя съпруга... – Спря. – Ето. Тук е. Това е, което исках да ти покажа, преди да го е сторил някой друг.

Пред тях дърветата сякаш се разстъпваха, за направят място на тих басейн, в който се изливаше дългата бледа струя на водопада. Самият водопад блика отникъде, високо над главите им. Цъфтящи мъхове и папрати омекотяваха грапавата повърхност на скалите, а лунната светлина превръщаше водата в ивица течено сребро. Ето кое поддържаше живота в княжеския палат – тази скъпоценна, идваща далеч от север водна жила. Тя минаваше под земята, дълбоко скрита и защитена от жегата, и накрая изскачаше на повърхността, за да изпълни тази кухня в скалите. Роан погледна зелените очи и Шонед и внезапно осъзна какво са почувствали предците му, когато за първи път са открили богатата на извор със студена сладка вода в Пустинята.

Когато тя проговори обаче, думите ѝ не се отнасяха за чудото пред тях, а за нещо друго:

– Това, че съм фаради, смущава ли те? – запита меко девойката.

– Не – отговори той напълно искрено. – Трябва ли?

– Твоите хора ще бъдат затруднени. Няма да зная какво да мислят: слънцебегачка, омъжена за владетеля им, господарка на цялото му богатство, негова дясна ръка в управлението...

– Ще ги очароваш веднага, както заплени мен – отвърна Роан Шонед му хвърли бърз поглед и отклони очите си към водата. След миг издигна ръце нагоре и докато лунната светлина проблясваше по пръстените ѝ, заплете нежните лъчи над басейна ѝ ги преобрази във въздушна тъкан, върху която се очерта видение. Роан съзря лицата им – нейното и своето собствено – и пламтящата огненозлатна нишка, която образуваше кръгчетата през двете корони! Но видението не се задържа дълго. Лъчите избледняха, тъканта се разпадна, и погледът на Шонед още веднъж срещна неговия.

– Трябваше да направя това, за да докажа нещо на себе си самата – рече тя. – Докато идвах насам, пак така призовах Огъня, но той ме изнепада и се обърна срещу мен; уплаших се много и дълго време не смеех да повторя... Сега вече не се страхувам, Роан. Още е твърде рано да ти се доверя изцяло – така казва разумът ми и не мога да не го слушам. Но за всичко, което е от значение, имам пълно доверие в теб. Не бива може би – тя леко сви рамене – всъщност знам, че не бива... но...

Бързата ѝ целувка го стресна и опали душата му, както мълнията прорязва пустинното небе; ала още преди младежът да успее да протегне ръка, Шонед изчезна.

Глава 7

Новината за смъртта на княз Зеава стигна до Канарата по утринните слънчеви лъчи. Контактът с виночерпеца от Цитаделата напълно извади от строя и без това преработилия се Криго; щом свърши невъзвращенецът пресуши голяма купа вино, примесен с дранат, и тутакси легна. Рьолстра отпразнува известието, като се смя от все сърце няколко минути, закуси разточително и после се затвори с министрите за остатък от деня. На Палайла остана да се разпорежи за траурната церемония същата вечер и да се погрижи всички дъщери, облечени в съответно сиво, да отдадат почит на починалия „родственик“. В себе си Палайла смяташе и церемонията, и разпореждането за глупост, а като знаеше, че в сиво не изглежда добре, раздражението ѝ растеше още повече, но дворът на Върховния княз трябваше да засвидетелства скръбта си, пък и – утеши се накрая тя – робата в неутрален цвят щеше да прикрие напредналата ѝ бременност.

Веднага щом се показаха първите вечерни звезди, Рьолстра поведе шествието от членове на семейството и придворни към дворцовата молителна зала. Тази молителна представляваше обширен полукръг, изграден от фиронски кристал и подаващ се от скалата досущ като огромен сапунен мехур. Денем слънчева светлина нахлуваше на щедри потоци в залата и къпеше всичко в злато, което блестеше ослепително по украсата и скъпоценната металическа утвар; столове от бяло дърво, с тапицерия от бяла коприна, се редяха върху дебел снежнобял вълнен килим, който поглъщаше всички шумове, и върху дози фон фасетираните прозорци сипеха дъгоцветни искри, които бързо пробягваха по стените и обагряха пода в ярки краски. Нощем обаче светеха само студентите

бледи луни, и молителната се пълнеше със сребърни сенки и безцветни лица. По тези лица се различаваха очи и устни, но хлътнали сред дълбоки тъмни кръгове, призрачно подчертани от светлината на белите свещи, каквито носеха всички участници в жалейната церемония.

Присъстващите се подредиха по строгите правила на старшинството и заеха местата си. Палайла седна с приведена глава и кръстосани в скута ръце на първия ред, около нея се настаниха все дъщери, а зад нея насядаха посланици, министри, чиновници и по-дребното благородничество на Княжески предел. Хора, които от дън душа ме мразят – помисли си тя с усмивчица. Почти всеки мъж или жена от това почитаемо събрание бе идвал по едно или друго време при нея, надявайки се чрез нейното влияние да издейства нещо от Върховния княз. Палайла прибираше даровете, които ѝ поднасяха, и не обещавахе нищо, защото знаеше, че просителите едва ли ще хукнат да се жалват на Рьолстра, задето подкупите им са останали без последствие. Рьолстра впрочем се смееше всеки път, когато тя му показваше нов накит или рокля, подарени ѝ с надеждата да бъде изтръгнато някакво обещание от могъщия мъж в момента, когато главата му е върху нейната възглавница. Върховният княз сам насърчаваше любовницата си да прибира подкупите: по този начин алчността на Палайла биваше удовлетворена, без средствата да излизат от неговия джоб, но пък подобавашо на суетността, красотата и високотантристко положение – защото подаръците винаги биваха разкошни, което сочеше колко отчаяно приносителят търси благоволението на Негова всесветлост... Скъпите дарове, поднасяни на наложницата, никога не променяха веднъж взетото му решение или пък намерението му, но Рьолстра понякога се преструваше, че е повлиян, за да не пресича потока от злато и дрехи.

Насядалите на задните редове имаха и други причини да мразят господарката Палайла. Съжителствайки с човек, за когото не е омъжена, тя петнеше в техните очи достойнството си на благородница и достойнството на всички знатни жени, макар че положението на наложница на Върховния княз не бе лишено от почетност; освен това се чувстваха предадени от нея, защото вместо да действа в тяхна изгода, в защита на съсловните привилегии, тя се старееше да увеличи личната власт на Рьолстра в техен ущърб. Още повече я злепоставяше фактът, че не беше родила син, а най-много това, че пречеше на Негова всесветлост да си намери друга жена, която да го дари с наследник. Всички присъстващи можеха да предложат кандидатка за следваща наложница, но каква полза? Палайла продължаваше да държи Рьолстра под властта на чара си.

Нищо чудно един ден да стане и негова законна съпруга! Мисълта за това вдъхваше ужас на събралите се.

Посланиците, министрите, по-дребните и по-важни благородници сигурно бяха готови да предложат и невести за младия княз Роан. Впрочем никой не знаеше много за него, освен че е кротък и ученлюбив. Дори последния път във Ваес Зеавовият наследник така добре бе успял по никакъв начин да не изпъкне, че малцина си спомняха как изглежда. Макар и седнала с гръб към тях, Палайла чувстваше погледите, с които заинтересованите преценяваха по-големите дъщери и гадаеха коя от всичките ще се понарави на странния младеж на Риалата тази година.

Самите дъщери гадаеха същото. Палайла беше сигурна, че Ианте най-малкото знае посоката на бащините кроежи, защото момичето показваше признаци, че бърза да не изтърве изгодната партия. И Пандсала не бе глупачка: отскоро бе започнала целенасочено да изтъква при разговорите по време на хранене, качествата си – да сочи колко е умна и предана. Най-големите незаконни дъщери – Гевина и Рузалка – едва ли бяха пропуснали да забележат, че напоследък съдържанието на раклите им за дрехи и на ковчежетата им с накити е станало по-голямо и по-разнообразно; и вероятно се питаха какво предвещава това. „Нека се поизмъчат!“ – осъди ги доволно Палайла. Нека ревнуват и си съперничат, нека злобят и се опитват да се изтикат взаимно от пътя. А благородниците нека се обзалагат, ако щат, коя най-вероятно ще е невеста на княза; единствено тя знаеше какво е решил Рьолстра, но нямаше да го сподели с никого.

Известно време в молителната цареше пълно мълчание. Събрание-то почиташе паметта на мъртвия. След това Върховният княз се изправи пред трепкащите свещи, за да произнесе реч. Гласът му беше чудесен, създаден за тържествени речи (и за мълвене на нежности) и Рьолстра знаеше как да пусне в ход различни тонове и трептения, за да въздейства най-силно върху слушателите. В краткото си слово той изрази съжаление, задето великият знатен княз Зеава е напуснал преждевременно този свят, и отправи към Богинята молба да приюти духа на покойника в любящата си прегръдка. Ала всеки между присъстващите можеше да отгатне, че Рьолстра мисли и чувства точно обратното на онава, което говори. Хората в молителната зала на Канарата се бяха събрали не за да следят спазването на формите за отдаване на дължима почит, а за да се наслаждават на иронията в държането и речта на Негова всесветлост, както и да се полюбуват на перспективите, които се разкриват пред тях самите, с кончината на Зеава. Защото под кристалния купол

едва ли имаше човек, който да не подготвя заговор във вреда на Роан.

Когато Рьолстра замълча, Палайла вдигна поглед към него. Тъмните му коси бяха увенчани от сребриста светлина, очите му изглеждаха почти безцветни, тънкият жълтеникав лъч на свещта в ръката му изтъкваше силните лицеви кости и подигравателните очертания на устата. Взорът му срещна нейния и тя леко се усмихна. „Колко е чудесно, че се разбираме“ – помисли си Палайла. Положението ѝ щеше да бъде несигурно, докато не родеше син на Върховния княз, но тъй като бе наясно как разсъждава господарят ѝ, Палайла можеше да следва мислите му, да ги отгатва и понякога дори да надхитрява могъщия си и опасен любовник.

Един по един, в обратен на старшинството ред, събралите се наставаха и излязоха през вратата. Оставяха свещите си върху лавици по стените от двете страни на сводестия вход. Палайла имаше привилегията да върви непосредствено преди Негова всесветлост и да остави свещта си точно до мястото, където самият той щеше да постави своята. С такава привилегия би могла да бъде отличена единствено законна съпруга, но Палайла се ползваше не само с нея, но още с множество други, подобни привилегии, и ги пазеше най-ревниво от посегателство. Някой ден те щяха да ѝ принадлежат по право.

Бе уморена и украсените сребърни игли, придържащи воала, ѝ причиняваха главоболие. Въпреки това, когато останалите заслизаха по стълбището към залата за приеми и подготвеното там пиршество, Палайла не тръгна с тях; нито пък се запъти към спалнята си. Върна се в молителната и предпазливо заопипва пътя между редиците столове в неосветеното помещение, към най-далечното от входа място – края на дълговидната кристална стена. Криго скоро щеше да дойде тук и да се отправи по лунните лъчи към Цитаделата. Той често ѝ вършеше такива дребни услуги, без знанието на Рьолстра, защото именно тя му осигуряваше запасите от драгат.

Приглушеният звук на отваряща се врата я накара да се обърне, готова да повика слънцебегача. Но не Криго бе влязъл. Беше Пандсала.

Палайла прикри уплахата си и си помисли: „Дано Криго се сети да не отваря веднага, а първо да послуша отвън!“ После се усмихна ласкаво към завареницата си и я попита:

– Какво правиш тук?

– Бих могла да ти задам същия въпрос – отвърна Пандсала с усмивка, която играеше около устните ѝ и се различаваше даже в полумрака на молителната. Тази усмивчица силно обезпокои Палайла. Княгинята

пристъпваше по белия килим към нея с достолепна грация, сякаш крачеше в сватбеното си шествие. – Положително не скръб по стария княз е накарала и двете ни да се върнем. Всъщност не знам защо не си слязла долу, нито пък ме вълнува; вълнува ме единствено това, че сега сме сами. Кое то рядко се случва, права ли съм?

– Да. Но защо желаш да разговарям с мен насаме, Пандсала? – Умът на Палайла кипеше трескаво, а погледът ѝ претърсваше всяка гънка по робата на момичето. Нож? Шишенце с отрова? Кой би заподозрял една княгиня в убийство?! Синът, когото Палайла бе сигурна, че носи, представляваше заплаха за всички дъщери. Може би Пандсала беше изпратена тук, за да отстрани заплахата? В двореца на Канарата имаше достатъчно пришълци, върху които да може да бъде хвърлено обвинението, а и сред постоянните обитатели достатъчно хора я мразеха, за да направят списъка на заподозрените, практически безкраен. – Няма ли да седнеш? – покани тя, като разсъждаваше, че от седнал враг може да се избяга по-лесно, отколкото от стоящ.

– Хайде, не се прави на господарка на замъка – срязва я Пандсала. – Княгинята тук съм аз, а не ти – без значение колко високо те поставя баща ми. Не те обичам повече отколкото ти обичаш мен, но мисля, че можем да си бъдем полезни една на друга.

– В какво отношение, скъпа? – Жената се опита да вложи развеселено-недоумяващи нотки в гласа си, ала усети, че вече не го владее, и се уплаши.

Пандсала се приближаваше с умишлено бавни крачки, прокарвайки дългите си пръсти по облегалките на столовете. Усмивчицата върху лицето ѝ беше поизбледняла, но още личеше:

– Първо – предложи тя – нека обсъдим как ти можеш да ми помогнеш. Знаеш добре, че не съм глупачка, имам уши и разум. И до ушите ми стигат някои интересни неща, за които разсъдъкът ми казва, че мога да обърна в своя изгода.

Палайла започна да разбира и се поуспокои. Каза:

– Княз Роан си търси невеста и ти възнамеряваш да бъдеш избраницата.

– Накарай баща ми да прогледне за мен – наблегна Пандсала. – Отвори му очите, за да ме види. Ти можеш да го направиш, Палайла.

– Мога, но защо? – отговори тя с небрежен тон, който съвсем не отговаряше на чувствата и в момента. – Ианте би била най-добрият избор.

– А баща ми би ли могъл да бъде сигурен във властта си над нея? Тя гледа само собствените си интереси.

– Докато ти си образец на любяща и предана дъщеря – произнесе наложницата с презрение.

– По-кратко и по-благо, Палайла – промълви другата. Усмивката ѝ бе изчезнала, сенки обкръжаваха тъмните и очи. – Няма да е зле да изпитваш повече обич към мен, предупреждавам те.

– А защо, ще попитам пак? – на Палайла започваше да и става забавно.

– Защото мога да спася живота ти.

Наложницата избухна в смях, въпреки че душата и на мига се смрази от ужас. Да я убие – за това ли беше дошло наистина момичето? Тя се прокле, задето толкова години бе смятала Пандсала по-малко опасна от Ианте. Мургавата княгиня продължи:

– Ти вярваш, че носиш наследника на баща ми. Може да е така. Ако не е така обаче... – трябва ли да описвам подробностите? Ще те измести нова любовница, по-млада и по-красива. Жена, която може да роди син. Имаше възможност четири пъти, Палайла. Този път е последният. Знаеш това много добре.

Палайла внезапно зарязва всички преструвки. Сломена се отпусна на един стол, и безмълвно даде знак на завареницата си да продължи. Пандсала си избра място точно отсреща, отгатак пътечката между редиците, и се усмихна отново.

– Ако родиш син, няма за какво да се тревожиш. Баща ми ще се ожени за теб и положението ти ще бъде сигурно. Ако обаче родиш пак дъщеря, би могло да се каже, че това ще е краят на живота ти. Не си ли съгласна с мен?

Палайла намери в себе си достатъчно сили, за да отговори с усмивка:

– Не, скъпа. Защото не би могло да се каже, че баща ти е безразличен към постелята ми.

– Но когато се появи друга – по-млада, по-красива – как можеш да бъдеш сигурна, че тя няма да бъде като теб? И да се отърве от теб по същия начин, по който ти отстрани горката Сурия?

Палайла разтвори изненадано уста, съзна, че се е издала, и се прокле. Княгинята се засмя и протегна широко ръце, сякаш за да обхване мига на тържеството си:

– Дори Ианте не знае онова, което аз зная, Палайла. Бях само на петнайсет, но си спомням всяка подробност, как ти стоеше в градината под лозниците една сутрин и плащаше на слугинята, която ти бе помогнала. Какъв късмет извади с тази жена! Татко бе толкова разярен, че я

изпрати на смърт още преди да е могла да те обвини.

– Рьолстра никога не би повярвал в подобна нелепица!

– Сигурно не би. Но той ще търси повод да се отърве от теб, ако му родиш още една дъщеря. Впрочем баща ми може да прояви и милост, стига да го устройва; не е изключено просто да те отпрати. Кажа ли му за Сурия обаче, няма да се ограничи само с това – ще прибавя и името на човека, който сипа отровата във виното на Караян.

Нервите на Палайла не издържаха:

– Отче на Бурите! Ти, мръсна кучко... – Наказанието за убийство бе смърт, и наложницата внезапно си спомни как Рьолстра каза, че ще отмени стария вид екзекуция, като разпореи осъдените да бъдат изгряни живи. Обзе я ужас.

– Колко мило, че спря да се преструваш – забеляза Пандсала. – Сега можем да пристъпим към сделката. Искам княз Роан; до гуша ми е дошло от тази женска люпилня и ми трябва съпруг – богат и могъщ. Казвали са ми, че е доста хубав. Ще ми дойде много добре като партия. А при положение, че знаеш какво знам, ти ще се радваш да ме няма тук, нали? И какво по-изгодно за теб от това да съм далеч в Пустинята?

Палайла се стегна.

– А откъде си сигурна, че няма да сторя и с тебе същото, което сторих с онези? – изсъска тя.

– Сигурна съм, защото знам и нещо друго, Палайла. И то наистина би могло да спаси живота ти... Е? Какво решаваш? Ще се споразумеем ли?

Наложницата на Върховния княз с усилие на волята се изправи и отиде при дългата обредна маса, върху която в бледата лунна светлина проблясваха сребърни многосвещници. Между тях бе изложено златно блюдо със сложни гравирани орнаменти. Палайла леко наклони плоския съд и видя в него собственото си отражение, пресечено от дребни чертички: този образ вещаеше старостта, когато красотата ѝ щеше да изчезне, а с нея и властта ѝ. Тогава би могла да разчита само на своя син да и осигури разкоша, с който бе свикнала. Значи трябваше да роди момче. И Рьолстра трябваше да се ожени за нея. А тя самата бе длъжна да стори всичко, което Пандсала поискаше.

– Ще те изтъкна като най-подходяща за годеница и невеста на княз Роан – изрече тя безизразно, все така не сваляйки очи от златното блюдо. – Ще направя всичко възможно да осуетя успеха на Ианте. Само че не мога да ги обещава, Пандсала. Познаваш баща си.

– Искам само да упражниш влиянието си – ала внимателно, ако

обичаш – а в замяна аз няма да кажа на татко онова, което знам. Нито пък ще търча при Ианте да ѝ разказвам какво сме си говорили... ясно ми е, че това те тревожи – добави лукаво мургавата княгиня. Палайла за миг я намрази. – Тя се опита да отнеме живота ти, сигурно си разбрала...

– Повече от веднъж – каза Палайла и остави пак блюдото върху масата. Обърна се към момичето: – Имам верни слуги.

– На това разчитам. Дали ще твърдят онова, което ти им кажеш, дори ако към очите им е насочено нажежено желязо?

Палайла потисна тръпката, която я разтърси при мисълта за пламъците и изтезанията, и отговори:

– Те знаят, че ще им сторя нещо по-лошо, ако не ми се подчинят.

– Великолепно! Сега ме слушай, Палайла. Ианте е изработила сложен и всеобхватен план; ти трябва да вникнеш във всичките му подробности, за да разбереш дали ще можем да го обърнем в наша изгода или не – Пандсала внезапно се изсмя, и от звука косите на Палайла настръхнаха. – Ти, господарко, ще имаш син! По един или по друг начин...

* * *

Криго спря за миг, преди да влезе в молителната – не от предпазливост, а от възхищение пред изящната изработка на входните ѝ врати, които винаги го пленяваха. Еднакви по размер дървени панели се редуваха вертикално под каменната арка и показваха в последователен ред Водата – морски вълни с бели гребени, изработени от сребро; Въздуха – вятър над златна нива с пшеница; Земята – във величествения образ на планините Вереш, с калпаци от сребърен сняг по върховете; и Огъня – ослепителен слънчев диск, изрязан дълбоко в дървото и позлатен разкошно. Но дори и когато духът му биваше опиянен от цялата тази красота, невъзвращенецът вътре в себе си се свиваше унижено, защото знаеше колко малко заслужава да престопа прага на тази стая.

Впрочем само след миг той се надсмя над собствените си скрупули. Богинята, без съмнение, отдавна бе изоставила тази пищна зала, отвращавайки се от човека, наредил да я построят. Вътре Криго нямаше да почувства присъствието и, нямаше да долови никакъв знак за нейното неодобрение и печал... и защо всъщност да очаква подобен знак, когато скръб изпитваше единствено той самият – и то не скръб, а самосъжаление. Устните на нещастника се извиха в мрачна усмивка и той протегна ръка, за да бутне вратите. Спря внезапно, чул как вътре някой се смее. Това не бе гласът на господарката Палайла, макар да приличаше на

нейния по нотките на злостно доволство – този звук беше по-нисък, по-дълбок. Криго леко открехна вратата, само колкото да погледне, и се взря в неосветеното помещение.

На първия ред столове седяха две жени, по една от всяка страна на пътечката. Слънцебегачът разпозна Палайла по сребърните игли, които придържаха воала към главата и, но срещна затруднение с другата, по-високата жена. Тя неочаквано се извърна и така се очерта профилът и, в който личаха изящните, горди чело и нос на Негова всесветлост. Криго стисна челюсти, за да не зяпне с уста от смайване: та княгиня Пандсала ненавиждаше конкубината на баща си точно толкова, колкото и останалите.

Зрелището, което щяха да предложат нескопосните им трوماви маневри; и особено на театъра, който щяха да разиграят Ианте и Пандсала. „Толкова малко развлечения имам!“ – помисли си той, а после си каза, че точно това развлечение би било изключително по вкуса на господарката Андраде. Криго съжали, че не му стига смелост да я извести по лунната светлина за предстоящите събития. Палайла също щеше да бъде чудесна за наблюдаване, особено пък ако двете с Пандсала наистина мислеха, че могат да повлияят върху решенията на Рьолстра. Явно ролята на първата щеше да бъде да подкрепя каузата на втората, като отплата за нечистата сделка, уговорена тази вечер. Криго смяташе, че не бива да се I подценява Ианте, нейната дарба да интригантства, предвижда чуждите ходове и набелязва мерки срещу тях. Не и когато залогът е толкова голям! Ужасно би било младият княз да бъде жертван като жених на някоя, която и да е, от дъщерите на Рьолстра... Криго познаваше и родителя, и потомките му, затова не се зальгваше: отровен ли е самият извор, отровни струи текат във всички негови разклонения.

Младият мъж въртеше бокала между дланите си. Двоумеше се дали да каже на Негова всесветлост какво бе чул. Тънка усмивчица изопна устните му. Не беше лесно да избере дали да погуби ненавистната Палайла или да запази за себе си тайната, че синът на Рьолстра не е в действителност негов... И двете предлагаха удовлетворение.

Криго остави бокала настрана и се изправи. Не се крепеше съвсем здраво на краката си, на успя да отиде до прозорците, оставени отворени за лунните лъчи. Скалите срещу двореца бяха голи и студени, река Фаолаин бе невидима далеч долу, ала слънцебегачът чуваше грохота, който идваше приглушен от север, където водната маса падаше през висок каменен праг и се пенеше в бързеи, преди да се укроти и да потече по-спокойно покрай палата на Канарата. Притворил очи, младият мъж

се вслуша и потрепера. Никога не би могъл да избяга от този звук, да отърве съзнанието си от това натрапчиво преследване. Ето защо копнееше за пълна тишина, каквато намираше само в сън под драматичната пойка.

Сега в Пустинята би трябвало да цари безмълвие, докато близки и придворни гледат как тленните останки на княз Зеава изгарят. Сред тях би трябвало да бъде и господарката Андраде, заедно с мнозина други фарадими, които да ѝ помагат при обряда. Колко добре бе избрал старият княз момента да умре – тъкмо когато има толкова хора да му окажат почит! Криго щеше да получи пълен доклад на следващия ден от съгледвачите в Цитаделата, но той щеше да отразява наблюденията на цинични очи, възприятията на хора, за които няма нищо свято. Невъзвращенецът почувства как лекият като шепот лунен зрак облива лицето му, почувства и как стремително, мощно тече отровният сок из жилите му, и реши да се осмели да види със собствени очи траурната церемония в Пустинята. Копнееше да се приобщи отново към своето племе, да се свърже отново с тях, братята и сестрите слънцебегащи, към които го тласкаше зов, по-силен и от кръвното родство! Но не можеше. И Криго знаеше това. Не беше обаче в състояние да устои на съблазънта да проследи как работят другите фарадими, макар и низвергнат, безсилен да се присъедини към тях по чистите бледи лъчи.

Младият мъж вдигна лице към трите блещукащи кръга, които изгряваха в нощното небе, и заплете светлинните нишки в прелестна нежна тъкан. Тази тъкан, като навит на топ килим, той подхвърли на юг и изток, и възликува, когато се понесе по нея към пясъците, пред Цитаделата. Колко свободно бе това усещане, и толкова много приличаше на полет, че раменете на Криго се разкършиха, сякаш от тях израстваха драконови криле. Долу, далеч под него, се различаваше не по-голяма от главичка на карфица светлинна точка – залепнала за земята златна звезда; това бе сияйният огън на кладата, и докато се спускаше към нея, Криго различи и сивите фигури, застанали наоколо. Клетникът жадуваше да ги призове, да изпита ярките багри, в които бяха оцветени умовете им, но се удържа да не го направи. И почувства да го изгаря нов, още по-жесток срам, като видя как събратята му отдават почит на княз Зеава с възпламенен от тях Огън, който освобождава духа на починалия и го праща да язди на воля пустинните ветрове.

* * *

Тобин държеше за ръце двамата си сина, докато луните изгряваха

над главата ѝ. Джани и Мааркен бяха изтощени: бяха ходили с баща си и Мета да гледат как превозват драконовия скелет от Разцепикамък до околностите на Цитаделата. Личицата им бяха скрити от сиви качулки. Въпреки умората близнаците се държаха изправени, досущ както подобава на знатни младежи, но дланите им бяха влажни и те шаваха неспокойно, докато насъбралите се роднини и придворни очакваха Роан да започне траурния обряд.

Заедно с членовете на семейството и над двеста други приближени те бяха последвали младия княз до Богинин скют – падина, заобиколена от и осеяна с огромни обли камъни, крило под лунните сенки приемаха необикновени и плашещи форми. Легендата твърдеше, че тези камъни са паднали от небето по времето, когато били градени планините: изтърсили се от престилката на Богинята и останали да лежат заровени сред пясъците. Мааркен и Джани имаха живо въображение, твърде живо за петгодишни момчета, и Тобин знаеше, че иззад всяка скална издатина ще им се привиждат надзъртащи чудовища; искаше и се да може да им прошепне по някоя и друга успокоителна дума, но трябваше да се пази тишина.

Роан стоеше настрани, сам, стиснал в ръката си факла. Пламъкът преобразяваше косата му в разтопено злато, но очите му бяха потънали в мрак. Тази нощ той изглеждаше като пришълец, съвършено чужд на всичко; Тобин го наблюдаваше удивена. За първи път едва ли не тя бе в състояние да види баща им в него – сега, когато Пустинята беше провъзгласила Роан за свой владетел. Точно така суров и недостъпен беше изглеждал и Зеава, защото въпреки удобствата, внесени в Цитаделата от княгиня Милар, той бе израснал сред пясък и ветрове и стихии бяха част от същността му. Край най-големите камъни бе проснато туловището на дракона, който бе убил стария княз; дирята, образувала се при влаченето му до това място, наподобяваше дълга, дълбока рана в пясъка. До него, на плосък камък – последно ложе на тукашните владетели от петнадесет поколения насам – лежеше Зеава под сребрист плащ, който го покриваше от шията до петите. В светлината на факлата изпъкваха острият профил и черната брада, така различни от фините черти и гладко избръснатите страни на сина му. И все пак бяха лика-прилика, старият княз и младият: и двамата чада на Пустинята, и двамата драконови потомци.

Роан се обърна за последен път към княгиня Милар, която пристъпваше към погребалния одър с походката на стара жена. По бузите ѝ блестяха бразди от сълзи. Тя постоя дълго край трупа на съпруга си,

пригладила коса назад, оставяйки Водата на скръбта ѝ да се излее върху лицето на мъртвия. После се приближи и Андраде, за да посипе върху неподвижната гръд на Зеава шепа пясък, символизиращ Земята, от която бе създаден покойният. Антула, слънцбегащата, служила десетилетия наред на стария княз, доуцука на свой ред до каменното ложе и разтвори ръце. Тя призова Въздуха да докосне леко Зеава на прощаване, и ето че ръбът на плаща се раздвижи от полъх. Тогава старицата наведе глава в знак на последна почит, и заедно с Андраде се върна до мястото, където стояха другите фарадим – отделени от всички останали, непроницаеми в сивите си одежди с качулки.

Най-сетне и Роан, понесъл Огън, се приближи до баща си. Вдигна високо факлата – дясната му ръка все още беше донякъде скована заради раната – и светлината, отцеждайки се по пясъка, обля тялото на Зеава заедно с огромния драконов труп зад него. Роан допря факлата до четирите края на сребристия плат. Тъканта лумна и се разгоря, и това бе началото на заревото, което щеше да освободи духа на починалия от елементите, образували телесния му облик.

Тогава Роан извърши нещо, което хвърли всички присъстващи в смут и смайване. Младецът се приближи до мъртвото драконово туловище, сне от колана си малък мях и изля съдържанието му върху крилото на звяра. Загреба шепа пясък и я поръси върху водата; размаха факлата над главата на дракона и предизвика буен въздушен повей. Накрая подпали трупа и отстъпи няколко крачки назад, с предизвикателно изопнати рамене.

Тобин не можеше да повярва на очите си. Тя знаеше, че брат ѝ смята да изгори и дракона заедно със Зеава, но да му отдаде същите почести бе немислимо. Но когато погледна Роан в лицето, стори ѝ се, че разбира. На врагове, загинали в бой, се полагаше церемониално изгаряне – следователно и на дракона.

Капчици пот обсипаха челото на Тобин, когато пламъците се издигнаха и разгоряха, подсилвани вече и от безмълвните усилия на застаналите наблизко фарадим. Редом с двата трупа бяха наредени на купчинки тамян и благовонни треви, които не можеха да прикрият смрадта на овъглявана мърша. Младата жена огледа лицата на хората наоколо и забеляза, че всички обитатели на Цитаделата плачат за своя починал княз, без да се срамуват от сълзите си. Различни чужденци, които се бяха случили по същото време в палата, стояха на малки групи с условно-тържествен израз на лицата си. Присъствието им не се нравеше на Тобин, но бе необходимо. Те трябваше да наблюдават церемонията и

поведението на Роан по време на същата. Почестите, отдадени от новия княз на мъртвия дракон, без съмнение бяха предизвикали у тях силна и неприятна изненада; но пък случилото се щеше да им даде да разберат, че наследникът на Пустинята не е някой, чиито постъпки могат да бъдат предвидени.

Тъй като първото бдениие изтичаше, външните лица взеха да се отпавят едно след друго към Роан, да се сбогуват с поклон и да се опътват към Цитаделата. Последваха ги прислужниците и войниците, след като на свой ред бяха засвидетелствали преданост на новия владетел. Не след дълго тук щяха да останат само най-близките и фарадим. Тобин се опита да различи сред групата безименни слънцебегачи в сиви одежди бдещата си снаха Шонед, и най-сетне видя краищата на дългата огнено-златиста коса, които изпод воала свободно се спускаха по гърба на момичето. Имаше толкова много неща, които ѝ се искаше да узнае за това създание, чиито цветове бе докоснала за тъй кратко, ала досега двете не бяха имали случай да разговарят. Какво ли мислеше Шонед за Роан? За Цитаделата? За това, че ѝ предстоеше да стане княгиня?

Роан прие поклона и на последния оръженосец, после отиде при Антула и я докосна по лакътя, посочвайки с глава към Тобин и племенниците си. Куцукането на старицата личеше още повече, докато се приближаваше към Мааркен и Джани и им протягаше ръце. Тя поведе близнаците да отдадат последна почит на своя дядо. След като сториха това, момченцата се завъртяха, за да се поклонят на Роан, и поеха обратно към палата. Тобин бе благодарна на брат си за проявената любезност – Антула бе твърде стара, за да издържи бдението през цялата нощ, а Джани и Мааркен твърде млади. Тя притисна за кратко ръката си към неговата в знак на безмълвна признателност, а после застина неподвижна, с вперени в пламъците очи.

В яркото зарево сякаш се мяркаха сцени от детството ѝ, и под воала лицето на Тобин просия в нежна усмивка. Баща им бе толкова мил към тях! Бе ги обсипвал с цялата обич на своята щедра, великодушна и грубовата природа, дори когато не ги разбираше съвсем. Докато часовете се низеха един след друг, принцесата се връщаше години назад в паметта си, и сред огъня пред очите ѝ оживяваха Зеавовите игра на дракон, уроците му как се оцелява в Пустинята, обиколките на коне из владенията – Радзин, Тиглат, Туат, Ремагев, Небесната купа и устието на Фаолаин, и още десетина по-малки замъка, където Роан и тя бяха узнали какво е да бъдеш повелител на тази пясъчна шир. И докато спомените сгряваха сърцето ѝ, Тобин усети как скръбта ѝ изтлява.

Благодаря ти татко мои, за живота, които си ми дарил. Ти не бе свикнал да вземаш много участие в церемонии, нали? Но тази тук ми помага да си дам сметка за всички неща, които ти ми дари, дарявайки ми живот. Аз те обичам, татко мои, както обичам Водата, която пия, и Въздуха, които дишам, Земното изобилие, което ме храни, и Огъня, които пламти между Чей и мен. Ти ме дари с всички тези неща. Благодаря ти, че ми вдъхна живот.

Когато трите безмълвни, забулени в сребърно луни стигнаха най-високата точка от орбитата си и светлината им стана пределно чиста, фарадим образуваха полукръг, толкова близо до плоския погребален камък, колкото Огънят позволяваше. На сиво-черния фон от пушек и пепелинки двайсет и петте тъмни фигури, с господарката Андраде в средата, се хванаха за ръце. По всяко друго време този обряд би извършвала Антула и само тя; не и сега. Тобин се радваше, че на старицата ще бъде спестено напрежението, и че толкова много хора са се събрали да придадат допълнителна тържественост. Княгинята усети бушуващите наоколо сили и леко се олюля. Чейнал, който стоеше до нея, обхвана с ръка кръста ѝ. Тобин долови, че над главата ѝ двамата с Роан разменят намръщени погледи, но не можеше да насочи очи нито към единия, нито към другия. Вниманието ѝ бе изцяло приковано от мощта, която се запридаше и заплиташе от всевъзможни нишки наоколо, и която тя усещаше с всеки свой нерв.

Фарадимите ловяха лунните лъчи, забримчваха ги и ги превръщаха в лека като коприна покривка, която се разстилаше нашир и надлъж по цялата повърхност от Изгревно море до Киерст-Исел и разнасяше до събратята им вестта, че старият княз е мъртъв. Очите на Тобин бяха омаяни от многобройните призми цветове, всички различни и същевременно свързани в тази сложна рехава тъкан, която се разпростираше по всички посоки. И – о, Богиньо! – част от тях беше и тя, и заедно с другите се плъзгаше по безплътните нишки над облени от лунен зрак поляни и планини, гори и езера, дълбоки гърловини, бели като каймак планински върхове и просторни равнини, богати с жито. Тя, Тобин, бе среброкрила птица, която в полета си обзираше целия материк и ронеше светлинни перца, които да уловят стотиците фарадими в стотиците светилища долу на земята. Тя бе самата себе си, но и всички слънцебегачи, застанали в полукръг с лица, обърнати към пламъците.

Колко прекрасен бе този пейзаж – изглед от невероятен сън! Тобин летеше заедно със слънцебегачите, вътре в тяхната общност, но и в самите им същества, и багрите семеняха и танцуваха наоколо ѝ. Без

обучение, без напътствия и надзор – освен умелото общо ръководство на Андраде. Тя бе част от преливащата, блещукаща тъкан от лунна светлина, простряна над земята; тя бе политнала волно птица; бе дракон, който с рев прекосява небето... И сред багри и образи, в непрестанния кръговъртеж на зрак и сянка, пленена и очарована – принцесата се изгуби...

– Тобин!

Някой наруши тържественото мълчание и престъпи традицията; Тобин леко се подразни. Името ѝ обаче се чу още веднъж, и нещо в нея сякаш се скъса. Тя рязко – твърде рязко! – бе върната към действителността. В Пустинята, където стоеше край кладата на баша си; видя се в обятията на Чейнал, чието лице се бе смразило от ужас. Пронизваща болка мина през черепа ѝ и Тобин изскимтя жално, простряла ръце като слепец, за да улови онази част от своето същество, която продължаваше да се носи над лунните лъчи... Напразно! Тя си оставаше прикована към земята, лишена от скъпата половина, и заплака с глас от мъка по загубата на онази невероятна красота, с която се разделяше. Отнякъде внезапно откликна втори вик, отчаян като нейния: това бе гласът на неизвестен фаради, който разбираше болката ѝ така, както никой друг не би могъл да я разбере. Пред мисловния взор на Тобин няколко ярки багри с шеметна бързина потъмняха и младата княгиня почти се разрида.

– Шонед! – извика друг глас. Тобин с лека изненада съзна, че това е първият път, когато чува брат си да произнася името на момичето. В следващия миг я разтресе: сякаш наниз от хлопки, от които бурен вятър изтръгва бесен звън, костите ѝ се блъскаха една в друга при всеки удар на сърцето и произвеждаха диви акорди, които сякаш цепеха главата и. Роан извика отново: – Шонед!

Ала вместо Шонед да отговори, намеси се Андраде:

– Уривал!! Не я оставяй да спре да диша! Шонед, помагай ми!

Чезнещите преди малко багри внезапно пак оживяха; червени, зелени, сини иглици се връзаха в плътта на Тобин. Някои от тях бяха изтръгнати, пробуждайки силна болка, но други се разтопиха в тялото ѝ и тя ги разпозна като свои.

Дошла отчасти в съзнание, младата жена долови, че е опряна на нечий гръден кош, и нечий вещи ръце ритмично притискат и отпускат ребрата ѝ, за да и помагат да диша. „Това е Уривал“ – помисли си тя, без дори да се учуди откъде знае. Друг някой коленичи от лявата ѝ страна и улови ръцете ѝ. Без да отваря очи, Тобин разбра, че това е Шонед. С лекота разпозна и Андраде от дясната си страна. После се отпусна назад,

неизразимо изтощена и отчаяно радостна, че е жива.

– Тобин? – прошепна Чей, и тя най-сетне отвори очи. Видя го коленичил редом с Шонед; пламъците обрисоваха треперливо контурите на лицето и рамото му. Тя се отдръпна от Уривал, който я крепеше, и се опря на съпруга си. Освободи ръце, докосна Чейнал по бузата и леко се усмихна.

– Стой точно където си – остро и заповяда Андраде. – Два пъти няма да повтарям, така че слушай внимателно. Ти без малко не се изгуби в сенките тази вечер, Тобин, и ако двете с Шонед не бяхме познали твоите цветове, сега щеше си мъртва. Никога повече да не си посмяла да следваш слънцебегач!

Княгиня Милар издаде звук, зяпвайки с уста от изненада:

– Нима това беше, което стана? Как е могла да го направи?

– Не е ли съвсем ясно как – сви рамене Андраде – тя има дарбата, Милар.

– От мен – княгинята извърна глава.

– Но бе прекрасно, мамо! – възрази Тобин. – Нищо, от което да се срамува човек!

– Не, разбира се – добави Андраде, поглеждайки сърдито близначката си. – Все едно, ти не би била в състояние да го направиш.

– То не бе дело на нейно високородие, господарке – прошепна Шонед с наведена глава. – Аз го причиних. Моля да ми простите. Разбирате ли, то стана, защото и по-рано я бях докосвала... Аз... аз не съм достойна да нося пръстените си...

Андраде се люшна, приседна на пети и впери навъсен поглед в питомката си. Не тя обаче наруши мълчанието, а Уривал, който изрече преднамерено меко:

– Мислех, че по-добре съм ти преподавал.

– Най-вероятно ще се окаже, че не е внимавала достатъчно – произнесе студено Роан.

Шонед уплашено се сви. Макар всички да гледаха младежа, смаяни от надменната грубост в думите му, никой, както подобаваше, не отвори уста да възрази. Тази вечер той не бе нито син, нито брат, нито приятел на никого, а княз на всички.

Най-сетне Андраде проговори:

– Чей, отведи Тобин в палата и я накарай да почива. Тя има нужда от време, за да се възстанови.

– Ама тя ще си се оправи – отвърна той, макар че изречението му прозвуча по-скоро като въпрос.

Тобин се застави да се надигне. За миг ѝ се зави свят, но тя прикри това и отвърна:

– Иска ми се да спрете да приказвате за мен така, сякаш не съм тук. Нищо ми няма.

– Ще видим – рече Андраде. – Хайде, Чейнал, иди да я сложиш в леглото. – Самата тя се изправи, хвана сестра си за ръка и се върна при кладата на Зеава.

Тобин кротко се подчини на Уривал, който ѝ помогна да стане и я предаде в загрижените обятия на Чейнал. Дори и след като се увери, че съпругата му може да върви, младият господар на Радзин не я пусна. Взе я на ръце, и я носи през всичките три мери път, а когато тя се опита да възрази, и нареди да си затвори устата. През рамото на мъжа си Тобин хвърли поглед към брат си. Видя, че Роан стои сам, застинал в непористъпна поза, и гледа втрънено сведената глава на Шонед.

Княгинята успя да остане будна, докато Чей я мушна между завивките и я накара да погълне чаша вино. То – след целодневния пост и нощните събития – я удари досущ като юмрук в челюстта; Тобин изгуби свят. Когато се опомни, бе утро и нейният съпруг все така беше край леглото. Черните стръкчета набола брада одраскаха бузата ѝ, когато я грабна в необузданата си прегръдка:

– Ох, глупаче, уплаши ме до смърт!!! – изръмжа той.

Тобин съвсем правилно изтълкува тези думи като доказателство за силата на неговата любов, и се сгуши в обятията на Чейнал. После го целуна по врата и се дръпна, за да изрече:

– Съвсем добре съм сега. Ти цяла нощ ли будуваш? Той я облегна пак на възглавниците така, сякаш бе направена от фиронски кристал, и отговори:

– Беше спряла да дишаш, знаеш ли... Та непрекъснато броях, докато спеше.

Тя прехапа устна и се застави да каже:

– Прости ми, любов моя.

– Не че няма какво, но сега се обръщай и пак заспивай.

– Не, не мога. Трябва да поговоря с Шонед, преди Роан да го направи, а още повече преди на леля ни да ѝ се отвори възможност да я нахока. Наистина не тя беше виновна,...

– Нищо такова не знам – свъси се Чейнал. Тобин въздъхна нетърпеливо:

– Чей, изглеждали ти Шонед човек, който би проявил подобна небрежност? Или, да се изразя другояче, щеше ли Андраде да я избере за

Роан, ако беше такъв човек? Аз знам какво преживях снощи и искам тя да ми обясни какво се случи, това е. И ти, и аз трябва да разберем.

– Трябва, няма да споря.

Тя се поколеба, преди да дръпне ръкава му:

– Безпокои ли те това? Това, че се оказах...

– Безпокоеше ме дали си прескочила трапа, но вече виждам, че си.

А иначе още не е доказано, че си фаради. Ще пратя някого от слугите да доведе момичето тук – той стана и се запъти към вратата. Внезапно се обърна и каза: – Ако обаче нещо такова се случи пак.

– Няма, любов моя – обеща тя, ала разумно пропусна да добави, че то няма да се случи пак, защото Шонед ще я научи как да използва най-добре дарбата си.

Слънцобегачката пристигна само няколко мига след като бе призвана да се яви – сякаш бе очаквала (или се беше страхувала), че ще я повикат. Носеше същата сива роба както предната нощ, макар и без воала; по плата под коленете ѝ беше полепнал пясък, а около очите и се бяха образували черни кръгове. Тобин отгатна, че момичето не е спало и вероятно дори не си е лягало. Шонед дълбоко се поклони и седна в едно кресло до леглото, след като я поканиха, но не гледаше нито един от двамата съпрузи.

Тобин проговори първа.

– Ти не си се провинила в нищо. Бе просто злополука, ако разбирам правилно станалото.

– Де да ми обяснеш и на мен някой – промърмори Чейнал в наболата си брада.

Шонед отговори, без да вдига поглед от стегнато преплетените си пръсти:

– Преди известно време първожрицата Андраде изпрати по слънчевите лъчи послание до мен в Светилището, господарю. В изпращането участваше и княгиня Тобин и аз опознах цветовете на нейно високородие.

– Жена ми не е фаради – отвърна Чейнал.

– Не си ли спомняш – възрази Тобин – единствения път, когато ме взе на разходка с лодка? Прилоша ми още в същия миг, когато стъпих вътре.

Чейнал упорстваше:

– Защото беше бременна и още не знаехме това.

– Не, любов моя – рече тя нежно – не беше тази причината.

Той я изгледа продължително, сетне премести очи върху сведената

глава на Шонед. Накрая рече:

– Добре. Кажи ми какво се случи.

– Недостойна съм да нося пръстените си – промълви слънцебегачката едва чуто. – Князът бе прав.

– Вината не беше твоя; а брат ми е глупак – рече Тобин. – И Андраде би могла да се досети, че ще се увлека прекомерно.

– Дори и тя не знае всичко – забеляза Чейнал.

– Но винаги е знаела, че имам дарба! – Миг-два тя наблюдаваше очите на съпруга си, после се обърна пак към Шонед: – Беше неописуемо. Никога през живота си не съм виждала или чувствала такава красота.

– Твое високородие си доловила какво правим и си пожелала да се присъедини. Но никога не си била обучавана. Понеже двете се бяхме докосвали по-рано, ти разпозна моите цветове и аз твоите. Много е трудно да се обясни, господарю – продължи тя, най-после поглеждайки Чей. – Представи си го като прозорец от фиронски кристал, през който преминават слънчева и лунна светлина: лъчите се пречупват в сияйно множество багри. Всеки човек е неповторима шарка от няколко цвята, които фарадим могат да докосват. Зная, звучи нелепо – как се докосват цветове, все едно да докоснеш мирис – но това е истината. Фарадимите научават много отрано кои са техните цветове, и пазят в паметта си подредбата им, така че могат да се върнат към собствената си светлина.

– И тъй като ти и Андраде знаехте цветовете на Тобин, можахте да я върнете, иначе щяхме да я изгубим.

– Това не биваше да се случва, господарю. Дълбоко се разкайвам – тя замълча и заизвива пръсти в скута си. – Дълбоко се разкайвам – повтори Шонед.

– Но беше толкова хубаво! – произнесе Тобин с печал. – Безкрайно много светлина, чиито нишки се преплитат едни в други като великолепа тъкан от скъпоценности...

– И хвърлят сенки – добави кротко Шонед. – Сенките също са част от всички нас, не само багрите и светлината.

Чейнал поклати глава:

– Не съм сигурен, че разбирам, но... – срещна погледа на жена си, която му посочи с очи вратата. – Не искам да ми поднасяш повече извинения, господарке – рече той на Шонед, като ставаше. – Случи се, каквото се случи, вече е минало. А сега мисля, че ще отида да видя какво правят момчетата. – Той се наведе, за да целуне Тобин, изправи се и излезе.

Тобин се поизпъна, както се бе облегла на възглавниците. Искаше й се Шонед да вдигне очи към нея, и за да предразположи девойката, каза:

– Нали не му липсва усет?

Слънцобегачката най-сетне я погледна в лицето и Тобин забеляза усмивчица в единия ъгъл на устните ѝ. Княгинята бързо проучи чертите на бъдещата си снаха и откри в тях страст и упорство, проникателност и гордост. С един вид любещо злорадство тя си помисли, че Роан и момичето ще бъдат лика-прилика. После продължи:

– Трябва да усвоя някои неща от фарадимстването. Ще ме обучиш ли, Шонед?

– Ако първожрицата каже, че мога да наставлявам твое високородие...

– Мисля, че ще каже, и че ще можеш. Андраде никога не би оставила да пропадне нещо, от което би могла да извлече полза; много добре познавам леля си. Но искам да те попитам за друго, което се случи снощи. Усетих един човек да ни призовава – човек, които не беше част от тукашната група.

Шонед озадачено събра красивите си вежди:

– Да зове? Как да зове, господарко?

Тобин се замисли за миг как по-добре да се изрази:

– Ужасно е – произнесе тя бавно – да бъдеш откъснат от тъканта, от това единство, което общността образува... Изглежда той го разбираше: такова отчаяние имаше в гласа му.

– Му?

– Не мога да кажа по какво съдя, но съм почти сигурна, че беше мъж.

Шонед стана от креслото и отиде до прозорците, които гледаха към водоскока в градините долу. Изрече от разстояние с гръб към Тобин:

– Ти си по-надарена, отколкото подозира първожрицата. Никак не е просто да разпознаеш пола на някого по цветовете му. Какви багри почувства?

– Сапфир предимно; и нещо, което беше... подобно на черен диамант, ако такъв изобщо съществува. Защо ме питаш?

– Ти възприемаш багрите като разцветки на скъпоценни камъни – отбеляза Шонед, обръщайки се с лице към младата княгиня. – Този начин за разпознаване на фарадим е много древен: подредбата на цветовете не се изменя, ала оттенъците им се променят, в зависимост от едно или друго. Уривал си е изработил теория: според нея, когато бледите

първоначално цветовете потъмняват, както този диамант, който твое високородие е усетила, че почернява, това е признак за промени в личността на слънцобегача. Понякога просто отразява настроение, разбира се.

– Знаеш ли кой може да бъде този мъж?

– Не, твое високородие. Но ако желаеш, ще споделя с Уривал.

– Може да е било и само ехо на собствената ми мъка от загубата.

Ала като преживяване беше невероятно; и ми се иска да го повтора, когато ме пообучиш... Добре, а сега, преди Чей да се е върнал, ще те питам нещо, като жена: какво мислиш за брат ми?

Неочакваният въпрос обагри в алено страните на момичето, но Шонед с възхитително самообладание отговори:

– Твое високородие знае цветовете на мислите ми. Би трябвало да знае и това.

– Боя се, че си узнала за мене повече, отколкото аз за теб. Ти си сапфири и изумруди и още нещо, но не точно това ме вълнува сега. Какво мислиш за Роан?

Гърбът на девойката се изопна и скова, а зелените ѝ очи отново се преместиха към прозорците. И преди Тобин да реши как да и вдъхне доверие към себе си, и да я предразположи към откровеност (а не беше ли тя самата току-що обвинила Чейнал, че му липсва усет?) – вратата с гръм се отвори и синовете ѝ нахълтаха в стаята. Тя ги привлече в обятията си и ги настани да седнат от двете ѝ страни. После се огледа за гостенката си и видя, че Шонед безшумно се е измъкнала от стаята.

Глава 8

Господарката Андраде се бавеше в Цитаделата, просрочвайки с много деня, в който първоначално беше възнамерявала да се върне в Светилището. Някои от причините за това бяха от лично, други от политическо естество. Чувството за дълг към сполетяната от тежка загуба сестра ѝ налагаше да удължи престоя си нейно главно занимание стана да пази Милар, за да не рухне, сломена от скръб. Но първожрицата също така желаше и да се покаже, с цялата внушителност на присъствието си, пред събранието на Роановите васали, когато те пристигнат за Големия лов, искаше да се забавлява, като гледа как възприемат племенника ѝ. Андраде позволи да се намекне (след това да се разнесе като слух и накрая да се разгласи като факт), че ще почете Риалата тази година: новина, която със сигурност щеше да вбеси Рьолстра, и да накара другите

владетели да пазят поведение. Имаше обаче и друга причина в която си съчетаваха лични и политически подбуди. Тя възнамеряваше да не си тръгва, преди Шонед и Роан да бъдат свързани в брак. Това бе нейна цел от години, и сега първожрицата смяташе да я осъществи. Покрай другото, тревожеше я необщителността на Шонед и оттеглянето ѝ от всекидневния живот в палата.

А Роан бе прекалено зает, за да се тревожи за момичето. Впрочем това нямаше значение, тъй като Шонед се тревожеше за двама. Тя бе зле разтърсена от нещастieto, което без малко да се случи с княгиня Тобин. Бе загубила вяра в способностите си на фаради, а ако искаше да е от полза на Роан в тази насока, трябваше непременно да си възвърне самочувствието, че притежава сила и я владее. С оглед на това бе помолила да ѝ разрешат да учи в малката, но впечатляваща библиотека на Цитаделата. Преобладаващата част от книгите в нея беше събирана лично от младия княз, и широтата на интересите му я смая: история, география, земеделие, геология, металургия, ботаника, племенно дело – по всеки от тези въпроси имаше поне три, а често и над десет тома, като не споменаваме множество други области на знанието. Шонед посвети доста време на разглеждането на тази сбирка и си създаде ясна представа за умствения кръгозор на годеника си. След като се увери, че Роан е получил попълно образование от всеки друг княз на този свят тя престана да се занимава със свитъците и томовете, а използваше библиотеката като частен кабинет. Седеше заедно с Уривал до дългата маса от рядка дървесина – масата на Роан – и неотстъпно разпитваше, преговаряше и упражняваше с по-стария слънцебегач нещата, на който я бяха учили в Светилището. Освен че бе главен управител, пръв подчинен на Андраде, прошареният фаради се славеше и като учител, и в най-висша степен заслужаваше своите девет пръстена. Той разбираше потребността обзела Шонед. Уривал вещо мина с питомката си най-основните уроци, като я напътстваше и усъвършенстваше техниката ѝ, показваше ѝ тънки похвати, каквито не се преподаваха на повечето фаради, докато не получат поне седем пръстена на ръцете си.

Шонед призова Огън: палеше свещите една след друга, докато библиотеката се озари от светлина, после с една-единствена мисъл духна фитилите. Тя втъка собствената си сложна шарка от багри в слънчевите лъчи, които струяха през отворения прозорец; призова Въздуха да разхлади стаята в горещите следобеди; преговори всичко, на което я бяха учили няколко години, докато отново стигна до третия пръстен – равнището на чирак-слънцебегач. Следващата стъпка обаче – заклинание на

Огън – се оказа трудна: единственото видение, което ѝ се удаваше да извика сред пламъците, бе лицето на Роан. Уривал отмина с мълчание избора на предмет от нейна страна (това едва ли беше точно избор) и я подтикна да премине по-бързо към следващото равнище.

Носейки се по слънчевите лъчи, Шонед се разходи до родния си дом. Речното пасбище, и се върна обратно Изпитанието протече без всякакви произшествия. Същата нощ тя изтъка от лунния зрак пътека, дълга чак до Светилището, отиде дотам, а когато се върна, бе посрещната от възкиселата усмивка на Уривал:

– Не знам за какво се тревожиш толкова – рече недружелюбно той. – И колко пъти трябва да ти повтарям, че не е твоя вината за случилото се с княгиня Тобин? Знаят го всички освен теб.

– Трябва да бъда напълно сигурна в себе си – отвърна тя упорито. – Трябва да знам точно какво върша.

Възрастният мъж се облегна в креслото си. Светлината на единаединствена свещ играеше по костеливото му лице и озаряваше огромните, великолепни златисто-кафяви очи. Той попита:

– Защо не останеш и занаят в Светилището, щом пръстените на слънцобегачка са онова, което действително желаеш? Винаги си изпитвала неистова любознателност, Шонед, още откакто дойде при нас. Към какво се стремиш всъщност?

– Ако реша да се омъжа за Роан, няма да му донеса злато, земи или друго някое от нещата, заради които князете обикновено сключват брак. И неговите васали ще бъдат недоволни. Трябва да им покажа, че заслужавам доверието и предаността им. А ако се случи така, че не се омъжа за него, ще трябва да знам как да упражнявам уменията си в някой друг владетелски двор. – Тя сви рамене. – Аз нямам вече място в Светилището, Уривал.

– Значи онова, към което се стремиш всъщност, е седми пръстен? И осми?

– Да. Ще ме учиш ли?

Уривал опря длани върху масата, разперил дългите си пръсти. Върху всеки от тях, с изключение на левия показалец, блещукаха сребърни или златни обръчи, обсипани с мънички скъпоценни камъни. Произнесе спокойно:

– Искаш опасни неща. Каж ми защо, но ми спести измислиците за омъжването. Можеш да си способна да заблуждаваш Ками и Оствел, дори Андраде, като говориш, че не си сигурна. Не и мен обаче.

Шонед мълча дълго, преди да отговори.

– Когато за първи път стъпих в Светилището – подзе накрая тя – за мен най-важното беше, че не ме смятат за смахната, различна, или чужда, за разлика от дома ми. Така ме караше да се чувствам жената на моя брат, а прислужниците и следваха нейния пример. Не я обвинявам, защото е мислила така, Уривал. За нея наистина бях странна. И в същност тя ме изпрати там, където намерих мястото си. Където намерих свои и можех да уча. И щом открих каква мога да стана, ако упорствам, мисълта да пропусна нещо, да не науча всичко, което мога, ми причини повече мъка, отколкото биха ме измъчили всички уроци и усилия.

– Значи искаш да придобиеш пръстените само заради себе си?

– Не съвсем. И за себе си, и за Роан. Причината не е само в това, че трябва да възмездя липсата на зестра. Трябва да защита него и цялата Пустиня от посегателства; дължа това на целия му народ, ако Роан ме вземе за съпруга.

Няколко мига Уривал не проговори. После кротко изрече:

– На нищо повече няма да те науча.

Шонед скочи от стола с вик:

– Но защо, Уривал? В какво съм се провинила?

– Провинила си се в причините, поради които желаеш да стигнеш по-висок ранг. Не си ли взела под внимание, Шонед, че фаради, която има и сан княгиня, представлява нова заплаха за околните? Мислиш ли, че допълнителните пръстени ще ти дадат достатъчно сила, за да нехаеш за онези, които, подобно жената на твоя брат, ще те смятат за странна, дори опасна? Мирът между отделните княжества зависи от равновесието на силите между отделните владетели, А връзките между фарадимите образуват мрежа, която поддържа тези сили в здраво взаимозависимо единство: като нишките на паяжината или въжетата на висящ мост.

– Да! И Андраде дърпа нишките! – избухна тя. – Андраде, която ми нареди да напусна Светилището, и да стана Роанова съпруга!

Уривал не възрази, но спокойно добави:

– Андраде, чиито причини за това са многобройни, и вероятно различни от твоите.

– Какво иска от мен тогава? Обясни ми!

Старшият слънцебегач се изправи. В очите му имаше жалост, ала гласът му беше студен, когато произнесе:

– Шонед, не ми заповядвай. Още не си владетелна княгиня.

Вледенена от гняв, тя го проследи с поглед как излиза. Какво искаха от нея, в края на краищата? Роан ѝ бе наредил да играе роля, която я обиждаше; жестоката му забележка по повод обучението ѝ все още бе

жива в паметта ѝ и я караше да потреперва неведнъж, защото с нея князът бе позволил да се разбере, че не вярва дори в единственото предимство, което можеше да му донесе като негова съпруга. Андраде също не считаше Шонед достойна да узнае причините, поради които се стремеше да свърже в брак своите питомка и племенник, а Уривал пък я считаше недостойна да навлезе в по-дълбоките тайни на слънцебегаческото изкуство, защото нямаше да ги използва с мъдрост. И нито един от тримата не и вярваше, не ѝ се доверяваше – освен дотолкова, доколкото можеше да им бъде полезна.

Тя затича по коридорите, стигна до покоите на Уривал и поиска да я пуснат вътре. Наставникът ѝ седеше край прозорците; гледаше я с кротко съчувствие и щом го съзря, гневът ѝ секна, и тя прошепна името му. Почувства с дълбок срам, че сълзите напират в очите ѝ. „Ах, Шонед“ – промълви Уривал, и разтвори прегръдката си насреща ѝ. Тя коленичи до него и притисна лице към крака му. Тресеше се. Уривал мълчаливо я гали по косата, докато се успокои. Накрая тя вдигна лице и той ѝ каза:

– Сега разбираш ли? Виждаш ли колко трудно ще ти бъде?

– Виждам... Виждам от едната страна Андраде, и с нея са миналото, заветите на фарадим... А от другата страна е Роан: с него е сърцето ми, бъдещето ми... Но ако първожрицата не желае да използвам своите дарби в изгода на княза на Пустинята, защо ми нареди да дойда тук и да му стана жена? Уривал, нищичко не разбирам! Моля те, помогни ми!

– Мисля, че тя храни вяра в твоята способност да си служиш с дарбата мъдро и за доброто на всички, не само на Роан.

– Но те и двамата ме превръщат в своя пионка! Все едно съм въже, с единия край завързан за вол, а другия за жребец, и се опитвам да ги подкарам в общ впряг!

– Отгатвам, струва ми се, кого разбираш под образа на вола – подхвърли Уривал и Шонед не можа да съдържи усмивката си. – Ето, така е по-добре – похвали я той. – Признавам, че лично аз бих оприличил скъпата първожрица на нещо по-малко ласкателно. Но теб, Шонед, доста добре те виждам да водиш и двете своенравни животни, а способностите ти са като връзка между тях. Те могат да те използват единствено ако ти самата допуснеш това, детето ми. Свободна си да избираш.

– Дали наистина? Дарбата на фаради ми е била дадена по рождение, а онова, което съзрях сред пламъците, не ми остави място за избор... – Тя въздъхна. – Искрено съжалявам, че ти крещаш.

– Редно си е. Сега обаче отиваш да се наспиш, а утре вечер ще те

науча на онова, което искаш да знаеш.

Шонед подскочи:

– Но ти... ти каза...

– Да, казах; и те накарах да си помислиш за някои неща, нали?

Девојката се изправи в цял ръст:

– Уривал, ти самият си своенравно, лукаво дърто животно! Защо ли всички оставяме това да ти се размине?

– Защото тъй ме е благословила Богинята – отвърна ѝ той с усмивка. – Хайде сега, твоя светлост, върви си.

Тя го изгледа смаяно, когато чу да я титулува: никой преди него не го бе правил. Уривал ѝ намигна и като каза: „Ти ще бъдеш княгиня, то се знае; в друга роля просто ще се прахосаш“, с ръце ѝ даде знак да си върви.

* * *

Докато се изнизваха дните преди Големия лов, нито Шонед, нито Уривал можеха да бъдат видяни често из Цитаделата. Роан знаеше, че не постъпва добре, като се радва толкова много, задето годеницата му е заета другаде, но бе прекалено натоварен с дела, за да отдели внимание и за нея. Всяка нощ обаче, когато лягаше между завивките, той я сънуваше до себе си, а всяка сутрин, когато слънцето докоснеше лицето му, си мислеше, полубуден, че това е ласката на устните ѝ. През деня, когато погледът му случайно попаднеше върху нея, винаги го разтърсваха тръпки, и той трябваше с усилие на волята да си припомня, че все още не може да я повика пред всички, да се приближи до нея, за да я докосне или целуне, да се държи така, сякаш двамата си принадлежат. Не биваше да подозират, че насочва очи към нея. Роан знаеше как недвусмислено чувствата се изписват върху лицето му, как желанието размазва чертите, и се гордееше, че владее изражението си. Част от него яростно негодуваше срещу подобна комедия, а друга част срещу Шонед, задето бе смутила вътрешния му мир и равновесие. Но още по-лошо беше, че тя изобщо не съзнаваше какво предизвиква у него. Тя като че ли никак не бе засегната от държането му, нехаеше за присъствието му, докато той се разкъсваше между стремежа, който изпитваш към нея с цялото си същество, и забраните, в които са беше оковал волята си. Роан чувстваше, че ще полудее и същевременно осъзнаваше какъв великолепен урок по търпение е това.

Междувременно запристигаха васалите. Времето на Роан бе запълнено с дипломатически игри вместо с изучаване на по-раншните

споразумения и техните клаузи целта на младия княз бе да принуди подчинените му благородници да приемат промените, които бе замислил. Той се бе срещал и преди с всички тези достойни мъже, но тогава бе стоял просто до баща си, като бъдещ приемник, а не действителен владетел, и васалите му бяха отправяли почтителни поклони, но не и значими слова. Сега вече всички почести бяха за него – и всички отговорности. Младежът никога по-рано не си бе давал сметка колко много са хората, които настояват да им се отдели време, и как исканията им теглят в противоположни посоки. Всяко владение имаше свои проблеми, всеки господар свои амбиции... Роан бе признателен на Тобин за ненаатрапчивото присъствие по време на някои от срещите, защото като господарка на Радзин тя имаше уникален опит и можеше дискретно да го напътства как да се отнася към другите ширим – благородниците, които споделяха със съпруга й положението на васали; друг път Чей идваше в залата и сядаше до шурей си, за да го осведомява полугласно какво е научил за тези мъже от битките, в които е участвал заедно с тях като командващ войските на Зеава. Андраде никога не се появяваше, но самото й отсъствие бе залог, че всички васали мислят за нея. Как ли постига това, гадаеше Роан с удивление.

Прилежно, търпеливо, той изслушваше всички искания и нужди, които дошлите излагаха пред него. Щеше да представлява своите васали на Риалата и онова, което подействаше там, щеше да определи дали през следваните три години те ще живеят добре или зле. Но заявките на благородниците се простираха в твърде широки редели и достигаха смехотворни крайности: един настояваше да му докарат от Гилад двайсет дългорунни овце, за да подобри расата на стадата си, а друг молеше за огърлица от сребро и ахати – дар, който се поднасяше за разпалване на любовна страст, но в случая бе предназначен да умилостиви ревнивата му съпруга. Роан слушаше, без да се усмихне или намръщи. И не само защото баща му винаги бе приемал просителите така, а и защото по този начин се упражняваше за Риалата, където щеше да се преструва на незрял хлапак. Едни щяха да решат, че е твърде глупав, за да разбира думите им; други да мислят, ле подражава на маниерите на покойния, докато вътрешно търси начин да се отклони от задълженията си; а трети, още по-многобройни, щяха да вярват, че е силно уплашен и крие страха си зад това каменно лице. Заблудите великолепно се връзваха с плановете на Роан... на този етап.

Насаме с Тобин и Чейнал – и единствено пред тях двамата – той понякога избухваше в гръмък смях, припомняйки си нещата, за които

васалите му твърдяха, че са им жизнено необходими. Все пак знаеше, че обхватът на тези искания излиза далеч извън рамките на забавното. Тъй като му предстояха дълги, сурови пазарлъци във Ваес, Роан нямаше намерение да се изтощава сега в дребни сделчици с подчинените си. Щеше да им даде по някой и друг урок, но това можеше да почака.

– Татко винаги ги оставяше да се пържат в собствения си казан, докато се преструваше, че обмисля въпроса – припомни си гласно Тобин една вечер, когато тримата бяха седнали на охладено вино и хляб със сирене. – И те уреждаха повечето размени помежду си: ти на мен, аз на теб...

– Зеава имаше много практичен ум – добави и Чей, ухилен. – Ако двама васали, господари на съседни владения, искаха нов жребец за кобилите си, той ги оставяше сами да се спазарят на кого ще се падне конят, а на кого – кобилите да бъдат покривани безплатно.

– Не мога да ги оставя да продължават така – отвърна Роан. – Те и без друго не вярват, че ще извоювам кой знае колко придобивки за тях тази година, затова и исканията им са невъзможни. Мислят си, че ще могат да получат онова, което им трябва, ако другите князе се смият над детето идиотче... – Той направи гримаса. – Приношенията на моите васали няма да покрият и една трета от стойността на нещата, които искат да им набавя; ще трябва да дам разликата от себе си. – Той отпи глътка вино и подигравателно изпръхтя: – Представете ли си, господарят Байзал настоява за сирски камък, и то огромно количество! За да си строи ново жилище; а онова, което предлага в замяна, няма да изплати дори избите!

– Нямахте ли между предците на Шонед и един княз на Сир? Обстоятелството би могло да ти е от полза – подхвърли лукаво Чей. Думите му останаха без внимание.

– Единственото, което мога да направя, е да слушам и да не вземам никакви решения. Получа ли веднъж по каквото искам, ще сложа винаги край на пазарлъците.

– Ако не се споразумееш с всеки един от тях няма а те оставят на мира – предупреди го Тобин.

– Те и сега не ме оставят на мира. И мислят, че главата ми е празно. Освен това още по-малко ще им хареса, когато разберат, че занаят ще минавам без тези песни и танци на всеки три години. – Роан видя как са се втренчили в него сестра му и зет му и се разсмя: – Добре де, помислете! С всички тях ще издействам едно и също споразумение: определен дял от добива си всяка година ще дават на мен, като на свой сеньор, и

повече няма да се опитват да врънкат за допълнителни облаги; Ще ми казват от какво имат нужда и ако аз в безпределната си мъдрост реша, че го заслужават, ще им го давам. И толкова. А уговорките „аз така, пък ти иначе“ са отвратително недостойни и повече няма да ги търпя.

Той пресуши наведнъж чашата си и я протегна към Тобин. Тя не му отказа да я напълни пак, но не сваляше поглед от съпруга си. Роан улови този поглед и се ухили:

– Виждам, че първият сред моите васали бива обзет от безпокойство – подразни той зет си.

– Ами да, прав си! – отвърна Чейнал. – Няма здрав смисъл в онова, което смяташ да въведеш. Както стоят нещата сега, когато хората имат по-особени нужди, като в случая с камъка за нов строеж например – те и предлагат по-голям дял от урожая си, за да се отплатят.

– Така. А забелязал ли си колко често не успяват да докарат до Цитаделата обещаното? Татко им даваше онова, без което уж не могли да живеят, а после рудодобивът падаше под очакванията, или пък зърнената реколта по някакъв тайнствен начин загиваше, или се случваше нещо друго което да ги освободи от задълженията им. Татко никога не се тревожеше, че постъпват така, защото градеше княжество и имаше да върши по-важни работи. Моето дело обаче ще бъде да укрепя изграденото от него, и да го доведе до благоденствие. Чей аз предлагам всеки да ми дава определено количество всяка година, и ако някой не го направи, ще пратя при него управителите си да разберат защо; ала в замяна ще давам много повече, отколкото им даваше татко – и то редовно.

– А ако не можеш да изпълниш някое обещание, с което си се обвързал? – запита Тобин.

– Тогава ще възмездя ощетения от собствената си кесия. Но искам всеки да знае точно къде стои. Край на пазарлъците колко кози, колко килима, колко мяха...

– А ако те не могат да изпълнят задълженията си? – не спираше тя.

– Тогава недостигащата част ще се прибавя към дела за следващата година. – Роан седеше спокойно и въртеше чашата между дланите си. – Мен ме интересува само да получавам постоянен и равен приток от постъпления. Защото знаеш, Тобин, колко често се оказвахме задръстени от неизползваеми излишъци на едно или друго, само защото някой васал плащаше с даден продукт, а татко не успяваше да го изтъргува на Риалата.

Тобин направи гримаса:

– Помня годината, когато цяло лято ядохме боровинките на

господаря Байзал, приготвени по какви ли не начини! Оттогава не мога да погледна боровинки!

– Точно това искам да избягна. Ще определям какво е нужно тук, в Цитаделата, за година, и ще се споразумявам с васалите да го набавят. В замяна ще удовлетворявам основните им нужди с неща, които само аз мога да им осигуря – вълна, хранителни продукти, строителен камък, вносни изделия от други княжества. Ще получавам точните количества от онова, което искам, също и...

Чей забеляза:

– Може и да забогатеят по този начин.

– Виж, не ми повтаряй онова, което казваше татко че богатият васал е заплаха за сеньора си. Татко грешеше. Богатият васал е предан, защото трябва да защитава богатствата си, а отговорността за това поемам аз. Той пък ми се отплаща с храна и вино... и коне – добави младият княз с широка усмивка към зет си.

– И то първо качество, имай пред вид! – не му остана дължен Чейнал и също се разсмя.

– Да, най-хубавите, разбира се – кимна Роан – Прости, че пропуснах това, славни господарю на Радзин. Но и сам виждаш, че така, като предлагам да бъде, печелят всички. И те, и аз получаваме онова, което ни е потребно, а те свикват с мисълта, че придобивките идват от мен и от никой друг. Аз съм единственият, който може да ги представлява във Ваес и също така единственият, който може да защити земите им.

– Споразумението остава ли и по време на война?

– Ще плащам за вземаното, Чей. Това е разликата между баща ми и мен. Татко бе зает да пази сигурността на границите и имаше право да иска онова, което му трябваше, за да го прави. Аз обаче желая да пазя сигурността по друг начин, не по неговия.

– Да не би да наричаш Зеава крадец?! – сивите очи на Чей метнаха искри.

Роан отвърна с изопнато лице:

– И то първокласен.

– Роан! – пръстите на Тобин се впиха в мишницата му и той изскимтя. – Стига де! Отдавна си оздравял, пък и ранена бе другата ти ръка, не тази... Как смееш да твърдиш, че татко е ограбвал васалите?

– Ами да, ограбваме ги! В името на нещо прекрасно, разбира се; ала според теб как се нарича да взема без да плащаш?

– Осигуряваше им в замяна безопасност, както ти сам посочи.

– Но ги оставяше по-бедни откъм нещата, които бяха важни за тях:

откъм храна, коне и пари.

Тя го изгледа навъсено:

– Значи така. Ти не обичаш пазарлъците. Според мен се готвиш да променяш твърде много и твърде бързо, но сега имам друг въпрос: а Шонед?

Чейнал подсвирна леко и се облегна назад в креслото си. Ръцете му се издигнаха нагоре в знак, че се предава:

– Аз съм извън играта!

Роан по някакво чудо успя да не пламне като мак, и да срещне погледа на сестра си със свършено самообладание:

– Шонед е част от моите планове, където и доколкото ми е угодно.

– Не смей да ми увърташ! – предупреди го сурово Тобин. – Половината лято ти – за нея да не говорим! – избягваше въпроса и вече ми е омръзнало! Откакто горкото момиче е тук, никой не го е виждал за повече от миг-два; с никого не разменя и дума, а от очите ѝ сякаш веднага ще рукнат сълзи... Каквато и игра да играеш, Роан, имай пред вид, че Шонед е много изискана и чувствителна. С нея не можеш да се отнасяш...

– Щом е така изискана и чувствителна, значи не ми подхожда! – изтърси той безцеремонно. – Не желая безпомощна жертва, Тобин! На мен ми трябва съпруга и княгиня. Искам онова, което имате ти и Чей. Как бих могъл да ви наблюдавам всичките тези години и да не пожелаем същото и за себе си? Но ако тя и аз не можем да си вярваме така, както си вярвате ти и Чейнал, ще трябва да намеря някоя друга. И щом повдигаш този въпрос, ще ти кажа, че и тя все още не е решила дали да се свърже с мен.

– Ти говорил ли си изобщо с нея? Сладка Богиньо! Роан, имаш ли някаква представа какво изпитва или мисли Шонед?

– Тобин – намеси се меко Чейнал – остави това.

– Сигурно се страхува да влезе в Главната зала, за да не я срезеш пак... Тя също има гордост, Роан...

– И аз имам! – натърти той. – И няма да се излагам да тичам подир глупачка, която не може да реши дали ме харесва или не! – Младежът остави чашата си встрани и стана: – Вече е късно, а утре ме чака много работа.

– Не сме приключили разговора! – избухна Тобин.

– Остави това сега – повтори Чейнал, този път по-твърдо.

Тя свирепо изгледа и брат си, и съпруга си:

– О, я да се махате! И двамата! Като не искате нищо да ми кажете, аз пък няма да ви оставя да ми се хилите в лицето!

– Но това е най-забавното нещо, случило се за цялото лято – отвърна невинно Роан. В следния миг отскочи назад, спасявайки се от яростната атака на сестра си: – Чей, Чей, дръж й ръцете, преди да ме е убила!

– Да ги държа ли? Идвам ѝ на помощ!

Смеешком младият княз побърза да се оттегли от покоите за гости. Но не за да си легне на свой ред. Отправи се към черното стълбище, пробяга пъргаво по него и слезе в градината, където настланите с чакъл пътечки го отведоха до езерцето. Водоскокът не действаше, от както баща му беше починал; княгиня Милар не можеш да понася пред прозорците си гледката на искрящото чудо, което сама бе сътворила за наслада на съпруга си. Роан се наведе, загреба вода, наплиска лицето си и седна на една пейка да чака Шонед.

Доста време беминало, откакто се бяха срещали. Валвис се беше връщал с отговори, че „повелителката“ твърде заета или пък твърде уморена, или не в състояние да се измъкне тайно. Всеки отказ бе придружен от почтително извинение, разбира се, но на Роан му бе омръзнало. И същия ден следобед бе пратил оръженосеца с до покоите на Шонед в най-тежката жега, когато всеки малко акъл в главата си просто се срутваше някъде на уединено място, за да доживее някак до вечерта, с един съвсем кратко и недвусмислено послание: че негова светлост княз Роан приканва своята повелителка Шонед да го чака в полунощ край езерцето. Роан бе любопитен дали Шонед няма да се осмели и този път да откаже. Не, тя не отказа, и той прекара остатъка от деня в нетърпение да я види отново насаме.

Младежът огледа околния пейзаж, и очите му не пропуснаха нито един от признаците на приближаващата есен. Тревата се беше борила храбро, но вече съхнеше жълтееше. По близките дървета зрееха плодове. С приближаването на есента приближаваше и Големият лов – на него, за разлика от Риалата, той нямаше да трябва да се преструва на нерешителен хлапак, а напротив, трябваше да се хвърли с жар в забавлението – забавление ли?! – и да дава пример, като изстребва излопените току-що млади дракони... Умът му не го побираше какво ще прави, когато настъпи този ден. Един-единствен път бе присъствал на подобно клане и му бе прилошало, докато гледаше как благородници от цялото княжество съсичат новото поколение дракони, излизащо от пещерите на слънце. И сега се очакваше той да изпада във възторг от тази касапница, да присъства на нея и дори сам да изстреби немалък дял жертви, както бе

правил баща му, а преди това – неговият баща.

Роан извърна лице срещу небето, обсипано със звезди, като се пита-ше след колко още дракониците ще напуснат постовете си в клисурата Разцепикамък. Те бдяха там и никой не можеше да се приближи до пещерите и да посегне на яйцата. Но щом женските си отидеда, до излюпването щяха да останат само няколко дни. А всички смятаха, че е прекрасно да колиш дракони... Роан стана и неспокойно закрочи напред-назад, напрегайки безпомощно ума си как да отложи подготвяната касапница.

– Значи ти ме приканваш да те чакам? – изсъска в мрака един яростен глас, и той подскочи. От нищото изникна Шонед, треперееща от гняв: – Не бе доведено до знанието ми, че трябва да се числя към твоите слуги, княже и повелителю!

Закален от избухванията на другите две жени в живота му, Роан бе в състояние да посрещне гнева на Шонед спокойно и дори да се забавлява с него донякъде. Той отговори:

– Колкото пъти те молих учтиво, ти не идваше. Помислих си, че ако си послужи със заповед вместо с молба, ще се появиш, макар и само за да крещиш.

– Как смееш да ми нареждаш, сякаш съм твоя собственост! Ако още веднъж ми пратиш вест като тази, ще се погрижа да се окажеш негоден за съпруг на която и да било, най-малкото на мене!

Шонед изглежда говореше сериозно – нещо, което Роан не бе откривал никога в гневните избухвания на майка си и сестра си. Явно има гняв и гняв, размисли той, и си взе бележка да не съди друг път за годе-ницата си по другите жени, които познава. Собствената му гордост обаче изискваше да не остане длъжен с отговора, който прозвуча остро и рязко:

– Когато пожелаеш да те видя, повелителко, ще идваш, независимо по какъв начин те викам!

– Е, аз пък не желая да те виждам!

– Защо дойде тогава?

Обратно на всичките му очаквания, основани върху опита с разсърдени жени, тя нито закрещя, нито го плесна през лицето, нито отприщи яростта си. Вместо това остана, секунда-две с леко разтворени устни, после се изсмя приглушено и призна с печал:

– Съдбата ме доведе тук. Няма смисъл да себедоказваме.

Роан я гледаше напълно объркан, а когато момичето повдигна рамене и въздъхна, съвсем се изуми.

– Трябваше да те видя, Роан – продължи Шонед. – Изпитвах огромна нужда, след като седмици наред те зървах само за миг-два в тази или онази зала, а ти винаги беше зает и недосегаем. Досега отказвах да дойда, защото не исках да те обременявам допълнително, като знам каква грижа са за теб васалите, плановите ти за Риалата, и всичко...

Тогавата той откри, че Огънят може да бъде и сладък – като пламък в огнище през ледена зимна вечер. И когато бе в състояние да проговори, каза:

– Ти съвсем не си бремене за мен, Шонед. Ти си единственото ми обетовано бъдеще. – Ръцете му се плъзнаха около кръста ѝ, но без да го обхващат плътно. Ала това бе достатъчно: тя тутакси откликна и прислони към него гъвкавата си снага. Роан прокара буза по косата ѝ и се усмихна.

– Благодаря ти – промълви Шонед. – Прощавам ти обидните думи, които каза за обучението ми. И като говорим за това, нека ти кажа, че уча усърдно с Уривал. Толкова много неща трябва да усвоя, а времето, докато тръгнем за Ваес, е малко.

Той се подразни: имаше необходимост и желание за нежност, но явно тя не изпитваше същото. Разговорът обаче не биваше да се прехвърля върху политическите кроежи. Роан искаше да опита въздействието на някои слова, които досега бе шепнал само на възглавницата си, но възлюблената му продължи:

– Наблюдавах и какво вършат в Цитаделата. Не съм уверена, че ще се проявя блестящо като княгиня. Ками винаги ми е казвала, че редът ми е толкова присъщ, колкото е присъщ и на виелиците, така че я накарах да ми дава уроци как да се справям с делничните си задължения... Но не знам дали не съм съвсем безнадежден случай...

– Ками ли?... А, да – мургавото момиче с огромните очи. Великолепни са, между другото.

Тя се отдръпна и се намръщи:

– От уроци по ревност нямам нужда, благодаря!

Роан широко се ухили, открил внезапно пътеката, която щеше да отведе беседата в желаната от него насока или поне да я приближи дотам:

– Не мисля – каза той – че въобще имаш нужда да бъдеш учена как да ревнуваш.

– Ще разбереш колко съм изкусна, ако вземеш да се заглеждаш, по дошлите от Канарата принцеси на Риалата! – предупреди тя игриво.

– Шонед, дори и никога да не бях те срещнал, нищо под слънцето

или луните не би могло да ме накара да се обвържа с някоя от дъщерите на Рьолстра. Ще ми се да дочакам старост, макар и грохнал, а от деня, в който стана баща на внук на Върховния, ще трябва да започна да смятам колко време още ми е отпуснато на този свят. То няма да е много.

Очите на Шонед се разшириха:

– Но... о, Богиньо, не бях мислила за това! Роан, те могат да опитат да те убият! Не бива да отиваш във Ваес!

Той бе поласкан от тревогата ѝ. Засмя се:

– Никой няма да се опита да ме убие. А и съм длъжен да отида. Пък и нали моята вещица-слънцебегачка ще бъде с мен? Тя ще ме пази.

– Не ми се подигравай! – скастри го тя. – Открит ли, че си избрал мен, и двамата се излагаме на опасност.

– Недей да виждаш сенки там, където няма. И само си помисли как ще се забавляваме с изненадата им, с безсилния им яд! В последната вечер на Риалата ти ще влезеш в залата за пиршества под ръка с мен, цялата в изумруди... Всички жени ще искат да те убият, задето си толкова красива, всички мъже ще искат да ме скопят, а...

Шонед издаде кратък звук, в който се смесваха смях и раздразнение:

– Добре, добре! Ако това ще те направи щастлив, ще облека изряза-на оттук дотук и обратно рокля, и ще внимавам да не се изхлузя от нея. Само че мислил си сериозно по въпроса колко души ще станат твои врагове при тази игра? Когато техни високородия се омъжат, те ще си спомнят обидата и ще се опитат да насъскат съпрузите си срещу теб.

– Дотогава положението ми ще бъде заздравено, а изгодите за онези, които са с мен, ще станат очевидни. Влиянието на съпругите няма да струва нищо.

– А моето влияние като твоя съпруга?

Той се усмихна:

– Нима не можеш сама да си отговориш на този въпрос? Или няма да ми вярваш, докато не застанеш наистина редом с мен, събрала всички погледи в залата?

– Изглежда имаш готов отговор за всичко, Роан. Само че много добре разбра какво те питах: дали ще бъда част от живота ти извън спалнята – произнесе тя сурово и недвусмислено.

– Ще те уморя от работа като робиня – обеща той, без усмивката да слиза от лицето му. – Цитаделата си се управлява сама, тъй че не се старай да усвояваш домакински умения. Това, което ще ми трябва от теб, е помощ, за да владее цяло княжество. Моят баща оставяше нещата да се

случват, Шонед. За нас двамата имам намерение да караме нещата да се случват.

Тя замислено кимна:

– Виждам, че си напълно сериозен... Знаеш ли, разглеждах книгите ти. Четях и малките бележки по полетата... – Внезапно тя се разсмя в лицето му: – И между другото, натъкнах се на доста груби откровения за учителите ти!

– Тогава бях малък... – започна той.

– И не би трябвало да знаеш подобни думи на толкова крехка възраст! – не му позволи да довърши тя. – Макар че, трябва да кажа, някои бяха истински езикови находки.

– Ако ми приведеш някой пример, бих могъл...

– Това заплаха ли е?

Роан затегна прегръдката си:

– Един княз никога не заплашва. Той само... обещава.

– Аха – кимна тя дълбокомислено. – Оттегли обещанието си, княже: уплашена съм до смърт.

Младежът свали ръце и се засмя:

– Личи! – Направи пауза и продължи, вече без шеговити нотки: – Ще дойдеш ли с мен на Големия лов? Няма да яздим редом, разбира се, но бихме могли да се усамотим за малко. Искам да ти покажа клисурата Разцепи камък.

– Където си убил своя пръв и единствен завинаги дракон? Да, бих искала да я видя.

– Мисля, че ще имам нужда от твоето присъствие там – бавно произнесе той, като наведе глава – Шонед, така нареченият лов е една страшна касапница; ще ти спестя гледката на убийствата, но много искам да ти покажа пещерите. По отношение на драконите винаги съм имал особено чувство: винаги ми се е струвало, че тези същества са по-важни, отколкото си мисли човек. Не мога точно да обясня...

– Виждала съм ги в полет – на път към Вереш, на север, драконите прелитаха над Речното пасбище, когато бях дете. Но винаги бяха твърде високо в небето, за да ги чуя.

– Тази година ще слушаме заедно песните им. Аз ще... – той прекъсна внезапно и се взря в тъмнината над рамото на Шонед. – Някой идва насам. – Двамата бързо се разделиха, когато сред сенките се очерта приближаваща фигура. Оказа се Валвис и Роан въздъхна с облекчение. По изразителното лице на юношата се четеше какво огромно неудобство изпитва. Княжеският оръженосец приближи още няколко крачки и

дълбоко се поклони:

– Госпожа майка ти желае да те види, господарю – промълви той. – Нека твоя светлост ме извини.

– Няма нищо, Валвис. Благодаря, че ми каза. Отивам веднага горе.

Момчето кимна и се стопи в нощта. Шонед докосна Роан по ръката:

– Следващата ни среща ще бъде на Големия лов. – Протегна се, лекичко го целуна по устните и изчезна. Роан пое в обратната посока; кръвта играеше в тялото му при мисълта за часовете, които двамата щяха да прекарат в Пустинята, насаме заедно, и съзерцанието на тези сладостни представи така го бе увлякло, че забеляза Тобин едва когато се блъсна право в нея.

– Много добре – произнесе тя подчертано мило. – А аз си мислех, че си толкова уморен и отдавна си си легнал.

Роан трескаво запресмята колко ли е могла да види и чуе.

– Не, не съм. И изобщо... Мама ме чака, Тобин – той се опита да продължи пътя си, но сестра му сложи длан върху ръката му.

– Не те чака. Просто това казах на Валвис.

– Какк-во?!

– Проследих го – обясни тя, повдигайки рамене. – Нали ти казах, Роан, че искам някои отговори; ето, сега ще ми ги дадеш. Защо беше тук, сам с Шонед? – Вместо отговор младежът се навъси. Тогава пръстите върху ръката му се впиха здраво и той си припомни, че сестра му е доста по-силна, отколкото подсказва изящното ѝ телосложение. – Кажи ми! Тя е влюбена в теб, не го ли осъзнаваш? За какво използваш горкото момиче?

– Какво те кара да мислиш, че не тя използва мен?

– Не започвай пак да ме лъжеш, никак не те бива! Ако бе пожелала да те съблазни и изнуди да се ожениш за нея, Шонед, без ти да усетиш, щеше да го е сторила отдавна: Андрaде дава на своите фарадим доста пълен набор от знания!

Той внезапно остана бездиханен.

– Какво?! – произнесе го само с устни, защото нямаше глас.

Тобин, също смаяна, отслаби хватката си:

– Не знаеше ли?

– Какво да знам? Хайде, кажи ми! Бързо! – той сграбчи и двете ѝ ръце и ги стисна.

Тобин го гледа секунда-две, преди да отговори. В огромните ѝ очи се четяха смесени чувства – изненада и недоверие, разбиране и жал. Тя каза:

– Преди да се омъжа за Чей, леля ни ме подразни че сигурно не зная как да доставя наслада на един мъж, и ми предложи някоя от нейните фарадими да ми даде същите уроци, през които минават питомките в Светилището... – После обясни набързо, че преди да получат първия си пръстен, слънцебегачките прекарват с непознат любовник нощта, така че да бъдат вече жени, когато отидат в горичката-прорицалище на следващия ден – Момичето не може да види онова, което трябва да и покаже Женското дърво, освен ако не е вече жена, разбира се... – О, Роан! – възкликна тя, като видя измененото му лице. – Мислех, че знаеш!

– Да. Вече знам. Знам, че леля ни държи не друго, а свърталище за разврат. Колко мъже са натоварени с този род обучение, скъпа сестричко? – той едва се сдържа да не нададе рев, при мисълта как някой бездушен самодоволник е докосвал неговата любима, опитал е вкуса на устата ѝ, притискал е до себе си гъвкавото ѝ тяло и е опознал тайните ѝ...

– Не бъди глупак, Роан! Това е само един път, за една нощ...

– Една ли? Очакваш да ти повярвам? Ха!

– Яд те е, просто защото никога не си... – тя млъкна: изразът на очите му я уплаши. Отстъпи крачка назад.

– Колко малко знаеш за мен, Тобин – изрече брат ѝ с равен глас. Вече бе спал с момиче веднъж, след победата над Мерида, в невероятно пияно състояние. Момичето бе стрелец в една от частите на васалните войски и идваше някъде от крайбрежието, където бяха най-незначителните владения; не знаеше кой е любовникът, споделил с нея постелята през нощта, а на сутринта Роан се бе събудил със зверско главоболие и панически изтрезнял, напусна случайната си другарка, преди да бъде открита самоличността му. По-лошото беше, че той нямаше почти никакъв спомен какво точно бяха правили двамата с момичето: не бе изцяло невеж по половите въпроси, но не притежаваше действителни познания, и от това жлъчката му кипваше.

– Роан...

– Какво друго забрави да спомене любезната ни леля? Тя наистина ли си мисли, че ще приема подобна вещица в леглото си?

– Роан! Как можеш да кажеш такова нещо, като познаваш Шонед?

Той сякаш не чу думите на сестра си. Краката му го отнасяха бързо надалеч, а в главата му отчаяно блъскаше мисълта как би могъл още да диша, когато драконови нокти разкъсват гърдите му. Бил без опит, така ли? „Ха!“ – възкликна Роан за втори път. Силно желание да ритне нещо го изкуши, но той се овладя. Сред хаоса в ума му изплува, че има начини да се поправи станалото. И колкото по-скоро, толкова по-добре!

Глава 9

Нарочно да беше търсил, Роан не би могъл да улучи по-лош момент за това. При положение, че роднини, прислуга и васали наблюдаваха всеки негов ход, той не би имал възможност да вмъкне в покоите си дори мишка, камо ли момиче. Но когато възбудата му нарасна дотам, че вече почти не му пукаше дори в Голямата зала да се наредят всички да наблюдават каква си е избрал, младежът се натъкна на непредвидена трудност: никоя жена в Цитаделата не го привличаше. С едно-единствено изключение – Шонед.

Хубавите момичета бяха или прекалено малки, или омъжени, или сгодени, и следователно нямаше право да ги докосва: в края на краищата той бе човек с чест. А и би бил направо жалък в образа на безсъвестен прелъстител. След като отхвърли хубавите, Роан се опита да предизвика у себе си интерес към по-грозноватите, но гордостта му се възбунтува – защо богат и знатен княз като него да се задоволява с някоя дългоноса и миризлива дунда? Не, изключено! Не би бил в състояние да се лъже, че изпитва възторг, затова и погледът му прескочи обратно към хубавиците, но те до една изгубиха всякакъв чар за него (който иначе биха могли да имат) в мига, когато ги сравни с Шонед.

При неговата младост не беше чудно, че насочи гнева си към златокосата слънцебегачка. Мъжкото му самолюбие бе понесло жесток удар, а хуморът бе неспособен да възстанови равновесието му. Роан проклинаше характера и положението си, които го бяха забъркали в такава каша. Нищо хубаво нямаше в създаването на господарски издънки и много отдавна бе решил да не пакости на династията, като създава незаконни разклонения по родовото дърво. А беше и твърде придиричлив. Въздържал се бе да прояви благосклонност към някое от момичетата в палата (за тяхно голямо съжаление), за да не предизвика своеобразна революция, нарушавайки осветения от вековете обичай князът да си избира съпруга на Риалата. Този обичай бе всеизвестен и претъпването му щеше да го изложи в очите на всички, над които повеляваше. Бе принуден да чака деня, по-право нощта, на своя законен брак, и мисълта, че в леглото липсата му на практически опит не би могла да не стане явна за несъмнено завършена жена като Шонед, го правеше все по-раздразнен, зъл и противен дори на самия себе си.

Нито раздразнението, нито озлоблението изчезнаха в късния летен следобед, когато, зареял поглед над купчина пергаментови свитъци,

изискващи незабавното му внимание, Роан почувства във въздуха нещо странно и разбра, без сам да знае как, че драконците са напуснали пещерите и отлитат далеч от клисурата. Той подаде снага през прозореца на частния си кабинет – в библиотеката се разполагаха все така Шонед и Уривал, а младежът избягваше слънцебегачката като чума – и съзря тъмните форми, издигащи се в небето. Сърцето му нададе ликуващ рев, въздухът нахлу в дробовете му, и Роан почувства, че би могъл да призове крилатите създания там горе а те да го чуят и да откликнат като на себеподобен. В следващия миг си припомни какво означава в действителност полетът на женските.

Същата нощ васалите пируваха в Тържествената зала. От мястото си на масата върху подиума Роан ги наблюдаваше, обръщаше чаша след чаша с вино и отгместваше настрани блюдата с поднасяните му ястия. „Това ще бъде последният такъв лов“ – закле се той. Каква полза да си княз, ако не можеш от време на време да придадеш на желанията си силата на закон? Вслуша се как васалите му се обзалагат кой ще избие най-много новоизлюпени дракончета, и усети, че му призлява. Не можеха ли тези дръвници да проумеят, че красиви като драконите създания трябва да бъдат оставени да летят свободни, с каквато цел очевидно ти е създала Богинята?

Зората на следващия ден се сипна яйца, сияйна, студена. Роан я посрещна навъсен и неохотно зае мястото си начело на шествието ловджии. Чувстваше как в гърба го пробождат погледи като тънки ножове. Васалите му не можеха да се отпуснат в негово присъствие, а и по лицето му се четеше ясно, че не одобрява днешното забавление; това ти караше да се чувстват още по-неудобно. Тяхната притесненост обаче (наложена с доста труд) не утешаваше Роан. В душата на младежа кипеше гняв, защото традицията не му оставяше изход, и ако нещо не се променеше, на всеки три години той щеше да бъде принуден да участва в тази гнусна касапница. Ослепителната слънчева светлина, искрящото синьо на небето сякаш се подиграваха с мрачното му настроение. А отвратата му към самия себе си нарасна, когато установи, че чувствата му са се предали и на жребеца, който яздеше. Благородното животно мърдаше неспокойно между бедрата на стопанина си и Роан трябваше да приложи цялото си умение, за да го укроти.

Джани и Мааркен имаха честта да яздят първи в шествието – непосредствено пред баща си, точно зад чичо си. Двете момчета бърбеха непрекъснато, възбудени, че участват в играта на големите, подскачайки на седлата и обръквайки горките си понита. Джани досаждаше на Роан с

въпроса колко нокътя и зъба ще могат да съберат от пясъка, а Мааркен за стотен път се жалваше от баща си, който бе забранил на близнаците да влизат в клисурата заедно с другите ездачи. Чейнал понасяше мрънкането на синовете си с търпение, дошло от дълга практика, докато не прекалиха:

– Щом не щете да слушате баща си, чуйте какво казва князът ви! – скастри ги той. – Не си ли спомняте думите му снощи?

Роан правилно се досети, че го приканват да потвърди издадената от Чейнал забрана, и каза:

– Нали няма нужда да ви повтарям колко опасен е днешният лов? Ако вие двамата не усмирите конете си и не си затворите устата, може и да започна да съжалявам, че съм ви позволил да дойдете с нас.

Момчетата не бяха очаквали веселият и мил вуйчо, когото обожаваха, да бъде толкова рязък, и замълчаха. Мълчаха близо мяра. След това Мааркен не издържа и хвърляйки на Роан кос поглед, промърмори:

– Преди беше много по-забавен.

„Много по-забавен беше животът ми“, помисли си Роан кисело. Бе смятал, че е наясно с трудностите, пред които ще се изправи като владетелен княз, но ето че изникваха толкова други, за които бе неподготвен и – пак тази проклета дума, каза си с отвращение той – неопитен... Викът на един васал, забелязал летяща драконица, го накара да се обърне; ала очите му не се насочиха към небето, както на другите участници в лова, а внезапно спряха върху Шонед и не можаха веднага да се откъснат от нея. Роан усети как мускулите на челюстта му се изопват. С усилие насочи лице отново напред, но това не помогна: образът ѝ – в кафяви дрехи за езда, с изправен гръб, огнени коси, събрани на тила, и прелестен профил! – остана все така зрим за него, сякаш бе отпечатан в очите му с клеймо. Тя щеше да очаква от него да направи нещо, за да останат поне малко време насаме, докато той мислеше единствено как да я избегне.

Ездачите спряха, за да погледат как зеленикаво-бронзовата женска лениво се рее високо над главите им; използвайки въздушните течения и разперила криле така широко, че се виждаше долната им страна – черна и лъскава. – Чейнал примигна срещу светлината и отбеляза:

– Не е ли красавица, а? Досега съм виждал такъв, цвят само два или три пъти.

– Ще ни нападне ли? – запита Джани, едновременно със страх и желание за бой.

– Не, не сме интересни за нея – отвърна Роан. Драконицата плясна с

могъщите си криле и смени посоката на полета. – Виждаш ли? Отправя се към Вереш. Хайде, да тръгваме пак; искам да стигна Разцепикамък, преди да е станало пладне.

Но какво точно щеше да прави, когато стигне там, той нямаше представа. Знаеше само, че няма да убие друг дракон. Толкова мръсно беше: да колиш новоизлюпените дракончета, когато се подават за първи път от пещерите си на още незаякнали нозе, с едва изсъхнали крила! Над главите на двете момчета Роан погледна зет си. На Чейнал също не му допаднаше такъв неравен двубой, ала, от друга страна, той не се съмняваше в необходимостта драконите да бъдат изтребени. За пореден път младият княз се запита защо желае толкова силно да покровителства хищните твари, които опустошаваха стада и земи. Защото бяха прекрасни и свободни, защото бяха част от Пустинята? Никога не бе успявал да намери по-добър отговор. И нима имаше такъв? Вътре в него един глас се надигаше и зовеше изтребването да бъде прекратено. Роан обаче го застави да млъкне. Васалите щяха да се развличат до премала днес, после три години под ред щяха да се хвалят с кървавите си подвизи. А техният сеньор не можеше да направи нищо друго, освен да се отдръпне, да не участва, и само да наблюдава в тежко мълчание отстрани.

Ездачите спряха пред входа на клисурата, точно под островърхата скала, която толкова много приличаше на наблюдателна кула. Бяха отпушени мехове с вода и вино, от седлата бяха свалени торбите с припаси, стражите неохотно поеа задълженията на по-нископоставени слуги и поднесоха обед. Роан не яде нищо. От празничната възбуда на околните му се повдигаше. Когато ловджиите възстановиха силите си, Мета заедно с още двама души от охраната влезе между скалите, проучи обстановката и се върна да доложи на Роан.

– Дракониците наистина са си отишли, господарю – съобщи тя. – Стените на три пещери са срутени и новоизлюпените са отлетели, но има още дванадесет, по мои изчисления, разрушени в повече или помалка степен. – Чернооката жена хвърли поглед към васалите, които се бяха струпали да чуят новината, и им пожела: – Наслука, господари.

Лицето на Роан застина като издялано от камък. Без да изрече нито дума, той направи на Мета знак да помогне на Чейнал да организират лова. Щеше да присъства и наблюдава, щом трябваше, но по никой на нямаше да участва. Триста проклетия!

Ездачите навлязоха в клисурата със смехове и крясъци, шегички и весели закани. Не след дълго обаче слязоха от конете и се заизкачваха из тесните хлъзгави пътечки по скалите, а Мета остана долу на слънце – да

чака с своите стражи и да пази животните. Ловците напредваха неравномерно, спираха се тук-там, но никой не прояви глупостта да доразруши съгражденията в останалите зазидани пещерни отвори, защото не се знаеше колко броят на драконите зад тях. Новото поколение младенци макар да бяха дребни на ръст и да не се държаха здраво, на краката си, можеха да издишват пърлещ огън досущ като възрастните; пламъците изсушаваха и заякчаваха крилето им, но бяха безмилостни към човешкото тяло, дори през плътни кожени дрехи. Ловците чакаха, докато драконите съборят сами по-голямата част от стената, и когато се подадяха навън под ослепителното слънце – ги убиваха.

Роан стисна очи. Богиньо, какво е това, което позволявам да се извършва тук? Драконите нападат стадата ни, тъй че ги унищожаваме; но нима вълците хищните птици, морските чудовища не правят същото? Не са ли драконите част от нашия свят? Как да оправдая тази касапница? Как да я спра?

– Изглежда сме сами, господарю – изрече някъде до него мек глас.

Той трепна, а конят му долови това и направи няколко нервни танцови стъпки по камъните. Младежът стегна юздите и потупа жребеца по врата, за да го успокои.

– Роан, какво се е случило? – запита Шонед.

– Мразя това – прошепна той, вперил очи в стените а клисурата (за да не бъде изкушен да погледне към нея). – Винаги съм го мразил. Ала не мога да го спра.

– Ако на твое място бе някой друг, щях да му кажа, че като техен княз можеш да им заповядваш както ти е угодно.

– Само че аз съм твърде страхлив, за да използвам властта си, това ли искаш да кажеш?

– Не. Не съм искала да кажа такова нещо и ти го знаеш. Роан! Моля те, погледни ме.

Той я погледна. Не можеше да не го направи. Очите ѝ преливаха от нежна загриженост. Тя го обичаше; той усети лъчите на любовта ѝ да се протягат към него и да го вплитат в онази мрежа от сила и светлина, на която слънцобегачите бяха майстори.

– Какво ти е криво? – прошепна тя.

– Денят – отвърна кратко той и като смушка коня с пети, в лек галоп се отправи към клисурата. Безсилен бе да погледне Шонед в очите. Чу обаче тропот на други конски копита зад гърба си и спря. Беше леля му. Тя се изравни с него и властно пожела да узнае:

– Какво говореше на Шонед?

– Остави ме на мира.

– Стига си се държал като хлапе. Знам колко мразиш това, което става днес, но няма да ти олекне, ако опитваш да си го изкараш на нея. Да си княз не е толкова блага работа, колкото го описват, а?

– Не е. – Роан можеше да спре лова с една-единствена заповед. Някой не би посмял да я наруши, той бе княз. Съзнанието, че няма пречки да заповяда каквото пожелае, го плашеше; той не знаеше как да си обясни това. – Да не би да имам право? – избухна внезапно младежът. – Защо на мен е дадена цялата тази власт, а не на някой друг? С какво съм толкова по-различен?... И само не ми казвай, че се е случило непредвидено при раждането ми! В раждането ми няма нищо непредвидено: и двамата го знаем.

– Чудех се ти колко знаеш – отвърна спокойно първожрицата. – Впрочем появата ти на бял свят не е изцяло мое дело: вярно, че положих усилие да събера Милар и Зеава, но то бе съвсем скромно. Двамата ми спестиха труда.

Чуха се първите писъци на първите жертви – дракончета, загиващи при излизането от пещерите. Топлият ветрец разнесе мирис на кръв. Андраде продължи:

– Баща ми беше набелязал жених за мен. аз не приех брака. Оставаше Милар. Богинята бе осенила с искра и нея, но тя не я използва въобще. Дарбата мина у Тобин. И у теб, подозирам; ти ще я предадеш на децата си, ала подсилена чрез Шонед. Какво по-велико бъдеще търсиш, Роан? И твоят дядо – моят баща – и аз желяхме едно и също: да видим семейството си на власт и във възход.

Не е било само това, знаеше Роан, но не точно този, а друг въпрос го терзаеше в момента. Когато се обади, в гласа му звучаха грубост, злоба и горчивина:

– Поне си пратила девица на баща ми, а не пачавра от твоя свещен вертеп!

Думите му пресекоха дъха на Андраде. Но закалената в словесни битки първожрица бързо се окопоти и отговори:

– Глупак нещастен! Ако така възприемаш годеницата си, мога само да ти пожелаю много радост в съвместния живот с нея. Тя е вече в кръвта ти, драги; между вас блика Огън, и дали ще се топлиш или ще се пещеш жив на него, зависи само от теб!

Роан скрита коня си, жребецът хукна напред, а Андраде не ги последва. Наближаваше пладне, клането продължаваше. Само от време на време някое дребно телце с разперени криле, гърчещо се от ужас, се

вдигаше над клисурата; това разведри сърцето на младежа – поне известен брой дракони ще останат! И ще летят свободни! Имаше дълги промеждутъци от почти пълна тишина, в които ловците дебнеха новоизлюпените да пробият стените, но колкото повече пещери се отваряха, толкова повече писъци цепеха въздуха, и се съгъставаше мирисът на смърт.

Един от старшите васали – Абидиас, господар на Туат – слизаше тромаво долу при коня си. Жегата горе на скалите явно бе непоносима. На седлото му бе окачен мъничък труп с осакатени криле; той го потупа почти ласкаво:

– Този тук няма да се гошава с овцете ми, ха-ха-ха! – „Този тук“ беше червеникав на цвят, с черно опако на крилето. – Кожата му ще опна върху любимия си стол, а ноктите и зъбите му ще нанижа по бойното си знаме.

Роан усети прилив на кипяща омраза, от който главата му щеше да се пръсне: мразеше гледката, на която бе свидетел, мразеше и себе си, защото в крайна сметка носеше отговорността за нея. Всеки смъртен вик на загиващ дракон пронизваше сърцето му като меч. И той не можеше да направи нищо.

– Роан!!

Той се извърна въбесен, разпознал гласа на Шонед. От колко време го наблюдаваше тя? И как смееше да се намесва в мислите му? Но като съзря ужаса върху лицето ѝ, Роан забрави гнева си. Тя сочеше нагоре, към скалната стена и една малка пещера високо над главите им, със съвсем тесен перваз. Там, въпреки хвърляните от околните зъбери сенки, които пречеха да се види има ли зид, указващ присъствието на драконово люпило, ясно се различаваха две малки фигури: Джани и Мааркен се бяха изкачили на перваза и гледаха надолу в клисурата.

Роан им кресна, както скачаше от седлото, ала из цялата клисура писъци на животни и викове на хора ечаха толкова силно, че нямаше начин да бъде чуто. Той се заизкачва тичешком, ботушите му се зариваха дълбоко в ронливите камънаци, Шонед го следваше плътно, а погледът му не се отделяше от перваза на пещерата. Изведнъж Роан възкликна високо: кълбо от светлина прониза сенките, учестеното дишане на Шонед се зачу едновременно с неговото, двете момченца горе нададоха вик на ужас. Той гръмко им заповяда да се скрият, но каменният перваз не беше нито дълъг, нито широк; нямаше и големи скали по него... Ако нещо се случеше с близнаците, Тобин щеше да го убие. Той сам щеше да пожелае това.

Роан се добра до перваза, с огромни усилия. Изкачил се най-сетне

горе, завари Джани да се притиска към камъните и да трепери от глава до пети. Момченцето се бе отдалечило досами края на скалната издатина, и ако направеше дори само крачка, щеше да падне долу. Мааркен стоеше застинал на каменния перваз и гледаше един новоизлюпен дракон – малък колкото него и също толкова уплашен. Роан знаеше, че няма да бъде в състояние да изтегли мечата си навреме, за да убие животното, а очите на дребосъка вече искряха, гърдите му се издуваха от дълбоко поемане на дъх, устата му зейна и между бляскащите като иглички бели зъби бе готов да изригне огън, който щеше да погуби детето. Тогава иззад гърба му се чу викът на Шонед:

– Мааркен! Слизай! – и в следващия миг тънък, разстлан широко фарадски пламък изкочи от скалите и се изви в пространството между малкия дракон и малкото момче, без да докосва нито единия от двамата. Драконът отстъпи назад. От гърлото му излезе тревожен писък заедно с огнена струя, насочена към небето. Роан най-сетне намери опора на скалния перваз и се изтегли горе; нехаейки, че камъните се ронят и могат да се срутят под тежестта му, той заобиколи пламъка на Шонед и стовари мечата си – откъм тъпата част – върху гърба на дракона. Животното нададе вой на страшна болка, запляска с криле и скочи встрани. Бе прекалено уплашено, за да се защитава срещу въоръжения си противник, затова с тромава бързина се отдалечи от пламъците, удари с отчаяно усилие недоразвитите си криле и отлетя.

Огънят изчезна веднага. Роан погледна през рамо и видя Шонед да се изкачва на скалния перваз, вкопчила в камъните и четирите си крайника; цялата ѝ снага се тресеше. Това бе от облекчение за предотвратената гибел. Роан със замах сграбчи Мааркен, притисна го до гърдите си като плячка, и усети, че племенникът му също трепери:

– Не си пострадал, нали? Нали не си обгорен? Мааркен! Мааркен, отговори ми!

Детето все така се разтърсваше от тръпки („Богиньо“ – помисли си Роан – „костиците му сякаш ще се разпаднат“), но обви с ръчички врата на вуйчо си и заеквайки, произнесе:

– Д-д-д-д-добре съм...

С крайчеца на околото си младежът забеляза, че Шонед люлее в прегръдките си ужасения Джани, за да го успокои. Роан притисна Мааркен още по-силно към себе си и каза:

– Почти до смърт ме уплаши! Знаеше ли, че можеше да умреш?

– С-с-с-само ис-с-с-скахме д-д-да вввидим драконите... Ох, не биваше, зная! – подсмръкна Мааркен. – Мама ще ни се сърди.

– И още как.

– Уби ли дракона?

– Не. Отлетя.

– По-добре. Радвам се. – Момченцето се измъкна от прегръдката и избърса очи юмручетата си. – Той беше толкова мъничък още. Не е знаел, че не искаме да му направим лошо.

Роан кимна. Попита:

– Вече можеш ли да си служиш с краката си? – и пусна Мааркен на земята. – Добре, хайде тогава да се махаме оттук, преди братята и сестрите на твоя дракон да са излезли да видят какво става. – Хвърли поглед към Шонед и Джани: – При вас всичко наред ли е?

– Съвсем – отвърна тя, поставяйки малкия на краката му. Джани се вкопчи в китката ѝ с двете си ръце, но сълзите му бяха изсъхнали. – Вероятно тук-там се е по-натъртил, но можеше и по-зле да бъде, нали? Надявам се това да послужи за урок и на двама ви – каза тя, поглеждайки последователно близнаците изпод вежда – друг път да не нарушавате заповедите на своя княз. – Джани и Мааркен извърнаха засрамени лица, а Роан прикри усмивката си.

– Убеден съм, че сте си взели поука – рече той. – Хайде да слизаме, тръгвайте.

Четиримата се спуснаха по ронливите камъни доста по-бързо, отколкото се бяха изкатерили, и когато стигнаха долу, Чейнал вече ги чакаше. Той грабна по едно момченце във всяка ръка, притисна близнаците към мощната си гръд така силно, че им изкара въздуха, нарече ги неуправляеми малки чудовища, заслужаващи бои с камшик, и после пак ги прегърна плътно, затворил очи и мълвящ нечути звуци на благодарствена молитва.

Роан наблюдаваше миг-два тази картина. После потърси с очи Шонед. Видя, че тя е тръгнала обратно нагоре по пътеката, и се затича да я настигне:

– Къде отиваш?

– Ти си изтърва меча, отивам да ти го прибера.

Роан с изненада опипа празната си ножница:

– Мътните ме взели! Даже не бях забелязал. Не, Шонед, остави; аз ще отида. Ти не се числиш към слугите ми – добави той, като подчерта с многозначителна усмивка отрицанието.

В очите ѝ грейна изчезнал допреди малко лъч:

– Ти ми обеща, че ще останем сами, но не знаех, че ще са нужни толкова усилия за това!

– Добре – подсмя се той – имаш право; само че сега пусни мен отпред: горе може и да са останали още някои от новото люпило.

Роан застана отпред и поведе спътницата си. Мускулите му неохотно се подчиняваха на повторното нареждане да изкачат плъзгавата пътека, и когато стигнаха скалната издатина, младежът внимателно надникна през нея, за да се увери, че никакви белези не издават присъствието на дракони. Така и беше. Той се изтегли нагоре и се обърна, за да помогне на Шонед, но тя вече бе редом с него – триеше изцапаните си длани и оглеждаше канарите наоколо. Поклати глава и отбеляза:

– Цяло чудо е, че никой от нас не падна долу. Искаш ли светлина?

Без да дочака отговора му, тя призова малък пламък в самото гърло на пещерата. Роан се усмихна – Шонед бе отгатнала истинската му подбуда да се изкачи пак дотук, и може би дори споделяше страстта му към проучвания. Той се взря в полумрака, но с изключение на черупките от яйца, не откри никакви доказателства, че тук е имало дракони.

– Нима е бил само един? – почуди се Шонед. – Ами другите зародиши?

– Ела навътре и ще ти покажа. – Малкото пламъче осветяваше пътя им и скоро двамата се отзоваха в средата на пещерата: неравните скални стени с причудлив релеф се сливаха в свод високо над главите им. – Зародишите трябва да са били около дванадесет, но само един от всички е бил достатъчно силен да оцелее.

– Нима... – Шонед не довърши въпроса си, защото при вида на купчинки оглогзгани кости и петна засъхнала кръв в гърлото ѝ се образува буца. Тя преглътна тежко и поде пак: – Искаш да кажеш, че онзи, когото видяхме, е останал жив, защото...

– Да, точно така. Необичайно е от люпилото да оцелее само един, но предполагам, че нашият познат е бил съвсем безмилостен. – Роан сви леко рамене и посочи с носа на ботуша си към една яйчна черупка: – Както виждаш, не се различават много от нас. Само дето ние изчакваме да пораснем, за да започнем да се избиваме взаимно. А и се изяждаме едни други, като помислиш, съвсем като тези твари...

– Благодаря, предпочитам да не мисля за това. Да направя ли по-светло?

– Ако обичаш.

Пламъкът се разгоря буйно и двамата можаха да видят и грапавите камъни по стените, и високия свод, и въобще цялата пещера – достатъчно просторна, за да приюти женската и другаря ѝ. Роан прокара пръст по скалите:

– Някога, преди векове, тук е течала река. Тя първа е издълбала мекия още камък, но и драконите са допринесли немалко след нея. Виждаш ли белезите от ноктите им? – той посочи следите от лапи, които бяха копали, ровили и направили пещерата дълбока. – Отпадъчната пръст и скални отломки се използват за зазиждане на отворите през размножителния период.

– И после малките ги пробиват. Първите излюпени свършват повечето и по-тежка работа, която ги изтощава и прави съвсем лесна плячка за следващите.

– Много добре, Шонед. От теб ще стане пустинен дракон. – Роан приклепна, загребва шепя пясък и я пресея през пръстите си. Пясъкът зазия в лъчите на фарадския огън.

– Не е ли красиво? – промълви Шонед.

– Дай ми манерката си – рече внезапно той. Тя му я даде, а той издърпа запушалката ѝ със зъби, изля вода в шепата си и я разтърка с пръсти в пясъка. Отми част от него и на дланта му останаха няколко блестящи зрънца. Роан леко възкликна, изпразни манерката от съдържанието ѝ и започна да сипва пясък през тясното ѝ гърло. Озадачена, Шонед попита:

– Какво правиш?

– Не се ли вижда?

– Роан, нов пясък е последното, което ти трябва!

– Погледни го, Шонед. Него и яйчените черупки.

Тя вдигна пръст и прикани Огъня да се издигне невисоко. Светлината накара цялата пещера да заискри. Шонед вдигна една отломка от черупка и я разгледа. Изрече бавно:

– От едната страна е като раздрана – там, където драконовите нокти са я пробили. Но от тази страна е гладка, сякаш е била... разтопена?

– Точно така. Новородените, тоест новоизлюпени: дракони издишват огън, за да изсушат и закъчат крилете; си. Издишват го и един срещу друг обаче. Първата им храна на този свят е печено драконово месо.

Тя преглътна:

– Продължавай.

– Зиме губят тази способност; ала виж какво става когато издишват огън върху черупките от яйцата си той отпусти манерката и разтърка с пръсти проблясващия пясък.

Шонед затаи дъх.

– Роан – прошепна тя – едва ли наистина е злато.

Той претегли на ръка пълната с пясък манерка:

– Ще го взема вкъщи и ще направя някои опити с него, за да установя със сигурност дали съм прав. И ако съм, представяш ли си какво означава това?

– Не можеш да позволиш драконите да бъдат избити! И положително не можеш да кажеш на никой друг за тези неща. Само след няколко дни в земите ти ще нахлуят всички съседи, а и съседите им!

– Нима изглеждам такъв глупак? – той се изправи. Смееше се. Замя се и Шонед:

– О, не! Изглеждаш така, сякаш току-що си срещнал мечтата на живота си. Не предполагам, че си толкова алчен!

– О, много съм алчен! – в смеха му звучеше доволство от откритието и възможностите, които то предоставяше. – А мечтата на живота си срещнах в началото на лятото: бе потна, прашна и измърсена, точно каквато е и сега.

– Така изящно умееш ла ласкаеш! – смъмра го тя шеговито.

Радостта на Роан угасна. Лицето и гласът му станала други:

– Ти умееш да оценяваш ласкателствата, нали? И ласките също? А, Шонед? Кой беше той?

– Какво? – премига тя.

– Кой беше? – повтори настоятелно Роан. – Мъжът, който те... посвети?

– Не знам. Никога не съм искала да знам. Какво значение има всъщност?

– Маска ли носеше в леглото? И плащ, подобаващ на магьосник, на жрец от вашето свърталище? Не е изрекъл и дума, за да не разпознаеш гласа му, нали?... Навярно очакваш да съм безкрайно щастлив при мисълта, че си била с други мъже?

Зелените и очи горяха от гняв; сякаш усетил това, призованият Огън също лумна нагоре. Шонед процеди:

– А ти навярно очакваш да съм безкрайно засрамена? Това просто се е случило и няма нищо общо с нас!

– Колко са били преди мен, Шонед?

Устата и се разтвори от изненада и негодувание:

– Как смееш! Какво право имаш да ми задаваш такъв въпрос, сякаш в леглото ми са преспали всички мъже в Светилището! Да не би аз да съм те питала колко други са били преди мен?

Роан така се стресна, че забрави гнева си:

– За какво говориш?

Отговорът го плесна през лицето:

– Не допускаш ли, че и аз съм се питала колко жени тук, в твоята Цитадела, са минали през постелята ти? Нито ръцете ти, нито устата ти са непорочни! Това, което се случи с мен, бе само за една нощ, и бе действително посвещение: без него не бих получила званието си на слънцобегачка! И то стана много преди да видя лицето сред пламъците!

Тя пристъпи крачка към него и го измери с поглед:

– Какво си мислеше, че ще опитам да те измамя с дете от друг мъж, така ли? Това ли е истинската причина толкова да отлагаш женитбата си с мен? Не те е срам, да ме питаш „колко са били“! А твоите? Колко са били? Колко са? Аз обаче ти обещавам, господарю и княже – тя провлачи подигравателно обръщението – че ще спрат дотук, станеш ли веднъж мой. Сигурно нямам право да те разпитвам за миналото, но бъдещето ти ми принадлежи! Да знаеш!

Тя напусна припряно пещерата, като с нея изчезна и Огънят. Роан остана сред пълен мрак, сам и безмълвен стоя така няколко мига, докато осъзна с разсъдъка си на възрастен, че се е злепоставил страшно. Както обаче тънеше в срам и разкаяние, част от него внезапно бе разтърсена от конвулсивен смях, и този смях продължи, докато младежът опипом се придвижваше към изхода на пещерата и докато излезе на слънце. Роан намери меч си, за който уж бе дошъл, и го прибра в ножницата, преди да застане на скалния перваз и оттам да загледа как Шонед пъргаво слиза по скалата. Смахът заглъхна, ала усмивчица продължи да играе на устните му по цели път обратно към Цитаделата.

* * *

Шонед се хвърли направо на леглото, върху синьозелената копринена покривка. Току-що бе затръшна вратата в стреснатото лице на Камигуен. Нямаше никакво желание да обяснява защо отказва да присъства на празничната вечеря, нито пък да слуша защо трябва да се разбере и да отиде. Вместо това се отприщи да удря една в нищо невиновна възглавница, докато пълнежът ѝ се сплъсти на буци, и да ругае мъжкото племе и неговия представител Роан: глупак, ревнивец, дебелоглав, грубиян, собственик...

Потокът хули биде прекъснат от почукване по вратата:

– Махай се! – извика Шонед и нанесе на възглавница нов удар.

Вратата се отвори и прозвуча един женски глас – мек и нежен, ала не този на Ками:

– Навярно бих могла да помогна, скъпа.

Шонед скочи на крака и цялата изчервена се поклони на княгиня

Милар. Разговаряла бе с нея само веднъж до този момент – двете бяха разменили по няколко учтиви думи в компанията на другите фарадим, дошли скоро в Цитаделата и отношенията им съвсем не бяха такива, че да обяснят подобно дружеско посещение. Освен ако Андраде не бе говорила със сестра си... Шонед преглътна, докато княгинята се усмихваше насреща ѝ.

Красивата възрастна жена седна с ненакърнена грация, спокойно и непринудено в едно кресло.

– Много се радвам, че можем да поговорим – рече я с обезоръжаваща усмивка. – Изчаквах подходящ момент, но всички бяхме толкова заети. – Посочи с жест второто кресло: – Моля, седни и ти. Освен ако предпочиташ да дойда някой друг път.

Шонед, изгубила дар-слово, седна.

– Така, сега ще се чувстваме удобно, докато си беседваме... Скъпа, аз бях на приблизително същата възраст като теб, когато пристигнах тук, за да се омъжа за бащата на Роан. О, труден човек бе той! Много труден, почти колкото сина си, трябва да ти кажа. Пустинята е необичайно място, към нейните владетели трябва да се приспособим така, както и към нейния климат, а когато дойдох, и Цитаделата беше в ужасно състояние, без никакви, ама никакви удобства. Можеш ли да си представиш: в Тържествената зала имаше маса само за Зеава всички други трябваше да се хранят прави! Но аз промених всичко това. Промених и Зеава.

Тя продължи още известно време в този дух, докато Шонед трескаво гадаеше накъде всъщност бие. При видно безцелното бърбене на княгиня Милар обаче постепенно премахна напрежението и момичето се усмихна; внезапно осъзнавайки, че господарката на Цитаделата по свой си начин е точно толкова обиграна в дипломатическото изкуство, колкото и сестра ѝ. Княгинята забеляза това, прекъсна по средата изречението, в което говореше за градините, и произнесе с друг тон, но все така мило:

– Браво, ето че вече дойде на себе си! Виждаш ли, скъпа, няма защо да се страхуваш от каквото и да било тук; особено от мен. И в никакъв случай от пиршеството довчера.

– Не се страхувам, твоя светлост – каза Шонед. – Просто съм глупачка.

– Значи напълно подхождаш на моя син – отвърна сухо Милар. – Но не сме ли всички глупаци от време на време? Сестра ми, струва ми се, смята дори, че аз по този начин съм преуспяла в живота... Както и да

е; не бива да се тревожиш, ако между двама ви с Роан възникват дребни търкания. С баща му толкова често се карахме. И се наричахме с какви ли не имена! Скъпа, наистина трябва да дойдеш; искаме да ти благодарим пред всички, задето спаси Мааркен и Джани, и не се безпокой какво да облечеш – погрижила съм се за това вече. Ще дойдеш и ще се забавляваш, нали? Каж ми да!

Сините очи приканваха тъй безхитростно, че беше невъзможно да им откажеш. „Ако Роан някога ме погледне по този начин, ще съм напълно безпомощна“ – помисли си Шонед, а после с яд осъзна, че вече е безпомощна, независимо дали ѝ харесва или не. В момента никак не ѝ харесваше. Ала тя кимна, а княгинята плесна с ръце, за да изрази колко се радва:

– Великолепно! Веднага ще ти изпратя роклята, а една от моите прислужници ще ти направи косата; вярвам, че ще одобриш дрехата, която съм ти избрала – завърши тя с щастлива усмивка, и стана от креслото. Движението ѝ бе съпроводено от шумолене на сиви копринени поли и лъх на розова есенция. – Синът ми ще ѝ одобри, сигурна съм!

– Много любезно е от страна на твоя светлост да си даде толкова труд, но мисля, че трябва да ти кажа нещо за себе си и сина ти, и...

– О, скъпа! – засмя се княгиня Милар. – Не би могла да ми кажеш нищо важно, което да не знам вече! А да ти подбера облекло за мен бе истинско удоволствие; докато се върнете от Ваес, вече ще съм напълнила цял дрешник. Знаеш, че жените с нашето положение имат известен дълг към околните. Нещо, което твоята приятелка Камигуен разбира твърде добре. Много я харесвам, Шонед. А като споменах дълга, искрено се надявам, че няма да ти се стори тягостен: винаги получаваме компенсации, независимо че мъжете ни са с трудни характери.

Шонед гледеше как вратата се затваря след посетителката и смаяна се питаше дали в Цитаделата все още има някой, който да не е убеден, че двамата с Роан ще се оженят. Нима всички техни тайни бяха заплашени да станат всеобщо достояние? И значеше ли това, че няма да успеят да осъществят неговия план?

След малко пристигна прислужницата, поклони се ниско, което сочеше, че вече смята Шонед за княгиня, и поздрави:

– Добър вечер, господарко! Разстлах роклята на леглото, но първо ще се погрижим за банята ти, преди да се заемем с косата. Нейна светлост помоли да ти предам да не се тревожиш, ако закъснееш малко, защото тази вечер трябва да се представиш в пълен блясък. Ако твое благородие е готова, можем да започваме.

Шонед заподозря, че Андраде и Камигуен са се потрудили, за да създадат такова отношение към нейната особа; те вероятно смятаха, че ако всеки се държи с нея като с официална годеница, това ще подтикне самия княз да оповести публично статута ѝ, но едва ли имаха точна представа за упорството, което той бе способен да прояви. Роан никак не се поддаваше на чужди влияния, били и най-добронамерените. Самата Шонед подхождаше към бъдещето с две – не, три съображения: първо, искаше Роан; второ, искаше неговите кроежи да успеят, защото знаеше, че съвместният им живот в благополучие и мир би могъл да зависи до голяма степен от съгласието, което годеникът ѝ ще постигне с Върховния княз на Риалата, и тук замислените за заблуда противника игри трябваше непременно да бъдат изиграни; и трето – негодуваше срещу намесата на Андраде в съдбата ѝ, а днешният сблъсък с Роан я бе навел на някои нови мисли за него, и те не бяха от благо естество. Междувременно прислужницата приказваше ли, приказваше, ръсеше дребни клюки, и Шонед обогати личната си съкровищница от знания с нещо ново: колко е хубаво някой да ти реди безсъдържателни приказки, ако не искаш да чуваш собствените, си мисли.

* * *

– Къде ли е той? – Княгиня Милар сгъна на дипли кърпата за хранене върху блюдото си и за пореден път огледа Тържествената зала.

– Ако знаех, щях да отида, където е, да го хвана за носа и да го домъкна тук – злобно отвърна Андраде. Бе уморена подир дългата езда в жегата и копнееше най-накрая да вечеря. Ала васалите и гостите нямаше да се докоснат нито до троха хляб, нито до глътка вино, докато техният княз и домакин не благоволи най-сетне да удостои трапезата с присъствието си. Той не бе чак такъв глупак, че да се крие – макар това, съдейки по светкавиците в очите на Шонед на връщане, да изглеждаше най-мъдрото за момента, докато стихне гневът на слънцебегачката. Въпросните светкавици не бяха убягнали на Андраде и тя не бе далеч от истината в догадките си какви думи са прехвъркнали между питомката и племенника и по време на лова.

Първожрицата се размърда на стола и пак усети колко малко работа върши възглавницата отзад, за да облекчи претоварените от продължителната езда мускули и кости. Сътрапезниците ставаха все по-нервни и все по-често поглеждаха главния вход на залата. За да се разсее, Андраде мислено се залови да прави нещо като опис на кой васал кое бойно знаме отговаря: знамената бяха окачени високо под тавана, по-високо и

от факлите, които на свой ред бяха разположени така, че да осветяват, но не и нагорещават допълнително помещението, и без друго постоянно топло. Огромните двойни врати в края на залата стояха широко отворени, също както прозорците от двете им страни и по протежението на външната стена, за да лъхне поне някакво течение, което да охлади насядалите вътре; но знамената само помръдваха колебливо, а факелните пламъци се издигаха нагоре прави и без пушек. Андраде облиза пресъхналите си устни, отмахна от тила си кичур коси и прокле племенника си, заедно се бави толкова.

Внезапно всички очи се обърнаха към входа. Роан се появи на прага на Тържествената зала и с подобаваща внушителност закричи към мястото си. Движеше се по дългата пътека между двете редици маси така уверено и непринудено, както би могъл само истински владетел. Бе облечен в черни одежди със сребърна украса и златнорусата му коса сияеше с метален блясък. Докато го наблюдаваше, Андраде с усилие овладя надигания се в гърлото ѝ смях, неподобаващ на възрастта и положението ѝ. Все едно виждаше да влиза Зеава, надменният и недосегаем драконски син, и като забеляза въздействието на тази пълна прилика с покойния върху всички присъстващи, тя прости на племенника си неудобствата, които ѝ беше причинил с късната си поява.

Роан носеше черна риза, прилепнала към тялото, изрязана около врата и пъхната в тесни черни панталони. Вратната извивка, краищата на ръкавите и конحوвете на високи черни ботуши бяха украсени с блестяща сребърна везба. На пръстите му два пръстена – единият с топаз, другият с изумруд – пращаха лъчи, а край ъгъла на челюстта му се полюшваше един-единствен едър оникс, увиснал на закопчана за ухото сребърна халкичка. Така подбраните облекло и накити също оказаха въздействие върху присъстващите: Роан бе проявил безупречен вкус, явно възнамерявайки да впечатли не само васалите в Тържествената зала.

Младежът спря за миг, поздрави с поклон майка си и пристъпи към главната маса, която бе разделена на две – едната половина за княгиня Милар, другата за него. Роан зае мястото си в съседство с Андраде, и докато Валвис се приближаваше да му налее вино и пирът най-накрая започваше, първожрицата огледа племенника си от глава до пети и отбеляза полугласно:

– И какво очакваш да постигнеш по този начин, се питам?

Тобин открито се дивеше:

– Роан, изглеждаш великолепно!

– Благодаря – отвърна весело той, и на свой ред окръгли очи насрещаша й: – Тобин, не мога да повярвам! Ръцете ти не са зачервени. Нима не си напляскала двамата си немирници?

– Чей ме отмени. Двамата ни немирници два дни няма да могат да седят. Къде е Шонед? Искам да и благодаря.

– О, не е ли дошла още? – той огледа небрежно наоколо.

– Ще дойде – каза Милар – и, Роан, не искам да я притесняваш, когато се появи. Да знаеш, тя е много свенлива. Колко хубав изглеждаш, скъпи! Радвам се, че не съм си вадил напразно очите над това взем.

– Мамо, трябвало е да го възложиш на жените от свитата ти – упрекна я той с обич.

– Глупости, миличък; така имах занимание, докато леля ти ми досяждаше с нейните разкази. Пък и жените от свитата ми обмислят как да преустроят личните ти покои за деня, когато ще се върнеш.

– Май искаш да кажеш, че няма да дойдеш с нас във Ваес – обади се Чейнал.

– О, имам толкова работа тук. – Княгинята потопи изящните си пръсти в купата с ароматизирана вода, която нейният прислужник и протегна. – Роан ще иска да въведе невестата си в достойно, за нея жилище. Това впрочем ми напомня – Джари, качи се да я намериш...

Прислужникът забърза навън, а на масата разговорът прекъсна за няколко секунди, в течение на които всички се правеха, че не забелязват как Роан се е изчервил. Андраде протегна закривен пръст към Валвис:

– Пригответи на масата място за господарката Шонед и не се помайвай.

Момчето се поклони и отговори с усмивка, в която можеше да се долови леко чувство на превъзходство и предизвикателство, сменило обичайната му страхопочитателност към нея:

– Моят господар се разпореди от по-рано за това, господарке.

Андрате смигна:

– Много предвидливо. Одобрявам. – Обърна се към племенника си: – Нали знаеш, че тя ще те убие за това?

– Да е мислила за официалните последици, когато е спасявала Джани и Мааркен днес – в очите на Роан личеше лукаво пламъче, но и разбираемо нетърпение – Няма да подobaва на сана ми, ако не и благодаря публично.

– Пак казвам, че ще те убие.

– Леличко, не изпреварвай събитията: това яйце, да се изразя образно в духа на днешния лов, още не се е излюпило. По-добре кажи какво

мислиш за моя първи портрет като владетелен княз – той вдигна бокала си и изобрази поза.

Андрате се засмя:

– Много е впечатляващ! Харесвам накитите ти. И между другото, не слагай никога повече в такова количество, Роан. С тези очи, с тази коса просто нямаш нужда. Всички жени в залата те поглъщат с поглед, но подозирам, че ти всъщност искаш да привлечеш вниманието на единствената, която още не е тук.

– Прескъпа лельо, отново изпреварваш събитията. И аз отново ще се изразя образно: това пък яйце дори не се е пропукало, тъй че недей да очакваш драконът в него да полети.

Андрате издигна вежди с удивление:

– О-о-о! Княже и господарю, ти си бил голям майстор на изящната реч! За Рьолстра ли упражняваш красноречието си? Или за...?

– То се знае, за първия. И по-добре пишци фрази, дори и малко изкуствени, отколкото онова, което наистина бих желал да му кажа.

– Обмислял си ги дни наред, нали?

– Години – отвърна Роан, направи гримаса и взе бокала, за да го поднесе към устните си. Но той не стигна дотам. Андрате проследи посоката на погледа му; внезапно бе настъпила пълна тишина, и се чу как Чей тихо подсвирва от възхищение. Имаше за какво. Имаше много, на което човек да се любива у Шонед, приближаваща се по лъснатите плочи към главната маса.

Тя се бе облякла просто, без никакви накити, освен тънките златни ленти в скромно сплетената коса, и все пак бе царствена като истинска годеница на владетел в тъмнозелената си рокля от коприна с цвета на неузрели боровинки. Не поглеждаше нито наляво, нито надясно, и движенията ѝ бяха леко сковани, докато преминаваше между двете редици маси; околните не сваляха очи от нея. Валвис се готвеше да отиде, за да я съпроводи подобаващо до мястото ѝ, но Роан улови здраво момчето, за ръката. Андрате мислено кимна: Шонед трябваше да свикне да я гледат така – омъжена за Роан, тя щеше често да се оказва сред многочислено общество и в центъра на вниманието на всички.

Когато слънцобегачката стигна до главната маса и се поклони пред княза (с наведена глава, прегънати колене и упорито насочен към пода поглед), той стана и излезе на края на подиума:

– Един миг, господарке – каза младежът, докато момичето се изправяше. По удивителен начин гласът му стигна до най-далечните кътчета на залата. Шонед погледна нагоре с очи на стресната птица, страните и

бяха алени. Роан тържествено продължи: – Желаем да ти благодарим пред всички и както санът ни задължава за смелостта, която прояви по време на лова днес. Благодарим ти от името на нашата сестра и нейния съпруг, от името на госпожа майка ни, от името на леля ни и лично от наше име, задето си опазила живота на двамата малки господари, които са наши наследници до деня, в който ще се сдобием със собствен.

Анраде се облегна, за да и бъде по-удобно да се любува на сцената. Испита огромно удоволствие и от словата на племенника си, и от гневния огън в зелените очи на Шонед. Този пакостник Роан! Да използва владетелското множествено число, за да намекне за бъдещите потомци, които щяха да имат двамата! Виж го ти...

Роан протегна ръка към пламналото от неудобство момиче. То покорно му подаде пръстите си и в следващия миг на един от тях се появи пръстенът с изумруд, който дотогава бе красил неговия показалец Андраде сподави възклицанието си. Роан бе сложил пръстена върху левия безименен пръст, който се пазеше за десети слънцебегачески пръстен – никой фаради никога не слагаше друг накит върху него.

– Нашето желание е да носиш винаги този скромен дар, за да ти напомня колко сме ти признателни и задължени – произнесе младежът, издърпа Шонед при себе си на подиума и я повери на Валвис, който я съпроводи до отреденото ѝ място сред най-високопоставените сътрапезници. Роан изчака момичето да седне, вдигна бокала си с вино и призова:

– За господарката Шонед!

Събранието изрева мощно името ѝ и пи за нейно здраве – нещо, от което горкичката имаше вид наистина да се нуждае. Андраде се ухили зад бокала и си помисли по какъв начин слънцебегачката ще накара племенника и да си плати за това.

Роан изчака залата да утихне и заговори пак:

– Уважаеми благородници, слушах внимателно молбите и исканията, които отправихте към мен за нуждите на владенията, които управляват от мое име. Желанията ви са многобройни и разнообразни. Ала аз никога досега не съм водил преговори на Риалата, и не съм склонен да се обвързвам с обещания, които може и да не съм в състояние да изпълня. Моля в трите дни, които остават до заминаването ми за Ваес, да изберете помежду си трима души, които да ми бъдат в помощ с присъствието и съветите си там.

Анраде смаяно го изгледа. Чей, естествено, щеше да бъде с него – както винаги в битността си на пръв васал, но досега не се беше случвало някой от по-дребните също да придружава княза. Хм, какво ли

кроеше малкият?

– Княз Зеава, моят баща – продължаваше Роан – веднъж ми каза, че умре ли един княз, с него умират и обещанията му. Не възнамерявам да допусна това да стане с моите обещания. Какви задължения е поел покойният към вас в предишни години не ми е известно, обаче знам, че на първо и главно място той се грижеше за благоденствието и щастието на своите земи и хората в тях. Благородни господари, призвани сме да пазим наше княжество, Пустинята, силно и процъфтяващо, и трябва заедно да работим затова. Хрумна ми обаче... – той спря и пое дълбоко дъх; с присвити очи Андраде забеляза, че паузата не бе само за ефект, ала и по необходимост. Роан подхвана наново изречението: – Вие и вашите семейства сте служили на мен и на моето семейство дълго време и то добре, но с изключение на негово благородие господаря на Радзин, комуто кулата и принадлежащите към нея имения бяха дарени при женитбата му за моята сестра, никой сред вас не притежава истински земи и замъците, за които носите отговорност. И ето какво предлагам да стане, когато се върна от Риалата. През есента ще обиколя всички места, над които повелявам, ще ги огледам и ще ви позволя да ми покажете всичко хубаво и нехубаво в тях. Ако остана удовлетворен от състоянието им, от начина, по който са стопанисвани, ще удостоя заслужилите измежду вас с привилегията, която засега ползва единствено господарят на Радзин, негово благородие Чейнал.

В залата сякаш гръмна ураган.

– Надявам се да знаеш какво вършиш! – изрева Чей към шурей си, мъчейки се да заглуши неистовите крясъци на ликуващите васали.

– Миличък – каза княгиня Милар с безпокойство в гласа – мислиш ли, че е разумно? Зеава наруши всички традиции, като дари Радзин на Чей; разбира се, имаше най-чудесните основания за това, но все пак...

– Ти не си с ума си! – не остана назад и Тобин.

Ала Андраде разбираше. През отсъствието на Роан васалите щяха да бъдат заети да подготвят владенията за огледа, а когато той се завърнеше и им съобщише какво е решил след преговорите на Риалата, щяха да се съгласят с всичко, само да придобият истинска собственост върху земи. Още нещо: при тази есенна обиколка Шонед щеше да придружава Роан, и така всеки щеше да има случай да се запознае с нея. Най-сетне – ако Андраде правилно отгатваше намеренията на племенника си, а тя вярваше, че ги отгатва – готвеше се война срещу Мерида догодина напролет, и хората, които досега се бяха били предано за своя княз, сега щяха да се бият свирепо, за да отстоят земи, придобити по

указ, който, записан на пергамент, щеше да надживее и княза, и тях самите. Тя докосна Роан по ръката и младежът се обърна:

– Накарай ги да ти платят за това – посъветва Андрaде.

– С толкова, че нуждите на Цитаделата да бъдат задоволявани за цялата година отсега нататък – кимна той.

Тя кимна на свой ред одобрително:

– Даваш им нещо, което вече имат, и ги караш да ти платят за привилегията. Блестяща сделка, Роан!

Младежът седна и отпи голяма глътка вино:

– Да си княз отваря страшна жажда – подхвърли той.

* * *

Трите луни се издигаха все по-високо небето, виното се лееше на потоци, разговорите не стихваха нито за миг, но Андрaде седеше безмълвно, отпусната и доволна, мислейки за великолепното изпълнение на Роан тази вечер. Тя, която играеше игрите на властта вече толкова години, бе способна да го оцени. Щом племенникът ѝ бе успял да се представи така в Цитаделата, във Ваес щеше да вземе ума на цялата сган. Първожрицата нямаше търпение да види това час по-скоро.

Ала оказа се, че изненадите за нощта не са свършили. Андрaде гледаше непрекъснато Шонед и забеляза, че момичето не яде и не пие почти нищо, а само седи строго изправено, със сгънати в скута, ръце и свити устни. Целият външен облик на слънцебегачката лъхаше мраз, в контраст с огнената коса. Към края на вечерята, когато прислужниците раздигнаха блюдата с ястия и поднесоха кани с димящ чай, Андрaде установи, че Шонед вече гледа не пръстените си, а нещо – или някого – в края на дългата пътека между масите, близо до главния вход. През високите прозорци от двете страни на входа падаха смъртно очертани четириъгълници от лунен зрак, студен и сребрист, който се бореше с топлото и по-ярко факелно зарево. Шонед обаче не наблюдаваше тази борба, а някого в дъното на залата. Момичето бавно се изправи и тръгна с плавни безшумни крачки по външната пътека между стената с прозорците и едната редица маси зад гърбовете на насядалите по тях. Андрaде, изпъната в очакване да види какво ще направи питомката и застина, когато откри кой точно е бил предмет на нейното внимание.

Не друг, а виночерпецът! Същият, за когото Андрaде беше предупредила Милар! Този човек стоеше сега до вратата, посред петно лунна светлина, с бледи невидящи очи, лице без никакъв израз и сковано тяло – все признаци, които говореха, че някой слънцебегач се е вселил в

ума му и го използва, за да подслушва и наблюдава от разстояние. Шонед застана до втория прозорец, където сенките с цвят на живак тутакси очертаха контура а тъничката ѝ фигура. Андраде се надигна от стола си, но знаеше, че за намеса вече е късно. Пък и излишно! Студената пресметливост, която съпътстваше политическия усет на първожрицата, ѝ подсказваше, че сега е най-подходящият момент момичето да се прояви и да даде на всички да разберат каква огромна полза ще има Роан от нея като съпруга и владетелка.

Един след друг хората забелязваха Шонед и замъкваша. В тържествената зала се възцари пълна тишина, тогава слънцобегачката вдигна и двете си ръце, изумрудът на левия и безименен пръст изхвърли огнен лъч, а камъните върху останалите ѝ пръстени странно пробляснаха. Между ръцете и бликна сноп светлина и Андраде заедно с всички присъстващи нададе смаяно възклицание. Смайването на простосмъртните бе обяснимо, ала а първожрицата и фарадим изненадата идваше от другаде – те знаеха, че Шонед не би трябвало да владее тези похвати. Всички до един бяха завладени от зрелището. В неосветеното пространство пред отворената врата възникна и се съгъсти първо мъглява, а после поплътна форма, призована от пламъците на Огъня, които младата магьосница беше втъкала в лунния светлик; колебливият в началото образ спря да мени очертанията си и стана ясно различим. Андраде разпозна в него Рьоластра и яростно стисна юмруци. Някой изпищя.

Шонед също извиси глас, в който звучаха гняв и заплаха:

– Кой си ти? – Тя питаше не виночерпеца, а непознатия фаради, който го беше взел под своя власт. – Какво друго видя и донесе на господаря си? Ти служиш на Върховния княз, който те защитава, но ако не ми кажеш какво замисляш във вреда на моя повелител, ще те преследвам по целия път обратно до Канарата и ще те погребя в собствените ти сенки! – Призракът на Върхови княз се размърда. Устните произнасяха думи, които не можеха да се чуят, ръцете посягаха да сграбчат невидими рамене, и явно Негова всесветлост друсаше далечния фаради, защото главата на нещастния виночерпец се люшкеше напред и назад едновременно с движенията образа. – Отговори!

Лицето на виночерпеца се бе сковало от ужас:

– Заклевам се в душата си...

– Ти нямаш душа! Да го убиеш ли се готвеше? Отоваряй!

– Не! Не, заклевам се...

– Рьоластра, слушай! Кажи му и ти, предателю! Кажи му, че ще го убия ако опита да навреди на господаря ми!

Анраде сграбчи Роан за ръката, за да му попречи да изтича при Шонед; той се изви към нея свирепо, но изсъска:

– Не я прекъсвай!

Шонед наистина бе почти в несвяст, разтворила с в опасната стихия на силата си: очите ѝ не виждаха нищо, духът ѝ не беше тук, цялото ѝ същество се бе устремило към другия фаради, когото оплиташе в светлината и призоваваше да ѝ се подчини. Тя го заклинаше и заплашваше с бавна гибел сред безгранични сенки. Цялата зала следеше този двубой притихнала и изумена, но Анраде осъзна, че той трае твърде дълго. Тя самата усещаше страшното напрежение на магията и изпитанието, на което бяха подложени възприятията ѝ – сплитъците лъчи въвличаха в мрежата си и тях, независимо от собствената ѝ воля – и разбра, че питомката ѝ няма достатъчно собствена мощ, за да издържи. Тогава с уменията, които владееха единствено първожреците и първожриците на Светилището, Анраде трескаво засъбира нишки от светлина, които делеше по видове и свиваше на различни снопчета, сякаш бяха конци от свилен воал, обагрени сребро и Огън, а после ги изтъка наново в онези безподобни шарки и цветове, които представляваха Шонед. Но момичето отхвърли помощта ѝ. Силата на младата слънцебегачка бе изумителна – свръх всякакви очаквания, продължаваше да се бори, за да удържи връзката между онзи на Канарата и себе си, и Анраде трябваше да потрени едва ли не всичко, което можеше да си припомни, за да я усмири.

Внезапно виночерпецът обърна лице и въпреки голямото разстояние помежду им първожрицата видя как от очите му поглежда друг човек. С гласа на жертвата си този човек извика – отчаяно, без надежда за спасение – „Прости ми, господарке! Загивам!...“ Анраде се сви като ранена от този вопъл и се опита да открие самоличността на слънцебегача по цветовете му, но в същия миг спазъм нагъна тялото на нещастния виночерпец, гръбнакът му изпука и той се свлече на пода, точно когато пръстите на призрака Рьолстра пускаха невидимия предател. Първожрицата усети как гънещите се покрай нея светлинни нишки се опват и тутакси се накъсват; единните дотогава цветове се разпаднаха на части и затъмниха зрението ѝ; прониза я дива болка, тя изскимтя и притисна главата си с две ръце. Ликът на Рьолстра изчезна сред вихър от мъглявинни багри. И това бе всичко.

– Защо ме спря? – звънна сред тишината гневният обвиняващ глас на Шонед. Но тези думи сякаш изчерпаха силите ѝ. Огънят в изумруда на пръстена и угасна и тя се строполи на пода без всякаква грация. Роан затича да вземе момичето в прегръдките си, а леля му чу някои неистово

да я вика:

– Андраде! Андри! Моля те, погледни ме!

С режеща болка в очите тя се обърна и видя сестра си. В ума ѝ проблясна, че макар Милар никога да не бе се обучавала, все пак бе почувствала ясно как силите на Шонед западат и бе излишно да крие от нея собствено си състояние. Облегна се на ръката ѝ:

– О, Милар, изведи ме оттук... не бива да проличи колко съм слаба!...

– Уривал!! – извика княгиня Милар.

Андраде успя някак да се задържи на крака и да напусне залата редом с Уривал, без да се олюлява, но що излязоха, рухна в обятията му. Без много церемонии той я взе на ръце и я отнесе до покоите ѝ. На ръба на припадъка тя осъзна, че я поставя сред меките възглавници леглото. После изгуби съзнание. Измина много време преди отново да отвори очи.

Видя, че той седи край нея и чака. Намръщи се. Уривал рече:

– Колко знания съм ѝ предал? Очевидно достатъчно. Знаех, че ще се питаш и чудиш...

– А колко знае тя? – Андраде потрепера от болка докато се надигаше.

– Не всичко. Все още. Предполагам, нямаш пред вид уменията ѝ на фаради.

Тя изръмжа и пак се смъкна сред възглавниците! Изрече обвинително:

– Твърде много неща си ѝ разкрил. – Уривал само повдигна рамене в отговор и раздражена, Андраде повиши глас: – Винаги ти е била любимка! Помогаше ѝ, учеше я, закриляше я, не я изпускаше от очи...

– А ти? Не се ли отнасяше към нея по съвсем същия начин?

– Не биваше да те пращам при това момиче. Не биваше ти да си този, който да я направи жена.

– Навярно и аз бих могъл да кажа, че не биваше точно ти да идваш при мен в нощта, когато станах мъж. И Шонед като мен знае, че е използвана от теб, но докато аз бях съгласен да участвам в играта ти, за нея ми се струва, че няма да се управлява толкова лесно. Чу думите ѝ тази вечер.

– Тя ще забрави пръстените си. Ще бъде на първо място княгиня и владетелка и след това слънцебегачка. Не исках това, Уривал!

– Винаги сме знаели, че има риск. Но честно казано, май нито ти, нито аз сме подозирали колко е силна.

– Твърде много неща си й разкрил – повтори недоволно Андраде. – И твърде много държиш на нея.

– А ти държиш твърде много на властта! – отвърна й Уривал. Стана, отиде да налее вино в две чаши и продължи с по-спокоен тон, подавайки й едната: – Шонед се възстановява. И Тобин също. Поверих ги на Камигуен, а Оствел пратих да успокои Роан и Чейнал. Милар пък се разпореди да се погрижат както подобава за тялото на виночерпеца.

Андраде този път се надигна безболезнено, облегна се и отпи от виното. Запита:

– От колко време знаеш, че онази нощ бях аз?

– Магията на Богинята не само крие, но и разкрива – отвърна той, леко вдигайки рамене. – Какво смяташ да направиш за Шонед?

– Да й дам седми пръстен, разбира се. Жалко, че ковчежето ни не е тук, но съм сигурна, че сестра ми охотно ще се раздели с някой от своите накити, за да отбележим случая.

– Шонед вече получи седмия си пръстен тази вечер Донякъде предварително, без още да е проявила уменията си – напомни Уривал.

– Проклет да е Роан – рече Андраде и изпразни чашата си.

– И не само пръстена ще върти тя на пръста си, ако ми позволиш, но и васалите на твоя племенник. Наблюдавах лицата им.

– Искаш да кажеш, че са уплашени от силата й. Да не би да се обърне срещу тях. Проклети да са всички! – Тя метна празната си чаша през стаята. Чашата се чукна в ръба на тоалетната масичка, преди да се търкулне на пода.

– Легни и мирувай – нареди Уривал. – Ако се беше възстановила напълно, щеше да се разбие в стената.

– Какво е направил Рьолстра, съзнаваш ли? – не се успокояваше тя. – Обикновените съгледвачи не са му били достатъчни: един от нашите, един фаради се е оставил да го покрварят...

– Но против волята му, Андраде. Този вик идваше от сърцето.

– Какво от това, пак си остава предател, който и да е! – Тя помълча и дълго гледа Уривал. – Може би все пак не е толкова лошо, че си разкрил на Шонед твърде много неща. Навярно ще й потрябват.

Част II РИАЛАТА

Глава 10

Роан бе решил да пътува с далеч по-малко пищност, отколкото бе правил баща му. Великолепието, доставяло такова удоволствие на Зеава, го караше да се чувства неудобно. Особено ако бе изразено в брой на придружителите. Тъй че по пътя за Ваес младият княз бе следван от колона, дълга само половин мяра, а при нощувките лагерът, слава на Богинята, се устройваше бързо и пак така бързо се вдигаше на сутринта. Не че това се отразяваше върху скоростта на придвижване, но поне, като погледнеш през рамо, Роан можеше да види края на кервана.

Сухите шубраци по хълмовете Вере се смениха с тучната лятна зеленина на низините, напоявани от река Фаолаин: пътниците навлизаха в Ливадна земя. Колоната забави ход – пустинните жители, отраснали сред гол пясък, не можеха да наситят очите си с гледката на гори, поляни, ниви... И хората тук бяха по-различни, със закръглени тела и румени лица, по които липсваха тъмният загар и бръчките от слънцето. Нямаше конници, които да бързат напред със съобщение за местните жители, че Негова светлост князът-владетел на Пустинята скоро ще удостои земите им с преминаването си, или със заповед овцете и говедата да се отстранят от пътя и Роан се наслаждаваше на простоите, които му даваха възможност да поприказва със селяни и пастири. Добрите хорица често нямаха понятие, че скромно, даже невзрачно облечения младеж е господар на цялата върволица коне, каруци хора. Те го черпеха простодушнo с прясно мляко и зрели праскови, показваха му усмихнати новородени дечица. Сините очи на Роан неведнъж се кръстосваха с кратки, но изразителни погледи на поруменели моми, което силно повдигна самочувствието му.

В този първи ден от пътуването колоната се бе разделила на три подгрупи: начело Роан със семейството си и личната прислуга, след тях слънцегачите и накрая обозните каруци с редовите слуги и стражите, които да ги пазят. Впрочем в мирната Ливадна земя последното не бе необходимо. Ако някой войник – момче или момиче – изтеглеше лъка си, то беше само за да уцели примамлива дива птица или животно,

които вечерта отиваха в готварския казан.

Роан откри, че простото удоволствие да язди по цял ден из ширни равнини е блажен отдиш от напрежението, което бе оставил зад себе си в Цитаделата и преди онова, което го очакваше във Ваес. Никой не идваше да иска мнението му по въпрос, по-сложен от този къде ще лагеруват през нощта, и обикновено някой член на семейството му яздеше редом с него. Тобин беше чудесна спътница, когато можеше да бъде отделена от съпруга си, разбира се. Всяка сутрин Чейнал береше цветя, които тя закичваше в косите си, а той си запазваше по стръкче от всеки вид и украсяваше с китката колана си. Оставили децата в Цитаделата, под грижите на любящата баба, господарят и господарката на Радзин отново се държаха като влюбени. Роан се усмихваше снизходително на прелестните им игри и закачки и си представяше Шонед и себе си при подобни обстоятелства.

Той виждаше Шонед съвсем нарядко. Тя яздеше заедно с останалите хора от Светилището. Роан бе постигнал целта си да се увери, че на васалите му им е ясно коя е, но не беше разчитал тя да демонстрира предимствата си като избраница. Смяташе, че би било глупаво да изтъква особеното ѝ положение по време на пътуването, макар да знаеше, че никой от неговите хора няма да клюкарства на Риалата за вероятния му избор на невеста. Задоволяваше се да я наблюдава от разстояние, но изпитваше болка и тревога, защото я виждаше да язди с помътнели очи и превити рамене, незабелязваща красотата на околната природа и равнодушна към всичко.

Понякога и посочените за придружители васали яздеха редом със своя княз. Роан се поздравяваше за успеха на подхода си – сам не би могъл да избере по-добри от тримата, които сега напредваха към Ваес заедно с него. Първият бе Фарид, господар на Небесна купа: мъж на средна възраст, отличаващ се със сухия си хумор и необяснимата си способност да извлича доход от владение, което включваше само скалисти склонове и вода. Небесна купа бе разположена високо сред хълмовете Вере, по стръмните брегове на отколешно езеро, което приличаше на къс небе, събран в чаша. Господарският замък бе граден бавно, педя по педя, със сив камък, ваден от стените на кратера. Терасираните земи по склоновете на същия кратер раждаха толкова, колкото да изхранва малко стадо овце и почти нищо друго, но от малкото стадо овце и малката каменоломна негово благородие Фарид успяваше да си изкара не само прехраната, но дори и печалба. Той рядко искаше от своя княз друго освен вино или – ако зимата се случеше необичайно дълга – хранителни

продукти.

Роан бе ходил в Небесна купа като дете и бе останал смаян при вида на толкова много вода на едно място. Удивлението му се бе сменило с ужас, когато баща му го вдигна от земята и го хвърли в плиткото, за да се научи да плува; Зеава сам скочи след миг-два в езерото, за да се увери, че наследникът му не се е удавил, но Фарид се намеси неочаквано и го сгълча, че е уплашил момчето. В следващите дни сам негово благородие извеждаше на няколко пъти малкия си гостенин, за да го посвети в тънкостите на изкуството да се задържиш на повърхността. Роан преодоля страха си от водата, дори му бе мъчно, когато си тръгваше и никога не забрави как Фарид му се бе притекъл на помощ.

Вторият избран васал беше Елтанин, който управляваше Тиглат – опасан със стени град в северната част на княжеството, някога владян от Мерида. Елтанин беше млад и бе встъпил във владение преди не повече от година две; желанието му да присъства на Риалата се подсилваше и от надеждата да си намери съпруга там. Роан го хареса и докато разговаряха, Елтанин срамежливо призна, че може да си представи как се чувства Негова светлост, натоварен с отговорностите на висок сан, без да разполага с почти никакъв опит – защото собственото му положение е такова.

Третият избранник вече не радваше толкова. Той бе Байзал, господар на Фаолаинската низина. Все пак младият княз се надяваше да извлече облага от присъствието му. Байзал бе в състояние да мисли само за новия палат, които градеше, но по някакъв начин това го правеше великолепен защитник на интересите на другите васали: тъй като мечтаният от него строителен материал бе към края на общия списък със заявки и нужди, фаолаинецът бе готов да не жали сили в борбата за изпълняване желанията на останалите атрим, само и само Роан по-скоро да стигне до неговата поръчка за сирски камък и да бъде убеден да я изпълни. Младият владетел недоумяваше по каква странна логика точно Байзал е бил пратен да го „подкрепя с присъствието и съветите си“, но признаваше, че това има и добра страна. Поне не му бяха натрапили Абидиас от Туат!

Като се има пред вид, че трябваше да се посрещат нуждите на почти сто души, пътуването бе добре организирано. Главният управител на княгиня Милар бе останал в Цитаделата да помага при преобзавеждането на частните покои за Негова светлост и Роан благодареше на Богинята, че му е свестено нервното суетене на този самомнителен досадник с остър глас. Младежът бе очаквал, че задълженията ще поеме Уривал, те

обаче бяха прехвърлени на Камигуен и Оствел. Тъмнокосата слънцебегачка се оказа невероятно способна и неуморима, а там, където авторитарните ѝ донякъде методи срещаха или предизвикваха съпротива, работата свършваше Оствел с чувството си за хумор и такт. Двамата се грижеха храната да е вкусна и винаги поднасяна навреме, лагерът да е организиран както трябва и всичко да бъде държано под око. Роан си мислеше дали да не убеди Андраде да се раздели с тях. Ако трябваше в бъдеще всеки ден да се разправя с досегашния главен управител в Цитаделата, щеше да се побърка; а и Шонед бе признала, че напълно ѝ липсват уменията, отдавна и в съвършенство овладени от Камигуен. Тя щеше и да се радва, че в своя нов дом ще има до себе си стари приятели.

Изхождайки от тези съображения, следобеда на четвъртия ден от пътуването Роан нареди на Валвис да доведе Оствел, който обикновено яздеше заедно с фарадим. Младият мъж се появи с открита и жизнерадостна усмивка на лицето. Държеше се почтително, но без раболепие и се обръщаше към Негова светлост не като поданик към княз – това би накарало Роан да се чувства неудобно – а като рицар към владетел. Роан оценяваше тази разлика толкова по-високо, колкото повече време минаваше и колкото повече новата му власт го отделяше от околните. Той заговори пръв:

– Исках да ти благодаря, заедно поддържах образцов ред в този пътуващ зверилник.

– Благодаря, господарю, но всъщност не е толкова трудно: не и с моята Ками, която раздава заповеди навсякъде!

– Да. Моля те, поздрави своята повелителка от мое име. Възнамеряват ли да се ожените скоро?

– Е, да се женим... Тя, господарю, произлиза от много добро семейство там от Фирон, както личи и по цвета на лицето, а пък и по очите ѝ...

– Ммм... тези очи, наистина... – промълви Роан. Оствел правилно разбра комплиментата и се усмихна.

– Ще призная, господарю, че в мига, в който ги видях... – младият мъж не довърши. Вдигна рамене и изобрази престорено разтреперване: – Не бяхме на повече от петнайсет години! Тъй или иначе, нейните предци не са толкова знатни, колкото тези на Шонед, или поне някои от тях, но стоят доста по-високо от моето семейство. Затова съм казал на Камигуен, че докато не съм в състояние да и предложа главен управител на Светилището за съпруг, нищо няма да ѝ предлагам.

– Уверен съм, че тя не му отдава значение. Ала гордостта ни

подтиква да вършим странни неща, нали? – отбеляза Роан с горчива усмивка.

– Напълно вярно – съгласи се с въздишка Оствел. – Сигурно скоро ще отстъпя. Ками е убедителна, и то как – всяка нощ бивам убеждаван.

Роан примигна при тази небрежна забележка, хвърляща светлина върху интимния живот на двамата. Вярно – припомни си той, за да се окопити – Тобин и Чей не криеха колко често изразяват в постелята любовта си един към друг, но те бяха женени, а не просто сгодени...

Оствел продължаваше:

– Аз, господарю, не съм обучаван за фаради, но пък това ме прави по-щастлив, задето Камигуен ме избра. Когато се стигне до тоя род неща, слънцебегачите знаят кое какво е.

– И аз така съм чувал – отвърна Роан с глух глас.

– Тя може да е имала какво ли не с десетина други, но само към мен изпитва любов – изтъкна Оствел със съдържана гордост. – Всяка нощ я намирам да ме чака и не като плахо и боязливо момиченце, ха-ха-ха! Ето защо е толкова убедителна, кълна се в демоните!

Роан не удържа и също се изхили:

– Мога да си представя!

– Това е то женската хубост, господарю! Затрудненията, в които варва човека, са от най-изтънчените!

– Между всички затруднения, които ми предстоят във Ваес, очаквам жените да създадат най-интересните – призна Роан – макар че трудно бих ги нарекъл изтънчени.

Усмивката на Оствел изчезна.

– Да, господарю – изрече той безизразно. – Ако извиниш, ще ида да проверя обозните каруци. Те нещо изостават. – Кимна кратко, смуши хълбоците на коня си с пети, животното изви снага и бързо се отдалечи в обратна на движението посока.

Роан съжали, че се лишава от присъствието му. Оствел не само излъчваше непринуденост и топлота, но караше младия княз да вярва, че с времето ще станат добри приятели. Веднъж започнал играта си обаче, Негова светлост трябваше да продължи до край.

* * *

На осмия ден от пътуването керванът прекоси река Фаолаин по мост, за най-голямо облекчение на фарадимите. Слънцебегачите не се засегнаха от добродушните закачки на по-малко чувствителните си спътници. Те всъщност нямаха трудности, след като можеха да минат

по моста на коне, вместо върху сал по водите. Роан с разпореди да спрат за нощувка по-рано този ден и накара Оствел да разпъне шатрите – за първи път откакто бях тръгнали. Но прислугата не извади от обоза нито килими, нито мебели, защото беше необходимо да се разбере какво обзавеждане ще е най-подходящо за Риалата.

Площта на лагера се оказа огромна. Шатрата на Роан бе най-голямата; Зеава я бе поръчал за тазгодишни сбор във Ваес и тя бе изработена от тъкан с копринени нишки в синьо, сребристо и златисто. Такъв разкош би бил напълно излишен в Пустинята, където заслоните за хора трябваше да се сливат с цвета на пясъците, но тук си струваше. Роан не можеше да не се възхити на безупречно оразмереното пространство. Докато обикаляше, той установи, че Зеава се е погрижил една част да бъде отделена за лични покои, а друга за служебни и представителни нужди. После тръгна заедно с Оствел из лагера. Двамата заумуваха какво място да бъде отредено на всяка палатка във Ваес, и се отчаяха от неуспеха си да подредят нещата така, че всички да са съгласни и доволни, докато не пристигна Камигуен, която се справи с цялата задача за нула време, като просто начерта карта в прахта.

Роан задържа двамата при себе си около половин час. Разпитваше ги за конете, храната и мебелите, и макар да внимаваше в отговорите им, по-интересно за него бе да наблюдава младата жена и спътника и. Камигуен бе пъргава и решителна, съхраняваше в ума си пълен опис на всичко по стопанската част и не забравяше нито една подробност; бе в стихията си като организатор на пътуването и Роан се увери, че тя и само тя ще може да освободи Шонед от домакински задължения един ден, когато зеленооката му избраница стане господарка на Цитаделата. Оствел пък беше равен на половинката си по отношение на конете и стражите: знаеше къде се намира всеки един във всеки отделен момент, с какво е зает и каква е целта на заниманието му. Роан реши да им отправи Предложение да постъпят на служба при него веднага щом Риалата бъде закрыта, макар да му се струваше почти невъзможно да повярва, че след някакви си дванайсетина дни цялата работа ще е свършила... и Шонед ще му принадлежи.

След като Камигуен и Оствел си тръгнаха, той взе да броди самичък сред шатрите и палатките, потънал в мисли за бъдещето. Ако можеше всичко, да е приключило вече, и двамата с Шонед да се прибират в Цитаделата на коне, оповестили пред всички близката си сватба, уверени един в друг! Всички досегашни кроежи, които му се бяха стрували умни и го бяха изпълвали с вълнение, сега му тежаха като бreme. Роан

срита един кол, като за собствено оправдание си каза, че проверява стабилно ли е забит в земята; после се засрами и укори. Никога не го беше бивало да лъже самия себе си.

Стресна го гласът на Андраде, прозвучал неочаквано почти в ухото му:

– Е, племеннико? Мъничкото ти развлечение скоро ще започне.

Очаквам го.

В здрача на ранната вечер леля му изглеждаше уморена. По лицето ѝ се спускаха резки бръчки, русата ѝ коса бе цялата в прах. Роан загрижено рече:

– Надявам се тази нощ в шатрата да спиш по-добре.

– Няма изобщо да спя добре, докато двамата с Шонед не се... – тя не довърши думите си. Вдигна рамене и подхвърли: – Е, предполагам, това ще трябва да почака: приключат ли лукавствата ти, тогава ще му дойде редът.

– Съдено ли е да приключат някога?

– Не и ако си княз. Впрочем, очаквах да ме попиташ какво знам за Рьолстра. Той, трябва да ти кажа, знае всичко за теб от съгледвачите си – Роан се взря в нея така, сякаш бе съзрял призрак, но преди да успее да изрече каквото и да било, Андраде хладно продължи: – Макар че се надявам това да са само неща, които ти искаш той да знае.

Младежът мълчаливо хвана ръката ѝ и двамата закрачиха бавно през лагера.

– Лельо – обади се Роан – повече ме интересуват дъщерите му.

– Е, не се и съмнявам! Държани са доста изкъсо на Канарата, и от тук може да се направи изводът, че жадуват за свобода, при това колкото може по-скоро. На теб ще бъдат предложени само законните, тъй че за другите не бива да се тревожиш.

– Ще ги огледам всички. И колкото повече са, толкова по-весело ще бъде.

– Весело като на дракон сред овче стадо? – подхвърли тя с усмивка. Изчака го да кимне, ухилен на свой ред, и продължи: – С всеки изминал ден виждам у теб се повече от баща ти, Роан. Ставаш все повече като него, без да изменяш на благостта си... на богатата си безпощадност... Тъй като дъщерите на Върховния княз нямат сърца, ти няма да разбиеш нищо у тях, но ще нараниш гордостта им, което е по-опасно.

– И твоята гордост не е останала незасегната – отбеляза племенникът без злоба. – Разбра ли кой е слънцебегачът, който му служи?

– Не. Обаче ще разбера – отвърна тя сурово – и Рьолстра ще

отговаря за това. Ще те изчакам да свършиш с него, но му остави поне искрица живот. Аз също трябва да уредя някои сметки.

– Използвал е твой слънцебегач, за да събира сведения за мен – значи има да плаща и на двама ни. Каж ми за дъщерите му.

Андрате му каза всичко, което знаеше, а Роан слушаше внимателно. Узна, че Найдра е хубава, кротка и послушна, Ленала – глупава; Ианте и Пандсала бяха онези, с които трябваше да бъде нашрек.

– Ианте е най-хубавата и като че ли най-умната от четирите, така че сигурно отдавна е изчислила всички облаги, които би и донесъл бракът с теб. Ще се изненадам, ако някоя нощ не се промъкне в шатрата ти. Колкото до Пандсала, тя е почти толкова хубава и едва ли не също толкова умна, колкото Ианте, поне по сведенията, които имам.

– От кого? – пробва Роан, макар да знаеше, че тя няма да отговори.

– Това не те засяга, момчето ми. Твоята работа е да щадиш чувствата на Шонед, а Тобин и аз ще правим каквото можем, за да я предпазим от злобата на техни високородия. Впрочем решил ли си кога и как ще прекрати маскарада си?

– Мислил съм да постъпя според обстоятелствата – рече той. – Вечеря ли подушвам?

– Знаеш ли, скоро ще дойде ден, когато ще трябва да ми дадеш напълно откровен отговор, племеннико. Да вечеря; и аз умирам от глад. С Тобин и Чей ще се съберем на семейна трапеза в моята шатра. Ще ти бъде признателна, ако дойдеш и ти, за да има с кого да разменя поне две-три умни приказки. Не знам колко още ще издържа да гледам твоите сестра и зет как се поглъщат с поглед...

Доста по-късно, оставил леля си в тъмнината, Роан се опитваше да усети отново чувството за свобода, което го бе облъкнало по време на пътуването. Напразно! Разговорът на вечеря не бе имал друга тема освен Риалата. Утре щяха да стигнат Ваес, а вдругиден князете щяха да открият Голямата говорилня. Роан крачеше бавно към шатрата си и за миг-два се спря, преди да влезе; гледаш мрачно, без да ги вижда, позлатените опорни колове със стилизирани драконски глави. Оствел се бе разпореди тази нощ стражи да бдят край княжеските покои – чудесна репетиция за Риалата, където трябваше да пазят непрекъснато Негова светлост, с един от войниците задържа малко отмерената си крачка, за да отдаде чест на Роан:

– Ще се оттегляш ли за отдих, господарю?

– Не. Още не.

– Много добре, господарю. – Мъжът повторно отдаде чест и

продължи обиколката си.

Роан си спомни предишната Риала, когато го бяха обграждали с далеч по-малко грижи, а истинският център на внимание беше баща му. Повече нямаше да може а ходи където иска; отсега нататък всички очи щяха да го следят, хората щяха да наблюдават всяко негово движение, да тълкуват всяка дума, да обсъждат всеки жест. Внезапно почувствал, че се задушават, младежът се обърна и рязко закричи към реката.

Спря на самия бряг и загледа непроницаемата вода. Луните още не бяха изгрели, звездният зрак блещукаше слабо измежду рехави облаци. Отреща дървета хвърляха сенки, диагонални на силуетите им и по-тъмни от тях, а клоните им шептеше лек ветрец, като отговор на неспирния възнисък ромон на водата. Във въздуха се долавяше есенен полъх и Роан потрепера. Разтърка дланите и една в друга, за да ги стопли. „Не са за мен такива места“ – помисли си той: места, където водата се лее в безгрижно изобилие, места с богат урожай и огромни стада, които се отглеждаха без усилие. Той бе роден да съдържа климата на Пустинята, с обгаряща до костите жегата лете и свиреп вятър зиме – вятър, който нахлуваше откъм Дългите пясъци и духаше с такава сила, че можете да смъкне плътта от човешки скелет и да го погребете безследно сред дюните. Дори и драконите търсеха по-приветливи земи... за да ги опустошат до голо. Роан пак потрепера – този път не от хлад – и тръгна да се връща към шатрата си.

Само това, че се обърна, спаси живота му. На един пръст разстояние от ребрата му въздухът ненадейно изсвистя при преминаването на нож, хвърлен от неизвестен, но ловък и дързък нападател. Роан тутакси се сниши, измъкна от ботуша камата си и стиснал я в ръка, зашари с очи из мрака. Второ острие прониза въздуха на педя от главата му и младият княз прокле русата си коса, която блестеше в безлунната нощ. За да се добере до на близкото прикритие трябваше да измине двайсет крачки нагоре по билото, така че нямаше какво друго да стори освен на свой ред да се превърне в сянка.

Птица нададе писклив звук, дребни зверчета яростно зацвърчаха, обезпокоени в гнездото и в леговища си. Роан се просна по корем и заспина с наострен слух. Когато нощта отново се умири и утихна, когато се чуваше само реката, той отърси солените капки пот от лицето си и бавно се изправи.

Така представляваше лесна мишена, но вече нямаше кой да хвърля ножове. Младежът почака малко, после претърси брега. Натъкна се на забита в гъстата кал тънка дръжка, с която острието сключваше ъгъл:

хитроумен капан наистина. Онзи, който го бе подготвил, явно беше предвидил, че Роан ще залегне, за да се защити. Князът мълком отдаде дължимото на противника си, докато издърпваше острието. Когато прокара пръсти по съвършено гладката повърхност, дъхът му спря. Смъртоносно оръжие не бе от кунаксанска стомана, а от стъкло.

Той прибра ножа при камата си в ножницата в ботуша. Върна се в шатрата си, където Валвис дремеш безметежно в ъгъла край горящия светилник. Без да го буди, Роан поднесе стъкления нож към светлината и го разгледа внимателно. Не се изненада, когато откри върху острието характерния зъб, предназначен да се забие дълбоко в плътта на жертвата, която би се опитала да го изтръгне от себе си. По лицето на младия княз пробяга кратка недобра усмивка. Ножът бе скрит дълбоко в дисагите, където оръженосецът нямаше да го намери.

„Значи Мерида иска да ме предупреди“ – отбеляза си Роан, докато се настаняваше за спане и се завиваше одеялото. На езика, говорен в старо време, самата дума „мерида“ бе значела „нежен нож“: нежен, защото се правеше от стъкло, което бе предмет на разкоша, но с острие също толкова бързо и смъртоносно, колкото и стоманените. Меридците бяха се добрави до властта като сдружение на наемни убийци, прочути с безшумната си ловкост. Смъртта на Роан би зарадвала много войнолюбивите му съседи. Макар да не бяха успели да го убият, бяха му дали ясно да разбере, че се намират близо до него. Несъмнено разчитаха това да го направи нервен и подозрителен и да допусне грешки. Младежът пак се усмихна и се протегна под одеялото. Нови трудности и тревоги се прибавяха към очакваните, предвидените, но вместо да го обезсърчи, това го изпълваше с възбуда: кръвта му кипеше от нетърпение по-скоро да влезе в бой. Вярно, че предстояха не кръвопролития на бойното поле, а стълкновения на умове и воли. Ала ако меридците бяха възнамерявали да го уплашат – бъркаха.

* * *

Шонед спря коня си на върха на хълма и с удивление загледа лагера, ширнал се в подножието. Други князе бяха пристигнали преди тях и бяха разпънали шатрите си. Тя се зае да обяснява чии са отделните поселения на Ками и Оствел, които бяха дошли да огледат мястото преди пристигането на главната част от Роановата свита:

– Тези шатри в жълто, там край гората, са на Саумер, княз на Исел. Той се е установил колкото може по-далеч от княз Волог: двамата делят един и същи остров крайно неблагоприятно, затова гледат да не

съседстват поне на Риалата. Шатрите с портокалов цвят са на княз Дурикен. Горкият, жив ще се опече, както няма дървета наоколо.

– Откъде си почерпила всичките тези сведения? – попита Камигуен.
– От Уривал ли?

– Не, от княгиня Милар. Да видим по-нататък: червените шатри са на Висарион, княз на Гриб, онези в глупашко розово – на Селдийн Гиладски, а зелените на Чал Осетийски. Те лесно се познават. Ками, спомняш ли си когато веднъж негова светлост дойде да ни посети в Светилището и цялата околност позелена от униформите на войската му? – Шонед продължи да изброява имената на събралите се владетели, различавайки ги по хералдическите им багри. Бе щастлива, че княгиня Милар я бе осведомила предварително за тях, и сега можеше да каже чий е всеки цвят – и аленото, и черното, и горскозеленото, и тюркоазеното на родния й Сир. Виолетовото на Върховния княз обаче подозрително липсваше. Оствел, като не чу Шонед да споменава името на Рьолстра, й хвърли любопитен поглед:

– Сигурно Негова всесветлост иска да се появи в пълен блясък и затова още не е дошъл?

– Да, Негова всесветлост иска да се появи в пълен блясък – потвърди тя. – Затова още не е дошъл. Ще пристигне утре сутринта по реката, с всички дължими церемонии. Целият този сбор не ви ли прилича впрочем на панаир? Цветовете не си хармонират, сякаш се блъскат един в друг и искат да се изতিকат взаимност.

– Досуц като хората – вметна Камигуен – и най-вече принцесите. Не ме гледай така, Шонед, няма да мълча! Ти позволи на прислужниците на Нейна светлост да ти ушийт всичко на всичко две рокли, а ще трябва да се покажеш на пет пъти по толкова тържества! – Възмутена, тя се въртеше на седлото; очите й святкаха. – От колко време сме приятелки? Не знаеш ли колко много желая да си щастлива? И защо не се бориш самата ти за щастието си?

– Ками, след като князът огледа хубаво техни високородия, ще знае, че взима мен, защото аз съм тази, която иска.

– Ох, да се провалят в пъкъла дано! – избухна Камигуен. – Всички техни високородия, високомерия, високощения – тя бе способна да продължава още, но Оствел я прекъсна:

– Другите се задават. Хайде да вървим да намерим място за стануване; ще се караш с Шонед по-късно, Ками, сега ни чака работа.

– За какво да се карам, като не я е грижа? – Мърморейки, Камигуен заслиза подир Оствел, и остави Шонед да съзерцава преливащия от

багри, шатри и хора лагер, хапейки уста.

До вечерта и дошлите от Пустинята се бяха установили в сините си палатки. Изпълнила своя дял от дадените от Ками нареждания, Шонед тихичко се измъкна да пообиколи. Риалата щеше да се открие тържествено на следващия ден с пристигането на Негова всесветлост. Тя, тайната годеница на съперника му, трябваше да стане втори очи, уши и език на Роан. Трябваше да се държи така, сякаш изобщо не желае младия княз, трябваше да олицетворява мълчалива скромност и прочие девичи добродетели както пред чуждите, така и пред своите хора, и особено да подтиква нарастващото желание да се нахвърли с нокти върху щерките на Върховния и да раздере кожата им на ивици.

Имаше и друг, по-сериозен повод за тревога: личността на покварения от Рьолстра слънцебегач. Андраде бе разпитала питомката си по време на пътуването, но Шонед не бе могла да й даде кой знае колко подробности. Сигурна бе в едно: който и да беше този човек, той бе присъствал на бдението в нощта, когато княгиня Тобин се бе помамила да затича по лунните лъчи и зеленооката фаради съжаляваше, че не знае как да установи само личността му, да го издири и да му помогне. Сърцето и се свиваше всеки път, когато си припомнеше отчаяната му молба за прошка.

Когато слънцето залезе, хората в шатрите запалиха светилници и подслоните се преобразиха в огромни пъстри фенери. Както се разхождаше из лагера, Шонед спираше ту тук, ту там, за да погледа представленията, изнасяни от обитателите, които явно не знаеха, че и най-дребните им жестове издайнически се очертават срещу светлината. Никой не я смущаваше в това безобидно забавление; пръстените ѝ я охраняваха. Така върху огромно платнище от алена коприна слънцебегачката съзря жена и мъж, заключени в прегръдка; прозвуча смях и светилникът рязко бе угасен. По-нататък, на тюркоазен фон, се виждаше как един мъж гневно маха с ръце и се кара на друг, който в началото му оказваше отпор и стоеше гордо изправен, но после бавно се отпусна на колене и клюмна глава. Шонед се запита какво ли би могло да се види в други нощи, особено през стените на Роановото временно убежище.

Тя се върна към поселението от сини шатри и седна на ниско столче пред онази, който щеше да раздели с още три слънцебегачки и Камигуен. До нея имаше мангал, пълен с тлеещи въглени. С едно махване на ръката Шонед ги накара да пламнат буйно; движението изтръгна мимолетна искра от изумруда върху пръста ѝ. Поднесла и двете си ръце пред очите си, тя се взря в осемте си пръстена. Само седем от тях бе

заслужила като фаради. Още не можеше да си отговори какво я бе подтикнало да извърши такова опасно нещо като да се намеси в работата на далечния си събрат. Не, Шонед всъщност можеше, но не смееше да си го признае, а сега се питаше какво ли още би извършила за Роан, обезпокоена наново от този порив на цялото и същество да се постави в служба на целите на младия княз. Уривал имаше право да не бъде напълно откровен с нея. Тя щеше да използва дарбата и уменията си в полза на Роан, каквито и да бяха намеренията на любимия ѝ, защото собствената ѝ власт над слънчевите и лунните лъчи бе нищо, сравнена с властта му над нейните чувства и ум.

Щом осъзна това, Шонед мигновено възнегодува. Каза си, че няма да се остави да бъде заробена така, както непознатият ѝ събрат бе заробен от Рьолстра. И все пак ѝ беше ясно, че ще приеме игото си на драго сърце (докато другият фаради мразеше своето), ето в каква глупачка я бе превърнала любовта, Богинята бе свидетел! Тайната годеница се взря отново в изумруда на пръстена си. Тобин и беше казала, че накитът се е предавал в семейството от незапомнени времена, и че според поверието притежавал собствена чародейна сила. „Избрал го е зелен, за да отива на очите ми“ – помисли си тя, но това ѝ припомни сцената, при която ѝ беше връчен пръстенът, и я накара пак да прокълне Роан, защото я бе изправил пред всички присъстващи в Тържествената зала онази нощ.

Споменът за „онази нощ“ и отблясъкът на огъня от мангала по златните колелца на пръстените я върна към откритието, което двамата с Роан бяха направили в драконовата пещера. Ако той не грешеше, животът сред пясъците щеше нечувано да се промени. Разполагайки с безгранично богатство, повелителят на Пустинята щеше да бъде в състояние да купува каквото пожелае за себе си и за поданиците си, да придобива цели княжества с все князете... или принцесите, добави тя с гримаса. Всеки си имаше цена.

„Не и аз“ – опита се да убеди сама себе си Шонед. Постара се да си внуши, че нищо, никой, никаква съблазън не би могла да я склони да претъпи дълга си към братството на фарадимите и да изневери на знанията, които Светилището ѝ беше дало, както бе сторил поквареният от Рьолстра слънцебегач. Но внезапно пред погледа ѝ изникна живото опровержение на нейната клетва: Роан крачеше към шатрата ѝ, размахал широко ръце, както му беше навик. Горещ пурпур заля страните на Шонед и за да го прикрие, тя извърна лице към огъня. От ума ѝ изчезнаха всички мисли освен една, която я уплаши: „За него бих направила всичко!“ Той никога нямаше да го поиска от нея, разбира се – поне така ѝ се

щеше да вярва – и все пак с горчива болка в душата зеленооката слънцебегачка осъзна, че би предала, без значение кого, заради Роан.

– Шонед?

Стъпките му издаваха шепнещ звук в мократа трева. Тя протегна отново ръцете си към мангала и се престори, че е погълната от изучаване на пръстените си, докато Роан присядаше редом с нея.

– Много късно е, а ти още не си си легнала. Въпреки че си уморена, сигурен съм – дълго яздохме, пък и Камигуен навярно не е пропуснала да възложи задачи и на теб...

– Не ми се спи.

– И на мен. Ръолстра пристига утре. Тревожен съм.

– Не се съмнявам, че знаеш какво ще направиш. – Той бе протегнал ръцете си към топлия огън близо до нейните, и тя неволно ги загледа: изящни стави, тънки и здрави кости, кожа със слънчев загар.

– Общо-взето да, знам. Но всичките ми планове могат да рухнат, когато го срещна лице в лице. Княз срещу княз... Ами ако излезе, че съм му ясен открай докрай?

– Дори и близките ти не биха могли да кажат, че си им ясен. Как чужд човек може да прозре в теб?

– Заблуждавам семейството си аз от години – отвърна Роан. Тя разбра, че не е доловил намека ѝ. Не каза нищо и той напрегнато продължи: – Шонед, а ако не успея? Трябва да издействам на всяка цена договорите, само върху тях мога да положа основите на съвместния ни живот... – Тя чувстваше върху бузата си изпитателния му, почти умоляващ поглед, но не извърна глава.

– Ако това е, което истински желаяш, ще намериш начин да го осъществиш – произнесе най-сетне. Думите прозвучаха дори на нея самата толкова скудоумно, че се намрази. Богиньо, как можеше да се държи така?

– Шонед, моля те, погледни ме – прошепна той.

Тя изпълни молбата му неохотно. Лицето му беше в ореол от злато и Огън, в очите му се отразяваха пламъците.

– Нужно ми е и ти да знаеш това – продължи той шепнешком. – Порано се подготвих за този жалък театър с убеждението, че така ще обезпеча земите, които баща ми ми остави. Но сега мисълта ми е и за теб. Ти си личната ми причина да предприема тези действия: причина точно толкова важна, колкото и владетелските ми интереси.

Шонед се поколеба, после се реши:

– Бе трудно и досега, и ще става по-лошо и за двама ни, преди да

започнем да виждаме полза от всичките си усилия... Роан, онова, което ми каза по време на Големия лов, там, в пещерата... Държа да знаеш, че мога да се преструвам на нещо, което не съм, но не съм в състояние да променя миналото – а и да бях, не бих го променила. Трябва да имаш доверие в мен.

Той спря безмълвно погледа си в нейния и го задържа толкова дълго, че разтрепера цялата ѝ душа. Най-сетне произнесе:

– Кажи ми само едно.

– Да? – дъхът ѝ пресекваше от напрежение, бе настръхнала.

– Кажи ми, че ме обичаш.

Шонед извърна лице, за да се освободи от погледа, пред който губеше и дар-слово, и воля, и съзнание.

– Обичаш ме. Знам го. Имам нужда обаче да го чуя от теб, Шонед; и това би трябвало да ти каже всичко, което ти е необходимо да знаеш за мен, любима. Следващите дни може би ще ни струват повече, отколкото сме готови да платим, но трябва да съм уверен, че краят си заслужава изпитанията. Когато всичко тук свърши, ще можем да се приберем у дома и да се обичаме в мир и благодат. Това още не е началото на живота ни заедно; началото на живота ни, на любовта ни ще трябва да почака, докато се завърнем в нашата страна. Но тогава, Шонед – когато най-сетне се сложи край на войните, веднъж завинаги – ти и аз...

– Твоя светлост? – неразличим силует се очерта отгътък огряното от огъня пространство. Роан прокълна с полуглас, стана и се запъти към пришълеца. На прощаване бръсна леко с крайчетата на пръстите си златистата коса на Шонед.

– Да, господарю Елтанин. Прости, забравих, че трябваше да беседваме. Да отидем ли в моята шатра? Там ще се чувстваме по-удобно.

Пламъците от мангала се извисиха и удължиха, протегнаха се след Роан с надеждата да го докоснат. Беше им мъчно да се лишат от близостта му. Шонед се прибра под платнището, сви се върху постелята, но не заспа.

* * *

Призори се надигна и облече дрехите за езда, като внимаваше да не събуди четирите си съседки. Но докато нахлузваше ботушите, лагерът неочаквано се огласи от шумотевица, която за ухото на воин би означавала само едно – внезапна атака: дрънчаха мечове, тропаха подковани копита и тежки нозе, стражи крещяха заповеди. Шонед изскочи и дръпна платнището настрани. Суетнята, която видя, я смая.

– Какво, да му се не види, значи това? – Вдигната от леглото, Ками се притискаше към приятелката си; черната ѝ коса се стелеше по гърба, очите ѝ бяха гневни. – Защо така гърчат и крещят?

Стекоха се и другите слънцебегачи, стреснати в съня си, още по нощни одеяния. Първо само някои, после всички започнаха да гадаят на глас какво става, но никой не предложи задоволителен отговор, докато покрай шатрата не мина Оствел и не подвижна:

– Бързо, обличайте се всички!

– Нещо не е наред ли? – запита смаяна Камигуен.

– И така може да се каже – подхвърли той и изчезна нататък, оставяйки ги в още по-голямо недоумение.

Ками навлече дрехите си и последва Шонед навън. Двете забелязаха Оствел сред тъпата, която се стичаше към пристана, и забързаха към него. Когато приближиха, го чуха да дава резки заповеди на стражите:

– Строй се в две редици! Ти там, вържи си туниката! Подравнете се! Искам да изглеждате живи, даже да не сте се събудили още, хайде! – Когато строят го удовлетвори, той се обърна, съзря слънцебегачките и иронично им отдаде чест: – Господарки, добро утро! Точно навреме идвате, за да застанете край брега редом с нас, другите простосмъртни. Пристигнал е Негова всесветлост, Върховният княз Рьолстра.

– Я! Всичко това за него ли е? – изуми се Камигуен, като с широк жест посочи наоколо: във всички лагери цареше същата суматоха.

– Всичко това, че и повече, но Пустинята няма да услади светлейшия му взор с гледката на въоръжена сбирщина – последното бе казано рязко и заядливо на войниците, които още не бяха се окопитили. След една отривиста заповед обаче колоната се изопна и пое с бойни крачки надолу по брега към речния пристан; Шонед и Камигуен тутакси се присламчиха към нея благодарни, че ще им бъде проправен път през навалицата.

Нагоре по реката Шонед различи виолетови корабни платна, които трептяха леко в лъчите на утринното слънце. Бе предвидено Рьолстра да пристигне по-късно и слънцебегачката подозираше, че това подраняване е с определени умишъл. Изглежда да изкарват хората от равновесие бе любимо развлечение на владетелите – помисли тя, обобщавайки опита си и с друг един княз. Пищно украсената в бяло, златно и виолетово баржа на Негова всесветлост описа лек завой върху водите на Фаолаин, преди величествено да се отправи към пристана. Бе огромен плавателен съд, върху който над сто души биха могли да пътуват без притеснение и с разточителни удобства.

– Ех! Гледай, гледай! – шептеше Ками, възхитена пряко волята си.

Един мъж, застанал до тях в тълпата, изсумтя:

– Гледайте, я! И хем да видите какво са турили на носа отпред: някои турят дракони, други разни чудовища като морските твари, дето трябва да плашат, ама къде ти Всесветлост да се задоволи с такова просто нещо! Корабът на Всесветлостта си сменя ония работи на носа, както Всесветлостта си сменя жените в леглото. Викат, че сега бил взел със себе си и оная, последната, с все големия ѝ корем.

Шонед, макар да се интересуваше от дъщерите на Рьолстра, не от наложницата му, разгледа много внимателно великолепното изваяние на носа на баржата. Призна пред себе си небивалата изкусност на дърводелеца, който го бе създал, и поразителната красота на жената, увековечена по този начин (стига образът ѝ да беше отразен вярно, разбира се). Плавателният съд приближаваше и върху горната палуба започнаха да се различават най-напред фигури, а постепенно и лица – повечето жени. Онази, чието лице красеше носа на кораба, наистина бе в напреднала бременност; другите бяха тънки, изящни, с високи прически, в които блестяха скъпоценности. Имаше четири тъмнокоси, една руса и една с коси в цвета на потъмняла мед. Носеха бели рокли, обточени с виолетово. Всичките бяха хубавици.

А самият Рьолстра бе по-внушителен и от кораба си: висок, нагизден с виолетова туника и бял плащ, той стоеше до перилата на палубата и вдигаше високо ръка за поздрав. Шонед, която се взираше изпитателно в него, забеляза, че очите му не се спират на ничие лице – Върховният княз явно диреше някого сред тълпата. Младата слънцебегачка знаеше кого...

– Ей го и Негова всесветлост – обади се пак съседът ѝ – празнично натъкмен, за обеда, на който ще изпапа и моя господар, и останалите. Блудницата му сякаш аха-аха ще се окучи – дано е пак женско! Нищо, че и така са доста принцеските. Ама ги бива: хубави, значи, като най-чистокръвните млади кобили на господаря Чейнал, ритат ли, ритат от нетърпение да се пуснат на княза Роан, най-първия жребец... ще прощавате, господарки, аз каквото мисля, направо си го казвам. Десет и още седем щерки, ще ли повярвате? Човек си мисли, че дето Всесветлостта му е правил толкоз пъти деца, все е трябвало да се случи момче поне веднъж, ама не: Богинята дава според както отсъди, и съди справедливо... За моя господар, ще ви река, се радвам, дето е женен, щото не би желал някоя от техни високородия да ми е господарка – такива кучки са, знаете. То си е истина и ще простите, дето го казвам нелицемерно, пред

благовъзпитани господарки-фаради като вас при това. Ще желаете ли да видите по от хубаво място пристана? Заповядайте с мене. Ще ви съпроводя отблизо и ще видите как моя господар с другите слиза да поздрави Всесветлостта му.

– Много мило от твоя страна, добри човече – ослепителната усмивка на Камигуен накара думите ѝ да прозвучат още по-ласкаво. – Нашите собствени съпровождачи май са ни изоставили. Хайде, води ни!

– Богинята награждава онези, които проявят грижа за слънцебегач – отвърна приказливецът, като подмигна и се ухили широко, разкривайки голяма уста с тук-там липсващи зъби. – Истината обаче е тази, господарки, че ми е драго да се показвам с красавици като вас!

Мъжът закричи през навалищата и запроправя път на двете момичета, като отбутваше грубо народа и при протестите ръмжеше: „Фарадим!“ Шонед прехапа устни, за да скрие усмивката си. Непознатият, както ги закриляше и водеше към по-изгоден наблюдателен пункт, така и ги използваше като чудесно средство сам да се добере по-близо до мястото на действието. Стигнаха брега и тя цялата се превърна в зрение. Затърси с очи Роан сред изпълнените пристана знатни посрещачи – дори Андраде бе там, заедно с Тобин и Чейнал, но не видя никъде русата му глава.

Върховният княз Рьолстра и наложницата му бяха слезли от горната палуба. Зад тях се редяха дъщерите. Баржата гладко се плъзна и пристана до каменния кей, тръбачи изсвириха приветствие. В отговор прозвуча тържествен поздрав от осмина младежи барабанчици: те носеха униформи в цветовете на Джервис, господар на Ваес – крещящо червено и жълто. Услужливият непознат, наел се да проправя път на слънцебегачките, успя да ги изтика съвсем отпред и Шонед още веднъж разгледа знатното събрание. От Роан нямаше и следа. Беше безкрайно неразумно да закъснява за посрещането на Върховния княз и абсолютно опасно да не се появи изобщо! Обзе я страх: не можеше да се сети за никакво основание Роан да предизвиква противника си с такава обида.

В мига, в който кракът на Рьолстра стъпи върху дървените дъски на пристана, всички велможи до един се отпуснаха на коляно; с изключение на първожрицата, която само сведе глава. Рьолстра с изискано благосклонен жест им разреши да станат. Шонед забеляза, че повечето лица изразяваха васална почит, но по други можеше да се прочете озлобление от принудителния поклон и опит то да бъде прикрито. Блестящите сиви очи на господаря Чейнал не изразяваха никакви чувства, Тобин бе сякаш издялана от лед в тържествените си одежди (бяло и червено –

цветовете на Радзин, владението на нейния съпруг). Рьолстра раздаде усмивки наоколо, после се обърна към Андраде. Представи й наложницата си, при което повелителката на Светилището засия от отровна сладост, видима даже на разстояние, и произнесе няколко думи. Двете ѝ питомки се спогледаха ухилени:

– Бих дала много, за да чуя какво казва – прошепна Шонед, а съпровождачът им се изкикоти.

Внезапно всички обърнаха глави. На стълбището, водещо към пристана, настана силно вълнение. Гръмък мъжки глас изрева:

– Път! Направете път! Отдръпнете се, за да мине Негова Светлост Владетелят Княз Роан!

Шонед закри устата си с длан, за да не се размее високо. Не че някой щеше да я чуе сред възклицанията на недоумение и възмущение, които се разнесоха веднага след като Роан по такъв дързък начин оповести присъствието си. Скоро видя и своя възлюблен да се появява: изкачваше стъпалата по две наведнъж, оправяше маншетите на ризата си и припряно прокарваше ръка през косата си, сякаш толкова много бе бързал да се облече, че не бе имал време да се срене. „Убедителен до немай-къде“ – отбеляза си тя развеселена. После съзна, че Роан бе закъснял нарочно, за да не трябва да се покланя на Върховния княз, и дълбоко се възхити. Андраде изпитваше същите чувства, макар да ги прикриваше по-успешно. Първожрицата погледна странишком племенницата си: Тобин стоеше неподвижна с пламнали бузи и стиснати устни, но черните и очи се смееха. Чейнал благоразумно прикри усмивката си, като се престори, че кашля, и сложи длан пред устата си. Очите му с цвят на живак обаче играеха, докато се любуваше на късия поклон, с който Роан поздрави Рьолстра – формална учтивост между князе.

– Братовчеде, прости! – произнесе младежът, още непоел си дъх. – Как можах точно днес да се успя!! От цялата суетня ни звук да не стигне до мен, можеш ли да го проумееш? О, лельо, защо не ме предупреди? – проплака той жално, обръщайки ококорените си сини очи към Андраде. – Върховният княз сигурно ще помисли, че съм най-големият забраван на тоя свят!

– Съвсем не, братовчеде – отвърна благо Рьолстра. – Аз съм наясно с нуждите на едно младо и здраво тяло да навакса умората чрез сън.

Роан го дари с най-ласкавата си усмивка:

– О, братовчеде! Баща ми винаги казваше, че си великодушен към провинилите се. Толкова се радвам, че си великодушен към мене, провинилия се пред теб! – Погледът му премина към жените зад Негова

всесветлост и очите му станаха големи като паници; Андраде почти изхълца и от усилието да задържи напирания смях се просълзи.

– Лельо, добре ли си? – разтревожи се Роан, но в погледа му, който пресрещна нейния, имаше нескрита наслада от представлението. Тя кимна утвърдително – какво друго можеше да направи? Племенникът ѝ пак се обърна към Рьолстра: – Знаем, братовчеде, че не е никак учтиво да зяпам така, но... – въздъхна и отмести с усилие очите си настрана.

– Не, аз бях този, който прояви неучтивост. Пропуснах да те запозная с дъщерите си. – Той махна с ръка през рамо към момичетата: – Пристъпете насам.

Шестте бяха представени по ред и сан. Найдра, Ленала, Пандсала и Ианте като „техни високородия принцеси“, Гевина и Рузалка като „техни благородия господарки“. Шест изящни ръчици бяха подадени една след друга на Роан и шест пъти устните на младежа докоснаха opakото на крехка китка, обсипана със скъпоценни накити. Шест крайно различни лица видя той насреща си, когато се изправи след церемониалния поклон. Найдра открито се възхищаваше на русата му хубост, Ленала се усмихваше глупаво, Пандсала поаленя. Ианте го изгледа дръзко и продължително право в очите, Гевина се изкиска и заяви, че я бил гъделичкал, а Рузалка издърпа пръстите си веднага. Рьолстра небрежно произнесе:

– Това са моите дъщери – и когато Роан отново се обърна към него, добави още по-небрежно: – Онези от тях, които са достатъчно големи, за да пътуват заедно с мен тази година.

– А, у дома имаш още? – възкликна Роан с възхищение. – Колко ли си щастлив, братовчеде, да живееш в градина от живи цветя! Моят баща казваше винаги, че дъщеря му е най-голямото му съкровище, а ти имаш седемнайсет такива!... О!... въз... дали познаваш сестра ми, нейно високородие княгиня Тобин? И съпруга ѝ, негово бларородие Чейнал, господаря на кулата Радзин? – Споменатите бяха представени. Андраде си обеща да се насмее от сърце веднага щом намери време и усамотение.

– Но ти трябва да си отпаднал много след това пътуване, братовчеде – продължи Роан, дарявайки Върховния княз с онази нежна загриженост, която младежта проявява към престарели роднини. – Не бива да те държа тук под палещото слънце, когато сигурно копнееш за отпих. Оттеглям се, очаквайки с нетърпение мига, когато ще мога да разговарям с теб, а и с прелестните ти дъщери, надявам се?

Докато шатрите за Негова всесветлост и придружаващите лица бяха дат разпънати и обзаведени, същите се завърнаха на баржата, за да чакат

там. Другите князе и благородници тръгнаха към своите лагери. Повечето от тях изпитваха облекчение, че са приключили (поне за този ден) с шутовските преструвки пред Върховния и твърде малко бяха онези, които се догаждаха каква игра се разиграва под прикритието на днешната безобидно забавна случка. Пред очите на всички, но незабелязано почти от никого, Роан бе спечелил изцяло първото раздаване – разсъждаваше Андраде, докато слизаше по стъпалата на пристана. Ала внезапно погледът ѝ попадна върху едно лице сред тълпата: лице напрегнато, много бледо сред ореола невчесана златисточервеникава коса. Цялото задоволство на първожрицата се изпари. Шонед не долови погледа ѝ, не виждаше нищо и никого. Имаше очи само за Роан и цялото ѝ същество бе отразено в очите.

Глава 11

Виолетово небе надвисваше и притъмняваше ронеше бодлив кристален дъжд, който като иглички се забиваше в плътта му. Криго проплака протяжно, закривайки лицето си с ръце, замръзнали в крехък гравирани лед. Пое дълбока глътка гъст като вода въздух. Заболя го, когато той влезе в дробовите му, а още по-силно го заболя, когато се задави от хлип: „е, най-сетне се случи“ – отбеляза част от съзнанието му. Бе поел твърде много дранат и беше мъртъв. Изпита нещо като успокоение при тази мисъл, макар смъртта да бе по-мъчителна от живота. Може би така му се падаше.

Криго надникна през разтворените си пръсти, за да погледне небето и видя, че то се състои от ясно открояващи се дялове, които се издигаха от двете му страни, за да се съберат под ъгъл над главата му. Това не беше небе, а една от шатрите на Рьолстра! Нямахме и иглици леден дъжд, които да се сипят, разбира се. Просто липсата на дранат караше всеки нерв в него да се гърчи.

Слънцебегачът-предател обхвана с две ръце немилостиво бодящата го глава. До леглото му имаше маса и на нея бе сребърната кана с отровено вино. Криго сграбчи хладния съд и направо изля половината от съдържанието му в гърлото си; после се отпусна назад. По тялото му премина продължителна тръпка, предвестница на жадуваното облекчение.

Не си спомняше как е пътувал, но можеше да се намира само на едно място – във Ваес. Това се потвърждаваше от шатрата над него, гласовете вън, миризмите на смачкана трева и на река. Все пак би трябвало да

има ясен спомен от спускането с баржата по Фаолаин; освен ако вопълът за дранат, който цялото му същество надаваше допреди малко, не означаваше, че преднамерено е бил лишен от отровата, за не бъде на себе си по време на пътуването. Или това, или действително почти се беше самоубил онази нощ, когато заплете лунните лъчи в пътека до Цитаделата.

Да, онази нощ бе последното, което Криго си спомняше. Искаше му се да не е така, но нямаше власт да изтрие от паметта си цветовете на намесилата се в работата му слънцебегачка. Те бяха женствени, но излъчваха мощ: огненозлатистото заплашваше да го изгори, речно-синьото – да го удави, лятнозеленото мамеше изпепелената му душа да се разтвори без остатък, а гневночерното изразяваше неумолимо презрение заедно с – необяснимо защо – свирепа готовност да го защитава. От какво? Или от кого? Криго се помъчи да възстанови събитията в съзнание то си. През очите на виночерпеца той отново видя васалите, събрани в Тържествената зала на Цитаделата и по-рано И преди му се беше случвало да използва този човек като уши и очи и да събира за Рьолстра сведения без никой да го усети. Но ето че този път момичето, изникнало кой знае откъде, го беше заловило. Образът ѝ изникна в ума му и Криго ахна поразен: гордо лице, яростни зелени очи, златисточервена коса. Чертите и бяха твърде категорични, за да се съгласуват с общоприетите представи за красота. Плашеха. А още повече плашеше мисълта за силата на магията ѝ. Как само владееше знанията и дарбата си тя! Как ловко го бе оплела капан от лунни лъчи, как го бе въвлякла в единоборство и как се бе сражавала с него, докато той не заряза жертвата си и не изчезна с жален вик към Андраде...

Криго спря, чакайки да стихне яростното сърцебиене, а след това се гмурна отново и още по-дълбоко в забрава. Вече знаеше нейните цветове, сигурно и на нея бяха известни неговите. Коя обаче бе тя? Виночерпецът не бе стоял през цялото време в залата и слънцебегачът, не знаеше защо момичето е било настанено на главната маса Другите фарадим седяха другаде: по каква причина тъкмо червенокосата беше удостоена с такава чест?

– Виждам, че най-сетне си се събудил.

Този глас – гласът на Негова Всесветлост – накара тялото на Криго тутакси да се сгърчи в седнало положение. Рьолстра стоеше в средата на килима, бе великолепен във виолетовата си копринена туника, извисяваше се над всичко и излъчваше гняв. Смазан, унизен, Криго заекна:

– Г-г-г-господарю...

– Два дни беше извън съзнание и дори когато се посвести, пак не те биваше за друго, освен да лежиш като труп. Каж ми какво стана онази нощ.

– Не зная – изрече тихо младият мъж. Прибра костеливите си колене под брадичката и ги обви с ръка. – Както ти ми бе наредил, наблюдавах. Имаше едно момиче...

– Момиче? Как изглеждаше това момиче?

– Червенокосо. Със зелени очи. Фаради – свъси вежди, за да се вгледа по-добре в мислената картина. – Има седем пръстена... не, шест; и един изумруд, даден ѝ не от първожрицата. Ние, тоест те, не използват много накити. Тя бе силна, господарю, и ме залови...

– Как се казва?

Криго поклати глава:

– Не знам, всесветли.

– Хайде, не са минали много години, откакто си напуснал Светилището. Когато си тръгвал, тя сигурно се е обучавала. Не ме гледай така, проклет да си, напрегни си мозъка! Искам да знам името ѝ!

Невикан, в ума на Криго изплува образ на нежно червенокосо момиченце, едно от десетките в Светилището, поверено на грижите на обучен вече слънцебегач, надменен и самоуверен, какъвто беше самият той по онова време. Все пак си я спомняше, спомняше си и името ѝ:

– Шонед – прошепна той.

– Шонед – повтори Рьолстра. – Тя е фаради, името и е Шонед... – произнесе замислено, на себе си: – Ако мога да я откъсна от Андраде...

Криго зяпна:

– Нима първожрицата е тук?

– Не те засяга – отвърна Върховният княз. Пристъпи към масата до леглото и надникна в наполовина празната кана; усмихна се студено: – Допий си, Криго. Трябва да си жаден.

Слънцебегачът се подчини, докато Рьолстра излезе от шатрата. После младият мъж се облегна назад и се постара да осмисли чутото: Андраде беше тук. Обзе го ужас, внезапно и изненадващо заменен от радостно озарение – ако първожрицата узнаеше, че слънцебегачът, смятан от нея дълги години за мъртъв, е още жив, това щеше да бъде краят на могъществото на Негова Всесветлост. Той, Криго, жалката отрепка, би могъл да събори страшния властелин в праха! Нещастникът прегърна тази мисъл като дългоочаквана любовница, ала само след миг потръпна цял и от съществуването му се изпари всичко, освен драната. Рьолстра никога нямаше да го доведе тук, ако се опасяваше от предателство. Криго

нямаше никаква власт над никого, най-малкото над Върховния княз. Играта, както винаги, принадлежеше само на Рьолстра.

* * *

Целувката, с която Тобин пожела на съпруга си добро утро, имаше такова въздействие, че той се опита да я дръпне обратно при себе си в постелята. Когато тя се възпротиви със смях, Чей отвори очи. И зяпна: жена му беше напълно облечена, косата ѝ – събрана в строг и изискан кок на тила, на колана ѝ – голяма, плътно натъпкана кожена кесия. Господарят на Радзин нададе звук, в който се смесваха смях и ръмжене:

– Велика Богиньо! Тръгнала си пак да ме разоряваш!

– Не само това, но и да се веселя от все сърце, докато го правя – подразни го Тобин. – Хайде, размърдай се, ленивецо. Слънцето отдавна изгря. Знаеш много добре, че всичко, което похарча на панаира, ти се връща на конните състезания, когато двамата с Аккал излизате първи.

– Значи пръскаш толкова много пари единствено за да ме подбуждаш да побеждавам? – изгледа я мрачно той.

– О, Чей, така добре ме познаваш!... Както и да е. Впрочем не всичко в кесията е наше. Има и от мама, която ми поръча да купя едно-друго за Роан, а и братлето ми не остана по-назад. Даде ми доста пари, които да похарча, както ми е угодно. Поне такива бяха думите му, но онова, което всъщност искаше да каже, бе да намеря подаръци за Шонед.

– И тя ли идва с теб?

– То се знае. – Тобин целуна още веднъж повелителя си. – Явно ставам предугадима. Току-виж си започнал и да скучаеш с мен.

На излизане тя му подхвърли дрехите, а във, под топлите лъчи на вече изкачилото се доста високо слънце, се протегна широко и вдъхна въздух с пълни гърди. Необичайни ухания погъделичкаха ноздрите ѝ; Тобин сладко кихна и се запъти към шатрата на Шонед и Камигуен, където двете момичета я чакаха. С тях имаше и един млад фаради, който бе представен на принцесата като Мит.

– Ако на твоє високородие е угодно, днес ще я съпровождам при обиколката ѝ – произнесе тържествено той, с изящен поклон, досущ като Чейнал.

– Много мило от твоя страна – отвърна гальовно Тобин. – Би могъл да носиш покупките.

Мит въздъхна:

– Точно това имаше пред вид и Ками, твоє високородие.

– Ще се радвам, ако всички ме назовават по име и зарежете това

глупаво титулуване – каза принцесата, щом потеглиха.

– Благодаря – изрече свенливо Камигуен. – За моите приятели аз съм Ками. А Шонед... ако не обещае, че ще си купи нещо наистина хубаво, ще издам какъв ѝ беше прякорът като малка!

– Да не си посмяла! – извика Шонед, с весело престорена ярост. – Хич не си мисли, че и аз няма да издам всичко, което знам за теб!... Не, не се тревожи, Ками. Смятам да похарча и последното си петаче. Никога по-рано не съм била на риалски панаир. Дали е вярно, че тук може да се намери всичко, както разказват, тв... Тобин? – поправи се тя усмихната.

– И повече дори – увери я бъдещата и зълва.

Четиримата се наредиха на опашката за моста, по който се отиваше на самото тържище. Точно над моста, нагоре по реката, до пристана се полюляваше леко баржата на Върховния княз. Виолетовите платна бяха навити и плътно пристегнати към мачтите. Тобин извърна очи, твърдо решена да не позволи никаква мисъл за политика да помрачи този първи ден от Риалата.

– Щом ще пазаруваш, Шонед – каза тя на глас – моля те, оглеждай се за неща, които биха харесали на синовете ми. В пристанището на Радзин се стичат всякакви стоки, но ми се ще да намеря за момчетата нещо наистина необикновено.

Мит бе готов да проправи с рамене през тълпата път на трите си господарки, но Тобин му обясни, че днес съсловните привилегии не важат. Предимство имат онези, които са се наредили по-рано, всички са обявени за равни на опашката, за да се избягнат глупави спорове за знатност и значимост. Стигаше, че на официалните събирания се губеше много време в такива безсмислени препирни. Поне веселият и непринуден празник на панаира трябваше да бъде освободен от тях. Докато прекосяваха моста, Камигуен бе вперила поглед право напред, с мрачно застинало лице. Тобин забеляза и се усмихна съчувствено.

– Само да видиш вода и ти прилошава, нали?

– Даже да гледам вълните да се разбиват в крайбрежните скали ми е достатъчно.

– И с теб ли е така, Шонед?

Мит се изкиска:

– Никога няма да я накараш да го признае.

– Не, с мен не е толкова зле – отвърна зеленооката слънцобегачка. – Бащиното ми владение се казва Речното пасбище. Прекарала съм там немалко зими, тъй че съм имала възможност да посвикна с водата.

Впрочем край вода съм живяла целия си живот – тя загатваше за разположението на Светилището, което се намиреше на върха на висок, скалист морски нос в княжество Осетия. Но Тобин не обърна внимание, защото бе впечатлена от споменаването на Речното пасбище. Веждите и се извиха учудено: Речното пасбище беше наследствено владение за потомците на Сир, й това означаваше, че Шонед е от по-висок произход, отколкото бе предполагала бъдещата й зълва. За нея самата тази подробност нямаше значение. Що се касае до васалите на брат й обаче, една годеница от знатно коляно щеше да ги очарова повече от пришълка без зестра. Тобин си напомни да спомене произхода на момичето където трябва. Почуди се защо Роан и Андраде бяха пропуснали да го направят досега.

Мит бе истинска находка в ролята на товарен кон. На панаира изобилстваха стоки от целия материк в такова пъстро разнообразие, че на човек му се замайваше главата. Тобин купуваше като невидяла, а и Камигуен не си поплюваше: двете грабеха игли, конци за вземо, свещи, гърнчарски изделия, резбовани ковчежета, фиронски кристал, рисувани кутийки с различни смеси за чай; монетите звънливо се сипеха от кесииите им в шепите на търговците, придобивките, увивани с шеметна бързина, се трупаха у Мит. Той най-напред ги складираше из дрехите си, но много скоро не му останаха ни джобове, ни гънки. Тогава си набави торба с връвчици, която се напълни почти веднага и Мит купи втора. Не бе за чудене, че всеки път, когато Тобин заръчаше на продавача да отнесе покупката в шатрата на княз Роан, очите на момъка признателно грейваха.

Шонед попипваше предлаганите стоки, но не купуваше нищо. Към обяд тя нагости компанията с вкусен, хляб, замесен с билки, със сирене и плодове. Имаше и по бутилка боровинково вино за всекиго. Седяха в една от беседките с увивни растения, които красяха старателно култивирания речен бряг, ядяха и се смееха, слушайки как Мит философства дали дървените греди или цъфтящите лози крепят старинния свод над главите им.

Шонед отпуши виното с думите:

– Правят го в онзи край на Сир, откъдето съм родом. От момиченце не съм го вкусвала. – Тя си отпи с наслада, за миг затвори очи, преглътна и се усмихна радостно: – Великолепно е!

– Хайде отвори бързо и моето тогава – примоли се Мит. – Гърлото ми май е на мнение, че сме пак в Пустинята.

След обедата и четиримата се отдадоха на почивка. От реката

подухваше разхлаждащ нежен ветрец, наситен с благоуханието на алените и сини цветове над главите им. Край беседката им минаваха други гости на панаира и поздравяваха с почит, а Тобин любезно им отговаряше, като в същото време не преставаше да осведомява Шонед за имената и живота им. Момичето трябваше да научи с какви хора ще има работа като съпруга на владетел. Всъщност не присъстваха много аtrim, само най-важните, ползващите се с най-голямо благоволение от страна на сеньора и младите и неженени като господаря Елтанин от Тиглат в Пустинята. Тобин запита Шонед защо брат й Дави го няма.

Слънцебегачката издаде кратък презрителен звук:

– Дави напуска Речното пасбище само веднъж годишно, за да се поклони и издължи на княз Халдор в Киат. Предполагам, жена му се бои, че някой селянин ще го ощети с едно, дори с цели две зърна жито, ако отсъства по-често. Доста е стисната моята снаха.

– Господарката Висла – обади се язвително и Камигуен – е доста повече от доста стисната. Хайде, Шонед, не крий, че е вярно. Досвидя й се да ти отпусне зестра и затова те прати в Светилището. И после нито веднъж не я е канила да се отбие вкъщи – добави към Тобин.

– Чувала съм, че Речното пасбище е много красиво – произнесе последната, докато наум отбелязваше като ново предимство това, че Шонед вече няма връзки със Сир. Отказан й бе покрив в родния дом, значи щеше да намери такъв в Цитаделата и да се привърже към земята на съпруга си. Княгинята стана и отгърси полата си от трохите: – Все още не съм намерила нищо за моите момчета, а и Шонед не е похарчила пари за нищо друго, освен за гощавката, за която още веднъж й благодарярим. Имаме да обикаляме още.

Ками смушка Мит, който се беше проснал на шарена сянка и сладко дремеше:

– Събуди се, тръгваме пак.

– А? – надигна се той. – О, извинявайте... Водете, благородни господа – старият кон има силици да извърви още мяра-две, но ще трябва да бъде добре нахранен и напоен довечера.

– Вероятно ще ти се удаде да убедиш Хилдрет и да те срещеш – закачи го Шонед, и Мит се начумери, за да прикрие червенината, плъзнала по страните му, когато бе споменато името на хубавата слънцебегачка.

Четиримата се върнаха сред гъмжилото от народ, сергии и бараки. Ето че Камигуен нададе радостен вик, съзряла изложени за продан гиздави лютни и веднага с впусна в пазарлък за една, инкрустирана с бяла сърцевина от лосово копито. Тобин омаяно пристъпи към съседната

сергия, където копринени панделки грееха във всички цветове на дъгата, но развълнуваният зов на Шонед я привлече в съседното, пълно с играчки дюкянче. Момичето държеше в ръце две фигури на ездачи, изрязани от дърво и нагиздени едната в червена туника и бял плащ, а другата в червен плащ и бяла туника:

– Седлата са от чиста кожа – съобщи слънцбегащата с възторг – стремената са съвсем истински, мечове те се вадят от ножниците, а главите и ръцете на ездачите могат да мърдат. Не са ли чудни?

Всяка фигура бе висока две педи и изработена с рядко майсторство. Тобин знаеше, че близнаците ще полудеят да ги имат:

– А са и в цветовете на Чейнал! – възкликна тя очарована. – Благодаря ти, че ги намери, Шонед! – После се обърна към продавача, който всъщност ги бе направил и сега се надуваше от гордост. Измери го от глава до пети и сложи началото на пазарлъка: – Колко ще заявиш, че струват?

Шонед не се присъедини. Тя бе попаднала на друга прелестна находка и Тобин с крайчеца на окоото я наблюдаваше как съзерцава нагиздена по последна мода кукличка от глазирана керамика. Огромни сини очи намигаха от хубавичкото лице, увенчано от великолепна прическа – косите бяха от фини нишки коприна, сплетени в златисторуси плитки.

– Ако само познавах някой, който има малко момиченце – промълви Шонед замечтано, с лека печал.

– Би могла ти самата да имаш – отговори ѝ Тобин в същия тон.

– На съвсем разумна цена, твое благородие – обади се продавачът, надушил и друга сделка, – щастие за всяко дете, с допълнителна рокличка за смяна. Ето, да ти покажа – от някакво ковчеже мъжът извади и разгъна богата дреха от розова коприна, обсипана с кристални мъниста – Виж как тези мъниста се връзват с огърлицата! – изтъкна той. – Коя мъничка господарка не би обожавала кукла като тази? Ако още си нямаш чедо в люлката, твое благородие, помисли за деня, когато ще добиеш, и си представи как щерката ти играе с това съкровище!

Усмивка леко изви нагоре тъгълчетата на устните на Шонед. Но преди да успее да проговори, някой я блъсна в гърба така силно, че едва не изпусна куклата. Смаяна и разгневена едновременно, тя се извърна и чу остър глас да я нарича „трмава кранта“. Но когато и Тобин изви шия и впери леден взор по посока на оскърблението, гласът тутакси стана елейно сладък:

– О, прости, братовчедке! Някой залитна и се удари в нас.

– Извинени сте – отговори Тобин, гледайки Нейно високородие княгиня Пандсала право в широко отворените тъмнокафяви очи. – Братовчедки – добави тя, когато Ианте също се показа до сестра си. В уж учтивото обръщение Зеавовата дъщеря успя да вложи невероятна язвителност: предния ден на пристана се беше запознала и с двете и мигновено ги бе намразила. Роан женен за някоя от тях? Как ли не!

Ианте хвърли бърз поглед към Шонед и рече:

– Много умно от твоя страна да доведеш придворната си. Със Сала мислехме само да пообиколим, но ни харесаха толкова много неща, че щеше да се наложи да носим покупките си сами. Виждам, че ще ни бъде спестено...

Тобин изпъна гръб и застина. Гласът ѝ обаче не бе по-малко сладък от този на Ианте:

– Зная колко затворено сте живели толкова години в палата на Канарата, братовчедке, но без съмнение разпознавате пръстените, които отличават фарадим. Позволете да представя господарката Шонед на ваши високородия.

– О, моля за извинение – изгугука Ианте. – Пръстите ѝ бяха скрити в гънките на кукленската рокля.

Чиста лъжа, отбеляза мислено Тобин. Изумрудът можеше да им избодят очите. Шонед междувременно си бе възвърнала спокойствието и дори лекичко се усмихваше, но в зелените ѝ зеници танцуваше опасна светлинка.

Тобин продължи:

– Тъкмо избирахме подаръци за близки дечица. Вие имате толкова много сестрички, сигурно бихте могли да ни посъветвате. Не се съмнявам, че сте играли с играчките им, за да ги забавлявате, разбира се...

Трънчето попадна на уязвимо място, но Ианте прояви находчивост и мина в тактическо отстъпление, преструвайки се, че не е чула. Вместо това произнесе въпросително:

– Шонед ли? О, но да, слънцобегачката, която първожрицата Андраде предлага за невеста на княз Роан. Цялата Риала говори за това.

Пандсала сръга сестра си:

– Смущаваш я, Ианте.

– Ни най-малко – отвърна със завидна самоувереност Шонед. – Може някой друг да ни е сватосвал, но аз не съм дала дума. Нейно високородие княгиня Тобин възхвалява брат си щедро и красноречиво, но аз го намирам малко... – тя довърши не с думи, а с присъщото ѝ изящно свиране на раменете, което можеше да означава всичко.

Тобин се възхити на смелостта, с която момичето влезе в бой. Все пак нямаше да е зле да ѝ помогне:

– Мъжете са си такива! – поде и тя. – Нужна е жена, която да ги научи на мъдрост, тъкмо жена като теб, Шонед! Но за личните грижи на брат си съм се заклела да не клюкарствам – принцесата намекна с очи, че всъщност нищо не би ѝ доставило по-голямо удоволствие.

Ианте отбеляза със свенлив гласец:

– Самият княз Роан като че ли е лична грижа на цялата Риала. Впрочем, надявам се, господарко Шонед, че ще бъдеш доволна от играчките, дори Негова светлост да не е. Сала, да вървим – обърна се тя към сестра си – довиждане, братовчедке.

Двете тръгнаха и скоро изчезнаха в тълпата. Тобин шепнешком преброи до тридесет, преди да изругае полугласно, но сочно: една особено скверна ругатня, която би ужасила съпруга ѝ (макар че тя я беше научила тъкмо от него). Усмивката на Шонед се скри, а гъстите ѝ ресници се спуснаха и засенчиха очите ѝ, искрящи от ярост.

– Кучки. Хвани едната, удари другата – изказа се Тобин. – Не им обръщай внимание.

– Да не искаш да ги изкараш слаби и безобидни същества? Ако Роан вземе някоя от тях за съпруга, надали ще живее много след раждането на първия си син!... Но, Богинята е свидетел, Тобин, толкова са красиви...

– А ти нима не си?

Появи се Камигуен, понесла тържествуващо лютнята, и Шонед се впусна да хвали придобивката ѝ с трескаво разточителство от думи. Тобин я съжали и се зарече, че няма да позволи „проклетите кучки“ да им развалят удоволствието; важното беше колкото може по-бързо да отдалечи Шонед от това място и тя намери как. Плати ездачите, нареди да бъдат увити и изпратени в шатрата ѝ, както и куклата, и заяви:

– Шонед, Ками, сега отиваме при златарите! А после...

– Не – промълви Шонед тихо, но решително – без куклата. – Постами разкошното изделие на тезгяха. – Благодаря, че ми я показа, добри човече. Вярвам, че някое момиченце ще има късмет да ѝ се радва, но аз съм вече порасла, на мен ми трябва други играчки. Ками, сега ще видиш желанието ти да се сбъдва.

Плановете на Тобин се изпариха като мараня в силното слънце. Двете с Камигуен, донякъде изненадани – бяха свикнали по-скоро те да водят – последваха Шонед, а Мит закричи след тях безмълвен и услужлив. Отминаваха сергии и навеси, барачки и дюкянчета с килими,

одеяла, седла, медни съдове, пергаментови свитъци... Нищо от тези богатства не спря погледа на Шонед. Тя се стремеше към точно определена цел, както личеше по ритъма на стъпките и. Пренебрегна и изобилието от мебели, кожени изделия, рисувано стъкло, Само на едно място се задържа, колкото да купи синя свещ. Закрачи отново и накрая спря пред барачката на търговец на коприни. След като два-три мига проучва с вискателен поглед стоките, Шонед посочи повелително топ тъкан, почти скрит в ъгъла:

– Искам да видя онзи плат – съобщи тя.

Мъжът я изгледа недоверчиво отгоре, до долу, явно съдейки за платежоспособността ѝ по съвсем простото облекло. Може би щеше да откаже, но Тобин, застанала до бъдещата си снаха и мъничко зад нея, му даде властно знак с вдигнат пръст и кимване. Търговецът сви рамене и измъкна топа. Без да бърза разстла плата върху тезгяха.

Бе бледокремав копринен брокат – тежък, плътен и възграпав. По цялата му повърхност лъкатушеха очертания на цветя и листа, извезани със сребърни нишки; те го правеха още по-корав. На слънце бе ослепителен, а при светлината на факлите щеше да грее, сякаш е направен от звезди.

– Да – одобри Шонед. – Пригответе ми го за празника на Закриването.

– Невъзможно! – изскимтя мъжът.

– Няма невъзможни неща. Ще изпратя някого при теб с кройката, и не я ли изпълниш точно, Богинята да ти е на помощ. – Тя мълчаливо протегна ръка и Камигуен сложи в дланта ѝ кесия. Шонед отброи няколко жълтици, претегли ги в шепата: – Това ти е за предплата, другото ще получиш, когато видя готова роклята си. И за тази цена, драги, очаквам толкова ситни бодове, че да не се и виждат.

– Да, разбира се, господарке – промълви едва чуто мъжът, докато тя отронваше една по една в протегнатата му длан монетите.

– Тъй си и мислех. – Шонед се отправи към съседа му, от когото купи бяла ленена долна риза, толкова проста, колкото брокатът бе пищен. Придобивката бе увита и връчена на Мит, който с философска примиреност прибави новия пакет към останалите. След това четиримата спряха пред открита сергия с изделия от фиронски кристал, които пръскаха искри на десет разкрача околоръст. Ками, която бе родом от Фирон, даде ценни съвети на познавачка и благодарение на тях Шонед си тръгна с два сини, превъзходно гравирани бокала. Отбиха се и при друг търговец, където тя купи чифт пантофки, подхождащи на роклята, след

това взе и бутилка отлично сирско вино и най-сетне се укроти.

Върнаха се обратно по същия път, сиреч по моста, като Мит се преструваше, че едва пази равновесие под тежестта на многобройния си товар:

– Ще се посветя на отшелничество, ще се оттегля от този мамеш, шумен и грешен свят, далече от жени и още повече от търговци! Ала пак, благородни ми господарки, ще кажа, че за мен беше удоволствие да ви гледам как пръскате пари, които излизат не от моята, а от чужда хазна...

Той тръгна да остави покупките в шатрата на Тобин, а жените продължиха покрай реката, докато намериха уединено местенце под едно дърво. Камигуен седна, обърнала решително гръб на водите, и гушна лютнята.

– Май си забравила, че Оствел не чете ноти – забеляза Шонед.

– Да, но има чудесен глас и пее много хубаво! А и сам каза веднъж, че винаги е искал да се научи да свири. Тази лютня ще бъде подаръкът ми за него по случай сватбата ни – намигна тя. – Той не го знае още, милият, ала празникът на Закриването ще включи и нашето „обвързване в свещен съюз“, както го наричат.

– Много се радвам – изрече ласкаво Тобин. – Чейнал и аз ще прием за вас. А сега дали някоя от вас ще бъде тъй добра да ме осветли какво именно купи Шонед и с каква цел?

Двете слънцебегачки си размениха усмивка. Камигуен отговори:

– Шонед има едно сериозно предимство пред принцесите. Те са девствени.

– До връхчетата на ноктите на краката – потвърди.

– Цял живот са били затворени в татковия палат...

Тобин се разсмя от сърце и също се включи:

– Без да имат дори братче, което да им покаже разликата между момичета и момчета...

– Даже и да им беше известна тази разлика въпреки, едва ли биха знаели какво да правят с нея!

– Баща ми казваше, че жената се различава от девойката по това как полюшва хълбоци – спомни си Тобин. – И бих могла да се закълна, че се досети още на сутринта след първата нощ, когато Чей и аз... – порумения, тя не довърши.

– Предполагам, че тази нощ малко е била изпреварила сватбата? – подкачи я Шонед.

– Малко – призна принцесата. – Но щом се готвиш да съблазняваш

брат ми, това със сигурност означава, че ще се омъжиш за него, нали? – Слънцебегачката спусна утвърдително клепки. – О, Шонед, какво облекчение е да го узная!

– Аз през цялото време го знаех! – Ками се изсмя тържествуващо, но без злоба, и смушка игриво приятелката си.

– Не си знаела!... Не и със сигурност поне!... Хайде, Ками, кажи, че по-добре умея да се преструвам; иначе не бих могла да се надявам да заблудя когото и да било...

– Е, знаеш, че ме държеше в напрежение – успокой я Ками После се обърна към Тобин: – Само че не се готвим просто за съблазняване. Владеем някои вълшебства, на които уж никой не бива да ни учи, докато не заслужим най-малко осем пръстена. Андрaде не знае, че сме ги научили. – Чернооката питомка на Светилището въздъхна: – Оствел никога не ми е давал основание да прибягна до тях. А би било забавно да опитам.

Тобин изви вежди като сърпове и Шонед бързо добави:

– Не, не, в тях няма заплаха за живота! Само мъничко Огън, замрежен тук и там – заради него купих свещта – и нищо, което да използваш срещу мъжа против волята му. Всъщност мисля, че виното свършва главната работа – тя намигна на Камигуен.

– Как бих могла да помогна? – запита Тобин.

– Само ми кажи спи ли някой друг в шатрата, освен брат ти.

– Валвис, оръженосецът му.

– О, той ще бъде в течение, и без друго е на моя страна. Ако ти успееш да уредиш охраната да гледа в обратната посока, аз се наемам с останалото.

– Уредено е вече. Но... – принцесата се озърна, за да се увери, че никой няма да чуе, после се наклони напред: – Давам помощта и благословията си, но искам да се науча и аз...

Камигуен се разсмя:

– На драго сърце! Как обаче ще обясниш на господаря Чейнал откъде си придобила тези умения?

Тобин изящно махна с ръка и измърка:

– Господарят няма да има нито сили, нито дъх да попита, Камигуен.

* * *

След обяд в съвсем тесния кръг на Негова светлост Клуца, княз на Ливадна земя, и Негово благородие Джервис, господар на Ваес, Рьолст-ра се качи пак на закотвената баржа и прекара час-два с наложницата и

дъщерите си. Нямахме други ангажменти – първият ден на Риалата винаги биваше празен, защото никаква истинска работа не се вършеше, докато панаирът бе в разгара си и всички се тълпяха там, знатните ведно с простолудието. Рьолстра обаче твърдо се беше задържал настрана: бе останал в шатрата си, където всички владетели бяха дошли да му засвидетелстват почит. Той ги приемаше с любезно достойнство и разменяше с всекиго по няколко думи – скучно задължение, от което единствената облага беше тази, че от време на време някой бърбивец неволно ръсваше сведения и даваше на Върховния княз храна за размисъл. Ала съгледвачите вършеха работата си тъй добре, че Негова всесветлост всъщност не бе научил през този ден нищо истински ново.

Той обаче със задоволство установи, че винаги има още нещо, докато седеше в „градината си от живи цветя“, както се беше изразил малкият лигльо, племенникът на първожрицата, и на чаша вино със сладки слушаше Ианте и Пандсала. Както бе наредил, те бяха отишли на панаира, за да добият впечатления от слънцебегачката Шонед; сега споделяха:

– Кльоцава като скелет – Ианте бе сбърчила носле в отговор на Палайлиния въпрос как изглежда момичето – само кожа и кости, а по лицето ѝ лунички и отблъскващ загар от лятото, прекарано в Пустинята.

Пандсала възрази.

– На мен ми се стори хубава. И то доста. И изобщо нямаше лунички.

– Тогава са били петна от мръсотия!

Найдра вдигна очи от ръкоделието си.

– Та какво друго да очаква човек? Фаради са черноработници и нищо повече.

По даден от Рьолстра знак Палайла зададе ключовия въпрос:

– Вярно ли е, че я сватосват за Роан?

Отзова се Гевина:

– Снощи наредих на прислужницата си да разприказва един от техните слуги. Хората в Роановия лагер с раздвоени: момичето било пристигнало по заповед на Андраде да се омъжва за княза, но той не я искал. Нещо повече, казват, че и тя не го искала...

Ленала се прокашля:

– Роан е много красив.

Рьолстра я удостои с поглед, преливащ от търпелива доброта:

– Колко си наблюдателна, дете мое.

– Гевина казва истината – намеси се и Пандсала – Този следобед момичето заяви пред мен самата, че не е сигурна дали князът ѝ харесва;

на нейно място аз...

– Много е хубав наистина – повтори Ленала, охрабрила се от ласкавите думи на баща си.

Ианте внезапно стана, приближи се до кадифената лежанка, в която Палайла почиваше, и пхна една възглавница зад гърба ѝ. Наложницата се вцепени. Но мургавата девойка я гледаше невинно и с изключителна загриженост попита:

– Така по-добре ли е?

– Съвсем добре съм – срязва я тя. Рьолстра затули с шепа усмивката си. Понякога му липсваше възбудата, с която навремето бяха изпълвали дните му няколкото наложници, ненавиждащи се една друга и съревноваващи се да го спечелят, но ето че стълкновенията между единствената останала и дъщерите му бяха не по-малко забавни. Това му припомни Аладра – единствената истински мила жена, която го бе привлякла след смъртта на съпругата му Лаланте. Аладра беше и чудесна любовница, но той се познаваше достатъчно, за да се залъгва, че нежната ѝ кротост нямаше да му омръзне по-късно. Добре беше, че тя почина млада и му остави само хубавите спомени: ако бе продължила да живее, щеше да въдвори по целия палат обич и мир, в чиято атмосфера той би издъхнал от скука и отвращение.

Ианте, след като се върна на мястото си край прозорците, поде отново:

– Княгиня Тобин, изглежда подкрепя Шонед. Поне счете за важно да го заяви.

– Каза също, че Роан не бил много по нейния вкус – добави Пандсала. – Смятам тези ѝ думи за доста по-важни: те разкриват характера ѝ. Струва ми се, че Шонед не би изпълнявала покорно желанията на първожрицата, ако противоречат на нейните собствени. Откровено казано, тя ми прави впечатление на невероятно упорита.

– Все повече я харесвам – промълви Рьолстра, уж само на себе си, ала всъщност умишлено, за да провери как ще посрещнат думите му присъстващите. Усмивчица накъдри устните на Ианте, Палайла присви очи, а останалите запротестираха в един глас как може да я харесва, когато знае, че непокорните жени са глупави. Рьолстра вдигна длан, за да въдвори тишина:

– Не съм искал да засегна никоя измежду вас, безценни мои. Вие знаете как подобава да се държите. Мисълта ми беше, че нейното вироглавство просто ще ви улесни да изпъкнете, когато човек неизбежно ви сравни с нея – и превъзходството ви ще проличи.

Палайла морно махна с ръка (Ръолстра неочаквано забеляза колко надебелели и подпухнали са пръстите ѝ) и каза на девойките:

– Интересът, който ще проявите към него, ще бъде балсам за честолюбието му подир нейното безразличие. Не забравяйте, мили мои, да бъдете кротки и гальовни: мъжете не обичат да им се противоречи. А Роан е и много млад, той ще желае да бъде обграден с внимание, да чувства, че като мъж е важен и му се възхищават.

– Той много ми хареса – каза Ленала с копнеж.

– Всички разбираме това, мое съкровище – отговори баща и.

На сбирката бе сложен край. Дъщерите се върнаха на брега и се ратотидоха по шатрите си; Ръолстра обаче остана още известно време при Палайла. Беше му противно да я гледа, но знаеше, че инстинктите ѝ работят все тъй безупречно. Изви въпросително вежда:

– И така?

– Пандсала го иска силно, Ианте си придава вид на равнодушна, ала е не по-малко заинтересувана. Бих заложила все пак на Сала.

– Може да отведе нещата твърде далеч.

– Тя не е глупава, господарю. Разликата между двете е тази, че Ианте разчита премного на ума си, а Роан е твърде млад, за да цени ума у една жена. – Хитрата кройка на робата до голяма степен прикриваше надрелите ѝ форми, но по пръстите ѝ нямаше пръстени – Палайла вече не можеше да ги слага и сваля – а гривните върху китките и се впиваха в подпухналата плът. Тя забеляза, че Ръолстра я изучава, и му се усмихна прелъстително с все още красивите си устни, очи и страни. За миг мисълта за насладите, които би могла да му дари даже в това си състояние, изкуши Върховния княз; но бе почти веднага изместена от друга мисъл – за едно тъничко момиче с червена коса и силен слънчев загар, момиче, с което той все още не се бе срещнал лице в лице, ала възнамеряваше скоро да го направи.

– Ще останеш ли тази вечер при мен, господарю? – покани го Палайла.

– Не, трябва да се явя на някои други места – усмихнат излъга той. Запъти се към вратата, но спря. – Защо Пандсала?

– Защо не?

– По-рано ти беше за Ианте.

– По-рано не бях виждала Роан.

– Навярно си права, скъпа. Лека нощ. Сладки сънища.

Глава 12

Едва минал първият ден от Риалата, Роан вече бе изтощен до крайност от усилието да се преструва на наивник в угода на Върховния княз. Сърдеше се, че трябва да прави това, и не му ставаше по-леко от мисълта, че ролята си е наложил сам. Планът, който в началото на лятото му се бе сторил толкова хитър, изискваше по-сериозни усилия, отколкото си беше представял въобще – и не само заради неочакваното прибавяне на Шонед като величина, с която трябваше да се съобразява. Но скоро взе да му става ясно: кроежите в началото бяха дело на княз, очакващ да наследи престола, на младо и зелено момче, прекарало целия си дотогавашен живот на втори план (нещо не особено трудно, в могъщото и засенчващо присъствие на баща му), слушайки, гледайки и стараяйки се да научи всичко от всеки човек, пресякъл неговия път. Да заблуждава Негова всесветлост, че е глупак, за Роан най-напред се явяваше своето рода продължение на това да мами околните, че е невзрачен и посредствен – в което бе преуспявал дълги години. Ала междувременно той бе познал властта. Не само се бе излюпил: бе разгърнал крилетата си и дори бе летял. Беше си доказал, че в смъртен бой – като този с дракона, убил баща му – може да прояви и ловкост, и присъствие на духа, и бързина на ума; също беше изпитал силата на Огъня: срещата с Шонед му откри друг вид власт, свръхестествена и несъкрусима, власт, която го свързваше навеки със зеленоокото момиче и можеше да изпепели душата му. Трети вид власт му се разкри, когато оглавяваше церемонията край кладата на баща си, когато яздеше начело на шествието, тръгнало за Големия лов, и после седеше по-високо от всички на трапезата в Тържествената зала – властта на бъдещ повелител на Пустинята. Най-сетне, призна си Роан, пътуването от Цитаделата дотук му беше позволило да вкуси и непозната по-рано свобода: без родителска или друга опека, той се разпореждаше с всички, сам решаваше всичко... Не беше лесно прочее да се преструва на идиот човек, който знае, че напълно заслужава водаческо място, макар все още да не го е заявил.

Роан ужик следваше съветите на васалите си, и това бе нещо добро, не само защото тези достойни мъже даваха мъдри предложения, а и защото го предпазваше от изкушението да им покаже кой всъщност запоядва – подобно поведение, макар напълно подобаващо и оправдано, щеше да разруши впечатлението, което се мъчеше да създаде с толкова усилия. Важно бе другите знатни господари на Риалата да останат

твърдо убедени, че Зеавовият наследник трябва да се напътства като малко дете – че от дракона е излязло агънце. Роан виждаше, че старанията му дават плод, ала напрежението му струваше много.

Рьолстра увеличаваше тревогите на Роан и като постоянно загатваше за дъщерите си, тоест за изгодите от евентуален брачен съюз. Например на предиобедния съвет в шатрата на Негова всесветлост, където младежът вземаше участие заедно с другите князе, Найдра и Ленала присъстваха също, наливаха му вино и го поглъщаха с погледи; присъстващите виждаха всичко и по-въздържаните от тях си смигаха, а по-невъздържаните се мушкаха един друг в ребрата. По пладне, когато имаше почивка, Гевина и Ианте се появиха с освежителни напитки; князете взеха открито да се хият и да се ръгат с лакти, а Роан почервения до уши. „Поне сега изглеждам наистина глупак“ – каза си тъжно той. Но това не му пречеше да преценява най-хладнокръвно качествата на всяка отделна дъщеря и да противостои с разсъдка си на нежеланото въздействие, което чаровете им биха могли да имат върху него. Впрочем и шестте бяха далеч от съвършенството, вплътено в Шонед, и както на времето всички жени в Цитаделата бяха бледнели при сравнението с нея, така сега и техни високородия биваха затъмнени: по-точно осветени така безмилостно, че недостатъците им изпъкваха до един. Гевина например бе склонна да се киска за щяло и нещяло; Рузалка гледаше младежа така, сякаш той принадлежеше към съвършено различен от нея самата човешки вид и от лицето ѝ не слизаше удивеното изражение, все едно ѝ се струваше невероятно той като другите мъже да яде, да пие и да си почесва носа... Роан благодареше на Богинята, че Шонед се смее с искрен смях и го приема естествено, без глупави предразсъдъци.

Найдра бе много хубава, ако човек харесва жени от нейния тип, ала той бе изграждал своя вкус по майка си и сестра си (едната – русокока, синеока и белолика, другата – с черни коси и очи и златисторумена смуглота) и я намираще просто „възкафява“. Освен това тя често се заглеждала в скута му, сякаш мереше мъжествеността му, и прикритата ѝ похотливост го отвращаваше. Още един повод Впрочем да благодари на Шонед, задето бе откровено чувствена. Благодарен бе и за способността ѝ да мисли – всеки път, когато срещнеш погледа на Ленала, втората сред законните дъщери на Негова всесветлост: тя му се любоваше непресторено, и Роан навярно би се чувствал поласкан от такова открито възхищение, ако в очите ѝ личеше поне капка ум. Отсега още той съжаляваше нещастника, който би се оженил за тази напълно безмозъчна княгиня.

Другите две обаче бяха неоспоримо красиви. С блестящи коси, очи и тен, с ярки устни и грациозни движения, те се държаха не като момиченца, а напълно като жени. Пандсала бе подчертано хладна, с което сигурно целеше да го заинтригува и увлече, докато Ианте му отправяше недвусмислена покана с очи всеки път, когато го погледнеше. Роан проявяваше достатъчно честност към себе си, за да си признае, че ако я нямаше Шонед, наистина щеше да се изкуши от Пандсала и почти да не устои на Ианте. В този ред на мисли той започваше да открива, че битността на млад, хубав и състоятелен владетел носи немало радости.

Всички приятни усещания обаче хвъркнаха, когато след края на съвета Рьолстра го задържа за разговор насаме. Върховният княз отбеляза развеселен:

– Моите момичета не могат да откъснат очи от теб, братовчеде! Твърде дълго съм ги държал на Канарата, където няма много млади мъже за гледане. Все пак ще страдам, когато ме напуснат...

Да не би да си мислеше, че „братовчедът“ ще го отърве от всичките наведнъж? Роан побърза да си придаде свенливо изражение и смотолевина нещо в смисъл, че техни високородия са много мили девойки. Рьолстра продължаваше.

– Ти би могъл да ми помогнеш по един дребен въпрос, който е свързан с тях; Безсилен съм да реша коя измежду дъщерите ми е най-хубава, и тук твоето мнение би било изключително ценно – майка ти бе една от големите красавици на своето време, а сестра ти е най-изключителната жена, която съм виждал.

Роан се измъкна от непосилната задача, като пак смотолевина нещо и бързо запита за добива на кунаксанска вълна; после заобсъжда с „братовчеда“ как да изтръгнат още отстъпки от стиснатия княз Дурикен. Бе довел до съвършенство умението да избягва, пламнал, темата за дъщерите на събеседника си, и да създава впечатлението, че само споменаването на момичетата го хвърля в такъв смут, щото трябва да се спасява в разговори по стопански или политически въпроси. От това умение ловко извличаше двойна полза: не само убеждаваше Негова всесветлост, че има насреща си простодушен хлапак, но и всеки път упорстваше (с пословичното упорство на глупавите хора) да се стигне до определено решение и обвързващо положение, което биваше тутакси скрепено, писмено.

Този ден можеше да бъде доволен от себе си – бе издействал от Върховния княз да подпише подновено споразумение относно Феруче: замъкът бе на Рьолстра, ала всички земи под него принадлежах на Роан

и неговия дом; още и договор за взаимна помощ в случай, че меридците нападнат било Пустинята, било Княжески предел и прекъснат търговията между тях. Накрая настоя за още един документ, в очите на Рьолстра глупост, но за него особено важен: с този документ властите на Княжески предел се задължаваха да провеждат преброяване на драконите всяка година преди началото на лятото, по време на полета им на север към планините Вереш.

Това впрочем даде на Рьолстра повод да спомене:

– Чух за първия ти дракон. Истински подвиг, братовчеде, достойно за възхвала! И да го изгориш после заедно с баща си, като фарадим пръснат пепелта и на двамата заедно по ветровете призори – о, зная, че Зеава сам би го пожелал.

– Не се срамувам да призная, че бях изгубил ума и дума от страх, когато видях дракона да идва насреща ми – отговори Роан.

– Само глупакът не се плаши от опасностите. Но само храбреците правят каквото трябва при все страха си.

Роан се съгласи, и то искрено. Предстоеше собствената му храброст да бъде подложена на тежко изпитание в най-скоро време – когато Ианте или Пандсала се постараят да останат с него насаме. Все пак бе приятно да те желаят, дори и заради нищо друго освен богатството и властта ти – а ако притежаваш и лични качества, толкова повече... Роан знаеше, че принцесите виждат в него не само изгодна партия за женитба, бе наясно със своята привлекателност като мъж и за миг, поласкан, усети нескромното изкушение да се поддаде на уловките им – само веднъж и единствено заради опита, който би могъл да придобие; но мигновено отхвърли тази мисъл. Такива неща не се правеха с принцеси. Особено пък когато си влюбен в друга жена, и то слънцебегачка. Роан въздъхна: какво време е да бъдеш човек с чест!

Вечерта на втория ден от Риалата княз Клута даде вечеря на открито. Бяха поканени всички князе и неколцина по-важни аtrim, и Роан благодареше в себе си, че политиката, търговията и отбраната са забравени и целият разговор се върти само около предстоящите конни състезания. Почти целият разговор.

– ...а по гърба ѝ се спуска водопад от коси, злати като огън! Невеоятно! – Княз Аджит, онзи с петте съпруги, примлясна с устни и се ухили на съседа си, господаря Беток. Двамата седяха точно срещу Роан на масата. – Беток, ти си млад и още не си се женил, но ще ти кажа от опит, че червенкосите са огън и пламък и отвън, отвътре!

– Тя е слънцебегачка – изсумтя Беток и с това премахна всички

съмнения за кого говореха. Роан затаи дъх. Господарят на хълмовете Ката си избра зряла слива купата, стисна я с два пръста, за да изкара костилката, свали кожицата с ножа си. Лапна сливата и заяви с пълна уста: – Те всичките до една са кучки. Оная, дето ми натресоха в замъка например – Беток изплю осмуканата кожица на тревата. – Една нощ беше студено и я помолих да призове малко огън, че да се топля. А тя ми вика – представяш ли си! – че мога да си задавя сам с кремък и огниво, или да накарам някого от безбройните слуги да свърши тая работа, ако не е по силите ми.

Аджит се ухили още по-широко, тъмните му очи блестяха похотливо на светлината от факлите:

– Ама ти се опита да я вкараш в леглото си, нали? Грешка, приятелю. И ако пак опиташ, Андраде ще ти скочи като вбесена драконица.

– Забелязвам, че на теб от това не ти минава пощявката.

– Пощелив съм си, вярно, ала и благодарозумен. Даже Рьолстра не се осмелява да гневи първожрицата. А тя, понякога си мисля, май е наистина вещица.

– Брей, чак сега ли забеляза? – подигра му се Беток. Че те всичките до една са вещици.

– Е! Но пък добрите жени са толкова скучни! Третата ми жена бе цяло чудо на тъпотата: най-интересното, което извърши през живота си, бе да умре, както спи!

„Дали наистина ме мислят за малоумен“ – помисли си Роан – „и вярват, че не чувам, когато говорят за леля ми току пред мен?“ По-важното обаче бе това, че Шонед явно бележеше завоевания, и той почувства едновременно самодоволство и ревност. После си каза, че сигурно щеше да изпитва само първото, ако беше призната негова избраница.

Замисли се за немного радостни неща, а когато най-сетне вдигна поглед, срещна очите на съседа си отдясно – князът на остров Дорвал, негова светлост Лейн – който явно отдавна бе чакал да го заговори:

– Предполагам, че няма да успея да те убедя да склониш господаря Чейнал да не участва в състезанията утре? Поне го накарай да се откаже от половината обиколки: лишава от удоволствие и зрители, и участници, защото винаги излиза пръв.

Роан се засмя. Той обичаше стареца – и сина му Чадрик, който бе служил като оръженосец в Цитаделата през детството му.

– Ако му забраниш да участва, ще лишиш него от удоволствие. От удоволствието да плаши сестра ми най-вече, и да слуша как го ругае, задето не пази скъпоценното си тяло.

Сините очи на княз Лейн, макар поизбледнели от възрастта, бяха весели като на момченце; сега в тях лумна шеговита искрица:

– Позволявам си да се усъмня, Роан. Не вярвам сестра ти да се е плашила дори веднъж през живота си, а съм сигурен, че и укор от нейните уста би прозвучал в мъжките уши като най-чиста музика.

– Чу ли? – Роан се наведе на другата си страна и потупа зет си по рамото. – Лейн смята, че изблиците на Тобин заслужават музикален съпровод!

– Аха, и знам какъв: бойни барабани – отвърна Чейнал. – Лейн, тя ти се усмихва, защото си я дундуркал на коляното си и ѝ давал сладки, за да я угоиш, когато е била мъничка; но да си женен за нея си има и недотам добрите страни!

– И за да не я разгневяш, ти утре няма да участваш в състезанията? – запита Лейн с лукава усмивка.

– Не си познал! Жребецът ми е повече от готов, и ще победи всички, освен ако утре някой не се покаже яхнал крилат кон.

– Ех, да бях трийсет години по-млад... – изкиска се Лейн.

– Та аз мислех, че си, твоя светлост! – възкликна Роан. – Със сигурност ще надпиеш цялата маса, и ще бъдеш единичък трезвен, докато ние се валяме пияни!

– Остарееш ли, не ти остават други наслади освен яденето и пиенето. И отвреме-навреме да понамигваш на някоя хубавица като Тобин. Но стига да можеш да яздя нещо, което наистина е способно да препуска, щях да накарам Чейнал здравата да се изпоти, докато спечели утрешната награда.

– Не знам дали си чул – отзова се Чей – че тази година ще се състезаваме за скъпоценни камъни, не за пари. Яд ме е, че разбрах едва вчера, след като жена ми беше прахосала вече на панаира половината ни богатство; ала пак ще получа пълна шепа рубини, а никой камък не подхожда на моята Тобин така добре.

Роан се обърна към Върховния княз, който седеше отсреща, две места след него, и очевидно слушаше разговора им. Ръолстра се усмихна, когато младежът каза:

– Интересно нововъведение. Златарите би трябвало да са щастливи до безкрай, че ги затрупват с поръчки.

– Това и беше целта, братовчедо. Златарите напоследък се оплакваха, че знатните жени не носят скъпоценности, от което страдат и занаятите, и търговията. Разчитам по този начин да предизвикам търсене, та пазарът да се съживи. Княгиня Тобин както винаги ще бъде една от

онези, които ще наложат новата мода – добави гоЙ с лек поклон към Чейнал. – Но всъщност не аз дадох идеята, а дъщеря ми Ианте.

– Нейно високородие е много умна – произнесе Роан почтително. Това бе истинското му мнение.

* * *

Рехавите облачета – отгоре лавандулови, отдолу тъмносини като драконови криле – изчезнаха в тъмнината, след като се скри слънцето, и вечерята свърши. Роан благодари на домакина и тръгна да се прибира заедно със зет си покрай реката. Нощният полъх откъм водите и лекият ветрец над Фаолаин го очароваха:

– Колко е хубаво!... Нека се поразходим, Чей; тъкмо ще олекнем малко от ястията, иначе Аккал утре няма да иска да те носи.

– Хем и ще поизтрезнеем – съгласи се Чей с леко хлъцване. – Аз изпих толкова много, че и на Рьолстра баржата би могла да плава в корема ми... ух!

Господарят на Радзин приятелски обви с ръка раменете на своя шурей и сеньор и двамата закрачиха, без да бързат. Лунната светлина хвърляше върху водите сребърна пътека.

– Де да имахме поне малко от тази вода в Пустинята – промълви Роан замечтано.

– Ама тогава нямаше да е пустиня, нали? – възрази разсъдливо Чейнал.

– Винаги ли си толкова умен, когато си пиан?

– А ти винаги ли си толкова глупав, когато се отнася до жени?

– Какво?!

Чейнал не отговори веднага. Излегна се на тревата, просна дългите си крака, подпря се на лакът и отдолу нагоре загледа Роан с присвити очи:

– Тази твоята... Шонед. Чух какво каза Аджит за нея, мръсният му развратник; и видях, че и ти го чу. Лицето ти замръзна като Снежния залив посред зима.

– Никога през живота си не си стигал толкова далече на север.

– Не се опитвай да избягваш въпроса – гласът на Чей бе суров. Внимавай повече какво казват очите ти, Роан. Аз го видях и разбрах, защото те познавам, но ако Рьолстра те хване, планът ти отива по дяволите.

– Какво мислиш ти, че знаеш за плана ми?

Зет му изръмжа:

– Я сядай, че ме заболя вратът. – Роан клекна до него и заскуба

трева; Чейнал го изгледа внимателно: – И недей да оголваш пейзажа. Слушай какво ти казвам. Наблюдавах те как правиш мили очички на шерките на Върховния, наблюдавах те и как дебнеш Рьолстра, докато подпише. Пред него се преструваш на кандидат-жених, нали? Чудя се защо ми трябваше толкова време, за да го разгадая – добави скръбно. – По-умен си, отколкото бих помислил.

– Какъв блестящ комплимент за твоя княз – обади се раздражен младежът.

– Превъзходен комплимент, момко, след като ми трябваше толкова време да се досетя. Знаеш ли, че господарят Нарат ме пита днес следобед дали си годен да управляваш княжество? Не точно с тези думи, но такава бе мисълта му. А сутринта на съвета на атрим господарят Резе открито заяви, че си глупак. За тях няма нужда да се тревожиш, те вярват на представлението ти, ала на твое място бих си отварял добре очите с техни високородия.

Роан се засмя:

– Та как биха могли да ми навредят те?

– Като се омъжат за някого, могъщ почти колкото теб, и направят живота ти черен.

– Единственият, чието могъщество би могло да се сравнява с моето, ще бъде татко им. И не задълго.

– Ти си амбициозен, а, шуренце? Но не си ли помислял, че могат да направят черен живота на Шонед?

– Няма да посмеят.

– Амиии? Тобин сподели с мен, че когато трите с Шонед и Камигуен били на панаира, се сблъскали с Ианте и... и... ох, как се казваше другата хубавица? – а, да: Пандсала. Те се опитали да промушат избраницата ти с нож в гърба. Това при сегашното положение, когато още я смятат за отхвърлена конкурентка; ами когато публично я представиш като своя жена? Как я мислиш ти тая работа?

– Кой казва, че ще се женя за Шонед?

– Стига, Роан, че ще те вземат дяволите! Като не щеш да бъдеш откровен с мен, как мога да ти помогна?

– Ако искаш да ми кажеш, че трябва да се боя за Шонед, не се безпокой. Наблюдават я. Не съм толкова глупав.

– Кой би заподозрял в убийство жена, и то княгиня? Роан, дъщерите на Рьолстра горят от желание да те имат. Не толкова заради чаровната ти личност, колкото за да избягат от Канарата и да добият власт. Щяха да се усукват около теб дори да беше сипаничав, кривоглед или

гърбав, но понеже не си, възбуждаш и женските им щения. Отхвърлиш ли ги, ти ще си ги направил на глупачки – и те ще излеят гнева си върху Шонед. Тя е твоето уязвимо място.

– Има и други неженени владетелни князе, богати и могъщи почти колкото мен. Защо точно мен ще преследват?

Чейнал поклати глава:

– Не разбираш. Роан, дължа ти извинение за всичките години, в които смятах, че си кротко и тихо момченце, чело прекалено много. Откакто умря Зеава, не свалям очи от теб. Ти си безмилостен като Андраде и много по-опасен от баща си, лека му пепел. Неговите войски бяха на бойното поле. Твоите са невидими. Идеите ти са твоите войници, кроежите ти са твоите войски, влизаци в бой. Това никоой не очаква. За него никоой не е подготвен. Ти се преструваш на мухльо с княжеска титла, но у теб има нещо, което никога няма да съумееш да скриеш – не и след като уби онзи дракон. Ти излъчваш власт като никоой друг, и това те прави страшна съблазън за жените: особено за онези, които сами имат вкус към властта.

Роан втрепенено загледа зет си. Никога по-рано не беше чувал Чей да говори така, и не знаеше как да приеме думите му.

– Нали не смяташ, че Рьолстра има грижата дъщерите му да са заети с нещо полезно? Зеава винаги гледаше времето на Тобин да е запълнено, възлагаше й непрекъснато работа, за да укрепне, да се развие като личност. Тя бе напълно господарка на себе си, преди да стане и моя. Като нея е и Шонед, това личи съвсем ясно: знае коя е и има стойност в собствените си очи. Но принцесите... ти си единствената им възможност да бъдат нещо друго освен „еди-коя си“ от седемнадесет щерки. Целия си живот са се задушавали между стените на татковия палат, чакайки все по-нетърпеливо деня, когато ще си хванат съпруг, с чиято власт могат да играят. И когато такива открийат, че си ги мамил...

Роан впи пръсти в две снопчета трева. Пророни:

– Прав си, Чей. Голям глупак съм, когато се отнася до жени.

– Ти си познавал само майка си, Тобин, Мета и още няколко други, и сред тях нито една не е зла или порочна. А онези са, Роан, зло и порочно става всичко, когато не му се позволява да живее. Още няколко години и щях да почна да се страхувам за теб – да се страхувам, че сам се откъсваш от живота. Но ти вече си усетил властта, уловил си я и я държиш здраво. Властта и ти сте едно. Княгините виждат това. И го искат.

– Защо не послушах Шонед – разкая се Роан – тя се опита да ми

каже същото.

– Брей! Мислех, че даже не си и говорил с клетото момиче!

– Спомняш ли си как уреждах срещите ви с Тобин? Валвис използваше същите хитрини – научих го.

– Покваряваш невинен юноша? Срамота!

– Я, а мен кой ме поквари пръв?

– Знам още някои такива „хитрини“, както ги нарече, и ще накарам хората си да ги използват, за да пазят Шонед.

– Ти вече си се разпоредил да пазят мен, нали? – досети се Роан.

Чей се усмихна широко – зъбите му се белнаха в мрака – и се изправи:

– Не е нужно – посочи към издигнатата част на брега. Роан се взря между дърветата и след миг различи силуета на висок мъж. Зет му сухо осведоми: – Над теб се редуват да бдят нейните събратя слънцебегачи.

Роан стоеше онемял от гняв. Когато си върна дар-словото, заговори бавно, отточвайки всяка сричка:

– Значи тази лукава, потайна, престъпна, хитра, малка...

– Така, така, давай – разсмя се Чейнал и го потупа по рамото. – Всичко, което казваш, е вярно. И това я прави лика-прилика с теб!

Роан се овладя и на свой ред се усмихна, ала кисело. Тръгна да изкачва брега, като не сваляше очи от сянката край дървото. Клоните се раздвижиха, лунните бразди приеха нови очертания и младежът различи доста по-едра от неговата фигура, която реши, че може да разпознае:

– Мит! – извика той. Сянката рязко помръдна. Роан недоволно изпръхтя: – Хайде, видях те, стига си се крил. По-добре ела и ни обясни.

Слънцебегачът излезе от скривалището си и се поклони официално, преди да се разгъне в цял ръст:

– Прости, господарю. Първожрицата Андраде...

– Ясно ми е – прекъсна го Роан. Ясно му беше, че по нареждане на Шонед младият мъж ще му каже някоя благовидна лъжа, и не искаше да я чува. – Оценявам загрижеността ти, Мит, ала трябва да те помоля за една друга услуга – нещо, за което моята леля очевидно не се е сетила.

– Да, господарю?

– Знаеш какво се приказва за Шонед. Дъщерите на Негова всесветлост Върховния княз надали ще посрещнат с радост това обяснение за нейното присъствие.

– Чух ги на панаира, господарю – отбеляза спокойно Мит.

– Значи така. – Роан разбра, че няма нужда да казва нищо повече, и се усмихна в себе си. Сега Шонед щеше да бъде охранявана не само от

неговите хора и от тези на Чейнал, но и от собствените си събрата, и то без да знае. Той бе щастлив, защото едновременно осигуряваше нейната безопасност и ѝ връщаше за това, че беше пунала телопазители след него. – Благодаря ти, Мит. Сега мисля, че най-добре ще направим, ако се оттеглим за отдых, за да бъдем бодри на утрешните състезания. Надявам се да заложиш върху конете на господаря Чейнал...

Внезапно Мит замахна и повали младежа, който падна на длани и колене във влажната трева. Чейнал изруга остро. Слънцебегачът затича презглава към реката, и господарят на Радзин бе готов също да хукне подире му, но първо трябваше да се погрижи за шурей си:

– Какво по дяволите... – избоботи той, помагайки на Роан да се изправи. – Нищо ти няма, нали?

– Съвсем нищо – отвърна Роан, докато си отупваше дрехите. – Ала за какво беше всичко това?

Отговорът малко се позабави, но скоро се появи в лицето на Мит, който пристъпваше, понесъл на раменете си нечие отпуснато тяло:

– Прости, господарю – още веднъж изрече младият мъж, и стовари бремето си на земята. – Надявам се да не си пострадал.

– Не, не съм. Какво е това?

Мит с небрежно-ловко движение призова огън над тялото. Пламъците осветиха пленника и Роан нададе приглушено възклицание. Чейнал се наведе, докосна лицето на мъжа и го заобръща наляво и надясно, цъкайки с език, сякаш не можеше да повярва на очите си. Но за съмнения нямаше място: тъмната коса и ритуалният белег на меридския владетелски дом върху брадичката не можеха да се сбъркат дори при слабата светлина.

– Не изглеждаш твърде изненадан, господарю – забеляза слънцебегачът.

Удивен от проникателността на Мит, Роан погледна нагоре и едва тогава забеляза тъмното петно върху левия му ръкав.

– Не знаех, че първожрицата Андраде позволява на фарадим да ходят с дупки по дрехите. – Изрече това подчертано меко, тъкмо защото целият се беше сгърчил от ярост. Едно нещо бе собствените му хора да бъдат наранени, когато го отбраняват, и друго – да се пролее кръв на слънцебегач.

– Не е нищо повече от драскотина, господарю. – Със същото спокойствие, с което го каза, Мит извади един меридски нож, чието стъкло-но острие проблясна в светлината на призованите пламъци. – Аз не останах длъжник, така че всичко е наред – добави той.

Роан се прокашля:

– Ела в шатрата ми тогава, моят оръженосец ще се погрижи за теб, щом не си пострадал сериозно. И по-добре е Андраде да не научи за това. – Обърна се към Чей: – Нито дума на Тобин също, а и на никой друг, ако обичаш. Мит е прав – не съм особено изненадан, като изключим факта, че се опитва да ме убие меридец със синя кръв, не прост войник.

– За какво говориш? – не разбра Чей.

– За какво ли? Ела с мен, ще ти покажа. А този остави тук – Роан посочи с глава меридеца – премного грижи ще си създам, ако го взема пленник, пък и искам да остане жив, за да съобщи на останалите от неговата пасмина, че е претърпял поражение.

По обиколен път тримата стигнаха до Роановата шатра, където леко задрямалият Валвис веднага се събуди и скочи да ги посрещне. Очите на момчето се разшириха, когато Мит разкърши рамене и смъкнал ризата през главата си, оголи раната от стъкления нож. Валвис настоя господарят му на свой ред да се съблече и обстойно разгледа тялото му, за да се увери, че по кожата няма пробиви. После се зае да почисти и превърже раната на слънцебегача, както бе научен – заедно с всички оръженосци в Цитаделата – от княгиня Милар; през това време Роан порови из дисагите си, извади другия нож и мълчаливо го подаде на Чей.

Зет му запита единствено:

– Кога?

– Преди да стигнем Ваес. И двата ножа ми се разминаха: първият май отиде в реката, но вторият се заби в крайбрежната кал. Мерида – добави Роан. Не бе необходимо.

Чей изръмжа:

– Не съм сляп! Защо не каза? – Роан сви рамене. – Ама че си глупак понякога, ще ти се не видяло и...

– Е де! Според теб какво трябваше да направя? Не исках Андраде и Тобин да почнат да се суетят около мен – нито пък ти да вземеш да ме закриляш!

– Хубаво. А меридците?

– Засега няма да се опитвам да прекратя играта им. Искам да видя точно каква е.

Чейнал пое дълбоко дъх, готвейки се да изригне, но Мит, с невидима под превръзката рана, му отне думата:

– Ти си пазен добре, както вече знаеш, господарю. Мисля, че много мъдро си решил да не предприемаш нищо срещу Мерида.

Валвис погледна Роан с неприкрит упрек в очите:

– Защо не ми каза, твоя светлост?

– Остави, Валвис, и ти, и аз знаем, че негова светлост постъпва както му е угодно, без никога да помисли за никой друг. Е добре, шуренце, предполагам, че щом си под наблюдението на толкова чифтове очи, несъмнено си в безопасност. А дали има смисъл да те питам досещаш ли се кой стои зад това?

– Отговорите на този въпрос са повече от един, Чей.

– Но ти нищо няма да кажеш – изпъшка Чейнал. Роан се усмихна.

– Мит – обърна се към слънцебегача той – ако нямаш нищо против да се разделиш със своя сувенир, бих искал да го задържа известно време.

Младият мъж му подаде ножа. Роан прокара пръсти по стъкленото острие и замислено произнесе:

– Те просто дават да се разбере, че са тук... Много учтиво: ножът е достоен за княз, вижте само скъпоценните камъни по дръжката... Даже и да не беше направен от стъкло...

Мит се поколеба, преди да каже:

– Има нещо, господарю, което... Е, само се говори така, никой още не го е потвърдил, но разправят, че слънцебегач, наранен от стомана, придобива такава мощ, над която сам не е властен...

– Мога да разбере защо още никой не го е потвърдил – промърмори Чейнал навъсено. – Твърде малко биха били желаещите да пробват.

Мит си облече ризата с предпазливи движения, като леко се мръщеше от болката, която му причиняваше раненото рамо. Роан му посочи изхода:

– Върви в шатрата си и гледай да починеш. – Млъкна за миг, погледна слънцебегача в очите и изрече: – Благодаря ти, че спаси живота ми.

– Господарю, надали са опитвали сериозно да го отнемат – тази нощ или предишния път. Иначе щеше да си мъртъв – отвърна високият фаради, сбогува се с поклон и излезе.

– Знаеш ли, той е прав – произнесе замислено Чейнал. – Три меридски ножа са три предупреждения. Но за какво ли?

– Няма друга цел, предполагам, освен да ме накарат да изгубя спокойствието си. За да направя грешки. Питам се в чии ли шатри спят?

– В тези на Върховния княз Рьолстра – промърмори Валвис, докато приближаше лечителското си оборудване.

– Няма доказателства – възрази Роан.

– Само свидетелства – оспори Чейнал. Той си играеше със

стъкления нож. – И догадки какво биха спечели ли от смъртта ти.

– Петгодишно дете на трона като владетел на Пустинята. Вярно, подкрепяно от способен военачалник и от княгиня-майка, които ще управляват до пълнолетието му, ала все пак само дете. – Роан седна и се загледа в ботушите си. – Чей – проговори той подир дълго мълчание – никога по-рано не си бях давал сметка за това. Имам пред вид Мааркен и Джани: това, че те са в опасност, тъй като са мои наследници. Благодаря на Богинята, че в Цитаделата имат надеждна охрана.

– И аз не се бях сетил – изрече бавно бащата на близнаците. – Ала собственият ти син ще бъде прицел на всички стъклени остриета от мига, в който се роди.

– Зная.

– А Шонед знае ли?

Роан нямаше какво да му отговори. Чейнал мълчаливо подаде ножа на Валвис и си тръгна. Оръженосецът попипа зловещото оръжие и юношкото му лице потъмня от тревога. Той също дълго мълча, но накрая се осмели да каже:

– Господарю, те няма да се опитат да те убият наистина, нали?

– Валвис, очакваш ли да ти отговоря? Махни това жалејно изражение от лицето си. Безброй хора внимават за мен, а утре на състезанията ще бъде целия ден сред тълпата – там нищо не би могло да ми се случи.

– Сред тълпата от княжески дъщери, нали? О, господарю, точно тогава най-много ще се страхувам за теб!

Роан сърдечно се разсмя:

– Недей! Ще имам най-добрата стража: сестра ми ще ме пази. – Ще пази също Шонед, добави мислено гой. За миг се запита дали между подбудите на Андраде да му намери невеста-слънцебегачка не е било и това да го постави под закрилата на цялата невидима мрежа от свързани един с друг, безмълвно и безотказно сътруднически си фарадим. Да, навярно; ала срещу чии попълзновения бе замислена тази предпазна мярка? На Мерида? На Негова всесветлост? И на двамата може би?

Глава 13

Още преди няколко поколения пространството между лагерите на гостуващите князе и пистата за конни надбягвания бе залесено с дървета, както за да обезпечи спокойствие и мир на конете, участващи в състезанията, така и за да защити шатрите от миризмите и прахта. Заслонът

за животните и пасището също бяха създадени отдавна, заедно със самата писта, озвучавана през всеки три години от тропота на безчислени копита. Обиколката ѝ бе точно една мяра, а широчината – достатъчна, за да препускат по нея двайсет ездачи в коридори, разграничени от многоцветни перила. На всяка третина от разстоянието имаше дървена куличка, от която съдия наблюдаваше да не се нарушават правилата. Все пак това, което се случваше извън полезрението на отделните надзорници, минаваше безнаказано. Местата за зрителите бяха обърнати на юг. Редиците столове за най-знатната публика тази година бяха защитени от копринен балдахин в цвят на зелени листа – нововъведение, струвало на княз Клута доходите му за шест месеца. Щеше да излезе още по-скъпо, ако негова светлост Лейн, княз на остров Дорвал, не бе направил отбивка от цената на тъканта, защото мразеше да го пече слънце, докато гледа надбягванията. Простолюдието се редеше безгрижно по обиколката на пистата и се гощаваше със закуски и напитки от будките, разположени наблизко: денят на надбягванията беше единственият, в който на търговците се разрешаваше да пренасят стоката си през реката и да я продават извън панаира. Знатни и простолудие наблюдаваха състезанията еднакво развълнувани, с една и съща възбуда, спореха и залагаха еднакво оживено, като съсловната разлика се проявяваше само в размера на сумите.

Роан винаги бе обичал деня на конните надбягвания. Тази година допълнително удоволствие за него бе, че нямаше да му се налага да си държи езика зад зъбите и да се преструва на невежа. От него, като от син на баща си, можеше да се очаква да разбира от коне, и младежът с облекчение щеше да покаже познанията си. Сега, преди да отиде при зет си, той се разхождаше из поляната, дето ездачи и жребци чакаха да обявят началото, и проучваше съперниците на Чей в предстоящите обиколки. Самият Чейнал оглеждаше Аккал от копитата до пискюлчетата на ушите; когато най-сетне приключи, скочи пъргаво на седлото и се оплака на шурей си:

– Яд ме е, че изглеждам като клоун – и подръпна червения си копринен ръкав. Облеклото му беше в хералдическите цветове на неговото наследствено владение – червена туника, бели панталони и ботуши от лосова кожа, допълнено от син пояс през кръста, като знак на васалната му връзка с княза на Пустинята. Роан възрази:

– Тобин смята, че изглеждаш прекрасно. Впрочем гледай не костюма си, а големия сив жребец на господаря Резе. Сред всички тук той е единственият, който може да тича.

– Смяташ да заложиш на него ли? – ухили се Чейнал, потупвайки черния си ат по врата.

– Не изглежда чак толкова бърз! – отвърна Роан. Чу се тръбата, оповестяваща началото на първата гонка; младежът извърна глава към пистата. – Започва се. Пистата е добра, но ми се струва, че видях трудно място във втората третина.

– Благодаря. Върви да крепиш Тобин и й кажи, че през живота си не съм падал от кон.

– Блесандин те хвърли от гърба си преди две години.

– Именно. Той ме хвърли, защото криеше дявол под кожата си, а и бях пиян.

Роан се разсмя. Погледа как зет му води Аккал към пистата и осъзна, че той самият има още мъничко време преди началото на надбягванията, за да огледа собствените си коне. Чейнал включваше своите в Рилата главно за да изтъкне качествата им като стока и да ги разпродаде изгодно, но Роан бе решил да участва само заради удоволствието. Той свика конярите си и се зае да дава последните разпореждания кой кое животно ще язди. Забеляза, че Оствел с тъжен поглед обикаля в края на групата, без да смее да се присъедини, и го покани с жест да дойде при него:

– Не е трудно да се разбере какво те мъчи – каза с усмивка.

– Знам – въздъхна печално младият мъж. – Господарю, не исках да моля, но...

– Виждаш ли петнистата кобила ей там? Това е Елизиел. Може да бъде много проклета, ако поиска, тъй че внимавай. Ще участваш в четвъртата гонка, с моите цветове.

Очите на Оствел грейнаха от признателност и за миг той сякаш бе готов да падне на коляно. За облекчение на Роан се овладя и не го направи. Само изрече пламенно:

– Благодаря, господарю! Тя е мечтата ми! Ще се състезавам и ще спечеля, обещавам!

– Ако не спечелиш, мисли му – закани се шеговито князът, довърши разпорежданията си и тръгна към зеления балдахин. По пътя мислеше колко е хубаво да си владетел, когато можеш да зарадваш някого така, както той бе зарадвал избраника на Ками. Откри я да седи заедно с Андраде, когато потърси с поглед русата глава на леля си; отиде при тях и седна, поздравявайки:

– Добър ден, господарки! Къде е Тобин?

– При Шонед и омайните дъщери на Негова всесветлост – отвърна

първожрицата.

Роан изрече само: „О!“ Не желаше да му се напомня, че дъщерите на Негова всесветлост съществуват. Не желаше и да си представя с каква отровна любезност се обръщат те към Шонед. Затова попита:

– Леличко, смяташ ли, че Тобин възнамерява да прекара приятно с тях?

Вместо лея му се обади Камигуен, със смеещи се очи:

– Господарю, на твое място не бих задала този въпрос пред нейно високородие. Тя не се забавлява с тях, а ги учи на ум и разум.

– Несъмнено. На времето учеше мен. И докато не пораснах с една глава по-високо от нея, уроците ѝ бяха твърде болезнени.

Развеселената Андраде също се включи:

– Още ли имаш белег, дето те ухапа?

– Няма да изчезне до края на дните ми. Но недей да издаваш тайната ми, Камигуен, особено пред моя оръженосец, който смята, че съм пострадал в битка и разправя на всички колко съм храбър.

– Като познавам сестра ти, мисля, че момчето говори истината! – отвърна тя със смях.

Андраде посочи към пистата:

– Ето го Чейнал. Най-добре ще е да спечели това състезание, защото съм заложила пред Лейн сто мяха вино срещу половин мяра от най-хубавата му коприна.

– Можеш да смяташ, че вече е твоя, и да мислиш за новите си рокли – каза Роан.

* * *

Джервис, господар на Ваес, бе възложил на първородния си син Лиел почетното задължение да открие състезанието. Лиел, тронав дългуч на шестнайсетина години, се изкачи решително на платформата, зае горда поза и вдигна яркочълното знаме. Конете се наредиха един до друг и образуваха пъстър килим от крещящи цветове. Дори и сред тях обаче можеше да се различи господарят на Радзин в червено и бяло – особено след като Лиел спусна знамението и Аккал бързо се откъсна начело.

Първата гонка бе проба на разстояние три мери, сиреч три обиколки; тя подлагаше на изпитание сърцето, дробовете и нозете. Същинската надпревара щеше да се проведе след пладне, на същото разстояние. Така евентуалните купувачи можеха да си създадат прекрасна представа за качествата на всеки отделен кон. Но това не правеше първенството по-

малко оспорвано и когато в началото на втората обиколка Аккал бе изпреварен от сивия жребец на господаря Резе. Цялото множество ахна. До сега винаги Чейнал бе фаворит, както заради личния си чар, така и заради ездаческите си качества, благодарение на които неизменно печелеше. Сега всички зрители затаиха дъх, докато черният ат скъсяваше разстоянието между себе си и съперника. Две трети от втората обиколка Аккал и сивият, кон тичаха непосредствено един след друг, но с колкото наваксваше първият, с толкова се откъсваше още по-напред вторият. Внезапно една ръка в бял ръкав на ивици – ръждиви, като наследственото владение на господаря Резе, и тъмозелени, като на неговия сеньор, княза на Осетия Чал – се вдигна веднъж, дважд, стиснала камшик, който безмилостно изплюща върху хълбоците и задницата на сивия жребец, а в същото време, без господарят Чейнал изобщо да подръпне юздите, разрачът на Аккал се увеличи и черният кон сякаш полетя над земята. Когато жълтото знаме най-накрая се спусна, от гърлата на хората край пистата се изтръгна единогласен рев. Почти всички бяха заложили за Чей и бяха спечелили.

– Е – каза Андрaде със задоволство – за миг се усъмних, че Лейновата коприна ще бъде моя.

Роан се задоволи само да каже:

– Ако ме извините, господарки, ще отида да погледна сивчото и да видя дали са му останали сили, за да си го върне следобед.

Той среща зет си на пътеката, по която участниците се връщаха към оградената ливада, където заедно с другите жребци и Аккал щеше да бъде разходен и оставен да се отмори преди финалното състезание. Господарят на Радзин бе слязъл от седлото и цветисто ругаеше по адрес на доскорошния си съперник:

– Видя ли само какво направи оня кучи син? – гневно запита го. – Шляпна Аккал с бича си, по средата на третината, където никой нямаше да го види! Мръсник! Аз даже Аккал не съм го пришпорвал, а Резе се осмели... – За да успокои и себе си, и животното, Чейнал галовно потупа черния ат по гъвкавата шия.

– Не видях какво е направил Резе – призна шурейт му – но видях преди малко сивия му жребец. Чей, ще успееш да го надминеш в последната гонка. Като едното нищо.

– Да го надмина ли? – в сивите очи на Чей блеснаха мълнии. – Ще има да гълта праха след нас! – Той подаде юздите на един коняр, който тъкмо се беше приближил, и започна обстойно да го наставлява какво да прави; момъкът почервеня от обида, но замълча. Двамата мъже тръгнаха

по пътеката. Прозвуча тръбата за втората гонка и Чейнал се усмихна късо, като видя една от любимите си кобили да тръгва бързо към пистата. От нетърпение гордото животно се изправяше на задните си крака. Той отбеляза:

– Резе ще участва и в тоя кръг, с кобила. Надявам се да свикне да губи... Ей, Роан, това там не е ли Оствел с Елизиел?

– Да, пускам го в четвъртата гонка. Иска Камигуен да му се възхити – младежът смигна към спътника си. – Обичайно за влюбен мъж.

– Правя извода, че и ти ще се включиш, приятелю.

– Ами, зетко, не е лоша идея.

– Я не ставай глупак! Принцовете не участват в тези надбягвания!

– Не участват ли? – Роан повика един от конярите си и го попита: – Как е Паша днес?

– Готов, господарю. В кой кръг мислиш да го пуснем?

– В гонката до залива Брохвел, за изумрудите – отвърна младежът уж небрежно, и зачака Чей да избухне. Не се излъга:

– Ти си луд!

Конярят бързо се обади:

– Веднага ще се погрижа, господарю. И ако твоя светлост ми позволи, ще река, че съм много радостен, задето твоя светлост решава да участва.

– Ще позволи негова светлост, и още как – процеди Чейнал през зъби, и едва изчакал коняря да се отдалечи, подбра Роан: – Ти имаш ли ум в главата бе? Хрумнало му да се перчи пред жени; ами ако си счупиш врата? Мислиш, че на Шонед ще и е много драго? От мен да знаеш: няма такава, която да ти благодари, ако на брачната нощ ѝ се явиш с потрошени крака или пък...

– Всичко, с което ще се явя на брачната нощ, ще бъде напълно годно за работа, не ме мисли.

– Хич даже? Браво! – гласът на Чей бе пропит със сарказъм. – Така и ще говоря на всички, докато ти препускаш до Брохвел и обратно, на разстояние цели мери, където никой няма да може да те държи под око: „Не го мислете!“ Ти, главо дървена, не помниш ли какво си казахме снощи?

– Снощи си е за снощи, сега казвам, че ще участвам, и стига толкова! – отсече Роан, обърна се... и се отзова право срещу княгиня Ианте. Тя бе великолепна в роклята си от лавандулова коприна и с накитите си от сребро. Държането ѝ бе ведро, спокойно и изискано, но всеки можеше да прозре, че не е дошла да гледа конете.

– Господарю Чейнал – поздрави тя – надпреварата бе много вълнуваща. Твоята съпруга ще изглежда великолепно със спечелените рубини.

– Както чувам, ти си се сетила да предложиш накити вместо пари за награда, братовчедке – обади се Роан.

На Чейнал наистина не му липсваше усет, бързо каза:

– Извинете ме, виждам един от моите коняри да ме вика – и остави сами принцесата и шурей си. Пътем се ухили на Роан, който бе разгадал маневрата му и го измери с кръвнишки поглед.

Младите хора помълчаха.

– Харесва ли ти на Риалата, братовчедке? – обади се накрая девойката.

– Ами да, и то повече, отколкото последния път – отговори той и добави с неочаквана и за себе си прямота: – ...когато още не бях за женене. – Ианте се изчерви пленително. Той бавно я поведе обратно към трибуните; тя продължи разговора:

– Навярно е уморително за теб.

– Братовчедке, сигурен съм, че и за теб е същото, след като и ти не си омъжена.

– Аз се срещам предимно с пратеници на кандидатите – произнесе тя, съзерцавайки изящните си ръце – Но не бих могла да приема за съпруг мъж, който не си дава труд дори да ми се представи лично. Чувствам се донякъде като стока, изложена на панаира – добави с въздишка тя и Роан забеляза, че тъй като е по-ниска от Шонед, когато вдигне поглед към него, гъстите тъмни мигли са като було върху очите и.

– Има нещо вярно в това – съгласи се той. – Мога ли да те съпроводя до мястото ти, братовчедке, при твоите сестри? В следващия кръг участва кон от моя двор и бих желал да проследя добре ли ще се представи.

Стана така, че когато Шонед видя Роан за първи път през този ден, той водеше Ианте към креслото и, хванал я под ръка, а пръстчетата на нейно високородие изискано почиваха върху китката му. Младежът веднага си даде сметка, че е извършил нещо ужасно глупаво и същевременно твърде умно. Твърде умното в постъпката му бе, че се показваше пред всички в обществото на дъщерите на Рьолстра и кавалерски делеше вниманието си между тях. Ужасно глупавото бе, че когато ги сравняваше с Шонед – нещо, което не можеше да не направи – в очите му се хвърляха предимствата, които имаха принцесите, а не тези на слънцебегачката. Тя беше по-малко хубава, по-малко изискана, по-малко

елегантна... И все пак тя бе единствената жена, която Роан желаше.

– Ето те най-сетне и теб! – Тобин поривисто се хвърли към брат си, щом той седна. – Чей цял ли е? Предполагам, че днес ще посвети всичкото си време на Аккал вместо на мен: ясно е кого цени повече! Но аз прекарвам чудесно тук с нашите братовчедки. Колко хубаво е навън, под жаркото слънце! И колко мило от страна на княз Лейн да се погрижи за удобството ни!

Тобин продължи да бърбори в този дух още известно време, и Роан мислено я благослови. Шонед седеше непроницаемо безмълвна, с неподвижно изправен гръб и каменно изражение на лицето. Роклята ѝ бе от лен в ръждив цвят, скроена и ушита пределно просто, нямаше никакви накити освен пръстените си на слънцебегачка и неговия изумруд. Като усети, че при вида на този пръстен се е усмихнал, Роан бързо отвърна поглед от Шонед към Пандсала.

Пандсала го изгледа в очите и за разлика от сестра си не поруменя. Младежът изрече няколко приятно безсъдържателни думи за времето; мургавата княгиня учтиво кимна. Попита я дали и харесват надбягванията; тя кимна пак и се загледа в пистата долу. Роан почувства леко раздразнение. Заслужаваше повече от това и тъкмо когато беше почти решил да си го извоюва, осъзна, че откликва на държането на Пандсала съвсем според очакванията и желанието ѝ. При мисълта, че за малко не е бил надхитрен от момичето, раздразнението му нарасна, но към него се прибави и веселост. Да казва който каквото ще, но Пандсала с претореното си равнодушие и Ианте с биещия в очите интерес бяха могъща двойка чаровници! Внезапно Роан се запита дали Андраде не бе предвидила възможността той да се увлече наистина по сестрите и не бе сложила Шонед до него нарочно, за да обезсили въздействието на обаянието им. А то беше огромно. На два пъти през този ден младият княз почти бе стигал дотам да забравя колко кратко ще живее, ако склучи брак с едната или другата; присъствието на златокосата слънцебегачка обаче го бе предпазило от всяка по-сериозна опасност.

Кобилата от неговия двор излезе втора. В промеждутъка преди следващия кръг и по време на самото състезание Роан се обръщаше ту към сестра си, тук към Ианте и Пандсала и напълно пренебрегваше Шонед. Тя сякаш не забелязваше това. Преди началото на четвъртия кръг младежът сподели с Ианте:

– Възлагам големи надежди на една истинска вихрогонка; ето я, тъкмо се задава. Казва се Елизиел. На езика на старите времена името ѝ значи „облаконога“.

– Истинска красавица – отвърна Ианте топло. – Владееш ли древния език, братовчеде?

– О, за кратко се бях увлякъл по него. Търсех по-необичайни имена за конете си.

Шонед рязко повдигна вежди:

– В Светилището, господарю, ни учат, че древните думи имат могъща сила и не бива да се използват лекомислено.

– Каква нелепост – промърмори Пандсала.

Тобин побърза да запита:

– А кой язди Елизиел?

– Оствел – отвърна Шонед с безизразен глас. – Удивлявам се, господарю, че разрешаваш на човек от Светилището да язди толкова ценен кон.

– По пътя насам Оствел заслужи повече от достойно това право, и аз го възнаградих с честта да язди Облаконогата.

Самият той бе възнаграден единствено с ледено мълчание. Пак Тобин спаси положението, като се разсмя и посочи вдясно от мястото си:

– Вижте, вижте Камигуен, седи там до Андраде! Изглежда тъй, сякаш не знае да се гордее ли с избраника си или да се страхува!

Взните се наклониха към първото. Оствел даже и на обикновен кон бе превъзходен ездач, а на гърба на Елизиел не можеше да не спечели състезанието. Роан самодоволно се усмихна, а Тобин рече:

– Камигуен ще изглежда великолепно с карнеоли.

– Карнеоли ли са наградата в този кръг? – запита сестра си Пандсала. Но не дочака отговора и се обърна към Роан: – Братовчеде, наистина ли ще дадеш на ездача накитите, които твоят кон е спечелил?

– Да, така трябва: ще бъдат сватбен дар за годеницата му. – Той си помисли с удоволствие, че бе зарадвал не само Оствел, но и Камигуен. Да си княз беше нещо прекрасно!

– Каква щедрост от твоя страна – отбеляза усмихната Ианте. – И какъв късмет, че карнеолите ще подхождат на бъдещата невеста така добре, както казва братовчедка ни. Вярно е и че накитите са твърде пищни за жена от Светилището.

– Ако една жена е красива, заслужава красиви неща – изчурулика Тобин. – И още повече ако съпругът прояви добрия вкус да подбере подходяща за цветовете ѝ брачна огърлица.

– Няма две жени, които да са напълно еднакви – произнесе Роан с тон на човек, щастлив, че е открил велика истина. Шонед го прониза с поглед, но той продължи: – Например на братовчедката Пандсала не би

подхождало нищо друго освен елмази, защото очите ѝ блестят точно като тях. А камъни за братовчедката Ианте биха били най-тъмните гранати, макар че дори те не могат да се сравняват с цвета на устните ѝ.

– А нейно благородие Шонед? – измърка поласканата братовчедка.

– За нея изумруди, разбира се – оповести Пандсала още преди Роан да е успял да си отвори устата. – Ти наистина имаш най-забележителни очи – добави тя, обръщайки се към слънцебегачката.

Шонед прие комплимента с вежливо кимване, но отговори:

– Аз бих приела и прости речни камъчета, ако обичам истински онзи, който ми ги поднася.

Роан не премълча:

– Ако мъжът те обича истински, ще поднесе изумруди. Който и е той впрочем, надявам се, че ще равнява избора си по пръстена, който аз ти подарих.

– Нима си и го подарил ти? – смая се Пандсала. Удивлението и беше искрено и младият княз положи усилие да не се разсмее. Тобин се обади вместо него и потвърди:

– О, да! По време на Големия лов господарката Шонед спаси синовете ми от гибел.

– Не, не заслужавам тази похвала, твое високородие! – възрази пламенно момичето. – Княз Роан беше този, който прогони дракона.

– Прогонил дракон? – възкликна Ианте. – О! Братовчедо, трябва да ни разкажеш всички подробности!

– Непременно, някой друг път – отвърна той, като стана. – Моля ви да ме извините, господарки, но се налага да отида при княз Лейн. Дватама сме се обзаложили за следващия кръг и бих желал да видя лицето му, когато загуби – младежът отпрати по една слънчева усмивка на всяка от жените и със скрито, но искрено облекчение си тръгна.

След петия кръг от надбягванията (в който Роан загуби, а Лейн спечели, за свое най-голямо удоволствие) бе обявена почивка, за да могат зрителите да се поосвежат, подкрепят и разплатят един с други. Старият княз на Дорвал покани младежа на обяд, но той отказа учтиво и слезе на пистата. Там поставяха препятствия за следващите няколко гонки: две дъсчени огради, два тръстикови плета и две стени – уж каменни, а всъщност от боядисано дърво. Паша би могъл да преодолее всяко без каквото и да било усилие.

Роан остана облегнат на парапета, който обикаляше пистата, и проследи внимателно шестата и седмата гонка, като наблюдаваше и изчисляваше на колко конски разкрача средно се пада един прескок.

Скромното му държане – като изключим приветствените възгласи всеки път, когато излизаха коне на господаря Чейнал – и простото облекло го правеха почти незабележим. В шестия кръг от надбягванията най-бърз излезе жребец, собственост на княз Халдор Сирски, а в седмия – един бързоног красавец от конюшните на кулата Радзин. Когато прозвуча тръбата преди началото на осмия кръг, младежът усети, че някой го дръпва за ръкава. Обърна се и видя своя главен коняр:

– Време е, господарю – каза мъжът почтително и добави: – Донесох ти ризата. – Той раздипла празнична риза от небесносиня коприна, а Роан смъкна туниката си и я смени с изисканата одежда в хералдическия си цвят. Хората около него останаха смаяни, когато чуха да го назовават с титла и когато го видяха да се преоблича; но един юначага се окопоти пръв, разсмя се гръмко и тупна младежа по гърба:

– Ей, господарю, на теб ще заложа, значи!

Роан му се ухили в отговор:

– Май нямам кой знае какви изгледи за успех, добри човече, но все пак да ти е сладка печалбата!

Той тръгна към ливадата, придружен от коняря, който го запознаваше най-подробно с уловките на предстоящото изпитание. Първо щеше да бъде лесно – докато не започнеш стръмнината над залива Брехвел. Там пътят ставаше скалист и опасен; много коне щяха да се осакатят при изкачването нагоре и още повече при слизането надолу, но Паша имаше закалка от Пустинята, и тя щеше да му послужи добре. Съперниците му до един отстъпваха по качества според конярите. Роан беше съгласен, но си отбеляза да държи под око жребца на княз Халдор. Победителят от шестия кръг бе обучен не да се състезава, а да воюва, и излезе ли някой пред него, хапеше.

– На твое място, господарю – заключи главният коняр – бих накарал Паша да позабави малко на двете мери обратно от залива дотук. Той сам няма да се щади, щом те носи, знаеш, а ще трябва да спестиш малко от силите му.

– Ще запомня – отвърна Роан. Влезе в оградената ливада, откъдето конете поемаха към пистата, и се приближи до жребца си. Паша беше безупречно вчесан и нагизден; в тъмните му очи светеше почти човешки ум, той сякаш разбираше, че положените за външността му грижи означават важна изява пред зрители. Побутна закачливо с муцуна рамото на стопанина си и Роан се засмя:

– Няма да се изложим пред Шонед, нали, момчето ми? – прошепна той, галейки коня по бялото петно на челото. – Ей така на шега ще бием

всички, и ще спечелим изумрудите. Никакви речни камъчета!

Паша морно притвори огромните си очи, все едно заговорнически се съгласяваше; Роан се засмя пак, качи се на седлото и взе юздите в ръце.

– Господарю – обади се конярят – трябва да ти кажа, че съм подпхнал тежести. Правилата изискват всички коне да са с еднакъв товар, а ти нямаш достатъчно месо по кокалите и не стига до задължително тегло. Помни, че Паша днес носи и нещо отгоре.

Роан кимна. В следобедната горещина ризата вече лепнеше върху него и той размърда рамене, за да пропъди гъдела от спускащата се по гръбнака му струйка пот. Когато тръбата прозвуча, младежът се изправи в стрemenата, за да обяви, че е готов, и си каза тържествено: „Напълно съм спокоен.“ Това беше по-скоро заклинание: Роан (както и никой друг княз) никога по-рано не беше участвал в риалски надбягвания и докато Паша с парадна стъпка го носеше към стартовата линия, мисълта за нажитите, с които желаше да зарадва Шонед, отстъпи на друга – главното бе за нищо на света да не се посрами. Той погледна към местата за зрителите само веднъж, но не успя да различи златисточервеникавата коса на слънцобегачката. Може би така беше по-добре.

Тя обаче веднага го видя. Старателно престореното ѝ равнодушие се пропука: той беше луд, какво си въобразяваше, че прави?! Двете с Тобин се спогледаха ужасени. Щерките на Върховния княз също се развълнуваха:

– Ианте, гледай! – възкликна Пандсала. – Роан! Ето го там!

– Не предполагам, че ще се включи лично в състезанието – отвърна сестра ѝ.

– Нито пък аз – промълви Шонед – не мислех, че е толкова глупав.

Долу част от перилата бяха махнати, за да могат конете да излязат от пистата веднага. Щом жълтото знаме се спусна, възбудените зрители се устремиха към оградата, а Шонед спря да диша, когато тридесетте състезатели се сблъскаха при изхода – несъмнено прекалено тесен, за да могат всички едновременно да минат през него, без да пострадат. По някакво чудо обаче те, слава на Богинята, успяха и вихрено поеа по възвишението към залива; всички ги проследиха с примижали срещу следобедното слънце очи, докато не се скриха зад билото.

Веднага щом изчезнаха, хората от тълпата започнаха да се обзалагат един през друг с шумни крясъци. Шонед остана безмълвна и неподвижна. Но вътрешно кипеше: от гняв срещу самата себе си, че не ѝ стига смелост да яхне на свой ред светлината и да последва състезателите;

от яд срещу Роан, задето рискува да си строши врата (за изкусителната награда нехаеше); от пламенен порив на молитва към Богинята да го пази; и от решимост, ако любимият ѝ се върне цял, сама да му поразмести кокалите, за да не мисли, че лудорията му ще мине безнаказано.

Внезапно до ушите ѝ стигна гласът на Ианте – благ като топъл мед:

– Няма ли и ти да заложиш за успеха на княз Роан, както сторихме всички?

– Нямам какво – отговори Шонед – не притежавам нищо ценно. – Тя разпери длани, за да покаже колко е бедна, но съзря изумруда и тутакси промени думите си: – А, всъщност ето! Твое високородие, какво би заложила срещу това?

– Това? Нима залагаш срещу княза?

Шонед се усмихна, преди да отговори. „Интересно“ – помисли – „дали и тя се сърди на Роан, задето пренебрегва сана и безопасността си?“ Но на глас каза:

– Не се съмнявам в качествата му на ездач, а в други. В тези на жених.

– Да? – произнесе принцесата, тъмните ѝ очи бяха нашрек, а възхвалените от Роан устни опънати във фалшива усмивка.

– Залагам изумруда си срещу каквото искаш, че нито ти, нито сестра ти ще го спечелите. Принца, имам пред вид...

– Как смееш!! – изсъска Ианте.

Шонед се изсмя в лицето ѝ:

– Не ми казвай твое високородие, че не вярваш в силата на прелестта си!

– В друго не вярвам, слънцебегачке, в това, че някой се е погрижил да те научи как трябва да се държиш!... Но така или иначе, твоят облог е безсмислен. Аз просто не мога да загубя. Защото освен сестра ми и мен никоя, никоя не заслужава Роан, както би трябвало да е ясно точно на теб най-вече! Да не би ти да се лакомиш за него?

– О, не знам – излъга без да трепне Шонед – но ако и ти не си съвсем сигурна...

– Достатъчно – показа зъби Ианте. – Твоят изумруд срещу всички сребърни накити, които са по мен! Казах!

– Приемам – кимна слънцебегачката, и нарочно огледа освирепялата княгиня от глава до пети, сякаш преценяваше колко струват коланът, гривните, обещите и огърлицата ѝ. Ианте овладя яростта си с върховно усилие, като грубо обърна гръб.

Шонед сведе очи към изумрудения си пръстен, не защото се

опасяваше, че може да се раздели с него (дори не допускаше мисълта за това), а защото внезапно бе осъзнала колко ѝ е скъп. Прехапа устни. После отново вдигна взор и огледа съседките си. Всички до една бяха последвали примера на Ианте и се преструваха, че не я забелязват. Тогава тя се реши, стана и си проправи път до края на реда, където зеленият копринен балдахин не спираше пътя на светлината.

Почувства сладостните лъчи върху кожата си, усети ги да проникват в кръвта и в костния мозък. Преплете пръсти и долови как се затоплят и пръстените ѝ – дори смарагдът – а това ѝ припомни нощта в Тържествената зала на Цитаделата и уверението на Тобин, че накитът със сияен зелен камък притежава собствена вълшебна сила. Шонед обърна лице в посоката, в която бе изчезнал любимият ѝ, зеленият ѝ като камъка взор се устреми по светлината право напред и стигна до Роан. Тя видя как русата му глава се свежда към шията на Паща – приближаваха горист участък; дишането ѝ се ускори в отклик на неговото, заедно с него трепна и се намръщи, когато вейки зашибаха по ризата и косата му, а сърцето ѝ затуптя бързо-бързо, когато видя убийствения склон, който предстоеше на коня и ездача...

...Роан прокле бодливото клонче, което разкъса ризата и одраска рамото му. Отвсякъде наоколо чуваше вайкания, охкания и ругатни; дланите му се изпотиха в ръкавиците. Заобиколи един паднал ездач и мислено благодари на Всевишната, че Паща бе прекарал досегашния си живот в Пустинята и сега както съобразителният му ум, така и пъргавите копита изпреварваха повечето съперници. Двамата вече бяха излезли от горичката и завиваха по пътеката, изкачваща стръмния склон; на върха му бе побит зелен стълб почти до самия ръб на скалата, надвесена над залива. Роан чу зад гърба си тревожен писък и хрущящ звук, който сигурно беше от чупене на кости, но нямаше време да се обърне и види, защото стълбът бе току пред него, а ездачът на изравнилия се с Паща кон, чиито дрехи бяха в цветовете на господаря Резе, не му беше оставил почти никакво място за завой. Паща заканително бе опънал уши назад, другият кон за миг поизостана на един хлъзгав участък и младият княз използва отворилата се тясна пролука, за да смушка жребеца си с пети – трябваше да минат колкото може по-близо до стълба. Те успяха да го заобиколят почти на косъм. Роан чу зад гърба си нов звук, още по-зловещ: вик на ужас, последван от тежък пляск в приболя долу. Стърчи лице и мълком преглътна мисълта, че това можеше да се случи с него и Паща; после стисна здраво юздите и се зарече, каквото и да става, да завърши това лудо препускане жив и читав – сега тази беше единствената

му цел. От тридесетте състезатели бяха останали само двацет. Но и те бяха с деветнадесет повече според Роан, както и според Паша; гордият жребец, който не търпеше да вижда задницата на друг кон пред себе си, полетя в стремителен карьер. Ездачът притисна буза към шията му, вкопчи се с всичките мускули на ръцете, нозете и гърба си в неукротимото животно и замижа. Клоните на дърветата не само яростно шибаха ризата му, но и я цепеха на ивици. Въздухът свистеше покрай ушите на младежа: струваше му се, че от зашеметяващата скорост, с която се движи, е оставил съзнанието си далеч назад и сега лети презглава към собствената си гибел. Злото предчувствие неочаквано доби веществен облик във вид на сивокафеникав кон с ездач, който се появи отникъде и се вряза отдясно в траекторията им; Роан без малко да падне от седлото. Непознатият носеше розово и пурпурно – цветовете на господаря Тибаян от Пирме – но това беше само заблуда; черните му очи, тъмната коса и белегът на брадата не оставяха място за съмнение: меридец! Младежът нададе стон, в който се смесваха проклятие и вопъл, и ухиленият му враг тържествуващо се изсмя...

...В гората, сред дърветата, Шонед бе изгубила Роан от погледа си, но когато конете излязоха на голата равнина, тя съзря сивокафявия жребец, който връхлиташе върху Паша, и застина. Нападателят все пак не успя да завари младежа неподготвен: Роан замахна, стовари юмука си и ездачът в пурпурно-розово се олюля на седлото. Тутакси обаче извади бич и дъхът на Шонед секна – ударът зверски изплющя върху и без друго разранения гръб на Роан, и русата глава на младежа се отметна назад. Пръстите на слънцобегачката се свиха като куки; вцепениха се и кръвта се отля от тях. На нейно място нахлуха живи пламъци, които бликнаха в цялото тяло на момичето, на мига го обгърнаха като плащ от главата до петите и то гласнаха към тъканата пътека от светлина. Шонед напрегнато се изопна, събра всичките си сили и замълви беззвучно с устни заклинания, за да призове и приложи древното чародейство, на което я бе научил Уривал в Цитаделата...

...Гърбът на Роан пламтеше от болка. Младежът изви глава тъкмо навреме, за да види как меридецът вдига десницата си със стъкленото острие в нея; слънчевите лъчи накараха оръжието да блесне ослепително. Роан не вярваше, че нападателят му ще се опита да хвърля нож докато язди, и то по движеща се цел, но действителността веднага го убеди в обратното: острието прониза въздуха на един пръст разстояние от рамото му. Паша не се смути ни най-малко от удара, звъна и блясъка на пръсналото се пред него стъкло и набра още скорост. Роан стисна с

болящи от усилието бедра жребеца си през хълбоците, прехапа устни и се остави на волята на коня. Сам искаше да увеличи разстоянието помежду себе си и меридеца, преди онзи да е извадил втори нож, и устремът на Паша да победи четиримата останали съперници бе добре дошъл. Наближаваха пистата. Удаде им се да изпреварят един ездач при входа, отворен в перилата; Роан се сети за наставленията на коняря си и стегна юздите. Паша разбираше господаря си така добре, че откликваше и на най-леките движения на крайниците му, и изпълни първия скок с безукорна точност – за разлика от жребеца пред него, чийто ездач не бе внимавал достатъчно. Петнистият кон изгуби ритъма, разколеба се и не можа да влезе отново в крачка. Мъжът на седлото напразно го шибаше с бича си. Роан, между два скока, ги изпревари и потрепера от негодувание, като видя окървавените белези по хълбоците на горкото животно. После се осмели отново да погледне назад. Меридецът бързо се приближаваше. Роан стисна зъби, но трябваше да се обърне към следващото препятствие и да насочи Паша да го преодолее. Конят и ездачът прелетяха над дъсчената ограда, копитата задълбаха в пръстта, ноздрите и гърлото на младежа се напълниха с прах и дробовете му нададоха вопъл за въздух, главата му се замая, но нещо по-силно от него го подтикна пак да погледне към меридеца.

Не видя нищо. Освен това как тънките устни на мургавия мъж се разтвориха, между тях излезе писклив вик, тялото се огъна като че в опит да избегне сблъсък с някакво страшно видение, ужас блесна в черните очи, а сивокафявият жребец се удари жестоко в перилата. Понататъшната им съдба не интересуваше Роан; той се съсредоточи в предстоящия прескок на тръстиковия плет. Двамата с Паша го преодоляха и продължиха към каменната стена. Отминаха един вече изтощен кон, чийто ездач носеше дрехи в тюркоазено синьо – по това младият княз разпозна жребеца на княз Халдор Сирски и застана нащрек. Опасенията му се оправдаха: бившият победител стръвно изви врат и се опита да го ухапе за бедротата. Паша се ядоса, сви уши и понечи да се нахвърли на другия кон; цялото хладнокръвие и умение на Роан бяха необходими, за да попречи на двамата да се сбият, но любимецът му все пак го послуша, изпъна шия и затича така, сякаш имаше криле.

Пред тях беше останал само един съперник. Той с лекота прескочи петото препятствие и Роан, като премери на око разстоянието помежду им, прошепна в ухото на Паша: „Хайде, този можем и да го пуснем да бъде пръв, момчето ми. Няма да обеднея, ако сам купя изумрудите за Шонед.“ Но потомъкът на най-чистокръвните родители от Чейналовите

конеждни не се вслуша в думите му, защото виждаше само чуждата задница и скока, които го разделяха от победата. Роан не се опита да се наложи. Паща прехвъркна над последната стена, а господарят му отпусна хлабаво юздите върху обляната в пот шия; зад тях бяха останали другият кон и ездач, а пред тях бяха само празната писта, пъстрите перила и жълтото знаме, което като драконово крило се спускаше надолу.

Шонед разплете пръсти и изтри в роклята овлажнелите си ръце. Заклинанието беше излязло и по-трудно, и по-лесно от предвижданията и опасенията й. Уривал я бе обучил добре, но тя бе изчерпала силите си, за да поддържа страховития огнен призрак на дракон жив пред очите на меридеца – и видим единствено за тях – в няколко решаващи секунди. Когато Роановият враг се изгърси от седлото, слънцобегачката усети да я обзема злостно, ликуване; но в следващия миг, когато и сивокафеникавият жребец рухна на земята, тя също извика заедно с всички зрители:

– О, не!!... – После, отчаяна, прошепна: – Не исках това... Богиньо, умолявам те...

Конят успя да се изправи с мъка на нозе, но ездачът, отхвърлен чак в средата на пистата, не помръдваше. Шонед чу възгласа на Тобин и си наложи да се върне пак под зеления балдахин. Видя не само Тобин, но с нея и Пандсала, и Ианте да слизат тичешком по стъпалата към пистата. Не се присъедини към тях, а изчака, докато дишането й се успокои, и едва тогава тръгна. Остана на разстояние от трите, макар че ги настигна точно когато бяха излезли на ливадата за конете и чакаха Роан. Той не закъсня да се появи с бавна крачка. Шонед го наблюдаваше как слиза от седлото, повежда кротко ходом потъналия в пяна жребец и без да обръща внимание на никого, мълви гальовни думички в ухото му, гали го по хълбоците, по врата, по корема... Приблужи се един коняр, който възторжено прегърна първо господаря си, после Паща; след това четириногият победител бе поведен към конюшните да получи заслужени грижи и почивка, а двуногият (който не се крепеше съвсем стабилно на краката си прие с благодарност голяма купа вино, поднесена му от друг прислужник.

В преливащото от гордост и възхищение сърце на Шонед изведнъж нахлу тревога, когато видя нацепената риза и кървавите драскотини по гърба на Роан; такива имаше и по лицето, и по китките му. Победата му бе струвала по-скъпо, отколкото бе предполагала! Нозете й бяха готови да се затичат към него, ръцете й – да го прегърнат до секване на дъха, а устните й – да излеят порой от любещи укори, но тъй като всичко това и беше забранено, остана да наблюдава с безмълвна завист, как Тобин я

отменя и в трите.

– Ти, глупак нещастен, как си се изподрал, дрехите ти са на парцали, а и главата си залагам, че си осакатен! – редеше гневно принцесата. – Сваляй веднага тия дрипи от себе си и върви да си лиснеш кофа вода; да не ти казвам колко от раните ще загнойт, ако не го направиш...

– Да, сестро – произнесе той подчертано хрисимо, с което я разлюти, но следващите му думи я обезоръжиха:

– Само не ме прегръщай пак! – Тобин не можа да не се засмее. Роан се престори, че едва сега забелязва Ианте и Пандсала, и галантно им рече: – Не бледнейте така, братовчедки! Не съм пострадал кой знае колко, а и това беше само състезание, не битка.

Ианте вкопчи изящните си пръстчета в ръкава му:

– О, братовчедо, ти се изложи на такава опасност! И колко жалко за ездача на коня зад теб!

Чертите на Роан се изопнаха. Шонед погледна встрани. Пандсала се обади:

– Като идвахме насам, чухме, че си е счупил врата и е мъртъв. Конят е оцелял, макар че няма да се състезава никога повече. Какво точно се е случило, изглежда никой не знае. И никой не е виждал да се случва подобно нещо. Сега разследват...

Шонед гледаше навсякъде, само не към Роан. Искаше ѝ се да потъне в земята. Заради този рус мъж, застанал прашен, потен, мръсен, изморен и ликуващ, тя бе убила човек. Нещо по-лошо: бе убила човек, използвайки дарбата и познанията си на фаради, върху което за всеки слънцебегач, от начинаещ питомец на Светилището до първожрец или първожрица, тегнеше строга възбрана, и от което нямаше по-голям грях и вина. Тя се видя коленичила пред Андрaде и се чу разплакана да изповядва, че не е искала да причини смърт, но очите ѝ против нейната воля се спряха върху Роан и ѝ дадоха да узнае горчивата истина: бе извършила престъпление, за да го запази... за себе си.

Междувременно той съобщи на Тобин с много тих глас, но Шонед успя да чуе:

– Беше меридец.

– Нима?! – пребледня тя.

– Опита се да ме свали от седлото. Е, Тобин, остави; нищо ми няма – добави той раздражително и отмахна ръката ѝ, която понечи да го докосне. – Жалко, че е мъртъв, щеше ми се да поговоря с него.

Шонед видя как братът и сестрата си разменят предупредителен поглед и се застави да се намеси – наложително бе разговорът да бъде

отклонен към друга тема. Придаде на гласа си най-острия и превзет възможен тон и заяви:

– Твоя светлост е поел риск, който би могъл да му струва много скъпо.

– О! Господарке Шонед, ти няма ли да ми честитиш победата?

Престорил се, че едва сега я забелязва, Роан я гледаше така благо и лъчезарно, че ѝ идеше да го удуши. Тобин я предпази да стане убийца за втори път, като бързоя:

– Върви да се натопиш в реката, братле, защото си овонил цялото разстояние оттук до зрителските скамейки!

Той се усмихна:

– Сестричко, както винаги ласкаеш самолюбието ми.

– Де и ти да ласкаеше обонянието ми! – не му остана дължна тя. И понеже видя съпруга си да приближава, извика: – Чей! Вземи Роан, закарай го до брега и го хвърли в реката!

– Нямам време – отвърна Чейнал, спря коня си за миг, наведе се от седлото и като сграбчи шурей си през кръста, го отлепи то земята и го притисна в прегръдките си. Лицето на младежа се изкриви. Всичките му охлузвания и рани го заболяха люто, а и изглеждаше смешно пред Шонед, Пандсала, Ианте! Чейнал за щастие го пусна почти веднага, но продължи със словесни поздравии: – Чудесно язди, да ти се ненадява човек, луда главо! Трябва да вървя да се готвя за последния кръг, но довечера на пира ще ми разкажеш. – Господарят на Радзин се наведе още веднъж, за да целуне съпругата си, после смуши Аккал с пети и се отдалечи. Шонед се обади:

– Да се върнем ли по местата си, за да видим как ще победи господарят Чейнал? – предложи тя.

– За това как аз победих още не си ме поздравила – отвърна Роан. Усмивката му бе сладка, но погледът зъл. – Може би обаче – продължи той отмъстително – си заложила срещу мен и си изгубила, господарке Шонед?

– Ще призная на твоя светлост, че действително склучих един облог, но той още продължава – отговори Шонед, също толкова сладко, и погледна Ианте. – И не бе свързан с надпреварата на пистата, а с друг вид състезание.

* * *

Чейнал спечели надбягването в деветия кръг, като изпревари най-близкия си съперник с почти една трета мяра. Сивият жребец на

господаря Резе нагълта доста прах, както бе обещано. Поздравленията отшумяха, вълненията стихнаха, зрители и участници напуснаха пистата. Знатните гости на тазгодишната Риала се оттеглиха в шатрите си, за да починат малко преди пира, насрочен за вечерта, простолодието се върна на панаира, а прислугата – към задълженията си в господарските лагери. Шонед нямаше как да се присъедини към вторите и третите; мястото ѝ беше сред първите, но тя не искаше да го заеме. Можеше да присъства на пиршеството, защото Тобин се показваше с нея навсякъде и беше дала да се разбере ясно, че двете са приятелки; зеленооката обитателка на Светилището обаче чувстваше, че ще ѝ прилошее, ако прекара дори само един миг близо до дъщерите на Негова всесветлост, особено пък в Роановото общество. Така че тя слезе до брега на реката, седна под едно дърво ѝ се опита да не мисли за повелителя на сърцето си. И за онова, което беше извършила заради него днес.

Напрасно! Той бе непрекъснато пред очите ѝ: с разрошените златисти коси, ярката риза, сияещите очи и бузите, добили коралов цвят от тройното тържество – на победител, на обкръжен с внимание мъж и на човек, спасил се от смъртта. Как само разпалваше ламтежите на онези две кучки, как се опиваше от съзнанието, че може да си играе с тях и да ги предизвиква, оставайки неуязвим! Как безсъвестно използваше чара на погледа и усмивката си, за да ги увлече и покори! А към нея се обръщаше единствено с намерението да я засегне – в което, призна си тя засрамена, добре успяваше. „Проклет да е!“ – и Шонед обхвана с ръце главата си, притискайки слепоочията с длани.

От шатрите на Върховния княз се чуха поздравителни възгласи и възторжени викове: раздаването на наградите бе започнало. „Е, да!“ – намръщи се Шонед. – „Тобин ще си получи рубините, Ками – карнеолите... А Роан да се задави с изумрудите дано!“

– Честито, твоя светлост! – Тя изрече подигравателно на висок глас дълго отказваната похвала и се излегна по гръб във влажната трева. Загледа небето, облаците, които ту закриваха, ту откриваха трите изгряващи луни. Гледката не уталожил чувствата ѝ. Знаеше, че ревнува; знаеше, че с това сама си вреди (единствено с това да беше!), но не можеше да не кипи от злоба при мисълта за скъпите рокли и накити на съперничките си, за тяхната изтънчена женственост и грижливо гледана хубост. И също при мисълта, че сега, в този именно миг те можеха да флиртуват с Роан, а тя не можеше; че сега, в този именно миг те наистина флиртуваха, ловяха погледите, усмивките му, ласкателните му думи и им отвръщаха... „Ти обаче си мой, хитрецо; синеок драконски сине, дето се

оставяш да те ухажват и нехаеш за опасността...“ – процеди Шонед. – „И кълна се в Богинята, ще ти го докажа!“

В този миг един трезв, разсъдителен глас се обади от скрито ъгълче на съзнанието ѝ. Заговори, като накара тутакси ревността да замлъкне: „Ти наистина ли желаеш да притежаваш мъжа, който днес те изкуши да извършиш убийство?“ Шонед не можеше да не отвърне на този глас – и поде дълъг, мъчителен спор със себе си. От една страна изтъкваше довода, че бе спасила живота на Роан, призовавайки дракона-призрак, за да уплаши меридеца и да отклони смъртоносното му оръжие. Беше успяла. Но човекът беше загинал. Противно на всички свои намерения тя бе нарушила най-страшния, най-свещен обет на фарадим, бе сторила точно онова, за което още преди време Уривал я бе предупредил да внимава: бе поставила дарбата си в услуга само на Роан, бе подчинила силата си на неговите интереси и бе забравила всичко друго. Можеше ли да има оправдание за нея? В името на най-възвишеното чувство се бе опетнила с най-долния грях: отнела бе човешки живот. Благородната подбуда и отвратителното дело бяха рожби на волята ѝ. Но дали бе възможно така, както те съществуваха заедно в нейното съзнание, в личността ѝ да се съвместят взаимно противоречащите си същности на фаради и на владетелка?

Ето въпроса. Как едновременно да служи и да бъде вярна на множеството повели: тази на обучението ѝ в Светилището, тази на любовта и към Роан, тази на дълга ѝ към Пустинята? Къде впрочем оставаше дългът към нея самата, такава, каквато се познаваше и държеше да бъде – гордата и самоуверена Шонед, свикнала да е наясно със себе си и да се уважава, да преценява разумно и да направлява отговорно постъпките си? Как да преценява, да направлява и носи отговорност, когато не беше сигурна, че има избор?

„Добре“ – продължи разсъдителният глас – „ти можеш да се омъжиш за Роан и да се отречеш от уменията си на фаради. Можеш да бъдеш само княгиня, да отхвърлиш изкушението да облагодетелстваш повелителя си с могъществото на своята дарба.“ – Да – съгласяваше се Шонед – това беше изход; но нали Роан я искаше за съпруга (и съответно Андраде – за съпруга на племенника си) тъкмо поради това, че притежаваше тази дарба и тези умения. От нея се очакваше задължително да бъде фаради и княгиня. Ами децата ѝ един ден? Те почти несъмнено щяха да наследят дарбата на слънцебегачи; и от кого щяха да вземат пример как да си служат разумно с нея, ако тя погребеше в забравата всичко, на което я бяха учили? После, тези деца щяха да наследят от

баща си и друга сила – силата на властта; но понеже слънцебегачите дължаха върност не на отделни княжества, а на Светилището, те предва- рително бяха обречени да се разкъсват между княза и първожрицата, между своя баща и своята пралеля, както сега се разкъсваше Шонед, из- немогваща да дири отговори на нерешими въпроси.

Нерешими ли? – прониза я отговорът. Тя захлупи лицето си с ръце и се обърна по корем, защото не можеше да понася хладната, мека ласка на лунните лъчи по страните си. Нямаше какво да се решава! Днес тя беше отрязала всички пътища назад и встрани, веднъж завинаги, като беше използвала преднамерено тайните си познания, за да причини смърт. И това не беше първата ѝ простъпка! Тя си припомни виночерпе- ца от Цитаделата, загинал в двубоя между нея и служещия на Рьолстра слънцебегач: още тогава бе направила избора си, без дори да го съзнава.

„В такъв случай“ – обобщи трезвият и суров глас – „като знаеш онова, което ти е известно сега, можеш да откажеш да се омъжиш за Ро- ан и да се отървеш от изкушението. Ще бъдеш просто слънцебегачка, далеч от отговорностите на владетелка и превратностите на властта, чиста пред съвестта си. А Роан може да се ожени за друга...“

Задруга?! Никога!“

Обезсилена, лежа дълго, без да помръдне. Смачканата трева под бу- зата ѝ издаваше влажен и остър мирис, който Шонед вдъхваше дълбоко. По някое време нощният хлад я накара да потрепери, но не само той: тя осъзна за пореден път, че няма избор. Собствените ѝ чувства, гордост и потребности я бяха хванали в капан. Трябваше да се омъжи за Роан, да бъде както княгиня, така и слънцебегачка. Тя щеше да се омъжи за Роан, щеше да бъде и двете. Ако от нея очакваха толкова много, не по-малко очакваше и тя самата от себе си.

Шонед се надигна и седна, прокара пръсти през косата си – неспле- тена и разрошена – и се загледа навъсено в реката. Известно време тя съзерцава Фаолаин, после стана, слезе на песьчливия бряг и на лунната светлина отбра оттам няколко камъчета. Запресипва ги от едната си ше- па в другата, усмихвайки се мрачно. Вече не криеше истината от себе си: тя се беше продала, за да получи Роан. Той беше нейната цена. Тази мисъл внесе в душата ѝ странно успокоение, а подир него – и хладна ре- шителност. Бе дошло времето Роан също да плати!

Докато прибираше камъчетата в джоба си, Шонед се сети за покуп- ките от панаира. Бавно започна да я обзема възбуда, която тя се зае да подсили. Извикваше във въображението си отделни подробности: глад- ка златиста кожа, слънчево-свилена коса, тънко тяло, което се притиска

до нейното, топла плът и разтварящи се устни... О, тази вечер и тя щеше да извоюва победа, не по-малко значима от неговата! Техни високо-родия можеха да беснеят на воля. Тя си представи яростта на Ианте и Пандсала и се разсмя високо – беше платила за Роан, и той беше неин...

Внезапно слънцебегачката долови, че не е сама. Обърна се стреснато, когато един дълбок, отекващ мъжки глас прозвуча в ушите ѝ:

– Смехът ти е прекрасен като твоето име, господарко Шонед. А лицето ти е още по-прекрасно.

Дъхът на момичето се пресече:

– Твоя всесветлост!... – едва успя да изрече тя. Коленичи пред Върховния княз и се опита да овладее вихъра, който се изви и забушува в мозъка ѝ при вида на високия, великолепен мъж в тъмен плащ. Рьолстра, за нейн голям яд, разбра смущението ѝ, но не го показва; с неизменна любезност продължи:

– Не исках да те плаша. Тъкмо се връщам от посещението при господарката Палайла на баржата. Там тя спи по-добре, отколкото в шатра.

– Свърши ли пиршеството, твоя всесветлост?

– Току-що. Започна рано, и съм признателен, че не приключи късно. Утре ни предстои изпълнен с работа ден. Открих обаче, че не ми се спи, и реших да се поразходя покрай реката. Прекрасна е, нали? Особено на лунна светлина.

Рьолстра не говореше за реката, нито пък гледаше към нея; думите и внимателният му взор бяха предназначени единствено за Шонед, както и двамата знаеха много добре. Върховният княз – висок, внушителен, пишно облечен – стоеше съвсем близо до момичето, и слънцебегачката почувства особения, покоряващ жар, който се излъчваше от тялото му. Собственото и тяло вече се бе настроило на подобна вълна, когато преди малко мечтаеше за Роан, и затова сега от само себе си откликваше на негласния призив, който идеше от плътта на този чужд, злонамерен, но неустойимо привлекателен мъж, и проникваше чак до костите, до най-скритите кътчета на съществуването ѝ. Цялата женска природа у Шонед се поддаваше на могъщия чар на Рьолстра – завоевател и покорител, който пристъпваше към целта си с такава хищна властност, с такава самоувереност, че още от началото смазваше всяка съпротива. „Какво става с мен?!“ – ужаси се тя. Събирайки всичките си сили за отбрана, Шонед успя да промърмори:

– Да, да, прекрасна е – чувствайки се толкова смазана от безсилието си, че ѝ идеше да заплаче.

– Ще ми окажеш ли честта да ме придружиш, господарке Шонед?

Нека споделим лунната светлина – предложи Рьолстра с изискан жест и най-благороден тон: едновременно приканващ и повелителен. Шонед нямаше как да не се подчини. Не само защото на Върховния княз не можеше да се откаже, но и защото тя се готвеше да стане съпруга на главния му съперник и като такава сега щеше да използва случая да поразузнае за отношението на Рьолстра към Роан, за намеренията му, а вероятно и (ако Богинята ѝ помагаше) за служещия на Канарата слънцебегач. Затова момичето се усмихна, отново изправи снага и кимна в знак на съгласие.

– Доставиха ли ти удоволствие надбягванията днес? – запита Рьолстра, когато двамата крачеха покрай брега, без да бързат и – поне привидно – без друга цел освен да се насладят на нощната прохлада. – Видях те сред зрителите, господарко Шонед: ти седеше заедно с дъщерите ми и нейно високородие княгиня Тобин.

– О, беше толкова вълнуващо! Господарят Чейнал се представи великолепно, нали? Казаха ми, че винаги побеждава. – Шонед изчака Върховния княз галантно да отстрани от пътя ѝ едно клонче. – Беше ли нейно високородие щастлива да получи рубините?

– Естествено. В природата на красивата жена е да се стреми към неща, които изтъкват още повече красотата ѝ. Поради това се изненадвам, господарке Шонед, да те видя облечена така просто – макар и очарователно – и без никакви накити. На теб ти подобава да бъдеш само в коприна и изумруди, благородна – усмихна се той.

Шонед едва се съдържа да не отговори „Почакай и ще видиш“, но навреме се овладя:

– Не възприемам себе си като красавица, затова и не ламтя за неща, които да изтъкват красотата ми. А и първожрицата Андраде възпитава нас, фарадим, в съвсем различен дух.

– Аз съм уверен, че някой щедър мъж чака само знак от твоя страна, за да те обсипе с даровете, които заслужаваш.

Думите му вселиха у Шонед страшна паника: нима бе прозрял играта, водена от двама им с Роан? Но като плъзна към Рьолстра кос поглед изпод мигли, слънцебегачката се убеди, че той е имал пред вид съвсем друг мъж – и когато осъзна кого точно, едва не се спъна в гладкия пясък.

Овладя се бързо и отвърна:

– Твърде незначителна личност съм, твоя всесветлост. Съвсем малка зестра ще донесе на бъдещия жених.

– Предостатъчна зестра би била само прелестта ти, благородна

Шонед, дори ако не беше слънцебегачка. Оценяваш себе си много ниско.

Тя спря, обърна се право с лице към него и без заобикалки попита:

– Твоя всесветлост как би ме оценил?

– Вярвам, че отговорът ти е известен, повелителко.

Този мъж бе опасен. С всяка изтекла секунда Шонед все по-ясно осъзнаваше многообразието от начини, по които се проявяваше това качество на Рьолстра, и я обземаше страх, който парализираше волята и ума ѝ. Хладнокръвието ѝ измени, тя избра най-глупавата линия на съпротива – изрече нервно и припряно:

– Толкова късно е вече...

– Не – възрази спокойно той. – Не е по-късно, отколкото беше преди миг-два, когато някои неща още не бяха казани. – Мъжът уверено сложи на рамото ѝ горещата си длан, очите му много зелени, но с поблед цвят от нейните първо се впиха в зениците ѝ, а после господарски се плъзнаха по очертанятия на лицето и тялото. Шонед усети, че пламва; от петите към темето ѝ плъзнаха тръпки, умът ѝ потъна неизвестно къде; в последните остатъци от съзнанието ѝ пробягаха откъслечни мисли за това, че любовницата на Рьолстра бе най-красивата жена на материка и че на Върховния княз беше достатъчно само да каже, за да получи всяка, която е пожелал, но и те се изгубиха. Слънцебегачката бе замаяна, вцепенена и само чувстваше как една тежка, жарка, неотвратима сила могъщо я притегля, притегля, притегля...

Рьолстра внезапно пусна рамото ѝ.

– Виждам, че те обърквам и тревожа – изрече той. Шонед се олюля. Плътта ѝ там, където бяха лежали пръстите му, рязко охладня след прекъснатия допир. Върховният княз продължаваше да говори учтиво, равно, все едно ставаше дума за времето: – Колкото пъти те наблюдавах през последните дни, ти не погледна към мен дори веднъж. Знам, че съм чужд за теб, но се надявам да ми позволиш да променя това. Да ти стана близък тонът му доверително се сниши, зазвуча ласкав и съблазнителен; слънцебегачката се уплаши, като долови как ѝ въздейства. – Шонед – Рьолстра почти шептеше, почти я галеше с гласа си – аз съм мъж, който има търпение. И власт. Когато решиш, че малкото князче не те задоволява, ще ме завариш да чакам.

– Какво ми предлагаш? – произнесе тя съвсем тихо, само с дъха си. Знаеше много добре, но искаше да го чуе с ушите си.

– Всичко, което би могла да получиш от мен. В замяна ще очаквам от тебе... някои неща... нищо, което самата ти не би ми давала с радост.

– Като например? – попита тя по-високо: гласът ѝ беше укрепнал, съзнанието ѝ се отърсваше, волята ѝ преодоляваше въздействието на близостта му. Рьолстра изглежда не забелязваше, защото тонът му не се промени:

– Намирам те за красива, вълнуваща и желана, слънцобегачко. Вярвам, знаеш какво ще рече една жена да е привлякла вниманието на Върховния княз. Ще те въздигна с почести над всички, двамата с теб ще си даряваме взаимно наслада...

Макар да се ужаси, като разбра най-сетне каква цел преследва Рьолстра, Шонед успя да произнесе решително, силно и ясно:

– Насладата, която ще получавам от тебе, няма да бъде дар: ще ме накараш да я платя, като отнемеш честта ми!

– Дъщеря ми Ианте – отвърна той несмутим – те описа като безкрайно горда, но аз вярвам, че бих могъл да те накарам и да приемеш. – Сякаш да не остави място за съмнение как, Рьолстра се приближи до момичето, протегна този път двете си ръце и нежно, замечтано прокара пръсти по раменете, шията и брадичката му.

Трепетът завладя наново Шонед. Сега тя различаваше ясно двуцветния му пламък: в него имаше страх, имаше и желание. Да се превие и да признае властта му би било все едно да умре, но докосването на този мъж въздействаше с такъв покоряващ чар, че премахваше всички задръжки, всички съображения. Шонед обаче не можеше да не се запита дали и Роан не чувства същото, когато е край Ианте. И нейният ли допир помиташе преградите, обезсилваше разума? Слънцобегачката се отдръпна и разтърси глава:

– Не ме докосвай! Не служи на похотта на никой мъж – дори ако мъжът си ти!

Рьолстра се засмя развеселен:

– Ако целта ти беше да ме заинтригуваш, Шонед, не би могла да избереш по-добър начин! Ако смяташ да ме отблъснеш обаче – предлагам ти да помислиш пак. – От висотата на внушителния си ръст той я загледа премрежено и лукаво, докато в един миг без всякакво предупреждение не преодоля разделящата ги крачка: дъхът на Шонед се пресече, когато се сблъска с гърдите му, и преди да успее да мръдне или извика, той сграбчи раменете ѝ, наклони глава и впи устни в нейните. Само след миг пак така внезапно я пусна, поклони ѝ се ниско, като да беше княжеска дъщеря, и тръгна пъргаво нагоре по склона към шатрите си.

Шонед остана смразена и трепереща. Сладострастието и ужасът воюваха в душата ѝ. Върховният княз желаше да я притежава. Като жена

тя не можеше да устои на ласкателното му внимание, особено съчетано с могъщата дързост на покорител, чието въздействие бе изпитала токущо. Ала тя беше също фаради. Като онзи човек, когото Рьолстра беше покварил и изкушил да предаде събратята си. Заплашена бе да я споleti същата участ, защото Върховният княз искаше да използва уменията ѝ за собствените си цели.

А нима Роан не искаше същото? Ситни гърчове я разтърсиха и Шонед обви ръце около тялото си, за да ги овладее. Това не бяха чувствените тръпки от преди малко: тези изразяваха дълбок смут и болезнена тревога. Тя внезапно съзна, че няма на кого да се опре. Заповтаря си „Роан ме обича“, за да почерпи смелост, но не сполучи. И русокосият със сините очи щеше да я използва точно така, както искаше да я използва чернокосият със зелените, само дето имаше благословията на първожрицата Андраде – по една случайност негова леля – която беше посредничила за срещата им.

Шонед извади речните камъчета от джоба си. Стисна ги в шепа с цялата си сила, докато пръстите ѝ аха-аха да се строшат. Тя ли трябваше да решава кой княз е по-достоеен да се разпорежда с уменията ѝ? На какво отгоре? Слънцебегачката се разсмя горчиво: нямаше избор, не би могла да има, не бяха ѝ оставили. О, как ги мразеше всичките за това!

* * *

Когато се плъзна между чаршафите в постелята си, Роан почти спеше. Главата му се маеше от изпитото вино, възбудата от победата в състезанията не го напускаше, но го държеше в състояние на трескав полусън, не на бодрост. Копнеейки да потъне в пълна забрава, той отпрати с две нечленоразделни думи Валвис, който веднага излезе, и се зави през глава. Няколко мига се въртя неспокойно, търсейки как да разположи тялото си така, че да не чувства раните по раменете и гърба си; за щастие виното бе притъпило болката и Роан скоро се унесе, а блуждаещите му несвързани мисли се превърнаха в сънища. Той засънува Шонед.

„Дали не съм прихванал нещо от нейните заклинателски способности?“ – мина му през ума по някое време. Чувстваше я толкова близо до себе си, почти действителна: меките ѝ устни галеха челото му, тънките ѝ пръсти го милваха по страната. Роан се усмихна и се пресегна да я докосне, и – о! – под дланите му се отзоваха истински гладки рамене, ръцете му усетиха топлината на кадифена кожа... Понечи да я притегли към себе си, но тя се дръпна и се изправи. Седнала на края на леглото, отметна завивката и прокара ръка по тялото му. Зае се да го изследва.

Вълнение забушува у Роан под допира на хладните пръсти, които нежно се плъзгаха, спирайки и задържайки се за кратко ту тук, ту там; очите му се разшириха, устата му се разтвори, готова да издаде глас, но пръстите неочаквано легнаха върху лицето му, а ушите му чуа: „Шшшт...“ Той целуна дланта ѝ. Искаше му се лампата да е по-близо, за да вижда ясно лицето ѝ – в смесеното, но слабо осветление, което даваха меките лъчи на свещта под стъкления сенник върху далечната маса и отблясъците на стражевите огньове през тъканта на шатрата, можеше да различи само очертанията на главата ѝ, с разпусната коса, придобила от нощта тъмен цвят. Призрачната Шонед не спираше да го милва и през плътна му пробягваха неопикуеми трепети, усещания, каквито не бе познавал и не бе допускал, че съществуват.

– Хей – проговори най-сетне той – дай на мен, сега е мой ред... – Бе изненадан да чуе гласа си, толкова гърлен и дрезгав. Протегна алчно ръце по мишниците и раменете ѝ, плъзна ги по гърдите, забулени от свиlena тъкан, която се бе затоплила от жарта на тялото и сякаш пърхаше от ускореното дишане. Спусна ги отново надолу, улови кръста ѝ като колан и я придърпа по-близо.

Ала когато снагата ѝ се допря до неговата, Роан застина: това тяло бе непознато!

Това тяло бе наистина стройно, тънко, но не така твърдо, както го помнеше. Гъвкаво, вярно, особено в раменете ѝ ръцете, по които под кожата и над костите се напипваше приятен слой мека плът; Шонед обаче имаше стегнати, корави мускули, а тези тук не бяха калени. Тялото, което Роан държеше, поддаваше под допира му, и освен това лъхаше не чистия мирис на вятър и природа, а друг, изкуствен аромат – богат и сложен.

Това не беше Шонед.

Внезапно вълн от един мангал се вдигна висок пламък, който освети вътрешността на шатрата и рязко ограничи и изостри сенките. Непознатата стреснато извърна глава и Роан обхвана профила ѝ: високо чело, горд нос, хищно красиви устни – Ианте! Вбесен, той я запокити вълн от леглото; тя се просна върху килима и захълца, поемайки си дъх. Роан я гледаше с ненавист как най-накрая се надига и се опира на пода с тънките си голи ръце.

Вълн стражите закрещяха:

– Пожар! Горим!

Ужасена, принцесата се хвърли към леглото му и се вкопчи в завивките:

– Скрий ме, Роан, моля те, скрий ме! Ако някой ме намери тук...

– Не искам да знам какво ще стане! Махай се! – нагруби я той и за да ѝ попречи да го докосне, скочи от другата страна на леглото. Сграбчи завивката и скри голотата си под нея. Повдигаше му се, но бе в състояние да разсъждава и действа бързо: – Ще отвлека вниманието на стражите, докато избягаш, само не се бави. Хайде, ставай!

– О, Роан, моля те, умолявам те...

– Хайде!!! – изсъска свирепо той и бутна леглото встрани, за да отвори път. С неподозирана бързина Ианте се вкопчи в коленете му; препереше и не искаше да го пусне; отвратен, той се опита да я отхвърли от себе си, но застина, когато тя вдигна лице нагоре и в призрачно-синьото зарево на пожара, пречупен през копринените стени на шатрата, видя изражението ѝ. – Ти... – задъха се той – ...ти искаш да те намерят тук?!

– Да! Искам!!

Роан я стисна за единия лакът и рязко я вдигна на крака. Разтърси я:

– Мислеше, че така ще можеш да ме изнудиш да се ожена за теб ли? Уж съм те обезчестил? Глупачка! Мръсна безсрамница! Изчезвай!

Тя замахна да го удари:

– Ти ме желаше!

– Млък! – срязва я той и я повлачи към изхода. Стискаше я с едната ръка, а с другата разтвори платнището. Видя, че стражите се суетят да стъпчат пламъците на огъня, прескочил от мангала върху тревата, и не забелязват нищо наоколо си. – Ще отида да ги залъжа – обърна се той към Ианте – а ти не се май и бягай. Ако те намеря пак тук, когато се върна, с теб е свършено. Ще се погрижа всички да разберат каква мръсница си.

Роан съвсем не бе толкова непоколебимо решителен, колкото се показваше пред Ианте – дори се чувстваше пълен глупак – но се овладя, пристъпи въвн от шатрата и като пристегна завивката около кръста си, призова стражите. Разпореди се да донесат кофи с вода, мъжете се подчиниха и само той забеляза как саможертвовотелната дъщеря на Върховния княз се измъкна и изчезна тичешком в тъмното. От шатрите наоколо наизлязоха сънени хора; той ги отпрати набързо с успокоителни думи. Скоро огънят бе угасен и опасността – отстранена.

Когато всичко утихна, Роан се върна да разгледа обърнатия мангал. Тревата под и край него беше зелена. Не би трябвало да пламне! Младежът изследва внимателно участъка, сега мокър и подгизнал; опипа чимовете. Очакваше да са овъглени – не бяха. Значи не бе имало пожар.

Не и от обичайния вид. Роан вдигна глава и му се стори, че различава недалеч строен силует в тъмна рокля; забърза нататък, но от мрака изникна страж, който пресече пътя му с извиненията си:

– Не знам как стана, господарю! Дори мангалът не се обърна, то ние после го прекатурихме; просто огънят скочи нагоре и изведнъж...

– Остави, драги. Нищо не се е случило. Няма щети и никой не е пострадал – „освен гордостта на Ианте“, добави той на ум. Изчака човека да се отдалечи и се озърна нетърпеливо, но сянката бе изчезнала. Роан въздъхна късо и се запъти към шатрата си. Разтвори двете крила на платнището и влезе. Едва пристъпил вътре обаче, спря: босият му крак се натъкна на някакви дребни, твърди предмети, хвърлени на килима. Той се наведе смаян. Когато се изправи пак, се усмихваше В шепата си стискаше речни камъчета.

„Кога ли ги е пунала тук, интересно“ – мислеше Роан – „докато заглавиквах стражите? Докато Ианте бягаше?“ Навярно беше така.

Той разтвори шепата си и с пръстите на другата си ръка погали камъчетата. Побутна ги нежно, размеси ги. Прошепна, сякаш имаше кой да го чуе:

– Значи самата ти си бдяла тази нощ над мен? О, любов моя... дано и аз мога винаги да те пазя така добре.

Роан поддържа още малко камъчетата върху дланта си. Сетне ги прибра в малкото си ковчеже за скъпоценности. Сложи ги до изумрудите, които бе спечелил на състезанията този ден.

Глава 14

Ефирните облаци в нощното небе не предвещаваха проливния дъжд, който заваял призори и принуди всички да останат в палатките до обяд. Мнозина от високопоставените гости се събудиха още при първите гръмотевици вслушаха се в шума на дъжда, повдигнаха рамене и отново се унесоха в сън. Същото сториха и придворните от всяка свита и прислугата, с изключение на неколцината родени без късмет, които въпреки всичко трябваше да станат, за да стъкнат огньовете и да приготвят закуската.

Слугите на господарката Палайла се оказаха в много по-благоприятно положение от всички останали. На баржата беше сухо и не им се налагаше да опъват навеси над огнището, затова можаха да предложат на подранилата ѝ гостенка щедра закуска, приготвена в удобния камбуз.

Всички бяха доста изненадани, като разбраха коя е посетителката, но коментарите им бяха направени шепнешком и си останаха само в кръга на семейството.

– Е, както разбрах, снощи Ианте се е държала като същинска блудница – каза Палайла и мимоходом си отбеляза с какво задоволство бяха посрещнати думите ѝ от страна на Пандсала. – Доколкото мога да преценя, това едва ли е допаднало много на нашия златокос красавец.

– Жалко, че не я видя, като се връщаше – с провиснали кичури и цялата в кал – засмя се Пандсала. – Сега се е затворила в каютата си, не смее да погледне никого в очите и се преструва, че уж била излязла на разходка, простудила се и се чувства неразположена. Никак не ѝ завиждам, като знам какви са церовете на Найдра.

– А и Ленала с нейните искрящи от остроумие приказки! Добре, че дойде да ми кажеш какво става, за да се поразтуша малко тази сутрин. Май съм те подценявала през всичките тези години, Сала. Виждам, че с теб ще се разберам.

– Залогът е твърде голям, а и двете ненавиждаме Ианте – това трябва да обедини усилията ни в обща посока.

– Е, този път тя сама се опропасти. Дори и Рьолстра да не научи за това, нашият благороден княз Роан вече няма да я погледне. Скъпа моя, мисля, че ти постигна целта си.

– Не съвсем – Пандсала разбърка чая си със златна лъжичка, украсена с огромен аметист. – Малко ме притеснява онази слънцебегачка. Досега не ѝ е казал и една добра дума, а и тя като че ли едва го търпи, но Андрaде и Тобин много държат на този брак. Князът ми се вижда мек човек и ако те са достатъчно настоятелни, може и да го склонят.

– Не смятам, че Роан е чак такъв глупак – каза замислено Палайла. – А и са си направили сметките без теб. Освен това момичето е фаради – без семейство, което да я подкрепи, едва ли има нещо вярно в приказките на Тобин за знатното ѝ потекло от Сир и Кирст. Слънцебегачката не може да му предложи нищо в сравнение с онова, което ще му донесеш ти.

– Въпреки това ми се иска да я махна от пътя си – Пандсала наля още чай и подаде едната чаша на Палайла. – Може би не трябваше изобщо да напускаш Канарата, след като бебето се очаква толкова скоро. Едва ли е много разумно да родиш преждевременно и на чуждо място, където плановете ни може да се объркат.

– А ти защо мислиш, че толкова настоявах да вземем и онези жени? Трябваша ми няколко часа да убедя баща ти, че се нуждая от помощта и

съветите им много повече, отколкото от собствените си прислужници. Жалко, че нито една от тях не е забременяла едновременно с мен.

– Остава ти най-малко месец – Пандсала я погледна изпитателно. – Но като гледам колко си наедряла, струва ми се, че вече си го прекосила.

Палайла потисна раздразнението си от нахалната забележка.

– Богинята да ме пази – не бих могла да го нося и ден повече от необходимото!

– Дори и ако се окаже син? – каза язвително Пандсала. – Между другото, намерих всички билки, които ще ни трябват. Не беше трудно. Наоколо е пълно с търговци – от един взех едно, от друг – друго... Две-три глътки подправено вино веднага ще предизвикат родилните болки. Всичко сме предвидели.

– Само да не родим дъщери и четирите – Палайла замислено се взря в ноктите си и се намръщи. – Трябваше да вземем и другите две, за да сме напълно сигурни.

– Невъзможно – дори и сега баща ми може да заподозре нещо, макар че за него една бременна жена е като празно пространство.

Палайла пропусна покрай ушите си забележката за пренебрежение-то на Рьолстра към бременните жени.

– Казах му, че се нуждая от тяхната компания, а ако знаеше само колко са скучни... Ако няхах нужда от тях, щях да им изтръгна езиците още сега, без да ги чакам първо да родят! Истинско мъчение е да ги слушаш какво си приказват, но заради баща ти съм принудена да ги търпя по няколко часа на ден. Мога да говоря човешки единствено с тебе.

– А и само аз мога да ти разкажа какво става на Риалата, нали? Жалко, че не си в състояние да излизаш.

Това беше още един болезнен въпрос за Палайла и този път тя не си даде труд да скрие раздразнението си. Рьолстра настояваше тя да присъства на по-значителните събития – пиршеството и тържествените церемонии при закриването, но Палайла нямаше сили да стане, нито да напъха отеклите си крака в който и да е чифт обувки. При предишните Риали вървеше неотстъпно до него и непрекъснато усещаше върху себе си чуждите погледи, които я обожаваха, ласкаеха и ѝ завиждаха. Предишната вечер цял куп жени флиртуваха с Рьолстра, при това открито и в нейно присъствие, а Палайла се вбесяваше, че е толкова огромна, подута и немощна. О, веднъж да роди – синчето ѝ ще им го върне тъпкано...

– Тази Шонед наистина ме притеснява – Пандсала отново подхвана предишната тема. – Не че е кой знае колко хубава или пък умна, но в

нея има нещо, което...

– Ти си мислиш така – каза раздражено Палайла. – Виж какво, Сала, изобщо не мисли за нея. След като Ианте отпадна поради собствена та си глупост, нищо вече не може да се изпречи на пътя ти. На празника при закриването ще се появиш пред всички като съпруга на княз Роан.

Представата за тази картина завладя съзнанието на принцесата и тя се засмя щастливо.

– Споменах ли ти какво каза той вчера за очите ми? О, сватбената ми огърлица сигурно ще е от диаманти!

– Прекрасно – каза Палайла и се опита гласът ѝ да не звучи толкова вяло. – Но след като твоят въпрос вече е уреден, трябва да видим какво ще правим оттук нататък. Ще накарам баща ти да ти даде Феруче като сватбен подарък – така ще можем да упражняваме контрол върху прохода и търговците ще плащат мило и драго, къде ще ходят. Синовете ни ще бъдат истински богаташи.

– Богати князе – допълни радостно Пандсала. – И ще бъдат неразделни приятели.

Палайла се опита да изложи на показ най-чаровната си усмивка.

– Разбира се, скъпа! А сега трябва да помислим какво ще облечеш за церемонията при закриването.

Опасният им заговор ги бе обединил в странен съюз. За момента крояха плановете за сватбената рокля на Пандсала.

За разлика от тях, Шонед не разполагаше с такава удобства, които можеше да предложи удобната суха каюта в баржата на Рьолстра (нещо, което една слънцебегачка и без това не би оценила) – момичето трябваше да се задоволи с подгизнала палатка, която капеше отвсякъде. Заедно с Камигуен и Хилдрет се надпреварваха да запушват пробойните. Щом отнякъде престанеше да капе, дъждът веднага си пробиваше път от друго място. Завивките им се навлажниха, а от тежкия вълнен килим се разнасяше неприятна миризма. Не можеха да излязат, нямаше и къде да се скрият, затова Шонед с радост прие предложението на Ками да поиграят шах.

Така и не успя да се съсредоточи върху играта – умът ѝ все се въртеше около онова, което бе видяла предишната нощ. Дали Роан бе приел Иайте в палатката си? Нима Огънят не бе успял да предотврати любовните ласки? От собствения си болезнен опит момичето знаеше колко чаровен и неустоим би могъл да бъде Рьолстра, и предполагаше, че дъщеря му владее изкуството на прелъстяването не по-зле от него. Дали Роан се бе поддал на изкушението?

Ками спечели първата партия в петнайсетина хода. Шонед грабна наметка си и набързо прибра косата си под качулката.

– Излизам да се поразходя.

– Може да се простудиш – предупреди я Хилдрет.

– Това е наметалото, което ми даде Тобин – виждаш ли? – тя разгъна дрехата, за да покаже кожената подплата. – Няма да ми е студено. – Ками понечи да възрази, но Шонед повиши тон: – Трябва да се махна отгук!

Дръпна рязко краищата на отвора и изскочи на дъжда. Пелерината беше скроена за доста по-ниската Тобин и стигаше едва до коленете на Шонед. Момичето знаеше, че изглежда нелепо, но едва ли някой щеше да забележи ездаческия ѝ костюм под разкошния пурпур на наметката. Под навеса над входа се бяха сгушили неколцина от стражите, тук-там в дъжда притичваше приведената фигура на някой прислужник. Шонед се измъкна от лагера и тръгна към реката, мина през моста и пое към панарира. Павилионите бяха затворени, не се виждаше жива душа, пъстрите навеси бяха подгизнали, а дървените им части – потъмнели от дъжда. За да предпазят стоката си от крадци и от лошото време, търговците я бяха отнесли в палатковия лагер на отсрещния хълм и сега несъмнено се сви-ваха някъде и проклинаха дъжда, заради който пропускаха печалбата от целодневните продажби. Унило и смълчано, мястото приличаше повече на бойно поле след битка – липсваха само труповете и чернокрилите птици, кръжащи над мъртвата плът.

При тези невесели мисли Шонед раздражено сви рамене и продължи по билото на хълма към малка горичка, където можеше да се подслони от дъжда. По дяволите Роан и подгизналите му палатки...

Докато си проправяше път през мократа папрат, Шонед се застави да обмисли всичко още веднъж. Призна, че я тревожи не толкова видяното предишната нощ – желанието на Роан да има Ианте за една нощ бе разбираемо, самата тя бе почувствала опасния чар на бащата. Проблемът беше много по-сериозен и тя се загледа с горчива усмивка в пръстите по ръцете си.

Какво ли би казала Андраде, ако знаеше как бе постъпила Шонед с онзи меридец? Момичето искаше само да го сплаши, но магията ѝ го бе погубила. Още по-лошо беше, че и сега не чувстваше угризения на съвестта – мъжът се бе опитал да убие Роан и за Шонед това бе достатъчно да поиска смъртта му.

Опита се да възнегодува срещу Роан, който бе причината за тази нейна постъпка, но не успя. Всъщност, Шонед ненавиждаше себе си, че

бе допуснала това да се случи. Не искаше да убие и виночерпеца от Цитаделата, но човекът така или иначе загина – умът му бе раздвоен между силите на двама слънцегачи, които се мъчеха да вземат надмощие един над друг; Шонед се чувстваше донякъде отговорна за смъртта му, но не истински виновна...

Заради Роан беше причинила смъртта на двама души, а нямаше дори оправданието, че е негова съпруга. Какво ли би станало занапред, когато може би щеше да разполага с толкова удобно оправдание? Властта на Роан над чувствата ѝ беше невероятна, но нали самата Шонед му бе дала ключа за тази власт, заедно със сърцето и ума си... Ако можеше да бъде не фаради, а само негова съпруга, би се чувствала непълноценна и наполовина ограбена.

Вероятно съществуваше възможност да съвмести способностите на слънцегачка с положението на княжеска съпруга. Андраде никога не би предприела подобно начинание, ако смяташе, че такова съвместяване е невъзможно. Досега нито един княз или княгиня не бил завършен слънцегач – може би това щеше да се окаже твърде опасно. Тя се сгущи в наметката и затвори очи. Все още не разбираше защо Андраде я мислеше за толкова силна, че да устои на порива да защити бъдещия си съпруг или неговите владения. Шонед не искаше да причини смърт, но това не я оправдаваше – заради безопасността на Роан бе престъпила най-свещения обет на фаради.

В този миг я осени мисълта, че може би Андраде разчита тъкмо на това.

Тази мисъл я зашемети. Първожрицата обичаше да манипулира хората, беше хитра, потайна, амбициозна, понякога дори арогантна, но едва ли бе очаквала от момичето да пренебрегне традиционните ограничения на способностите на фаради. Положително не би могла да бъде толкова жестока, че да стовари върху Шонед бремето на такава отговорност.

Но ако все пак целеше точно това? Може би желанието ѝ да направи княгиня от добре обучена слънцегачка бе продиктувано от убеждението, че способностите на фаради биха съдействали за утвърждаването на княжеството и че заради своя съпруг Шонед би нарушила обетите си. Андраде не би могла да заяви открито подобно намерение, нито да започне да нареди на някой от своите слънцегачи да пренебрегне ограниченията. Може би това обясняваше всичко... Андраде не ѝ бе казала и дума, но Шонед разбра какво се очаква от нея – не само да роди син с дарбата на слънцегач, но и да създаде нови правила в управлението на бъдещия

княз.

А Роан? Какво би могъл да иска той от момичето? Можеше ли да разчита на неговата мъдрост, която би го предпазила от необходимостта многократно да изправя жена си пред подобен избор? Шонед потрепера в плътната кожена наметка при мисълта, че е избрала – Роан. За него би направила всичко – и като княгиня, и като фаради.

От мокрите клони се стичаха струйки дъждовна вода, но момичето не ги забелязваше. Мъчеше я още нещо, на което не бе успяла да намери решение. Князете щяха да побеснеят, когато научат за намерението на Андраде да превърне една от своите слънцебегачки в княгиня. Заради невинните кроежи на Роан засега все още никой не знаеше за плановете на Андраде. Момичето избърса с длан мокрото си лице и се усмихна мрачно при мисълта за негодуванието на другите владетели и врявата, която щеше да се вдигне. Ако не можеха да я приемат като княгиня, след раждането на синовете ѝ сигурно щяха да изпоприпаднат от бяс.

Шонед не усещаше присъствието на неколцината, които я следяха изпод оскъдния подслон на близките дървета. Омотан в наметалото от глава до пети, Валвие оставаше невидим. Нито тя, нито момчето можеха да видят Мит, който бе тръгнал след нея, веднага щом Хилдрет го предупреди за тревожното ѝ състояние. Според Мит, ако Шонед искаше да се уедини някъде насаме с мислите си, би могла поне да избере някоя хубава суха палатка вместо да се лута в дъжда сред дълбоката кал. От устните му се откъсна едва чуто проклятие и той се сгуши плътно до дървото.

По това време и Роан се проклинаше, че бе изложил някои доста радикални идеи пред нищо неподозиращите владетели. Въпреки дъжда събранието продължаваше своята работа, ако думата „работа“ можеше да се приеме за изискано определение на избухналите спорове и препирни. Роан бе допуснал неппростима грешка, която не можеше да извини дори с изключителната си умора. След като Ианте си бе отишла предишната нощ, той дълго не можа да заспи и едва се съдържа да не потърси Шонед, за да уталожить предизвиканата от княгинята възбуда. Беше отвратен от самата мисъл, че Ианте бе очаквала от него да я приеме. Въпреки това не успя да мигне до зори, разтревожен не толкова от постъпката на княгинята, колкото от неблагоприятните ѝ последици. Дъждът съвсем довърши раздразнението му. Роан бе израснал в Пустинята и дъждът сякаш се просмукваше в непривикналите му с влагата кости. Но един княз не би могъл да търси оправдание за своите грешки, дори пред себе си. Заслушан в разпратиите наоколо, той продължаваше да се

ядосва, че не бе държал устата си затворена.

В началото се представи доста добре. С най-невинен тон заяви пред събралите се князе, че няма да е зле да знае какви са точните граници на владенията му – все пак беше княз на тези земи и трябваше да е наясно с какво разполага. Идеята му бе приета и разбрана дори от един толкова глуповат владетел като Сомер, княза на Изел. Поредното нападение на меридците изведе на преден план въпроса за правата над част от земите в Пустинята и Рьолстра настоя да се преразгледат отново някои предишни решения, а Роан искаше да знае какво точно му принадлежи – и най-важното, какво вече не принадлежи на враговете му. Князете така и не вникнаха в същността на истинските му намерения. Всички се съгласиха с необходимостта от уточняване на границите и не се досетиха, че поражението на меридците му дава законно основание за навлизане в земи с неопределена досега принадлежност. Нито един владетел не би подкрепил Мерида, докато Роан изясни точните размери на владенията си. Но най-сериозният му мотив се определяше от убеждението, че надеждното и здраво управление зависи до голяма степен от стабилните граници. Отначало смяташе да предложи доста несигурни ориентири за определянето на собствените си владения, а след време да подтикне и останалите князе към решаването на въпроса за техните територии. Но обсъждането прерасна в разгорещен спор и на преден план изникваха въпроси, които бе възнамерявал да повдигне едва на следващата Риала. Не бе взел предвид лютите вражди между князете Сомер и Волог, например – владенията им бяха на един и същи остров, границите им се променяха всяка година, а народът не знаеше какво е мир. След предложението на Роан двамата князе скочиха като прегладнели дракони върху беззащитен елен.

– Какво можем да приемем за отправна точка? – намеси се Рьолстра и думите му поставиха началото на люта словесна битка.

Всеки имаше предложение за отправна точка – нечий баща или дядо разполагал с какви ли не мотиви да завладее еди-кои си земи, и на практика тези мотиви определяха същинската цел на междуособните войни. „Голям глупак излязох“, ядосваше се Роан. Разправиите заплашваха всеки момент да прераснат в истинска война. Можеше да се сърди единствено на себе си.

Върховният княз не направи никакво усилие да въдвори ред, и докато го наблюдаваше, Роан усети нещо твърде любопитно. Рьолстра искаше от князете да се хванат гуша за гуша. Разпрата между Сомер и Волог бе разпалила огъня на подобен спор между Фирон и Фесенден. И

макар че Рьолстра привидно оставаше невъзмутим, в очите му проблъсваха присмехулни пламъчета. Враждите между владетелите му доставяха истинска наслада, защото от тях извличаше полза за самия себе си. Ключът към собственото му могъщество беше в разединението и враждите между князете.

Роан се облегна назад и прехапа устни. Досега не се бе замислял как Рьолстра винаги успява да постигне своето; едва сега започваше да се досеща как Върховният княз осъществява всяко свое намерение. Подстрекавани от него, князете враждуваха жестоко помежду си, а Рьолстра изчакваше да се разкъсат взаимно и накрая предлагаше решение, от което и двете страни се чувстваха негови длъжници. Така той определяше понятието „въдворяване на мирни отношения“.

Роан се взря в ръцете си, за да скрие изписаното в погледа му отвращение. Единственото, което искаше, беше да уточни границите на владенията си и да управлява в мир. Много труд, дипломатичност и загриженост за интересите на всички бяха превърнали Пустинята в истински оазис. За да оцелеят, васалите му трябваше да обединят усилията си и да преодолеят дребните търкания помежду си. В по-богатите земи положението беше съвсем различно – плодородните поля на Княжески предел, Осетия и Кирст-Изел даваха изобилни реколти с много по-малко труд и владетелите им разполагаха с достатъчно време за други неща. Така от години Рьолстра бе използвал за свои цели излишната им енергия, насочена към междуособици и взаимни извинения. Толкова хора, време, средства и умствена енергия бяха прарасани напразно... Роан усети как в душата му се надига гняв, сякаш бе открил някой да източва безценната течност от водохранилищата на Цитаделата.

Умелото управление е изкуство да се съобразяваш с интересите на другите и да впрегнеш усилията им в името на една обща цел. Да бъдеш владетел е повече от изкуство. Трябват висши умения, за да дърпаш невидимите нишки на властта. Роан искаше управление в мир и законност, разбираеми за всички, но знаеше, че Рьолстра ще направи и невъзможното, за да осуети намеренията му. Едва сега младият княз успя да вникне в истинската същност на неговото могъщество и да разбере отчаянието на Ианте, което я бе подтикнало към унижението от предишната нощ. В лицето на Роан бе видяла възможност да се сдобие със собствена власт и постъпката ѝ отразяваше наученото в дома на Рьолстра – властта е единственото, към което си струва да се стремиш. Беше усвоила уроците на баща си и вярваше, че да предадеш и погубиш някого е само част от постигането на целта.

Внезапно си спомни за Шонед и усети как нещо пронизва сърцето му. Самият той неволно се бе поддал на играта на Рьолстра на разделение и вражди, щом като допусна Шонед да се изправи сама срещу принцесата. Така Върховният княз настройваше владетелите един срещу друг, а самият той оставаше в сянка, за да се наслади на представлението. Роан изпита остра болка в сърцето заради онова, което умът му бе взел като мъдро и удачно решение. Не можеше да продължава така. Имаше нужда от Шонед редом до себе си – свободно, честно и пред очите на всички. Разбра, че се е държал като капризно и непослушно дете, улисано в опасна игра, която в крайна сметка бе наранила не само нея, но и него.

Внезапно усети погледа на княз Лийн върху себе си. В избледнялата от годините синева на погледа му проблесна искрица смях, после князът стана сериозен и скочи на крака.

– Ваши високородия! – каза той, после извика по-високо: – Князе! – за миг настъпи тишина. – Поздравявам княз Роан за неговата прекрасна и дори малко бунтарска идея. Но ми се струва, че без необходимите карти и документи просто си губим времето.

– Можеш ли да решиш този проблем, братовчедо? – рече мазно Рьолстра.

– Мисля, че мога. Трябва да се обърнем към господарката Андраде.

– Защо? – попита Сомер, и в кратките срички на думата сякаш блисна море от подозрителност.

– Със сигурност не за да решава въпросите ни – успокои го Лийн. – Но трябва да я помолим преди следващата Риала да събере и подреди всички молби за уточняване на границите, за да се знае точно кой къде е – в буквалния смисъл на думата. Предлагам да оставим решаването на този въпрос до следващата Риала след три години, и междуременно всеки да потърси в архивите си документи за установяване на изходна позиция.

– Аз съм съгласен – обади се Върховният княз. – Както винаги, думите ти са мъдри. Всъщност, те ми внушиха идеята за нещо ново. Предлагам, до уточняването на границите, всеки да възприема владенията си във вида, който имат в настоящия момент, и границите да бъдат преразгледани след три години. Дотогава всеки, който наруши границите на нечии чужди владения, да бъде наказан от обединените усилия на всички останали.

Сомер се навъси.

– Как да разбирам това, Рьолстра? Ако Халдор, например, завземе с

войските си няколко квадратни мери от Чейл, които са спорни в момента...

– Тогава веднага ще пристигна с войската си, за да защита нарушените права. На помощ ще се притекат и останалите князе, чиито владения граничат с Ливадна земя или Сир – княз Роан, например. По-големият брой участници ще намали печалбите от войната на всеки от нас, разбира се, но ще престанем да прахосваме средства и усилия в ненужни боричкания.

– Одобрявам това – заяви Аджит от Фирон.

– Аз също – обади се Сомер и измери с поглед Волог, който се засмя.

– Мога ли да говоря? – чу се да казва Роан.

– Моля, братовчедо, говори – кимна благосклонно Рьолстра.

– Според мен трябва да определим княз Лийн за пълновластен арбитър на всеки по-сериозен спор. Тези въпроси не могат да бъдат решени от господарката Андраде, а и на своя остров княз Лийн ще може да отсъди безпристрастно споровете, засягащи земите на материка.

– Приемаш ли това предложение, Лийн?

Старецът се обърна с поклон към Върховния княз и каза:

– За мен е чест е да се нагърбя с тази задача. „Най-послед нотка на разум“, помисли си Роан с облекчение.

– Надявам се да разрешим споровете помежду си и да не притесняваме излишно княз Лийн – продължи Рьолстра. Загатнатият в думите му смисъл бе разбран от всички, дори от Сомер. – А сега, ваши високородия, мисля, че заслужаваме малко почивка. Княз Висарион беше така любезен да ни покани на скромна гощавка в палатката си. Ще се срещнем отново тук за следобедното съвещание.

Роан побърза да напусне задушаващата го обстановка на виолетовата палатка и се загърна в наметалото си, за да се предпази донякъде от проливния дъжд. Е, може би все пак сутрешното събрание не беше чак такава катастрофа, както се бе опасявал преди малко, но имаше още много неща за обмисляне. Трябваше да се уедини някъде, а в целия лагер едва ли имаше място, където да остане сам. В Цитаделата можеше да се скита часове наред, без да срещне жива душа, но къде би могъл да се скрие един княз на Риалата?

Тръгна надолу към реката с надеждата, че едва ли някой би се осмелил да излезе на разходка в дъжда. С крайчеца на окоото си зърна Мит, който се прокрадваше между дърветата на отсрещния бряг. Знаеше, че трябва да е благодарен за ревностното внимание на своите пазители, но

на моменти много се дразнеше от непрестанното им следене. За миг си помисли да надхитри фаради и да се изплъзне от опеката им, но чувството му за отговорност надделя – знаеше се, че наоколо бродят меридци и само истински глупак би тръгнал някъде без придружители.

Погледът му най-после се спря на идеално скривалище – няколко стъпала водеха нагоре към моста. Почувства се глупаво, когато трябваше да се сниши и да се прокрадне под тях, за да се скрие от дъжда. Мит можеше да си мисли каквото иска. Придърпа полите на наметката плътно около себе си и се усмихна при мисълта, че прилича на дракон, който се опитва да предпази крилата си от дъжда. Между дървените греди над главата му се процеждаха дъждовни капки и той потърси къде да се скрие. Най-после намери сухо място и се сви под моста, далеч от погледите на чужди и свои.

Замисли се отново за събранието. Не беше чак толкова зле, макар че предложението на Рьолстра за взаимопомощ доста го разтревожи. То отваряше пътя към всевъзможни злоупотреби. Роан се опита да си представи как разсъждава Върховният княз – нещо, което му се удаде лесно в състоянието на духа, в което се намираше, и въображаемите картини далеч не бяха успокоителни. Всяко нашествие в спорни земи, независимо кой би го предприел, щеше да предизвика наказателна кампания от страна на останалите князе. Въпросите щяха да се задават след битката – ако на военните действия изобщо можеше да се сложи край. Дори и след евентуален мирен договор щяха да останат неразрешени конфликти, някои – по-тежки отпреди. Атрим непрекъснато воюваха помежду си, дори и техните князе да оставаха встрани от непосредствени бойни действия. Дори бащата на Роан бе прибягвал често до подобна тактика и запазваше привиден неутралитет, макар че обичаше да се бие и да е във вихъра на всяко сражение при някоя междуособна война. Роан не искаше да живее така.

Не беше трудно да си представи как войска от наемници обсажда някоя крепост, а военачалникът им прехвърля вината върху другико. Върховният княз ще предприеме веднага наказателен поход и оттук нататък се откриваха възможности за всякакви поразии. Докато се разбере кой е крив и кой прав, никой не би могъл да каже какво точно се е случило.

Все пак налице оставаше и фактът, че сега всеки би се размислил сериозно, преди да започне война. Местните разпри бяха едно, а мащабната всеобща война – съвсем друго. Такава война не бе изгодна никому. Роан повдигна рамене – единственото, което можеше да направи, бе да

се надява на благоприятен развой на събитията.

Вече не съжаляваше толкова за предложението си за уточняване на границите. Не напразно се бе ровил дълго в архивите на Цитаделата и бе прегледал всеки документ. Знаеше какво точно му принадлежи по закон, не само по отношение на Мерита, но и по границите със Сир, Княжески предел, Ливадна земя и Кунакса. Трябваше да се откаже от някое и друго стопанство, но в замяна щеше да получи съществени придобивки. Щеше да жертва незначителна част от обширните си владения, но пък това му даваше основания да предяви безспорни права над всичко останало. Трябваше да усмири засегнатите васали, разбира се – още повече сега, когато им бе дал правото да притежават земите си, но благодарение на баща си разполагаше с достатъчно пари, с които да компенсира загубата на една-две мери.

Днес бе разчупил драконово яйце, помисли си той и се усмихна. Князете щяха да търсят настървено документи и договори, изготвени от фаради преди много години. При търсенията си неизбежно, без дори да подозират, щяха да оценят по достойнство значението на законността. С малко късмет и с подбутване тук-там, щеше да им внуши, че законът е необходим във всички държавни дела.

Откъм моста над него се разнесе шум от стъпки. Някой се връщаше от отсрещния бряг. Отначало Роан помисли, че сигурно е Мит. Но стъпките бяха прекалено леки за толкова едър слънцебегач и когато човекът стигна до брега, любопитството на Роан взе връх над предпазливостта и той надникна. Заля го вълна от щастие, когато разпозна фигурката на момиче, обвита в прекалено, къса наметка.

– Шонед!

– Кой ме вика? – в гласа й прозвуча уплаха и тя се обърна рязко.

– Не се страхувай, аз съм – Роан. Тук съм, под стъпалата. Ела да се скриеш от дъжда.

Изцапаните с кал ботуши бавно пристъпиха нататък, после спряха и момичето надникна под стъпалата.

– Какво правиш тук?

– И аз исках да те питам същото. Хайде, ела – той й подаде ръка, но тя не му обърна внимание. – Мислех, че си на сигурно място в твоята суха палатка – смърми я той, докато Шонед се свиваше до него.

– Твоята проклета мокра палатка – поправи го тя. – А пък аз си мислех, че си на събранието.

– Стана ми скучно. – Той се дръпна да й направи място и без да забележи, че е стъпил до глезени в кал, се зае да разтрива раменете и

ръцете ѝ. Момичето трепереше от студ под плътната наметка. – Цялата си мокра! От колко време си под дъжда? Чакай, ще те стопля. – Опита се да я притегли към себе си, искаше да я прегърне и да ѝ разкаже за събранието, но тя се дръпна рязко назад.

– Не се дръж така, сякаш съм твоя собственост – каза тихо Шонед.
– Все още принадлежа на себе си, княже.

Силно изненадан, той не успя да проговори. След малко се съвзе и успя да си възвърне самообладанието.

– Снощи видях Ианте да излиза от палатката ти! И ако изобщо разговарям с тебе сега, то е, защото ми се стори, че не изглеждаше особено щастлива.

Роан се зарадва, че момичето стоеше с гръб към него и не можа да види как той се ухили доволно.

– Не ѝ предложих нищо, което да я направи щастлива. Снощи си призовавала Огъня, нали?

– И какво от това? – каза мрачно тя. – Ианте е искала или да те прелъсти, или да те убие, а аз не бих допуснала това.

– Питам се, кое ли от двете би било по-лошо?

Тя се извърна и го изгледа; ресниците ѝ бяха натезжали от дъждовни капки и на него страшно му се прииска да ги целуне.

– Колко хубаво би било, ако можех да те мразя – прошепна Шонед.

Роан изтълкува думите правилно. Нямаха нищо общо с омразата, и я прегърна. Двамата останаха дълго така под капките, които се процеждаха между подгизналите дъски – прегърнати, с устни жадни едни за други и несръчни ръце, възпирани от плътните дрехи, ледения студ и тясното пространство. Роан знаеше, че през целия си живот не е бил толкова щастлив...

Можеха да останат така чак до вечерта, когато Роан внезапно усети, че дъждът е престанал да капе в косата му и сиво-синкавият здрач в скривалището им е заменен от ярка слънчева светлина. Той неохотно освободи момичето от прегръдката си, а Шонед притисна длани в гърдите му и сгуши глава до рамото му.

– Имам да ти кажа толкова неща, а времето никога не ни стига. След като се оженим, тази игра на криеница може да ни се стори забавна, но сега е толкова досадна, че ми се струва направо смешна.

– Само изчакай да видиш какво ще бъде през зимата, щом се върнем в Цитаделата – каза той.

– Ами тогава оседлай конете и да се връщаме веднага! – засмя се тя и се откъсна от него. – Знам, че остава още малко. Не обръщай

внимание на онова, което говоря за теб пред другите.

– А за речните камъчета да вярвам ли? Снощи разбрах за огърлицата. Много романтично!

Страните й силно поруменияха и тя скри лице в рамото му.

– Тръгвай, преди да са разбрали, че те няма. Но преди това иди да си смениш дрехите. Целият си оплескан с кал.

– Край на романтиката – той си открадна още една целувка. – А ти, повелителко моя, иди да си облечеш нещо сухо и гледай да стоиш на топло.

– Бях съвсем добре, преди да ме пуснеш – оплака се тя и ръцете й отново го обгърнаха.

– Стига. Шонед, забранявам ти да ме съблазняваш.

– А нужно ли е да го правя? – в смеха й прозвуча закачка. – Добре, тръгвам си. Едва ли ще е много изискано да кихам непрекъснато на собствената си сватба. Знаеш ли, ще изглеждам страхотно с онези смарагди.

– Ненаситна хищница – заяви той. – Защо не взема да ти подаря низ от речни камъчета?

– А, не! Няма да го направиш! – тя притисна длани в страните му и го целуна отново. Когато най-послед го пусна. Роан успя да промълви единствените думи, които се казват в такъв момент.

– Обичам те!

В зелените й очи просветнаха сълзи.

– Никога не си ми го казвал преди.

– Разбира се, че съм го казвал!

– Не, сега го изричаш за първи път.

– Но ти го знаеш, Шонед, не може да не си го знаела.

– Казвай ми го понякога, Роан. От тези думи ми олеква.

– Какво те мъчи, любима? Мисълта за принцесите? Изобщо не си струва да се занимаваш с тях.

– Затова пък ти го правиш – каза тя хапливо. – Но не това ме тревожи.

– Какво има тогава?

Тя вдигна ръката, на която носеше подарения от него пръстен със смарагда.

– Не знам докога ще мога да нося достойно другите си пръстени.

– Не те разбирам.

Момичето въздъхна леко.

– Не зная какво се очаква от мен – да бъда княгиня или

слънцебегачка, а може би и двете? Чувствам се като... в капан.

Най-после Роан разбра думите, с които бе започнала днешната им среща.

– Шонед, никой – нито аз, нито Андраде, не може да предяви претенции над теб, ако самата ти не искаш това. Всеки, който иска да те обсеби, ще се опита да се възползва от теб за свои цели. Обещавам ти, че аз няма да сторя това. Толкова те обичам, как бих могъл да те нараня? Не се страхувай от мен, любима. Аз няма да те хвана в капан.

– Вече си ме хванал – тя спря възраженията му с целувка. – Достатъчно е да спазваш първото, което ми обеща – винаги да бъдеш честен с мен, Роан.

Те се измъкнаха изпод моста, разтреперани от острия вятър, който бе разчистил небето от облаците, и поеха в различни посоки, тя – към своите слънцебегачи, а Роан – към шатрата на князете. Никой от двамата не забеляза сенките, които ги следваха неотлъчно – един фаради, един оръженосец и изкусен боец от личната охрана на Роан. Нито те, нито пазителите им видяха тъмната фигура във виолетова наметка, приклонена зад едно дърво и искрата на неистова омраза в погледа ѝ.

* * *

На другата сутрин господарката Андраде стоеше в шатрата за събрания и подпечатваше документи с печата от Кулата на Богинята. Под вторачените погледи на князете тя капваше нагорещен черен восък върху белите ленти, с които Уривал бе вързал всеки документ, а после притискаше към восъка пръстена си с изображение на великата крепост. Писарите бяха работили цялата нощ, за да набавят необходимия брой копия – а те наистина бяха много. Андраде забеляза, че само няколко от тях бяха на името на нейния племенник. Тайно в себе си се забавляваше от начина, по който се бе представил Роан – беше спечелил много и бе отстъпил съвсем малко – така, както някога бе правил баща му. Андраде подозираше, че другите князе може би започват да се досещат какво се крие зад подкупващата усмивка и невинния поглед на сините му очи – невероятен ум и могъщи амбиции, но бързаха да сключат договорите си с предполагаемия зет на Върховния княз. Самият Рьолстра им бе дал достатъчно основания да приемат племенника ѝ за свой бъдещ, зет, а Роан не бе направил нищо, за да опровергае предположенията им. Така всички князе бяха обвързани с определени договорености, които щяха да останат валидни през следващите три години.

Докато подпечатваше последния документ, тя кимна приветливо на

Рьолстра и той се обърна към насъбралите се вече князе.

– Братя мои, благодаря ви за участието в поредната плодотворна Риала. Нека пожънем в мир резултатите от посятото тук и след три години да се срещнем като още по-добри приятели.

Князете отправиха поклони към Андраде и един по един заизлизаха навън. Тя придърпа плътното наметалото около себе си, за да се предпази от острия вятър, който нахлу откъм входа. Уривал прибра лентите, восъка и печата, после подреди документите в едно ковчеже, готови за пренасяне в Кулата на Богинята. Точните и отмерени движения на ръцете му неволно привлякоха вниманието ѝ – въздействаха ѝ някак приспивно и успокояващо, затова изведнъж се стресна от гласа на Рьолстра, който се обади откъм гърба ѝ:

– Андраде, би ли ми отделила малко от скъпоценното си време?

– Разбира се. Уривал, очаквам да ми представиш каталога утре сутринта. Помоли Камигуен да ти помогне, тя е акуратна и сръчна.

– Ако мога да я откъсна за малко от Оствел – промърмори старецът и леко се усмихна. Затвори двете ковчезета, поклони се и я остави насаме с Върховния княз.

– Седни, моля те – покани я той, и Андраде се отпусна в креслото зад себе си. Рьолстра се настани до масата срещу нея.

– Сигурно знаеш за надеждите, които храня по отношение на един бъдещ съюз между племенника ти и някоя от дъщерите ми.

– Само слепец не би го разбрал – откликна тя. – Понякога си много потаен, когато това те устройва, затова се питам какво те кара да действаш толкова открито сега.

– Не искам да обиждам никого, но как иначе бих могъл да внуша на Роан тази възможност? Той беше толкова вгълбен в дейността на Риалата, че само най-очевидните жестове биха го накарали да обърне поглед към моите момичета.

– Според мен той е наясно с посланието, което ти искаше да му отпратиш – каза прямо Андраде.

– Но, доколкото знам, ти му предлагаш своя кандидатка за съпруга. Първожрицата кимна в знак на съгласие.

– По своему Шонед е не по-малко своенравна от него.

– Искам да ти предложа нещо, Андраде. Струва ми се, че господарката Шонед всъщност не държи на него. Той би спечелил много повече богатства и престиж, ако се спре на някоя от принцесите. Всички знаем, че самият аз съм силно заинтересуван от подобен съюз – вече няколко години, откакто Канарата няма собствен слънцебегач.

– Самият ти си виновен за това, не аз – Йхода беше много способен фаради, но ти отклони предложението за услугите му.

– И съжалявам, че го направих. Както сигурно знаеш, разполагам със свои източници на информация, но определено се нуждая и от фаради.

– И искаш да ти дам Шонед – довърши тя мисълта му. Пръстите ѝ потропваха ритмично по масата. – Не мога да ти я поверя, Рьолстра.

– Дори и ако тя поиска да дойде?

– Заради честта да стане блудница? Не се самозалъгвай, Рьолстра – не и по отношение на това момиче, а и по отношение на самия себе си. Вече не сме в първа младост, ти понаедра и годините започват да ти личат. Съвсем не приличаш на онзи красив младеж, който преди трийсет години долетя на коня си в имението на баща ми да ме поиска за жена.

По устните му плъзна крива усмивка.

– Слава на Богинята, че не допусна да взема за жена, нито теб, нито пък безмозъчната ти сестра-близначка.

– Виждам, че паметта започва да ти изневерява – каза язвително тя. – Милар те възненавидя от пръв поглед, а аз вече знаех какво ще стане от теб.

– Шонед ще бъде моя!

– Твоя, как не! – жрицата се приведе напред. Усмивката ѝ се беше стопила. – Нима допускаш, че ще поверя такова момиче в ръцете на човек, който вече е погубил един фаради? О, не ме гледай така, знам всичко, а и ти знаеш, че съм в течение. Ще благоволя да изслушам обясненията ти.

Той скочи рязко и се наведе заплашително към нея.

– Ти ще благоволиш? Как смееш да ме обвиняваш...

– Трябваше да го направя в присъствието на всички князе!

– И защо не го направи? – озъби се той. – Защото си прекалено горда да признаеш, че не всеки е подвластен на волята ти като Роан!

– Какво те кара да мислиш, че племенникът ми е казал или сторил нещо по мое внушение? О, тепърва ще разбереш що за човек е той, Рьолстра.

– Предупреждавам те, Андраде...

Тя стана и оправи гънките на наметката си.

– Лицето, което видях сред пламъците на Огъня още като момиче, беше твоето, Рьолстра – сегашното ти лице, изкривено и омърсено от властта. Можеш да живееш така, както ти харесва, но се смятай за предупреден – никога повече не се доближавай до някой от моите фарадим.

Разтърсвана от гняв, Андраде се отправи стремително към изхода на шатрата. Богиньо, как ненавиждаше тя този човек, как искаше да го погуби... Но след като не разполагаше с показанията на слънцобегача-предател, нямаше как да докаже престъплението на княза. Изненада се от силното си желание да види Рьолстра сломен и съсипан, но знаеше също, че Роан и Шонед ще бъдат в безопасност само след като на Върховния княз бъде отнета всяка възможност да им навреди.

Рьолстра се върна на баржата и махна отегчено с ръка на прислугата, която се втурна раболепно към него. Чу, че Палайла го вика от покоите си, но сега никак не му беше до нея – подпухнала и погрозняла, тя не му трябваше вече, и без това никога нямаше да му роди син. Прибра се в каютата си и залости вратата към нейната стая, в случай, че успееше да надигне туловището си от кушетката. Представи си тъничката фигурка на Шонед, изящните ѝ движения, безметежния поглед на изумителните зелени очи... и пръстените на фаради.

Отвори вратичката на скрит в ламперията тайник и извади оттам малка кадифена кесия. Опита се да прецени колко ли е останало вътре. Замисли се и за нуждите на Криго... Все едно, за Рьолстра той вече нямаше никаква стойност. Нямаше да получи нищо повече от онова, с което разполагаше в палатката си.

Дранатът в кесията беше повече от достатъчно – за Шонед...

Глава 15

Роан излезе от палатката на Върховния княз в приповдигнато настроение. От всички князе единствено той познаваше достатъчно добре Андраде, за да разтълкува правилно лекото трепване на веждите ѝ, да докаже подпечатваше подписаните от него договори. Роан смяташе, че като за начинаещ идиот се бе справил доста добре, но се питаше дали леля му е успяла да разгадае истинските му намерения зад привидно безобидните споразумения с князете Клута и Волог.

Породистите стада не можеха да оцелеят в Пустинята повече от година, независимо от високото качество на породата, а през последните няколко години Ливадната земя произвеждаше много повече добитък, отколкото ѝ бе необходим. Роан предложи на Клута някои от най-добрите коне на Чей, както и добра цена за кожите на изключения вече добитък (понякога това се налагаше, за да се намали броя на стадата). Тази сделка беше първата брънка от една верига. Втората беше договорът,

който подписа с Волог. Според него Волог се задължаваше да отстъпи временно на Роан двама от своите майстори в изготвянето на пергамент, като в замяна щеше да получи увеличени доставки на стъклени блокове от работилниците в Кирст. Беше заявил на всеослушание, че за образованието на племенниците си иска да направи копия на много книги от собствената си огромна библиотека – това обясняваше и желанието на Чей да се включи в сделката.

Същинските му намерения бяха много по-различни – Роан се надяваше един ден да открие в княжеството си училище. Самият той бе облагодетелстван от произхода си – макар и доста изненадан, баща му с охота бе харчил огромни суми за книгите на любознателния си син. Но не всеки благородник имаше такава възможност, а синовете и дъщерите на по-низшите слоеве бяха изцяло лишени от нея. Роан искаше да въдвори такава система, която да доразвие способностите на даровити младежи, да обогати ума им и да им даде подходящо образование. Разбира се, за по-важните занаяти вече имаше училища – във Фирон се обучаваха стъклари, а в Кунакса – тъкачи, но независимо от предпочитанията и заложите си, повечето младежи оставаха по домовете си и продължаваха дейността на своите предци. Роан бе сигурен, че в лицето на Шонед ще намери съюзник и възторжен помощник – самата тя бе не по-малко любознателна от него. Князът имаше много причини да очаква с нетърпение идната зима, когато щеше да се усамоти с Шонед в Цитаделата.

Събра документите и се облегна назад, за да протегне изтръпналите си крайници, когато чу нечий стъпки зад преградата между личните си покои и приемната.

– Валвис? – обади се князът и след малко на вратата застана оръженосецът. Роан го погледна и възкликна изненадан: – В името на Богинята, какво е станало с тебе?

Луничките по страните на момчето пламнаха в алено-червено и това подчерта още по-силно тъмния оток над едното око.

– Нищо ми няма, господарю – промълви смутено оръженосецът.

– Ела тук, искам да те огледам по-добре – Роан извърна момчето с лице към светлината, която се прецеждаше през мрежата на прозореца. – Ако за тебе това е „нищо“, никак не ми се иска да узная какво би нарекъл „нещо“. – Повдигна едната ръка на момчето и я огледа внимателно. – От следите по кокалчетата съдя, че си отвърнал достойно на удара.

– Така е, господарю – каза мрачно Валвис.

– Няма ли да ми разкажеш за какво се сбихте?

– Беше въпрос на чест.

– Чия – моята или твоята?

– И на двама ни – в закръгленото личице на детето за миг се появи упорито издадената брадичка на бъдещия мъж. – Един от оръженосците на княз Дурикен каза... каза, че ти...

– Да? – подкани го меко Роан и се застави да не се разсмее.

– Не искам да повтарям такива неща, господарю.

– Нищо де, какво пък толкова – кажи ми.

Момчето преглътна с мъка и отново пламна.

– Ами той каза... че ти сигурно няма да имаш синове от никоя жена, защото... Прости ми, господарю, но според него си бил толкова глупав, че едва ли можеш да си намериш сам, и нощното гърне, да не говорим пък за...

– Ясно – Роан положи невероятни усилия да запази сериозно изражение на лицето си.

– Но аз му го върнах тъпкано за тази обида!

– Това също ми е ясно.

Валвис докосна подутината и сви рамене.

– Е, преди малко наистина си струваше да ме види човек – призна той.

– Х-мм... – Роан се извърна и се престори, че подрежда документите върху работната си маса – беше му невъзможно да остане сериозен. Когато овладя лицето си, той се обърна отново към детето: – Надявам се, че са ти останали достатъчно сили да отскочиш до нашия златар на Панаира.

– Готови ли са смарагдите на моята господарка?

– Тъкмо това искам да провериш. Ако са готови, донеси ми ги, а ако не са...

– Ще разбере защо!

– И по-кратко, моля те – предупреди го Роан с усмивка. – Все пак не бива да забравяме, че поискахме от горкия човек да ги направи много бързо. Хайде, тръгвай. – Момчето беше стигнало до изхода, когато Роан го спря. – Валвис?

Оръженосецът се обърна.

– Да, господарю?

– Обзалагам се, че оръженосецът на княз Дурикен изглежда много по-зле от тебе.

Валвис се усмихна широко.

– Няколко дни ще дъвче само вода, а и май няма да може да ходи изправен!

Този път Роан не се съдръжа и се разсмя от сърце. Валвис се поклони и излезе, а смехът на княза се смени с въздишка. Колко хубаво би било, ако самият той бе на единайсет години и можеше да пристъпи направо към набелязаната цел – брадичката на Рьолстра много му допаднаше. Отново се замисли за причините, поради които Върховният княз се бе опитал да попречи на безобидната му търговия със стъкло, коне и животински кожи. Роан за малко не се разсмя, докато слушаше колко разпалено Волог и Клута защитаваха собствените му интереси.

Разсея го лек шум от другата страна на преградата и пред прозореца се мярна силуетът на Камигуен, която се разпореждаше с подреждането на масите отатък. Едва сега князът си спомни, че същата вечер е домакин на неофициално събиране. След вечеря бяха предвидени танци и гостите щяха да останат до късно – деловата работа на Риалата беше приключила и всички искаха да се повеселят преди предстоящите тържествени церемонии по закриването на следващия ден.

– Камигуен? Би ли дошла за малко?

Тя се обърна и примижа, за да различи чертите му през мрежата на прозореца.

– Разбира се, господарю. – Момичето тръгна към него и след миг застана на входа. Погледът ѝ обходи с любопитство личните покои на княза. – Всичко върви като по вода, господарю – осведоми го тя. – Небето на юг се проясни и дъждът няма да развали забавленията ни извън палатката. Готвачите приключиха с печеното, студените напитки и виното се изстудяват в потока, а аз се разпоредих кога да започнат с печенето на хляба, за да е топъл за вечеря.

– Ти си невероятна – каза той и се усмихна. – През цялото пътуване полагаш такива грижи за мен, че се питам – дали не би се съгласила да останеш в Цитаделата и занаят?

Камигуен сбърчи чело.

– Ще запиша подробно напътствия за...

– Знаеш, че не това имам предвид – смъмри я кратко той. – Няма ли да седнеш за малко?

Тя се отпусна върху тапицирано столче, скръсти ръце в скута си и го погледна, а князът се порадва миг-два на прекрасните ѝ тъмни очи. Бяха толкова живи и чисти, че в тях прозираше самата ѝ душа. Роан завидя на Оствел за гледката, която щеше да го радва всяка сутрин до края на живота му, но веднага си спомни за други две очи – изумрудено зелени като пролетни листа и не по-малко прекрасни от очите на Камигуен.

– Вече знаеш какво представлява животът в Цитаделата – започна

той, – и колко труден може да бъде понякога. Имам нужда от човек, който да ръководи всичко в дома ми, без да ме занимава с досадни въпроси като сегашния ми иконом. Всъщност той помага не на мен, а на майка ми; нуждая се и от някой, който да наглежда стражата и да се справя с всички останали неща, които баща ми вършеше сам и към които не изпитвам никакъв интерес. Бихте ли размислили двамата с Оствел за евентуално оставане в Цитаделата, където ще се нагърбите с тези задачи? Знам, че тази работа не е така престижна, както постът на слънцегачка в други княжески дворове, знам също и за намеренията на Оствел да стане някога управител в Кулата на Богинята... Все пак ви моля да помислите, преди да ми дадете отговор.

Смуглото лице на момичето пламна.

– Много мило, че ми предлагаш това, господарю.

– Не, просто мисля за себе си. Имам нужда и от двама ви. За мен ще бъде чест, ако приемете Цитаделата за свой дом.

Камигуен понечи да каже нещо, но в този миг Валвис се втурна в палатката, едва успя да спре върху дебелия килим и за малко да изтърве кадифената кесия на пода.

– Готови са, господарю! Виж ги само! – момчето едва си поемаше дъх от възнение.

Развърза кесията и изсипа съдържанието ѝ на масата – осем смарагда, големи колкото нокътя на палец, просветваха сред филигранна плетеница от сребро, сякаш вплетени в нишки от лунна светлина, омагьосана от изкусните пръсти на фаради. Още два смарагда бяха монтирани в комплект обици, а друг сияеше сред среброто и диамантите на изящна шнола за коса. Роан не беше поръчвал смарагди за обичите и шнолата – може би златарят е бил вдъхновен от идеята си и бе работил по свое усмотрение.

– Господарката Шонед ще затъмни светлината на звездите – обади се Валвис с нотка на гордост в гласа.

– О, да... – каза задавено Роан. С усилие откъсна поглед от накитите, сложи ги обратно в торбичката и я подаде на момчето. – А сега ги заключи, Валвис. Благодаря ти.

– Ти наистина ще се ожениш за нея! – възкликна Камигуен.

– Мислех, че знаеш! – Роан беше изненадан.

Момичето скочи и обви ръце около врата му.

– Разбира се, че двамата с Оствел ще дойдем в Цитаделата! Мислехме, че не искаш нашата Шонед!

– И какво ви накара да мислите така? – попита с мъка той и се

дръпна назад.

– Самият ти, господарю – намеси се Валвис и се ухили. Ками отстъпи с ръце на кръста и в черните ѝ очи светнаха лукави пламъчета.

– Опасен човек си, господарю.

– Какви ли не думи съм чувал по свой адрес, но чак пък опасен... А, преди да дойдете в Цитаделата, трябва да приемете ѝ моите условия – опита се да остане сериозен, но и лицето, и гласът му изневериха. – Знаеш, че трябва да служи за пример на народа си, затова искам още преди да стигнем там, ти и Оствел да се ожените, както му е редът. Е, какво ще кажеш по този въпрос?

Тя се опита да направи дълбок и почтителен поклон, но раменете ѝ потръпваха от едва сдържан смях.

– О, знаех си, че си драконово изчадие!

– Всъщност, двамата с Шонед ще последваме вашия пример. Още утре ти и Оствел ще участвате в тържествената церемония, а ние с Шонед ще се оженим малко по-късно – трябва ми време, за да подготвя някои неща за сватбата. Така добре ли е?

– И още как!

Роан скочи на крака и я целуна развълнуван.

– Какъв щастливец е този Оствел! – каза той и момичето отново пламна от смущение.

– Каква щастливка е нашата Шонед! – върна му го тя и двамата се разсмяха от сърце.

* * *

Палайла беше сама в покоите си и се чувстваше страшно отегчена. За да предпази кожата ѝ от белезите на бременността, една от слугините току-що бе втрила благовонни масла по цялото ѝ тяло, но дори и това чувствено удоволствие се бе оказало прекалено краткотрайно. Искаше ѝ се да се движи сред хората, да усеща със задоволство възхитените погледи на мъжете и откровената завист на жените. Боже на Бурята, как мразеше бременността си...

Внезапното появяване на Рьолстра така я стресна, че в първия миг не можа да отрони нито дума. Слава Богу, че поне бе успяла да облече разкошен халат и да подреди косата си в прическа, която той харесваше. Но Рьолстра като че ли изобщо не забеляза дрехата и косите ѝ. За всеки друг мъж тя би представлявала самото съвършенство на зряла жена, всеки би се гордял, че я е направил майка... Но Рьолстра бе виждал бременни жени много по-често от всеки друг мъж. Може би само лекарите

правеха изключение.

– Криго не изглежда добре – започна направо той.

– Да не би да е прекалил с дозата, или не е взел достатъчно?

– По-скоро е прекалил след принудителното въздържание по време на пътуването. – Той крачеше нервно из стаята, от време на време спираше и докосваше несъзнателно ту някоя маса или стол, ту тежкия брукат на спуснатите завеси и медената обковка на мебелите. – Забравих колко дранат се слага във виното – беше доста отдавна, когато го взехме при нас. Безполезен глупак – додаде Рьолстра с раздражение.

Инстинктът ѝ я накара да застане нащрек, цялото ѝ същество ечна от безмълвно предупреждение за опасност, но тя успя да изобрази върху устните си чаровна усмивка:

– Все пак доста спечелихме, като го взехме. Мисля, че се слагаше половин шепа на голяма кана вино. Но защо не попиташ него, господарю? Той си приготвя сам питието от години.

Върховният княз повдигна рамене.

– Не чу ли какво казах? Нещо много започна да говори напоследък. Сега си седи в палатката, изобщо не съзнава какво става наоколо и дори не можа да ми каже къде си държи дрогата. Трябва да го свестим, Пайла. Къде държиш запасите?

– В третото чекмедже на дрешника. – Тя го наблюдаваше, докато той търсеше дървената кутия сред ефирната тъкан на бельото ѝ. Само при вида му всеки мъж би пожелал да обладае притежателката на толкова съблазнителни дрехи, но Рьолстра не му обърна никакво внимание. – Какво да му кажа, когато ми поиска още?

– Вече няма да ти иска дранат. Не искам да те притеснява, любима. – Рьолстра замислено прокара пръст по дърворезбата на кутията и се усмихна, когато усети върху себе си втрещения ѝ поглед. – Не искам нищо да те тревожи – представи си само, че носиш в утробата си нашия син.

– За първи път ми казваш, че ще бъде момче! – възкликна радостно тя.

– Надявам се да е момче – поправи я той. – Надявам се от двайсет и пет години. И все пак, представям си как на следващата Риала ще представя на тази сган бъдещия им Върховен княз...

– Аз пък се надявам той да напитка Андраде! – засмя се тя и по страните ѝ се появиха трапчинки.

– Моят син не може да има такива дивашки обноски, но иначе идеята си я бива. – Рьолстра пристъпи към нея и прокара пръст по бузата ѝ.

– Почивай си, любима. Искам за церемонията по закриването да бъдеш в най-добрата си форма.

– Както заповядаш, господарю мой – тя вдигна към него, усмихнатото си лице.

– Бих искал и дъщерите ми да проявяваха такава загриженост за щастието ми като тебе, Палайла. Напомни ми някой път да ти разкажа за хитрините им, особено по отношение на онази слънцебегачка. – Преди за излезе, той ѝ се усмихна и в погледа му проблесна веселие... и още нещо...

Тя се отпусна върху възглавниците и разсеяно прокара пръсти по ресните им. Докато възстановяваше мислено целия разговор, инстинктите ѝ продължаваха да крещат своето предупреждение – Палайла се смръзна от ужас, когато най-после стигна до единствено вярното заключение – князът току-що бе произнесъл присъдата си над Криго, както и желанието си да се отърве час по-скоро от Палайла.

Не напразно бе живяла с Рьолстра почти четиринайсет години, познаваше го добре и се бе научила да чете мислите му. Преди всяко раждане той избягваше да я гледа и тя трябваше да му осигурява момичета за мъжките му удоволствия – но внимаваше връзките му с тях да са краткотрайни и да не водят до забременяване. След раждането и възстановяването на наложницата момичетата веднага изчезваха от Канарата. Тайната на продължителното ѝ съжителство с Рьолстра до голяма степен се дължеше на грижите ѝ за неговите удоволствия, дори и когато не можеше да участва лично в тях.

Но този път нещата бяха много по-различни – чувстваше го с всеки нерв, с всяка фибра на тялото си. Опита се да си представи слънцебегачката по описанията на принцесата, като изчисти думите им от злобата и завистта, после съпостави представата си с думите на Рьолстра за безполезността на Криго. Този път той се нуждаеше не само от друга жена, но и от нов слънцебегач – и изборът му бе паднал върху Шонед, която съчетаваше в себе си и двете.

Паниката ѝ вля сили и Палайла използва внезапния прилив на енергия, за да се надигне от кушетката. Заболя я гърбът, докато ровеше в дрешника и търсеше из по-ниските лавици малката кесия, в която държеше дребните си накити. Дранатът беше дрога, която усилваше действието си с времето, а този беше наистина доста стар – старата вещица от планината ѝ я бе дала в самото начало на тяхното познанство. Палайла стисна скъпоценната торбичка и с мъка се изправи, после едва успя да се добре задъхана до кушетката. И най-незначителното усилие я

изтощаваше. Ще нареди да ѝ доведат Криго още тази вечер и ще му даде огромна доза от дрогата, която ще го накара да мисли, че все още е в Кулата на Богинята по време на страшна буря, но все пак – на сушата, а не в баржата върху водата. Трябваше да изтиска от него всичката измамна сила, която дрогата можеше да му даде, и тази вечер той щеше да направи за господарката си нещо, което не бе правил от пет зими. В бледото сияние на луната щеше да потърси цветовете на друг фаради...

Андраде седеше в удобно кресло с чиния в скута си и кисела усмивка върху устните. Обстановката на Роановото градинско увеселение беше доста романтична дори за такъв глупак като племенника ѝ. Пламъкът на свещите хвърляше златисти отблясъци върху поруменелите от виното лица, откъм реката подухваше ветрец и раздвижваше едва доловимо цветята в огромните вази около танцовата площадка, а музикантите свиреха жизнерадостни мелодии, които помнеше още от детството си. Незасегната от всеобщото приповдигнато настроение, тя наблюдаваше равнодушно двойките, отдадени с охота на веселието и ритъма – все млади благородници и нейни слънцебегачки, чиито ръце тя щеше да слее в свещен съюз на следващата сутрин. В танца се въртяха и няколко женени двойки, които отдавна трябваше да са надраснали лекомислените младежки забавления. Камигуен и Оствел не откъсваха очи един от друг, а Чей и Тобин се държаха като влюбени от вчера. Бяха застанали малко встрани от другите, до палатката на Роан, и се кикотеха като хлапета, докато се хранеха един друг с напоени във вино плодове. От гърдите на Андраде се изтръгна дълбока въздишка. Тази вечер не виждаше дори един-единствен човек, с когото да размени една свята приказка. Слава на Богинята, че никога не допусна Андраде да си изгуби ума по някой мъж. Въпреки това се запита дали пък не бе пропуснала нещо от живота, когато видя младия княз да се разхожда под ръка с бъдещата си невеста.

С леко залитане към нея се приближаваше Уривал, понесъл кана с вино и плодове и тумбеста чаша в другата си ръка. Отпусна се до нозете ѝ и заяви:

– Прекрасна вечер!

– След някоя и друга чашка всичко става поносимо. Колко вино ти се събра тази вечер? – кимна тя към чашата.

– Загубих им бройката, господарке моя – каза той с престорено разкаяние и се усмихна широко. – Роан като че ли проявява чувствата си прекалено открито, не мислиш ли?

– Май с всички е така... И какво от това, не е ли чудесно, че всички

изглеждат толкова щастливи? Богинята да ги благослови – погледът ѝ несъзнателно потърси Рьолстра, който седеше с дъщерите си под клоните на едно дърво.

– Не се тревожи – побърза да я успокои Уривал. – Тази вечер само си хапва и се усмихва. Дори не е забелязал, че Роан е оглупял от щастие.

– Едва ли е точно оглупял – Шонед не би му позволила – засмя се Андраде. – Виж, пак тръгна към нея. Е, тя ще се по-нацупи, ще се дръпне, и... Ето я, дръпна се от него!

– Добре е поне единият да не си губи съвсем ума. Дали и ние с теб сме били някога толкова млади?

– Сигурно, но толкова отдавна, че нищо не си спомням, приятелю. Уривал се засмя.

– Пийни малко вино и може да си спомниш много повече, отколкото допуска собственото ти достойнство.

Изоставен от момичето на своите мечти, Роан спря при сестра си, взе чашата ѝ и отпи глътка вино.

– Жаден съм – каза той.

– Роан! Дай си ми веднага чашата! И престани да се държиш с Шонед като глупак. Нали уж трябваше да се държиш като безмозъчен княз, който все още не е решил какво иска. Наистина изглеждаш достатъчно глупав, щом като не можеш да скриеш, че си влюбен или пиян, а може би и двете.

Той ѝ се усмихна с обич и дръпна чашата по-далече от нея.

– Ианте и Пандсала още не са дошли, а те са най-сериозните кандидатки за царствената ми ръка, глава и всичко останало. Пък и тази вечер с Шонед не сме си разменили и десетина приказки. – Той помълча и изведнъж каза: – Въпреки всичко смятам да танцувам с нея.

– Само да си посмял!

– Може би си права – въздъхна князът. – Ако я докосна, едва ли ще мога да се въздържам повече...

Чей ги слушаше с благосклонна усмивка, после се пресегна и взе от ръката му чашата на жена си.

– На пияния княз всичко е позволено.

– Пиян от щастие – кимна Роан. Тобин се разсмя.

– Колко си хубав, Роан!

– Така си е. А ти си наистина красива – добави щедро той. – А, ето я и Пандсала – най-послед дойде да вечеря. Ще гледам да ѝ се докарам, ще правя мили очи и на всички останали, проклети да са!

Следващия танц посвети на Пандсала, после покани и другите

дъщери на Върховния княз. Танцува със сестра си и през цялото време така я размиваше, че накрая тя се заля от смях и забрави стъпките. Танцува с дъщерите и жените на всички останали князе и васали, и се представи точно така, както всички очакваха – млад княз, опиянен от първото си светско събиране и от собственото си вино. Дори и някой от близките му да се досещаше за истинската причина на повишеното му настроение... Е, можеха да си мислят каквото искат – до края на следващия ден бездруго всички щяха да разберат защо е изглеждал толкова щастлив тази вечер. Роан изгаряше от нетърпение.

Виното и музиката се лееха в изобилие през цялата нощ, луните сияеха пълни и ярки, и Роан нареди да изгасят част от свещите. Мекото лунно сияние хвърляше сребристи отблясъци върху огрените от обич лица и коприната на изящните дрехи. Беше пийнал повече от достатъчно, за да събере кураж и да покани на танц Шонед, но когато я потърси с поглед, не видя никъде златисточервеникавия ореол на косите ѝ. Въздъхна опечален – може би отново бе събудил ревността ѝ и това бе съвсем обяснимо. Цяла нощ бе танцувал с всички жени наоколо, но не и с нея... Сигурно се бе прибрала в палатката.

А, това беше идея...

Върху лицето му се изписа усмивка и намерение да напусне собственото си празненство, когато изведнъж пътят му бе преграден от разтворените ръце на Ианте, която го канеше да танцуват. Принцесата изглеждаше изключително съблазнителна в тъмновиолетовата си дреха, обшита със сребърни мъниста, които проблясваха загадъчно на лунната светлина. Той постави ръцете ѝ върху раменете си и двамата бавно се понесоха в стъпките на разнежаващия танц.

– Не забелязваш ли, че престанаха да свирят онези буйни селски танци? – попита тя.

– Колко им плати?

Тя отметна глава и се разсмя.

– Доста! Ти съвсем не си такъв глупак, на каквото се преструваш. Забелязах го още преди няколко дни.

– Ласкаеш ме, братовчедке. Не съм достатъчен умен дори за да се преструвам на каквото и да е.

– Послъгваш, братовчедо – тя се притисна плътно до него и Роан усети как пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му. – Дали пък не е по-добре да лежиш до мене, отколкото да ме лъжеш?

– Май вече се разбрахме по този въпрос.

– О, не – пръстите ѝ се плъзнаха надолу по ръцете му, върнаха се

отново към шията и спряха на тила му с ласкаво докосване. – Имаш нужда от мен, Роан – погледът ти излъчва желание и аз знам, че мога да го удовлетворя. Ще ти помогна и в отношенията с баща ми, само аз го познавам така, както никоой друг.

– Умно момиче си ти.

– Радвам се, че най-после го забеляза. – Погледите им се впиха един в друг – яркосиньо и тъмнокафяво. – Ти ме искаш – каза тя на пре-секулки, – желаше ме и снощи, желаш ме и сега...

– Имах нужда от жена и в дадения момент ти се оказа под ръка – каза грубо той. – Да не би баща ти да остане благодарен за това, че съм обезчестил дъщеря му?

– А ти да не мислиш, че изобщо го е грижа за някоя от нас?

– Тогава глупакът е той, не аз. Би трябвало да не откъсва поглед от вас – отчаяно племе сте вие принцесите.

– Да – каза тихо тя, – така е.

Танцът свърши, разговорът – също. Той се поклони и се отдалечи, погледът му трескаво търсеше чаша вино, което да охладни пламналата му плът там, където все още го изгаряше докосването на пръстите ѝ. Беше усетил същия Огън като при докосване до Шонед, и въпреки това усещането беше много по-различно... Той не можеше да разбере защо.

Най-после успя да се поуспокои донякъде и отново се огледа наоколо. Ианте беше изчезнала, нямаше я и Пандсала, а също и баща им.

* * *

Шонед съвсем не бе така хладна и уравнивесена, както показваше в държанието си към Роан. От сянката на палатката наблюдаваше как той се спира при всяка жена, която привлече погледа му и как открито се забавлява, до момента, когато отнякъде се появи Ианте. Гърдите им се докосваха по време на танца и Шонед усети в душата ѝ да се надига непреодолимо безразсъдство – Роан принадлежеше единствено на нея и беше крайно време да ѝ го докаже с държанието си, време беше и разпасаните царски високородия да разберат най-после коя е бъдещата му съпруга.

Засмя се тихо, когато след края на танца той заряза Ианте и грабна първата чаша вино, която му се изпречи пред погледа – очевидно имаше нужда да се съвземе. Тя насочи вниманието си към Ианте, впила в гърба на Роан пламтящия поглед на черните си очи. Изведнъж принцесата я съзря и гордите ѝ черти се изкривиха от неприкрита омраза. Шонед ѝ се усмихна приветливо, а Ианте сякаш я прониза с поглед, повдигна

полите на дългата си виолетова дреха и се изгуби в мрака. Момичето допи виното в чашата си, остави я на една маса и тръгна след принцесата.

– Твое високородие! – обади се тя присмехулно и Ианте се закова на място. Бяха стигнали края на Роановия лагер и само трите луни осветяваха пътеката отпред. – Виждам, че тази вечер не носиш сребърните накити. Означава ли това, че ще ги намеря в палатката си в знак на прегърпяното от теб поражение?

Ианте леко повдигна вежди.

– Приличам ли ти на победена? Едва ли може да се смята за поражение това, че досега бях в прегръдките на Роан, слънцебегачке.

– От твоята уста това звучи малко странно, след като знаем колко време остана в прегръдките му снощи – Шонед веднага разбра, че е допуснала грешка. Човек не може да унижава една толкова опасна съперница като принцеса Ианте, но просто не се стърпя в желанието си да си отмъсти за обидата и пренебрежението.

Задавена от гняв, Ианте се обърна безмълвно и отново тръгна в нощта. Шонед я последва с тих смях, за да я подразни още по-жестоко. Изведнъж принцесата се закова на място и рязко се извърна.

– Остави ме на мира!

– Мислех, че отиваш в палатката си и реших да си взема трофеите – отговори невинно Шонед.

– Дори не разбираш в каква игра се забъркваш!

– Грешиш, ако смяташ, че ти определяш правилата.

Внезапно по устните на принцесата плъзна зловеща усмивка – надменна и снизходителна. Шонед отново не обърна внимание на трепналия в душата ѝ сигнал за тревога.

– Доколкото знам, вече е ясно, че играта ще спечели Роан.

– Все още не – каза принцесата и внезапно извади от пояса си нож с тънко метално острие. По дръжката му заиграха сребърни отблясъци, които преливаха от алено до пурпурночервено.

Шонед тържествуваше. Като на шега повдигна едната си длан и острието сякаш пламна – Огънят на слънцебегачката лениво плъзна по метала към пръстите на принцесата, насочван от изключителния самоконтрол на момичето. Трябваше да признае, че дъщерята на Рьолстра не беше страхливка. Пламъците почти бяха стигнали до кожата ѝ, когато Ианте най-после изпусна ножа.

– Бъди проклета, вещнице-фаради! – изсъска Ианте. – Така или иначе, ще го имам аз, а не ти, и като негова княгиня ще направя всичко

възможно да не си намериш място в нито един двор в цялата страна! До края на живота си ще си останеш затворена в Кулата на Богинята!

– А теб самата най-много те е страх от това, нали? Да си затворена в Канарата! – тя отправи подигравателен поклон към принцесата. – Преди да се впуснеш в играта, трябва първо да научиш правилата ѝ, твоето високородие. Лека нощ.

Слънцебегачката обърна гръб, а принцесата остана вцепенена, разтреперана от ярост. Ликуваща, Шонед пристъпи с почти танцова стъпка в мрака към реката, а въображението ѝ бе изпълнено с картини на бъдещи победи, когато властта ѝ на княгиня ще се допълва от способностите ѝ на фаради. Първата – и може би най-значителната, предстоеше още утре, когато щеше да се появи редом с Роан пред очите на всички като негова съпруга. Омагьосана от представата за унижението и безсилния гняв на Ианте, момичето се разсмя на глас.

– Надявах се да те видя насаме, господарке – обади се познат глас зад гърба ѝ.

* * *

Палайла седеше на ръба на кушетката и се вглеждаше в проснатия на пода Криго.

– Проклятие, няма ли най-последно да се съвземеш! – просъска тя. – Толкова вино изпи, че в него би потънала и търговска баржа!

До вратата стоеше разтреперана една от прислужниците ѝ.

– Господарке, той никак не изглежда добре...

– Че как иначе, глупачка такава! Дай му още вино!

Момичето допря ръба на чаша вино с дранат до посинелите устни на слънцебегача, част от течността се разли върху брадичката му, но останалото изтръгна от гърдите му сподавено стенание. Палайла махна нетърпеливо с ръка и прислужницата помогна на Криго да седне върху килима. Замаяният му поглед започваше да се избистря.

– Плесни го! – заповяда Палайла.

След две-три плесници Криго се съвзе дотолкова, че успя да хване китката на прислужницата.

– Стига – каза задавено той. – Махай се оттук...

– Излез – нареди господарката и момичето побърза да изпълни заповедта. Вратата зад нея се затръшна. – Събра ли си вече ума, или имаш нужда от още вино?

Той прокара пръсти през провисналите кичури на косата си.

– Бях заспал.

– Остави това! Слушай да ти разкажа какво стана междувременно. Рьолстра е хвърлил око на нова любовница и нов фаради – а тя е и едното, и другото!

– Шонед? – промълви задъхано той.

– И аз, и ти не можем да допуснем той да я съсипе така, както погуби теб с този дранат.

– Е, и защо не я предупредиш тогава? О, да, разбира се – тя едва ли ще ти повярва. А пък и онова дребно споразумение с Пандсала...

Дъхът ѝ секна.

– Как си разбрал...

– Има ли значение? Нека признаем, че ти просто не искаш да спасиш момичето преждевременно. Ако първо Рьолстра я омърси, Роан няма да я иска и това ще разчисти пътя на Пандсала към младия княз. На ли планът е точно такъв, Палайла?

– Като се има предвид в какво състояние те доवлякоха тук, сега разсъждаваш доста разумно.

– Изумително нещо е този дранат – като се придържаше за тежък стол, той се изправи несигурно на разтрепераните си нозе.

– Работата е там, че Рьолстра смята да се отърве и от двамата ни, а ти не можеш да сториш нищо, за да го спреш.

Криго се отпусна безсилно в креслото и затвори очи.

– Богиньо! Колко дрога ми даде?

– А може би искаше да се събудиш, за да разбереш, че вече си мъртъв? – срязва го тя.

– Обичлива и нежна както винаги. И така, искаш от мен да я предупредя, нали?

– Да, но както сам каза – не твърде скоро.

Криго се разсмя.

– Горката Палайла! И защо трябва да ти помагам? Най-после ще си отмъстя, като видя падението ти.

– Толкова ли си зле от тази твоя дрога, че дори не те е грижа за...

– Дрогата е твоя, мила ми господарке, ти ми я даваше толкова години, докато... – той отново избухна в смях, докато се задави и се разкашля мъчително.

– Ако допуснем Рьолстра да се добере до нея, той няма да има вече нужда от теб, няма дори да те остави жив! Нима наистина искаш да умреш?

Криго повдигна рамене.

– Не виждам разликата. – Пое си дълбоко дъх и поклати глава. –

Трябва ми лунна светлина – каза рязко той.

Тя простена от облекчение и махна с длан към прозорците.

– Колкото искаш.

– Не мога да стигна до там. Помогни ми – той изръмжа, когато забеляза изписаното по лицето ѝ отвращение. – Длъжна си да ми помогнеш, ако наистина искаш да го направя! Сипала си във виното ми дрога, достатъчна да опропасти десет фаради. Проклятие, няма ли да ми помогнеш, Палайла?

Той се опря на нея и заедно изминаха няколко крачки до прозореца. Палайла дръпна с мъка тежките завеси, докато Криго впи пръсти в стената в немощно усилие да си поеме дъх. В стаята нахлу лунна светлина, която обagri страните му в сиво-пепеляво, а очите му останаха невидими в хлътналите тъмни кухни.

– Хайде, направи нещо! – заповяда Палайла.

– Млъкни – сряза я той задъхан. – Прекалено много си ми дала, усещам го. Не мога да кажа кога ще умра, но знам, че е много скоро.

– Не можеш да умреш! Не и преди да си...

– Преди да съм ти свършил работа? Богиньо милостива, да не би Палайла да си мисли, че ще отложи смъртта си заради нея? – от гърдите му се изтръгна хрипкав смях. – Все пак това дава известно усещане за свобода – мисълта, че всеки миг ще умреш.

Тя се дръпна ужасена. Криго дори не забеляза това. За последен път събра всичките си знания и сплете в нишки студената лунна светлина така, както го бе учила господарката Андраде преди много години, когато още беше млад и достоен за пръстените на фаради. Остави собствените си цветове да се оформят в съзнанието му и се изненада колко са мрачни. Бяха се замъглили след неговото падение. Но образът се очерта ясен, сякаш близката смърт бе събудила отдавна забравените му способности. „Толкова са красиви“, прошепна на себе си той, взрян в сребристите нишки лунна светлина, докато за сетен път вплиташе образа си в тях – един фаради, който никога вече нямаше да се плъзга по светлината.

Отново го завладя познатото усещане за невероятно могъщество и лъчите се вплитаха един в друг така, както им повеляваше мисълта му. Лунната светлина изтъка собствения му образ – избледнял и с размити очертания, сякаш светлonoсещът преднамерено искаше от нея да изяви угасващата му душа. Вече не се страхуваше от нищо. Ужасна е смъртта на залутания в сенките човек, но Криго нямаше да допусне това – щеше да умре сред светлина. Изтъка образа си от хладните лъчи и се плъзна

сред тях за последен път. Изгубен, зареян и слят с бледото сияние на луната, слънцобегачът се опиваше от всепобеждаващото усещане за свобода, докато най-после цялото му същество се изпълни с тишина, спокойствие и мир...

* * *

На Андраде ѝ се стори, че на челото ѝ е кацнала нощна пеперуда. Вдигна ръка и се опита да прогони насекомото. Пръстите ѝ не докоснаха нищо, само една къдрица се бе изплъзнала от иначе безупречната ѝ прическа. Тя ускори крачка към палатката си и разтърси глава, за да се освежи от опияняващото въздействие на виното – упрекваше се, че се бе изкушила да поеме повечко от прекрасното сирско вино, което племенникът ѝ бе сервираше по време на вечерята. Отново усети лекото докосване на пърхащи криле до челото си и раздражено вдигна ръка, когато изведнъж се спъна в полегналия Уривал и застина на място, вцепенена от смразяващ кръвта вопъл, който разцепи нощната тишина.

Драconi... Първожрицата вдигна поглед към нощното небе и съзря огромни разперени криле, които затулваха звездите и светлината на трите луни.

– Вик на дракон преди зазоряване – прошепна тя, загледана в огромния самец, който победоносно известяваше, че владее небесните простори.

– Да не би да вярваш в онова древно предание? – обади се Уривал, но тонът му не прозвуча така уверено, както предполагаше значението на думите.

– Вик на дракон преди зазоряване... – повтори в унес Андраде. – Преди изгрев слънце някой ще умре, нямаш ли такова усещане? – Тя потръпна и прокара длани по лицето си. Изведнъж погледът ѝ се вплете в сиянието на пръстените върху ръцете ѝ и в него съзря преднамерено изкривените очертания на нечий образ. Усещането беше болезнено, сякаш нещо раздираше сетивата ѝ с натрошено стъкло. Първожрицата залитна, извика и се подпря на ръката на Уривал. Той я повика тихичко, но в нея не бе останал нито глас, нито сила да му отговори.

Обърна лице към затъмнените от драконови крила луни – прекрасни, хладни, далечни и безстрастни... Усети докосването на слънцобегача и докато се мъчеше да долови посланието на разпадащите се нишки от светлина, чу в гласа му уплаха и отчаяние. Едва сега Андраде видя ясно образа сред сиянието и в изкривените линии разпозна изящните черти на гордото някога лице, но колкото и да се опитваше да го

задържи, образът неизменно ѝ убягваше... Най-после съвсем се стопи, но бе успял да ѝ предаде своето послание.

– Шонед! – извика тя ужасена. – Милостива Богиньо, не допускай това!

Уривал я прегърна през рамото и се втурна заедно с нея към палатката. Сините копринени стени я скриха от лунната светлина и малко по малко Андраде успя да се овладее. Уривал я отведе до кушетката и се сви до нея – все още не смееше да пусне ръцете ѝ.

– Каж ми, какво стана? – попита дрезгаво той.

– Намери Шонед! Каж на Роан че... Рьолстра я е хванал и ще...

– Как разбра?

В нощното небе отново отекна писък на дракон и Андраде потръпна, сякаш бе усетила полъха на крилата върху лицето си.

– Вик на дракон преди зазоряване... Той е мъртъв, Уривал, слънцебегачът вече го няма! И преди да умре ми каза... да не допусна гибелта на Шонед!

Глава 16

Роан погледна към ризата, която се влачеше по пода. Усилието да се наведе и да я вдигне му се стори прекалено тежко, дори опасно, като имаше предвид световъртежа в главата си. Добре стана, че не откри Шонед в палатката ѝ – в такова състояние Роан едва ли щеше да ѝ бъде от полза. Реши, че по време на сватбата не бива да вкусува нищо по-силно от вода – и без това щеше да има много други грижи.

След рисковани начинания от рода на прозевки и протягане, той застина на място, за да спре световъртежа. Усещаше устните и носа си изтръпнали и се запита дали майка му не бе научила Валвис как да се грижи за господаря си при тежък махмурлук. Къде ли беше изчезнал оръженосецът? За първи път Роан се нуждаеше от помощ преди лягане, и тъкмо сега момчето никакво го нямаше. Въздъхна от жал към княжеската си особа, която трябваше собственоръчно да си сваля ботушите, и се свлече безпомощно на леглото при мисълта за предстоящото усилие.

Изведнъж до слуха му долетя писък на дракон, от който по цялото му тяло премина леден трепет. Никога преди не бе чувал толкова зловещ вик. Нима по това време на годината над Ваес можеше да има дракони? Писъкът се разнесе отново и Роан стисна зъби, за да го понесе. Зарови глава във възглавниците, но ехото продължаваше да кънти в

главата му. Беше толкова тихо, че чуваше бесния ритъм на сърцето си и в миг се досети, че това нямаше нищо общо с изпитото вино. Писькът се разнесе за трети път и пронизителните вибрации сякаш разцепиха черепа му с меч. Разтреперан, князът стисна с ръце главата си и се напрегна да преодолее болката. Дракон в нощното небе, когато ориентириите по земята почти не се виждаха в бледото сияние на луните...

– Хей, спри веднага! Не можеш да влезеш сега, господарят...

– Дръпни се да мина!

Роан разпозна гласа на Уривал и с мъка успя да седне на ръба на леглото тъкмо когато фаради се втурна стремително в палатката.

– Какво...

– Слушай ме сега! – каза слънцебегачът с нетърпящ възражение тон. – Рьолстра е хванал Шонед!

През тялото на княза премина вихър, подобен на онези, които попитаха повърхността на Дългите пясъчни земи. Роан мигновено изтрезня, сякаш не бе вкусил и капка вино тази нощ. Скочи на крака и прелетя покрай стареца навън в мрака, а погледът му несъзнателно потърси огромните сенки в нощното небе. Уривал го настигна и го сграбчи за дрехата, за да го спре.

– Първо помисли! Колкото и да ти се иска да го убиеш, не бива да правиш това! Мисли, Роан!

Над главите им отново се разнесе писък на sameц и Роан се вцепени, докато ехото на ужаса отекваше във всяка клетка на тялото му. Уривал го разтърси, пръстите му се вкопчиха в раменете на княза.

– Остави ме – промълви глухо Роан.

– Чуй ме! Андрaде усети, че слънцебегачът-предател я вика сред лунните лъчи. Миг преди смъртта си той я предупреди за Шонед, но това може да се окаже и капан!

Нима Уривал допускаше, че Роан не разбира как би могъл да разсъждава и да действа Върховният княз?

– Остави ме, все още мога да мисля! Пусни ме да вървя!

Старецът присви очи и го погледна изпитателно; вкопчените в рамото на княза пръсти бавно се разтвориха.

– Добре. Идвам с теб.

– Само не ми пречи.

Трябваше да направи усилие, за да не хукне в мрака. Сърцето му биеше лудо и гръмко, едва си поемаше дъх от нахлулия в гърдите му гняв. Но князът нямаше да се поддаде на чувствата си. Старецът беше прав – Роан не можеше да си позволи да убие Рьолстра. Не искаше дори

да си представи какво би могъл да направи, ако Рьолстра докосне Шонед. Не биваше да мисли за това, трябваше да се овладее...

Рангът на Уривал като високопоставен жрец свърши работа. Стражите ги пуснаха да минат към палатката на Върховния княз. Едва ли някой би познал Роан в полуголия младеж, крачещ до слънцобегача. Проблясването на пръстените върху ръката на стареца беше достатъчно за стражите – те се поклониха пред късните гости и двамата поеха между палатките в смълчания лагер на Рьолстра.

– Вдигни факлата и го виж добре – скара се Уривал на следващия часовой. – Нима не виждаш, че това е негово високородие?

– Твоя светлост! Но какво правите тук в този късен час? Господарят не ми каза, че очаква посетители.

– Въпроси от лично естество между двама князе – сряза го Уривал. – Дръпни се от пътя.

Роан ускори крачка; ритъмът на стъпките като че ли му помогна да се стегне и поуспокои. Разкърши рамене, чертите на лицето му застинаха в сурова гримаса. Стигнаха до палатката на Рьолстра, откъдето долетя разгневеният глас на Валвис, но звуците бяха някак приглушени, сякаш нещо го стискаше за гърлото.

– Не смей дори да докоснеш моята господарка!

Вътре светеше лампа и върху стените на палатката се очертаха две сенки. Едната беше на Рьолстра, приведен заплашително над момчето, вързано за стол. Роан чуваше само яростния ритъм на сърцето си и дори не чу собствения тон, с който старецът заповяда на стражите, които бяха притичали, уплашени да не би нещо да разтревожи спокойствието на господаря им, да не се намесват. Внезапно отвътре се разнесе гласът на Шонед, който прозвуча някак плътен и задавен:

– Пусни момчето! Рьолстра се изсмя гръмко.

Мисли, каза си Роан, от това зависи животът им... Проклятие, мисли!

– Какво имаше във виното? – попита Шонед.

– Нещо, което е много ефикасно за опитомяването на такива като теб. Но то няма да попречи на удоволствието ни, миличка.

– Остави я на мира! – извика Валвис.

– Колкото и да крещиш, момче, никой няма да дойде. Наоколо са само моите стражи, а верността им към мен съвсем е притъпила слуха им.

Роан се озърна – между него и четиримата стражи стоеше Уривал с факла в ръка. Тъмната сянка на стареца излъчваше явна заплаха. Дори и

да бяха оглушали, стражите на Рьолстра все още виждаха добре отличителните знаци на високопоставения фаради.

– Какво искаш от мен, Рьолстра? – попита Шонед. – Тялото ми, уменията ми на слънцебегачка или и двете?

– Свършено е с тебе, ако я докоснеш! – извика отново оръженосецът. – Забранено е да се докосва фаради, а и господарят ми трепери над нея!

Внезапно Роан осъзна, че момчето и слънцебегачката си подхвърлят реплики, за да печелят време. Въпреки онова, което Рьолстра бе сложил във виното на Шонед, въпреки явната безпомощност на оръженосеца, никой от двамата не губеше присъствие на духа, продължаваха да печелят време, сякаш го бяха правили през целия си живот. Роан отправи безмълвна благодарност към Богинята, която бе създала мислещи същества като тях, и се овладя достатъчно, за да последва примера им. Първо трябваше да разбере къде точно се намира Шонед. Ъгълът между двете видими сенки му подсказа, че лампата е в средата на палатката, може би върху някакво маса. Момичето вероятно се намиреше от другата страна на лампата, следователно, беше малко по-далече от Рьолстра. Добре, каза си той. Това му даваше възможност и пространство за действие.

– Знаеш ли, на Андраде никак няма да ѝ хареса това – промълви тихо Шонед. – Отново смяташ да се гавриш с фаради и това ти се случва за втори път. Андраде ще побеснее.

– Стига! – кресна Рьолстра.

В този миг Роан забеляза, че Върховният княз застава с гръб към входа. Отметна тихо краищата на платнището и пристъпи безшумно в палатката.

Със свити и притиснати към брадичката колене Шонед се бе сгушила върху огромното легло. Лампата в средата на масата осветяваше ярко преbledнялото ѝ измъчено лице, в очите ѝ имаше нещо странно – като че ли погледът ѝ не можеше да се съсредоточи в една точка. Все пак тя видя младия княз. Ресниците ѝ трепнаха и тя затвори очи, после наведе унило глава към коленете си.

– Твърде неудобна поза за прелюбодение, Върховни княже – обади се тихо Роан.

Рьолстра се извъртя стремително назад.

– Как посмя да влезеш тук! Безочлив млад глупак...

– Няма смисъл да викаш стражата – посъветва го Роан. – Бездруго си имаш достатъчно свидетели, а и дали предаността на твоите хора ще

издържи пред способностите на господарката Андраде?

– Скрит зад полите на леля си – каза подигравателно Върховният княз.

Роан се усмихна.

– Отвържи момчето. Веднага.

Рьолстра повдигна рамене. Роан пристъпи и застана между него и завързания за стола оръженосец, но със светкавично движение Рьолстра скочи към момчето, сграбчи го за косата и дръпна рязко назад главата му. В другата му ръка проблесна острието на нож.

– Свидетели, казваш? – каза мазно той. – И откъде знаеш, че има такива?

– Наистина трябва добре да обмислиш лъжите си, Рьолстра – каза Роан и се учуди на собственото си самообладание – Ако беше малко по-умен, щеше да се сетиш, че би могъл да обвиниш в покушение мен, момичето или детето. Така ще можеш да ни убиеш собственоръчно, да опозориш Андраде и целия ни род, а това несъмнено ще утвърди собствената ти власт.

Роан пристъпи още крачка напред.

– Виж ти, колко е умен малкият, отгатна мисълта ми! И кой от вас ще бъде първи? Може би онова досадно хлапе?

– Няма да ти е лесно – Роан отново се придвижи едва забележимо напред. – Мислиш не с главата, а с гащите си. Каква причина би имал всеки от нас да те убие? Оръженосецът ми, обвинен в убийство – нали въжетата ще оставят белези върху китките му! Ще те попитат за тях. Колкото до момичето – за какво ѝ е на една слънцебегачка да причинява зло? На тях им е забранено да убиват. А и на мен защо ли ми е да те убивам? Всички знаят, че се заглеждам по дъщерите ти, а човек не убива току-така бъдещия си тъст. Пък и кой ли ще повярва, че дори и да се ожена за някоя от дъщерите ти и да те убия, каквото съм си умен, ще се добера до върховната власт? Не, Рьолстра – усмихна се той, – трябва да те убия не преди, а след сватбата. – Беше стигнал до средата на стаята, точно до масата, на необходимото разстояние от Рьолстра – ако се наложеше, щеше пръв да нанесе удар, преди Рьолстра да пререже гърлото на момчето. Върховният княз продължаваше да държи главата му болезнено извита назад, но детето гледаше своя княз толкова храбро и с такова доверие, че Роан усети как сърцето му се сви.

– Е, дъщерите ми ще преживеят и без глупашките ти задевки – каза Рьолстра. Пусна момчето и отстъпи крачка назад. – Хайде, малкия, ти ще си първи. Омръзна ми да слушам глупостите ти.

– И пак забрави да помислиш – Роан поклати неодобрително глава като учител, недоволен от тъпоглавия си питомник. – Би било добре първо да ме ожениш за някоя от твоите хубавици, да изчакаш раждането на първия ни син и едва тогава да ме убиеш. Какъв смисъл би имало да ме убиваш сега?

– Рьолстра! – Шонед се размърда върху леглото и проскърцването на дървената рамка привлече вниманието на Върховния княз. – Пусни ги и аз ще направя всичко, което поискаш!

Роан беше неизразимо благодарен, че думите ѝ за миг отвлякоха вниманието на Върховния княз. Рьолстра неволно отклони поглед натаък и Роан с мълниеносно движение успя да изтегли камата от десния си ботуш. Острието ѝ просветна зловещо на светлината, като внезапната усмивка, изкривила лицето на Рьолстра.

– Така-а – каза доволно той и пристъпи внимателно зад стола на Валвис, с поглед, впит в лицето на младия княз. – Става все по-интересно. Не си толкова умен, колкото си мислех, малкия. Да вадиш нож срещу своя владетел! Това си е държавна измяна! Имам всички основания да изпълня смъртната присъда на място.

– Хайде – подкани го Роан. – Твоите меридци се провалиха, но май на теб не ти се искаше успеят, нали? О, знам, че ти си в основата на покушенията срещу мен. Искаше да ме сплашиш, за да ти стана зет и да потърся покровителството ти срещу тях. А ако все пак загинех, едва ли някой щеше се усъмни, че не съм убит от меридците.

Докато говореше, той се отдалечаваше предпазливо от Рьолстра и трескаво анализираше реакциите му. Върховният княз беше висок, набит и все още доста гъвкав, но силата и пъргавината на младостта бяха на страната на Роан. Нещо повече, Роан притежаваше вродена дарба за близък двубой. Младият княз владееше добре и умението за борба с мечове, но отдавна бе установил, че силните му страни са тактиката и бързината при двубоя с ножове. Усмихна се, когато Рьолстра се хвърли стремително напред и се дръпна рязко в последния момент.

– И ако все пак откажех да взема за жена някоя от дъщерите ти, на връщане към Цитаделата щях да получа стъклен нож в гърба, нали? Тогава Мерида може да нахлуе в Пустинята, но според днешното споразумение ти ще пристигнеш веднага и ще прогониш храбро нашествениците. – Роан се отклони едва-едва, за да избегне следващия замах на противника. – Няма ли край тези твои глупости? Васалите ми са собственици на имотите си и никога няма да допуснат войските ти на своя земя. Аз им дадох всичко, още ли не си чул за това? – Младият княз се дръпна

леко, сякаш си играеше да дразни връхлитащото острие. – Всеки би засанал под знамето на своя княз и ще се бие на живот и смърт, за да защити законните си владения.

– Не можеш ли да се биеш, а само приказваш? – кресна Рьолстра и за да придаде повече убедителност на думите си, замахна силно към младежа. Роан чакаше противника му да изгуби самообладание, както го бяха учили Мета и баща му. Този път се усмихна коварно и отговори на удара с удар.

Трябваше да се възползва от неповратливите движение на Върховния княз и се изненада, когато Рьолстра продължи да напада, въпреки раната, нанесена в рамото му от ножа на Роан. Рьолстра усети с изненада режеща болка в ребрата си, извъртя се настрани да избегне удара на младия княз и долови откъм леглото ужаса в неистовото дишане на Шонед. Замахна стремително с крак към Роан и изби ножа от ръката му, който полетя и падна някъде в сенките. Младежът се дръпна назад, прехапал устни, за да не изстене от болка в ударената ръка. Рьолстра отстъпи назад и се разсмя, взрян в младежа, който се бе подпрял на едното си коляно.

– Как го искаш – веднага, право в сърцето? – попита великодушно Върховният княз. – Или може би бавно, през гърлото, за да се порадвам на кръвта, с която си отива животът ти?

В този миг Роан извади нож от левия си ботуш. Никой не го бе учил на това, но младежът знаеше, че може да бъде много ефективно. Рьолстра просьска раздражено и отново замахна, както се бе надявал Роан. Все още подпрян на едното си коляно, той се дръпна леко встрани и замахна нагоре към ръката с връхлитащия нож. Върховният княз се спъна, завъртя се тромаво и по лицето му се изписа изумление от болката в ранената длан и от вида на мигновено изправилния се противник – усмихнат, спокоен и готов за следващия удар.

– Наумил съм си нещо и ти също участваш в него, Рьолстра – затова ще ти направя услуга и няма да оповестя пред всички днешния инцидент. А и не искам да помрачавам Риалата с твоето погребение.

Рьолстра прехвърли ножа от ранената си дясна ръка в лявата.

– Отдавна съм замислил погребението ти, малкия. Няма никакво значение дали ще умреш от ръката ми сега или по-късно – от ръката на меридец.

Двамата обикаляха в кръг един срещу друг, когато Роан внезапно направи лъжливо движение надясно, после с мълниеносна бързина се изви вляво и сряза напречно раната върху дясната китка на Рьолстра. С

другата си ръка стисна и изви болезнено лявата ръка на Върховния княз.

– Пусни ножа – каза тихо младежът. – Пусни го, ако не искаш да ти счупя ръката. – Желязната хватка се затегна още по-силно и придаде убедителност на думите; другата му ръка повдигна ножа и опря острието до гърлото на Рьолстра.

Погледът на Върховния княз пламна от омраза, със свободната си ръка замахна към рамото на младежа и Роан усети одраскването на нож по кожата.

– Не смееш да ме убиеш – каза хрипкаво Рьолстра.

– Забий ножа в мен, щом си толкова сигурен.

Ножът на Рьолстра тупна на пода и острието проблесна в светлината на лампата.

Роан го пусна и вдигна ножа от пода.

– Ако се превържеш добре и носиш дреха с дълги ръкави, никой няма да ти задава неудобни въпроси – посъветва го той и вътрешно съжаля, че Рьолстра не му бе дал повод да го убие. Един поглед към входа на палатката го убеди в присъствието на Уривал, който стоеше усмихнат недалеч от тях. – Развържи момчето – каза той на слънцебегача и се приближи към Шонед. – Можеш ли да стоиш на краката си? – попита я тихо Роан, а тя вдигна ръцете си, които до този момент бе крила в полите на дрехата си. Той стисна зъби и преряза въжето около китките ѝ, после разряза и другото около глезените. Прибра двата ножа в пояса си и за миг докосна ласкаво преbledнелите страни на момичето. – Успокой се, Шонед, всичко е наред.

Тя кимна.

– Знам.

Помогна ѝ да се изправи на крака и я прегърна през кръста. За миг двамата спряха и се загледаха в Рьолстра, който придържаше ранената си ръка.

– Ще запазя ножа ти за спомен – каза Роан. – Задръж моя кинжал, когато го намериш. Да ти напомня, че можех да те убия – усмихна се Роан.

– И може би трябва да ти бъда благодарен, че ми подари живота?

– Точно така. Добре ли си, Валвис?

– Да, господарю – оръженосецът се изпъчи и се изправи до него. При вида на отеклите ръце и петната върху шията на детето, Роан усети нов пристъп на гняв. – Съжалявам, че не се грижих добре за моята подарка.

– Това се отнася за всички нас.

– Махайте се оттук – процеди през зъби Рьолстра.

– Млъкни – срязва го Роан. – Сега ме слушай много внимателно, Върховни княже. Официално, тук нищо не се е случило. Преди всичко съм княз, а едва след това – мъж. Подобна идея никога не ти е минавала през ума, затова не се опитвай да я разбереш. Заклевам ти се, че князът в мен може да забрави за този инцидент, но мъжът – никога. Рьолстра се разсмя пресилено.

– Малкият, та ти още не знаеш какво е да си мъж!

Роан не обърна внимание на думите му и продължи:

– Ако през следващите три години нарушиш по най-дребния повод договорените отношения или твой човек стъпи неканен в земите ми, ще науча за това и оставям на теб да си представиш какво ще ти се случи. Ще знам за всяка твоя коварна мисъл, а колкото до Мерида – с тях ще се оправя сам. Ще знам за всяка тяхна стрела, меч или залък хляб, които ти си им предоставил и ще се погрижа това да стане достояние на всеки княз и васал в страната. Собственото ти предложение ще се обърне срещу теб, Рьолстра. При това положение се питам как ще задържиш трона за сина, който никога няма да имаш.

– Големи думи за дребен княз.

– Най-добре ще е да се вслушаш в тях. А, и още нещо – Роан притегли Шонед плътно до себе си, – ако още веднъж посмееш да докоснеш жена ми, наистина ще те убия.

Изчака да види как лицето на Върховния княз потъмнява от безсилие и ярост, после изведе бавно Шонед от палатката сред мрака в свежата прохлада на нощта.

Уривал и Валвис ги последваха. Стражите, държани настрана от високопоставения жрец, се втурнаха в палатката и след малко отвътре се разнесоха викове за вода, превръзки и личния лекар на господаря. Рьолстра им кресна да се махат и при звука на гласа му Шонед потрепера и се спъна. Роан понечи да я вземе на ръце, но тя поклати безмълвно глава. Никой не продума, докато вървяха през лагера на Върховния княз. Напрежението им видимо спадна, когато стигнаха до първата синя палатка от лагера на Пустинята.

Най-после Валвис не издържа и избухна:

– Съжалявам, господарю! Непрекъснато я следвах и наблюдавах, но те ме изненадаха и ме вързаха, хванаха господарката...

– Беше ужасно – да си вързан и толкова безпомощен. Не можех дори да извикам Огъня, поне в началото. После пак опитах, припламнах страшни искри и ме уплашиха до смърт. Тогава доведоха Валвис и аз не

посмях да направя нищо. Не знам какво е сложил във виното ми – повтори унесено тя.

– Тихо, успокой се сега, не мисли за нищо – той погали разбърканиците къдрици на косата ѝ.

– М-мм... – тя се сгуши още по-плътно в него и ръцете ѝ леко се повдигнаха към голата му гърд. – Толкова си топъл, Роан. Толкова злато и коприна над прекрасни мускули... Знаеш ли колко си красив, любими?

– Дрогата наистина ти е дошла в повече – каза той и лицето му пламна в мрака.

– Така е – призна момичето. – Но усещам, че главоболието ми отминава. Всъщност, чувствам се чудесно – тя се засмя щастливо. – Знаеш ли, никога досега двама съперници за ръката ми не се бяха били за мен...

– Съперник, как не! – промълви той и усети устните ѝ върху трапчинката под шията си.

– Сигурен си в себе си, нали, княже мой?

– Шонед... – беше му невъзможно да мисли, докато устните ѝ нежно целуваха голото му рамо. Болката от раните и ожулването на хълбока изчезнаха нейде, ведно с нейното главоболие, и като че причината за това беше една и съща...

– О, чувствам се много по-добре – прошепна тя и пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му. – Ти също се чувстваш прекрасно...

– Шонед – опита се да продължи, но трепетът Стигна до самите му кости и не успя да каже нищо повече. В основата на стомаха му заседна нова болка и той се запита как изобщо е могъл да си представи нечие друго тяло до себе си, не нейното. После усети как в цялото му същество пламна неударим огън. – Аз... трябва да ти кажа нещо...

– Можеш да ми кажеш само, че ме обичаш, друго не ме интересува – ръцете ѝ се плъзнаха към ножовете в пояса му и тя се засмя тихо, докато ги слагаше настрана. – Чух за сватбения договор на Тобин, трябва ли и аз да искам от теб същото?

– Ако не престанеш...

– О, Роан! Всъщност ти не искаш да спра.

– Така е – потвърди той и се усмихна, когато тя го събори върху мекия мъх.

– В Цитаделата ще си посадим точно такава дърво, за да ни припомним първата нощ на любовта ни.

– Смяташ ли, че ще имам нужда от припомняне? А и дали там ще

можем да правим същото като тук сега? – прошепна задъхано той.

– Колко си ми глупавичък...

Той се откъсна за миг, за да види лицето ѝ – сребристите сияние хвърляше тайнствени сенки върху чертите ѝ, по устните ѝ просветна загадъчна усмивка, а очите ѝ излъчваха блясък – ослепително изумруден и толкова прекрасен, че сърцето на Роан трепна болезнено от щастие.

– Шонед – гласът му прозвуча дрезгав и развълнуван, – за първи път ми се случва...

– Каква прекрасна лъжа, любими – каза тя, отпусна се върху мъха и го притегли към себе си. – На мен също, мисля... Нищо друго няма значение.

– Да – промълви той и я притисна до сърцето си. И двамата знаеха, че това е самата истина.

Глава 17

Палайла се мъчеше да се събуди от кошмара. Беше обвита в бяла коприна и гънките ѝ се дилеха около огромното ѝ тяло като океан от сребърен сняг. Над главата ѝ ехтеше птичи хор, пъстроцветни гадина с ужасени очи я докосваха с ледени пипала и плътта ѝ се гърчеше под противното им докосване. Цялото ѝ същество крещеше от болка, която препускаше на зловещи талази, всяка клетка се гърчеше и се мъчеше да се изтръгне от безкрая на терзанията, за да се добере до твърда и топла земя, където най-после да намери покой и утеха.

Но покоят не идваше, агонията нямаше край, спазмите следваха все по-страшни и нетърпими и Палайла най-после се събуди от собствения си писък. Първото, което видя, бяха безжизнените очи на мъртвия Криго, втрещени неотстъпно в нея през пепелявата светлина на луните.

– Глупаци такива, оставете ме да вляза! – разнесе се глас отвън, остър и решителен. – Не стойте така като добитък! Бързо пригответе всичко необходимо! Тръгвайте и не се връщайте, докато не откриете господарката Андрaде!

– Не! – изкрещя Палайла и с всички сили се помъчи да седне в леглото си. Но над себе си видя само пронизващия поглед на Ианте. В тъмните ѝ очи проблясваше задоволство при всеки гърч на безпомощното тяло на другата жена.

– Стой мирна! Да, аз съм. Престани да се държиш така, сякаш не си раждала преди. Отпусни се и легни, иначе става по-лошо.

Палайла се дръпна ужасена от ръцете, които посегнаха да погалият косата ѝ. Нима раждането бе започнало? Не, невъзможно... О, защо не си беше стояла в уютните покои на Канарата, при собствения си лекар, заслушана в нежната музика на придворния певец? Не е възможно да роди сега, оставаше ѝ цял месец, чак до късна есен... Следващият спазъм я пререза жестоко, тялото ѝ се изви като дъга под бялата коприна и пред потъмнелия ѝ поглед изведнъж проблесна мъртвешки бледото лице на Криго, в главата ѝ отекна зловещият писък на дракон.

Ианте я придържаше при всеки гърч. Ледените ѝ ръце се оказаха изненадващо чевръсти. С неизменната си лицемерна усмивка принцесата избърса лицето ѝ, даде ѝ глътка вода и докато болката утихваше, Палайла се взря в очите ѝ с безмълвна омраза.

– Защо не искаш да повикаме Андраде? – каза Ианте с престорена нежност. – Какво е станало тук, Палайла? Заварихме Криго мъртъв, а тебе – в несвяст, свлечена на пода. Лекарят на баща ми е зает, шие някаква рана, уж от падане. Никой не вярва на това, разбира се, но как така Криго е мъртъв, а баща ми – ранен?

Наложницата повдигна рамене с безразличие и се дръпна от протегнатите ръце на принцесата.

– Умницата Ианте – просъска тя. – Нима не се досещаш?

– Ако не ми кажеш истината сега, несъмнено ще изпееш всичко пред Андраде веднага щом дойде. О, не се тревожи, скрихмем добре тялото на Криго. Но ако не ми кажеш как и защо умря, ще наредя да хвърлят трупа му до леглото ти. – Зловещо усмихната, тя постави длан върху издутия корем на Палайла. – Няма никой, можеш да говориш спокойно, аз все ще успея да излъжа нещо Андраде. След малко няма да ти стигне дъх за говорене, ще можеш само да крещиш.

– Добре, ще ти кажа... – Палайла отново се опита да се дръпне подалеч от ледените пръсти на принцесата. – Ръолстра искаше да прелъсти онази слънцобегачка.

– Знаем – прекъсна я нетърпеливо Ианте. – Никак не ми беше трудно да я откъсна от другите, както ми нареди татко.

– Ти си му помогнала?

– Разбира се. Виждаш какво, Палайла, много добре знаеш, че никога не съм те харесвала, но слънцобегачката ми харесва още по-малко. Никак не ми се иска тя да стане следващата любовница на баща ми. Не мога да допусна мисълта, че ще трябва да я търпя. Да, баща ми дойде при мен, и ме помоли да му съдействам. – Тя повдигна рамене и продължи: – Знаеш, че той ми има доверие – доколкото изобщо може да се довери

някому. Но ти провали всичко, като накара Криго да предупреди момичето, нали?

– Не... Да! Не знам! Исках да я предупреди и той уж се съгласи, но не знам какво е направил в действителност и какво точно се случи после... – тя затвори очи да пропъди спомена, но мъртвото лице продължаваше да я преследва и в най-потайните кътчета на мозъка ѝ.

Гласът на Ианте отново я върна към действителността.

– И вместо нова любовница и фаради, след толкова усилия баща ми си остана само с белези от рани. Всичко е ясно. В крайна сметка проклетата слънцобегачка си остана неомърсена. Проклетие! Трябва да съм ти страшно сърдита, Палайла. – Принцесата изчака думите ѝ да постигнат целта си, и след малко продължи: – Достатъчна ли е една доза драгат да я направи зависима от дрогата?

– Прекалено силна доза може да причини дори смъртта ѝ! О, Богиньо... – простена Палайла и прехапа устни от болка. – Откъде знаеш за дрогата?

– Знам много повече, отколкото допускаш. Надявам се дозата да е била огромна, искам слънцобегачката да умре! Но само като си помислиш, Палайла... Няма да издам на баща си твоето предателство – не е ли много благородно от моя страна? След няколко часа ще го дариш с първия син. – Ианте се ухили злокобно. – Независимо дали е от собствената му кръв!

Палайла събра всичките си сили, за да замахне към коварната усмивка на принцесата. Ианте се разсмя, стисна във въздуха остриите ѝ нокти и в отговор я погали ласкаво по ръката.

– Продължавай да се питаш откъде знам за билката – предложи тя. – Това ще те разсее малко от болката.

– Ианте... Не ме предавай! Ще направя всичко, което поискаш, само ми кажи какво е то... Не ме погубвай!

– О, сигурна съм, че ще направиш всичко, каквото ти кажа. Нали това беше целта ми. Ще отида да видя какво прави Пандсала. Благодарение на усилията ни, в момента раждат още три жени. Помисли си, Палайла – можеш ли да бъдеш сигурна, че ще заменя дъщеря ти със син? Или може би вместо сина ти ще донеса още една напълно безполезна дъщеря?

Палайла простена от безсилен гняв и отново потъна в болката на жестоките гърчове. Ианте се изсмя подигравателно и напусна каютата, а в коридора поспря за миг да се порадва на стоновеите ѝ. Представи си как Шонед се гърчи от същата болка, но не за да роди сина на Роан, а от

неистова нужда за драгат. Ако Рьолстра не ѝ бе дал достатъчно, за да причини смъртта ѝ, поне се надяваше, че ще стигне, за да я направи зависима от дрогата. Не би било зле ако слънцебегачката оживее и остане пристрастена към драгата. Ианте нямаше да я остави дълго време жива, разбира се, но щеше да се наслади на зависимостта ѝ от дозите, които самата тя щеше да ѝ определя. Не, слънцебегачката беше прекалено горда, за да се остави на милостта ѝ... При всички положения, обаче, Роан никога нямаше да се ожени за нея. Нито за Пандсала...

Принцесата се спусна надолу към една каюта под нивото на водата отвън. Тясна, задушна и без прозорци, каютата се осветяваше от единадесетна свещ, закрепена в ръждясал метален пръстен на стената. В мътната ѝ светлина Ианте огледа изпитателно обитателките на помещението. Три от тях се гърчиха в агонията на неимоверните болки от близкото раждане. Четвъртата беше Пандсала. По лицето ѝ бе изписано напрежението на нетърпеливо очакване и очевидно не можеше да си намери място от нерви. При влизането на Ианте сестра ѝ се надигна от стола.

– Мислех си да ги вържем – Ианте махна към трите родилки върху сламените постелки на голия под.

– Никъде не могат да отидат в това състояние – сопна се Пандсала. – Пък и би било нечовешко, не мислиш ли? Безсмислено е да проявяваме жестокост при това положение.

По-младата принцеса повдигна рамене.

– Тази, русата, вече е родила три момчета. Не откъсвай поглед от нея!

Русокосата жена се привдигна на единия си лакът и в кафявите ѝ очи просветна ненавист.

– Ще трябва да ни избиеете всичките! Да не мислите, че нищо не разбирам?

– Но преди това ще ви изтръгнем езиците – усмихна се Ианте. – Можеш ли да пишеш? Май не можеш, а? Пък и едва ли точно сега е моментът да те уча на това. – Тя се обърна към сестра си. – Оставих Палайла на прислужниците ѝ, да се оправят, както знаят. Но след пристигането на Андраде една от двете ни непременно трябва да се качи горе.

– Кой нареди да я извикат? Тя не бива да присъства на раждането!

– Няма, разбира се. Заповядах да я доведат, защото ще бъде идеалният свидетел на онова, което двете с теб ще предложим като истина. Не се тревожи, ще успее да ѝ отвлека вниманието. Сети ли се да донесеш одеялата?

– Ето ги там – Пандсала кимна по посока на три сгънати одеяла от

плътно кадифе със златна нишка. – Същите, като това за недоносчето на Палайла. Всичко си предвидила, Ианте.

Русокосата простена и впи пръсти в корема си. Ианте се усмихна доволно:

– О, да! Дори не знаеш още колко неща съм предвидила!

* * *

След смъртта на слънцобегача Андраде положи неимоверни усилия да се съвземе и най-после успя. Уривал я намери седнала в едно кресло и побърза да я осведоми за случилото се в палатката на Рьолстра. Тя го изслуша безстрастно, после заповяда да извикат Антун – слънцобегача, който трябваше да бди над Шонед тази нощ. Със същото спокойно изражение на лицето нареди да повикат в палатката ѝ и Камигуен. Докато чакаха момичето, Андраде разпита Уривал за всичко, което Рьолстра бе казал, после замълча, унесена в размисъл.

Камигуен дойде заедно с Оствел и Андраде леко повдигна едната си вежда при вида на изпомачканите им дрехи – очевидно облечени набързо. След това им разказа накратко случилото се през нощта.

– Може би помниш Криго, беше с няколко години по-голям от тебе. Беше чудесен младеж, умен и добър. Така и не разбрах какво му стори Рьолстра, но искам още призори всички фаради да научат за смъртта му и им предай да бъдат нащрек. Мисля, че засега не е необходимо да споделяме подозренията си с останалите, но все пак им кажи да се пазят.

Камигуен и Оствел си размениха тревожни погледи.

– Колко може да е опасна тази дрога? Знае ли се поне коя е тя?

– Рьолстра не спомена името ѝ – отговори Уривал.

– На мен ще го каже – промълви тихо Андраде.

– Разбира се, господарке – каза нейният приближен. – Спомена нещо в смисъл, че с тази дрога може да подчини на волята си всеки фаради. Мисля, че и Шонед беше под влиянието на дрогата – продължи замислено той. – Питам се как ли Криго е могъл да бъде от полза на Рьолстра през всичките тези години.

– Докато могат фаради да се повлияят от действията ѝ? – попита Оствел.

Андраде повдигна рамене.

– Можем да се чувстваме сигурни само след като разпитам подробно Рьолстра, и след като Шонед ми обясни как се чувства.

Някой отвън я извика по име и Андраде погледна въпросително нататък – може би ѝ носеха допълнителни сведения за мъртвия

слънцебегач. Но на входа застана задъхан от бързана мъж, облечен във виолетова ливрея – прислужник на Върховния княз. Под строгия поглед на Уривал слугата побърза да се отпусне на едно коляно пред първожрицата.

– Господарке, трябва да дойдеш веднага.

Андрате се облегна назад, готова да смърти човека за проявената дързост – беше прекъснал изключително важен разговор.

– Защо за раните на господаря ти не се погрижи личният му лекар? – поде недоволно тя, но човекът поклати глава.

– Не става дума за Върховния княз, а за господарката Палайла. Изпратиха ме да те помоля за помощ.

– Палайла? Какво ѝ е? – Андрате и Уривал се спогледаха озадачени. – О, Богино! Да не би раждането да е започнало?

– Да, господарке, точно така. Казаха ми, че още е рано, но въпреки това болките са започнали. Личният лекар на господаря го няма, а прислужниците ѝ са безпомощни и страшно уплашени.

След разказа на Уривал за нанесените на Върховния княз рани Андрате допускаше, че човекът говори истината. Изправи се и каза:

– Добре, тръгвам веднага. – Останалите започнаха да я увещават да не отива, но тя ги спря: – Не ставайте смешни, нищо няма да ми стане, а Палайла наистина се нуждае от помощ. Уривал, ти остана тук и разпитай Антун веднага щом се върне – надявам се, цял и невредим. Ками, двамата с Оствел ще отидете при слънцебегачите и ще им разкажете какво се случи тази нощ. Утре сутринта те ще ви помогнат да уведомите всички останали. А сега ме оставете да вървя – тя се обърна към слугата на Рьолстра: – Как се казваш, човече?

– Герний, господарке.

– Добре, Герний, на теб се пада честта да носиш чантата ми с лекарствата и да ме отведеш до баржата на Върховния княз. Да тръгваме.

Стомахът ѝ се разбунтува още в мига, когато кракът ѝ стъпи на борда. Очните ѝ дъна пулсираха от болка. Андрате стисна клепачи и прехапа устни с надеждата, че този път няма да повърне, и пое след една от слугините на Палайла към разкошните покои на наложницата. От пръв поглед се виждаше, че Палайла никак не е добре; и тя, и обърканиците ѝ, напълно безполезни прислужници, най-последно си отдъхнаха, когато в лицето на Андрате видяха човек, който ще се погрижи за всичко. След бърз и щателен преглед Андрате се разпореда за някои неща, които щяха да облекчат болките на родилката. Първожрицата имаше опит от много други раждания и прецени, че този път Палайла ще се мъчи

дълго, но не каза на никого. И без това положението на родилката беше тежко и тя крещеше така, сякаш всеки миг щеше да събуди Бога на Бурята, за да влезе във властта си за зимата.

– Хайде, стига – каза меко тя и приседна на леглото до виещата от болка жена – Не се блъскай така, крясъците изсмукват всичките ти сили. – Палайла впи нокти в ръката ѝ и Андраде великодушно се примири с една болка в повече, добавена към жестокия тътен в главата си. – Успокой се сега, всичко е наред.

– Господарке? – каза тихо някой зад нея и когато се обърна, Андраде с изненада видя пред себе си Ианте. – Долу има още три жени, които раждат.

– Още три какво? – повтори механично първожрицата.

– Жени, които раждат.

– Богиньо милостива! – възкликна тя. – Защо не ми казахте по-рано?

– Ето, сега ти казвам – устните на Ианте потрепваха в насмешка, сякаш едва се сдържаше да не се размеее на изумлението ѝ. – Те са прости слугини.

– Те са жени като теб и мен!

Палайла простена.

– Не ме оставяй! – ужасът в очите ѝ далеч надхвърляше обичайния страх на родилка. Погледът ѝ се спря върху принцесата и Андраде разчете безпогрешно неистовата омраза на наложницата към Ианте.

– Веднага се връщам – успокой я тя. – Ианте, остани при нея.

– Не! – изкрещя Палайла.

Ала Ианте се настани удобно в стола до леглото и ласкаво посегна към ръката на наложницата; Андраде отбеляза с горчивина инстинктивното трепване на Палайла и лицемерната гримаса на съчувствие върху лицето на принцесата. Първожрицата се почувства страшно неловко, но само повдигна рамене и излезе от стаята.

Тръгна надолу по тъмното стълбище, ужасена и разтреперана от лекото полюшване на баржата върху водата. Затаи дъх и се помъчи да не се спъва. При всяко по-рязко движение щеше да повърне. Хвана се за възжените перила, поспря и се опита да възстанови дишането си и да спре ужасното гадене. Отдолу долитаха мъчителни стонове, които я ориентираха накъде да тръгне; влезе в тясна задушна каюта и какво беше изумлението ѝ, когато установи, че за родилките се грижи не друг, а принцеса Пандсала! Една от жените бе успяла да се освободи и притискахе ревниво новороденото до гърдите си; болките на втората бяха

толкова страшни, че жената не виждаше нищо около себе си, а третата – светлокоса жена с блестящи тъмни очи, не сваляше от принцесата пламтящия си от омраза поглед и притискаше отчаяно корема си, сякаш се мъчеше да задържи младенца на сигурно място в утробата си.

От мириса на кръв и пот Андраде отново получи жестоки позиви за повръщане; напрегна всичките си сили, за да се овладее и коленичи до жената с бебето.

– Ти ли ѝ помогна да роди? – тя се извърна леко и впи поглед в очите на Пандсала.

– Ианте ѝ помогна. Всъщност, всичко свърши сравнително бързо.

– Голяма работа – просъска русокосата жена. Пандсала я изгледа свирепо и в погледа ѝ Андраде съзря явно предупреждение.

– И тя като тебе вече е раждала. В Канарата имаш няколко чудесни момчета, нали?

Жената извърна лице настрани. Озадачена от тази непонятна размяна на реплики, Андраде се запита какво ли може да е скритото в тях значение, но главата я болеше толкова жестоко, че ѝ беше невъзможно да разсъждава разумно. Въпреки неопитността на помощниците си, жената с бебето се бе справила чудесно. Детето се оказа пълничко розово момиченце, съвсем здраво и нормално на външен вид. Андраде никога не бе раждала, но имаше силно развит майчински инстинкт и искрено се радваше на новородените бебчета, които не бяха свързани с нечии политически интереси. В поздравленията ѝ към майката прозвучи сърдечност и топлота, после се изправи и пристъпи към жената до нея.

– Защо ли Богинята създава толкова много дъщери? – каза внезапно Пандсала.

– В Канарата гъмжи от момичета. Сигурно е от въздуха – Андраде внимателно положи измъчената жена в по-удобна поза, докато ѝ говореше с успокоителен тон: – Полека, мила, ето така е по-добре. Още малко остава, не те лъжа, още малко...

Едно родено и още три, които ще се родят всеки момент... Това би било сериозно предизвикателство към доверчивостта на всеки – четири жени да родят за една нощ, по едно и също време, но какво друго обяснение можеше да има освен невероятно съвпадение? Означаваше ли нещо по-особено това, че три слугини раждаха заедно с наложницата на Рьолстра? Андраде разтри челото си, където се бе съсредоточила болката, и се опита да събере и подреди нахлулите в главата ѝ мисли. Когато се намираще върху вода, почти никой от слънцебегачите не успяваше да задържи не само обяда в стомаха си, но дори и една разумна мисъл в

главата. Този път Андраде бе длъжна да се овладее...

– Казват, че момчетата се раждат по-бавно от момичетата – каза принцесата. – Има ли нещо вярно в това?

– Нямам представа. Ела, Пандсала, и избърши жената; още малко ѝ остава. Ще изпратя някой да ти помогне.

– Изпрати Ианте – отговори припряно принцесата – Всеки друг страшно ме изнервя.

– Както кажеш. Само че как така принцеса ще помага при раждането на три слугини...

Момичето вдигна рамене.

– Сигурно си забелязала колко са безпомощни онези жени горе, а и все пак сме длъжни да се грижим за народа си. Все някой трябва да поеме нещата в ръце, докато чакаме лекаря на баща си.

Андраде отново си представи картината на двубоя така, както ѝ го бе описал Уривал. След този инцидент Рьолстра сигурно беше станал още по-опасен, подобно на ранен звяр, но тази мисъл не попречи на първожрицата да изпита истинска наслада от представата за кинжала на племенника си, разсякъл плътта на Върховния княз. Жалко, че не го бе пронизал в сърцето, но Андраде не вярваше, че Рьолстра може да има в тялото си нещо подобно на сърце.

След малко пристъпи към русокосата жена – прегледа я внимателно и кимна доволно.

– Чудесно се справяш, мила. Моля те, дали ще можеш да наглеждаш приятелката си? Ти си раждала и преди, дай и малко кураж, от време на време ѝ казвай по някоя дума...

– Богиньо, нека този път родя момиче – прошепна жената.

Стъписана от горещата ѝ молитва, Андраде побърза да я успокои:

– Спокойно, мила. Момче или момиче, няма значение; след малко ще си имаш едно чудесно бебче.

– Господарке! Моля те, не ме оставяй насаме с нея! – жената отчаяно впи пръсти в ръката на първожрицата.

– Тя има много по-важна работа от това да седи тук до тебе – озъби се Пандсала.

– Всичко ще бъде наред, ще видиш – успокои я Андраде и с облекчение напусна странната тягостна обстановка на задушната каюта. Надяваше се свежият ношен въздух да я охлади и да проясни мислите ѝ. Уплашени и неспокойни, както всички мъже в такива случаи, членовете на екипажа се бяха събрали на групички и обсъждаха удивителното съвпадение в намеренията на четири бебета да се появят едновременно на

този свят. Андраде се усмихна уморено при мисълта за Роан, който също ще се измъчва при раждането на първото си дете. Чей вероятно така ще го напие, че князът ще забрави собственото си име, нежели да се тревожи за Шонед.

От реката лъхаше прохладен влажен въздух, просмукваше се в костите ѝ и влошаваше още по-силно състоянието на първожрицата, която и без това имаше неприятности с главоболието и стомаха. Рьолстра ще си плати прескъпо за това, реши в себе си тя, тъкмо когато малка вълна люшна баржата, наруши ритъма и извади от равновесие Андраде, която допреди миг се смяташе за попривикнала към водата. Залитна ужасена, притисна длан към устата си и усети да я подкрепя нечия силна ръка.

– Не се притеснявай, господарке – обади се плътен дрезгав глас. – Това е съвсем нормално за фаради.

След миг цялото ѝ достойнство се срути. Морякът Герний я придържаше до парапета, докато Андраде най-после се предаде в битката с водата. Най-важното беше да не припадне. Звездите над главата ѝ най-после спряха лудешкия си танц едва след като той избърса устата ѝ и ѝ даде да отпие от плоско шише.

– Няма нищо, всичко е наред – говореше ѝ успокояващо Герний. – След малко ще се почувстваш по-добре. И преди съм пътувал с фаради, та затова знам, че е най-добре човек да се предаде още в самото начало.

Андраде кимна вдървено и му благодари за загрижеността толкова несръчно, че Герний не се сдържа и се усмихна. Докато залиташе към каютата на Палайла, Андраде беше сигурна, че главата ѝ всеки миг ще се пръсне като черупка от яйце на дракон. Пред вратата се бяха струпали няколко жени, които трябваше да са вътре и да се грижат за господарката си. Първожрицата бе обладана от внезапен пристъп на ярост, от който главата ѝ пламна и я заболя още по-жестоко.

– Защо не сте при нея? – процеди гневно тя.

– Тя ни заповяда да излезем, господарке. Вътре е само принцесата.

– По дяволите, Ианте! – прошепна ядосано Андраде.

Едната от принцесите помага на прислужниците да родят, а другата прислужваше на господарката, която всички ненавиждаха. Трябваше да разбере какво всъщност става, дори ако трябваше да изгуби цялата нощ.

– Дръпнете се да мина. Извикайте Върховния княз, а вие двете слизайте веднага долу и...

От каютата долетя тънко проплакване, което Андраде безпогрешно определи като бебешки плач. Жените ахнаха, втурнаха се към вратата и препречиха пътя на първожрицата.

– Залостена е отвътре! – извика някой.

– Ианте! Отваряй веднага! – извика Андраде и трепна от силата на собствения си глас. Беше сигурна, че ръцете на принцесата са заети, и скръцна със зъби от тревога и нетърпение. Слугините се суетяха уплашени наоколо, една от тях предложи да извикат някой мъж, който да разбие вратата. Андраде тъкмо се канеше да вземе някакви мерки, когато вратата пред тях широко се отвори.

Пленително усмихната, на прага стоеше Ианте с виолетово вързопче в ръце. Андраде я изгледа вбесена и я заобиколи, за да влезе в стаята.

– Добре ли си? – обърна се тя към Палайла.

– Хм-м-м... – промълви изтощена Палайла и в погледа ѝ просветна усмивка. – О, да... Да! Имам син! – тя се разсмя щастливо. – Син, Андраде! Син!

– Благословена да е Богинята – каза механично първожрицата и мислите ѝ запрепусаха в няколко посоки едновременно, опитвайки се да проследят възможните последствия от раждането на наследник. Разпореди се слугините да измият и облекат господарката си, за да я приготвят за идването на Върховния княз. Андраде си представи с огорчение сияещото лице на Рьолстра – най-после и той се бе сдобил с наследник. Проклятие...

Огледа се за Ианте – но принцесата беше изчезнала заедно с детето...

* * *

Ианте се вглеждаше в шаващото вързопче в ръцете си и се засмя от радостна възбуда. Полът му нямаше никакво значение – момче или момиче, Ианте печелеше при всяко положение. И единият, и другият вариант имаха своите предимства, а на нея ѝ оставаше само да реши кой от тях ще ѝ донесе по-голяма изгода. Беше обмислила всичко предварително.

Принцесата се спря в коридора, послуша се, и отново се засмя, когато чу пронизителния писък на корабната камбана да оповестява раждането на бебето. Това бе сигналът за срещата с Пандсала, както се бяха уговорили. Ако все още не се бе родило момче, Пандсала щеше да ѝ донесе момиче. Жалко, че Рьолстра все още го нямаше, но и Андраде щеше да им свърши работа като свидетел. До слуха ѝ долетя писък на друго новородено – някой заглуши припряно звука и Ианте отново затаи дъх. След миг щеше да разиграе собствения си сценарий, чиито правила определяше единствено тя.

– Ианте? – обади се зад гърба ѝ Андраде и момичето побърза да скрие радостта си от чудесното съвпадение в раждането на двете деца. – Какво правиш тук? Бебето може да се простуди!

– О, одеялцето е толкова плътно – тя се обърна и се усмихна. – Цялата тази врява може да разстрои мъничкото сладко създание. Толкова красиво дете! Бих искала и аз да си родя бебе като него!

По лицето на Андраде се изписа ясно изразено съмнение в майчинските инстинкти на принцесата.

– Дай да го погледна – каза тя и отмахна завивката от лицето на новороденото. – Чудесно бебе. Погледни само каква коса!

Двете разговаряха с нормално висок тон, но звънът на камбаната и шумотевицата откъм стаята на Палайла заглушаваха гласовете им едва се чуваха от две-три крачки разстояние. Затова Пандсала не разбра, че при сестра ѝ има някой, и извика откъм най-долното стъпало на стълбите:

– Ианте, нося още едно бебе, но... – в този миг съзря първожрицата и се стъписа. – Господарката Андраде!

Ианте беше сигурна, че собственото ѝ лице изразява съвършено изумление. Беше се упражнявала дълго пред огледалото, докато успее да скрие и най-малката следа от злорадство.

– Пандсала! Защо това бебе не е при майка си?

Пандсала вдигна към нея силно преbledнялото си лице.

Залитна към стената и несъзнателно притисна виолетовото вързопче към гърдите си. Ианте се наслади миг-два на ужаса в очите на сестра си, после обърна поглед към Андраде.

– Да – каза първожрицата с равен глас, – защо носиш бебето тук?

Пандсала все още се взираше в сестра си с изкривено от ужас лице при мисълта, че е измамена жестоко. Опита се да изтръгне някакъв звук от полуразтворените си устни, но думите така и не излязоха. Камбаната възвести пристигането на Върховния княз и във въздуха се разнесе щастливият възглас на Рьолстра.

– Богиньо! Не мога да повярвам – най-послед син!

Ианте погледна към Андраде.

– Кой му е казал такова нещо? – прошепна тя. Андраде сграбчи ръката ѝ и пръстените на фаради проблеснаха в мрака.

– Нима е момиче? Дъщеря?

– Прекрасно малко момиченце – потвърди Ианте с добре изиграна изненада. – Татко трябва да е свикнал отдавна с това.

Едрата фигура на Рьолстра затъмни тесния коридор.

– Андраде! Ти пък какво търсиш тук? Положително не мен, за да ме поздравяш с раждането на първия ми син!

– Лекарят ти го нямаше и ме извикаха да помогна при раждането. Не мисля, че коридорът е най-подходящото място да приемаш поздравления. – Погледът ѝ безмълвно нареди на принцесите да тръгнат към каютата. Рьолстра ги последва, внезапно усетил, че нещо не е наред. Андраде заповяда на една слугиня да поеме детето от разтрепераните ръце на Пандсала и да излезе веднага от стаята. Заклучи вратата след нея и се обърна към присъстващите с ледена усмивка на устните.

– Е – каза тя властно, – а сега искам да разбера каква е истината.

– Какво искаш да кажеш? – отговори предизвикателно Рьолстра. – Искам да видя сина си! – Погледът му се местеше от едната принцеса на другата, после се спря на заключената врата, зад която бе изчезнала слугинята с другото дете. – Не ми се вярва да са близници – каза той с измамно спокойствие.

– Детето ти не е син – обърна се към нея Андраде и Ианте долови мрачното задоволство в гласа ѝ. – Да видим коя от дъщерите ти ще обясни какво всъщност става тук.

Върховният княз се извърна рязко и прониза с поглед Палайла.

– Какво знаеш по този въпрос? – изкрещя той.

– Нищо! – задъха се тя и се дръпна ужасена към възглавниците, побели от внезапно пребледнялото ѝ лице.

Рьолстра се извърна към дъщерите си.

– Чие дете отнесоха току-що?

– Татко, моля те! – извика Пандсала, и Ианте мъдро прецени, че моментът едва ли е най-подходящият да поздравя баща си с раждането на осемнайсетата му дъщеря.

– Съжалявам, татко, бебето пак е момиче, но е много хубаво!

Рьолстра не обърна внимание на думите ѝ.

– Андраде, трябва да разбереш каква е истината. Ако си отворя още веднъж устата, сигурно ще заповядам да обезглавят и двете!

Той отиде до прозореца и дръпна яростно завесите, после склучи пръсти зад гърба си. Целият трепереше.

Ианте седна и положи внимателно бебето в skutа си.

– Не разбирам нищо, господарке. Ти ме видя с това бебе, а после дойде и Пандсала с друго бебе в ръцете. Какво всъщност става?

– Наистина ли искаш да разбера? – попита Андраде безизразно, но принцесата бе обхваната от ужас, когато леденосините очи на първожрицата проникнаха в мислите ѝ. Същият беше и погледът, с който я

прониза Роан преди две-три нощи. Тя се насили да се отпусне и успокои. Дори и Андраде да разбере за заговора, нищо не доказваше участието на Ианте в него.

– Змии! – изпищя Палайла. – Те откраднаха сина ми!

– Уж не знаеше нищо, а сега изведнъж разбра кой е виновен – каза Андраде. – Доста любопитно. Пандсала, обясни ни цялата тази история.

– Аз... – тя изглежда гневно сестра си. – Всичко беше нейна идея! Тя искаше да разменим момчето с момиче...

– Какво? – възкликна Ианте с широко отворени очи.

– Млъкни! – сръза я Андраде. – Продължавай, Пандсала, но почни от самото начало.

Ианте се наслаждаваше на вината, изписана по лицето на сестра ѝ, и я изслуша мълчаливо, докато цялата история се изливаше несвързано от устните на Пандсала. Андраде успя да запази хладнокръвие, но не можеше да отрече, че остана поразена. Палайла се бе отпуснала безсилно върху възглавниците и по всичко личеше, че ѝ се иска вече да е мъртва. Ръолстра се извърна към Пандсала и я изгледа така, сякаш ѝ бяха поникнали опашка и шипове на ръцете. Ианте полюшваше бебето в скута си.

– Ако правилно съм те разбрала – намеси се с натежал глас Андраде, когато думите на Пандсала заглъхнаха и се задавиха в ридания, – нещата са се развили така: Ианте е предложила да замените момчето с момиче, ако Палайла роди син. За тази цел сте се разпоредили да докарат с вас онези нещастни жени долу и изкуствено сте предизвикали родилните им болки, когато Палайла е започнала да ражда. Сигурна съм, че в багажа ти или сред нещата на Ианте ще открием билките, с които сте постигнали това. После сте сключили сделка с Палайла – тя е обещала на някоя от вас да ѝ помогне за спечелването на княз Роан, ако роди момиче и вие го замените с момче. Но след като единственото родено досега бебе се е оказало момиче, на вас не ви е оставало нищо друго освен да го качите горе и да го замените с детето на Палайла, в случай, че беше родила син, от който сте искали да се отървете. Ако детето на Палайла беше момче, тя би била безполезна за вас, затова сте се върнали към първоначалния план на Ианте. Такава е била същността на целия ви замисъл, нали?

Пандсала кимна мълчаливо през сълзите, които продължаваха да се леят по страните ѝ.

– Татко, толкова съжалявам... Само се опитвах да ти дам сина, който толкова искаше...

– Рьолстра! – извика предупредително Андраде, щом забеляза заплашителния вид, с който Върховният княз пристъпи към Пандсала – вече вдигаше ръка да я удари. Ръкавът му се дръпна нагоре, Ианте забеляза превръзката на ръката му и се запита дали не го е наранила онази кучка Шонед, докато е защитавала измислената си чест. Устните ѝ се изкривиха в злостна усмивка и тя побърза да се наведе към бебето в skutа си.

– Все още не сме изслушали твоя вариант на историята, Ианте – подкани я Андраде.

Принцесата вдигна поглед.

– Какво мога да кажа аз? През целия си живот не съм чула нищо по-странно от това! Кой би могъл да предвиди от какъв пол ще са бебетата на онези жени, за да е възможна подмяната, за която говори Пандсала? Честно си признавам, татко, всичко това направо ме смая. Нима смяташ, че е възможно да съм влязла в заговор срещу собствения си баща и да съм искала да му дам син или пък да го лиша от такъв?

– Продължавай – подкани я Андраде с леден тон. Ианте повдигна рамене.

– Само чудовище би допуснало едно момче с княжеска кръв да израсне сред прости селяни! Не съм толкова коварна, татко, нито толкова глупава. Нима смяташ, че съм способна на такъв ужасен заговор? И на всичко отгоре – толкова необмислен?

– Не – каза Рьолстра с измамно спокоен тон и в зелените му очи припламна опасен блясък. – Ако Палайла беше родила момче, ти щеше да наредиш да го убият. Познавам те добре, Ианте.

– Татко! – този път ужасът ѝ беше съвсем непристорен.

– Престанете и двамата! – Андраде ги изгледа с отвращение. – Попаднала съм сред змийско гнездо. И какво смяташ да правиш сега, Рьолстра?

– Най-напред ще разбера какво сте възнамерявали да правите с онези жени долу – погледът му не се откъсваше от Ианте. – Ти какво би направила, скъпа?

– Нищо, защото нямам нищо общо с цялата тази история – припряно каза тя.

– И все пак, ако допуснем, че имаше нещо общо – какво би направила? – настоя той.

– Татко... Нима мислиш сериозно, че бих заповядала тези жени да бъдат убити?

– Според мен не може да не си предвидила тази възможност.

Винаги си ми била умница, Ианте. – После се обърна към Пандсала: – Знаеш ли какво е наказанието за измяна? – погледът му се заби в Палайла, която изпищя от ужас.

– Татко, недей! – Разтреперана, Пандсала падна в нозете му.

– Измяна – повтори едва чуто той. Андраде се изправи между двамата.

– Рьолстра – каза тихо тя. – Недей!

– Не е твоя работа, фаради.

– Не я убивай! Дай я на мен.

– Какво? Защо?

– Дължиш ми го. Тази нощ умря слънцебегачът, когото ти погуби.

– Криго е мъртъв? – Рьолстра беше поразен.

– Беше нещастен случай – побърза да каже Палайла и се облегна назад, а ръцете ѝ се протегнаха към него треперещи и бледи като есенни листа. – Взел прекалено силна доза, и аз...

– Млъкни! – кресна ѝ Рьолстра и тя уплашено се сви в постелята.

– В замяна на слънцебегача ще взема Пандсала – каза Андраде и в душата на Ианте трепна ликуване. – А също и новородената ти дъщеря. Още едно момиче е последното, от което се нуждаеш сега. Дай ми ги и двете.

– Жива напаст за Кулата на Богинята – подхвърли злорадо той и в погледа му просветна жестока искра. Пандсала изпищя. – Добре тогава – и двете са твои.

– Татко, недей!

– А Палайла? – попита Андраде.

– Тя уби твоя фаради и едва ли ще отречеш, че си е заслужила смъртното наказание. Сигурен съм, че тази твоя Шонед вече ти е казала за драната, нали? Жалко, че не ѝ дадох повече, за да я убие.

Върховният княз и първожрицата се гледаха миг-два в безмълвна ярост, докато Ианте ги наблюдаваше озадачена. Какво ли се бе случило тази нощ на Шонед?

– Стой настрана, Андраде, предупреждавам те. – Той замълча, после се обърна към по-малката си дъщеря: – Ианте!

Тя се изправи разтреперана въпреки предчувствието, че е успяла да се измъкне.

– Покажи ми бебето.

Принцесата пристъпи напред и протегна ръце към него, за да му покаже новородената дъщеря. Рьолстра погледна личицето ѝ, после отметна леко виолетовото одеяло, за да се увери, че наистина е момиче.

– Хиана – каза той. – Така ще я наричаш, Андраде, за да, не забравя никога как се е появила на бял свят.

Ианте трепна. На старинния език думата означаваше „измяна“. Андраде пое детето в ръцете си и отправи поглед към ридаещата Пандсала.

– Стани! Първото, което трябва да научиш, е, че един слънцебегач не пада пред никого на колене. Дори пред Върховния княз.

– Освен ако слънцебегачът не е негова собственост – подхвърли Рьолстра и първожрицата го изгледа с ледена омраза.

Ианте се взря в очите на сестра си, изпълнени с безмълвен ужас. Пандсала като че ли все още не можеше да повярва в сполетялата я участ. Внезапно, сякаш за миг успя да вникне донякъде в кошмара на случилото се, скочи и впи пръсти в шията на Ианте.

Рьолстра хвана дъщерите си за косите и ги откъсна една от друга. Пандсала се срина безсилно на пода, а Ианте с мъка се опитваше да си поеме дъх през страшната болка в гърлото. Върховният княз рязко отвори вратата и извика на стражите да отведат Пандсала в палатката на първожрицата, дори ако трябва да й запушат устата и да я вържат. Отвън долетяха писъците ѝ – на ужас, отчаяние и убийствена ненавист. Ианте трепна и настръхна.

Никой не продума. Палайла беше прекалено уплашена и можеше само да се свива онемяла в копринените си завивки. Андраде притисна нежно бебето до гърдите си и се обърна към Рьолстра:

– Къде е Криго?

– Ако искаш, ще заповядам да ти го оставят в палатката.

– Дадено – озъби се тя.

Ианте се стресна от неимоверната злост в тона и на двамата – омразата им беше трупана с години, и затова бе много по-могъща и страшна от всичко, което бе виждала досега. Тази омраза като че ли живееше свой собствен живот и се гърчеше осезаемо и почти материално в пространството между баща ѝ и първожрицата.

– Ще го съсия – каза рязко Рьолстра. – Собствената му женитба ще го погуби.

– Преди много години самият ти искаше да се ожениш за слънцебегачка.

– Може би това ти даде идеята за този брак. И когато предприе това свое начинание, изобщо не ти дойде на ум колко ще ме вбеси то, така ли?

– Твоят гняв е лично твоя работа. Не съм предприемала нищо – Богинята...

– Богинята обикновено прави онова, което ти й кажеш. Разпрaviaй каквото искаш, но ако смяташ, че синовете му ще го наследят, много се лъжеш.

– И това го чувам от човек, който продължава да вярва, че все някога ще има син? – каза злорадо тя. – Намери си друга любовница, Рьолстра, дори и десетина още да забременеят от теб, никога няма за имаш син!

– Махай се оттук! – ревна той.

Андрaде тръшна силно вратата зад себе си и дълго след излизането ѝ в каютата ехтеше тържествуващият и смях. Ианте се сви в креслото и се замисли. Беше победила. Независимо дали Рьолстра ѝ вярваше или не – тя спечели. Върховният княз прокле едната си дъщеря, но за Ианте все още не бе казал нищо...

– Рьолстра... не, господарю, недей – заради децата ни... Принцесата рязко вдигна глава. Палайла се свиваше между възглавниците и не откъсваше ужасения си поглед от свещта, която Рьолстра взе от масата.

– Спомних си за пожара, Палайла – каза той почти нежно и тя изхълца от ужас. – Чу ли писъка на дракон тази нощ?

Ианте скочи разтреперана. Никога преди не бе чувала такива нотки в гласа на баща си, и ѝ се прииска да е някъде много далече. Веднага, още сега! Предугади намерението ѝ, баща ѝ заповяда, без дори да се обърне:

– Стой тук.

Ианте се вцепени, неспособна да си поеме дъх. Баща ѝ се изправи до леглото на Палайла със свещ в ръката. Пламъкът просъска гневно във влажния въздух.

– Ианте, знаеш ли къде е Феруче? – попита той.

– Да, татко.

– Точно на границата между Княжески предел и Пустинята – продължи той. – Напоследък се питам кого да поставя там. Трябва да е човек, на когото мога да се доверя – той я погледна през рамо. – Все още ли искаш да се жениш за недораслия княз?

– Да – призна откровено тя.

– Тази нощ късметът ти проработи, но вече е на свършване, скъпа – в тона му прозвуча мрачна развеселеност. – С Феруче можеш да разполагаш като със своя собственост, но никога няма да получиш Роан. Като че ли той ще се падне на слънцобегачката.

– Слънцобегачката... – прошепна Ианте. Изведнъж вникна в бездънните дълбини на омразата между баща си и Андрaде. Гняв, наранена

гордост и непреодолимо желание за мъст я грабнаха и я залюляха в жестоката си прегръдка като безмилостен любовник. През целия си живот бе усещала в себе си страшна празнота, все очакваше да се появи някой, който да изпълни сърцето ѝ с топлина и нежност, но топлотата се бе превърнала в неугасим пожар, в жажда за кръв и отмъщение. Принцесата най-после стигна до собственото си определение за власт – не властта на баща си или някой бъдещ жених, а власт, много по-могъща и страшна от незначителните способности на една слънцебегачка. Така бе разбирал властта и баща ѝ, и тъкмо това го правеше велик – Рьоластра знаеше как да мрази.

– Виждам, че ме разбираш – каза той. – Върни се в лагера и ме изчакай там. Имаме много неща за обсъждане, но първо трябва да свърша нещо тук.

Преди да затвори вратата след себе си, принцесата погледна за последен път пламъка на свещта, който вече пърхаше до ужасеното лице на Палайла. Когато пристъпи от баржата върху дока, зад гърба ѝ долетя първият от многото предсмъртни писъци.

* * *

През сребристо-зелените вейки се процеждаше меко сияние, нежно като цветчетата на току-що разцъфнали рози. Чувствителна към светлината като всеки фаради, Шонед лежеше на единия си хълбок и се питаше дали е виждала някога по-прекрасна светлина. Усмихна се на собствената си наивност – светлината не идваше от цветовете на новия ден, а от дълбоката нежност в собственото ѝ сърце и от целуването от лъчите на зората лице на спящия до нея мъж.

В самото начало беше несигурна, плаха и разтреперана, но когато Роан се обърка с многобройните връзки и копчета на дрехата ѝ и промърмори някакво проклятие, Шонед изведнъж се разсмя весело, до сълзи. Изведнъж и двамата се разкикотиха като хлапета – нима можеха да възпрепятстват любовта им някакви закопчалки и плътно прилепнали ботуши след всичко онова, което бяха преодолели до преди миг?

Шонед приглади златистата коприна на косите, паднали върху челото му. Сега знаеше, че видението отпреди много години се бе превърнало в реалност. Благодарение на нея, Роан бе станал владетел и истински мъж. Преди Шонед да се появи в живота му, князът и мъжът в Роан не успяваха да съжителстват в мир. Потомък на княз, който бе властвал над дракони и хора, Роан неизменно бе воден от мъжествения идеал в лицето на своя баща и от стремежа да властва като него, но незрелият

юноша изпитваше жестоки съмнения в собствените си способности. Едва в прегръдките на Шонед за първи път почувства сигурност и постигна хармония между владетеля и мъжа. Князът и човекът се сляха в съпруга на Шонед.

Ласките и дъхът му галеха кожата ѝ, шепотът му раждаше в душата ѝ усещане за слънце, целувките му разпалваха сияние на цветове, които тя възприемаше осезаемо в цялата им яркост и чистота – цветовете на диаманти, сапфир и топаз. Цялата ѝ чувственост трепна и се събуди за него, устремена към сливането на кръвта му с кръвта на слънцебегачката – сливане, което щеше да се увенчае с раждането на бъдещия им син – княз и фаради.

– Искам той да има твоите очи, любими – прошепна тя и пръстите ѝ ласкаво докоснаха копринените му ресници. Усмихна се, когато видя натежалите му от съня клепачи да се вдигат полека.

– Ммм... – прошепна сънено той. – Какво правиш с мен?

Шонед го погали по бузата и усети наболата руса брада.

– Искаш ли пак?

– Да го оставим за друг път, когато ще бъде достатъчно жив да изпитам удоволствие – каза унесено той. Притегли я към себе си и тя се сгуши в рамото му. – О, забравих да разплета плитките ти – винаги съм искал да видя косите ти разпуснати.

– Е, остави нещо и за брачното ложе – засмя се тя.

– Оставил съм, и още как! Веднъж Чей ми каза...

– Роан!

– ...нещо и оттогава все искам да го опитам – довърши той. – Но то е изненада. – Роан скри лице в косите ѝ. – Ммм, колко хубаво ухаеш...

– От плодчетата на мъха – изпомачкали сме ги като за вино. – Тя легна по корем и издърпа роклята си изпод главата му – бяха я използвали като възглавница. – Виждаш ли? – Пръстите ѝ разровиха леко мъха и откъснаха няколко сочни зрели зърна. – Хайде, отвори си устата.

– Пак ли?

Той отвори широко очи от изненада и двамата отново се заляха от смях. Лежаха един до друг и се хранеха взаимно с дъхави горски плодове, затоплени от лъчите на слънцето, които бавно си пробиваха път през балдахина на пищната зеленина. Най-после Шонед се обади:

– Хайде, стига толкова, ще ни прилошее. Да се прибираме, преди да са разбрали, че ни няма.

– Кълна се, това е последният път, когато се промъквам някъде с теб, защото съм принуден да пазя в тайна отношенията ни. Би било

чудесно, ако не трябваше да се крием. Отсега нататък – край на всякакви криеници! – Роан седна и лениво протегна ръка към надвисналите клони. – Над реката е страшно светло, макар че едва зазорява. Виж!

Тя се притисна към мускулестия му гръб и подпря брадичка в рамото му. Светлината я заслепи и Шонед отново усети болезненото туптене в главата си. Не искаше да разваля магията на утрото и затова не каза нищо, само смръщи леко чело и примижа срещу ярката дневна светлина.

– Роан, слънцето не изгрява в тази посока!

– Във вятъра се носи някакъв мирис – каза неспокойно той.

– Пожар! – ахна Шонед.

– Бързо, обличай се!

Хванати за ръце, двамата се втурнаха нагоре по течението на реката. Изгревът остана зад тях, навсякъде се стелеше пушек, понесен от игривия утринен ветрец.

– Мостът ли гори? – попита тя.

– Не...

Излязоха от гората и пред очите им се разкри просторна гледка – полюшвана кротко от леките вълни, баржата на Върховния княз напомняше огнена преизподня, а виолетовите ѝ платна се простираха към небето като крила от пламък...

Глава 18

От лагер на лагер през последния ден на Риалата препускаха какви ли не слухове – Рьолстра убил всичките си дъщери; дъщерите убили Рьолстра; господарката Андраде подпалила пожара на баржата и всички загинали в него; извършено е покушение срещу Върховния княз – май онези били меридци; и княз Роан загинал в пожара; намерили княз Роан, убит в палатката на Рьолстра; княз Роан призовал войските си на поход срещу Канарата; княз Роан щял да се жени за принцеса Пандсала – не, за принцеса Ианте... не, май и за двете, а останалите дъщери щял да вземе за наложници; господарката Андраде потеглила към Кулата на Богинята и взела със себе си принцеса Ианте, не, не Ианте – принцеса Пандсала...

Единственото, което се знаеше с положителност бе, че баржата на Върховния княз се полюшва върху Фаолаин изкорубена и почерняла, а отчаяните моряци се напиваха до безсъзнание в една от кръчмите на

Ваес. Разнесе се новината, че господарят Чейнал страшно увеличил цената на конете си, след като оцелелите след пожара трябвало да си търсят други начини за завръщане в Канарата.

Княз Клута от Ливадна земя и княз Джервис от Ваес не благоволиха да обърнат внимание на слуховете. Разпоредиха се приготовленията за тържествената церемония да продължат както обикновено и малко преди обяд niskият хълм над лагера бе увенчан с платформа и всичко беше готово за празненството. Високородените се събираха на групички, шепнеха си последните новини и чакаха шествието на бъдещите невести. Всички въздъхнаха с облекчение, когато най-после пристигна и господарката Андраде.

Дъщерите на Върховния княз бяха посрещнати с неприкрито любопитство и висок шепот. Рьолстра и наложницата му ги нямаше, но дъщерите бяха налице – променени и издокарани като годеници. Отсъствието на Пандсала даде почва за нови слухове – нямало да участва в шествието, тъй като княз Роан вече я бил избрал за себе си. Това се потвърждаваше и от мрачното изражение на принцеса Ианте. Ала тази сутрин никой не видя избраницата на младия княз, нямаше я и сред празничното шествие по украсената с цветя платформа.

Първи пристъпи към избора си младият господар Елтанин от Тиглат; за никой не остана незабелязано, че той дълго време изглеждаше като зашеметен от успеха си – беше спечелил ръката на по-малката от дъщерите на Джервис. Девојката носеше мелодичното име Анталия, което на древния език означава „пролетна пъпка“; беше дребна девојка с фини черти, златисто-кестенява коса с вплетени полски цветчета и изящни накити по ръцете – същинско олицетворение на младостта и красотата. Когато баща ѝ я представи на княз Елтанин, в лъчистия ѝ поглед към жениха просия щастие. Младият господар ѝ беше представен от Роан (като негов княз), който отправи изискан поклон към годеницата и баща ѝ. Когато първожрицата призова Богинята за благосклонност към младата двойка, на Тобин ѝ се стори, че брат ѝ ще затанцува от радост – съюзът между неговия васал и дъщерята на могъщия атри от Ваес би заздравил връзките на Роан с Ливадна земя; владенията на Клута се намираха между Пустинята и Княжески предел, а Джервис беше близък с Клута. Но в нескритото задоволство на брат си Тобин откри не само политически причини – беше естествено един млад мъж, който е спечелил сърцето на своята любима, да е съпричастен към радостта на всички в неговото положение. Камигуен ѝ каза, че през нощта Шонед не се бе върнала в палатката си и на Тобин ѝ се стори, че брат ѝ всеки миг

ще оповести своето щастие пред целия свят.

По-младите синове на князе и васали намираха своите избраници, богати наследници си избираха съпрузи – не секваше върволицата от бащи и князе, които водеха дъщерите и васалите си към господарката Андраде за благословия. От изток подухваше свеж утринен ветреца, който разсея мириса на изгоряло откъм реката и денят грейна ведър и светъл от последните лъчи на късното лято. Обкиченият с цветя хребет представляваше великолепен декор за началото на нов живот. Тобин се усмихна и отправи поглед към съпруга си. Беше й приятно да си спомни за собствената си сватба сред скалите, недалече от замъка в Радзин.

Първожрицата се бе разпоредила Камигуен и Оствел да останат последни.

– Кой иска да вземе за жена слънцебегачка – една фаради, повелителка на лунните лъчи? – извика тя, и Оствел, придружаван от Уривал като негов наставник, пристъпи сред цветния килим.

– Аз, господарке – каза тържествено той. – Аз съм нейният избранник и тя е моята любима.

– Нека тя дойде при теб – отговори с усмивка Андраде.

Сияеща с мургавата си екзотична красота, Камигуен пристъпи свенливо към своя годеник. Тобин се бе погрижила момичето да изглежда много по-различно от ежедневния вид, с който всички бяха свикнали. Роклята й беше с цвят на старинен бронз, а полите й бяха богато украсени с бродирани златни цветя. На колана й се полюшваше изящна кесия със сватбената огърлица на Оствел. Водеше я Шонед, облечена в обикновена рокля от домашно платно, само смарагдовият й пръстен проблясваше върху ръката, в плела пръсти в ръката на приятелката й. Тобин знаеше, че разнеслият се из тълпата шепот се отнася не само до едно толкова рядко събитие като сватбата на фаради – вече се носеха слухове, че Шонед е избраницата на княз Роан. Тя погледна крадешком към брат си, който стоеше до Елтанин и Анталия, и с изненада забеляза набразденото му от тревога чело. Тобин отново спря поглед на Шонед и разбра защо брат й е толкова притеснен. Докато Камигуен грееше от свежест и щастие, Шонед изглеждаше бледа и изтощена, сякаш огненият плам на косите бе изсмукал блясъка и цвета на очите и страните й. Тобин бе научила от Уривал за случилото се през нощта, спомена нещо и за подправеното с дрога вино, което Рюлстра бе дал на Шонед. Тобин се разстрои и в душата си отправи проклятие към Върховния княз.

Шонед и Уривал отстъпиха назад, а първожрицата съедини ръцете на двамата млади. Думите на свещения съюз между фаради и нейния

избраник бяха много по-тържествени, отколкото при церемонията за другите двойки. Освен на брачния си обет слънцегачите трябваше да останат верни и на заветите на фаради. Речта на Андраде отекна в душата на Тобин като предущане за същите думи, които скоро щеше да чуе на сватбата на Роан и Шонед. В зелените очи на Шонед Тобин съзря леко проблясване, но лицето ѝ остана все така застинало и бледо.

Оствел извади от джоба на туниката си огърлица от червен халцедон и докато се опитваше да я закопчае несръчно върху изиящната шия на своята избраница, камъните просветнаха с жаркия блясък на разтопен огън. Великолепието им превъзхождаше дори сапфирите на Елтаннин, от които дъхът на Анталия бе секнал. Ками се привдигна на пръсти и закопча около шията на Оствел тънка златна верижка, върху която проблесна един-единствен черен корал с формата на слънце – камъкът беше донесен от Гилад, родния край на Оствел, а формата му символизираше знака на фаради.

– Както луните и слънцето кръжат около царството на водите – нареждаше напевно Андраде, – както водите обливат царството на земите, както земите кръжат около сърцето на нашия свят – така бъдете и вие един за друг – помагайте си и се обичайте. Нека всеки от двама ви е светлина за очите на другия, и животворна глътка вода за душата му. Нека всеки от вас даде на другия от плодородието, с което ви е дарила земята. В сърцата си съхранявайте свято порива, който ще отвее всяко съмнение, болка и страх. Бъдете един за друг всичко, което ви повелява любовта. – Тя се обърна към Оствел и вдигна високо лявата си ръка с обърната към него длан. Пръстените на фаради проблеснаха в лъчите на утринното слънце. – Поверявам ти слънцегачка, която призовава Огъня и сплита нишки от светлина. Помогни ѝ да запази пътеките си истинни и светли, без сянката на болка и терзания. Ще бъдеш патриархът на род от фаради. Обявявам те за достоен, Оствел от Гилад.

Той сведе глава и промълви:

– Доверието ти е чест за мен, господарке, каквато е и честта да бъда обичан от фаради.

Андраде се усмихна едва доловимо и кимна с глава. Обърна се към Камигуен и продължи:

– Ти си слънцегачка – знай своите дела и помни своите обети. Служи на истината и говори само в нейно име, сплитай нишките на светлината ведно с другите си братя и сестри. Прилагай честно своето изкуство и никога не прибъгвай до него, за да причиниш смърт – това е съхранено дълбоко в сърцето ти. Давам ти този мъж, за да го обичаш с

Огъня на призванието си и да го пазиш със силата на своите умения. Живей в сърцето му и се вслушвай в душата му. – Тя взе стиснатите им ръце между дланите си. – И нека ви благослови Богинята до края на дните ви.

Двамата се обърнаха един към друг, погледнаха се и се усмихнаха, миг по-късно устните им бяха слети в целувка. Тобин въздъхна и от очите ѝ се отрониха сълзи на светла радост, когато изведнъж усети, че зад гърба ѝ Чей едва държа смеха си.

– Престани – прошепна тя, – толкова е хубаво!

– Май си доста мекушава за принцеса с държавническо мислене.

– Така ли? А кой от двамата ни все гледа да си сложи сватбената огърлица на такива церемонии, а?

– Е... – хванат натясно, Чей повдигна рамене и мургавото му лице внезапно пламна под слънчевия загар. Тобин протегна ръка към изящната сребърна верижка, която му бе подарила преди години, и пръстите ѝ докоснаха мъничките диаманти между халките – с тях мускулестата му шия изглеждаше като обкръжена от звезди.

– Аз съм била мекушавата, така ли? – подразни го тя.

Анраде реши, че двамата млади пред нея просто са се забравили.

– Оствел, остави момичето да си поеме дъх!

Всички се разсмяха и малко по малко започнаха да се разотиват. Музикантите засвириха, близки, роднини и приятели бързаха да поздравят новобрачните двойки. Тобин и Чей си проправиха път към Елтанин и неговата невяста, които сякаш си бяха обявили състезание по изчервяване. После се огледаха да открият Роан.

– Всички се питат защо днес той не беше първи заедно със своята избраница – каза Чей и се усмихна широко. – И как изобщо на Ианте ѝ стигна кураж да се появи пред очите на всички?

– Не зная и не ме интересува. И къде е глупавият ми брат? Исках да го питам какво се е случило с Шонед?

– А също и с Анраде – каза Чей и огледа насъбралото се множество с присвити очи; смехът в погледа му се бе стопил. – Може би първожрицата трябва да ни обясни някои неща.

– И не само тя.

Измъкнаха се от празничната тълпа и поеха към мястото, където на Тобин ѝ се мярнаха една русокоса и една огненочервена глава. Шонед се движеше като немощна старица и Роан я придържаше за лакътя. Той се озърна, когато чу Тобин да го вика по име. В погледа му се четеше страх.

– От онази проклета дрога, която й е дал – каза той. – Трябваше да го убия.

Чейнал обгърна с ръка приведените рамене на момичето.

– Прекара тежка нощ, нали? – каза ласкаво той.

– И така може да се каже. Богиньо, как ме боли главата. Върхлитата изведнъж и си отива също така внезапно като мъглите в Кулата на Богинята.

– Какво ти даде той? – попита Тобин, докато слизаха долу по хълма.

– Не знам. Нищо ми нямаше и изведнъж ми прилоша... – отправи измъчена усмивка към Роан. – И после се почувствах великолепно.

– А, не се съмнявам – отговори Чей, доволен от смяната в посоката на разговора.

– Я стига – смъмри го Роан и пламна до корена на косите си, но в погледа му проблесна пламъче и Тобин едва успя да сдържи смеха си.

– С нетърпение очаквам да чуя какво е станало – упорстваше Чей.

– Ти не му ли каза, Тобин?

– Нямахме кога.

Тя не се обади повече чак до самия лагер и когато стигнаха до палатката на Роан, избърза напред да отметне покривалата над входа. Дватамата мъже помогнаха на Шонед да влезе и тя се срина върху леглото на Роан. Валвис побърза да пхне възглавница под главата й.

– Отивам да потърся господарката Андраде – обади се оръженосецът и хукна навън, недочакал заповедта на господаря си.

Роан приседна до Шонед, отметна ласкаво непокорните кичури от челото й и взе ръката й в своята. Погледът му проблисваше от гняв и болка. Тобин и Чей се спогледаха, придърпаха по един стол и се настана до леглото.

– С Рюлстра вече сте врагове, а не просто на различни позиции – обади се Тобин.

– Яд ме е, че не го убих – каза Роан.

– Хайде, казвай какво стана – намеси се нетърпеливо Чей. – Искам да чуя всичко от началото до края.

Роан разказа на две-на три за случилото се в палатката на Върховния княз; Шонед не се обади нито веднъж, само го гледаше безмълвно и когато той стигна до момента, в който двамата бяха тръгнали към брега на реката, тя се усмихна и го прекъсна:

– Надявам се да му спестиш разказа за това, което стана по-нататък.

– Роан отново пламна, а Тобин и мъжът й се спогледаха и се ухилиха.

– Когато се събудихме тази сутрин – Роан изгледа свирепо развеселения Чей, сякаш го предупреждаваше да не го закача, – видяхме, че баржата на Рьолстра гори. Андраде сигурно знае нещо по въпроса, ако изобщо някой може да знае какво се е случило.

– Нищо ли не са ти казали? – попита Чей и по очите му пролича, че никак не му е до шеги.

– Не обръщам внимание на слухове.

– Нито пък аз – обади се Андраде зад тях. Тя погледна изпитателно Шонед и се навъси. – От драната, нали?

– Ако така се казва дрогата – да – отговори слънцебегачката.

Андраде махна нетърпеливо с ръка и Чей побърза да ѝ предложи стол. Първожрицата седна, скръсти ръце в скута си и поде:

– Наложницата на княза снощи роди още една дъщеря, но не заради това Рьолстра подпали Палайла в леглото.

– Богиньо! – възкликна ужасено Шонед. – Роан, наистина трябваше да го убиеш!

Андраде кимна.

– И аз мисля така. И какви са симптомите от въздействието на дрогата?

– Главоболие, по-страшно от драконови зъби. С чести и внезапни пристъпи.

– Забеляза ли виното да има по-особен вкус?

– Знам само, че беше от Гилад, но не разбирам от вина и не мога да кажа нищо по особено за вкуса му.

– Проклетие – промълви Андраде. – Ще можеш ли да се появиш пред хора довечера?

– Разбира се, че ще мога! – Шонед се опита да седне в леглото.

Роан отново я настани върху възглавниците.

– Никак не си добре. Дори не си мисли, че...

– Ще изляза довечера! – каза упорито тя. – Само се опитай да ме спреш!

– Шонед... – започна умолително той.

– Не ставай глупав, Роан! – възкликна Андраде. – Знаеш много добре, че тя трябва да се появи пред очите на всички!

Тобин реши, че е крайно време да сменят темата, преди да са се изпокарали.

– Лельо, защо тази сутрин не ме пуснаха да вляза при тебе?

В погледа на първожрицата проблесна злорадство.

– Имам една гостенка, която май не цени високо гостоприемството

ми – принцеса Пандсала.

Андрате изведнъж стана сериозна и дори не се усмихна на смайването, с което изненаданите ѝ слушатели посрещнаха тази невероятна новина. Разказа им за заговора с добре овладян глас, но погледът ѝ издаваше ужаса и отвращението от случилото се на баржата. Когато свърши, огледа слушателите си един по един и накрая задържа поглед върху пленника си.

– Струва ми се, че подценяваме Ианте. Не знам какво мисли баща им, знам само, че Пандсала не лъже – всичко е замислено от Ианте, и се разтрепервам само при мисълта за възможните последици. През цялото време седеше съвсем хладнокръвно и с нищо не показва, че усеща вина или угризения на съвестта. А аз съм сигурна, че не се чувства виновна, след като така или иначе успя да получи своето, макар и донякъде.

– Но не и Роан – каза решително Шонед.

– Можем да сме сигурни, че тя ще разполага с други източници на огромна власт и отсега нататък трябва да сме нащрек. Казват, че Рьолст-ра ѝ е дал Феруче.

– Не! – извика гневно Роан. – Феруче ще бъде мой! И няма да допусна тази кучка само на стотина мери от земите ми!

– Нищо не можеш да направиш – отсеке Андрате. – Назначи за началник на гарнизона под замъка човек, комуто вярваш. Засега това е единственото, което можеш да сториш.

– А пък аз ще съм ти много задължен, ако не се намесваш във въпроси, които засягат войската ми – сопна се той.

Шонед го погали ласкаво по ръката.

– Ами другите, господарке? Какво стана с моряците, прислугата и горките жени с бебетата? Успяха ли да избягат?

– Моряците – да, а също и повечето от прислугата; за жените и децата им не знам нищо. Цяла сутрин се опитвам да разбера нещо за тях, но... – Андрате повдигна рамене и жестът изглеждаше в странно противоречие с ледената, ярост в очите ѝ. – Завръщането на Върховния княз и свитата му в Канарата ще бъде продължително и много тежко. Сега е моментът да спечелиш от конете си, Чей. Както чувам, доста си вдигнал цената им.

– Вдигнах цената още преди да изгори баржата! – избухна Чей. – А и нищо не му пречи да ходи пеша! Що за чудовище може да изгори жена, която му е родила пет деца!

– Пет дъщери – поправи го меко Тобин. – Там е цялата работа, Чей.

– Не – намеси се Андрате, – Палайла загина, защото е взела участие

в заговора срещу Върховния княз.

– Заедно с Ианте – забеляза Роан. Рьолстра е нагъл, но не е глупав – не може да не е разбрал, че в основата на заговора стои Ианте. Пандсала е достатъчно умна да съобрази някои подробности, но само Ианте може да измисли толкова пъклен план. Това се потвърждава и от факта, че вместо да я накаже, Рьолстра ѝ дава за награда Феруче и я насъсква срещу нас двамата. Най-вече срещу теб, Шонед.

– Тъкмо затова е още по-наложително довчера да се появя с теб пред всички – настоя момичето. – Това ще бъде като плесница в лицето ѝ, а и аз дълго съм си мечтала за този момент. – Усмивката ѝ изглеждаше някак скована. – Не се страхувам от нея, Роан, а и ти също.

– Правилно – изрази съгласието си Тобин и си спечели унищожителния поглед на брат си. – И на всичко отгоре трябва да изглеждаш здрава и усмихната както винаги. Сигурно вече са плъзнали слухове за този... Как му беше името, лельо?

– Дранат. Стига, Роан, знаеш, че са прави.

Чей се размърда на стола и се намеси в разговора.

– С какво можем да помогнем?

Анраде огледа внимателно своята слънцебегачка.

– Изглеждаш ужасно. Тобин, двете с Ками ще трябва да се погрижите за Шонед в това отношение.

– В такъв случай тя най-напред трябва да си почине добре – заяви решително Тобин. – Чей, Роан – изчезвайте отук.

– Няма да я оставя сама – възрази Роан.

– Чуй ме, любими – прошепна Шонед, – не мога да почивам, докато ти седиш тук с вид на разярен дракон.

Чей стисна в юмрук яката на княза и го изправи на крака.

– Хайде, тръгвай. И ти трябва малко да се понагиздиш. Валвис ще ти донесе нещата в моята палатка. Остави момичето да поспи! Богинята знае, че не си ѝ дал възможност да си почине снощи!

Роан продължи да упорства и да се мръщи, но най-после се остави да го отведат. Шонед усети върху себе си ласкавия поглед на Тобин и прошепна:

– Беше толкова щастлив! А сега какво ни сполетя...

– Скоро ще се оправяш – каза Анраде.

– И ще имате предостатъчно време за щастие – довърши мисълта ѝ Тобин. – А сега затвори очи, Шонед. Двете с Камигуен ще се погрижим за всичко.

* * *

По залез Шонед се взираше в огледалото, от което я гледаше съвършено непознато лице. Очите ѝ бяха очертани с тъмнозелен молив, а лекият златист прашец върху клепачите създаваше впечатление за обичайния блясък на изумрудените ѝ очи. В кожата на страните и устните втриха помада, от която лицето ѝ изглеждаше свежо както винаги. Със съвместните усилия на Ками и Тобин, под внимателно положения грим, момичето изглеждаше съвсем като преди. Косите ѝ бяха сплетени в множество тънички плитки, увити около главата ѝ и после спуснати надолу по гърба като водопад от разтопен огън. Шонед реши, че непознатата от огледалото наистина е красива.

– Къде отиде Валвис с накитите? – терзаеше се Ками, докато Тобин внимателно обличаше полите на роклята през главата на Шонед и оправяше гънките под талията.

– Да не би да си мислиш, че отнесеният ми брат вече е успял да се приготви и даже се е сетил за смарагдите на своята избраница?

Шонед приглади дантелите на полите и се погледна смаяна в огледалото – тежката коприна бе грабнала дъха ѝ още върху сергията на продавача, но не очакваше, че от плата ще се получи такова съвършенство. Дали княгините изглеждат така?

– Прекрасно – промълви възхитена Камигуен и се дръпна назад, за да я огледа по-добре.

– И аз така мисля – обади се тихо Роан откъм входа на палатката.

Шонед рязко се обърна. Беше великолепен в костюма си от плътна черна коприна, същият като онзи, с който го бе видяла за първи път в Цитаделата, но сега върху ризата си носеше сребърен колан и черна туника без ръкави, разтворена от кръста надолу и дълга до коленете. Дватамата се взираха като омагьосани един в друг, докато Тобин разсея омаята със звънливия си смях.

– Хей, вие двамата, я си върнете очите по местата им!

– Нима под всичко това е моята Шонед? – подразни я Роан.

– Искаш ли доказателства? – протегна тя към него ръката си със смарагдовия пръстен.

– Покажи още нещо, това доказателство май не му се вижда убедително – предложи Ками със смях.

Шонед я изгледа кръвнишки, пристъпи към Роан и му поднесе устните си за целувка; Огънят между двамата отново припламна... Момичето не посмя да го прегърне, разбра, че и той се бои да я докосне по

същата причина – телата им вече си принадлежаха и бяха познали екстаза на единението. Тя се отдръпна, но и двамата бяха успели да се разтреперят.

– Да бе, ти си, няма спор – промърмори той с пламнал поглед, после разтърси глава и извади от джоба си малък пакет. – Тобин, сложи й тези неща, за малко щях да ги забравя.

Миг по-късно Шонед грейна в ослепително зелен огън – в огледалото не се виждаше нищо, освен блясъка на смарагдите, които сякаш трептяха и пулсираха със собствен живот. Зад гърба ѝ се изправи черна сянка с ореол от златисти коси, която докосна раменете ѝ и погледите им се срещнаха в огледалото.

– Само едно нещо липсва още – Тобин се приближи с две тънки диадеми от сребро, предварително разкопчани; подаде ги на Роан, който примигна от блясъка на залеза и смарагдите, усмихна се и целуна сестра си по бузата.

– Две неща – поправи я той, – но като размислиш, всъщност наистина е само едно – добави загадъчно той, и Шонед също се усмихна.

– И не мърдайте оттук, докато не дойдем двамата с Чей – заповяда Тобин. – Той къде ли се губи още?

– Облича се и те чака – отговори разсеяно Роан, докато галеше замислено с пръсти сребърните диадеми. – Шонед, наистина ли се чувстваш добре? Каж ми честно!

– Честно – каза тя. – Но все пак искам да се приберем по-рано – намигна му в огледалото и той се усмихна широко.

– Тук съм напълно съгласен с теб!

Роан постави внимателно върху челото ѝ сребърната I лента, като внимаваше да не развали прическата с огнените плитки. Усмихна се плахо и ѝ подаде другата диадема. Шонед прехапа устни и затвори очи – това беше видението, което най-последно оживя след толкова години. Постави на челото му символа на княжеския му ранг и подреди златистите къдрици така, че сребърната лента да се вижда добре. Истинска принцеса – трябваше да изчакаат единствено тържествената церемония, Шонед погледна своя княз в очите и най-последно върху устните ѝ изгря усмивка, а в погледа ѝ – дълго жадуваният покой...

* * *

Първожрицата остави Уривал да се грижи за Пандсала и новороденото, спокойна, че принцесата вече няма намерение да бяга, а бебето най-последно има дойка. Уривал се чувстваше като в небрано лозе и

Андрате го съжали за неприятната вечер, която щеше да прекара в компанията на една побесняла принцеса, невръстно отроче и жена, която бе избрана не толкова заради способностите си, колкото заради напращялата си гръд; съжали го, но просто не можеше да се довери на някой друг да опази Пандсала. Момичето на два пъти се опита да избяга, но стигаше едва до края на Роановия лагер, където неизменно я застигаха фаради – обикновените стражи не смееха да докосват дъщерята на Върховния княз. Уривал не се влияеше от подобни скрупули. Първожрицата се надяваше той да ѝ разясни някои неща, които да върнат принцесата към действителността. Според Нея, по природа Пандсала не беше зла и порочна – за разлика от Ианте, която беше толкова коварна, че Андрате се питаше как ли успяваше да се спаси от собствените си кроежи.

По-дребните благородници устройваха собствено празненство, отделно от другите се събираше и прислугата, с изключение на онези, които служеха при господаря Джервис. Андрате излезе от палатката си и веднага усети във въздуха изкусителния аромат на прясно изпечен хляб, който приготвиха малко по-надолу край реката. Но Джервис се бе разпредил тържеството да се състои на празнично украсения хълм, където същата сутрин се проведе шествието на новобрачните. Раздразнена от прекрасния мирис, докато се изкачи догоре, Андрате вече бе успяла да огладнее и ожаднее. Най-после се добра до насъбралите се гости и побърза да грабне чаша плодов сок – тялото ѝ все още се бореше с последствията от прекараната в баржата нощ, а душата ѝ – с мъката от смъртта на Криго. Виждаше го такъв, какъвто го помнеше – горд, изпълнен с честолюбиви намерения, устремен към отговорен пост в двора на велико княжество – талантлив слънцебегач, погубен от Рьолстра и неговия дранат.

– Поздравявам те, господарке – обади се княз Лийн откъм рамото ѝ и тя се обърна. – Ще приема с признателност честта, която ще ми окажеш, ако тази вечер седнеш до мен, Андрате – продължи той с не толкова официален тон. – Чух някои неща и искам да разбера дали в тях има някаква истина. В известен смисъл, двамата с теб трябва да обединим усилията си, за да запазим мира на материка.

– Никак не ти завиждам за това, че си натоварен да разрешиш спорните въпроси с границите между отделните княжества.

По лицето му се изписа невесела усмивка, но нежната светлина на залеза смекчи суровите черти на лицето му.

– Доволен съм, че владенията ми се намират на остров и че целият остров е мой.

– Кирст-Изел наистина се очертава като проблем – кимна тя в знак на съгласие. – Ако искаш, ще накарам моите хора да прегледат архивите в Кулата на Богинята и да предадат на твоя слънцебегач необходимите сведения.

– Благодаря ти, и без това съм затрупал моя Еоли с работа – горкото момче, непрекъснато търси перлени гнезда и най-добрите места за риболов, предупреждава ме за приближаващи бури и...

– И следи зорко какво си е, наумил всеки, който те интересува – каза лукаво тя. – Досещам се, че ще ми поискаш още един фаради; какво ще кажеш за Мит? Едрото момче от моята свита с вид на човек, дето ще повдигне с голи ръце лос за оран?

– Много ще ти бъде признателен. Разбира се, никак няма да му хареса това, че ще се наложи да пътува по вода, но аз ще му дам собствена каюта с кофа – ухили се Лийн многозначително.

– Колко мило! – Андраде обхвана с поглед притъмняващата околност. Придворният слънцебегач на Клута припалваше наредените в двойна редица свещи покрай пътеката към огромната палатка на върха. – По всичко личи, че след малко ще удари гонгът за вечерята на князете. Ще ти запазя място до себе си.

С всяка изминала година тържествата, организирани от Клута и Джервис по случай закриването на Риалата ставаха все по-пищни. Специални почести бяха отредени за Андраде като господарка на Кулата на Богинята и според етикета тя трябваше да влезе в палатката първа и да си избере най-хубавото място край масата с най-добро разположение. После идваше ред на князете, които влизаха един по един и биваха представяни на първожрицата; тя предвкусваше удоволствието от церемонията с очакване, по-вълнуващо от всеки друг път.

Не беше лесно да се организира официален прием за петдесет човека, още повече за толкова видни гости, които бяха свикнали с разкоша на подобни събития. Закриването на Риалата предполагаше още по-бляскаво празненство, организирано със съвместните усилия на домакините от двата княжески двора в Ливадна земя и Ваес. От простичка вечеря на открито, с която отбелязваха успешното приключване на поредната Риала, закриването постепенно се бе превърнало в трескава надпревара за най-изкусните готвачи, обкръжени от множество помощници и прислуга; целта беше да се покаже в пълния им блясък богатството и могъществото на двата княжески двора. Андраде отдавна бе свикнала с показния разкош и не очакваше нищо особено от тази вечер, но още с влизането си в просторната зелена шатра ахна, приятно изненадана.

Десетина-дванайсет маси бяха удобно подредени около огромен зелен килим, мек и плътен като гъстите треви напролет. Във всеки ъгъл имаше фонтан, който блискаше струите си върху изкусно подредени мъхести скали, и след запалването на свещите водата представляваше не само прекрасна гледка, но и предлагаше приятна прохлада за разгорещените от пиршеството гости. В сребърни съдове покрай стените зеленееше истинска горичка от папрати, цветя и млади дървета; от тавана висяха цъфналите клонки на декоративни храсти. Вътрешността на шатратата живееше и дишаше със свежестта на пролетна гора.

Но най-голямата изненада на вечерта се оказаха огромните скулптури, подредени край стените на палатката. Всяка от тях възпроизвеждаше в умален вид потомствените имения на най-могъщите князе в страната – Цитаделата на Роан, Канарата на Рьолстра, Слънчевата река на Висарион, Сивата перла на Лийн и още много други. Андрaде беше поласкана и изненадана, когато видя макет на Кулата на Богинята. Скулптурите бяха изработени от нишки разтопена захар, оцветена във всички нюанси на дъгата с извлек от многобройни билки и треви; прочути майстори-сладкари бяха пресъздали сиво-сините вълни под Кулата на Андрaде, ситния златист пясък на Пустинята около Цитаделата, геометричната подреденост и пъстроцветното на парковете около Нова Раеция – имението на Волог... При създаването на тези шедьоври очевидно се бяха намесили и слънцобегачите на Клута, тъй като само познанията и прецизните наблюдения на фаради можеха да съдействат за точното възпроизвеждане на оригиналните образци.

Андрaде си избра място, от което се виждаше цялото помещение. В залата влизаха един след друг синове, дъщери и съпруги на князете – всички бяха изминали дълъг път от родните си места, за да дойдат във Ваес, а този път понякога биваше изтощителен и дори опасен. Сега те се спираха и оглеждаха смаяно обстановката, после бързо се окопитваха и си спомняха, че трябва да се поклонят пред първожрицата. Тобин и Чей влязоха последни. Вместо пиршеството за атрим те бяха предпочели тържествената вечеря на князете и присъстваха на нея като близки родственици на Андрaде и Роан, смятан за един от най-влиятелните князе в страната. Първожрицата им се усмихна приветливо, когато се приближиха да ѝ се поклонят. Всеки друг на мястото на Чей би направил всичко възможно да основе собствено княжество, но той не беше такъв човек, и в това отношение Роан бе случил не само с предан васал, но и с истински приятел.

Скоро останаха свободни само местата за князете и сребристите

звучи на три тропета възвестиха момента на церемонията при представянето. При влизането на всеки владетел тропетите изсвирваха кратко тържествено приветствие и висшият сановник на Клути оповестяваше, че в скромните предели на Ливадна земя е пристигнал негова светлост княз еди-кой-си от еди-къде-си. Андраде винаги бе приемала тази церемония като ненужно надута, но този път се развълнува – след малко щеше да ѝ бъде представен и Роан като един от могъщите владетели в страната. Колко жалко, че Шонед не се чувстваше добре и нямаше да се яви заедно с него. Това би доставило истинско удоволствие на първожрицата.

Каквито и ветрове да разнасят нейде душата ти, Зеава, можеш да бъдеш спокоен и горд със сина, който си оставил след себе си. Той е достоен за цялата обич и грижите, които сме полагали за него от дете. И ето го сега, Богиньо – царствен потомък на древната драконова кръв! Но... и Шонед е с него!

Нарушението на етикета можеше да се отдаде на много причини – младостта и неопитността на Роан, например, биха били добро обяснение за незнанието му, че един княз трябва да влезе в залата сам. В опиянението на своето щастие би могъл да забрави за това, но по всяка вероятност искаше да представи пред всички своята скъпоценна слънцебегачка. Но Андраде знаеше, че истинската причина е друга – Роан държеше да покаже, че избраницата му ще дели с него не само леглото, но и княжеския ранг, и могъществото на господаря на Пустинята.

Висшият сановник на Клути беше потресен. Звучите на тропета заглъхнаха и в залата се възцари неловко мълчание, докато горкият човек най-после успя да се посъземе и си пое дъх толкова дълбоко, че гърдите му без малко да разкъсат връзките на туниката.

– Благородният княз Роан от Пустинята, и... и неговата господарка – княгиня Шонед!

Погледът на Роан просветна от удоволствие при вида на стъписаните князе. Украшените му със сребро черни дрехи представляваха великолепен фон за бялата рокля и смарагдите на Шонед. Двамата пристъпиха за поклон към първожрицата и Андраде едва успя да сподави възклицанието си, когато видя на челата им царствените символи на княжеския ранг. Дължимите на всеки княз аплодисменти избухнаха едва след като Роан поведе господарката на сърцето си към масата на сестра си и нейният съпруг. По лицата на мнозина бе изписана не толкова изненада, колкото тревога. Погледът на първожрицата обхвана залата и потърси в очите на присъстващите признаци на непокорство, но по всичко

личеше, че засега князете приемат благосклонно женитбата на Роан за слънцбегачка.

Интересът към церемонията рязко спадна с представянето на Рьолстра, който влезе веднага след Роан. Каменното му лице изразяваше недвусмислено раздражението на Върховния княз – някакъв си недорасъл княз бе успял да го надхитри и да затъмни собствения му блясък. Лийн, който бе влязъл преди Роан и Шонед и сега седеше до първожрицата, злорадо се изкиска при вида на Рьолстра.

– Голям хитрец излезе твоят Роан, бива си го момчето! Вечерята още не е започнала, а той вече съсипа апетита на Рьолстра.

– И Зеава щеше да се смее от сърце, ако можеше да види отнякъде сина си, и сигурно щеше да се пръсне от гордост. – Толкова царствени и прекрасни не изглеждаха дори Тобин и Чей, облечени в яркочервено и бяло, с накити от рубини и диаманти, които подчертаваха още повече очевидната истина, че са родени един за друг не само по външност. Андраде трябваше да направи съзнателно усилие, за да не се размее при вида на Рьолстра, докато минаваше край масата ѝ.

Преди да сервират ястията, блюдата биваха предоставяни най-напред на Първожрицата и развеселената ѝ компания. Лийн се облегна назад и махна красноречиво към пищната обстановка.

– А Клута казваше, че ни бил приготвил лека закуска – каза той.

– Потръпвам при мисълта каква ли ще е представата му за солидно хапане – отговори Андраде. – Ти ли донесе от Дорвал тези чудовищни раци?

– Моите раци са същества много по-благородни и прекрасни, в сравнение с тези недоносчета от Снежните скални пещери – възмути се Лийн и махна на слугата да му сложи още от сочните златисти раци.

Андраде се разсмя.

В средата на помещението се подредиха музиканти и засвириха спокойни бавни мелодии, за да съдействат за доброто храносмилане на високите гости. Андраде с удоволствие отбеляза присъствието на Мардим – един от своите фаради, който запя под съпровода на флейти и струнни инструменти. Мардим почете всеки от присъстващите князе с песен от неговите земи. Андраде го бе слушала много пъти, щеше да се радва на прекрасния му глас и занаят, затова насочи вниманието си към Шонед и възможностите ѝ да се справи с неразположението си.

Момичето изглеждаше великолепно, разбира се. Но в погледа на силно гримираните ѝ очи се прокрадваше скрито напрежение и само първожрицата виждаше колко бледи са страните ѝ под изкусно

поставения слой румена помада. Андраде се молеше в себе си момичето да издържи до края на вечерта, знаеше, че това е най-горещото желание и на Роан. Самият той изглеждаше напълно спокоен, но при всеки поглед към Шонед в очите му проблясваше страх, а усмивката му издаваше стаена тревога.

– Великолепна двойка – отбеляза Лийн. – Блясъкът на Шонед затъмнява звездите.

Андраде отпи от ледената вода и го погледна над ръба на бокала.

– Започваш с разпита, значи.

– Много по-любезно би било да го наречем с въпросите – каза жизнерадостно той. – Какви ли не неща се разправят за пожара на баржата.

– Нима?

– Колко жалко, че Рьолстра изгуби прекрасната си наложница и детето ѝ.

– Наложницата се превърна в пепел – каза рязко Андраде, – но детето е живо.

– Слава на Богинята – той преглътна следващия си въпрос и Андраде разбра, че го прави нарочно, за да я подразни. Но тази вечер нищо не можеше да развали настроението ѝ и тя го остави да се пече на огъня на собственото си любопитство; после се усмихна и великодушно продължи:

– Е, ще ти кажа – реших да взема бебето и Пандсала при себе си. Това като че ли не те изненадва.

– На моята възраст малко неща могат да ме изненадат. Рьолстра е споменавал тук-там, че дъщеря му искала да стане фаради, затова се досещах за Пандсала. Въпреки това цялата работа ми се вижда малко странна – смяташ ли, че от нея може да стане добра ученичка?

– Още не съм изпитала способностите ѝ. – Музиката и аплодисментите заглушаваха думите им, макар че едва ли някой би се заинтересувал от разговора на двамата стари приятели. – Засега най-значителният белег си остава това, че ѝ прилошава, когато пътува по вода. Но това не е характерно за всеки фаради.

– А аз си мислех, че може да стане слънцебегач от всеки, който пребледнява само при мисълта за вода.

– По този въпрос имам собствена теория – каза замислено тя. – Прилошаването може би е вроден белег на деца от бракове между близки роднини – нали знаеш, че предпочитаме да се женим за такива като себе си.

– Винаги ли го е имало? Имам предвид прилошаването.

– При някои – да. Но откакто напуснахме твоя остров, то се забелязва все по-често сред слънцобегачите. – Андраде се засмя, като видя разширените от почуда очи на събеседника си. – Аха! Хванах те! Не знаеше за това, нали? Въпреки огромната ти обич към клюките – под-разни го тя.

– Слушам те като омагьосан, господарке – каза тихо той. – Продължавай, моля те.

– Знаеш развалините отвъд Сивата перла в Дорвал. Някога там се издигал замък с висока кула, по-внушителен дори от този, който владее сега. Стените му се извисявали гордо в продължение на векове, докато най-последно самите фаради го сринали до основи.

Лийн кимна замислено.

– Още като момче скитах с баща си из онези места. Околността е прекрасна, сред руините се долавя духът на древността – Още пазя няколко монети и глинени отломки, които намерих из развалините. Защо слънцобегачите са напусна и стария си замък?

– Постепенно разбрали, че трябва да излязат навън и да пръснат между хората, а може и да са искали да сложат край на своето заточение, не знам... Летописите не казват нищо по този въпрос. Живеели изолирано в своя замък, отдадени а мистичните си ритуали и изведнъж отхвърлили този начин на живот.

– Ами кръга от дървета на носа, недалече от руините? И е ли са останали от тогава?

– Несъмнено; поне аз не съм чувала нищо за тях.

Лийн се ухили широко.

– Би трябвало да се възползвам от възможността да те ядосам, като ти кажа, че и аз зная нещо, за което ти изобщо не си чувала. Не ме разпитвай – първо ще помоля Мит и Еоли да проучат добре този въпрос. Сега, обаче, искам да ми разкажеш за твоите фаради от древността...

– Усамотени на твоя остров от коприна, перли и злато – кой може да знае защо са си отишли оттам? Но в летописите не се споменава да им е прилошавало, докато пътували по море към материка, затова си мисля, че прилошаването се е появило много по-късно. А и никога не съм могла да разбера как точно се предава дарбата на фаради. Дватамата с Уривал от години се ровим в историята на старите родове и стигнахме до някои изводи – първо, няма значение дали детето на фаради е момче или момиче; второ, може да отминат много поколения, без тази дарба да се прояви. Да вземем семейството на Шонед, например. Знаеш, че по бащина линия родът ѝ е свързан със Сир, а по майчина – с рода на Волог

от Кирст.

Лийн се превърна целия в слух.

– Нямаше ли една слънцебегачка, открадната някога от онзи княз – как му беше името...

– Синар. Да, става дума за баба й. Чакам Волог да стигне сам до извода за родството си с Шонед. Ще му бъде от полза в отношенията с Роан.

– Несъмнено роднинството ще му свърши работа. Но твоята Шонед – искам да кажа, Роановата Шонед, тя ли е първата след Синар, при която се проявява дарбата на фаради?

Андрате кимна утвърдително.

– Да, но понякога такава дарба се забелязва и в потомци на родове, където никога не е имало фаради.

– Все гледаш всичко да ти е ясно и подредено – отбеляза Лийн. – Животът не винаги ни предлага такива обяснения.

– От време навреме животът като че ли изчаква да го пришпорят малко.

– Както стана с Роан и Шонед, нали?

Междувременно музиката бе спряла и пред тях поставиха огромна торта – изкусително съчетание от хрупкави сладкиши, плодове и сироп, оформено като фантастичен замък на върха на висок хълм. Лийн и Андрате кимнаха одобрително и тортата беше отнесена към следващата маса.

– И какво си намислила за тях двамата, Андрате? – продължи старият княз. – Род на князе-фаради? На останалите владетели това никак няма да се хареса.

– Правя това, което ми нареди Богинята – отговори хладно тя.

– Никога не съм вярвал в съществуването на разбулена истина – каза хитро той. – Истинското знание предполага много опит, експерименти и потвърждение на заключенията. Роан и Шонед експеримент ли са за теб, Андрате?

– Очакванията ти са твърде смели, Лийн.

– Да, също като твоите. – Той си наля още вино. – Прекалено стар съм, за да се притеснявам за собствената си княжеска власт. Ще ме наследят Хадрик – синът ми, а след него ще властват синовете му, защото твоите фаради са напуснали Дорвал и никога вече няма да се върнат.

– Сега пък ти искаш животът да ти предложи подреден и ясен образец; защо смяташ, че няма да се върнем по местата на нашето минало?

– Поради простата причина, че е минало, а и защото, да си призная,

аз няма да го допусна – той я погледна замислено. – Затова харесвам младия княз на Пустинята – Роан иска нещата да се променят към добро, а не да се гледа назад към миналото. Но плановете му може и да не съвпадат с твоите, Андраде.

– Нямам намерение да разтръбявам плановете си надлъж и шир – измърмори тя.

– Да, но си струва човек да знае нещичко за тях, нали? Твоите слънцебегачи са предпочели да споделят знанията си с хората и да живеят на материка, за да служат за доброто в света. Няма полза от знание, което си остава несподелено. Тъкмо поради това си мисля, че в основата на този брак е да подкрепиш знанията на фаради с княжеска власт. Древните слънцебегачи са разбрали, че човек не може да остане настрана от живота и са се превърнали в жива връзка между отделните княжества. Сега ти свързваш една фаради с наследник на княжески род – а това може да се превърне в опасност за останалите владетели.

Андраде знаеше от опит, че не успява да го гледа в очите така продължително, както почти всеки друг, и може би затова го ценеше високо.

– Да не би с годините да си станал мъдрец, господарю? – сръза го тя.

– Това е едно от малкото предимства на старостта – той помълча. – Бих искал да проверя колко истина има и в друг един слух – ако искаш да ми помогнеш, разбира се. Разправят, че Рьолстра злоупотребил с един от твоите слънцебегачи; няма да те питам точно какво е направил. Но виждам, че си уплашена. Това означава, че слънцебегачите са уязвими.

– Какво знаеш ти за някаква си уязвимост, след като живееш на недосегаем остров!

– По-полека, Андраде. Знаеш, че и аз не съм неуязвим. Ако назряват промени, които водят до подобрение на положението, въпреки годините си съм достатъчно млад да ги предусетя. Такива предчувствия са опасни за всеки, а за един княз са просто недопустими – усмихна се той. – Не се бой, аз съм на страната на Роан. Съгласен съм с него и това няма нищо общо с обичта ми към момчето.

– И за какво тогава е целият този разговор?

– Отворихме дума за уязвимостта, и тъкмо нея имам предвид. Сама по себе си тя е от изключително значение, защото може да предотврати проявата на нечия тирания. И двамата знаем, че слънцебегачите имат слаби места, но останалите князе не знаят това. Ти можеш да се

възползваш и от незнанието им, и от собственото си съзнание за уязвимостта на фаради. Знаеш коя е собствената ви слабост и това те кара да не искаш прекалено много от слънцебегачите. Ако всички разберат за вашата уязвимост в някои отношения, това ще разклати чувствително твоята власт в отделните княжества. Да вземем например Рьолстра и настоящия развой на събитията. Върховният княз не подозираше, че плановите му за Роан са уязвими заради едно момиче с огнена коса. Опитва се да прояви насилие и въпреки неуспеха му, опитът сам по себе си е доста опасен. Да вземем теб самата – дори ти не знаеше, че твоите хора са уязвими от онова, което Рьолстра е сторил с твоя слънцебегач. Това също може да се приеме за твой недостатък.

– Да не би да намекваш, че проявявам тирания в определени отношения?

– Не, но би могла – отговори той с безизразен тон. – Остави ме да те ядосам още малко, после ще си разменим по някоя клюка за съседите. Сега си представи едно колело – в долната му част са твоите слънцебегачи, изолирани и безсилни. Ти се изкачваш нагоре по дъговидната му линия, докато стигнеш най-високата ѝ точка. Но след това започва другата половина на колелото – падането от власт.

– Не се стремя към власт – възмути се тя.

– Може би не за себе си, но все пак го правиш. Власт ти трябва заради самите слънцебегачи. Лично аз съм доволен, че на света съществуват фаради, които ни помагат със своите знания и способности. Но не се опитвайте да станете самия свят, Андраде.

– Тъкмо князете са направили всичко възможно да превърнат света в хаос.

– Да не мислиш, че ти ще оправиш хаоса?

Андраде размишляваше върху думите му, възряна в сладкиша с форма на замък пред себе си, с бонбонена кула и мъничък захарен флаг.

– Не знам – призна си тя, – но смятам да опитам.

* * *

Задушен от бушуващата в душата му омраза, Рьолстра наблюдаваше веселието около себе си и го търпеше, благодарение на кроежите си кои от присъстващите да разори и съсипе. Получаваше се любопитен списък, достоен за усилията на един Върховен княз. На първо място стоеше Андраде, следвана от онази вещица-слънцебегачка, нагиздена с изумруди и сребриста рокля, която седеше до Роан и приличаше на пламтящ огън. На трето място се нареждаше новоизлюпеният княз,

разбира се, заедно със сестра си и непоносимия ѝ съпруг. Щеше да затрие цялото им родословно дърво – всяко листенце и клонка, докато стигне до самите корени. В това отношение Ианте щеше много да му помогне, защото вече бе научила най-важния урок в живота – да умее да мрази. Рьолстра щеше да ѝ покаже, че истинската власт се гради върху омразата – как да се посее в душите на другите, как да се породи недоверие и ненавист между князете, как с помощта на намеци и полуистини да се разделят. Слабостта и враждите им изграждаха основите на властта, която бе упражнявал над княжествата в продължение на много години. От Ианте би излязла добра ученичка, защото от всичките му дъщери тя най-много приличаше на самия него, и тъкмо поради тази причина той никога нямаше да ѝ се довери.

Напусна великолепната зала на Клуца веднага щом му се удаде удобна възможност, пък и останалите едва ли очакваха от него да се застои на пиршеството. И без това появата му тази вечер бе посрещната с учудено повдигнати вежди, явно всички бяха научили за „трагедията“ на баржата. На път за палатката си припомни с наслада писъците на Палайла, докато подпалваше първо завивките, а после и прекрасните ѝ букли. Косата ѝ пламна като суха есенна трева... Рьолстра съжаляваше, че стаята твърде бързо се изпълни със задушлив пушек, който го бе принудил да излезе – с удоволствие щеше да погледа как цвърчи и се пържи плътта на любимата му наложница.

Освободи прислугата и се разпореда да пуснат веднага в палатката му единствения посетител, когото очакваше по-късно през нощта. Отпусна се в подплатеното с коприна кресло и подпря уморено глава на облегалката. Затвори очи и пред погледа му веднага се появи Шонед. Предишната вечер тя беше в негова власт. Досега никоя жена не бе помисляла да отхвърли ласките на Върховния княз и Шонед щеше да си плати скъпо за това. Рьолстра щеше да я остави жива достатъчно дълго, за да приложи най-изтънчените мъчения, които можеше да измисли, но преди това щеше да я обладае така, както и най-извратеното въображение не би могло да си представи.

О, Рьолстра можеше да изчака търпеливо часа на своето отмъщение. Търпението беше важен елемент от омразата, Ианте тепърва трябва да се учи на тези неща. Роан очакваше нашествие във владенията си, но удар нямаше да има и с всяка изминала година нервите на недораслия княз щяха да се опъват все повече и повече. Колкото и да е умен, не би могъл дори да подозира откъде ще го връхлети жестоката мъст на Върховния княз.

Когато слухът му долови тихите стъпки отвън, свещите бяха почти догорели в лампите от пъстроцветен кристал. Рьоластра вдигна глава и зае позата на княз, който може да бъде дори великодушен, но в никакъв случай не би допуснал някой да се пазари с него. В палатката влезе не очакваният посетител, а Роан.

Погледите им се вкопчиха един в друг – не като на князе, а като заклетии врагове. Рьоластра забеляза, че Роан е сменил великолепните си одежди и накити с проста тъмна дреха и протрити черни ботуши. Спомни си неволно силата на неговата хватка и пъргавината на мускулите на младото му тяло. Отраснал сред суровия климат на Пустинята, Роан винаги бе приемал богатството като нещо естествено, но не бе позволил на разкоша да го отпусне и размекне. Внезапно Върховният княз осъзна, че вече не го възприема като момче. По време на Риалата младият княз се бе превърнал в мъж – зрял, силен и самоуверен.

– Искам да ми кажеш за драната – каза най-после Роан.

– Тя все още е под въздействието му, нали? – Рьоластра повдигна рамене. – Нищо й няма, ще се оправи.

– Говори.

– Билката расте само във Вереш. Няма противодействие, ако това те интересува. Тя ще страда, докато дрогата не се изчисти напълно от кръвта й. – Рьоластра се усмихна. – Останало е още малко, във второто чекмедже на работната маса. Не съм й дал прекалено много, че да свикне още от първия път, но все пак може би й се иска да опита още една доза.

– Как действа на организма?

– Ти чу ли какво ти казах досега? Човек привиква с дрогата и действието й е много по-силно и по-неизлечимо от пристрастяването към виното. След толкова силно привикване спирането на дозите може да доведе до смърт.

– Ти си го давал и на онзи фаради, за да го направиш зависим.

– Точно така.

Без да откъсва поглед от Рьоластра, Роан пристъпи към работната маса и извади от чекмеджето малка торбичка; пхна я в джоба на туниката си и каза:

– Взимам го.

– Там, където расте, има още много, но само аз знам къде е мястото и как се дестилира дрогата. Това ми остана от горката Палайла – знанието за дрогата.

Синият поглед заби в него ледени игли.

– Касапин.

– Тя напълно заслужи смъртта си. Ти също, но ще умреш много по-бавно. Получи това, за което дойде, а сега изчезвай оттук.

– Вярно е, че дойдох за дрогата, но не само заради това. Исках да те видя за последен път.

– И според тебе кой от двамата ни няма да доживее до следващата Риала? – ухили се злобно Рьолстра.

– Дори не е нужно да те убивам. Колкото и да ми се иска Рьолстра, няма да те убия. Смятам да те съсия. – Красивите устни се изкривиха в зловеща усмивка. – И ще го направя.

– Опитай – каза предизвикателно Рьолстра.

– Можеш да разчиташ на думата ми – Роан се поклонил едва-едва, и преди да излезе от палатката, усмивката му бе преминала в насмешка.

Върховният княз скръсти ръце на гърдите си и се облегна назад. След малко отново се разнесе шум от стъпки, който го предизвести за пристигането на дългоочаквания посетител. Рьолстра извика часовоя, който влезе и застина в очакване на заповедите му.

– Веднага доведи Ианте.

– Слушам, твоя милост.

До входа на палатката застана слаб мъж с ритуален белег на брадичката, характерен за меридците от благородно потекло. В позата и изражението на лицето му прозираше стаено напрежение. Той изглежда на въسنено Рьолстра.

– Жена? Тук? И за какво ни е тя? Върховният княз се усмихна.

– Съспи ми Беляев, издънка от отмяряла династия, все още не познаваш дъщеря ми.

* * *

Обратният път към Канарата се оказа толкова дълъг и труден, колкото очакваха неприятелите на Върховния княз. След отказа на Чейнал да му продаде от своите силни и пъргави коне, Рьолстра трябваше да се задоволи с по-дребни и немощни животни. Князът нямаше собствен обоз и трябваше да изчака каруците, които Клута му приготви – достатъчно здрави и подходящи за прехода през стръмните планински пътища. Заради принудителното забавяне не успяха да изпреварят есенните дъждове и пълноводието на реките, затова едва успяха да преминат през един от проходите, който беше твърде опасен дори през лятото. От дъжда по скалите се свличаха кал и камънаци, които падаха в ниското и препречваха пътя, а това беше още една причина десетдневното

пътуване в хубаво време да се проточи повече от месец. Най-последните пътници се добраха до Канарата и Ръолстра се затвори в покоите си заедно с Беляев и принцеса Ианте, откъдето се показа едва след няколко дни – мрачен и зъл като преди.

Завръщането в Цитаделата беше много по-различно. Господарката Андраде изпрати Роан чак до хълмовете далеч зад пределите на Пустинята, където сред роднини и приятели, под мекото есенно слънце и кроткия ромон на Фаолаин долу в клисурата, първожрицата обяви тържествено сключването на брачния съюз между своя племенник и неговата магьосница с огнените коси. След церемонията Андраде тръгна със своите фаради към огромния замък върху западния бряг на Осетия, а князът и неговата княгиня поеха бавно към собствената си крепост. Роан се уедини в покоите си заедно с Шонед и двамата се показаха навън едва след няколко дни – сияещи от щастие и доволни от себе си и целия свят.

До началото на пролетта Ианте вече бе успяла да се настани в замъка Феруче. Същата пролет меридците нахлуха в Тиглат, но доказателства за участието на Ианте в заговора така и не се намериха, а и едва ли някой бе очаквал, че такива доказателства някога ще бъдат открити. Младият господар Елтанин, горд с красивата си съпруга и очаквания наследник, пресрещна меридците и успя да ги отблъсне от земите си с помощта на Роан и златото на тъста си. Изправени пред войска от триста души и пред обстоятелството, че Джервис от Ваес ще направи всичко възможно за сигурността на дъщеря си и мира в новия ѝ дом, нашествениците бяха принудени да се оттеглят в своята пустош далеч на север. Изрядко гневът им продължи да се излива в кратки набези към земите на Роан, докато меридците очакваха времето, Върховния княз и Ианте да обърнат хода на събитията в полза на Мерида.

Роан и Шонед посрещнаха с радост вестта за раждането на хубаво здраво момче – наследник на господаря Елтанин и крехката Анталия. Годината беше благословена с раждането на нов живот – малко след новината от Тиглат пристигна и пратеник от Радзин, които им съобщи, че Тобин е родила близнаци, а в началото на лятото и Камигуен дари със син щастливия и смаян Оствел. Уви, подобно събитие все още не бе отредено за княза и княгинята...

На следващата година долетяха слухове, че Ианте е родила момче и отново очаква бебе. Гарнизонът под Феруче потвърди слуховете, но поради дългото шествие на красиви млади благородници, минали през леглото на Ианте, така и не се разбра кои са бащите на децата ѝ. Според

язвителната забележка на Роан това беше най-малкото, което можеше да се очаква от любимата дъщеря на Рьолстра. Всички се питаха дали Върховният княз ще обяви някой от внуците си за свой наследник. Не се бе задомила никоя от дъщерите му, а и нямаше перспектива да го направи.

Често по слънчевите лъчи получаваха вести от Кулата на Богинята, където Хиана растеше обкръжена от грижи и радост, а Пандсала – макар и неохотно, полека-лека свикваше с мисълта за новата си участ. Андраде им съобщи изненадващата новина за потенциални възможности на фаради у принцесата, и обясняваше заложите на Пандсала с наследствените белези от майка ѝ Лаланте – отдавна починалата съпруга на Върховния княз. В това отношение досега родът им беше толкова безплоден, колкото Рьолстра бе неспособен да създава синове.

Дойде и годината на следващата Риала – Годината на Дракона. Князете наизвадиха старинните карти и договори, за да покажат откоleshните граници на владенията си и очерганията на земите, към които предявяваха претенции; Клута и Джервис умуваха дълго, докато най-после се спряха на такъв план за отпразнуване на последната вечер, който затъмни с блясъка си всяка от предишните Риали. Роан и младата княгиня отпразваха погледи към небето в очакване на драконите и таяха съкровена надежда, този път Шонед да износи благополучно зачатията в утробата ѝ плод. Мерида не даваше признаци на раздвижване, нищо не се чуваше и за Ианте от Феруче, а Върховният княз се бе уединил в своите владения и не общуваше с никого.

Най-после драконите долетяха в небето над Пустинята, но с тяхното идване се появи и чумата. Черната стихия помете земите надлъж и нашир, хората гинеха като мухи, и лятото на 701 г. ознаменува възтържествуването на смъртта, покосила материка от Дългите пясъци до Тъмните води.

А драконите измираха със стотици...

Част 3 Мъст

Глава 19

Сърдечни поздрави до негово високородие княз Роан, Господар на Пустинята и Повелител на Дългите пясъци, и неговата Господарка княгиня Шонед.

Бих искала да уведомя негово високородие, че проучването и преброяването на драконите, започнато по негова заповед преди шест години, най-после приключи. Прилагаме подробни статистически данни и ще си позволим в следващите редове да направим кратък анализ, изготвен в пълна тайна и след продължителни консултации с господаря Фарид от Небесната купа.

Драконите са застрашени от изчезване. Броят им дълго време оставаше постоянен, благодарение на естествени фактори като заболявания, старост, нещастни случаи, битки между самци, както и на наказателните мерки срещу похитителите на гнезда. Много по-пагубни се оказаха последствията от избиването на самците, но въпреки това драконите успяваха да оцелеят.

Но преди три години с разпространението на чумната епидемия положението се промени драстично и катастрофално.

Според преброителите от всички останали територии, през 698 г., когато Негово високородие оглави княжеството, бяха преброени 309 дракона при отлитането им към пещерите в Пустинята към местата за зимуване. Сред тях е имало 6 самци за разплод, 80 достигнат зрелост женски и 220 млади дракона, включително и излюпените през същата година. През лятото преди чумата над Береш са преброени 234 дракона. Но тази пролет, според най-надеждните и изчерпателни доклади броят на драконите е спаднал едва до 37, от които пет самци за разплод и 32 женски.

Опасността от катастрофално изчезване е очевидна. Негово високородие ще се убеди, че тази година непременно трябва да се забрани всякакво ловуване и избиване на зрели самци, както и да се предотврати все още продължаващото ограбване на гнезда. След битките помежду си по време на любовния сезон ще

оцелеят два-три дракона, и трябва да им се даде възможност да оплодят своите женски; непременно трябва да се даде възможност за летене на всеки новоизлюпен дракон, който се появи на входа на някоя пещера. В противен случай децата на Негово високородие – пожелаваме им да се родят здрави и умни – не ще видят никога истински дракон.

Прилагаме и анализ на разпространението на драконите в областта; това копие е единствено, тъй като в присъствието на господаря Фарид оригиналната информация беше изгорена. Господарят и аз сме единствените осведомени за надвисналата опасност от изчезване на драконите.

Искам да споделя с Негово високородие и още нещо – едно свое предположение, което засега не е подкрепено с реални доказателства. То е по-скоро усещане, затова пък много силно и убедително. Според мен, след тежките си загуби по време на чумата в каньона Двуглавата скала драконите ще избягват тези места и ще потърсят нови обиталища, в които ще могат да забравят ужасите си спомени. Драконите избягват високите върхове, откакто един от тях паднал и се пребил до смърт. Подобни предания са широко разпространени сред населението от планинските области. Ако наистина са толкова интелигентни и чувствителни, както си мисля, ще започнат да избягват и местата, където са били поразени от чумата. Повтарям – това е само мое предчувствие, но скоро ще разберем дали ще се оправдае.

Предполагам, че след като тази година може би няма да мъртвят в Каньона, те ще си потърсят други места, и някои от тях ще бъдат далече от грижите и покровителството на Негово високородие. Затова се осмелявам да моля смирено Негово високородие за издаването на указ, с който се забранява убиването на дракони най-малкото през тази година, а може би и за в бъдеще. Алтернативата е пълното изчезване на драконите от Пустинята.

Двамата с господаря Фарид поднасяме почитателно резултатите от своето проучване за сведение на Негово високородие и вярваме, че с характерната си мъдрост и благоразумие той ще намери верния изход и в небето над Пустинята отново ще летят дракони.

Поднасям смирено почитанията и благопожеланията си за дълголетие, здраве и щастие на Ваши княжески високородия,

Фейлин от Небесната купа

Роан се облегна назад и въздъхна дълбоко. Погледът му се рееше между пръснатите върху работната маса пергаменти и просторната гледка зад високите прозорци на кабинета. Над Цитаделата надвисваха първите сенки на пролетния здрач, навсякъде цареше ведрина и спокойствие, а каменните стени проблясваха в златисто-розовите багри на залеза. Откъм градините долиташе мирис на млада трева и току-що разпукнали се цветове, усещаше се дори прохладният полъх на водопада в скалната пещера, придошъл от пролетното пълноводие на реките от изворите сред далечните върхове. Красотата възкръсваше всяка година и неустоймото ѝ въздействие му напомняше за усилията, с които бе изградил мира в своите владения. През последните шест години непрекъснато бе толкова зает с грижи, че рядко си позволяваше удоволствието да се порадва на собствения си дом.

Заедно с доклада на Фейлин пристигнаха и цял куп други документи и Роан погледна с неудоволствие пергаментите, разпилени по работната маса. Тази година предстоеше поредната Риала – първата, след като той бе разиграл представлението, представяйки се за плиткоумен княз. Уви, вече не можеше да си позволи подобна роля, а и васалите му бяха представили исканията си с почти неприлична бързина. Съвестта му не би допуснала да забрави за решаването на въпросите им по-късно от края на лятото, а и в никакъв случай не би могъл да пренебрегне писмото от Небесната купа. О, Богиньо, как му се искаше да забрави всичко поне за малко...

Но Роан знаеше, че княз, който разполага с прекалено много свободно време, просто не си върши работата, и при тази мисъл устните му се изкривиха в горчива усмивка. Дори и в най-спокойните времена винаги имаше много неща, които трябваше да се предвидят, обмислят и решат! Какво оставаше за тежки моменти като тази голяма чумна епидемия...

Толкова смърт, толкова съсипия... Още през първата пролет на своето управление бе доказал могъществото си с победата над Мерида в равнините на Тиглат, но как би могъл да се пребори с безмълвната коварна смърт? Князете и всичките им войски бяха съвършено безпомощни пред скрития враг, който връхлиташе върху хората и в безмилостния си ход отнемаше първо спокойното дишане, после разума, и накрая живота им.

Епидемията се появи със завръщането на драконите през пролетта преди три години, и в самото начало хората обвиниха тях за

разпространението на страшната болест. Заедно с чумата из всички княжества плъзна и паниката. Тогава към Роан бяха отправени множество молби да унищожи драконите веднъж завинаги. Но огромните великопелни животни също започнаха да измират...

Улисан в тревоги след връхлетялата ги беда, на Роан никак не му беше до дракони, когато чу вестта за откриването на първия огромен труп без следи от битки по кожата. Сред първите жертви на чумата в Цитаделата беше майка му, и болестта бързо я отнесе в селенията на смъртта. Първите симптоми се изразяваха в оттичане на белите дробове и жестоки болки в костите, а плътта изгаряше от треска въпреки всички усилия да се намери лек. Неизменно следваха неумолими позиви за повръщане, а след тях – кома и смърт. Страданията на княгиня Милар продължиха дванайсет безкрайни мъчителни дни. Някои успяваха да оцелеят малко по-дълго, но от всеки десет човека в Цитаделата поне четирима се разболяваха и, в крайна сметка, неизменно умираха.

Нерядко фаради от другите имения и дворове напругаха сетни сили да сплетат нишки от слънчева светлина и да изпратят последното си послание. Най-напред бяха покосени князете Селдин, Дурикен и Висарион, после – Даар, Кутейн, Далинор, Беток и Рийз, а след тях – безконецна поредица от съпруги, дъщери и синове, множество васали и членове на семействата им... От Андраде пристигна печалната вест за гибелта на мнозина фаради от Кулата на Богинята, сред които бе и Мардин – момчето със златния глас. Болестта не отмина нито едно имение, замък или колиба. Направи изключение само за островите Дорвал и Кирст-Изел, както и за най-усамотената пустош на далечна Мерида. Княз Лийн забрани достъпа на кораби до своите пристанища, а Волог и Сомер побързаха да последват примера на мъдрото му решение. Епидемията оказа дори благотворно въздействие върху отношенията на двамата враждуващи князе – владетелите на Кирст-Изел, те бяха принудени да забравят отколешните си ежби и да обединят усилия в стремежа си да осигурят достатъчно храна за населението на изолирания остров.

И тогава стана чудо – към средата на лятото по нишките от светлина долетя новината, че е намерен лек срещу болестта. Някои отдавна известни лекарства се смесваха с настойка от непозната билка, сместа се впръскваше във вените и скоро треската се успокояваше, повръщането спираше и това даваше на болните възможност за оцеляване.

Роан неволно бе впил пръсти в облегалките на креслото и трябваше да направи съзнателно усилие, за да се поотпусне. Спомените за страшната болест изпълваха душата му със смут, а сърцето – с гняв.

Тайнствената билка се бе оказала не друга, а тъкмо дранатът. Рьолстра владееше достъпа до чудодейната дрога, която растеше само във Вереш, той определяше и нейното разпространение. Разбира се, упражняваше контрола си твърде дискретно – в противен случай разгневените князе биха нахлули с войските си в неговите земи въпреки ранга му на Върховен сред всички владетели. Разпредели пестеливо доставките чрез своите посредници и натрупа неимоверни богатства от мъката и отчаянието на хората.

Роан спря поглед върху изтъканата от разноцветни нишки карта, опъната върху златни пръчки на отсрещната стена. В ъгълчето на устните му отново трепна горчива усмивка. Често доставките от Рьолстра пристигаха твърде късно и Върховният княз се бе освободил с лекота от неколцина свои противници, което му даваше възможност да упражнява влиянието си в обезглавените княжества. Картата навяваше смразяващия спомен за мнозина мъртви князе и уязвимостта на техните владения. Роан знаеше, че Рьолстра бе забавил преднамерено доставките на дранат за Гилад, което стана причина за смъртта на княза и най-влиятелните аtrim на страната. Превремени смърт покоси и враждебно настроените към Рьолстра владетели на Снежния залив, Езерото Кадар и Катските хълмове, близо до градовете Ейнар и Ваес.

Разклатената в много княжества власт бе добре дошла за Рьолстра. Трябваше само да позабави доставките на дранат, докато не научи, че получателят е вече мъртъв. Така не само съкровищницата на Върховния княз се обогати с неимоверни средства, но и самият той получи огромни възможности за проява на своето коварство и нечисти намерения. Роан не се радваше особено на това, че в Пустинята тази тактика не даде резултати. Слава на Богинята, той бе направил повече от всички останали князе за спасението на своя народ.

Изпразни хазната си и дрогата се изсипваше в изобилие от корабите в пристанището на Радзин, откъдето Чейнал разпращаше най-бързите си конници да разнасят скъпоценната билка. Уви, лекарството бе открито твърде късно, за да спаси княгиня Милар, Камигуен и Джани – сина на Чей, но спаси живота на много други.

Тогава започнаха да измират и драконите, а пари за още дранат вече нямаше, пък и кой би бил такъв глупак, че да дава злато за живота на дракони?

Господарят Фарид от Небесната купа му съобщи, че в хълмовете на земите му са забелязани незасегнати от болестта дракони. Роан побърза да отпътува за онези места и заедно с Фарид решиха като предпазна

мярка да накачат дранат по стъблата на горчивослада, плъзнал по скалите под пещерите на драконите. В драната бе последната им надежда. Въпреки всичко дранат не достигаше, а за още доставки бяха нужни неимоверни суми. Роан трябваше да изтиска и последния грош от своите васали, в противен случай му оставаше само възможността за сключване на унижителна сделка с Рьолстра.

Князът се сепна от тихо почукване по вратата.

– Влез – извика той, и миг по-късно на прага застана Валвис, който се вгледа неодобрително в лицето на своя господар. – Добре де, добре – побърза да изпревари Роан някогашния си оръженосец. – Зная, че пропуснах обяда и че закъснявам за вечеря, сигурен съм и че жена ми ще ме изпече на собствения си Огън. – Той се усмихна и се изправи, докато подреждаше разпилените страници от отчета на Фейлин.

– Тя едва ли ще хаби напразно сили, господарю – обади се язвително младежът, – по тебе бездруго не е останало кой знае колко и към плътта ти не би проявил интерес дори умиращ от глад дракон.

Роан присви помирително рамене и заключи отчета в ковчежето. Закачи ключа на верижка около врата си, после се протегна и пристъпи към прозореца. Валвис се приближи и застана до него. Върху седемнайсетгодишното му лице луничките се състезаваха достойно с наболата брада по страните му. Миналата зима от оръженосец бе повишен в рицар и беше свободен да си върви, но момчето помоли да остане, за да служи на господаря си така, както Роан намереше за добре. Князът с радост го задържа в Цитаделата. Напоследък младият рицар изучаваше тънкостите на конярския занаят при Оствел и на свой ред посещаваше в уменията на оръженосец Тилал – племенника на Шонед. Господарят Дави с радост се възползва от предимствата, които му предоставяше неочакваната женитба на сестра му за могъщия княз, а и жена му на няколко пъти прави опити да погостува в Цитаделата. Шонед устоя твърдо на намеренията ѝ, тъй като знаеше, че господарката Висла неизменно ще иска разни услуги от Роан, които той не би могъл да ѝ откаже заради уважението и любовта си към своята млада съпруга. В края на краищата Шонед стигна до чудесно разрешение на въпроса, като покани младия си племенник в качеството на бъдещ оръженосец. Неизменна съставка от обучението на оръженосците бе изискването да се откъснат за няколко години от семейството си, докато бъдат посветени в рицарско звание. Така Шонед избягна доста тактично досадното натрапване на снаха си. Висла се възгордя неимоверно, че синът ѝ ще получи образованието си в княжеския двор, и си остана в Речен бяг да се хвали на всички за

сполетялото я щастие.

Откъм градината долетяха викове и Роан зърна Тилал, който тичаше по пътеката под тях, обвит в прекомерно широка за ръста си наметка. Риан, синът на Оствел, го гонеше по петите с дървен меч в ръка; Тилал размаха изкусно полите на пелерината, а Риан се опитваше да го достигне с меча. Децата явно играеха „на дракони“, докато най-послед се заляха от смях и се търкулнаха в тревата.

Роан се усмихна, но веднага усети в сърцето си болката от спомена за други момчета – с пет години по-големи от Риан, които също бяха играли на дракон; едното от тях – Мааркен, замина като оръженосец в двора на княз Лийн, но другото – Джани, бе загинало от костеливата ръка на черната смърт.

– Чудесен момък ще израсне от Тилал – забеляза Валвис.

– Само като си помисля какво изчадие беше като дойде! Никога не съм допускал, че кръвен роднина на моята господарка може да бъде толкова противен!

След известно време и някое и друго шляпване от ръката на Валвис, Тилал постепенно се изцери от ината си и от склонността си да командва другите оръженосци. Детето вече знаеше задълженията си и бе престанало да изтъква роднинството си с Шонед като оправдание и извинение за пакостите си. Макар че Тилал бе наследил черните коси на майка си, кръвната му връзка с Шонед личеше от пръв поглед по зелените очи и светлата кожа. Съчетанието беше изумително и още на десетгодишна възраст момчето бе проявявало прекалено високо самочувствие. През последните две години Валвис успя да го излекува от прекомерната му самомнителност.

– Взе да става човек, откакто се откъсна от майка си – продължи Валвис. – Тя наистина ли ще дойде на Риалата тази година?

– Чух да се разправят такива слухове. Може би ще иска да види сина си.

– Моята господарка едва ли би одобрила това.

Роан едва успя да преглътне напушилия го смях. През последните шест години Валвис все гледаше да спомене в разговорите си и името на Шонед, и причината беше повече от очевидна. Князът уважаваше чувствата на момчето – самият той бе обикнал Шонед от пръв поглед. Посветеният в рицарско звание бивш оръженосец беше убеден, че никой не знае за любовта му към господарката, а и Шонед се държеше с него прекрасно: насаме – шеговито и закачливо като към по-малък брат, а пред хората – като със зрял мъж, а не като с момче. Понякога Роан я

закачаше заради младия ѝ обожател, но тя му отговаряше съвсем сериозно, че в лицето на Валвис би искала да види един прекрасен мъж за бъдещата му съпруга. Ако по някакъв начин се бе присмяла или подиграла на чувствата му, той можеше да се почувства отблъснат и да прояви боязливост в бъдещите си отношения с жените. При това положение, обаче, той се чувстваше напълно щастлив от възможността да обожава тайно младата съпруга на своя господар.

– Ще надрасне детинските си настроения веднага щом срещне подходящо момиче на своята възраст – казваше Шонед. – Трябва да призная, че моят малък оръженосец наистина ще ми липсва, но искаш ли да се обзаложим, че бъдещата му избраница ще бъде червенокоса? И че първата му дъщеря ще носи моето име?

Роан прояви достатъчно благоразумие да не приеме облога.

Тилал и Риан се изправиха и продължиха да се кикотят. Усетили върху себе си нечий поглед, вдигнаха глави и махнаха за поздрав на двамата мъже на прозореца. Риан бе наследил прекрасните очи и смуглата кожа на майка си; сега той заподскача развълнуван и извика на княза:

– Хайде да играем на дракони!

– Пак ли? Нали ти бях дракон целия следобед завчера, а и ти ме уби поне десетина пъти! Дори и драконът понякога се нуждае от почивка, а както виждам, май си намерил друг, по-добър от мен.

– Княже! – примоли се детето, убедено, че накрая ще успее да го склони. – Слез да си поиграем на дракони!

Валвис понечи да се намеси, но Роан го спря с предупредително докосване по рамото.

– Бих предпочел да играя, отколкото да чета всички тези отчети – каза той, внезапно помрачнял.

– Все още не си вечерял, а господарката никак няма да е доволна, ако те изоставя в ръцете на онези два урагана в градината.

– Валвис! – Роан започваше да губи търпение. – Крайно време е и ти, и господарката ти да престанете да треперите над мене като драконица над единственото си яйце! Нима наистина ви изглеждам изпосталял и болнав? А може би ви се виждам остарял – на двайсет и седем години, немощен и грохнал? – той изсумтя презрително, после се наведе към прозореца и викна на двете момчета: – Тази вечер се налага да играя на княз, оставяме драконите за утре!

Откъм градината долетя още един глас и князът видя Оствел, който бързо крачеше към децата.

– Риан, Тилал! Престанете с тази врява и стига сте досаждали на господаря! – той затули очи с длан срещу лъчите на залеза и примижа към прозореца. – Прощавай, господарю. Ако не ги гледа човек с четири очи, веднага ще направят някоя пакост. – Тилал понечи да се изплъзне през вратата на парка, но Оствел го стисна здраво за рамото.

– Няма нищо – обади се Роан, който нехаеше за бащинските възпитателни мерки на Оствел. – Обичам да ги гледам като играят.

– Е, за днес свършихме с драконите – разпореди се Оствел и повдигна сина си с една ръка. – Хайде, Тилал. Трябва да отделиш малко време, за да изчистиш петната от трева по наметката ми.

– Но тази вечер ще прислужвам на масата – възрази момчето и погледна с надежда към Роан.

– Добре де – каза примирено баща му, – наметката може да изчака.

Роан се извърна усмихнат и изведнъж усети жесток глад, какъвто не бе изпитвал от дете. Един ден и неговите синове ще подскочат долу в градината, ще тичат, ще се смеят, и докато играят на дракони, полака-лека ще пораснат. Неговите синове... Погледът му отново попадна върху пергаментите на масата и внезапно князът реши:

– Тази вечер няма да си играя на княз, Валвис. Имам нужда от вана, вечеря и съпругата си, в реда, по който току-що ги изброих.

Младежът се ухили.

– Значи, господарката е едва на трето място след желанието ти да си чист и нахранен?

– Е, в случай че тя предпочита мръсен и позеленял от глад съпруг...

Валвис слезе да се разпореди и да задейства гладките механизми на домакинството, установени още от Камигуен. Докато Роан се наслаждаваше на ваната си, в просторните княжески покои бе сервирана изобилна вечеря за техни високородия. Както повечето хора, които биваха обслужвани като князе, и Роан нямаше представа за сложността на подобно обслужване – знаеше само, че е необходимо да даде заповед и всичко се извършваше бързо, тихо и без излишно суетене, както и без вечните оплаквания и наказания на предишния им иконом.

Останал сам със себе си сред синьо-белите теракотени стени, Роан отново се отдаде на размислите си за отминали събития. Бе се надявал, че никога повече няма да види принцеса Ианте, ала необходимостта от доставките на дранат го бе довела до неизбежна среща с нея. Ръолстра не можа да устои на огромните суми, които му предложи Роан за лекарството, и от Вереш към Феруче пое товар с дрога под силна охрана. Роан и Фарид пресрещнаха кервана по средата на пътя между замъка на

Ианте и Небесната купа, където извършиха размяната на дрогата срещу торби злато. Разхубавена и по-безсрамна от всякога, Ианте ги наблюдаваше от седлото на прекрасната си бяла кобила. Очевидно отново ѝ предстоеше скорошно раждане и тя не само не криеше бременността си, но като че ли се гордеше с нея. Все още не беше омъжена, но на Роан му се стори, че бъдещото дете може да е от младежа, който яздеше редом с принцесата. Хубостта му би предизвикала сладострастните апетити и на жени, далеч не толкова похотливи като дъщерята на Рьолстра. Роан не я поздрави и срещна погледа ѝ само веднъж – и от това, което прочете в него, усети как се смразява до мозъка на костите си.

Откъде бе намерил толкова много пари, с които да спаси не само поданиците си, но и драконите? Нещо повече – беше разпратил дранат и за драконите в другите княжества, при това без да поиска и най-нищожна сума в замяна на неимоверните си разходи и усилия. Излегнат удобно в прохладната вода, младият княз разтърси глава и се усмихна леко при спомена за собственото си изумление, когато Фарид му показа огромната купчина злато.

Минаха петнайсет години, откак атрим от Небесната купа топяха черупки на драконови яйца, разпръснати в изобилие из отдавна изоставените пещери сред местните хълмове. Роан държеше този процес в дълбока тайна, а и местните хора бяха свикнали с това още от времето на Зеава – бяха му верни до последен дъх и с това злато му бяха помогнали да заздрави властта си над цялата Пустиня. Открай време всички се дивяха на нечуваните богатства, с които се славеше Небесната купа. Земите там бяха хълмисти и ялови, не ставаха нито за паша, нито за земеделие, докато Роан най-после разбра защо Фарид не губеше характерното си спокойствие дори и в най-неплодородните години. Златото на драконите... Зеава бе забранил на атри да споменават пред Роан за драконовото злато. Искаше синът му да израсне силен и умен, а не разглезен от наготово придобитите богатства още в началото на своето управление.

– Но защо! – Роан се ядоса, когато Фарид му каза за драконовото злато – Самият аз съм намирал златен прашец в пещерите още като дете! Досега не съм имал време да обърна внимание на този въпрос, но не виждам защо е трябвало да пазите това в тайна от мен.

Фарид повдигна рамене.

– Помниш ли как баща ти веднъж те хвърли в езерото?

– И после ти ме спаси, също както сега.

– Смятах да ти кажа по-късно – когато стъпиш здраво на краката си

като истински княз. Баща ти не искаше да постила пътя ти с рози.

– Розии!? – възкликна изумен Роан. – Мерида, Рьолстра, драконите, да не говорим за проклетите принцеси! И ти наричаш това път, застлан с рози!

Фарид се разсмя, миг по-късно и в самия Роан чувството за хумор надделя над гнева. Веселостта му идваше донякъде и от представата за реакцията на Рьолстра, който ще очаква от него да му се моли и унижава като всички други князе и васали, но Роан разполагаше с огромни количества злато, които щяха да му доставят билката, въпреки невероятната ѝ цена. В смеха му имаше и нотка на горчивина – въпреки че знаеше за изключителното значение на драконите, родният му баща си бе позволявал да ги убива. Младият княз разбираше, че за Зеава авторитетът на храбър войн беше много по-важен от драконите, а и вероятно се е досещал, че един ден синът му ще направи всичко възможно за оцеляването на драконовия род и несекващия приток на злато.

Проницателен и храбър мъж беше Зеава, но дори и той не би успял да предвиди идването на черната смърт. Роан поклати глава и прекрачи през ръба на ваната. Изчака топлия въздух да изсуши кожата му, после облече лек копринен халат и влезе в спалнята. Както винаги, и този път подредената от майка му просторна стая му подежда успокояващо. Княгиня Милар бе приготвила покоите специално за него и Шонед, в тях не остана почти нищо, което да напомня за миналото – с изключение на огромното легло, в което бяха заченати, родени и издъхнали князете от много поколения. Яркото пъстроцветие от времето на Зеава бе заменено от тонове в тъмнозелено и синьо, които подчертаваха огнената хубост на Шонед и русите коси на младия княз. Тежките маси, скринове и дрешници от тъмно дърво бяха изчезнали, и на тяхно място стояха мебели в леки, светли и изящни тонове. Като дете никога не се бе чувствал уютно в покоите на родителите си, затова се изненада силно от бързината, с която след промяната внезапно ги бе почувствал като свое убежище. Двамата с Шонед се бяха любили тук нощ и ден, споделяха един с друг своите мечти, тайни и планове за бъдещето. Тук бе плакал заедно с нея за децата, които не успяха да се родят...

За първи път това се случи през първата зима след женитбата им, а по-късно – на следващата есен. Шонед задържа в себе си плода до момента, когато талията ѝ едва-едва загубеше гъвкавостта си. Лятото на страшната чума също я завари бременна, но не болестта я лиши тогава от детето. Причината беше дранатът. Като предпазна мярка Шонед трябваше да взима големи количества, които съсипаха уменията ѝ на

фаради и за малко да я доведат до привикване с дрогата. Дори и при обикновените хора тези дози предизвикваха халюцинации – Роан си спомняше това от собствения си опит по време на краткото си боледуване. Двата с Шонед се възстановиха, но нероденото им дете не оцеля – и оттогава нямаше и белег за зачеване...

Роан седна до масата, застлана с коприна и обсипана със сребърни съдове и изящни чаши от фиронски кристал. Шонед ти бе купила от Панаира преди шест години. Тогава Ианте се бе опитала да отрови щастие-то им, и при спомена за коварната принцеса по челото на Роан плъзна сянка. От трима различни любовници Ианте роди три чудесни момчета и ги бе предпазила от чумата, като заповядвала да хвърлят от скалите всеки, при когото забелязвали и най-незначителният признак на каквато и да е болест. Роан не можеше да я осъжда за това решение. Самият той едва ли би се спрял пред нещо, за да спаси майка си, Камигуен и Джани, да спести на Шонед и най-мигновената болка или пък да съхрани живота на мъничкия плод в утробата ѝ. Беше открил седмина спекуланти на дранат, които препродаваха лекарството на фантастични цени и ги бе убил собственоръчно, със собствения си меч. Но правото определяше постъпката му като законна, докато заповедите на Ианте бяха равностепенни на убийство. И въпреки това не можеше да я съди, защото разбираше мотивите ѝ.

Единият от „ураганите“ се втурна през външната врата и забрави да затвори след себе си и внезапно Роан почувства силната прегръдка на две мънички ръце.

– Татко ме прати да ти се извиня – каза задъхано момчето. – Извинявай!

– Извинението се приема... ако ме оставиш да си поема дъх! – Роан се засмя и намести детето върху коляното си. От дяволитото лице сякаш го гледаха прекрасните очи на Камигуен и той отново усети болка в сърцето си, която се усили още повече при вида на застаналия на прага Оствел. – Не му се карай, той дойде само да се извини.

– И има за какво! Ето, сега пък ти прекъсва вечерята! – Оствел вдигна ръце в престорено отчаяние и се усмихна. – Шонед каза да започваш без нея.

– Вече започнах – той освободи Риан от прегръдката си. – Ако за мен е време за вечеря, това означава, че ти, млади господарю, отдавна трябваше да си в леглото. Приеми го като заповед на твоя княз.

Детето въздъхна.

– Повече те харесвам като дракон – обади се жално то.

– И други момчета са ми го казвали, но и на тях им е вършило работата колкото на тебе – хитрините ти няма да успеят. Хайде, марш в леглото! – остави детето да стъпи на пода и Риан пристъпи към баща си. Князът отклони поглед, когато зърна малките пръстчета да се сгущават в огромната длан на бащата.

– Господарю?

Князът се взря в очите на своя приятел и видя, че Оствел не се бе оставил да бъде заблуден, но единствено в погледа му бе просветнала искрицата на състраданието.

– Шонед спомена нещо за тайнствено измъкване навън в тъмното – каза високо Оствел.

Този път Роан се засмя от все сърце.

– Така ли?

– Това нова игра ли е? – ахна развълнуван Риан. – Може ли да играя и аз?

Оствел намигна на Роан.

– И това ще стане – но след като пораснеш. Хайде сега, кажи лека нощ на твоя княз.

– Лека нощ – каза послушно момчето. – И не забравяй за играта на дракони!

– Няма да забравя. Приятни сънища!

Когато вратата след тях се затвори, Роан се зае отново с вечерята си, при това с такъв апетит, който би доставил огромно удоволствие на Валвис. Двамата с Шонед бяха обявили война на склонността му да работи прекалено много и да се храни недостатъчно. След като изпразни блюдата, князът се облегна удобно назад с чаша вино в ръка. Бяха останали верни на съблазнителната идея да се прокрадват в градината късно нощем. Обитателите на замъка се подсмиваха крадешком, но се придържаха стриктно към неписаното правило да изчезват всеки път, когато князът и княгинята излязат навън в мрака. В такива моменти никой не си позволяваше да ги тревожи, само войските на Рьолстра биха накарали някой от прислугата да смути уединението на княжеската двойка. Тази нощ Роан имаше нужда точно от такова бягство и когато навън съвсем притъмня, взе бутилка вино с две чаши и излезе тихо от покоите си.

Бос, облечен само в тънкия копринен халат, той се плъзна безшумно по определеното само за него стълбище и тръгна през градината към пещерата в скалите. Мисълта за Шонед разливаше възбуда в кръвта му и потапяше в приятен хлад ума и сърцето му. Спря до водопада и притвори очи, почувствал присъствието ѝ, миг преди да усети нежната

прегръдка на ръцете около кръста си и тялото, което се притисна към гърба му. Облян в блажена наслада, той се отдаде изцяло на усещането, което разливаха в него леките ѝ целувки в основата на шията и врата.

Омаята се стопи още с първите ѝ думи.

– Цял следобед стоиш над онези писма; да не би да е станало нещо лошо?

– Нищо, което да очаква спешно решение.

Шонед отпусна ръце и се изправи пред него.

– Какво има, Роан?

Той посегна със съжаление към виното и чашите.

– А аз си мислех, че сега двамата с теб...

– О, разбира се – побърза да го увери тя и потвърди обещанието си с целувка, – но не сме се виждали цял ден! Хайде, мили, седни до мен и ми кажи какво те тревожи.

Седнаха върху копринения мъх и тя се сгуши до рамото му; виното щеше да почака. В прегръдките ѝ Роан винаги бе намирал щастие, а в любовта ѝ – неимоверна сила. Но може би това, което ценеше най-много в жена си, бе успокояващото въздействие на бистрата ѝ мисъл. Повечето князе имаха просто съпруги; в лицето на Шонед Роан бе открил истинска княгиня, не само по ранга, който бе придобила едва по силата на брака си с него.

Докато ѝ разказваше за драконите, усещаше безпогрешно реакцията ѝ по трепета на крехкото ѝ тяло. Подобно на Андраде, Шонед умееше да бъде съдържана и да запазва хладнокръвие, но и също като при нея потрепването на пръстите изразяваше цяла гама от настроения. Само от едно докосване Роан можеше да разбере истинските чувства на своята любима. Сега усети колко напрегната е Шонед. Издаваше я едва забележимото стягане в мускулите на ръцете.

– Тази година трябва да възстановим загубите на васалите от драконите – каза тя, след като Роан свърши разказа си. – Тогава никой няма да настоява за кампания по прибиране на новоизлюпените яйца от гнездата.

– И аз си помислих същото. Фейлин е прав за това, че драконите няма да се върнат в Разцепи камък. Тогава и васалите няма да има за какво да ходят на лов. Но въпреки това трябва да ги събера и да им изкажа съображенията си. Предстои първата Риала от шест години насам. Налага се да обсъдим много неща, а и наследниците на имоти след голямата чума трябва да дадат обет.

– Смяташ ли да им разкажеш за драконовото злато? Знаеш, че

всички продължават да се питат откъде намери толкова пари за дранат. Миналата година Фарид каза, че неговите хора знаят за златото от черупките...

– И в продължение на двайсет години пазят това в дълбока тайна – напомни ѝ той.

– Така е, но онези, които работят в пещерите, смятат, че това са обикновени мини, а не някогашни обиталища на дракони. Може би трябва да кажеш на васалите за златото.

– Притесняват ме не те, а мисълта за Рьолстра. – При споменаването на това име Роан усети как тялото ѝ още повече се напрегна и я погали успокояващо. – В Небесната купа са изпратени съгледвачи – търговци, пътници, всякакви хора, пристигат и непрекъснато душат наоколо. Слава на Богинята, че Фарид се случи голям хитрец. Но Рьолстра от три години се мъчи да разбере как изведнъж съм се снабдил с толкова злато. А и не ми се вярва да се е хванал на приказките ми, че спасявам драконите само защото съм мекушав глупак.

– Да си мисли, каквото иска! Какво значение има, докато не е открил доказателства? Баща ти е бил съвсем прав, като е създал впечатлението, че богатствата ви идват от спечелените битки и войни.

– То пък едни богатства... Когато прогонихме меридците на север, те нямаха и две монети в кесиите си! Затова пък ние трябваше да похарчим цяло състояние за възстановяването на добитъка, измрял по време на чумата.

– Винаги сме харчили разумно – продължи Шонед. – Не прахосваме излишни средства за лукс и разкош. Можем да заявим, че хазната ни се пълни от редовна и пълноценна търговия.

– А също и от това, че съм ужасно стиснат! – засмя се той. – Не, любима, търговските отношения между княжествата все още не са редовни и пълноценни, и ти много добре знаеш това. Никой не е разполагал с достатъчно време, за да натрупа богатство от търговия. Тази година тъкмо търговията ще бъде в центъра на вниманието по време на Риалата, много повече от всеки друг път. Управлението на отделните княжества е в ръцете на нови владетели, след като по време на епидемията погинаха толкова князе и атрим. Опасявам се, че промяната във властта накланя възникването по-скоро към Рьолстра, отколкото в моя полза. Трябва да се противопоставя на това и драконово злато ми предлага единствения начин да успея.

– Смяташ да ги купиш, така ли? – в думите ѝ прозвуча горчивина. – Как биха могли да застанат на негова страна, когато ти ги спаси с

купения от тебе дранат!

– Те помнят единствено своите мъртви, а не онези, които съм спасил. Може и да си мислят, че съм изкупил всичкия дранат още в самото начало, и от тяхна гледна точка това дори не би било осъдително. Но истинската причина...

– ... всъщност е следната: Рьолстра оказва силно влияние върху новите владетели, които разбират властта така, както той ги е научил. Ще трябва да им отворим очите за някои неща.

– Така е. Във всеки случай нямам никакво намерение да ги купувам.

– Е, все пак се налага да измислиш основателна причина поради която няма да тръгнеш на лов за дракони-самци. Васалите очакват това от теб.

– Знам – въздъхна той. – Понякога хората имат странни разбирания за мъжеството на своя княз и това до известна степен се дължи на баща ми.

Раменете й трепнаха и той се ядоса на собствената тактичност.

– След като мъжеството ти все още не се е проявило чрез мен... – прошепна тя.

– Шонед... Когато съм се родил, баща ми е бил на четирийсет години. Имаме много време.

Тя се изтръгна от прегръдката му и обърна лице към него.

– Така и не успях да износя децата ти. След чумата изобщо не мога да забременея. Аз няма да ти родя деца, Роан, и двамата много добре го знаем.

– Престани! И двамата сме млади, силни...

– Трябва ти наследник.

Той си пое дълбоко дъх.

– Ако се стигне до това, а аз не вярвам че ще стане, избрал съм си за наследник Мааркен. Не бива да се тревожиш за тези неща, Шонед.

– Как да не се тревожа? Изучих внимателно законите, Роан. Никъде не се казва, че наследникът трябва непременно да е роден от твоята съпруга; изисква се единствено сигурността, че е плод на твоето семе.

– Шонед! – той я сграбчи невъздържано за раменете. – Какво искаш да кажеш?

– На никоя няма да отстъпя мястото си на твоя съпруга и княгиня. Но ти трябва да имаш наследник.

Роан се взря в очите й.

– И смяташ да изпратиш някое момиче в леглото ми, а после да

гледаш как коремът му расте от моето дете? Нима да направиш такова нещо, Шонед?

– Познавам и ума, и чувствата ти.

– И тялото ми. Винаги си ме познавала, само ти. Кажй никога няма да го направиш, Шонед.

– Защо не? – продължаваше да упорства тя, макар че по лицето ѝ се стичаха сълзи.

– И какво ще стане, след като детето се роди? Ще отпратиш майката? Или ще я задържиш при нас и ще гледаш как тя постепенно те измества като майка на сина ми? Мислила ли си изобщо за тези неща, глупаче? Та ти просто ме бъркаш с Рьолстра!

– Мислила съм, Роан! Мога да ти дам...

– Нищо не искам да ми даваш! А един ден ще си родим син – двамата с теб! Шонед, не искам дете от никоя друга жена. Не бих могъл да гледам в лицето му чужди черти. – Той отново се взря в красивите ѝ очи, изпълнени със съмнение. – Нима не виждаш, че за мен това няма значение? Ти си ми напълно достатъчна, в твоё лице имам много повече, отколкото някога съм мечтал. Шонед, ти си моят живот.

И за да докаже правотата на думите си, той направи единственото, което можеше – приласка я, прегърна я и я люби върху мекия зелен мъх под звънливия ромон на водопада. Тя си поплака, а той попиваше с устни сълзите ѝ на горчиво щастие и отчаяние, поради невъзможността да роди. Притисна я до гърдите си и копринените ѝ коси покриха и двамата; най-после тя притихна и се успокои, а той се попривдигна на лакътя си и се вгледа в любимото лице. От годините, прекарани под пустинното слънце, кожата ѝ бе станала златиста, а косата ѝ леко изсветля. Сред огнено-червените къдрици просветваха руси кичури, които подчертаваха още по-силно изумрудения блясък на очите ѝ. В чертите на лицето ѝ прозираха гордост, сигурност в любовта му и достойнство на княгиня с благородна кръв. Като момиче Шонед беше много хубава, но зрелостта я превърна в най-красивата жена, която бе виждал през живота си. Той леко прокара пръст по изящната линия на раменете ѝ и се усмихна разнежен.

– И какво те кара да мислиш, че изобщо ще мога да любя друга жена? Харесвам само дългокраки, червенокоси и със зелени очи.

– Глупчо – смъмра го тя.

– Знам – съгласи се той, доволен, че тя отново се усмихва. – Помниш ли първото ни лято? Тогава се опитах да си намеря момиче за леглото... Стига си ми се присмивала! – скара ѝ се той и се засмя. – Ти се

държеше ужасно е мен и много добре съзнаваше това. Нима пак ще ме подложиш на подобно унижение?

– Нищо не ми пречи да го направя. Напоследък си станал доста самонадеян, мой княже на драконите.

– Шонед, престани да ме гъделичкаш! Шонед! Заливайки се в смях, те се търкулнаха върху тревата и Роан най-после усети известно облекчение, като видя, че мрачното ѝ настроение се стопява. Отвори бутилката и наля вино в кристалните чаши; двамата отпиха полека, заслушани в шума на водопада и с погледи, зареяни сред звездите на нощното небе. Ала тревожната струна в душата му не спираше да трепти. Трябваше да има син, наследник на владенията му и на правото да ги управлява. Нерядко наследникът на някой княз се оказваше кръгъл глупак, а незаконният син – напълно способен да се нагърби с отговорностите на властта в едно княжество. Но Роан просто не можеше да си представи как би докоснал друга жена, освен своята любима, нито пък за зачеване на дете извън законния брак...

Ако се наложи, Роан щеше да определи Мааркен за свой наследник. А ако Тобин и Чей решеха, че първородният им син ще се чувства по-добре в Радзин, князът можеше да избере някой от двамата им по-малки синове – Сорин или Андри. При всяко положение, след смъртта на Роан на трона в Пустинята щеше да седне владетел от кръвта на Зеава.

Едва няколко часа по-късно, когато двамата с жена му се бяха прибрали отдавна в покоите си, Роан си даде сметка, че се е отказал от надеждата за син, роден от Шонед.

Глава 20

Принцеса Ианте разчупи восъчния печат върху писмото на баща си и се навъси, като видя датата върху разгънатия пергамент. Миг по-късно си спомни за предупреждението на горката Палайла относно бръчките и побърза да изглади челото си в по-спокойно и приветливо изражение. Но вътрешно продължаваше да кипи. Писмото бе пътувало цели десет дни между Канарата и замъка ѝ във Феруче. Куриерите пътуваха при изобилни снеговалежи, пролетни наводнения, страшни летни горещини и есенни дъждове, нерядко ставаха жертва на разбойници, падащи скални отломки или злощастно стечение на обстоятелствата – но въпреки всичко Ианте беше вечно недоволна от тях и все ги хокаше, че не пътуват достатъчно бързо. Канарата и Феруче попаднаха под възбраната на

Андрате и липсата на слънцебегачи представляваше огромно неудобство, но така или иначе бащата и дъщерята не биха могли да поверят съобщенията си на фаради – дори и да се опитаха отново да съблзнят с драната някой като Кристо.

Както обикновено, Рьолстра и този път не си бе дал труда да я занимава с новини за семейството, знаеше, че изобщо не се интересува от многобройните си сестри. А и тя държеше съгледвачи в имението на баща си и знаеше, че той също я шпионира – това бе част от циничната и твърде забавна игра доверие помежду им. Обръщението „мила дъще“ бе издържано в същия тон.

Високата смъртност от разпространението на болестта разкрива пред нас чудесни възможности – мен специално ме интересува най-вече Ейнар, а теб – Тиглат. Кютейн – синът на починалия княз, е едва на десет зими, а вдовицата е глуповато нищожество, което не може да командва дори собствените си прислужници. Наскоро бяха открити някои документи, според които земите на Ейнар някога са влизали в територията на Княжески предел. Пимантал от Фесенден ще реагира остро на моите намерения, тъй като и той е хвърлил око на същите земи. Искам да те зарадвам с добрата новина, че наскоро със Сомер от Изел подписахме тайно съглашение, според което той ще подкрепи претенциите ми към Ейнар. Можеш да съобщиш това на съгледвачите му в твоя двор, както и на онези в двора на Волог, за да може той сам да се убеди, че ще му е много по-изгодно да застане на моя страна, а не на страната на Фесенден. Двамата са свикнали да действат в съдружие още от времето на епидемията, и се опасявам, че това може да продължи.

Сигурно знаеш, че русокосата невеста на Елтанин от Тиглат е починала при раждане, а първият им син умря още по време на чумата. Имат още един син, който засега е жив и здрав, но за Елтанин се говори, че бил доста състарен и съсипан от загубата на скъпите си същества, а и все още не можел да се възстанови напълно след преболедуваната чума. Властта и в други княжества е доста отслабнала, но за това ще стане дума в следващото ми писмо.

Нашите съюзници от Мерида ми съобщиха, че ще изчакат заминаването на Роан за Риалата и отново ще нападнат Тиглат. НЕ БИВА ДА ДОПУСКАМЕ ТОВА, трябва да се придържаме към

първоначалния си план. И трябва да те предупредя, скъпа ми дъщеро, че този път всяка твоя лудория ще се окаже фатална.

По устните на принцесата плъзна саркастична усмивка. Не беше необходимо баща ѝ да намеква за многобройните ѝ любовници. Още в началото на зимата бе прекъснала всякакви любовни отношения и се постарала всички да разберат, че спи сама. Във Феруче пристигаха достатъчно външни хора, които разнасяха из цялата страна слухове за нейната добродетелност, и никой не подозираше за тайните кроежи на бащата и дъщерята.

При първа възможност говори с твоето меридско пале. Не можем да допуснем прибързаните им и необмислени действия да осуетят първоначалния ни план по отношение на Роан и неговата вещица-слънцебегачка. Категорично ще заявиш пред меридците, че ако ни попречат да изпълним намеренията си, ще жадуват за дивотията на яловите си земи от най-тесните и тъмни килии в подземieto на Канарата.

Във връзка с доста грубите ти намеци за бъдещето на твоите синове трябва да ти кажа, че ако приличат на теб и на мен – а аз мисля, че е точно така, само ще си навредим, ако още сега им кажем какво ще наследят след възмъжаването си. Напоследък Рузалка и Киеле са се хванали за косите заради младия господар Лиел от Ваес, който си търси съпруга. Препирните им доста ме забавляват, тъй като ми напомнят за времето, когато ти и Пандсала се карахте за Роан. Дъщерите се ядат една друга заради мъже, докато синовете се бият помежду си за власт и имоти. Преди да обещаем каквото и да е на твоите момчета, нека първо изчакаме да видим какво ще излезе от тях.

При всяко положение, мила Ианте, двамата с теб знаем, че ако имаме късмет, един ден твоите синове ще управляват Пустинята. Засега трябва да чакаш, а един ден ще могат да вземат всичко, което пожелаят.

Тя въздъхна със съжаление – предчувстваше, че отговорът му ще бъде точно такъв и дори не бе очаквала, че ще вземе присърце предложенията ѝ. Добре би било да се затвърди чрез документи собствеността на момчетата върху земи и имения, но Рьолстра беше прав – щяха да

израснат като съперници, които непрекъснато гледат да подлеят вода един на друг! Ианте смяташе, че трябва да се държат здраво един за друг, поне доколкото позволяваха амбициите им. Майката не хранеше никакви илюзии по отношение на собственическите им инстинкти. Няваше нещо, заради което четиригодишният Рувал и едва тригодишният Марон да не са скарали, а Сегев, който наскоро бе навършил една зима, наблюдаваше разправиите между братята си с огромен интерес.

Бащите им бяха все хубавци и благородници с чудесно потекло. От гърдите на принцесата се изтръгна въздишка при спомена за тях: Челан с неговия пламенен поглед и прекрасно тяло, невероятното въображение на Еваис в леглото, еротичните игри на Атил... Горкият Атил – великолепните дрехи, накити и коне, с които го обсипваше принцесата, все му се виждаха недостатъчни, и за разлика от останалите бе настоявал да се ожени за любимата дъщеря на Върховния княз. Тя бе привлечена от слънчевата му хубост заради спомена за Роан и след като настоятелните му молби започнаха да й досаждат, никак не й беше лесно да се разпореда да го убият. Челан и Еваис поне излязоха достатъчно благоразумни и си тръгнаха веднага, щом им заповяда. Беше й забавно, като си мислеше, че на времето, докато живееше в Канарата, би подскочила от радост при най-малката възможност да се омъжи за някой от тях. Дългогодишното упражняване на абсолютна власт в собствените ѝ владения я беше убедило, че просто не е родена за съпруга.

Въпреки това, спомените за любовните нощи неизменно всяваха смут в душата ѝ, и тя отправи мислено проклетие към заговора, заради който се налагаше да се въздържа от подобни удоволствия. Според докладите на съгледвачите ѝ в Канарата, напоследък баща ѝ преспивал с всяка фуста, която му попаднала пред очите – но никоя от тях не бе забременяла, дори и дъщеря вече не се раждаха. Ианте се изкиска злорадо – според някои слухове Рьолстра бил импотентен. Така му се падаше...

В края на писмото си я предупреждаваше, че занапред дълго време няма да си пишат. Ианте никак не съжаляваше за това; изгори пергаментата и излезе от стаята доволна, че не ѝ се налага да съчинява отговор. Беше принудена да се съдържа пред баща си и с времето това започваше все повече да я дразни.

Жените в тъкачницата бяха потънали в работа. Принцесата разгледа с нарастваща възбуда покривката и възглавниците, които бяха почти готови. Върху плата бяха втъкани картини на дракони през различни етапи от любовния им период – великолепни сцени в пъстри искрящи цветове, които принцесата сама бе избрала. Едно от паната

изобразяваше битка на двама самци върху пясъка. Зловещите им нокти преливаха в пурпурно-оранжеви тонове, от раззинатата паст на единия и раната в хълбока на другия капеше алена кръв. Следващото пано бе изпълнено с не по-малко предизвикателен сюжет – десетина натежали от яйца женски кръжаха бавно около унесен в ритуалния си танц самец с невероятно набъбнала, почти неприлична мъжественост.

Третото пано изобразяваше съвокуплението на самец и неговата женска – с оголени и остри като кинжал зъби, езиците им се стрелкаха хищно навън, в телата им се долавяше осезаемо трепета на насладата; около тях хвърчеше златист пясък, ярко очертан на тъмния вход на пещерата. Ианте се разсмя, усетила ужасяващата омая на акта.

Почти готово беше и последното пано. Платът бе опънат на рамката и част от изображението все още стоеше недовършено, а само белязано с пъстроцветни конци. Долавяха се очертанятия на новоизлюпените дракони, които се биеха ожесточено помежду си. Белотата на разчупените черупки контрастираше рязко със синкавите, тъмnochрвеникави, бронзови и златистомедени тела на малките дракони. Силен млад дракон бе впил хищно нокти в трупа на мъртвия си събрат, готвейки се да го погълне; очите му блестяха възбудено в червени отблясъци, впити лакомо в сочната кървава плът.

В бродираните винетки върху възглавниците се различаваха мотиви на слети в любовен акт дракони, схватки на живот и смърт между самци-съперници, новоизлюпени младенци, които си подаваха един на друг кървави хапки, пламъци, грейнали в сенките на дълбоки пещери. Тя бе отхвърлила тези мотиви като недостатъчно подходящи за драпериите около леглото, върху които бяха изтъкани най-вече сцени на разюздани съвокупления, и когато се спуснеха плътно една до друга, създаваха илюзия за малка пещера на еротично насилие.

Ианте се усмихна доволно и излезе от работилницата. Изпълнена с мисли за любовника, заради когото бе поръчала тъканите, тя пое към укрепленията и се остави на свежестта на сухия ветреца, който повдигна къдриците ѝ върху тила и развя полите на дългата и роба. През клисурата под крепостта минаваше границата с владенията на Роан, охранявана от неговия гарнизон в скалните пещери под Феруче. През последните две-три години бе подготвила старателно няколко нападения на меридци като претекст да извика началника на гарнизона и всеки път князът научаваше, че тя отново е родила здраво и хубаво момче. Облегна се на стената от розов камък и се засмя щастливо при мисълта за удара, който му нанасяше всеки път с вестта за поредния син, синове, които онази

кучка фаради никога нямаше да му роди. Последният път извика началника на гарнизона едва преди половин месец, а мнимото нападение на меридците бе подготвила по съвсем различни причини. Капитанът дойде и тя го покани на вечеря, което през последните години се бе превърнало в традиция. Този път темата на разговора се завъртя около драконите. В непристъпните планински скали имаше древни пещери, където огромните зверове може би щяха да прекарат размножителния си период тази година. Огромният интерес на княза към драконите беше всеизвестен и несъмнено Роан бе чул за съществуването на тази пещери. Дори и князът да не възнамеряваше да ги изследва лично, Ианте имаше други планове. Беше преминала през тежка житейска школа и знаеше, че човек винаги трябва да има резервни варианти.

Тя се обърна, стресната от властното гласче на най-малкия си син. Бавачката ѝ водеше трите деца за редовния един час, който трябваше да прекарват с майка си всяка вечер. Целуна ги едно след друго, а най-малкото се настани с тържествуващ вид в скута на Ианте. И тримата бяха здрави и силни момчета, с дълги крайници и красиви черти като бащите си, и с нейния нрав и пъргав ум. Рувал и Марон бърбяха възбудено за преживяното през деня и непрекъснато се препираха за всичко – кой е хвърлил топката по-далече, кой от двамата тича по-бързо... Беше родила три чудесни момчета, докато слънцебегачката не можеше да износи нито едно докрай. Ианте бе добре осведомена за безуспешните опити на принцесата да роди наследник и се радваше, че този път причините бяха напълно естествени и не се налагаше да се намесва тайно, за да предизвика абортите на Шонед.

Понякога се питаше как ли се е отразил пустинния климат на слънцебегачката през последните шест години. Отслабнала и повяхнала, със загрубяла и набръчкана кожа, така си я представяше Ианте с презрение, защото знаеше, че Шонед не е от жените, които биха полагали специални грижи за външния си вид. Майчинството бе разхубавило дъщерята на Рьолстра, момичешката ѝ миловидност бе прераснала в хубостта на зряла жена с пищни гърди и съблазнителни бедра, а и Ианте много внимаваше да не наедрее в талията, трепереше да не изложи кожата и косата си на сухите ветрове и жаркото слънце, придържаше се стриктно към мерките на Палайла за възстановяване след всяко раждане. За играта, която бе подхванала, трябваше да доведе до съвършенство всичките си достойнства и бе уверена в силата на собствената си красота.

Марон се покатери върху коляното ѝ и без малко да бутне Сегев, който се разпищя и стисна силно майка си с едната ръка, докато другата

се мъчеше да изблъска брат си. Ианте притисна и двамата до гърдите си, преизпълнена с тържеството на тяхното съществуване. Когато пораснат, синовете ѝ ще властват както над Пустинята, така и над Княжески предел. Властта на една жена се крепеше на мъжете, които успееше да подчини на волята си и Ианте се разсмя щастливо при тази мисъл, докато играеше с децата си – един ден те щяха да притежават замъци и земи, но завинаги си оставаха нейни...

* * *

Тобин скръсти ръце в скута си и вдигна поглед към лицето на съпруга си. Утринните лъчи играеха в косите му и сред самурените кичури проблясваха първите сребърни нишки. Беше облечен в дрехи за езда от мека кожа, плътно обтегнати върху пъргавите мускули на дългите му бедра, отворената риза разкриваше великолепна гърд и потъмняла от слънцето бронзова кожа. Той стоеше пред нея, стъпил здраво в пясъка на морския бряг, и я гледаше навъсено.

– Пак ме гледаш особено – обади се тя.

– Мислите ти пак бяха нейде надалеч – възрази той.

– Никога не съм се откъсвала от теб, мили.

– Да, само физически. – Той приклепна до нея с подпрени на коленете си лакти и се взря в безкрая на Изгревните води. – Мога само да се губя в догадки за неведомите пътища на твоите мисли. – Чей повдигна рамене. – Всеки път трябва да те връщам при себе си. Не ми излиза от ума мисълта как щях да те загубя в нощта, когато отдавахме последна почит на Зеава.

Тобин сведе поглед към дланите си. Върху средния пръст на лявата си ръка все още носеше пръстена на слънцебегачите от суров кехлибар, който Андраде ѝ бе изпратила преди две години. Тя си припомни с въздишка, че това бе нейният талисман против беди и зло, а тъкмо сега имаше нужда от закрила.

Рано тази сутрин двамата с Чейнал бяха излезли да поюздат. Искаха да изпробват две млади кобили по брега на владенията в Радзин. Морето протягаше хищно длани към тях и вълните му се разбиваха в бяла пяна върху пясъка. Една мяра на север от тях синееше заливът с тяхното търговско пристанище, където кораби от всякакъв вид и големина се разтоварваха от стоките, свиваха платната си и се готвеха за зимата, а мачтите им напомняха гъста гора от оголени клони. Гледката на многобройните кораби беше наистина приятна, защото това означаваше, че след страшната епидемия и последствията от нея, търговията отново се

съживява. Радзин беше единственото безопасно пристанище по бреговете на Пустинята, а с много труд и усилия Чей бе успял да го превърне в център на оживена търговия още преди да се залови с отглеждането на най-добрите коне в материка.

Спънаха конете и ги привързаха към огромен дънер, изхвърлен от морето. Тобин бе приготвила лека закуска и нареди върху покривката банички с месо и дребни сладкиши от тънко разточени кори с плодове. Но утринната ѝ разходка бе прекъсната. С годините Тобин вече бе привикала с безмълвния шепот на мислите в главата си, сред които все по-осезаемо започваше да долавя характерните за присъствието на Шонед цветове. И този ден усети омаята на онези прекрасни и дивни неща, на които я бе научила слънцебегачката. Двете жени често общуваха чрез светлината, и Тобин отново се поддаде на обаянието, което излъчваха свежите и ясни цветове на снаха ѝ. Когато Шонед биваше разтревожена или нещастна, сред тях се съзираха по-тъмни оттенъци, но това се случваше рядко. Обикновено цветовете бяха сияйни и чисти като душата ѝ. За Тобин докосването до тях беше равностойно на откровение.

Тя отново погледна към Чей и се усмихна несъзнателно. Излъчването му преливаше в рубинено, смарагдово-зелено и сапфирено-синьо, които преливаха в съвършена хармония със собствените ѝ цветове на кехлибар, аметист и диаманти. Още в самото начало Шонед намираше за знаменателно и беше силно впечатлена от това, че Тобин виждаше светлината като пречупена от скъпоценни камъни. Смяташе, че това е показателно за специфични и редки способности на духа, наследен от древните фаради. Тобин се радваше, че подареният ѝ от Андраде първи пръстен на слънцебегачка бе изработен от кехлибар, и закрилата му срещу нещастия отново върна размислите ѝ към причините, които ги бяха породили.

– Роан тръгва на лов за дракони към Небесната купа, нищо чудно да стигне чак до Феруче – каза тя.

Чей я изгледа смяяно.

– Не може да бъде! Поне сто пъти съм му казвал кракът му да не е стъпил и на петдесет мери оттам!

– Кога е било Роан да се вслуша в нечии думи? – въпросът ѝ не се нуждаеше от отговор. Тя впи пръсти в топлия пясък и заедно с приятната хладина на ронливия слой отдолу усети в дланите си познатия трепет на напрежението, което започваше да се разлива в ръцете ѝ. – Шонед не се притеснява от това.

– А от нещо друго, нали? Никак не е трудно да се досети човек

какво може да е то – Чей поклати глава. – Не може да не е чула разни слухове. Неколцина сред васалите настояват той да си вземе друга жена или поне наложница, която да му роди наследник.

– Шонед не е глупачка, че да се вслушва в хорските брътвежи. Чей, тя никога няма да се откаже от брат ми, нито той ще ѝ позволи да го напусне.

– Мила моя жено, та това всеки го знае! Знае се и кой е предполагаемият бъдещ наследник на княза, а това означава, че по този въпрос не мога да кажа и думица дори. Ако застана на страната на Шонед, всички ще си помислят, че го правя заради желанието си да поставя Мааркен на трона, а проклет да съм, ако подкрепя идеята за нова жена или наложница на Роан.

– Не може да няма изход от това положение. Не смятам и че на Мааркен биха му допаднали тегобите на княжеската власт. Все още не се е възстановил напълно след смъртта на Джани... – Тя си спомни как момчето се скиташе отчаяно из Радзин и все се надяваше, че ще види някъде брат си, а нощем се будеше от кошмарите си и викаше името на Джани.

Чей чертаеше с пръст фигурки в пясъка.

– Короната на трона в Пустинята би била тежка за нашия Мааркен. В това отношение детето прилича на мен, Тобин. И двамата с него сме достатъчно способни да се справим с грижите във владение като Радзин, но едва ли можем да се нагърбим с проблемите на цяло княжество.

– Не мога да се съглася напълно с теб, но разбирам какво имаш предвид. Нито един от двамата ви не би се чувствал добре далеч от морето. Детето е много привързано към Лийн, но му беше трудно да свикне с новия си дом в двора на стария княз. Веднъж Мит ми предаде по лъчите на слънцето, че момчето се е почувствало доста по-добре, когато са му дали стая с изглед към залива.

– И къде другаде можехме да го изпратим? Никое друго княжество не може да му предложи толкова обич и сигурност. Но засега той е наследникът на Роан – независимо дали това ни харесва.

– Никой не би дръзнал да извърши покушение срещу живота на княжеския наследник!

– Да, поне докато е в дома на Лийн. Но нима смяташ, че нещо може да спре Рьолстра? А ако той не успее, меридците непременно ще предприемат нещо в това отношение. Много добре знаеш, че и към мен самия не хранят топли чувства. Докато Мааркен не възмъжее и може да се защитава сам, Сивата перла си остава единственото сигурно място за него – усмихна се едва доловимо Чей. – Дори и да му прилошава, когато

пътува по вода... Имаме ли основания да очакваме, че и той е наследил дарбата на слънцебегач?

– Андраде предполага, че това е напълно възможно, а и момчето все се върти около Мит и Еоли. – пръстите ѝ се вкопчиха конвулсивно в пясъка. – Проклет да е Рьолстра!

– А Роан е тръгнал на хвърлей камък разстояние от замъка на Ианте – Чей поклати глава. – Мила моя, казвал ли съм ти някога, че брат ти е голям глупак?

– Познавам го много по-отдавна, отколкото ти. Умът му стига само дотолкова, че да хване за гушата всеки, който подхвърли и най-невинната забележка по отношение на Шонед. Трябва добре да помислим и да решим дали няма някакъв начин да затворим устите на васалите. Кой знае какво са си наумили...

– Само да опитат – каза мрачно той. – Тогава ще трябва да разчитаме единствено на малкото разум, останал в главата на Роан – Шонед трябва да въздейства именно върху него, за да предпази Роан от необмислени действия. – Чей се изправи и примижа срещу яркото слънце. – Виждам някакви платна, и над тях – тюркоазено знаме... Най-последно пристигна и корабът от Сир.

– Корабът на княз Ястри? Какво ли може да иска? И защо този път е предпочел да пътува по море?

– Ще ми поиска коне, какво друго? А корабът означава, че князът ги иска бързо. Аз съм само един дребен атри, любима. Търгувам с каквото мога и отдавна съм решил, че не ставам за изкусните хитрини на голямата политика. – Протегна ръка и помогна на жена си да се изправи. – Като свършим с преговорите за конете, ще ти изпратя човек на Ястри да ти каже какво сме се разбрали. Ти умееш да долавяш в думите на другите неща, които за мен остават скрити.

– Дребен атри – подразни го тя. – Потомък на десет поколения войни и пирати – а пък сега се преструва на разбойник, който съвсем законно мами горките купувачи.

– Тъкмо затова съм и най-подходящият избраник за една принцеса с драконова кръв, нали?

* * *

Шонед стоеше до прозореца, възряна в пясъците и небето. Никога не бе виждала толкова нюанси като тези на цветовете в Пустинята. Когато се омъжи за Роан, дори небе подозирала за богатството на тези цветове, не бе очаквала, че сетивата ѝ на фаради ще открият тук толкова

полутонове и пълнокръвни значения, които само светлината можеше да предаде.

В синьо-зелено преливаха нюансите в цветовете на бациния ѝ дом в Речен бяг, уютно сгушен сред пищната зеленина и пъстроцветието в крилата на птиците. Залезите в Кулата на Богинята бяха прочути с великолепието си като обект на всеобщо възхищение. Беше пребродила усойните гори и облените в слънце земи на цялата страна, попивайки в себе си безброя от цветове на пълнокръвния живот. Но през шестте години, откакто наблюдаваше смяната на сезоните в Пустинята, Шонед знаеше, че цветовете и светлините на тази сурова земя са единствени и неповторими с богатството на своята изразност и красота. При изгрев Дългите пясъци трептяха и преливаха в различни нюанси на червено, синьо и жълто; понякога небето призори се покриваше с леки перести облаци и утринният бриз прелиташе през тях като ласка на ветрец през полегнали житни класове, обагрени от изгрева и сенките в безброй различни краски. Изгарящото обедно слънце искреше в сребрилата слюда на пясъците, по снагата на нагорещените скали просветваха ивици метална руменина, а белотата на камъните искреше така, че заслепяваше очите. Привечер, особено пролет и есен, небето над хоризонта хвърляше розови отблясъци и чудноватите зеленикави сенки над смълчаната земя преминаваха в пурпур над дюните, а над Цитаделата падаше поляка топъл тайнствен мрак. Преди ѝ се струваше, че нощем някой пробива небето с иглици и оттам надничат милиони светещи точки. Тук, в Пустинята, тя долавяше осезаемо цветовете им, които галеха сетивата ѝ с нюанси на искрящо оранжево, аленочервено и синьо. Най-много обичаше цветовете, които искряха в звездния блясък.

Мнозина смятаха, че Пустинята е безжизнена. С изключение на някои усамотени кътчета, тук нямаше дървета, треви и цветя. Сред голата пустош не трепваха гласове на зверове и птици, нямаше реки с проблясващи във водите им риби, не кълняха жита, не зрееха плодове сред пищна зеленина на разлистени клони. Пустинята не приличаше на нито едно от местата, където Шонед бе живяла преди, и въпреки всичко знаеше, че в нея има живот – долавяше го със сетивата си на фаради. Пустинята живееше в милионите различни цветове.

Усети движение в преддверието и се обърна. Усмихна се, като видя ярките дрешки на племенника си Тилал. Пристъпи към него и сложи платнена шапка върху самурените му къдрици.

– Ето, премяната ти е напълно готова. Иди да се видиш в огледалото.

Детето се огледа и в широко отворените му очи заблестя радост.

– О! Ти си съчетала цветовете на Речен бяг с тези на моя господар!

– Когато станеш рицар, туниката ти също ще бъде украсена така: в синьо и сребърно – цветовете на Роан, и зелено и черно – собствените ти цветове. Ако баща ти няма нищо против, разбира се.

– Мама страшно ще се зарадва – върху устните на детето просия лукава усмивка.

Шонед не успя да скрие смеха си. За да не издаде липсата на уважение към снаха си, тя се обърна към прозореца и се взря във вътрешния двор на крепостта. Долу конете бяха оседлани и напълно готови. Войниците пълнеха кожените си мехове с вода от кладенеца, а между тях крачеше Оствел и проверяваше по списък дали е пригответено всичко необходимо. Видът му я подсети за нещо и тя махна с ръка на детето да отиде при нея.

– Оствел даде ли ти кесията от майка ти? По пътя ще видиш много неща, които ще искаш да си купиш, но не забравяй да си оставиш пари и за Риалата.

– Взех само половината. Надявам се да ми стигнат за новите струни, които искам да купя за лютнята на Оствел.

Шонед учудено повдигна вежди – Оствел не бе докосвал лютнята отдавна и не само защото струните се бяха износили – помисли си тя с тъга. След като Камигуен вече никога нямаше да чуе музиката му, никой не можеше да го убеди да вземе отново инструмента в ръцете си.

– Накарах го да обещае, че ще научи Риан да свири – сякаш бе прочел мислите й Тилал.

– Колко умно си го измислил! Жалко, че сама не се сетих за това. – Тя взе няколко монети от една купа върху обемистия скрин и ги подхвърли игриво на Тилал, който се разсмя и чевръсто ги улови във въздуха. – С тези пари ще купиш струни, а своите ще похарчиш за нещо друго.

– Благодаря, господарке! Сега ще мога да си позволя и някои неща, които бях намислил.

– Например?

– Тайна!

– Дори и за мен? – попита лукаво тя. Детето се поколеба.

– Ами... да. Сърдиш ли се?

– Не, разбира се. Но искам да купиш нещо за самия себе си, Тилал – Риан и без това има достатъчно играчки. – Тя се засмя при вида на широко отворените от почуда очи на момчето, разбрало, че е прочела

мислите му. Не й беше трудно. Мъничкият егоист се бе променил доста, откакто пристигна в Цитаделата, и всяка от промените беше за добро. – Майка ти изпрати тези пари да си купиш някои неща, които самият ти силно желаеш – напомни му тя. – Няма нищо лошо в това от време на време да си направиш по някой малък подарък.

– Благодаря ти, лельо Шонед – каза детето и прибра монетите в джоба си. Откъм двора се разнесе гласът на Валвис и Тилал извика в отговор през прозореца:

– Идвам! – обърна се и спря пред огледалото да се види още веднъж.

– Изглеждаш много важен – подразни го Шонед. – А след няколко години ще харчиш всичките си пари само за да впечатлиш дамите. – Тя подреди гънките на леката му наметка. – Няма да разрешаваш на господаря да язди прекалено дълго в жегата, нали? И ще следиш дали се храна достатъчно, не само в залата, но и в покоите си. Знаеш го какъв е.

– Така си е – обади се от прага Роан. – Всички си го знаем какъв е. Тилал ще ме следи зорко и аз ще се върна охранен, дебел и невредим, най-много, което ми се разрешава, е да си счупя някой нокът. Мила ми съпруго, прекалено много се тревожиш за мен – той закачливо нахлупи шапката на детето до ушите. – Това да ти е за урок – да си избереш жена, която да не те смята за десетгодишен и да е сигурна, че можеш сам да се грижиш за себе си.

Момчето си оправи шапката и се ухили широко.

– Никога не съм виждал ти да учиш господарката на този урок!

Роан изсумтя смутено.

– Слизай долу и кажи на Оствел, че идвам веднага!

Тилал отпрати официален поклон и към двамата, после излезе и внимателно затвори вратите на стаята и преддверието. Насаме със съпруга си, Шонед изведнъж установи, че няма какво да му каже, можеше само да го гледа и да мълчи. Погледът й се спря на сребърната бродерия върху златистата горна дреха и си представи как целият щеше да блести на слънцето – от русите коси до върховете на огледално лъснатите ботуши. Под дългата до коленете туника без ръкави носеше сини панталони и бяла риза, закопчана на шията с обкован в сребро топаз.

– Зная, че ти се иска да дойдеш с мен – каза тихо той. – Но ако в слуховете има нещо вярно, меридците се готвят за ново нападение срещу Тиглат, и искам да си на сигурно място, по-далеч оттам.

Тя кимна разбиращо. В края на краищата, идеята бе нейна. Посещението във всяко имение поотделно би им спестило неудобството да

свикат всички васали в Цитаделата преди Риалата. Шонед щеше да обиколи именията на юг, а Роан – на север. Тази тактика имаше своите достойнства. Всеки атри би поласкан от високата чест да покаже на княза или княгинята, това би подчертало добрите му лични отношения с господарите, както и официалното положение на Шонед като тяхна княгиня, а и нямаше да се наложи васалите да пристигат в Цитаделата и да занимават господарите с дребните разпри помежду си. Обиколката даваше възможност на Роан и Шонед да видят с очите си в какво състояние е всеки имот и нямаше да разчитат на един или друг васал за сведения относно действителното положение на реколтата и стадата. Общото събрание на васалите можеше да се отложи за след завръщането на господарите от Ваес и тогава Роан щеше да изложи пред всички условията и привилегиите, които бе издействал за своите васали от другите князе – Ще ми липсваш – каза той и прокара пръст по сплетената ѝ в плитка коса.

– Ще се пазиш, нали? – попита тъжно тя.

– За това ще имат грижата Валвис и Тилал. Сигурно си им връчила по един дълъг списък и ще бдят зорко за изпълнението му. – Той обхвана лицето ѝ в дланите си. – Усмихни се, любима. Светът помрачнява без твоята усмивка.

Тя потри страни в дланите му и затвори очи.

– Понякога ми се иска и аз да бях слънцебегач, или поне да бях наследил някои от способностите на Тобин. Тогава двамата с теб щяхме да си говорим от разстояние. – Той я прегърна през кръста и я залюля леко напред-назад. – Ти също ще се грижиш за себе си, нали?

– Оствел каза, че ако още веднъж му наредиш да ме пази и да трепери над мен, ще си изскубе косите.

– Не вярвам да съм чак толкова лош.

– Не, не толкова – по-лош си – тя се усмихна и се освободи от прегръдката му – Да не забравиш подаръка, който съм приготвила за момчето на Елтанин – той е у Валвис заедно с другите подаръци.

– Хадаан ще остане разочарован, че не си тръгнала с мен. Много би искал да те поухажва.

– Този твой роднина е страхотен стар симпатията и с единственото си око умее да флиртува лоста по-добре от повечето мъже с две очи. Предай му това от мен! – тя звучно целуна Роан по устните.

Когато се отдръпна, той каза:

– Мога само да му разкажа за това, или поне за част от него.

– Е, а за следващото не е нужно да му казваш...

Най-после тя го освободи от прегръдката си и докато си поемаше дъх, зашеметеният Роан си помисли, че би било истинска проява на милост към когото и да било, ако му спести описанието на ласките ѝ. И без това Хадаан беше на преклонна възраст. Князът беше млад и силен и въпреки това не би могъл да остане спокоен дори само при мисълта за подобно преживяване.

Той я прегърна през кръста и тръгнаха към преддверието.

– Ще слезеш ли да ме изпратиш?

– Не, разбира се. Такъв прахоляк ще вдигнете, че ще кашлям няколко дни след това. Ще се престоря на печална изоставена съпруга и ще ти махам с шала си от крепостта.

В погледа на Роан блесна закачка.

– А хората приказват, че аз съм бил глупакът! – той спря на горното стъпало. – Един от пътуващите фаради на Андраде скоро ще пристигне в Тиглат. Ако искаш да ми предадеш нещо, свържи се с него.

– Непременно. – Шонед приглади косата му и се усмихна. – Нека Богинята бди над теб, и се върни жив и здрав, любими.

Той целуна дланите ѝ и изтича на двора. След малко вече яздеше начело на колоната от седемнайсет души, които излязоха през сводестите порти и поеха по дългия си път през Пустинята. Тилал яздеше непосредствено след господаря си, горд, че към дясното стреме на коня е прикрепено знамето на княза. След него беше Валвис като рицар-водач на групата ездачи. Роан се показва от другата страна на тунела, примижа от ярката слънчева светлина и когато се обърна да погледне замъка, едва не се задави от смях. На крепостната стена стоеше крехката фигурка на жена му и както бе обещала, размахваше парче коприна, огромно като бойно знаме. Заповяда на колоната да спре и намигна на Валвис, който нареди на ездачите да се обърнат и подредят за тържествен поздрав към своята княгиня.

Роан забеляза, че дори и най-суровите войни не можаха да сдържат усмивките си. Бойците му обичаха Шонед не по-малко от самия него. Гордееха се с красотата ѝ и с това, че е слънцобегачка, радваха се на щастието, което тя му даряваше и им беше приятно, че е толкова загрижена за него, но най-вече я обичаха заради самата нея. Шонед ги лекуваше и превързваше раните им след битка, помагаше на жените им при раждане, а за децата им основа училище. От парите за домакинството заделяше средства за зестра на дъщерите и синовете им. Съвършената ѝ безпомощност в организирането на домакинството в замъка беше повод за всеобщи шегички и хората като че ли я харесваха още повече поради

тази нейна слабост. Роан знаеше, че дори и да си загуби дотолкова ума да си намери наложница, собствените му приближени ще го върнат набързо в правия път.

Но с васалите нещата не стояха така. Рано или късно щяха да проявят недоволството си, че князът няма наследник. Причината не беше в него – Шонед не можеше да износи плода докрай. Атприм я почитаха и ценяха, половината от указите на Цитаделата носеха само нейния подпис и авторитетът ѝ на тяхна княгиня бе отдавна утвърден. Бе изучила задълбочено законите и традициите на Пустинята и когато Роан отсъстваше, тя беше тази, която решаваше мъдро и справедливо деликатни спорни въпроси. Но васалите искаха да са сигурни, че техният княз ще има син, който да го наследи. При тази мисъл Роан повдигна рамене. Усети раздражение, което заплашваше да прерасне в гняв. Като че ли стойността на жената се определяше единствено от синовете, които можеше да роди, независимо от всичките ѝ съвършенства и огромния ѝ принос доброто на хората.

Поне засега този въпрос все още не бе поставен на преден план. Най-напред щяха да отидат в имението Ремагев последният от замъците, издигнати някога по крайбрежието на Дългите пясъци. С времето земята там бе станала негодна за обработване, дори най-издръжливите стада не успяваха да оцелеят и хората полека-лека бяха напуснали крайморските крепости. От яките зидове бяха останали само руини, само Ремагев все още се държеше и тъкмо това бе крепостта, от която прадядото на Роан бе успял да отблъсне меридците, да ги прогони далеч на север и малко по малко да си върне Пустинята Сега замъкът беше предоставен на далечният му родствени господаря Хадаан – последен потомък на своя клон от княжеския род. Самият той бе останал без деца и преди известно време бе помолил Роан да потърси достоен атри за имението. Водач на ездачите обикновено беше Оствел, но една от причините, поради които този път го заместваше Валвис, се състоеше в желанието на княза да представи младия рицар на Хадаан.

След Ремагев трябваше да поемат към Небесната кула, а после – да посетят няколко по-малки владения в хълмистите земи на север. Оттам трябваше да отидат в Тиглат. Според някои слухове, меридците се спотайваха в каменистите земи отвъд Тиглат и отново се готвеха да нахлуят в княжеството. Роан се питаше с горчивина дали изобщо някога щяха да се вразумят. Миналата зима Шонед бе открила в Цитаделата техен съгледвач, който се представяше за странник и бе помолил за подслон. Хванаха го, докато се опитваше да проникне в личния кабинет на княза.

Шонед настояваше да го изпратят на господарите му в няколко малки сандъчета. Колкото и да беше мека, тя можеше да бъде и безмилостна, когато трябваше да защити нещо свое, особено ако ставаше дума за Роан. Князът нареди да му дадат кон, но не и вода, и с няколко думи на предупреждение към господарите му го пусна да си тръгне свободно през Пустинята.

Роан осъзнаваше с мъка, че меридците никога няма да се откажат от опитите си да му навредят. Войната означаваше безсмислена загуба на човешки живот, средства и време. Но ѝ нямаше избор. Меридците се бяха заклели да завладеят Пустинята и да избият до крак семейството на княза. Беше принуден да се бори, за да ги държи далеч от границите. Той проклинаше липсата на алтернатива, но по всичко личеше, че и през следващите няколко години не трябва да изпуска мечата от ръката си, за да е сигурен, че един ден синовете му ще живеят в мир.

Синовете... Забранената тема отново завладя мислите му. Той извика Валвис при себе си и учудено вдигна вежди при официалния поклон, който младежът му отправи от седлото.

– Упражнявам си добрите обноски – обясни Валвис. – Господарят Хадаан е доста придирчив към спазването на етикета.

– Само когато намери това за забавно или ако си постави и другото око! Баща ми казваше, че изгубил окото си при лов на дракони и когато искал да уплаши някого, вместо изкуственото си слагал истинското. Като дете се опитвах да разбера кое от двете е истинско и кое – изкуствено, но така и не успях. Само ме заболяваше главата от виждане. Ще ми се, обаче, ти, Валвис, да си държиш и двете очи широко отворени, за да огледаш добре Ремагев. Смятам да направя някои промени в имението. Струва си да положим известни усилия и стопанството ще стане печелившо. Хадаан е много повече войн, отколкото атри, и последният път, когато идвах, имотът ми се видя страшно занемарен. Никак не ми се иска да се откажа от възможностите, които предлага стопанството.

– Все още не съм достатъчно добър специалист, макар че Оствел ме научи на много неща. Но ще огледам имота много внимателно, господарю, и ще ти кажа какво мисля за него.

Доволен от разсъдливостта на възпитаника си, Роан премина към други теми за разговор. Валвис щеше да си тръгне от Ремагев, възбуден от собствените си идеи за обновление, но без да знае кой ще бъде следващият управител на владенията. Най-напред Хадаан трябваше да прецени момчето и сам да реши дали е подходящо за атри. Ако всичко се наредеше добре, Шонед щеше да се огледа за подходяща съпруга на

Валвис, може би някоя девойка с огнени коси, помисли си князът развеселен. Когато Роан назначеше Валвис за новия атри на Ремагев, Хадаан можеше да изживее спокойно старините си, необезпокояван от досадните грижи за стопанството, и да предаде на момчето скъпоценния си опит от дългогодишния живот в Пустинята, а князът щеше да получи един обновен и добре управляван имот, предан васал и удовлетворението, че се е отплатил достойно на безимотното момче за дългогодишната му служба.

Понякога да бъдеш княз не е чак толкова лошо, помисли си Роан с усмивка...

* * *

След заминаването на княза започна усилена подготовка за отпътуването на Шонед към южните провинции. Заедно с Оствел щяха да отидат първо в Радзин, където смятаха да останат няколко дни, преди да продължат към именията в долината на Фаолаин. По предложение на княза, господарят Дави – братът на Шонед – щеше да премине реката и да посети лично Шонед – не само като сестра, но и като княгиня. Княз Ястри, който беше близък роднина на атри от Речен бяг, наскоро бе наследил баща си на трона в Халдор и Роан имаше някои идеи за разширяване на малкото пристанище в устието на реката. Смяташе, че съвместните усилия на двамата владетели в тази насока биха били от полза и за двете княжества. След това Шонед щеше да продължи на север към земите покрай границите със Сир и Ливадна земя – най-плодородните райони в страната, и да изчака Роан, за да тръгнат заедно към Ваес.

Очакваше с нетърпение заминаването. Много ѝ се искаше и Роан да е с нея, но смяташе, че е добре да се види лично с васалите и да затвърди пред тях положението си на тяхна княгиня. Стоя до късно през нощта, за да прегледа отново границите на имотите и дейността на всеки васал, да избере подходящи подаръци за жените и децата им, и да обсъди някои въпроси с Оствел. Но в полунощ преди деня на заминаването Шонед усети в кръвта си призива на лунната светлина и излезе да се поразходи в градината.

Спря до фонтана на княгиня Милар и се загледа в играта на водата, превърната във феерия от сребриста светлина. Беше, тихо – не подухваше и най-слабият ветреца, и водните капки падаха в свършен кръг върху синьо-белите плочки, донесени някога чак от далечния Кирст. Шонед приседна на ръба на фонтана и потопа длани във водата. Пръстените ѝ заблестяха с неземна светлина. Какво бе донесла на Цитаделата тя,

слънцебегачката, питаше се Шонед. Милар бе превърнала непретенциозния замък, в истинско чудо на удобството и красотата; навсякъде се усещаше докосването на грижливата ѝ ръка. А какво щеше да остави след себе си Шонед?

Тя знаеше, че е високо ценена и в семейните, и в държавните дела. През шестте години, откакто бе станала княгиня и съпруга, се бе сблъсквала с множество деликатни въпроси и нито един от тях не я бе намерил неподготвена. Оставаше нерешен единствено въпросът за раждането на наследник. Всяка съпруга трябваше да роди деца на своя мъж, какво оставаше за една княгиня...

Тобин беше родила синове и ако Шонед не можеше да има свои деца, един от тях щеше да продължи рода на Зеава. Спомни си с горчивина за Ианте, която също имаше момчета – при това три, макар че баща ѝ така и не успя да остави след себе си наследник. Като че ли в това отношение между нея и Рьолстра имаше нещо общо. Но между Роан и Рьолстра никога не би могло да има нещо общо, защото младият княз не искаше синове от утробата на други жени. Тя поклати глава. Пред да тръгне от Кулата на Богинята, трябваше да се посъветва Дървото на майката. Като момиче дори не бе подозирала, че достойнствата на една княгиня могат да се определят не само според способността ѝ да ражда наследници на трона.

Но знаеше и това, че въпреки всичко, което Роан безкрайно ценеше у нея, тя няма да бъде майка на децата му. Шонед раздвижи пръсти във водата и спря поглед на всеки пръстен поотделно – един за призоваване на Огъня, друг – за сплитане на нишки от лунна светлина, трети – символ на овладените до съвършенство способности на слънцебегачка... Би разменила пръстените си за син – всичките, с изключение на този, с големия смарагд върху лявата си ръка. Камъкът беше символ на надежда и обновление, на скъпоценните дарове на пролетта и обещание за плодovitост... По устните ѝ плъзна едва доловима печална усмивка. Дори самият смарагд сякаш съдържаше в себе си ирония.

Изведнъж зеленикавото му сияние припламна в ярка светлина, която тутакси я завладя с омаята на своето вълшебство. Струите на фонтана заблестяха в огнени пламъци и искрящите им капки започнаха да падат в съвършен кръг около връхчетата на пръстите ѝ. И в сиянието на светлината, която преливаше от златно в сребристо и смарагдово зелено Шонед видя себе си – с дете на ръце...

Тя притискаше до голата си гърд новороден син. Златистите коси на баща му просветваха като слънчев ореол около малкото лице. В

сините му очи играеха зеленикавите сенки на Огъня, докато детето протягаше юмруче към разплетените коси на майка си. Шонед се видя да притиска още по-нежно бебето до себе си, после го сложи върху гърдта си да суче. Дъхът ѝ спря от изумление... Дете, син! Изведнъж видя как повдига очи и се стъписва при вида на нечий гневен зелен поглед. По челото и голото ѝ рамо пропълзяха ивици наранена плът, изгорена от собствения ѝ Огън...

Видението се стопи и във фонтана отново просветваха само струи вода. Внезапно отнякъде повея вятър и пръсна в лицето ѝ студени капки. Шонед потръпна, извади ръцете си от водата и ги избърса разсеяно в полите си. Затвори очи и се пита да върне видението пред мисления взор на спомена – син, притиснат ревниво към гърдите ѝ, Огъня на фаради, белязал лицето и тялото ѝ... Разтърси я внезапен силен трепет, но дори не искаше да разбере дали беше от страх или от щастие.

Глава 21

Пет дни по-късно Роан яздеше по стръмнината към Небесната купа и се подсмиваше мислено при спомена за думите, които господарят Хадаан му бе подхвърлил на сбогуване. „И гледай момчето да не си изгуби ума или някой крайник, защото тази съборетина ще му изпие кръвчицата до капка“, беше казал той с престорена сериозност. Никой от двамата не спомена повече този въпрос, но добродушното изръмжаване на стареца, когато тупна Роан по рамото, беше достатъчно показателно за одобрението, което младежът си беше спечелил – Хадаан явно бе доволен от избора на княза за бъдещия атри на Ремагев. След тази своеобразна проява на възторг Роан цял ден усещаше рамото си изтръпнало, но болката си струваше получения в крайна сметка резултат.

Конниците най-после се изкачиха до кратера на отдавна угасналия вулкан и Роан дръпна юздите, за да се наслади на гледката, която предоставяше пред погледа синята шир на огромното езеро. Старият замък бе кацнал на брега като наежен сив дракон със свити под необичаен ъгъл криле и нокти, вкопани дълбоко в каменистата почва. Покрай езерото извиваше път, широк три конски плещи, а над него криволичеше тясна пътека, която се губеше отвъд скалистото било на планината. По нея се стигаше до драконовите пещери.

– Каква красота! – обади се Тилал иззад рамото на княза. – И колко много вода!

– Пустинята май е започнала да ти омръзва. Представи си, че сега дойдат дракони на водопой.

– Наистина ли смяташ така, господарю? Никога не съм виждал дракон отблизо, само съм ги гледал, докато прелитат небето над Речен бяг. Дали са толкова огромни, колкото казват?

– Дори още по-огромни. – Внезапно погледът на Роан бе привлечен от малка група конници, които излизаха от крепостта. Присви очи и приближава срещу ярката светлина на ранния следобед. Веднага разпозна господаря Фарид по широките бели дрехи и гъстата брада, но другите четирима му бяха непознати. Докосна хълбоците на Паша с пети и препусна напред.

– Княже мой! – извика отдалече Фарид. – Ако си дошъл заради драконите, трябва да знаеш, че са хей там, сред високите скали. Току-що ми съобщиха!

– Да вървим нататък, тогава! – Роан махна на Валвис да се приближи и каза: – Заведи хората в крепостта и се погрижи за конете. Дали пък да не дойдеш и ти, Тилал?

– Може ли, господарю? – момчето затанцува от радост върху седлото и конят му изпръхтя раздражено. – Няма да преча, обещавам! – детето погледна крадешком към Валвис, който се усмихна и протегна ръка към знамето на княза.

Роан и Фарид поеха редом нагоре по стръмнината и по пътя си разменяха новините за последните дела в княжеството. След малко Фарид, извика един от конниците, които язدهа отпред, за да го представи на княза – и Роан забрави за всякакви обноси, само се втренчи с изненада във Фейлин от Небесната купа. Доскоро си представяше отговорника за драконите като мъж, когато изведнъж видя пред себе си хубаво младо момиче.

Тя се усмихна разбиращо на смаяното му изражение и усмивката озари потъмнялото ѝ от слънце лице с топъл блясък.

– За мен е чест да се запозная най-после с тебе, господарю – каза тя. – Чест е и да тичам след драконите заедно с моя княз.

– Поласкан съм – сепна се най-после князът и си спомни за етикета. – Извинявай, че се втренчих така в теб, но се изненадах, че си толкова млада, а знаеш много неща и вършиш чудесно работата си.

– Миналата есен навърших деветнайсет – отвърна бодро тя. – Признавам, че съм доста млада, но затова пък имам остър поглед и не само мога да броя, но и да знам защо го правя.

– Да, вече установих това – усмихна се Роан, облекчен от

непринуденото ѝ държание. – Отдавна ли наблюдаваш драконите?

– От дете. Тогава живеех покрай кунакската граница и драконите бяха толкова близо, че усещаме повее на крилата им и събирахме зъбите им, за да си правим ножове. – Тя извади от пояса си един нож, хвана го откъм острието и го подаде на Роан.

Беше подходящ повече за пробождане, отколкото за рязане, и върхът му беше толкова остър, че би могъл да проникне през коремната кухина на човек и да стигне чак до гръбнака.

– Наложил ли се да поспориш с дракона, от когото взе зъба? – попита Роан, докато ѝ връщаше ножа.

Фейлин се засмя и пхна ножа в канията.

– Не бих посямля, твоя светлост. Не смеех дори да припаря до гнездата им, ходех там едва когато отлитаха на юг да зимуват. Да се приближа до такива зъби, някои от които бяха поне два пъти по-дълги от този тук... Не, не съм чак толкова храбра.

Стигнаха до тясната пътечка над кратера и се наложи да яздат един по един. Роан усети, че е разочарован от принудителното прекъсване на разговора с момичето, което броеше драконите по негова заръка и вероятно знаеше за тях не по-малко от него самия. Утеши се с мисълта, че щом се върнат в замъка, ще проведе с Фейлин дълъг и много приятен разговор.

Изкачването вървеше бавно и докато насочваше Паща след петнистия кон на Фарид, Роан си представи колко трудно е и слизането надолу с кон, който носи не само ездача си, но и тежък товар от драконово злато. Построяването на по-сигурен път би предизвикало нежелано внимание към Небесна купа и външни хора биха си задали основателно въпроса за какво е нужен този път. Най-после стигнаха подножието на скалите, откъдето поеа надолу по хлъзгава пътека към дъното на стръмна клисура, обградена с красиви, причудливо изваяни скали. Замъци от ронлива пръст издигаха към небето изящните си кули, чудовищни същества протягаха към тях хищни пипала, огромни скали се крепяха едва-едва на шипове, тънки като острие на меч, и заплашваха всеки миг да се стоварят върху пътниците. Скалите пъстрееха в многобройните отблясъци на гранит, оникс и кехлибар, и често надвисваха над пътеката под невероятен и твърде опасен ъгъл. Наричаха това място Двора на Буреносния бог, и живото въображение на Роан си представяше как сред сенките се мяркат множество странни чудовища с невероятна форма. Беше виждал каньона по най-различно време и бе долавял разликите в своенравните му настроения – ослепително ярък сутрин, загадъчно-

тайнствен привечер и смразяващ от ужас на лунна светлина, когато сенките сякаш оживяваха, ставаха двойни и тройни, в зависимост от разположението на луните в небето...

Пътеката през Двора криволичеше по протежение на цели пет мери и пътиниците пазеха благоговейно мълчание. По едно време Фарид ги поведе в посока противоположна на пещерите и обясни през рамо на Роан, че близката долина е любимото място на драконите за любовните им танци. Отвъд долината се издигаше друг скален масив, където горчивосладът вече бе узрял и ставаше за ядене. Роан познаваше добре пътеката. Тъкмо над нея двамата с Фарид бяха прикрепили дранат към стъблата на горчивослада.

Той се озърна да види Тилал, който поглъщаше всичко наоколо с разширени от почуда и възхищение очи. Жалко, че не беше първороден син и нямаше да наследи Речен бяг. Наученото в Пустинята щеше да му бъде от огромна полза един ден и от момчето би станал чудесен атри. Може би, докато порасне като Валвис и бъде посветен в рицарско звание, Роан щеше да му намери подходящо място, където да приложи натрупаните знания и умения.

След стръмното изкачване по другия склон на кратера спряха на билото и се вгледаха в песъчливата долина под краката си. Женските се приличаха на слънце, лениви и отпуснати от жегата. Разкошните им тела преливаха от светло-бронзови до наситено червени и от сребристи до тъмносиви тонове. От време на време някоя разперваше криле, за да поеме колкото може повече от топлината на ранния следобед, или обръщаше застрашително могъщата си глава и оголваше зъби към някоя съседка, която се опитваше да се приближи прекалено много. Бяха огромни, страшни и внушителни в ужасяващата си неземна красота – но толкова малко на брой! Роан ги преброи набързо и установи, че на пясъка долу лежаха само деветнайсет от трийсет и двете, за които му бе докладвала Фейлин. Той и даде знак да се приближи и попита:

– Къде са останалите?

Момичето повдигна рамене и тръсна хлабаво сплетените коси над едното си рамо.

– Не зная, господарю. Може би са отлетели някъде да си търсят пещери. Дори не искат да се приближат до онези, които се намират недалече от замъка. Преди дващестина дни господарят Фарид заповяда да ги разчистим, като се надяваше, че тази година драконите ще се върнат, но според мен те са усетили в тях човешко присъствие и затова ги отбягват. Те са много по-интелигентни, отколкото хората предполагат.

Фарид се приближи заедно с коня, който държеше за юздите, и се намеси в разговора.

– Тревожа се за самците. Може да са отлетели заедно с останалите женски, но къде?

– Северен Вер е прекалено студен за тях – размишляваше на глас Фейлин. – Там твърде дълго трябва да мътят яйцата си. На юг е достатъчно топло, но само в Двуглавата скала има няколко пещери, останалите се срутиха отдавна. – Роан я погледна въпросително и момичето обясни: – Миналата година обиколих всички пещери, господарю. Единствените, които с подходящи за тях, се намират тук, както и в една местност недалече от замъка Феруче. Те са топли, просторни и здрави, а наблизорасте горчивослад, който действа възбуждащо на самците – тя се усмихна широко. – Нали знаеш, че това растение има и подобно въздействие върху тях.

Роан се задави от смях.

– Нима? Може би трябва да набера малко и да го изпратя като подарък на Рьолстра.

Фарид се опита да запази почтително изражение на лицето си, но в погледа му проблесна злорадо лукавство.

– Говори се, че производството на дъщери рязко е спаднало поради незадоволителния растеж на някои фактори.

Тилал, който не откъсваше поглед от драконите, изведнъж се обади тихичко:

– Господарю! Мисля, че ни забелязаха!

Роан погледна отново към долината, където няколко женски бяха вдигнали глави и се взираха към хребета.

– Да тръгваме тогава. Никак не ми се ще да развалим следобедната дрямка на тези дами долу. Но ми се иска да погледна и самците. Как мислиш, Фарид, дали пък не са някъде из скалите? Все още има време до мръкване.

След като се скриха от погледа на разтревожените женски, можеха да ускорят крачка без да се тревожат, че ще привлекат отново нежеланото им внимание. Сега пътят беше по-лек. Тръгнаха по отдавна пресъхналото русло на река, което се спускаше надолу към дъното на клисурата, после се заизкачваха по отстрешния склон. Усетиха присъствието на драконите дълго преди да са стигнали до билото, откъдето се разкриваше гледка към осеян с едри камъни валог. Сред скалите в далечината се виждаха три огромни дракона, насочили вниманието си към изтръгването на горчивослада и поглъщането му заедно с корените. От време на

време някой от тях надаваше оглушителен рев като предупреждение към останалите и ехото се удряше гръмко в назъбените скали.

От изумление брадичката на Тилал бе увиснала почти до гърдите.

– Господарю, наистина ли си убил такъв дракон? – прошепна детето.

– Да – каза рязко Роан и се помъчи да прогони спомена от мислите си. – Да отидем малко по-близо, Фарид. – Погледна бегло към Фейлин и в погледа му проблесна развеселеност. – Ще извиним нежеланието ти да дойдеш с нас.

– Благодаря, господарю – каза бързо тя, без да откъсва широко отворените си очи от трите огромни туловища на самците.

Билото бе осеяно с буренак и изсъхнали храсти, само тук-там бяха останали зелени клонки, сред които пъстрееха накацали птици. Сенките започваха да се удължават, слънцето бавно потъваше към хоризонта, но Роан бе загубил представа за времето. Искаше да види самците отблизо и да се увери, че са силни, здрави и горди същества, а не умиращи в пясъка чудовища.

– Господарю, виж там! – задъха се от вълнение Тилал и посочи към небето.

Размахали величествено мощните си криле, към тях летяха още дузина дракони – останалите женски, които бяха поели на север. Като че ли не забелязваха самците, които надаваха неистови писъци в стремежа си да привлекат вниманието им. Надменни и недостъпни, могъщите им тела преливаха в медно-златисто, черно и зеленикаво-кафяво, понесени гордо над смълчаните ридове. Изведнъж Роан се разсмя на глас от радостта, която го обземаше при вида на свободата им. По силата на внезапен порив пришпори коня и се понесе в галоп, дори не чу уплашения вик на Фарид, който се опита да го спре. Пришпори Паша още по-бързо и конят се стрелна по каменистата земя напред към подножието на скалите, златистата наметка на княза се развя след него като крила... Сякаш и Роан бе дракон, унесен в полета на безгранична свобода.

В продължение на половин мяра пътят слизаше надолу после рязко се изкачваше към скалите. Роан виждаше драконите много по-ясно и знаеше, че ще го надбягат с лекота, ще се стрелнат към планините на Феруче и скоро ще се изгубят от погледа му. А там проклетата Ианте щеше да изпрати поредния си любовник на лов за дракони и някой от самците щеше да загине, заради прищявката на една своенравна жена. Вятърът плющеше насреща, гривата на Паша го шибаше по лицето и полуголата гръд. Конят прелетя над огромен камък и в един миг Роан

долови съвсем осезаемо силата на мускулите и крилата, които го носеха нагоре към небето при драконите...

Жестока болка го опари в дясното рамо и в първия миг той си помисли, че го е улучил камък, откъснал се изпод конските копита. Но в раната като че ли имаше нещо, което продължаваше да раздира плътта му. Дясната му ръка започваше да се вцепенява и едва успя да придърпа юздите, затова Роан посегна с другата си ръка към раната. Пръстите му напипаха дръжка на нож.

Отпред тъмнееше сух гъсталак и от него изскочиха шестима мъже – нямаха коне, някои носеха мечове, други – лъкове и стрели. Паша се подхлъзна върху ронливия камък и изцвили предизвикателно, верен на тренирания си усет и възбуден от мириxa на кръв от рамото на стопанина си, изправи се на задните си крака, готов за смъртоносен удар с копита. Роан едва успя да се задържи върху седлото, стиснал в едната си ръка меча, а в другата – кинжала, измъкнат светкавично от конحوвете на ботуша. Мъжете се устремиха към него, един от тях успя да хване юздите на коня, който замахна свирепо с глава, захвапа го за ръката и между зъбите му остана част от плътта и ръкава на нападателя. Но ударът извади жребеца от равновесие и въпреки ожесточената съпротива на Роан, който нанасяше удари наляво и надясно без да гледа, Паша залитна и князът се строполи на земята.

Пред погледа му изригна многоцветна дъга и миг след това се стопи в непрогледен мрак, когато нечия ръка дръпна силно ножа в рамото му надолу, раздирайки плътта. Друга ръка изтръгна меча от стиснатата му длан. Роан се опита да се претърколи на другата страна, но ръката с ножа го притисна и превъртя още веднъж в нараненото рамо. Инстинктивно заби лакът в нечий корем и отслабналият за миг натиск му даде възможност да издърпа ножа от ръката си. От страшната болка светът се завъртя вихрено пред очите му.

Дочу гласа на Фарид, който го викаше, ужасените писъци на Тилал... Извъртя се и им кресна да го оставят на мира. Вече не виждаше нищо, не усещаше нищо, освен изгарящия огън в дясното рамо и още едно пробождане в бедрото. Той сграбчи крака си и болката от проникналата в плътта стрела сякаш му върна предишната острота на сетивата. С подсъзнанието си успя да долови нечие движение и замахна със същия нож, който бе изтръгнал от собственото си рамо. Точно тогава очите му го подведоха – погледна надолу в очакване да види върху стрелата цветовете на Мерида, и този миг се оказа фатален. Нападателят се възползваха от мигновеното отвличане на вниманието и нанесоха

последния страшен удар, който го повали окончателно. Роан се строполи в прахоляка и последното, което потъна в паметта му заедно с изчезващото съзнание, беше видението за цветове – не зеленото и кафявото на Мерида, а виолетово със златни кантове – цветовете на Рьолстра. И на Ианте...

* * *

Фейлин съзерцаваше бавния ход на сенките, които поглъщаха поляка долината в неумолимия си прилив от индигово синьо, тъмнокафяво и странни зеленикави нюанси на черното. Драконите-самци върху скалите отсреща сякаш се бяха слели с каменната гръд на планината. Тя тръсна глава, ядосана не само на собствения си глупав страх, но и на самата себе си. Лесно ѝ беше да се кори отдалече, на безопасно разстояние от чудовищата. Княз Роан, господарят Фарид и малкият оръженосец отдавна трябваше да са се върнали от безразсъдния си устрем към драконите и тя изрази безпокойството си пред мъжа, който седеше до нея.

Дарфир повдигна рамене и погледна притеснено към клисурата и изгубените в здрача туловища на зверовете.

– Негово високородие знае как да стигне до замъка.

Думите прозвучаха нормално и успокояващо, но дланите му сами стиснаха юздите, а погледът му претърсваше трескаво пътеката и скалите наоколо. Фейлин прехапа устни.

– Трябва да ги изчакаме – каза тя и се взря напрегнато в мрака.

След малко от устните на Дарфир се отрони сподавено проклятие и той посочи с пръст към скалите. Върху фона на притъмнялото небе се очерта огромна крилата сянка, която се откъсна от земята и бавно полетя нагоре. Драконът, нададе войнствен призив за нападение – Фейлин умееше да разпознава звуците им от детинство, и кръвта във вените ѝ се омръзна от ужас.

– Богиньо милостива... – прошепна Дарфир. – Дали не е, тръгнал към нас?

– Не – обади се друг от мъжете до тях. – Гледай!

Драконът изви над клисурата и се стопи в здрача, а миг по-късно се разнесе предсмъртно цвилене на кон, което отекна в скалите и внезапно секна. След малко към небето се издигна sameц със зловещо разперени нокти, от които висеше огромно парче окървавена плът. Отдалече личеше, че това е част от екипировката и тялото на коня, който до скоро бе носил върху гърба си малкия оръженосец.

– Не! – дъхът на Фейлин секна от ужас и дори тя не разбра как е

забила пети в хълбоците на коня. Другите препуснаха след нея и неравномерният тропот на конски копита се сля с ужасения ритъм на собственото ѝ сърце.

Внезапно тя дръпна юздите и конят се закова на място, отпред минаваше петнистият скопец на господаря Фарид, очевидно на път към замяка. Дарфир продължи и успя да хване юздите на скопеца. Огледа набързо животното и откри дълбоките дракотини върху хълбоците и кръвта върху поводите а мястото, където ги бяха държали ръцете на Фарид.

– Конят ще се прибере сам, за разлика от онези, които са станали жертва на драконите – промълви мрачно Дарфир. – Но жребецът на княза...? Къде ли би могъл да бъде сега?

– За момента нищо не доказва, че са паднали от конете си – каза тихо Фейлин.

Лойс, най-възрастният от мъжете, избоботи неясно през гъстата си брада:

– Нещо ги е накарало да слязат от конете си – може би стомана.

– Или стъкло – допълни Фейлин. – Едва ли са решили да ни изчакат някъде наблизко. Можеш ли да откриеш някакви следи, Лойс?

Старецът кимна и слезе от коня, за да огледа по-внимателно земята.

– Доведи коня на Фарид. Може да ни потрябва.

Фейлин погледна към Дарфир.

– Какво може да се е случило според теб? Не разбирам как меридците са успели да дойдат без да разберем.

– Не биха посмели – но в думите му прозвуча несигурност.

Лойс, който се беше отдалечил, скоро се изправи и извика, че е успял да открие някакви следи. След половин мяра стигнаха до мястото, където конят на оръженосеца бе свърнал внезапно към клисурата и по отпечатъците личеше, че се е впуснал надолу в панически галоп. Продължиха да яздат мълчаливо в съгъстяващия се здрач и всяка сянка таеше в себе си скрита заплаха. Изведнъж Фейлин спря пред сух гъсталак, до който тъмнееха неясни очертания на човешко тяло. Момичето извика и скочи от седлото.

Фарид лежеше на земята сред тъмна локва от съсирен кръв. Отстрани на тялото му зееше огромна рана, дясната му ръка все още стискаше потъмнелия от кървави петна меч. Смъртта не бе смекчила гнева върху лицето му и докато момичето се навеждаше към него, очакваше той всеки миг да скочи и да се хвърли срещу нападателите. Тя погали леко изстиващата плът, затвори невиждащите очи и сведе съкрушено глава.

– Виж! – извика Лойс и тя вдигна към него замъглените си от сълзи очи. Старецът беше на няколко конски дължини разстояние от нея и сочеше нещо на земята. – Навсякъде има кръв. Негово високородие и нашият господар са дали достоен отпор на враговете, има следи от влачене на тела – виждаш ли следите от ботуши в праха? В края на схватката най-малко трима от тях не са могли да се изправят на крака.

– А може би сред падналите е бил и княз Роан – промълви момичето и потръпна.

– Той носеше ли шпори? Тези трима са имали шпори на ботушите си.

– Не знам, не си спомням.

– Князът е обучен в ездаческото изкуство от баща си, а конят е бил трениран от господаря Чейнал. Това означава, че до хълбоците му никога не са се докосвали шпори. Князът никога не използваше шпори.

Тя избърса очи и каза:

– Дарфир, сложи господаря върху коня му. Ще го върнем у дома.

– Трябва да видим докъде водят следите – заяви мрачно Лойс.

– Вече нищо не се вижда – възрази Дарфир.

Лойс изруга високо, плю гневно в праха и се отдалечи. Фейлин изтича след него.

– Дори и да ги намерим, какво можем да направим? Ние сме само четирима, а дори не знаем колко са те. Може да са убили вече княза, не се знае какво са направили и с момчето...

– То е достатъчно дребно и някой може да го е взел на ръце. Смятах те за по-наблюдателна.

– А аз те смятах за златар, не за войн.

Лойс изпръхтя презрително.

– Златар съм едва след като успея да пренеса нечие богатство през планините. Моят занаят не е толкова безопасен, колкото ти се струва.

Все още не бе притъмняло съвсем и те поеа към близкия скален масив. Лойс поклати глава обезсърчен.

– Ако се съди по следите в храстите, тук са били вързани шест коня. После са тръгнали по по-трудния път. Дори и аз не бих могъл да открия следите им.

– Лойс, виж това! – Фейлин му подаде малък блестящ предмет, който бе намерила наблизо. – Монета... Не, медальон.

Той пое медальона и прокара пръсти по повърхността му.

– Изсечен е още по времето, когато меридците бяха прогонени от Цитаделата. По онова време имаха един прочут златар – познава се по

работата. – Той отново се изплю с отвращение. – Проклети меридци! – Когато отидоха при другите, Лойс попита: – Виждала ли си княгинята?

– Не – всеки път, когато са идвали тук, аз съм била из планините да наблюдавам драконите.

– Казват, че не само косата ѝ била огнена, можела да извика Огъня в пръстите си, когато поиска. Когато научи за станалото, никак не искам да съм на мястото на меридците – какъв Огън само ще се изсипе върху тях! Тя ще поведе цяла армия, за да освободи княза.

– Те ще го убият при най-малкия ѝ опит да им направи нещо.

Погледът на Лойс проблесна зловещо в мрака.

– Не познаваш княгинята...

* * *

Беляев потърка ритуалния белег върху брадичката си и се взря в плахите проблясъци на луните, които надничях между назъбените планински върхове. След няколко нощи предстоеше пълнолуние и светлината им даваше възможност да се приберат у дома. В тъмното бяха неизменно изложени на опасността да се подхлъзнат на някоя скала или да пропусна някой важен ориентир по пътя. Оказа се, че не бяха разчел добре времето си, и онази кучка, принцесата, щеше да се ядоса. Е, това си беше нейна грижа, мислеше си Беляев, и изруга коня си, когато предните му копита се подхлъзнаха върху ронливия камънак. Откъде можеше да знае, че онзи глупак князът ще хукне подир драконите веднага след пристигането си? Нима можеше да очаква, че Роан ще препусне сам из хълмовете и ще стресне така залегналите в засада меридци?

Бяха пристигнали едва предния ден и ако зависеше от Беляев, едва ли би избрал оскъдния гъсталак за прикритие. Но въпреки че не бе успял да изучи добре местността и да вземе съответните мерки, в крайна сметка се оказа, че нещата не се бяха развили толкова зле. Той дръпна юздите и облекчи донякъде гнева си, като се изплю върху русите коси на Роан. Китките и глезените му бяха омотани с въже, което минаваше под корема на коня, върху който князът бе праметнат направо като чувал със зърно. До него беше вързан един от убитите меридци, обвит в дебело платнище, за да не остави дияра подир себе си от кръвта, която се стичаше от почти отсечената му ръка. Княжеският меч, нанесъл този удар, а и много други, както и ножовете на Роан, сега бяха притежание на Беляев, заедно със златистата туника без ръкави. Той потри дрехата в лицето си и с удоволствие усети докосването на гладката коприна и грапавината на сребърните бродерии. Жалко, че дрехата беше така

разкъсана от нанесените удари и съсипана от кръвта на княза, но може би слугините на принцесата щяха да я поправят и почистят. Едва ли имаха някаква работа сега, когато най-последно бяха свършили онези дяволски покривки и завеси с драконските мотиви.

Конят пак се подхлъзна и Беляев се обърна назад да предупреди останалите; двама от тях бяха ранени, други двама убити и прехвърлени през седлата, а петият бе преметнал на коня пред себе си малкия оръженосец – със запушена уста и мотан с въжета като вързоп. Бяха прахосали ценно време за прибирането на ранените и мъртвите, а и пътуването вървеше бавно с трите коня без ездачи, които трябваше да бъдат водени с поводи от оцелелите, но беше немислимо да оставят след себе си следи. Трябваше да приберат както хората, така и онази проклета стрела, която търсеха толкова време в прахоляка, войниците служеха при Ианте и впоследствие щяха да бъдат разпознати по цветовете на дрехите им. Хората на княза трябваше да останат с впечатлението, че покушението над него е дело на меридци. С тази цел бяха подхвърлили и медальона на мястото на схватката. Беляев се усмихна злорадо при мисълта за подаря Чейнал, повел войските на Пустинята към равнинните отвъд Тиглат. Пътят им неизбежно минаваше покрай Феруче, а там принцесата щеше да задържи Роан, докато направи с него онова, което си беше наумила. Ако зависеше от Беляев, той би нарязал княза на любопитни форми и би го изпратил на онази вещица-слънцебегачка – жена му, но Ианте се бе противопоставила на подобни намерения. Според уверенията ѝ, собственият ѝ план щял да се увенчае с много по-благоприятни резултати и в погледа ѝ бяха просветнали смъртоносни огънчета, които бяха по-убедителни от всякакви думи.

Не че бе склонен да ѝ се довери, размишляваше Беляев, докато се опитваше да язди изправен назад, за да облекчи малко болката в гърба си. Преди да го съборят от седлото, господарят Фарид бе успял да му нанесе страхотен ритник, и миг по-късно Беляев го бе пронизал с огромно удоволствие. Меридецът бе получил и други рани и от ездата далеч не му стаяваше по-добре. До Феруче оставаха още трийсет мери – едва тогава щеше да се повери на грижите на слугините, а Роан щеше да бъде предаден лично на принцесата. Беляев изобщо не ѝ вярваше, но за момента не би спечелил нищо, ако навреди на плановете ѝ. През ума му преминаха множество варианти за осуетяване на намеренията ѝ спрямо Роан, но в крайна сметка бе принуден да ги отхвърли с леко повдигане на рамене. Меридецът не се интересуваше дали тя ще задържи княза като кутре до себе си, или щеше да го хвърли от скалите в пропастта.

Той се протегна сковано. Не можеше да си разтрие гърба, тъй като ръцете му бяха заети с юздите на двата коня, и се замисли как най-бързо да извести събратята си на север, че се налага да ускорят приготвените за бъдеща война. Според замисъла трябваше да нападнат внезапно Тиглат и с един бърз и смъртоносен удар да решат изхода на войната, но сега се налагаше да ускорят развоя на събитията. Ианте и Рьолстра го предупреждаваха да не избързва, но едва ли друг момент би се оказал по-подходящ за удар над Цитаделата. Върховният княз бе сключил тайно споразумение с младия княз Ястри от Сир и двамата смятаха да проведат съвместни военни действия покрай река Фаолаин, но на сирска територия. Планът на Рьолстра предвиждаше светкавичен удар, който да съкруши веднъж завинаги цялата жива сила на Пустинята, която можеше да бъде събрана за толкова кратко време. Затова и беше заповядал на меридците да не избързват с нападението си срещу Тиглат, тъй като това би принудило господаря Чейнал да раздели войските си на две и да заеме позиции едновременно на север и на юг. Но моментът за нападението над Тиглат беше назрял, страната само чакаше да бъде превзета. Е, Върховният княз страшно се заблуждава, ако смята, че меридците ще пропуснат такава възможност. Толкова по-зле за Рьолстра, ако войските на онзи конекрадец от Радзин се разцепеха на две и поемеха защитата не само на Тиглан, но и на границата покрай Фаолаин. Всъщност, мислеше си Беляев, Мерида правеше истинска услуга на Върховния княз, като поемаше под свое управление половината земи на Пустинята. А след като и Тиглат паднеше в техни ръце, Рьолстра щеше да бъде лишен от изкушението да се отметне от обещанието си, според което трябваше да върне северните провинции на Пустинята на законните им притежатели. Беляев изобщо не вярваше на Върховния княз.

Той погледна златистата глава на Роан, който се раздвижи и от устните му се отрони сподавено стенание. Изхлузи единия си крак от стремето и с добре премерено движение го ритна точно зад ухото. Не биваше да се поемат излишни рискове, за да не предизвика гнева на Ианте. Князът отново изпадна в безсъзнание. Лунната светлина проблясваше леко върху кръвта по рамото на ранения и Беляев се усмихна – независимо от някои несъответствия във времето, щеше да й предостави княза така, както беше обещал. До падането на зимата Мерида щеше отново да завладее Цитаделата.

Позволи си да се порадва на тази прекрасна перспектива, докато изминаха следващите няколко мери по криволичещите планински пътеки. Най-после откъм хоризонта на изток слънцето извести за скорошното си

появяване и Беляев ускори леко хода на коня. Проклинаше необходимостта да заобиколи гарнизона на княза под Феруче, защото трябваше да измине още десетина мери в повече, а пътят и без това му се виждаше безкраен. Но всичките му усилия щяха да се окажат безсмислени, ако някой от гарнизона забележеше как малката група конници се насочва към Феруче.

През целия ден слънцето приличаше безжалостно над изтощената земя, дори по залез все още беше жарко и немилостиво. Най-после Беляев поведе групата през тесния страничен проход. Стреснатите часовои си подвикваха предупредително един на друг и на всеки вик той отговаряше с недоволно ръмжене. Над скалите се показаха тънките шпилове на кулите, които го измъчваха с напразни надежди, че замъкът вече е близо. Наложиха се да измине още три мери преди да стигне до портите. Спря коня в двора и скочи от седлото, пронизван от болка във всеки мускул. Грабна мях с вода от първия притичал прислужник и след като утоли жаждата си, изпусна дълбока въздишка на облекчение. В същия миг се върнат сепнат – на стълбите спря Ианте и му извика властно да отиде при нея.

– Защо се връщаш толкова скоро?

– Трябва да си доволна, че можах да се върна изобщо – озъби се той. Богиньо, колко красива беше принцесата, помисли си той. Погледът му обходи великолепната ѝ фигура, едва прикрита от жълтеникав нощен халат. Косата ѝ все още не подредена, беше обула пантофките си на бос крак. Очевидно току-що ставаше от сън, събудена от шума на конниците, идващи с предназначения специално за нея подарък. Лицето постепенно се разведри, погледът ѝ проблесна и Беляев се досети, че най-после е видяла Роан.

– Не е ранен, нали? – попита тя с глас на разтревожена майка, макар че в тъмните ѝ очи нямаше и следа от нежност.

– Не е сериозно. Пробождане в рамото и удар в главата. Целият е твой, принцесо. Можеш да правиш с него каквото искаш.

– Точно така смятам да постъпя – каза тя и махна на прислужниците, които се суетяха подплашени наоколо. Свалиха княза от седлото, сложиха го на носилка и двама мъже го понесоха към входа на замъка. Едва сега Ианте забеляза момчето.

– Това пък какво е?

– Оръженосецът, мисля. Фарид загина в схватката. Знаем, че ти нямаш подобни скрупули, но аз не мога да убивам деца.

– И ти, значи, имаш някакви граници. Много интересно... Махнете

му парцала от устата, любопитна съм да чуя какво ще каже.

Тилал беше скован от дългата нощна езда и най-вече от това, че бе изминал целия път, праметнат през седлото. Сега кръвта се разля на топли вълни из тялото му, кипнала от получената най-последна възможност да даде изблик на гнева му. Едва бяха махнали парцала от устата му и той се изплю вбесен на земята, после още веднъж, но този път по посока на Ианте.

Тя отстъпи назад и се навъси.

– Само да си посмял още веднъж, изчадие такова! Как е името ти?

Той стисна упорито устни и я изгледа дръзко.

– Говори, докато все още имаш език!

Зелените му очи се отвориха широко, но детето продължи да мълчи.

– Не носиш цветовете на Роан – каза Ианте замислено. – Сребърното и синьото са негови, но черното и зеленото... – Тя тупна с пръст по безупречно гледаното си лице и се разсмя. – О, трябваше да се сетя по погледа! Ти си роднина на онази вещица слънцобегачката и си от Речен бяг! – после се обърна към Беляев. – Добре си направил, че не си го убил. По него ще изпратя съобщение до Шонед. Знаеш ли какво ще й кажа, момче? – тя се усмихна подкупващо, но погледът ѝ излъчваше коварство. – Ще ѝ предадеш, че и цяла армия от слънцобегачи няма да ѝ върнат скъпоценния съпруг, дори начело да язди самата Андраде, която в крайна сметка ще коленичи пред нозете на баща ми – Върховния княз. Роан вече е само мой, и така трябваше да бъде още от самото начало. Е, ще се наложи да ти оставя езика, за да разкажеш на Шонед всичко, което видиш тук.

– Тя ще те убие! – избухна момчето.

– Фаради да убива? Никога! А и тя няма толкова кураж, всички фаради са мекушави. Виж, аз съвсем не съм такава, и твоят княз скоро ще разбере това. Беляев, погрижи се да изкъпят и нахранят това изчадие. Искам да е в добра форма за обратния път към Цитаделата.

– Какво ще правиш с моя господар? – извика момчето.

– Все неща, които ще са ти интересни едва като пораснеш – изсмя се тя. – Но ще ти позволя да гледаш, за да понаучиш и ти нещо, а и за да разкажеш на зеленооката вещица точно как съм се погрижила за нейния любим.

Тя се извърна рязко и пое нагоре по стълбите, докато нареждаше на слугините да се погрижат за раните на княза. Едва сега Беляев се досети какво точно искаше тя от Роан, спомни си за чудовищните покривки и

драперии и разбра кого бе имала предвид Ианте при поръчването на тъканите.

Глава 22

От всичките четиридесет и четири години на своя живот Клив бе прекарал четиринайсет в странстване из северните княжества, придружаван единствено от своите две своенравни планински понита. Харесваше му уединения живот на пътуващ фаради, и странеше от по-големите селища така, както се опитваше да избягва пътуването по вода. Всяка пролет той прекарваше известно време в Тиглат, където се радваше на гостоприемството на една вдовица и нейния хан, както и на усещането, че е далеч от всякакви крепостни стени и шумни градове.

Както обикновено, и тази година Клив се представи в неголемия дворец от златистожълт камък на Елтанин, откъдето – уви! – радостта си беше отишла завинаги след смъртта на Анталия – прекрасната млада господарка на имението. Клив очакваше, че господарят ще го помоли да се свърже с Шонед и да ѝ предаде съкровения му послания, които само клетвата на един фаради можеше да запази в тайна. Обикновено те биваха прекалено лични, за да се поверят на пергаментата и куриерите. Този път, обаче, силно състареният Елтанин, който изглеждаше почти на годините на слънцебегача, имаше да предаде на княгинята само две послания – за надвисналата заплаха от нападение на Мерида и че отдавна не бяха получавали известия от княз Роан.

Така Клив видя само един залез в Тиглат и още на другата сутрин потегли за Пустинята. Чрез сплетените от слънчеви лъчи нишки княгинята му предаде да тръгне към Небесната купа, за да разбере къде е съпругът ѝ и да съобщи на господаря Фарид за заплахата от нападението на Мерида. По време на връзката цветовете ѝ бяха строго овладени и ясни, както подобава на фаради от нейния ранг, но Клив някак подсъзнателно долови в тях невероятен ужас, който придаде още по-голям дълбочина и убедителност на нейното послание.

Елтанин предложи на слънцебегача прекрасен кон, поне два пъти по-едър от вярното пони на Клив, и по величествената стойка и плавната походка можеше да се отгатне, че скопецът е от прочутите избрани породи на господаря Чейнал. Клив никога не бе яздил толкова бърз и чистокръвен кон и мълчаливо отпрати молба за прошка към своето вярно старо конче.

Ала вихреният бяг на коня се оказа недостатъчен да предотврати опасността, която се изпречи на пътя му още първи ден. Изневиделица, сякаш от самия слънчев диск насреща му изскочиха четирима конници. Клив стисна несъзнателно юздите, сякаш да попие увереност от успокояващото усещане за допира на пръстените си до кожените ремъци. Пръстените бяха само пет, но напълно достатъчно, за да го защитят със своя Огън, както и с премерената употреба на известно вълшебство, ако обстоятелствата наложеха това. По време на скитанията си през годините нерядко бе срещал разбойници и крадци, но никога не му се бе случвало да го нападнат. Дори те гледаха на призванието му със смесица от уважение и страхопочитание. Никога не бе нарушавал забраната да се убива, но и не хранеше излишни скрупули по отношение на онези, които поради своята глупост биха се изложили на подобна опасност.

Той дръпна юздите и се подготви да ги посрещне, докато четиримата летяха вихрено към него. Когато наближиха достатъчно, за да може да различи лицата им, вдигна дясната си ръка и разпери пръсти, за да улови слънчевите лъчи в отблясъка на пръстените.

– Слава на Богинята! – разнесе се нечий младежки глас. – Фаради, имаме нужда от помощ!

Клив ги изчака, без да мръдне от мястото си. Млад момък, девойка на приблизително същата възраст, мъж – видимо по-стар от Клив, и зеленооко момче със следи от рани по лицето и свиреп гняв в блесналия поглед. Под плътния слой прахоляк успя да забележи мечовете, кинжалите и дори цветовете качеството на дрехите; не беше трудно да разпознае в ездачите рицар-войн, оттеглил се от активна дейност за целите на съзидателна дейност, оръженосец и момиче, чието положение а момента Клив не можа да определи. Слънцебегачът кимна с облекчение. Четиримата ездачи можеха да представляват опасност единствено за собствените си коне, които явно даваха признаци на страшна умора от продължителна и бърза езда.

– Как мога да ви помогна? – попита учтиво Клив.

– О, откъде да започна... – промълви горчиво момичето и отметна рязко кичур коса от лицето си.

– Може би с имената – предложи слънцебегачът. – Казвам се Клив, и мисля, че тъкмо мен сте търсили още когато излязохте от портите на Небесната купа.

– Точно така – отговори младежът. – Носим новини за княгиня Шонед, които не могат да бъдат поверени на куриери, а тя и без това вече не е в Цитаделата. – Той млъкна и присви сините си очи. – Как разбра,

че идваме от Небесната купа?

Клив прие с усмивка неизказаното на глас признание на умението му да прониква в мислите на другите, но избегна да отговори направо. В края на краищата дори и господарката Андраде винаги отклоняваше подобни въпроси. Погледна към слънцето, което бе стигнало планинските върхове на запад.

– По-добре ми кажете какво послание да предам от ваше име, преди да се е стъмнило съвсем. Може и да не успея да я открия преди изгрева на луните.

– Те го отвлякоха! – извика момчето. – Принцеса Ианте държи господаря ми затворен във Феруче!

Рицарят го стрелна с поглед – момчето млъкна и го остави той да разкаже за случилото се. Казваха се Валвис, Тилал, Фейлин и Лойс. Последните двама бяха от Небесната купа, другите – от свитата на княз Роан. Докато по-младите разказваха за случилото се развълнувано и несвързано, Лойс не каза нито дума – мълчалив и навъсен, през цялото време остана малко встрани от групата. Още докато ги слушаше, Клив отбеляза за себе си най-важните детайли на разказа и се подготви вътрешно за оплитането на слънчевите нишки, които трябваше да открият княгинята нейде из долината на Фаолаин. Стремителният му полет по косите лъчи на залеза бе второто му пътешествие за този ден. С облекчение прие мигновения отклик на посланието си, отразен в ясните и чисти цветове на княгинята.

„Да те благослови Богинята, господарке. Побързай да чуеш това, което имам да ти кажа, защото слънцето залязва, а аз имам само пет пръстена. Твоят княз поел на път към обиталищата на драконите, но паднал в засада и сега е задържан във Феруче. Оръженосецът му бил освободен здрав и читав и по пътя срещнал още трима приятели, които вървели през Пустинята на път за Тиглат. Те ме срещнаха и ми разказаха всичко. Войниците от гарнизона под Феруче са избити. Небесната купа не разполага с войски за нападение над замъка. Господарят Фарид е мъртъв. От Тиглат помощ не може да се очаква, защото според думите на оръженосеца меридците ще нападнат страната всеки момент. Разпреди се и аз ще предам заповедите ти на Валвис.“

РОАН! Ужасна болка разтърси светлината на залеза и в първия миг Клив се запита как е възможно другите да не усещат силата на посланието. Миг по-късно княгинята успя да се овладее, но цветовете на гнева ѝ

бяха толкова ужасяващи, че Клив потрепера и затвори очи.

„Да те благослови Богинята, слънцебегачо. Изпрати Валвис в Тиглат, за да съобщи за нападението на Мерида. От мое име той трябва да призове северните провинции на война за отпор срещу нашествието. Ти тръгни с него и се свързвай мен всеки ден по обяд, когато слънцето е най-силно. Аз ще бера войска от южните провинции и, в името на Богинята, ще срина Феруче до основи!“

В този миг слънцето се плъзна зад високите ридове, земята потъна в сенките на здрача и с усилие на волята Клив възвърна нормалните си усещания. Пое дълбоко дъх, за да успокои бесния ритъм на сърцето си, което сякаш всеки миг щеше да се пръсне. Ако се бе забавил още миг-два, мракът щеше да го погълне и да го зарее завинаги в сенките на отвъдното.

Когато най-после успя да си възвърне способността да говори, той предаде на останалите нарежданията на княгинята. Както и можеше да се очаква от един млад рицар, Валвис се разкъсваше между непреодолимия порив да се изправи веднага срещу враговете на княгинята и огромното желание да спаси своя господар от хищните нокти на Ианте.

– Господарят Елтанин може да застане начело на войската от северните провинции – каза той. – Аз трябва да изпълзя дълга си към моя господар.

Фейлин го изгледа свирепо и мигом го сряза:

– Откакто сме тръгнали от Небесната купа, непрекъснато спорим за това! Нямаш никаква вина, че князът бе отвлечен! Откъде можеше да знаеш за засадата? Твой дълг е да изпълниш заповедта на княгинята и да поведеш войските на Севера срещу Мерида!

Клив едва успя да скрие ненавременната си усмивка при вида на двамата, които стояха изправени един срещу друг и се стрелкаха с гневни погледи. Според него и момчето, и момичето нямаха повече от двадесет зими, и двамата изгаряха от честолюбива гордост и младежка нетърпеливост. Усети погледа на Лоис върху себе си и в изражението на зрелия мъж долови известна развеселеност от необузданата разгорещеност на младите.

– Тръгвай – обърна се той към Валвис. – Това е заповед на княгинята. Тилал ще се върне с нас в Небесната купа. Ще имаме нужда от него при изпращането на послания за събитията във Феруче.

Валвис изгледа мрачно оръженосеца, който се изпъна дръзко в

негодувание.

– Тихо – обърна се към него Валвис. – Добре, ще се върнеш с останалите. Но би трябвало и аз да бъда там.

– Богиньо всемилостива! – възкликна Фейлин. – Защо мъжете са толкова глупави? Княгиня Шонед ти заповяда да тръгнеш, тръгвай веднага! – После се обърна към Тилал: – В стаята ми има пергамент и пера, Лойс ще ти покаже къде са. Направи колкото се може по-точна скица на замъка и околността му, разкажи за всичко, което става във Феруче, опиши колко войници си видял – с една дума всичко, за което се сетиш. Предай почитанията ми на княгинята и нека Богиня бди над теб! – Тя изгледа предизвикателно Валвис. – Ще тръгваш ли, или ще губиш време в безсмислени разсъждения дълга, докато меридците са вече на границата?

Тя му спести необходимостта от отговор като пришпори коня си в галоп и се отправи към Тиглат. Едва тогава останалите разбраха, че има намерение да тръгне с Валвис и Клив към града. От устата на младия рицар се изтръгна невъздържано проклятие, а Тилал и Клив се вторачиха смаяно в смаляващата се фигура. Лойс се плесна възторжено по бедрото и гръмко се разсмя.

– Жените на Севера! При най-малкия намек за Мерида се хващат за меча! Тръгвай да я догониш, момче, иначе тя ще застане начело на войската!

* * *

Когато най-после се съвзе след посланието на Клив, Шонед се замисли върху възможността да оглави лично войските на южните провинции. Точно в този момент господарят Байзал излагаше пред нея молбата си за ново име от дялан камък с пътека за разходки по залез. Той се стъписа изумен, когато Шонед прекъсна думите си по средата на изречението и върху лицето ѝ се изписа унесеното изражение на фаради по време на разговор със светлината. Както всички останали, и ѝ бе видял същото изражение по лицето ѝ още преди шест години, когато Шонед се бе плъзнала по лунната светлина и бе осъществила връзка със съсипания слънцебегач на Рьолстра, и сега се развълнува силно от непосредствената си близост до фаради в действие, която освен това беше и негова княгиня.

Мънкането му заглъхна съвсем още при звука на първите думи. Байзал беше уравновесен човек и с него се общуваше много лесно, но сега се стъписа при вида на внезапно появилата се пред него буреносна

фурия, която му нареди да свика всички годни за военна служба мъже, да направи преглед на хората и оръжието и да изпрати куриери до всички останали чифлици и замъци. Беше толкова смаян, че в първия миг не можа да пророни нито дума, и докато успее да се съвземе, княгинята вече крачеше с широки стъпки към стените на имението. На Байзал не му оставаше нищо друго, освен да я догони.

– Но... господарке, трябва ни провизии, коне, хора! – каза той задъхан. – Не можем да се подготвим за един ден!

– Ще ти изплатя сумите за допълнителни провизии, освен тези, които си длъжен да държиш в неприкосновен запас по време на война. Знаеш, че няма да те подведа. Ливадите са пълни с коне. Приберете ги и утре сутринта ги оседлайте всички до един! А колкото до оръжието... Що за атри си ти, ако нямаш достатъчно снаряжение по всяко време?

– Мирен човек съм аз, ето какъв съм! – възкликна той и се разтрепери от обида. – Защо говориш за война, господарке? Какво се е случило?

– Рьолстра... – просъска тя. – Рьолстра и дъщеря му Ианте. Господарю Байзал, обръщам се най-официално към тебе с призив да изпълниш дълга си като мой васал, и да направиш всичко възможно за освобождението на своя княз от замъка на принцеса Ианте във Феруче. Разбра ли какво се очаква от теб?

Байзал се вцепени на място, но княгинята продължи, без да му обръща внимание. Шонед знаеше, че ако спре макар и за миг, за да му обяснява и разяснява нещата, неизбежно щеше да закрещи от ужас. Роан – заложник на Ианте, която несъмнено бе освободила оръженосеца с единичката цел да преразкаже на Шонед всичко, до най-малката подробност, от онова, което болното въображение на коварната принцеса щеше да сътвори. При вида на суматохата във вътрешния двор Шонед въздъхна с облекчение. Това й даваше възможност да насочи мислите си към по-неотложни проблеми и тя се зае първо със задачата да намери Оствел.

Вместо него откри брат си.

– Шонед! – извика той веднага, щом я видя. Подхвърли юздите на един коняр и в следващия миг тя се намери в прегръдките му с дъх на пот, конска плът и кожени дрехи на ездач. За миг бе напълно зашеметена, но тутакси успя да се съвземе от изненадата и едва сега разбра значението на претъпкания с конници двор, който се разкриваше пред погледа й през рамото на братската прегръдка.

– Дави! – тя се изтръгна от ръцете му и се взря смаяна в брат си.

Виждаше го за първи път от две години насам, когато бе довел Тилал в Цитаделата. – Какво правиш тук? С толкова войска в пълно въоръжение... Какво става, Дави?

Той сведе поглед към нея и тя изпита усещането, че я гледат изумрудените очи на майка им. Дави беше с дванайсет години по-голям от нея, но полепналият в бръчките по лицето му прах го състаряваше още толкова. Набраздени от времето бяха и страните му, а от двете страни на изтънелите му устни се очертаваха дълбоки бръчки.

– Доведох всички мъже, които успях да събера, но те ще пристигнат на групи, разбира се, в противен случай щях да събудя съмненията на Ястри. Очаквам да пристигнат още две групи от по дванайсет човека. Дойдох първи, защото поех по прекия път. Останалите ще дойдат съответно утре и в другиден.

– Какво говориш? За какви съмнения на Ястри става дума?

– Да влезем в залата и ще ти обясня всичко. Чувствам се напълно изтощен. От два дни, даже три, не съм слизал от седлото и не съм мигнал нито час.

Изпълнена с недоумение, тя тръгна подир него към солидната каменна сграда с дървена ламперия, където, беше залата на имението. Тя служеше на Байзал за трапезария, място съвещания и правораздаване, както и за спалня на прислуга нощем. В стената срещу входа се издигаха стълбище към е голямо помещение – личните покои на господаря и семейството му. Докато задаваше множество въпроси, на които не получи отговор, Шонед поведе Дави нагоре по стъпалата към стаята, която дъщерите на Байзал й бяха предоставили за времето на гостуването.

– Няма ли да ми кажеш най-после какво те води насам? – извика нетърпеливо тя и впи пръсти в ръката му. – Нали се разбрахме да ме чакаш след пет дни на южния мост!

– Речен бяг е доста далече и трябваше да тръгна по-рано – каза той, и отговорът му прозвуча малко несвързано с въпроса й.

– Зная! – тя усети, че е близо до истерията и побърза да тръшне вратата зад тях, опря длани в дървото и пое няколко дълбоки глътки въздух, за да се успокои. Когато се обърна, видя брат си да седи в едно кресло с чаша вино в ръка. Шонед притисна юмуци към устните си и след още една глътка въздух най-после успя да каже: – Хайде, кажи ми.

Дави отпи половината вино наведнъж.

– Дали не е под достойнството на една княгиня, ако налее още малко вино на госта си? Не би било зле и ти да пийнеш, Шонед.

– Ако не ми кажеш веднага защо си дошъл с половин армия, ще

излея виното на главата ти! – тя доля вино в чашата, после реши да последва съвета му и наля и за себе си.

– Де да беше половин армия... – въздъхна той и склучи пръсти около чашата, подпря лакти на коленете си и приведе рамене. – Рьолстра е заловил младия княз и го държи затворен на сигурно място.

Отначало тя остана с впечатлението, че брат ѝ говори за Роан, и се запита откъде ли може да е научил това. Миг по-късно разбра, че Дави говореше за Ястри – шестнайсетгодишния син на техния родственик княз Халдор, който бе починал по време на епидемията.

– Какво имаш предвид?

– Бях в двора на Високия Кират, когато дойде пратеникът на Рьолстра. Отначало никой не се стресна особено, но после... Ястри не е лошо момче, но още е много млад и безкрайно честолюбив. Двамата с Рьолстра провеждат учебни занимания на войските в долината на река Ката. Военни занимания – повтори тихо той и вдигна поглед към нея. – И аз трябваше да участвам, но вместо това дойдох тук, както виждаш. В края на краищата, Ястри ми е само далечен роднина, докато ти си моя сестра.

Шонед си направи неизбежния извод и силно пребледня.

– Богиньо всемилостива! – промълви тя и изведнъж пред мисления ѝ взор се очерта съвсем ясно картата на стената в кабинета на Роан. Мерида се готвеше за нападение на север, на юг бяха струпани войските на Рьолстра и Ястри... Нито един владетел не би могъл да пренебрегне с лека ръка подобна заплаха.

– Ти, разбира се, знаеш какво иска Върховния княз – продължи Дави. – И Ястри ще действа в негов интерес. Рьолстра си дава вид, че уж обучава момчето на военно изкуство. Нали всеки княз трябва да е посветен в него, а Халдор си отиде твърде рано и не успя да обучи сина си и това е удобен предлог за Рьолстра да струпа войски по границата с Пустинята. Шонед, той е само на един ден път от Фаолаин. Ако решиш, хората ми са на твое разположение. Изобщо не ме интересува, че нарушавам поетото към Ястри обещание. След съюзяването си с Рьолстра той наруши задълженията си не само към мен, но и към всички останали атрим в Сир.

– Но...

– Искаше да ти разкажа всичко, затова не ме прекъсвай. – Отпи още вино и се облегна назад. – На твое място веднага бих известил господаря Чейнал за положението и бих му наредил да се стяга за война. Под някакъв предлог Рьолстра ще прехвърли войските си през Фаолаин. Може би Роан ще пусне в действие драконовия си език, за да го разубеди,

но не мисля, че ще успее. Смятам, че Рьолстра ще се опита да премахне Роан от пътя си още преди Риалата и ще установи в Пустинята собствена си власт или властта на Мерида, което в крайна сметка е едно и също.

– Роан... – тя се задави и веднага се взе ръце, като впи отчаяно поглед в смарагда на лявата си ръка. – На север меридците се готвят за нападение, това току-що ми бе предадено по слънчевите лъчи. Нашите войски трябва да се разделят на две половини, Дави. Смятах да свикам войската и да изпратя всички...

– Боже на Бурята! Шонед, тъкмо това ще послужи като предлог на Рьолстра да нахлуе в земите ти! Нападението на меридците ще е удобен повод – уж за да защити Пустинята, точно според споразумението за взаимопомощ отпреди шест години! Точно така, той ще прекоси Фаолаин под предлог, че подкрепя Роан във войната срещу Мерида. Тиглат е доста далече и кой знае какво може да се случи по пътя...

– И какво значение има конкретният повод? – извика тя. – Нищо не знаеш, Дави – Ианте е устроила капан на Роан и сега го държи затворен във Феруче!

Дави я изгледа смаян и изгърва чашата на пода. Скочи и прегърна сестра си.

– О, Шонед... – прошепна с болка той.

Само ако можеше да заплаче... Още като деца в Речен бяг, преди пристигането на господарката Висла, братът и сестрата бяха близки приятели. На Шонед ѝ се искаше да остави всичко в ръцете на брат си и да му се довери напълно както някога – но това бе моментният порив на малкото момиче, което преди много години се уповаваше на по-големия брат. Сега не можеше да си позволи дори да поплаче в прегръдките му. Нейният дом беше другаде и единствено съпругът ѝ бе този, който можеше да я утеши и да поеме върху плещите си цялата тежест на сполеялата ги беда.

Тя се освободи от прегръдката на брат си и с изненада установи, че все още стиска отчаяно в ръце чашата за вино. Отпи дълбока глътка и отметна падналите върху челото си коси.

– Прав си, ще изпратя послание до Радзин. Тази вечер ще имам достатъчно лунна светлина...

Изведнъж Дави се стресна, после поклати глава.

– Все забравям, че си фаради. Не е ли странно. Вече свикнах с мисълта, че си княгиня, а все не мога да приема, че...

– Че съм вещица-слънцебегачка, нали? – довърши тя мисълта му и

се усмихна едва доловимо. – Е, братко, сам ще се убедиш, нека само изгреят луните.

– А дотогава ще е най-добре да си починеш. И не смей да ми противоречиш – няма значение дали си княгиня или слънцебегачка аз все още съм твоят по-голям брат. – Той я побутна леко към леглото ѝ приседна до нея. – Хайде, кажи ми сега какво точно се случи.

Тя му разказа онова, което знаеше, и преbledня при споменаването на сина му.

– Не се тревожи, детето е в безопасност – побърза да добави тя. – Ианте го е пуснала да се върне, за да ми разкаже за намеренията ѝ да погуби Роан. – Шонед впи невиждащ поглед в чашата с вино. – Ще я убия, Дави, кълна се, че ще я убия.

– Господарката Андраде...

– Да се оплаква на Богинята, колкото иска! Ианте ще загине от собствените ми ръце! На фаради се забранява да убиват, затова пък подобна забрана не съществува за една княгиня! Знаеш, че една от привилегиите на князете е да раздават правосъдие, и съответно правото да разполагат с нечий живот. – Забеляза, че ръката ѝ трепери, и побърза да остави чашата. Вече ѝ се бе случвало да причини смърт. Колко души още трябваше да загинат, преди да разбере, че не би могла да съвмести обетите на фаради с княжеския дълг? Беше длъжна да претъпи клетвата на слънцебегачите заради Роан. – О, Богиньо, моят Роан... – тя обви плътно ръце около себе си, за да притъпи раздиращата болка в сърцето и се залюля леко напред-назад в опит да заглуши мъката.

– Тя няма да го убие – Дави я погали по гърба.

– Не и докато не си е поиграла с него до насита. О, всички от пъкления заговор на Ианте ще платят с живота си! Всъщност на тях им трябва Пустинята, нали? Е, Дългите пясъци ще ги погълнат до един...

– Не забравяй, че войската на Ястри, заедно с тази на Рьолстра наброява не по-малко от деветстотин души, които чакат от другата страна на Фаолаин – напомни ѝ Дави.

Шонед се изправи с мъка. Протегна напред и двете си ръце, за да почерпи сила от пръстените на фаради и най-вече от смарагда, който люмна като огън.

– Гледай, Дави! Да не би Рьолстра да разполага с толкова силен съюзник? Тъкмо това е имала предвид Андраде от самото начало. Не би искала някой от нейните слънцебегачи да убива, разбира се, но съм сигурна, че е искала да положи основите на род от князе-фаради. Е, Огънят е на моя страна и заради бъдещите князе-фаради си струва да

пожертвам живота на тези деветстотин души.

– Не зная много за слънцебегачите, Шонед, но ти си дала обет да не убиваш...

– А моят обет на княгиня? И на съпруга? Андраде много добре е знаела какво прави, като поиска да направи от мен жена на Роан. Очаквала е да създам поколение от князе-фаради, но аз се оказах неспособна за това. Чумата отнесе и последната ми надежда да имам дете. Е, сега единствено аз мога да реша как да действам според това, което искам и което мога да сторя със собствените си сили. – По устните ѝ плъзна коварна усмивка. – Андраде не е предвидила подобен развой на нещата, разбира се, но след като вече е поела по този път, ще продължи нататък, докдето я изведе той. О, тя е толкова умна...

Бръчките по челото на Дави изглеждаха още по-дълбоки, а в погледа му се четеше горчивина.

– Не бива да летиш прекалено нависоко, Шонед – промълви той.

– Не забравяй, че съм омъжена за принца на драконите...

* * *

Облечена във виненочервен халат, принцеса Тобин тръгна към спалнята на синовете си да им пожелае лека нощ. Беше принудена да бърза, тъй като тази вечер бе поканила гости по случай заминаването на посланика на Сир, а все още не бе успяла да подреди косата си. Преметна тежката плитка през рамо и влезе в стаята, готова за поредната схватка с палавите близнаци. Рядко се случваше да си легнат доброволно, и все си измисляха разни хитрини – някое неразположение или коварен план, за да отложат момента на лягането.

Заедно с възпитателя и двамата злополучни оръженосци, тази вечер момчетата бяха потопени изцяло в разгара на бой с възглавници. Близнаците се бяха укрепили зад барикада от обърнати столове и при вида на бъркотията Тобин въздъхна тежко. Щеше да ѝ трябва доста време, за да ги укроти, а това означаваше, че неизбежно ще закъснее за приема.

– Престанете! – опита се тя да надвика гълчавата.

Возпитателят, който тъкмо се канеше да сграбчи един княжески глезен и да цапне коронованата глава с възглавница, изведнъж пламна и изгуби равновесие, след което тупна в цял ръст върху изцяло лишеното от княжеско достойнство кълбо от тела. Оръженосците тутакси се измъкнаха и се спасиха с бягство, а лишените от своята плячка близнаци мигом се въоръжиха тежко с куп възглавници и пристъпиха хищно към възпитателя. Тобин пристъпи решително към тях, стисна ги за яките на

нощниците и ги разтърси.

– Двама срещу един, и това ми били рицари! – смърти ги тя. – Оставете на мира горкия Гервин!

Тъмнокоси и синеоки, приличащи си като дракончета от едно и също люпило, близнаците изобщо не показаха белег на разкаяние. Жертвата им мъдро бе последвала примера на оръженосците и разочаровани от нейното бягство, Сорин и Андри се хвърлиха един към друг и се затъркаляха по пода на кълбо, от което тутакси изригна смях и облак перушина.

– Боже на Бурята, какво да ви правя? – ревна Тобин, посипана от глава до пети с пухени снежинки. Грабна под мишница по едно хлапе и ги завлече до леглата им, после се изправи застрашително над тях и се опита да ги изгледа свирепо. Това не ѝ се удаде съвсем, изглеждаше твърде нелепо с разрошената си коса и цялата посипана с перушина. Хлапетата се ухилиха съзаклятнически и тя не успя да задържи строгия си тон. Разсмя се от все сърце и каза:

– Разбойници такива, не зная какво толкова направих, че заслужих участта да бъда ваша майка! – тя прегърна първо единия, после другия, и въздъхна: – Трябваше да ви натупам по дупетата, докато ви излязат синини.

– С Огъня на слънцобегачите ли? Шонед каза, че можеш да го направиш – обади се дръзко Сорин.

– Не че ѝ вярваме съвсем – каза Андри с ангелска кротост в гласа и скочи от леглото, за да се плъзне до брат си в прегръдката на майката.

Тобин ги целуна и ги зави.

– А сега добре си отворете ушите. Ако пак ми се явите тази вечер с поредната измишльотина или хитрина, няма да отидете в Цитаделата тази година, след като заминем с баща ви за Ваес.

– Но Шонед обеща да ни покаже драконите! – проплака Сорин.

– И ще бъде голям срам, ако с поведението си допусне тя да наруши обещанието си! Хайде, заспивайте. Цял ден беснеете насам-натам, а и след тази война не може да не вие спи!

Мъничкото телце на Андри се напрегна в прегръдката на майка си. Тъмнокосата главица се обърна към прозорците пълни със сребристая светлина на луните, която заливаше леглата. В огромните му сини очи плъзна сянка, лицето му преbledня и от устните му се откъснаха нечудо някакви думи.

– Андри? Какво има, миличък? – попита Тобин, макар че дълбоко в себе си знаеше отговора.

Сорин се изви рязко и докосна ръката на брат си, по гладкото детско чело се появиха бръчици на тревога. Това, което усещаше единият от близнаците, бе недостъпно за другия. Тобин се изправи сред лъчите и в първия миг едва успя да си поеме дъх от силата на усещането.

„Нека те благослови Богинята, сестро! Прости ми, че уплаших Андри. Тобин, о, Тобин, тя е заловила Роан, Ианте го е затворила във Феруче! Рьолстра е разположил лагера си отвъд Фаолаин и се готви да нахлуе в Пустинята, а меридците се готвят да нападнат от север. Чей трябва да свика васалите от южните провинции и да разположи войската срещу тази на Рьолстра, колкото се може по-бързо. Роан е в ръцете на Ианте, северната ни войска трябва да защити Тиглат, и няма кой да тръгне към Феруче! Моля те, кажи на Чей да тръгне веднага! Непременно!“

Тобин се олюля и притисна децата до гърдите си, сякаш те бяха единствената ѝ връзка с действителността. Прокле наум липсата на специална подготовка, поради което не можеше да отговори на Шонед по лъчите на лунната светлина. Вместо постепенното леко угасване на сиянието, цветовете на Шонед рязко се изкривиха и потъмняха. Тобин се стресна и тихо извика.

– Мамо? – Сорин изглеждаше силно уплашен, задъха се и я докосна по ръкава. Тя се опита да се усмихне успокояващо и се обърна към Андри. Зашеметен и объркан от неволно появилото се видение, Андри вдигна поглед към нея и в сините му очи заблестя сребристо сияние.

– Всичко е наред, миличък – каза нежно тя. – Това е от луните, няма нищо... Хайде, нека ви завия в леглата, време е за сън.

– Но, мамо...

– Тихо, Сорин. От лунната светлина е, всичко е наред – тя се наведе да подвие завивките и познатите движения я поуспокоиха. Целуна челцата на синовете си и им пожела лека нощ. Сорин стисна очи, готов да ѝ повярва, че нищо особено не се е случило, но Андри, нейното второ дете с дарбата на слънцегач, все още не можеше да се успокои. „Никак не се страхува“, забеляза с гордост майката. И Мааркен не се бе уплашил, когато за първи път усети силата на наследствената дарба. Погали Андри по бузката и прошепна: – Лека нощ, мъничък. Всичко е наред, мама ти го казва...

Детето прехапа устни, кимна с глава и се сви на кълбо. Тя изчака да долови равномерното им дишане и тръгна бързо към стаята си да се преоблече за приема. Среса косата си и я разпусна на вълни върху

раменете. Това беше нарушение на етикета, според който омъжените жени не бива да носят косите си разпуснати в присъствие на външни хора, но в момента никак не я беше грижа за общоприетите правила. Изтича по стълбите и зърна Чей да посреща първите гости и да ги кани в трапезарията. Тобин се изправи до него и се опита да скрие изгарящото я нетърпение в очакване на мига, когато двамата щяха да останат насаме.

– Измисли нещо и се извини за малко – побърза да каже тя. – Трябва да ти кажа нещо – веднага!

– Тобин, всички ни чакат – той се вгледа в лицето ѝ и мускулите му неволно се стегнаха. – Добре, изчакай ме тук.

Чей влезе в залата и тя чу шеговитите му обяснения, с които се извиняваше на гостите и ги молеше да пристъпят незабавно към вечерята.

– Е, казвай сега.

Тя му разказа за случилото се в сиянието на лунната светлина.

– Ианте! – процеди той. – Кой, по дяволите, я направи такова изчадие... Тобин, сигурна ли си в това, което си разбрала?

– Да, Шонед се свърза с мен. Не зная как и защо, но Ианте държи Роан в ръцете си. – Тобин залитна и се сгуши до гърдите му, ужасена за съдбата на брат си и на всички останали от техния род. – Чей, тя ще го убие...

– Няма. Не това иска тя. – Мускулестото му тяло трепереше от едва сдържан гняв. Той се дръпна и сложи ръце върху раменете ѝ. – Хайде, отивай при другите. Кажим каквото решиш за това, че ме няма, само не казвай истината. – Тя потърси погледа му и в живачно-сивите му очи откри буреносния гняв на войн, който с усилие на волята потисна бушувачите в душата му инстинкти. Лицето му бе заприличало на безизразна маска. – Едва сега разбирам защо от двора в Сир дойдоха да ми искат коне дълго преди откриването на Риалата. Войските на Рьолстра, готови за бой срещу Пустинята! О, Богиньо, ще ги избия със собствените си ръце!

– Колко от другите князе ще застанат на негова страна срещу нас?

– Още не е време да се притесняваме за това, сега имам много друга работа.

– Ще гледам да приключа по-бързо с гостите и ще дойда да ти помогна. Тръгвай, Чей. – Тя се притисна към него и го целуна, после в миг възвърна княжеското си достойнство и тръгна, към залата да разправя лъжи на нищо неподозиращите гости.

Глава 23

Още със събуждането си помисли, че отново се е разболял от чума. Главата му се цепеше от болка, треска разтърсваше цялото му тяло, очите и езикът му бяха подути, а в устата си усещаше характерния вкус на дранат. Всичко беше като по време на болестта. С огромно усилие на волята успя да превъзмогне лепкавия мрак и слабостта от болката и рогата, усети парене в дясното си рамо и лютивия мирис на мехлема, с който бе напоена превръзката върху раната. Когато почина баща му, цялата стая бе просмукана от същия мирис и Роан помисли, че може би също умира. В главата му къртеше пустота, но той се напрегна, за да разбере колко сериозни са раните му. Китките му бяха здраво завързани и нечий непознат глас му заповяда да не мърда.

Вълна от паника заля немощото му тяло. Изгубил контрол над езика и ума си, с мускулатура, която не му се подчиняваше и се бе превърнала в капан за волята, той едва успя да промълви:

– Шонед...

– Тихо. Опитай се да заспиш и скоро ще се почувстваш по-добре.

Гласът събуди смътен спомен в душата му и той се опита да отблъсне ръцете, които го стискаха за китките.

– Шонед!

– Трябва да спиш.

Някой изля насила в устата му силно вино, подправено с дранат. Той се задави и млъкна. До слуха му долетя глас на мъж, който ругаеше ядосано. Друг чифт ръце стисна лицето му и в устата му се изля още вино. Роан се разкашля болезнено, мускулите на корема, гърба и раменете му се разпънаха в болезнени конвулсии.

– Легни – заповяда мъжът и под въздействието на дрогата на Роан не му оставаше нищо друго, освен да се подчини. – Разбрахме се да го доведе дотук, не да му ставам бавачка – каза раздранено мъжът.

– Млъкни – обади се жената и в гласа ѝ прозвуча досада. – Ако беше малко по-внимателен...

– Сигурно си забелязала, че вика жена си – каза подигравателно мъжът. – Да не мислиш, че ще търси тебе? А и изобщо не го ритнах силно в главата.

– Човек може да предвиди подигравките ти, както и това, че няма начин да не объркаш съгласуването на действията ни по време – сряза го жената.

- До утре ще се оправи. Треската му започва да минава.
- Изобщо не разбираш на каква опасност си изложил живота му.
- На теб ти трябва да го бива само в едно отношение. Мисля, че не би искала да е напълно с ума си.
- Винаги си ме изненаждал с изяществото на езика си. Роан започваше да се досеща къде е и откъде познава гласа на жената, беше близо до осъзнаването на спомена, но под въздействието на дрогата мислите му се разпръснаха хаотично и той заспа.

* * *

Шонед стоеше на сянка във входа на имението и докато чакаше да ѝ доведат коня, присви пръсти в ръкавиците за езда от драконова кожа. Не можеше да си позволи по-осезаем израз на нервността си, след като долавяше изпитателните погледи, които всички наоколо ѝ хвърляха крадешком. Трябваше да запази хладнокръвието си на княгиня, още повече, че за момента то беше като удобна броня срещу чуждото любопитство. Не можеше да прояви чувствата си открито и това донякъде беше отказ да признае въздействието им върху себе си.

Брат ѝ се приближи до нея и се загледа в сивия жребец, който ѝ водеха от конюшната; Шонед едва успя да се сдържи, като съзря в очите му намерението да я разубеди. Нямахме време за излишни спорове.

– Виждам, че твърдо си решила да се впуснеш в това толкова рисковано начинание – каза неодобрително той и пое юздите на коня от ръцете на слугата. – Поне вземи по-голяма стража със себе си! Не се знае какво, или кой, дебне отвън.

– Тъкмо затова тръгвам с по-малка охрана, покрих косата си, за да не се набива в очи отдалече и свалих от дрехите си всички отличителни белези на княгиня – възрази тя. – Богино! Една княгиня да язди предрешена през собствените си земи! – Тя грабна юздите и скочи върху гърба на коня. Много ѝ се искаше да свали качулката и вятърът да развее косата ѝ. Слънцето едва бе изгряло, но горещината вече се усещаше твърде осезаемо. След шестте години в Пустинята не бе свикнала напълно със суровия климат, а беше само късна пролет... До лятото жегата съвсем щеше да я изтощи.

- Да беше изчакала Чейнал – продължи Дави.
- Знаеш какво да му кажеш щом пристигне – тя се огледа за Оствел. – Знаем какво правя.
- Много се съмнявам. Внимавай, Шонед, в името на Богинята, пази се!

– И в името на съпруга ми – тя се наведе, потупа го по рамото и каза с по-мек тон: – Не се тревожи, Дави.

Той изхъмка скептично.

– Знаеш, че и Оствел мисли като мен. Снощи обсъдихме всичко в подробности.

– Не съм и очаквала да мислите различно. Сигурна съм, че си му заръчал да не сваля поглед от мен – Тя зърна Оствел сред тълпата от коне, войници и прислуга и каза: – Трябва да тръгвам. Пази се, Дави.

Шонед обърна коня и тръгна към портите, където Оствел я чакаше с още други двама въоръжени мъже. Пресрещна Байзал, който изтича откъм лагера край крепостта, където бяха установили хората на Дави и онези, които през цяла нощ се бяха стичали от близките имения. След някой и друг ден ливадите и хълмовете наоколо щяха да се изпъстрят с палатки и Чей щеше да въдвори ред в привидната бъркотия. Но Шонед не можеше да изчака, за да види войската, която трябваше да оглави.

– Господарке – извика задъханият Байзал, – моля те да не тръгваш още сега! Какво ще правя, докато пристигне господарят Чейнал?

– Ще се грижиш за прехраната на хората, за снаряжението, за конете и ще се готвиш за война. Ако ти остане време, можеш да помислиш за плана на новото имение. Довиждане, господарю.

Тя продължи нататък, а Байзал я изгледа смаян, забравил да затвори уста, като комична смесица от тревога и възхищение. До нея яздеше Оствел, който я изгледа бегло и каза:

– Той ще изпълни всичко, което си му заръчала, можеш да бъдеш спокойна.

– Ако не загуби ума и дума от притеснение и свърши всичко както трябва, ще си заслужи напълно новия каменен замък.

Те продължиха през хаоса от палатки пред стените на крепостта и поеха по брега на Фаолаин. Шонед знаеше колко необмислена изглежда постъпката ѝ в очите на всички, но беше твърдо решена да изпълни замисленото още преди пристигането на Тобин и Чейнал, които щяха да направят всичко възможно, за да я спрат. Нищо не можеше да се изпреди на пътя ѝ, никой друг не можеше да изпълни дълга ѝ вместо нея и тя почувства облекчение при мисълта, че личните ѝ мотиви съвпадат с дълга ѝ на съпруга и княгиня.

Войската на господаря Елтанин беше изцяло погълната от защитата на Тиглат, и оттам Шонед не можеше да очаква помощ за освобождаването на Роан. Рьолстра бе разположил войската си на юг и Чей не би могъл да осъществи успешно нападение над Феруче. Замъкът беше

изграден сред непристъпни скали и двата прохода към него бяха добре пазени дори мирно време, а по време на война охраната се усилваше многократно. Роан можеше да се надява само на Шонед – своята княгиня, своята магьосница-слънцебегачка. Замисли се дали Ианте очаква от нея да наруши обета на фаради да не убива, надяваше се да я помислят за мекушава, това би облекчило задачата ѝ, когато настъпи времето да се убива...

* * *

Отвсякъде го обгръщаше непрогледен мрак, тялото му бе просмукано от ледена пот, която тутакси се сменяше с изгаряща жарава. Сърцето му препускаше лудо в гърдите; широко отворените му очи търсеха на какво да се спрат и той разтърси глава, за да спре вихрения въртеж на света около себе си и да потърси котва в силите на собственото си тяло. Но отнякъде отново го погълна вихрушка, мракът сякаш попи в него и Роан усети разкъсващата болка на драконови нокти в плътта си.

С последни усилия успя да се свие на кълбо, потърси опора в стените на пещерата и с ужас се взря в сцените, които просветваха сред мрака. Навсякъде около него имаше дракони, които се биеха, любеха и убиваха; от зейналата им паст се стичаше кръв, очите им просветваха като взривени скъпоценни камъни, телата им се извиваха и сплитаха едно с друго, плюсяха криле и от удара на опашките земята под него трепереше. Тук-там се разчупваха черупките на огромни яйца и злокобните звуци съпровождаха появата на свирепи същества, които веднага се хвърляха със зъби и нокти едно върху друго, устите им бълваха огън и пламъците се стрелкаха в злоещи изгарящи мълнии през бушувания мрак на пещерата.

Драконов огън опари лицето и ръцете му и Роан изкрещя от болка. Разнесе се мирис на изгоряла плът, който погълна в себе си дори миризмата на драконова кръв и семе. Все още не го бяха забелязали и Роан се опита да се слее още по-плътено със стената зад себе си. Наоколо се вихреха двубои на живот смърт, яростни съвокупления, изригнаха пламъци и бликаше кръв в жестока битка между живота и смъртта, битка за оцеляване и ново зачатие. В пролуките на пещерата свиреше жесток вятър, който завихряше мрака във въртопи от мирис на кръв, пот и семе, ледените му пръсти се вкопчваха в плътта му следващия миг изгаряха почернялата му кожа с непоносима горещина. Сред бушувания наоколо ад от насилие Роан бе цяло проникнат от ужаса, че пламтящите очи ще го открият и злоещите окървавени нокти ще доразкъсат почернялата плът

върху изтръпналите му кости. Шеметен порив на вятъра запрати към него разгневен самец и Роан изкрещя, задавен от дим в гърлото си – дим с вкуса на дранат...

– Роан!

Заслепен, той протегна ръце към гласа на жената и впи пръсти в хладната ѝ плът...

– Шонед...

– Тихо, мили, всичко е наред, аз съм тук, при тебе. Разнесе се остър звън на метал като от оръжие, което изважда от канията и той присви замъглените си очи срещу ярка слънчева светлина, която изведнъж нахлу в пещерата. Заедно със слънцето при него се бе върнала и Шонед, неговата княгиня-слънцебегачка. – Няма нищо, любими, вече нищо не ни заплашва...

Вече не усещаше миризмата на дракони и на собствената си кръв, която изтичаше от вените му капка по капка, не долавяше и огнения дъх върху изгорената си кожа. Отнякъде по духваше ласкав ветрец с аромата на дива звездна роза, нежен като едва доловимото докосване на нечий длани по шията и лицето му. Той потръпна и опря лице в рамото ѝ, забравил за страшните свойства на драната...

Нямаше никакви дракони, пещера и огньовете. Всичко беше плод от виденията на треската и въздействието на дрогата.

Всичко свърши и засрамен от паническият си ужас, той се сгуши в своята Шонед. Тя се сви до него върху постелята и му шепна тихо и нежно, докато най-последно той се унесе кротко и заспа...

* * *

След неспирна денонощна езда Шонед стигна в Цитаделата малко преди пладне. Едва устоя на изкушението да се срине от коня и да заспи непробудно, но успя да се овладее и тръгна с широка крачка през обления в ослепително слънце двор, подобен на искрящ фонтан от кипящи води. Слънцето стигна зенита си и тя усети съвсем осезаемо посланието в слънчевите лъчи, после чу нечий глас да ѝ казва:

„Нека те благослови Богинята, господарке. Стигнахме благополучно в Тиглат и предупредихме господаря Елтанин за нападението на Мерида. Засега все още всичко е спокойно, но пясъчните облаци над хоризонта показват, че опасността вече е близо. Валвис е погълнат от плановете и подготовка за война, и всички чакаме твоите заповеди.“

Шонед кимна с глава, доволна от ясения образ на посланието.

„Нека те благослови Богинята, слънцебегачо. Продължете усилено подготовката за война, както се готвим и ние на юг. Срещу нас, от другата страна на Фаолаин, е изправена армията на Ръолстра. Не можем да разчитаме на помощ отвън, трябва да действате и да се справите сами. Предай на Валвис да не прави опити за нападение над Феруче, първо трябва да защити Тиглат. Обещавам, че князът скоро ще бъде свободен. Сега се разтвори добре, Клив, искам да те свържа с цветовете на принцеса Тобин. Отсега нататък ще се обръщаш към нея. Тя не е получила обучение на фаради и няма да може да ти отговори, но ти ще ѝ съобщаваш всичко, което предаваш и на мене.“

„А ти? Какво ще правиш ти?“

„Не се тревожете за мене. А сега се съсредоточи върху светлината, за да откриеш принцеса Тобин.“

Тя се съсредоточи върху подреждането на прекрасни ярки цветове, които трябваше да пресъздадат образа на Тобин на далечния слънцебегач. Когато се убеди, че той ще разпознае принцесата, Шонед развързва свързващите ги ленти от светлина и ги остави да осъществят контакт.

– Надявам се, че вече сте свършили и най-после ще престанеш да се вираш така в нищото – обади се Оствел.

Беше забравила за присъствието му и затова го погледни стреснато.

– Да. Валвис скоро ще научи, че не може да разчита на помощ от южните провинции и трябва да защитава Тиглат със собствените си сили. – Шонед се огледа наоколо и от шума, пъстротата и бъркотията в двора изведнъж ѝ се зави свят. Оствел, заведи ме вътре преди да съм припаднала – промълви с мъка тя.

Той я прихвана за лакътя и се опита жеста му да изглежда като обикновена галантност. Никой не биваше да разбере за слабостта на княгинята. Стъпалата ѝ се сториха безкрайни и когато най-после се добра до стаята си, тя се срина в едно кресло до прозореца. Оствел ѝ подаде вода и влажна кърпа, а тя свали увития около главата си шал и огнените коси се разпиляха по гърба ѝ.

– Само на седемнайсет зими – прошепна тя. – Валвис е прекалено млад да поведе войската, Оствел. Богинята да ми е на помощ, какво правя с това дете...

– Той щеше да се обиди, ако не го бе помолила да действа от твое име. Дай да ти сваля ботушите.

– Имам си прислужници за тази работа – възрази тя.

– И нито една от тях не бива да те види в това състояние – каза той с нетърпящ възражение тон. Избърса внимателно шията и лицето ѝ с влажната кърпа, после ѝ помогна да свали ботушите от драконова кожа.

– А сега ще те оставя и до залез слънце ще почиваш.

– Ако те послушам, ще ми изпратиш ли за малко Мета?

Той я изгледа с подозрение.

– И за какво ти е началника на стражата тъкмо сега?

– Аз отговарям и за защитата на Цитаделата – отговорът бе предварително подготвен.

– Не, за това съм отговорен аз – поправи я той. – Но ще кажа на Мета да се качи по залез и нито минута по-рано.

Оствел излезе, но тя не отиде в спалнята. Дори не може е да си представи, че ще види отново леглата, където бяха спали с Роан. Изпъна се в огромен шезлонг, подарък от княгиня Милар, затвори очи и съзнателно отпусна всяко мускулче на тялото си от главата до петите. Не може да заспи. Мислите ѝ бяха заети с планове за нападение над Феруче.

Когато Мета дойде, Шонед беше готова. Началничката на стражата бе наследила този пост от своята майка – суровата Мирдал, която дори и след оттеглянето си от активна дейност все още имаше огромно влияние върху войниците. Говореше се, че Мирдал била незаконородена сестра на Зеава, но беше без значение дали това действително е така. Уважението, с което се ползваха тя и дъщеря ѝ, се дължеше не на роднинските им връзки с княза, а на изключителните им военни способности. Шонед я покани да седне, предложи ѝ освежителна напитка и се запита доколко може да е осведомена Мета за действителното положение на нещата.

Жената като че ли знаеше всичко. Още първите ѝ думи бяха:

– Трябва да се бием на един фронт с Мерида, на друг – с Рьолстра, и при това положение ще е много трудно да освободим княз Роан.

Шонед почувства облекчение, че не се налага да ѝ обяснява всичко надълго и широко.

– Виждам, че Оствел и войниците вече са говорили с тебе. Мета, ще ми трябва най-бързият и здрав кон от конюшната, мях с вода и храна, като всичко това трябва да остане в пълна тайна. Тръгвам още тази нощ.

Мета отхапа от блатната ябълка, схруска хапката, преглътна я и каза:

– Можеш да минеш през портичката зад пещерата, тя извежда към

скалите и пътеката е достатъчно надеждна и широка за един ездач.

Шонед примига изненадана.

– Роан никога не е споменавал за...

– И той не знае за тайния вход. Някой път с майка ми ще ви покажем всички нововъведения на Зеава. Замъкът се промени много не само благодарение на Милар.

Шонед се изненада от пълната дискретност на огромния труд, необходим за изсичането на пътека в скалите и отново изпита възхищение към стария княз.

– С нетърпение очаквам да ми покажеш всичко.

– А що се отнася до времето – ще тръгнеш призори. Всички трябва да са дълбоко заспали, не е желателно някой ранобудник да ни види.

– Оставям всичко на теб.

Мета кимна.

– Обмислях обстойно положението, господарке, и според мен можем не просто да защитим Тиглат, а да се справим изцяло с Мерида.

– Така ли? – Шонед беше смаяна и силно заинтригувана.

– В Цитаделата трябва да останат само най-добрите стрелци, всички останали ще се оттеглят към Ремагев само за една нощ. Меридците ще помислят, че сме тръгнали за Феруче или на юг към господаря Чейнал. – В усмивката ѝ просветна хищността на дракон при вида на лесна плячка. – Цитаделата ще им се стори уязвима и те няма да устоят на изкушението.

Шонед се засмя.

– Те ще се разделят, за да ни атакуват от всички страни, а ние ще започнем да стреляме още докато са на скалите! После ще се съберат, за да прегрупират силите си, и тогава ще ги дарим от изток с войските, които сме изпратили към Ремагев.

– Точно така, господарке – кимна доволно Мета. – Какъв ще стане от теб! Да дам ли необходимите разпореждания?

– Да, моля те! Утре ще изложиш плана си пред Оствел. Сигурна съм, че ще го одобри. – Шонед си помисли, че осъществяването на този план ще облекчи задачата на Елтанин и Валвис, а и Оствел ще бъде претрупан с работа и няма да може да я последва. Изведнъж се сети за нещо: – Мета, ти като че ли не възразяваш срещу заминаването ми?

– Тук ти си княгинята и можеш да правиш каквото намериш за добре – смиреният тон бе в рязко противоречие с лукавия поглед на тъмните ѝ очи и Шонед почувства, че двете се разбират прекрасно. – А никой не би очаквал подобна постъпка от фаради – добави Мета.

– Роан ме чака.

– Но не и Ианте. Точно затова те оставям да тръгнеш към Феруче, но ако Оствел разбере, ще ме одере жива. Познавам добре слънцебегачите, но познавам и теб, господарке... – тя помълча и се усмихна. – Зная някои неща и за Феруче.

Шонед я изгледа стреснато, после бавно кимна с глава.

– Ясно.

Внезапно външната врата се отвори с трясък и Риан се втурна към Шонед, прегърна я и скри лице в рамото ѝ. Тя го притисна до себе си, докато се опитваше да разбере нещо от развълнуваните и объркани думи на детето. Мета излезе крадешком от стаята, преди Оствел да я намери там и да ѝ зададе кои неудобни въпроси. Беше сигурна, че всеки момент ще потърси при княгинята непослушното си отроче.

– Хайде, разкажи ми сега всичко отново, но този път по-бавно – намери детето в скута си и се взря в очите му. Бяха същите като на майка му и Шонед понякога усещаше ос болка при спомена за Камигуен. Отмахна меките къдри от челото му и страшно ѝ се прииска приятелката ѝ да беше тук сега. Ками щеше да я разбере и да я подкрепи. – Какво се е случило?

– Тилал си дойде! – той скочи на пода и изтича от стая, за да се върне след няколко минути, повлякъл след себе си Тилал. – Хайде, по-бързо!

Детето изглеждаше така изтощено, както се чувстваше Шонед. Тя се изправи, притисна го нежно към себе си и се отдръпна, за да го разгледа по-добре. В очите му прозираше погледът не на дете, а на млад мъж. Шонед го притегли към един стол, настани се срещу него и даде знак на Риан да кротува.

Отначало Тилал говореше спокойно и с добре премерени думи, сякаш бе репетирал през целия път дотук. Държеше с като войник, който дава отчет за събитията, а не като дете, уплашено и разгневено от видяното и преживяното. След малко момчешката разпаленост взе връх над привидното му хладнокръвие, под загара на страните му изби руменина, зелените му очи проблясваха гневно и думите му се застигаха и изпреварваха една друга в развълнуван и объркан разказ.

– ...като се върнахме в Небесната купа, направих карта на имение-то, както ми бе заръчала Фейлин. – Той извади от джоба на изцапаната си туника смачкано парче пергамент. – Това е скица на замъка, на това, което успях да разгледам. Ужасно място, господарке, навсякъде се усеща нейното присъствие! Фейлин ми каза да го нарисувам, за да можеш

да се ориентираш кое къде е. – Детето ѝ подаде пергамента и Шонед го разгъна – веднага разбра, че първоначалният ѝ план няма да успее. Тилал забеляза помрачнелия ѝ поглед и продължи нататък: – Ако имаме достатъчно войска... А и ти си слънцебегачка и бихме могли...

– От теб се иска само да се изкъпеш и хубавичко да се напиш – обади се Оствел от прага. Тримата се сепнаха, изненадани и смутени при мисълта, че е бил там през цялото време.

– Но татко, все още не съм чул края на разказа! – извика Риан с негодувание.

– Това може да стане и утре, а сега е време за лягане, момчета.

Тилал се вцепени. Княгинята поклати глава и в отпрадения ѝ към Оствел поглед се четеше предупреждение.

– Аз също искам да го изслушам до края, а и имам много неща да му кажа. Ще трябва да отложиш въпросите си до утре, Риан. А сега тръгвай с баща си, моля те.

Под строгия ѝ поглед възраженията застинаха в гърлото на детето и то се отправи недоволно към баща си. Оствел затвори вратата след тях и когато най-после остана насаме с племенника си, Шонед се взря с изпитателен поглед в лицето на детето. По всичко личеше, че с него се бяха държали зле, изтощението и тревогата бяха оставили своя отпечатък по детското лице.

– Видях се с баща ти, докато пътувах на юг – каза Шонед. – Върховният княз е обединил войските си заедно с тези на княз Ястри от Сир. Казват, че уж провеждали военни учения, но това не може да измами баща ти. Той знае, че се готвят за война срещу Пустинята. Дави дойде в имението на господаря Байзал, за да ме предупреди.

В широко отворените очи на детето проблесна страх.

– Ами... какво ще стане с мама и другите у дома?

– Досега никой не е успял да превземе имението, Тилал. Освен това, Речен бяг е доста далече от мястото, където ще се разразят военните действия.

Детето се замисли и бавно кимна с глава.

– Господарят Чейнал ще поведе войската, а татко ще му помогне. Ами княз Роан? Тя го държи затворен!

– Няма да е за дълго – отговори мрачно Шонед. – Точно от такава карта имах нужда, Тилал. Браво на тебе!

– Кога заминаваме за Феруче?

– Ти никъде няма да заминеш – детето се дръпна обидено и Шонед веднага съжали за резките си думи. Беше засегнала новороденото му

мъжко честолубие. – Така ще е по-добре, Тилал, вярвай ми и ме послушай. Моля те, обещавай ми, че ще ме послушаш.

В погледа му трепна негодувание, но след малко момчето кимна и сведе глава.

– Да, господарке – прошепна Тилал. – Но трябва да побързаш. Тя ще го убие...

– Няма. Ако бе искала смъртта му, меридците щяха да убият веднага след залавянето му.

Момчето я погледна с надежда – не бе помислило за това.

– Така е! Князът беше вързан и изпадна в безсъзнание, но те внимаваха да не го наранят много силно.

Шонед си представи картината на пътуването и потръпна, но се опита да скрие страха си от момчето.

– Утре ще се явиш пред Мета и ще й кажеш, че по моя заповед ти ставаш неин оръженосец и ще изпълняваш всичко, което тя ти нареди.

– Слушам, господарке. Но какво ще правим отгук нататък?

– Мета ще ти обясни. Тя е измислила много добър план как да отмъстим на меридците за раните, които са ти нанесли, а също и за участието им в заговора на принцеса Ианте. Предай й също, че те назначавам за заместник на Валвис, когато тръгнете за Ремагев.

Тилал се намръщи от усилието да проникне в замисъла на княгинята. Изведнъж се изпъчи и личицето му светна.

– Ти ще му дадеш имението, нали? Затова искаше да се погрижи за Ремагев!

– Да, и до голяма степен отговорността за успешното изпълнение на плана ми пада върху теб. Когато стигнете там, ти трябва да се погрижиш за всичко, което ти е по силите, ще надзираваш подготовката за битката и ще си отваряш очите на четири. Само твоята наблюдателност може да открие и най-малкия белег за присъствието на меридски съгледвачи. – Стори й се, че бе успяла да задоволи мъжката му гордост, беше му заръчала да върши нещо полезно и същевременно да е на безопасно място зад стените на Ремагев, без да взима пряко участие в битката. – Много ми се иска да си поговорим още, но ми предстои дълъг път до долината на Фаолаин.

– Трябва да си починеш – каза Тилал и се изправи с вид млад рицар, разтревожен за здравето на своята княгиня. Миг по-късно не се сдържа и обви ръце около шията ѝ като малко момче. – Прости ми – прошепна то с нещастен тон, трябваше да се грижа по-добре за него, а аз...

– Ти си направил всичко възможно да му помогнеш, а и ѝ донесе информация, която ще ми е много необходима, за да го спасим – Шонед го погали по косата. – Нима бих поверила страхливец или глупак бъдещото имение на Валвис?

Тилал си възвърна самообладанието и отстъпи назад.

– Няма да те подведа, господарке. Лека нощ.

Останала сама с мислите си, Шонед отиде при креслата до прозорците към градината и се отпусна изнурено в едно от тях. От креслото на Роан до нея вееше пустота, която проникваше до дъното на душата ѝ. Двамата бяха седели дълго тук, унесени в разговори и мечти. Ианте нямаше да го убие, но смъртта имаше много лица и не означаваше край само на тленното в човека.

Шонед изчака луните да изгреят и да плъзнат хладните си лъчи върху лицето и ръцете ѝ. Събра нишки лунна светлина и се запита с кого да свърже – знаеше, че може да стигне до всеки фаради в страната. Единствено с Андраде не би искала а разговаря. Ако първожрицата заподозреше макар и за миг намеренията ѝ, щеше да ѝ забрани да действа, под заплаха, че ще я прокуди завинаги от братството на слънцебегачите. А Шонед имаше огромна нужда от помощта на останалите фаради – най-малкото, за да освободи Роан.

Пръстите ѝ сплетоха изкусно нишките от лунна светлина, насочиха ги на север покрай кратера на Небесната кула към обления в лунно сияние замък. Поспря, замисли се и продължи към величествените кули на Феруче. Гарнизонът в подножието на скалите бе тъмен и пуст, но прозорците на замъка грееха в ярка светлина.

И двата прохода бяха завардени от силна охрана. Не забелязваха никакви пробойни, но Шонед и без това знаеш че въпреки огромната си самонадеяност Ианте не би проявил небрежност по отношение на сигурността си. Смяташе, че с уменията си на слънцебегачка ще може да проникне някак в замъка и да приспи бдителността на стражата и прислугата с помощта на Огъня и Ефира, които щеше да призове. Може би щеше да уплаши часовете толкова, че да ги обърка и в суматохата да проникне незабелязано в замъка. Уви – след като преброи охраната и прислугата и видя уверените им движения Шонед разбра, че не би могла да разчита на първоначалния си план.

Зарейна сред лунните лъчи, тя се опита да открие прозореца на стаята, където държаха Роан, но дали тази стая изобщо имаше прозорец? Може би го бяха затворили в някоя кула или в килия дълбоко под земята, където не проникваше светлина? Шонед усети, че се задушава от

гняв и започва да губи самообладание. С усилие на волята успя да си възвърне хладнокръвието и да се успокои.

Надникна във всички прозорци. Много от стаите бяха определени за спални на прислугата, някои бяха празни и тя с припомни разпределението на замъка според картата на Тилал. Можеше да проникне в помещенията само докдето стигаха лунните лъчи, но и това беше повече от достатъчно. В една от стаите имаше три легла с красиви дърворезби и във всяко от тях спеше дете. „Синовете на Ианте“, досети се Шонед. Дори и в съня си лицата им бяха запазили характерното за майка им изражение на лукавство и своенравие. Ръолстра трепереше над тях. Лишен от плодовете на собственото си семе, все пак имаше своите внуци, които Ианте щеше да отгледа и пита като достойни наследници на Върховния княз.

Тя претърси щателно всички помещения с облени от лунните лъчи прозорци и в душата ѝ все повече се загнездваше страхът, че Роан е в подземие то или в кула откъм тъмната страна на замъка, където не би могла да проникне. И най-послед го откри... „Роан!“ – отекна викът ѝ, но никой не я чу. Роан спеше, но сънят му не беше спокоен. Лицето му бе кривено от болка и треска, под очите му тъмнееха дълбоки сенки. Изящно изваяните черти над силните скули на челото, страните и брадичката сега изглеждаха прекалено изострени, устните му се бяха свили до тънка линия, в която прозираха изтощение и напрегнатост. От кръста надолу бе завит с чаршаф от тъмна коприна и когато се извъртя в неспокойния си сън, Шонед зърна превръзката на едното рамо. По кожата му проблясваха капчици пот, русите къдри бяха потъмнели. Лунната светлина не стигаше до него, огряваше само пред леглото, но не успяваше да докосне лицето и тялото на Роан. Ако лъчите стигаха до там, Шонед щеше да го докосне, да докосне в него онези струни, които таяха в себе си скритата дарба на наследствен фаради. Уви, това беше невъзможно...

Някой затъмни светлината. Бяха заоблените форми на нечия голота, прикрита донякъде от водопада на тъмни коси, стигащи до ханша. Шонед потрепера, усети пръстените да се рязват в конвулсивно стиснатите ѝ юмруци и осъзна, че е в Цитаделата. Ианте се плъзна бавно под завивката и се притиска до безчувственото тяло на Роан. Обгърна го с ръце, разтърси глава и косите ѝ покриха голата му гръд, после се наведе към лицето му.

– Не!

Дивият дрезгав вик, изтръгнал се от гърдите на Шонед, внезапно я върна към действителността. Цветовете около нея се завихриха в

хаотичен танц, и разбунтувани, отказваха да се сплетат в познатите форми.

От пръстените ѝ лумнаха смарагдови, изумрудени, кехлибарени и ониксови пламъци, опариха очите ѝ и се превърнаха в горящи вихри, които изгаряха плътта ѝ до костите. Големият смарагд запулсира неудържимо, сякаш напирашката в него сила щеше да го пръсне всеки миг. Изведнъж започва да расте, все по-огромен и страшен, докато накрая се превърна в единственото, което очите ѝ виждаха и я погълна в искрящ си зелени дълбини, докато Шонед стенеше от болка и ужас.

Внезапно тя се видя някак отстрани, обгърната от блясъка на зеления камък и изгорена от собствения си Огън, с младенец на ръце. Главата на детето сияеше в ореол от русите си на Роан...

Синът на Роан и на Ианте...

Мина дълго време, докато се съвземе и си спомни коя е къде е. Вдигна ръце и се вгледа в тях – под пръстените не виждаше изгорена плът. Хладните сребърни и златни отблясъци сякаш ѝ се присмиваха. Слънцебегачка, която можеше само да наблюдава отстрани, но нямаше сили да предотврати стореното от Ианте.

Шонед скри лице в ръцете си и се разплака горчиво.

* * *

Към живота го върна докосването на умели и ласкави пръсти. Роан не виждаше жената; Луната светеше откъм гърба ѝ, но усещаше в прегръдката ѝ позната сладост, коприната на кожата и косите ѝ.

– Шонед... – промълви задъхан той и усети устните ѝ до себе си.

– Люби ме, Роан! Хайде, сега!

Между тях лумна огън, бедрата ѝ се разтвориха, гърдите ѝ се надигнаха срещу, него и смаян от трескавата ѝ жажда, той се забрави в блаженството на един свят, където всичко ухаеше на нея, имаше нейния вкус и топлина. После щеше да я милва и приласкае и да се върне към вълшебното усещане за сливане, което бе познал само в нейните прегръдки и знаеше, че ще открие само там. Сега бе тласкан от неудържимата нужда да пълни тялото ѝ със себе си, да се опие от нея, да изпълни нощта със стремителния полет и волността на полудял от страст дракон...

– Да, о, да! Сега! – извика тя и тялото ѝ се изви като дъга, и вече нямаше никакво значение, че плътта под него е прекалено пищна, гърдите – много по-тежки, талията – не така гъвкава, а бедрата – доста по-едри. Заслепен, той се изгуби в тъмната влага между меките ѝ бедра, опиянен

от устни, които изпиваха жизнеността му до капка. Гъстата ѝ коса с тежък мирис на парфюм сякаш оживя. Виеше се около тялото му и го привързваше към нея като с вериги... Той отметна рязко глава извика името на Шонед в агонията на блаженството...

– Не, княже мой – изсмя се Ианте – сияеща, задъхана, обвита около него като змия. – Ти знаеш коя съм и какво искам. Същото, което и ти искаш от мен! Дай ми го, дай ми син!

Тялото му сякаш само се откъсна от нея, но Роан знаеше, че е победила и нищо не може да се върне. Ианте го освободи от хищната си прегръдка и той залитна несигурно, неспособен да се задържи на краката си. Обви пръсти около стълба на леглото и дръпна рязко драпериите с картини на дракони, изобразени в ужасяващи сцени на насилие и похот...

Ианте се протегна лениво върху леглото. Разтвори широко крака, отметна глава назад и повдигна гърдите си с ръце, сякаш кърмеше бебе. Тялото ѝ попиваше жадно наладата от безумния плод на неговото семе. Обвиваше го в топлината си, сливаше се с него, някъде в корема ѝ покълваше бъдещият живот, който щеше да слее в едно чертите на Ианте с тези на Роан. Едва сега той разбра защо времето бе толкова важно за нея, и защо бе искала от него да бъде „във форма“.

Дългите ѝ ресници се повдигнаха над очите с цвят на мъртви листа.

– Понякога става отведнъж – измърка тя. – Но не бих искала да рискувам. Хайде, ела при мен, княже мой, можеш да ми вярваш, че сме заченали син...

Син!

– Ще те убия! – промълви задавено той.

– Едва ли – тя се изсмя нагло в лицето му. – Хайде, Роан. Така или иначе, ти вече ѝ изневери, какво значение има дал ще го направиш още веднъж? Аз раждам само синове, а тя дори не може да износи плода на твоео семе.

Бедрата ѝ се разтвориха в още по-щедра покана, ръцете ѝ се протегнаха към него и от гърдите ѝ се изтръгна тържествуващ смях. В порив на безумна ненавист нещо в него трепна устремено навън, насочено към едничката цел да я убие. Той впи пръсти в шията ѝ и Ианте отново се изсмя, тялото ѝ се за гърчи в безумно желание, ръцете ѝ го опипваха навсякъде – горещи, хищни, безсрамни. Ослепял от безумието на всепомиташ гняв, той се наведе и я притисна силно под себе си, вмъкна се яростно в зейналата паст между бедрата ѝ и я удари жестоко. Разсмя се като луд при вида на кръвта върху разцепената ѝ устна. От гърдите ѝ се

изтръгна писък – дрезгав и страшен, но преливащ от похот и извратена наслада. Роан се изсмя отново.

– Ти го искаше, нали? Да видим сега дали ще ти хареса това!

Освирепял от силата на мъстта, той я раздираше отвътре с въртеливите тласъци на своята необузданост и знаеше, че тъкмо това я кара да тържествува. Знаеше го, но не можеше да спре. Продължаваше да я разкъсва, все по-дълбоко и по-дълбоко, в неутолим стремеж да остави върху плътта ѝ белега на своята омраза. Най-последно свърши и се срина изтощен, отворен от собственото си тяло и изпълнен с люта ненавист към самия себе си заради това, че бе неспособен да я убие още сега, докато тя лежеше просната под него. Но тя бе казала нещо, заради което му бе невъзможно да я убие – син...

Изтощена, тя лежа дълго до него, докато най-последно се надигна – цялата в рани и кръв и се изплъзна лениво от леглото. Роан проследи с поглед пръстите ѝ, които опипваха извиваш на заобления ѝ корем. Тя му се усмихна победоносно, отметна кичурите коса от челото си и облиза кръвта от долната устна.

– Баща ми го бива само за дъщери – казах презрение тя гласът ѝ прозвуча дрезгав и сладострастен. – А твоята вещица-слънчебегачка не става и за това. О, тя ще те получи отново, Роан – здрав и читав, искам те жив, за да разберат всички, е плодът в утробата ми е от тебе. – Роан трепна ужасен и тя отново се разсмя. – Ти си ме желаел през всичките тези години, още от нощта, когато дойдох при теб на Риалата. О, не можеш да отречеш, че си ме искал. И двамата го знаем. Но ти предпочете Шонед. Е, дали ще можеш изобщо да я докоснеш сега, след като вече си имал мен?

– Не – прошепна той, но нещо в тона му не ѝ хареса. Дори не би могъл да си помисли за Шонед – беше жестоко омърсен от Ианте, продължаваше да я усеща с кожата си, врязана като позорно клеймо в плътта му...

Ианте тръшна вратата след себе си и я заключи отвън. Беше победила – засега. Когато се върне, Роан ще я убие. На всяка цена.

Глава 24

През по-голямата част от зимата над Кулата на Богинята валяха поройни дъждове. Общуването между фаради беше възможно само в редките случаи, когато слънцето надникнеше плахо иззад някой облак.

Раздразнена от необходимостта да разчита на традиционните начини за съобщения, Андраде подлагаше всеки новодошъл на такъв разпит, че пътниците дори не помисляха да стъпят отново в замъка. С настъпването на пролетта над планините легнаха тежки мъгли и слънцебегачите се чувстваха неспокойни и нещастни като орли, на които им е отнета възможността да полетят. Отегчени до смърт от книгите, шаха, учението, чистенето на замъка и дори от собствената си компания, те се обединяваха единствено в старанието си да избягват Андраде и този техен стремеж придоби измеренията на почти религиозна ревност.

Когато мъглата най-после се вдигна и слънцето отново се показва, в Кулата не остана почти никой, дори жителите от близките поля и гори, които търсеха подслон в замъка през зимата сега се върнаха по родните си места. Фаради, послушниците и обичайните обитатели на замъка бродеха из околните хълмове и се опиваха от ласките на слънчевите лъчи. Андраде изпрати с поглед и последните фигури, които се изгубиха в далечните гори и пътеките сред скалите. Погълната от блаженството на топло пролетно слънце, разплете златистите си плитки, сред които вече проблясваха сребърните нишки на времето, и прокара пръсти през разкошните вълни на косите си. За последен път бе скитала из околността преди няколко дни, и след разходката се почувства още по-потисната. След дългата мрачна зима Богът на Бурята се бе развилнял в прощалната си шега и всичко бе погълнато от тежката пелена мъглата. Но сега Богинята отново бе влязла в пълната си власт и небето отново ѝ принадлежеше.

Андраде прокара пръсти през косите си и се намръщи при вида на сребристите кичури – резултат от тревогите, които ѝ създаваха невъзможните дъщери на Върховния княз. Нямаше ден да не съжالياва за моментния си порив преди шест години, когато реши да ги вземе при себе си.

Въпреки възпитанието си на принцеса, на двайсет и три годишна възраст Пандсала се оказа изключително невежа. В пак в нея имаше някакви проблясъци на интелект, които предпазваха от катастрофално затъпяване, но формалното образование се оказа под всякаква критика. Никак не ѝ се понаправи, че трябваше да посещава редовни занятия наред с много по-младите от нея послушници, но класната стая изигра своята роля в две направления – в главата ѝ бяха натъпкани основите на елементарни знания, и същевременно да отърве принцесата от неприятната ѝ склонност към арогантност.

На двайсет и девет години Пандсала се бе променила много, при

това в положителна насока. Системно обезсърчавана в опитите си да играе ролята на пленена принцеса, тя най-после се отказа от усилията си в тази посока и стана почти поносима. Трябваше все пак да се залови за нещо като основа на самочувствието си и това се оказа доста изненадващото откритие на потенциалните ѝ заложби на слънцебегачка. Миналото лято бе спечелила третия си пръстен.

Проблемите с Хиана бяха от съвсем различно естество. Жените в замъка я приеха като свое дете, всички я жалеха и глезеха, и тя растеше будно, здраво и пъргаво момиче. Засега никой не можеше да каже какво ще излезе от нея. Наследила аристократичните черти на Рьолстра и великолепната кестенява коса на майка си, Хиана притежаваме свой неустоим чар, прекрасните ѝ зеленикаво-кафяви очи излъчваха ту потайния блясък на мило хитруване, ту се изпълваха със сълзи според моментната ѝ прищявка. Андраде и Уривал я следяха зорко. Опасяваха се, че при неправилно възпитание, склонността ѝ да хитрува може да прерасне в лукавство и злонамереност.

Единствено Пандсала се държеше строго с нея. Според нея сестра ѝ беше виновна за принудителното ѝ изгнание и не поддаваше дори за миг нито на очарованието, нито на уж обидните ѝ хитрини. Кой знае защо, в нейно присъствие Хиана се държеше послушно, опитваше се да спечели благоположението на Пандсала и между двете сестри възникна своеобразна връзка. Тази зима Пандсала си даде труд да я научи да чете и като че ли след тези занимания бе започнала да приема по-леко съдбата си.

Андраде не можеше да реши докога да държи сестрите и себе си. Въпреки обстоятелствата около раждането на Хиана, тя си оставаше желана партия за женитба, а и Пандсала щеше да е свободна да прави каквото иска, когато един ден Рьолстра най-после зарадва всички със смъртта си.

Мисълта за Рьолстра ѝ напомни защо днес се бе качила а хълма. Не толкова да се наслади на свежия пролетен въздух, колкото да разбере какво става наоколо. Отметна назад осите си и затвори очи. Сложният мозъчен механизъм инстинктивно погълна всичките ѝ мисли и тя въздъхна доволно най-после можеше да се отдаде на удоволствието от сплитане на слънчевите лъчи, останало недостъпно през дългата зима. Зарей се сред зелените равнини на Осетия, пое на изток към Гилад над полусъборените след наводненията къщи, огледа бегло хълмистата Ката, където подкарваха добитъка към богатата паша по крайбрежието, кимна одобрително при вида на белите платноходи на Лийн,

възобновили редовните си курсове след бурите през тежката зима... На юг всичко беше наред, и Андраде се усмихна доволно.

Беше й приятно да поеме на север по лъкатушните извивки на реки-те и да усети прохладата на слънчевите лъчи, отразени в бистрата вода. Стигна чак до заоблените хълмове в подножието на планината Вереш и спря да се полюбува на заснежените върхове. Радостта й угасна веднага щом погледът ѝ попадна на Канарата, и раздражението ѝ бе сменено от любопитство. Замъкът изглеждаше необичайно пуст. Дали Рьолстра не бе тръгнал на поход? Или може би бе заминал за някое от ловните си имена? Виждаха се само няколко слуги, три-четири от дъщерите му, поели на ленива разходка в градини и стража, която ѝ се видя толкова незначителна на брой, че едва ли би опазила и портите на крепостта.

Прелетя над планините, заслепена от сиянието на бял сняг по върховете, и простря нишките от светлина на запад към Фесенден. Веднага си личеше, че и там зимата се бе оказала тежка – снегът все още не се бе стопил, рибарските лодки се гушеха в доковете, а пристанищният град Ейнар възнесе в ледената светлина на ранното пролетно слънце. Скоро очакваше подробен доклад от местния слънцебегач и щеше да научи повече за опустошените от бурите земи и за проблемите, които трябваше да се пребори вдовицата на господаря Кутейн.

В душата ѝ лъхна повея на ведрина след един бегъл по лед към Кирст-Изел. По границата, където непрекъснато ставаха сблъсъци, гарнизоните сега бяха спокойни и всичко бе наред. Усмихна се при спомена за предложението на Роан според което трябваше да се установят законните граници на всяко княжество – може би Волог и Сомер най-после се бяха разбрали кое на кого принадлежи. Андраде се прехвърли през широкия залив между острова и материка и се озова над Ливадна земя, подгизнала от дъжда и пролетното топене на снеговете. Така и не можа да разбере защо древните фаради бях избрали мъгливото крайбрежие за издигането на Кулата на Богинята, но още веднъж им благодари в душата си, че не бях построили своя замък сред тези благи низини, където лятото беше толкова задушно и навсякъде пълпеха и прелитаха многобройни насекоми.

После пое към Сир, разположен в богатата равнина между множество реки. Почвата там беше плодородна, тъмнееше от ранната оран и пролетните посеви и това ѝ напомни за родния дом в имението сред хълмовете на Ката. То бе принадлежало открай време на дедите ѝ, а те не бяха склонили глава пред никой от князете. След смъртта на баща ѝ земите му бяха присъединени към Сир. Андраде се отказа от правата си,

а Зеава от Пустинята беше твърде далече, за да упражнява ефективно властта си. Гладката каменна кула и досега се издигаше величествено над равнината между хълмовете. Бяла и горда, тя бе лесно достъпна за възприятията на всеки, както и недалечното имение, където бе родена Шонед – Речен бяг. Андраде поспря да огледа по-внимателно огромната сграда, и се навъси – стори й се, че и там не бе останал почти никой.

За днес й оставаше да види само още едно място, а скованите от снегове Фирон и Кунакса смяташе да остави за друг път. Непременно искаше да стигне до Пустинята, за да огледа Цитаделата и Дългите пясъци – може би щеше да зърне и онези двама близки до сърцето й хора, които управляваха княжеското така мъдро, както се бе надявала още от самото начало. За миг се плъзна повторно над сирските равнини и съзря изпъстреното с палатки поле... Коня, стрелци и войни с мечове се групираха в бойни отряди, върху близкия хълм се издигаха две огромни шатри – едната в тюркоазено зелено, а другата – виолетова. Войските на Сир и Княжески предел лагеруваха на един ден път от границата с Пустинята...

Андраде прелетя бързо към долината на Фаолаин и спря ад имение-то на господаря Байзал. Там кипеше трескава дейност, а над двора се вееше червено-белият флаг на Чейнал. Заля я внезапен пристъп на силен гняв – защо никой не й бе казал нищо досега? И къде бяха цветовете и гербът на Роан? На кого ли принадлежеше знамето в зелено и черно, издигнато пред лагера извън крепостта, където войската явно се готвеше за битка?

Въпреки спешната необходимост да открие Шонед и да й поиска обяснение, Андраде реши да се върне в Кулата на Богинята. С помощта на своите фаради беше длъжна да предупреди всички останали князе, но докато прелиташе над езерото Кадар, изведнъж спря вцепенена. По пътя под нея движеше огромна войска, пред всяко отделение яздеха военачалници, а жълто-червените вимпели ги определяха като войници на господаря Лиел от Ваес. Армията бе поела право към Кулата на Богинята...

По здрач гневът на Андраде стихна и се затаи в душата като жестока и тиха ненавист. Свика всички слънцебегачи в голямата зала и с ледено мълчание ги изчака да заемат местата си край дългите маси. Уривал и старшите фаради насядаха едната страна, останалите наоколо според ранга си.

– Войските на младия господар Лиел от Ваес, сгоден както знаете, за Киеле, дъщерята на Върховния княз, са готов всеки момент да

разположат лагера си пред Кулата на Богинята. Според официалната версия всичко е в името на наша защита. Господарят Лиел е разтревожен за сигурността ни в тези смутни времена, под същия предлог княз Рьолстра и княз Ястри от Сир също са разположили войските си край границата с Пустинята, а меридците обсаждат Тиглат. Предадох ми че господарят Лиел се нагърбва лично с отговорната задача да ни защити, и че прави това заради всеизвестната забрана на фаради да убиват дори при самозащита. – Тя замълча и се усмихна мрачно. – Предават ми какво ли не, и повечето от посланията са лъжа. Мнозина от вас са се скитали из слънчевите лъчи днес и са събрали значителна информация. Нерядко не сте могли да установите контакт, тъй като съответните фаради са затворени в тъмни подземия от князе и васали, влезли в съюз с Рьолстра. Тези фаради са пленници като всички нас и като княз Роан, когото държат насила в замъка Феруче.

Мнозина от присъстващите научаваха новината едва сега и през залата повея шепот на изненада; Андрaде вдигна длани в жест на молба за тишина.

– Не се знае нищо за княгиня Шонед, а както ви е известно, тя е една от нас. Опитвах се да я открия, но не успях. Слънцебегачът Клив от Тиглат ми съобщи за отвличането на княз Роан по заповед на Ианте, дъщерята на Върховния княз.

Уривал който седеше до нея, промълви едва чуто:

– Доколкото познавам Шонед, князът няма да остане дълго там.

Думите му я заляха с паника, но Андрaде превъзможна чувствата си и продължи:

– Въпреки способността си да сплитаме нишки от светлина, ние сме затворници в собствения си дом. Дватама с Уривал обсъдихме различни възможности за освобождаването на неколцина от нас, докато другите останем в замъка, за да притъпим бдителността на господаря Лиел. Смятаме...

– Аз ще се справя.

Андрaде се взря по посока на гласа и установи, че Пандсала е станала от мястото си.

– Мога да осигуря свободното придвижване на някои от вас – продължи принцесата. – Стражата на Лиел няма да спре дъщерята на Върховния княз, която се опитва да избяга до замъка.

Уривал затаи дъх, а Андрaде се ядоса на самата себе си, че не се бе сетила по-рано за Пандсала. В мислите ѝ запърха подозрителност и съмнение, но остави на Уривал възможността да ги изрече на висок глас.

– Дали това бягство ще бъде за доброто на всички или ще облагодетелства единствено теб? – тонът му беше смразяващ.

– Не е трудно да си обясня колебанието ви – отговори Пандсала. – Не крия, че бих предпочела да съм извън стените на замъка. Но преди време разполагах с известни възможности и не се възползвах от тях. Нима смятате, че ще застана на страната на баща си, който ме изпрати тук против волята ми? Той ме прокуди от собствения ми дом, а вие ми предложихте покрив и съчувствие. Досега съм спечелила три пръстена на фаради и ако не можете да ми се доверите, трябва да се откажете от предложението ми за помощ.

Уривал имаше още въпроси към принцесата, но Андраде бе силно впечатлена от достойнството на думите ѝ. Първожрицата даде знак на своя помощник да замълчи и се обърна към момичето:

– Какво предлагаш?

Пандсала сплете пръсти, но въпреки това вълнението пролича по едва доловимото им треперене.

– Привечер, когато светлината е недостатъчна и се налага запалването на факли, ще тръгна към задната врата на крепостта заедно с хората, които избира. Като наближим лагер на господаря Лиел, ще се опитам да създам у тях впечатлението, че съм избягала с някои от приятелите си.

– А след това? – подкани я Уривал и в тона му прозвуча съмнение.

– Аз съм просто една уплашена принцеса – каза Пандсала и се усмихна едва доловимо. – Ще поискам охрана по пътя до лагера на баща си в Сир. Нищо не ми струва да намаля броя на Лиеловата войска с десетина-дванайсет човека. Все пак и това е нещо. Освен това ще поискам поне един вестonosец, може би двама, които да препуснат към Ваес, за да уведомят негово високородие за бягството. Ако всичко е наред, ще успеем да отклоним поне петнайсет човека от нападението на Кулата.

– Петнайсет от общо петдесет... – каза замислено Уривал.

– Ще настоявам да ме придружат най-добрите им бойци – в тона ѝ прозвуча коварство. – В края на краищата, това е мое право.

Андрaде кимна бавно с глава.

– Добре. Уривал, Пандсала, елате в покоите ми. Останалите трябва да се наспят добре тази нощ, защото утре ни предстои тежък ден.

Тя пое по пътеката между масите, а Уривал и Пандсала тръгнаха след нея. Андраде потърси с поглед Хиана и изведнъж ѝ се стори, че тъкмо в този момент от детското лице я гледат очите на Върховния княз.

* * *

– Не можем да лагеруваме повече тук. Ако Роан иска да прави нещо с това място, след като всичко свърши – Чей се върна от прозореча и се изправи срещу жена си, която бе свалила изцапания си костюм за езда и се преобличаше в чисти дрехи. Той я погледна намръщен. – Тобин, трябва да се разпоредиш с всичко тук, в имението. Не искам да идваш с мен отвън крепостта.

– Опитай се да ме спреш – каза предизвикателно тя и посегна към ботушите. – Вярно е, че ти си моят военачалник, но все още съм дъщеря на баща си. И докато не дойдат Роан и Шонед...

– И какво я е прихванало, че е направила тази глупост да отпрати нанякъде? – каза гневно той. – Все пак смятам, че с на неголяма група...

– Забравяш какъв е замъкът във Феруче, а и какъв човек Шонед. – Тобин стана и направи няколко крачки, за да нагласи по-удобно ботушите върху краката си. – Нима смяташ, че я би могла да стои тук и да чака, за да я разубедим? Богиньо, как бих искала да съм истинска слънцебегачка! Наоколо няма никой, който да се свърже с нея или с Андраде. – Тя подпъкна краищата на ризата си в панталона и продължи: – Да тръгваме, Чей. Искам да прегледам провизиите в лагера. Прав си, че трябва да се преместим. Господарят Байзал не би могъл да изхрани цялата войска.

След пристигането на мобилизираните от Чей мъже бъркотията в двора бе станала невъобразима – коне, пехотинци, стрелци, бойци с мечове, паникьосаната прислуга на Байзал – сред хаоса и суетнята не се различаваше и най-малкия белег на някакъв ред. Но Чей беше сигурен, че до края на деня неговият капитан ще успее да сложи всичко в ред, и заедно Тобин можеше да тръгне с господаря Дави, който ги чакаш при портите.

– Направих, каквото можах – каза им братът на Шонед. – Но в действителност нямам правомощия да поема всичко в свои ръце, мога да заповядвам само на моите хора. Радвам се, че дойде, господарю.

– Титлите са за пред хора, моля те да ме наричаш Чей. С теб сме роднини и в известен смисъл – дори братя.

Мъжът й отново бе пуснал в действие неустоимия си чар и Тобин едва успя да скрие усмивката си. Само с няколко думи бе успял да спечели Дави и сега той щеше да последва Чейнал във всяка бъдеща битка и да се подчинява безпрекословно на заповедите му.

– Благодаря ти – каза простичко Дави. – Ще премести лагера и после...

Зад тях се разнесе остър писък и Дави млъкна. Родителският инстинкт в Тобин и Чейнал задейства мигновено. Разчел безпогрешно паниката в гласа на Сорин, двамата скочиха от конете и се втурнаха към конюшната, където бяха оставил близнаците да решат своите понита. Сорин изтича към баща си и се вкопчи уплашен в ръката му. Разтреперан и безмълвен, с широко отворени сини очи Андри стоеше изправен сред ярката слънчева светлина...

Тобин коленичи до Андри и веднага усети познатото замайване от силата на посланието в лъчите – послание на могъщ и изкусен фаради. Не бяха цветовете на Шонед. Беше Андраде.

„Тобин? Богиньо милостива! Защо не си ми казала за силата на неговата дарба? Но да оставим за момента този въпрос настрана. Онзи млад глупак Лиел от Ваес се опитва да захапе от кокала от двете страни – изпратил е войски в подкрепа на овдовялата си сестра от Тиглат, а самият той е обсадил крепостта ми и ме държи затворена вътре, докато Рьолстра и Ястри се чудят каква пакост да направят край вашата граница. С Уривал се опитваме да намерим изход от положението, но не съм убедена, че този път ще се справим, пратих съобщения до всички княжески дворове, където слънцебегачите ми не са затворени в тъмница под заплахата от железния юмрук на Рьолстра. Вероятно по негова заповед на много места слънцебегачите ми са лишени от свобода. Предполагам, че точно така е станало в Кунакса и Сир, чиито князе се надяват да спечелят по някое парче от Пустинята след войната с меридците. Според Волог от Кирст, изелският княз Сомер е влязъл в тайни преговори за търговска спогодба с Върховния княз. Ваес води политика на двуличие и очаквам в най-скоро време Клута да се намеси и да вкара Лиел в пътя. Засега не ни е предал само Лийн и може би Пимантал от Есенден, който знае, че Рьолстра е хвърлил око на неговия град Ейнар. Не мога да открива Шонед, затова ти ще ѝ дадеш тази информация, ако я намериш, разбира се. Зная за станалото във Феруче. Прибери Андри и Сорин на сигурно място в Цитаделата, защото Рьолстра ще ви нападне веднага щом разбере за заминаването на господаря Дави. Вие с Чей се пазете, а аз ще дойда при първа възможност.“

Тобин усети как нечий силни ръце я повдигнаха и я понесоха към прохладната сянка на имението – извън обсега на ярката слънчева

светлина. Едва не извика от облекчение след току-що преживяното напрежение. Трябваше ѝ време да се възстанови след продължителното и властно въздействие на Андраде, а когато най-после успя да се съвземе, с учудване установи, че лежи в нечие легло. Чувстваше се толкова източена и немощна, че нямаше сили да спори с Чейнал, който мъкна внимателно горните ѝ дрехи и я зави грижливо с одеялото.

– Андри? – промълви едва чуто Тобин.

– Нищо му няма. Сорин го заведе на сянка и сега детето спи в стаята си. – Чей седна до нея и притисна дланта ѝ към лицето си. – По дяволите, Тобин! – гласът му прозвуча тих и задавен. – Страх ме е от тези неща!

– Ще се оправя, мили – успокои го тя. – Просто Андраде не е така внимателна като Шонед. – Тя му съобщи новините на първожрицата и усети как мускулите на раменете му заиграха от напрежение.

– Чудесно – процеди той, – просто прекрасно! Ще очакваме помощ от Лийн, Пимантал и Волог! Островите им с другия край на света, а княжеството на Волог е не по-малко застрашено от нас! За каква помощ изобщо става дума...

– Всички други са или наплашени от Рьолстра или станали негови съюзници. След като от шест години не е имало Риала и при толкова тлъст залък като Пустинята...

В сивите му очи просветна мрачна решителност и волевата извивка на брадичката му се стегна в гримаса на непреклонност.

– Рьолстра няма да присъства на Риалата тази година, нито през някоя от идните години – каза тихо той.

Тобин го изпрати с поглед и едва след като вратата с затвори след него, тя си позволи да се отпусне и да се разтрепери. Никога преди не ѝ се бе случвало да види в очите му толкова силно желание да убие някого...

* * *

Дави не остана доволен от доклада на капитана на другата сутрин, и сподели притесненията си с Чей.

– Сто шестдесет и три конника, сто и петима стрелци, от които и половината не са редовни войници... Това е съвсем недостатъчно. – В зелените му очи проблесна тревога. – Ако може да се разчита на хора, които боравят не с мечове, а с коси...

– Да се е изправял в бой срещу тебе някой с коса? Мъж с яки мускули на жътвар, който ще ти отреже главата с един замах, така, както би

отрязал житен сноп? – Чей се усмихна мрачно. – Ще се справим, Дави, ще видиш! Разполагаме с двеста трийсет и шестима мъже, въоръжени с мечове и коси. Най-добрите ни конници са твоите хора...

– След твоите – прекъсна го Дави и Чей само повдигна рамене. – От хората на господаря Байзал...

– Ти само ги виж колко са побеснели. Защиават собствената си земя, в края на краищата. А сега, ако искаш да ми помогнеш, нека огледаме плана за преместването на лагера. Ще тръгнем още утре – битката за родната земя може да е чудесен мотив, но едва ли би ти се понравила представата за бойни действия върху собствените ти ниви.

Чейнал бе научил това от Зеава. Докато се качваше по стълбите към стаята на жена си, той изпита странното усещане а невидимото присъствие на стария княз, който сякаш бе дошъл да ръководи битката. Или може би, което би било още по-добре, да я предотврати... „Достойни мисли на закален в битките войн“, каза си Чей с насмешка. Роан отдавна го бе заразил с миролюбивите си идеи, и Чей подозираше, че след като веднъж е повярвал в тях с ума и сърцето си, връщане назад не можеше да има. Вече дори не му се искаше да мисли за война.

Цялата сутрин Тобин бе останала в имението, погълната от нелеката задача да организира иначе нелошите, но в момента страшно объркани прислужници така, че да превърне домакинството в добре смазан механизъм по време на война. Още преди обяд, обаче, бе принудена да потърси малко отпих. Контактът с Андраде очевидно я бе изтощил много по-силно, отколкото допускаше. Чей остана за малко до леглото ѝ да я погледа и с облекчение установи, че руменината по страните ѝ се завърща, а сънят ѝ е спокоен и дълбок. Беше много по-красива, отколкото в деня на тяхната сватба – с обогатения си дух, царствена осанка и походка потомката на драконовите князе можеше да бъде само успокоена, но не и опитомена. Той приглади черните коси върху раменете ѝ, целуна я леко по челото и побърза да излезе, за да премахне от себе си дъха на съня и сладката съблазън на утрото.

Когато тя се събуди, Чей вече бе успял да се измие и преоблече, и седеше до малка масичка със сервирана върху нея закуска.

– Ела да хапнеш – подрази я той.

Тя се протегна сладко, прозя се и пристъпи към него както си беше гола-голеничка.

– Кой ли ще ме види – само ти – каза тя и повдигна рамене в отговор на укора в очите му. – Ти и без това отдавна си свикнал с тази гледка. Пък и е прекалено горещо да се обличам още сега.

– Безсрамнице моя, когато реша, че съм свикнал с тази гледка, сигурно ще съм просто сляп, но дори и тогава ще мога да те виждам с ръцете си. Вземи си малко сирене, много е хубаво. С какво ли си хранят тук козите?

– Има ли някакво раздвижване при Рьолстра? – попита тя, докато се настаняваше срещу него.

– А и виното си го бива. Опасявам се, че опустошаваме личните запаси на Байзал.

– Ще дойдат ли още подкрепления? С колко човека разполагаме сега?

– Езикът ще ти трябва за яденето, мила, не го хаби напразно.

Тя го изгледа недоволно, но за момента гладът се оказа по-силен от любопитството ѝ. Когато най-последно се засити, Чей започна изложението си за стореното досега, като междуременно спираше, за да иска от нея мнение или съвет. Тобин трябваше да замине за Цитаделата и Чей знаеше отсега, че много ще му липсва. Но знаеше само, че няма нищо по-важно от безопасността на жена му и синовете им.

Двамата палавници категорично отказаха да останат в замъка Радзин и заявиха, че никой не може да им забрани да тръгнат на война, щом това е разрешено на майка им. Ако не ги бяха взели със себе си, момчетата щяха да избягат тайно от замъка. Чей познаваше добре синовете си и не се съмняваше, ще измислят някоя пакост – затова реши, че е по-добре да ги вземе и да ги държи под око. На другия ден трябваше да замине за Цитаделата, но Тобин още не знаеше, че и тя тръгва с тях. Когато най-последно се осмели да ѝ го каже, така, между другото, докато си гризеше ябълката, реакцията ѝ моментално му напомни за брачния им договор, в който той изрично бе настоял да не се държат ножове в спалнята.

– Няма да замина! Ще ти трябвам!

– Единственото, което ми трябва, е да знам, че ти и децата сте в безопасност.

– Тръгваш без фаради, а колкото и да са слаби уменията ми, ще мога да те снабдявам с информация. По дяволите, Чей, няма да замина!

– Прояви малко разум, моля те. Трябва да изпратим Андри и Сорин на сигурно място, особено Андри! Ако се наложи, ще ги вържа за конете им и ще заповядам на оръженосците да ги цапват от време на време, за да ги държат в несвяст. Не ме карай да прилагам същата тактика и към теб.

– Само да си посмял!

Когато побеснееше, жена му удивително приличаше на Зеава.

– Чуй ме сега. Вярно е, че ще имам нужда от теб, но няма да имам никакво време, за да се притеснявам и за твоята безопасност. А и да не си мислиш, че момчетата ще тръгнат без теб? В Цитаделата ще можеш да помагаш на Шонед. Не ме карай да ти изброявам всичките си доводи, самата ти много добре ги знаеш.

Тя го изгледа свирепо.

– Много си противен, когато говориш за разум и доводи.

Той въздъхна и благодари в себе си на Богинята, че му бе отредила жена не само с огнен дух, но и с остър ум. Протегна ръце през масата, за да я докосне и да изрази нахлулите в него чувства (които понякога страшно го разсейваха и го отклоняваха в съвсем друга посока), тя се усмихна кисело и отстрани пръстите му от себе си. Точно сега гордостта не би й позволила да прояви нежност. Чей се облегна назад, за да й се полюбува. Жена му бе подвила единия крак под себе си и го гледаше навъсено, нагиздена единствено в самуреното великолепие на косите си.

Нямото му съзерцание бе прекъснато от гръмки удари вратата. Стана да отвори, мимоходом подхвърли някаква риза на жена си и й каза да се облече. Тобин я нахлузи и се покри с нея до глезените, но макар че във вида й нямаше нищо неприлично, изправилият се на прага Байзал се ококори и страни му се покриха с гъста руменина. Зад него стоеше Мааркен с болнав вид на пребледнялото си лице. Чей се взря изненадан сина си. Не го бе виждал от две години и не можеше да повярва, че стройният момък, от когото се излъчваше достойнство и увереност, е същото хлапе, което бе изпратил в замъка на Лийн. Миг-два баща и син се взираха развълнувани един в друг, после Чей притегли сина си и то притисна силно до гърдите си.

– Богиньо, колко съм щастлив, че те виждам! Какво правиш тук?

Тобин извика радостно и се втурна към тях.

– Мааркен! О, Мааркен, толкова си пораснал! – очите й плувнаха в сълзи и тя побърза да се скрие в преградката на сина си.

Момчето се усмихна уморено.

– Разказал съм на всички в Сивата перла колко си красива, мамо. Сега ще се убедят сами, че никак не съм преувеличил.

Чейл погледна въпросително към Байзал. Старият атри се прокашля смутено, притеснен от необичайната премяна на принцесата и от присъствието си на толкова интимна семейна среща след дълга раздяла. Мааркен бе този, който трябваше да отговори на неизречения въпрос на баща си.

– Дойдох с поделение стрелци, татко – петдесет човека, които ти изпраща княз Лийн. Корабът тръгна вчера сутринта и бързахме с все сила да стигнем Фаолаин. – Момчето леко потрепера. – И там най-после стъпихме на сушата.

– Разбирам защо изглеждаш толкова блед – заяви Чей и се обърна към домакина си. – Моля те, предай на капитана ми се разпореди за нас-таняването на новодошлите. После с теб и с Дави ще обсъдим въпроса кой да поведе стрелците.

– Да бъде както казваш, господарю – той погледна притеснено към Тобин и побърза да излезе.

Чей се ухили, когато забеляза как момчето пребледня още по-силно при вида на храната и настойчивите молби на Тобин да хапне нещо.

– Остави го на мира, Тобин. Ще хапне до насита, щом се пооправи след пътуването по вода. Да си призная, дори ми е чудно, че все още се държи на крака. Как е старият княз, Мааркен?

– Същият си е, каквото го помниш. Много съжالياва, че сега не можа да ти изпрати повече войници. Нямах време да реагира веднага, но ще пристигнат още, при това с кораби.

Чей се отпусна в креслото и се замисли. Никога не бе използвал кораби по време на война, но мисълта за подобна перспектива го въодушеви.

– Мит, вторият слънцебегач на Лийн, онзи ден се свърза един фаради от Тиглат – продължи Мааркен. – Лъчите бяха просто наситени със съобщения, татко. Вчера още преди изгрев слънце с него се свърза и Уривал, след което княз Лийн реши, че трябва да заминем колкото може по-бързо. – Момчето замълча и в отпавения към баща му поглед просветна болка. – Истина ли е това, което говорят за Ианте?

– Да – отговори Чей. – Радвам се, че Лийн е реагирал веднага, не само заради стрелците, но и като те е изпратил тук. – Взря се в Тобин и продължи: – Сега вече нямаш причина да не заминаваш за Цитаделата – Мааркен ще остане при мен като оръженосец и слънцебегач.

– Мит и Еоли ме научиха на много неща и мисля, че мога да получа първия пръстен, мамо – каза момчето и Тобин вдигна въпросително вежди. – Те ще помоят Андраде да ми даде отличителните белези и да ми разреши да продължа обучението си. Всъщност, и аз умея да върша същото, което правиш ти.

Чей наблюдаваше борбата между различни чувства, изписана красноречиво върху лицето на жена му – раздразнение, че ѝ е отнет повода да остане при него, гордост от това, че е родила такъв син, мъка, че

трябва да заmine и няма да успее му се порадва... Но Тобин каза само:

– Ако Мит изгради образа ти в цветовете, за да те разпознават...

– Слънцебегачът от Тиглат ме познава, той ще съобщи цветовете ми и на останалите. Можеш с чиста съвест да заминеш за Цитаделата, мамо.

Чей се прокашля, за да скрие напирания към устните му смях. Не съвестта караше Тобин да остане при него, затова пък сега би й било съвестно да не заmine.

– Ясно, баща ти пак постигна своето, както обикновено.

Думите й изразяваха сваляне на знамената и от опит Чей знаеше, че е най-добре при редките си победи над нея да не демонстрира радостта си. Това бе най-сигурното средство за разпалване на свирепия й гняв и невероятната й упоритост. Прецени, че е настъпил удобен момент да смени темата.

– Мааркен, бих искал още днес да поговориш с Андри. На два пъти бе включен в нишките на фаради и детето все още не разбира какво представлява това. От Мит и Еоли си научил достатъчно, за да му обясниш някои неща.

– В началото е малко страшно, наистина – отговори Мааркен с мъдростта на знаещ, но все още непризнат слънцебегач. Чей си даде сметка, че отсега нататък трябва да се отнася, към Мааркен като с мъж и за миг изпита болка при мисълта, че синът му вече не е малко момче. Дори не би могъл да мечтае за по-добър другар в предстоящите събития. Макар и едва единайсетгодишен, Мааркен бе станал много по-зрял, и в държанието му се долавяше достойнството на син на принцеса въпреки това...

– Ще облека нещо – каза Тобин, – и после ще отидем да потърсим момчетата. – Тя се скри зад високия параван в единия ъгъл на стаята.

Мааркен погледна замислено баща си.

– Наистина ли ще бъда твой оръженосец?

– Надявам се, че Лийн и синът му Хадрик са ти дали подходящо обучение.

Момчето кимна утвърдително.

– Това означава ли, че мога да тръгна с тебе и да ти служа по време на война? Или ще ме оставиш да си стоя в палатката...

До слуха на Чей долетя сподавен хлип откъм паравана. „Помогни ми, Богиньо“, помисли си той, „не искам синовете ми да пораснат, не искам да тръгнат на война... Прав е Роан, тази война трябва да е последната. Дано Шонед успее да го освободи, той ще спечели тази война, сигурен съм в това, и не е допусне да има друга след нея...“

– Татко?

– Да, Мааркен – не вярвам да се застоиш дълго в палатката.

* * *

Падна нощ – задушна и тъмна. Шестата нощ след отвличането. Роан се отдръпна от изисканите блюда, която му бяха сервирали на вечеря. Не можеше да е сигурен нито във виното, нито във водата, нито в храната. Не се доверяваше дори на собствените си сетива, защото всичко за него имаше вкус или мирис на дранат. Бе успял да се съвземе донякъде от кризата, след като през последните два дни бе хапнал само от нещата, които му се струваха най-малко опасни – ненарязани плодове, на които белеше кората, корени от кактуса драконова опашка, след като ги измиеше от полепналия по тях сос и още два-три вида храна от този род. От глада стомахът му се свиваше болезнено, но Роан трябваше да е сигурен, че вече не вкарва дрога в организма си. Приемаше като ирония на съдбата обстоятелството, че дранатът, който бе жизнено важен за драконите, за него самия се бе оказал толкова опасен.

Измъчваха го съмнения, че за случилото се не би могъл да вини единствено drogата или треската след получени рани. Погледът му се спря на ъгъла, където бе струпал драпериите и завивките със срамните сцени на любещи се дракони. Вбесен и същевременно засрамен от самия себе си, той ги бе дръпнал яростно от леглото веднага, след като Ианте излезе стаята. Страстно бе пожелал да е фаради, за да ги подпали със собствения си Огън. Не му оставиха дори свещ, нежели нещо, с което да я запали. Ако се опиташе да избяга, не би могъл да разчита и на слънцебегачите – стаята му беше на седмия етаж и гледаше към вътрешния двор, който винаги оставаше в сянка. Единствената му утеха бе мисълта за смъртта само при условие, че би могъл да завлече със себе си и Ианте.

Тя проявяваше невероятна предвидливост и съобразителност. В стаята нямаше остри предмети, не му предлагаша дори вилици и ножове по време на ядене. Нищо не беше достатъчно тежко, за да го хвърли върху нея, нито пък толкова тънко, че да му послужи като въже, с което да я удуши. Разлагаше единствено с ръцете си, грешните ръце, които го предадоха и не я удушиха още преди шест нощи. Трябваше да я убие тогава...

Не знаеше дори дали тя ще дойде отново. В стаята му влизаше само един як мъжага, който му носеше храната и беше два пъти по-едър от Роан. Насили се да насочи мислите си единствено към времето, което

продължаваше своя ход. Погледна през прозореца. По разнасянето на храната, смяната на часовоите, движението на стражата и прислугата в двора се опитваше да отгатне часа. Два дни бе опитвал безуспешно повреди ключалката на вратата. Пазачът му изнесе от стаята тежките бронзови колони на завесите над леглото. Нищо в мебелите не можеше да бъде откъснато и превърнато в оръжие, В стаята нямаше и една карфица, която да му свърши работа. Нелепа беше самата мисъл за бягство.

Беше сигурен, че всички са разбрали за отвличането и се опитваха да го освободят. Може би се водеха преговори с Ианте, може би някой се опитваше да проникне в замъка, или друго... Той се презираше заради надеждата да получи помощ отвън, но с други надежди не разполагаше. Постепенно го изпълваше ужасът, че отвличането му представлява брънка от кошмарен план в огромни мащаби, чиято цел в крайна сметка бе разруха и смърт. Измъчван от безсилна ярост, той плачеше до пълна изнемога из стаята и в опитите си да се спаси от лудостта си представяше гибелта не само на Феруче, но и края на Канарата и Княжески предел. Във въображението си виждаше как язди пред войските на Пустинята и в жестоката си мъст оставя след себе си опустошение и смърт. Представяше си как Върховният княз умира от меча му, докато другите князе и васали треперят от могъществото на справедливия му гняв.

„Красиви мечти“, мислеше си той с горчивина. Живот с меч в ръката, в единоборство със смъртта. Изгорени и мъртви земи, хиляди убити, а живите – останали без дом... Такива ли трябваше да бъдат мечтите му? Прекрасните илюзии на детството и младостта му се процеждаха в небитието като шепя пясък през разтворените пръсти на човешка длан, и срамът бе единственото чувство, което усещаше при вида на безвъзвратната им загуба.

Срамуваше се не от това, че бе допуснал илюзиите си да се стопят, нито пък от въображаемите сцени на бъдещото отмъщение. Срамът бе плод на закъснялото разбиране, че се бе заблуждавал толкова години. Светът все още не бе узрял за цивилизованост. Хората не бяха стигнали до идеята за право и законност. Все още предпочитаха да живеят като варвари и в това отношение Роан също имаше вина. В кръвта му пулсираше отчаяната дързост на родените в Пустинята, в негова власт беше и златото на драконите. Беше се самозалъгвал, че е по-добър от другите, само защото намеренията и целите му бяха благородни и възвишени. Другите поне не си правеха илюзии по отношение на самите себе си и се приемаха такива, каквито всъщност бяха. В известен смисъл това бе честна позиция към живота, гледаха го право в лицето и убиваха, без да

се самозалъгват с идеали за справедливост.

Рьолстра бе стигнал до дъното на жестоката истина – единственото, което трябва да направиш, е да настроиш все срещу всеки и после да събираш плячката. Властта се свежда до коварство и изкуството да сееш размирици. Всички усилия трябва да бъдат насочени към разцепление, не към съгласие и единодействие. Залогът е плячката, затова се набляга на най-ниските инстинкти – алчност, завист, малодушие, за да се посмееш накрая от сърце на някой новоизлюпен княз, който се напъва да поее в умовете представи за достойнство, а в сърцата – копнежи за мир.

Не смееше дори да мисли за жената, която бе вярвала в него и идеалите му, и вярата ѝ бе вливала животворна сила във всяко негово начинание. Той я предаде и с това предаде всичко и всички, защото дъщерята на Рьолстра бе проникнала до истината за него. Роан не виждаше разлика между себе си и Върховния княз. И двамата искаха като всички останали да видят себе си преродени в образа на бъдещия син. Копнееше за син... Все пак би могъл да оправдае някак първия път, когато не създаваше, че до него е Ианте; но след това бе разбрал коя е тя и какво иска от него – за това не можеше да има никакво оправдание.

О, и той беше като всички останали – себелюбиви князе-варвари, които убиваха просто ей така, за удоволствие. Но въпреки насладата от представата за смъртта на Рьолстра, Роан не можеше да си представи как убива Ианте и много добре разбираше причината за това. Не, Роан нямаше да я убие, не можеше...

Тропот на копита и звън на оръжие привлякоха Роан към прозореца. В целия замък екнаха викове и резки команди. Тежките каменни порти, укрепени с масивен старинен бронз, стенаха гръмко и бавно се разтвориха навън. От прозореца му не се виждаше кой и защо бе станал причина за суетнята, виждаха се само група войници, които тръгнаха към външния двор.

– Пръстените! – изкрещя някой. – Те са безпомощни без тях!

Сред стегнатите редици на войници настъпи суматоха и миг покъсно някой извика:

– Взех ги! Пръстените на фаради!

– Богиньо милостива, не! – простена Роан.

Ианте слизаше по широките стъпала сред диплите на пищна светла роба и облак от тъмни коси.

– Глупаци такива! – просъска той. – И още вярвате в някакви си тъпи суеверия! Веднага ми предайте пръстените! И не сваляйте поглед от нея!

Войникът тутакси изгуби тържествуващия си вид и пристъпи към своята господарка, поклони се смирено и положи пръстените върху протегнатата ѝ длан. Преди Ианте да ги стисне хищно в юмука си, в светлината на факлите просия златисто-сребърна светлина, смесена със сиянието на огромен смарагд. Принцесата махна с ръка и стражите се отдръпнаха почитателно. В средата на двора стоеше крехка и стройна фигура на жена, облечена в костюм за езда. Лицето ѝ бе скрито от златисто-червени коси с цвят на огън.

– Ето те и тебе, дойде да си вземеш княза, така ли? – каза Ианте галовно. – Каква преданост, каква любов... Очаквах да пристигне половин армия, а се оказва, че Пустинята може да пожертва само теб! Войските ви сигурно си имат други грижи, а?

Ианте извърна лице към прозореца на Роан и той се дръпна бързо назад. Не искаше да ѝ достави удоволствието, което непременно щеше да изпита при вида на ужасеното лице.

– Хей, Роан, чуваш ли ме? Меридците нахлуват от север, на юг е баща ми, и това е единственото, което са могли да отделят за теб! За своя княз!

Беше като попарен, а не вледенен от ужаса на тези думи. Едва сега разбра защо бе дошла само Шонед, неговата княгиня-фаради. Във всеки случай, не за да умрат заедно, и усети как всяка клетка в него бушува в необузdana ярост. О, той познаваше прекалено добре! За първи път в душата му трепна надежда, гърдите му преливаха от познатото усещане за топлина и нежност и в миг се потопи в блаженството на живителна прохлада, което изпитва човек при глътка вода след мъчителна жажда... Той и тя – за тях невъзможното просто не съществуваше.

„Ианте!“, сепна се той. Взря се в лицето на Шонед, забулено от здрача, уморено и тъжно, с поглед, който напрочно се мъчеше да го открие.

– Ианте! – гласът ѝ отекна в каменния двор и принцесата се вцепени върху стъпалата към замъка. – Идвам не само за моя господар и съпруг – дойдох и за теб! – От пръстите ѝ изригнаха могъщи пламъци от Огъня на фаради, страховита огнена стена, висока колкото стените на Феруче и в злоещия им блясък просветнаха златисто-алените очертания на дракон.

Никой не успя дори да изкрещи. Всички бяха сковани от ужас, вцепенени от древната магия на фаради, останала без нито един пръстен върху изящните си длани. Но нищо не можеше да уплаши Ианте току-така. Тя се изправи срещу огнената вълна и извика:

– Спри или ще го убия още сега със собствения му меч!

Пламъците утихнаха и постепенно замряха съвсем. Ианте се изсмя и процеди с презрение:

– Заклучете я в някоя от вътрешните стаи, където не прониква нито дневна, нито лунна светлина! Не се бой, фаради – скоро ще си го получих!

Роан затвори очи и притисна чело към грапавата каменна стена. Скоро... Когато се убеди, че носи в себе си неговия плод й ще може да го съобщи на Шонед с тържествуващ глас. Дори и да е син, о, той ще я убие! Заедно със сина...

Варварин...

Глава 25

Анраде съзнаваше, че сънува. Загърнати в тъмновиолетови наметки, Рьолстра, Ианте и Пандсала държаха ръцете й над Огъня, призован от нея и когато най-последно ги дръпнаха от пламъците, от китката надолу тъмнееха изгорени рани. Върховният княз и Ианте извадиха от Огъня онова, което бе останало от дланите й, а развълнуваната Пандсала прибра пръстените, гривните и изящните тънки верижки и всички запристъпяха в тържествен ритуал около Огъня и връчиха откъснатите й ръце на тъмна сянка, изправена извън обсега на светлината. Анраде зърна дланите и пръстите си да изчезват между гънките на огромната пелерина, слети с ръцете на сянката. Пандсала нагласи накитите й върху собствените си ръце. Закопча гривните и тънките верижки, после сянката махна с ръце и от пръстите й лумна Огън, който обви плътно Ианте и тя мигом се стопи в жарката му преградка. Ослепително белите пламъци очертах формата на сияен меч, който вряза в плътта на Рьолстра, после Огънят погълна завинаги Върховния княз. Остана само Пандсала – приведена в смирен поклон пред сянката с пръстените на фаради, които бяха принадлежали на Анраде, пръстените, чиято сила бе материализирала собствената им символика, но без и най-малко колебание пред възможността да причинят нечия смърт.

Сънят свърши изведнъж и Анраде се озова сред многобройните тихи шумове на гората наоколо. Седна, пое дълбоко свежия въздух на ранното утро и протегна ръце, макар че знаеше колко нелепо бе да се вглежда в тях. Беше склонна да вярва в пророчески сънища само когато това я устройваше, а сега би било най-добре да забрави веднага съня от

изминалата нощ.

Опита се да разсее тягостните мисли, като огледа внимателно околната обстановка. Обвит плътно в наметката си, Уривал бе заспал непробудно направо върху твърдата земя. От другата страна на изгасналия огън тъмнееха още две фигури. През листата на дърветата проникваха първите плахи лъчи И новия ден и в светлината им трепкаше омарата на синьозеленикавата мъгла откъм водите на близката река. Андраде разкърши рамене в опит да облекчи болките в гърба си, изтръпнал от неудобната поза. Принудена да се предреша като прислужница на Пандсала, трябваше да язди върху торба с жито. Петте дни такава езда не само я бяха източили физически, но очевидно бяха породили кошмара от предишната нощ. Чувстваше ръцете си изтръпнали, сякаш нагорещени игли пронизваха ставите ѝ, усещаше болезнено и липсата на пръстените и гривните. Беше принудена да ги крие, докато ги съпровождаха войниците на княз Лиел. В гърдите ѝ бушуваше яростна омраза към Рьолстра, Ианте и най-вече към Пандсала, заради унизителното положение, в което я бяха поставили. Тревожните ѝ мисли все не можеха да се откъснат от образа на непознатата сянка – така и не разбра дали бе принадлежала на мъж им жена.

Срещу сутрешните болезки и нощните кошмари имаше някои простички лекове. Андраде се изправи с мъка, примижала от болката в изтръпналите си от влага и хлад кости, и тръгна да се поразходи край реката. Позатоплена от движението, тя се огледа за плитчини, подходящи за къпане. Наплиска лицето си и студената вода като че ли проясни мислите ѝ. Отърси водните капки от лицето и ръцете си, сплете наново косата си и се почувства достатъчно силна да посрещне предизвикателствата на този безмилостен свят.

Или поне да се подготви за премеждията на новия ден? Богиньо милостива, никак не ѝ бе лесно през последните пет дни. Трябваше да търпи не само Пандсала, но и да се примири с присъствието на Хиана, която кой знае как бе успяла да си открадне кон и ги бе настигнала далеч зад стените на крепостта. Бяха открили бягството ѝ прекалено късно и нямаха друг избор, освен да я вземат със себе си, защото Хиана ги заплашваше, че ще издаде целият им план пред хората на княз Лиел. На Андраде не ѝ оставаше нищо друго, освен да скърца със зъби и да проклина собственото си лекомислие, заради което бе приела в замъка подобно изчадие адово. Но и за самообвинения и упреци също беше късно.

Съзнавайки необходимостта от чужда помощ при преминаването

на реките между Сир и Кулата на Богинята, Уривал се бавеше нарочно с магическите ритуали и приспивателните отвари за принцесите и техния ескорт. Андраде настоя да ги приложат към двете сестри още през първата нощ извън замъка, за да не избягат, и едва предния ден бе смогнала да ги освободи от въздействието на магията и приспивателните, Пандсала сияеше от радост, а Хиана веднага затананика и препусна наоколо волна и щастлива. Тази гледка с нищо не подобри настроението на Андраде.

Новините, дошли по слънчевите лъчи, бяха ужасяващи. Меридците подновяваха системно нападенията си върху стените на Тиглат. За щастие стрелите им не нанасяха значителни щети, самите меридците бяха претърпели много по-сериозни загуби, и това налагаше необходимостта от периодичното им прегрупиране. За Андраде не беше трудно да проникне в тактиката им. Намерението им бе с постоянни атаки да изтощат ада и да сломят духа на защитниците му. Една открита битка беше да повдигне бойния дух на тиглатци, затова меридците предпочитаха продължителната обсада. Валвис възнамеряваше да нападне меридските източници на провизии не само за да осигури храна за града, но и за да успокои войските с реални бойни действия. Засега, обаче, меридците не му даваха никаква възможност за открит сблъсък на бойното поле.

Тобин и близнаците бяха пристигнали благополучно в Цитаделата, но Андраде бе огледала внимателно замъка и знаеше, че е останал почти без защитници. След щателен оглед на областта около Тиглат забеляза, че значителна част от войската на Мерида се бе откъснала от основния корпус и бе пое на юг. Във Феруче не се забелязваха признаци на раздвижване и като че ли всичко си вървеше по старому, сякаш гарнизонът под скалите все още принадлежеше на Роан. А Шонед и Роан сякаш бяха потънали вдън земя.

Андрaде избърса лицето и ръцете си с един сравнително чист край на полата си и тръгна към останалите. Тъкмо изкачи стръмнината и се вцепени от разтревожения вик на Уривал. Разрошен и гневен, той стоеше до изгасналото огнище и размахваше пелерината на Пандсала.

– Изчезнала е! – викна той. – Избягала е, мръсницата!

Хиана седеше с подвити под себе си крака и като че ли изобщо не се вълнуваше от яростта на стария фаради. Едва сега първожрицата забеляза изкусното подреждане на седлата така, че да се създаде впечатление за две човешки тела, докато под пелерината всъщност бе спала само едната сестра. При вида на наглата усмивка върху лицето на Хиана Андраде се насили да се овладее, пое си дълбоко дъх, после дръпна рязко

момичето, за да го изправи на крака, и го разтърси с все сила.

– Ти си знаела!

– Да, господарке – кимна утвърдително Хиана. – Беше естествено да се очаква, че сестра ми ще тръгне към лагера на баща ни – каза тя и в тона ѝ прозвуча снизхождение, сякаш Андраде бе прекалено стара и оглупяла и не би могла да осмисли един очевиден факт. – Сигурно вече е стигнала там. Взе със себе си и конете.

Андраде я пусна и се извърна настрана. Не искаше Уривал да види в очите ѝ страстното желание да убива. Не повярва на хленченето и кършенето на пръсти, което Пандсала разигра в залата, затова по време на пътуването не я изпускаше от погледа си, но Пандсала се държеше безупречно, макар че като нищо би могла да издаде самоличността на двамата слънцбегащи. И ето ти сега – бягство, при това със съдействието на сияещата Хиана. Андраде бе спасила живота им, за да могат да я погубят. Сега Пандсала също носеше пръстените на фаради и щеше да предостави уменията си в услуга на Върховния княз.

Тя се извърна поляка и се изправи лице в лице срещу Хиана, като едва успя да се съдържи, за да не я удари. Хиана изхихика уплашено.

– Бях длъжна да очаквам нещо подобно от човек, чието ме означава „измяна“.

Хиана я гледаше нагло, в погледа ѝ трепна предизвикателство.

– Баща ми... – започна надменно тя.

– Все още е на крака, но го смятай за мъртъв. – Андраде е обърна към Уривал. – Досега се колебаех да наруша традициите, но днес слънчевите лъчи ще се разтреперят. Фаради избраха Пустинята, нейния княз и нейните войски.

– Размисли добре, господарке – тонът му беше официален и тъкмо това издаваше мрачните му предчувствия много по-ясно, отколкото ако ги бе изкрещял високо.

– Ще се възползвам от правата си. По заповед на Рьолстра фаради са затворени на тъмно. Дори само заради това е заслужил участта си.

– И своята смърт? – попита Уривал.

– Ние не сме убийци.

– А може би само палачи? – настоя Уривал.

– Не – отговори Андраде и за първи път в живота си съжали искрено за десетте пръстена на фаради, за гривните и верижките, които я приковаваха към обетите на древната традиция. – Не – повтори тя, – никога.

* * *

Шонед вече бе свикнала с тъмнината. В помещението не проникваха и най-слабия лъч, нямаше дори свещ. Беше изгубила представа за времето, не знаеше колко дни и нощи са минали след затварянето ѝ. Дори храната ѝ носеха през неравни интервали, а слугите приемаха очертаванията на състен мрак – мрак, който се бе научила да възприема със всичките си сетива.

Не бе успяла да провери информацията на Мета за тайния вход към Феруче. Макар че познаваше разпределението на стражата и времето за смяна на постовете, все пак един от пазачите бе успял да я изненада. Вината за това беше само нейна, тъй като трябваше да подготви по-внимателно плана си проникването в замъка. И ето я сега – сама в тъмната килия без никаква надежда за спасение.

Най-много я тревожеше липсата на каквито и да бил цветове. За един слънцобегач беше противоестествено да не усеща светлината, но Шонед не позволи на паниката да я завладее. След ден или два, привикна към горещината в задушната килия, но с липсата на цветове така и не можа да свикне. Опитваше се да убие времето със спомена за цветовете – не за формите на лица, места или небесни тела, а за техните багри, които обвиваше около себе си като защитна броня срещу тъмнината. За нея цветовете означаваха живот, а животът беше великолепният безкраен спектър, който съставляваше нейния свят на фаради. Но без светлина цветовете не съществуваха – нямаха материя.

Не искаше да призовава често Огъня, за да не изтощава силите си напразно. Понякога от него я боляха очите, пламъците му беснееха в съзвучие със състоянието на душата ѝ и вихрените му цветове я плашеха. Пък и какъв смисъл имаше да призове Огъня? Знаеше, че няма да остане тук до края на дните си.

Пантите на вратата жално проскърцаха и миг по-късно в килията плъзна златисто-червената светлина на факла. Шонед покри с длани лицето си и се извърна – от болката на внезапната светлина очите ѝ започваха да сълзят.

– Да те благослови Богинята, слънцобегачке – в поздрава на Ианте прозвуча непокритата подигравка.

Шонед свали ръцете си и избърса сълзите, които се процеждаха изпод леко повдигнатите ѝ клепахи. Все още не бе в състояние да погледне Ианте открито.

– Добре де – обади се Ианте, – можеш да покриеш очите си. Изглеждаш ужасно, миличка. Също като Роан. Прекалено е напласен от драната и не яде почти нищо. Личи си, че не сте добре, княгиньо. –

Изсмя се гръмко и Шонед трепна при докосването до дрехите, които Ианте ѝ подхвърли.

Очите вече не я боляха толкова, тя ги избърса и впи поглед в принцесата. От усмивката на Ианте ѝ призля.

– Страшно ти се иска да ме убиеш, нали? Почти колкото на Роан, но и двамата сте прекалено малодушни, за да направите подобен опит на собствената ми територия. Е, слънцебегачке, кажи ми сега – толкова ли обичаш живота, че би приела да остарееш в тази килия? Или може би твоята любов към живота е по-силна от омразата ти към мен? – тя се изсмя отново. – Тук има една тънкоост, която изобщо не разбираш – омразата е всичко на този свят. Баща ми е разбрал това отдавна, разбрах го и аз, благодарение на теб и Роан. Да, в това отношение наистина съм ви много признателна. Само омразата е вечна. И тъкмо заради нея животът все още ти е мил, нали? – Ианте пристъпи още крачка навътре в килията и светлината затанцува върху разпилените коси, блестящите накити и тъмночервената ѝ роба. – Но нито един от двамата ви не би рискувал живота си заради омразата си към мен и баща ми. Това е доста практично от ваша страна, а за мен се оказва доста удобно. Сега, обаче, ще отворя дума за живота на друг. Когато една жена е родила вече трима сина, усещаша съвсем ясно кога в утробата ѝ се е зародил нов живот.

Шонед се взря с широко отворени очи във факлата – можеше да си го позволи, призова Огъня, пламъците лумнаха мощни и нетърпимо горещи, плъзнаха по тялото на принцесата така, както бе постъпил някога Рьолестра със своята наложница...

От устата на Ианте се изтръгна проклетие и тя запрати факлата към каменния под. Но Шонед вече бе угасила пламъка в мислите си, който бе разгорял факлата – не, все още не бе дошло времето да убие Ианте. Шонед все още не бе достигнала до белезите от изгаряне върху собствената си плът, а и ръцете ѝ не прегръщаха новородения младенец.

Пламъците трепнаха колебливо и по стените плъзнаха странни сенки, които танцуваха върху лицето на Ианте и ту скриваха, ту го очертаваха в зловеща червеникава светлина.

– Разбрах, че съм бременна едва седмица след зачеване то на първия ми син – каза тя. – Но този път исках да съм съвсем сигурна. Може би се надяваш, че никой няма да ми повярва. О, веднага ще си проличи, че детето е от Роан. Баща ми ще спечели войната на юг, а аз вече спечелих своята. Кой ще си позволи да се съмнява в думите ми? Роан ще доживее да признае пред целия свят, че моят син е и негов, затова ми трябва жив, искам да чуя признанието му. Е, а после... – тя повдигна рамене.

– Сега си свободна да си вървиш, вземи си и твоя княз, ако все още го искаш. Поживейте си, докато все още има тази възможност. Очаквам синът ми да се роди към средата на зимата.

Шонед я изчака да се въртне и да тръгне към врата после се обърна към развените дипли в пурпура на дрехата ѝ.

– Порадвай се още малко на омразата си, Ианте, щом омразата за тебе е живот. Свършено е с нея, щом се роди синът на Роан.

Принцесата се закова на място и миг-два стоя като ударена от гръм. Шонед се усмихна в себе си. Ианте излезе и остави вратата след себе си широко отворена.

Шонед не избърза навън, искаше първо да събере сили. Облече бавно дрехите за езда, като се радваше, че най-последно може да прикрие голотата си и тръгна полека по осветения от пламъците на факли коридор. Стигна до стълба, която се губеше високо в мрака над нея. Наложил се да почине няколко пъти, за да спре световъртежа в главата си. Най-последно стигна до просторно помещение, обляно в първите лъчи на зората. Там я чакаше Роан.

Сивкавият полуздрач не спестяваше на погледа нищо от поражението на пленничеството – ребрата му се очертаваха дори през ризата, скулите изглеждаха неестествено изпъкнали над хлътналите му страни. Гордият княз на драконите бе навлечен в жалки парцали – дрипави панталони и износени ботуши, провиснала от едното му рамо наметка... Златистите коси бяха слепени и потъмнели от пот, във възпалените му очи тъмнееше покрусата, от която Шонед мигом усети как сърцето ѝ болезнено се свива...

Съзнаваше съвсем ясно какво ще види той, когато погледне към нея. Безмилостната светлина ще очертае сивкавата ѝ кожа, провисналият върху раменете дрехи, изострените черни на лицето, опънати до скъсване от усилието да задуши напирания в гърлото ужас. В погледа му прочете болката от това, което видя, и тази болка бе много по-силна от собствените му задания.

– Спах с нея – каза внезапно той.

– Знаем. И след като аз не мога да ти родя син, ще го роди тя.

– Трябваше да я убия.

– Не – все още не можеше да му обясни защо.

Той пристъпи към нея и я наметна с пелерината си, като внимаваше да не я докосне.

– Е, можем да тръгваме.

– Роан... ти си мой – промълви тихо Шонед. – Само мой.

Той поклати глава и тръгна пред нея към вратата.

– Никога не би могла да те отнеме от мен. Само ти ще решиш дали можеш да си тръгнеш от мен. Аз никога няма да се откажа от теб, нито ще допусна да ме оставиш.

– Аз пък няма да допусна да събираш останки – каза задавено той.

– Затова ли не смееш да ме докоснеш?

Той се извърна рязко и очите му потъмняха от агонията на недоизживяна мъка.

– Шонед, недей...

Тя помълча – искаше той да проникне в смисъла на думите ѝ, и да разбере дали любовта му към нея ще победи омразата, която хранеше към себе си.

– Отдавна съм престанала да броя онези, които са с възползвали от тялото ми – каза тя с грижливо пресметната жестокост. Знаеше, че рискът е огромен. Но Шонед познаваше добре мъжа срещу себе си – унижен, наранен и все пак тъкмо тя му нанасяше невероятен удар, но знаеше, че шокът щеше или да го довърши или да го върне отново при нея.

Познаваше го добре. Той посегна плахо към нея и я прегърна така, сякаш очакваше да се разпадне в ръцете му. Шонед сгуши глава до рамото му и остави сълзите да отмият мъката в душата и очите ѝ, да отмият чуждото докосване до неговата плът...

На двора не се виждаше жива душа, но Шонед усети върху себе си погледите на стотици очи, притаени в сенките на замъка. До портите отвън бяха вързани два коня, към седлата им бяха прикрепени мехове с вода. Ианте държеше гостите ѝ да оцелеят след прехода през Пустинята. Роан и Шонед се качиха на конете и напуснаха крепостта. И двамата бяха забелязали, че Ианте ги гледа от укрепленията, но не казаха нищо и продължиха да яздят в мълчание.

С опънати до краен предел нерви, Роан като че ли очакваше всеки миг в гърба му да се забие стрела, но Шонед знаеше, че това няма да се случи. До средата на зимата, повтаряше си тя, средата на зимата... До тогава щеше да реши каква смърт да избере за Ианте.

* * *

– Само една лека схватка – говореше с умолителен тон. – Хората са неспокойни, знаят, че силата е на наша страна, и искат да го докажат! Една кратка битка...

Рьолстра сви устни и отмести блюдата със закуската. Опяването на Ястри бе успяло да съсипе окончателно удоволствието му от храната.

– Лека схватка, значи – каза замислено той. – Нещо, което господарят Чейнал знае много добре как да превърне в сериозна битка. Нищо ли не си чувал за него? Той знае всичко за войната, Ястри. Учил се е да воюва от самия Зеава, а и е натрупал значителен опит във войните с меридците. Не, все още е рано за леки схватки. Много рано. Хайде, бъди добро момче и ме остави да си довърша закуската на спокойствие.

В Ястри обикновено поруменяваше от гордост. Досега бе ръководил лично военните учения на собствените си войски, но сега пламна от гняв. Беше красив момък, едва шестнайсетгодишен, с типичните за младостта възторг и склонност към прибързани решения. Най-после се бе отървал от досадните наставления на своите възпитатели и съветници и бързаше да се възползва от свободата си. За огромно негово съжаление се оказа, че Рьолстра е още по-суров и непреклонен от всичките му наставници. Кожената броня с хералдични знаци му стоеше чудесно, още повече, че след суровия лагерен живот момчешката му заобленост се бе стопила и сега съвсем бе заприличал на истински воин. Рьолстра забеляза с неодобрение поруменелите бузи и пламъчетата в сивозелените му очи, и реши, че е време да даде на хлапака добър урок.

– Та аз съм княз – осведоми го разгорещено хлапакът, – а не някакво си момче за поръчки!

– Все още си момче и ще си останеш такъв, докато не се справиш с девственица и спечелиш първата си битка – срязва го Рьолстра.

– И ти, значи, ще ме научиш как да постигна и едното, и другото! – каза присмехулно момчето. – Ти, дете не можа да направиш нито един син на жена си и петте си наложници! Знаеш само да си стоиш в палатката и да се тъпчеш, когато трябва да ни поведеш към бойното поле, за да наквазим мечовете си с кръвта на онези страхливци от Пустинята!

Рьолстра въздъхна и се опита да се утеши с мисъл наладата, която ще изпита от смъртта на хлапето.

– Можеш да си позволиш подигравки само след създадеш собствените си синове и получиш първите белези от рани в битка, момче. Дотогава, обаче, ще правиш каквото заповядам.

Ястри изхвъркна от палатката и се разкрещя за коня си и за ескорт. Върховният княз не обърна никакво внимание на суматохата и отново се опита да се съсредоточи върху закуската, но и този път не успя. Надяваше се и Чейнал да има същите неприятности с храната, спането и лагерния живот.

Усмихна се при мисълта за проблемите, с които трябваше да се пребори главнокомандващият на Пустинята. Войски те на Рьолстра бяха

значително по-многобройни, и той трябваше да се възползва от това предимство. Въпреки това Рьолстра предпочиташе да не избързва с нападението. Като предлог можеше да използва измяната на господаря Дави, който е пренебрегнал собствения си владетел и бе присъединил войските си към тези на Пустинята. Но Върховният княз не бързаше. Взе чашата с вино и се обърна към отражението си в огледалото от излъскано сребро.

– Дали да не изчакам Чейнал да нападне първи? Не, не съм такъв глупак да разчитам на неговите грешки. Дали да не изчакам пристигането на Роан и в една голяма битка да убия него и цялата му армия? Не, сигурен съм, че през цялото врем ще е обграден със стена от щитове и медове. И защо, тогава стоя на другия бряг на реката като пясъчна буря, надвиснала над Пустинята?

Той се изсмя злорадо и мислено отбеляза, че ако Ястри все пак имаше нещо добро в себе си, това бе възможността му да го снабдява с най-добрите сирски вина. Единственото достойнство на хлапака, повтори си Рьолстра и отново въздъхна при шума от врявата наоколо. В палатката надникна един от оръженосците, поклони се и мигом се превърна в чудесен обект за гнева на Върховния княз.

– Няма ли да ме оставите най-после на мира? Какво има пак?

– Прости ми, твое високородие, н-но...

Крайщата на палатката се отметнаха рязко встрани и на входа застава жена, която Рьолстра се надяваше да не види никога вече. Тя се поклони небрежно, в тъмните ѝ очи пробиваха студенина и надменност.

– Е, можеш да ми пожелаеш добре дошла, татко – протегна ръце, за да му покаже трите пръстена на фаради.

Притеснени и уплашени, стражите се струпаха зад нея. Рьолстра ги пропъди с ръка и даде знак на оръженосеца да напусне палатката.

– Да не мислите, че собствената ми дъщеря се кани да ме убие? Хайде, всички въл! Искам да говоря с принцесата насаме.

Пандсала седна, без да изчака разрешението му, и скръстени ръце в скута си.

– Благодаря ти, че все още съм принцеса – титлата и пръстените ще накарат всички тези хора да ми се подчиняват безпрекословно.

– И защо ще трябва да ти се подчиняват? За какво ти е?

Тя се изсмя.

– Боже на Бурята, да не би да мислиш, че през всичките тези години съм стояла кротко, зазидана навеки при господарката Андраде? Дори и да ме отхвърлиш отново, а ти си прекалено умен, за да направиш това,

особено след като видя пръстените ми, дори и да заповядаш да ме убият, всичко е за предпочитане пред онова, което трябваше да изтърпя там.

Той я изгледа продължително и дори не си даде труд да прикрие съмнението си в думите ѝ.

– Времето изобщо не те е променило, мила моя – каза най-после той. – Андраде и набожното ѝ паство не са ти се отразили по-добре, отколкото живота в моя дом. Не вярвам на нито една твоя дума, Пандсала, но ти и без това не очакваше да те приема с отворени обятия, нали? Какво искаш от мен?

– Свободата си. И положението си на принцеса и твоя дъщеря. Знаеш, че мога да ти бъда полезна, татко – усмихна се тя. – Знаеш и че годините започват да ти личат. Тук-там проблясват бели коси, понапълнял си, бръчки, отпуснатата плът... Все още ли прахосваш време и сили, за да създадеш син, или може би ще оставиш копелетата на Ианте да наследят княжеската ти титла? – тя се изсмя и продължи: – Князе! Богиньо, колко си смешен! Те ще разпокъсат земите ти така, че ни няма да остане от княжеството! Всичко родено от Ианте е закърмено с нейната злоба и коварство.

– В това отношение си приличаме доста с нея – отбеляза Рьолстра с леден тон. – Дадох на най-малката ви сестра им с което трябваше да нарека теб. Най-напред предаде баща си, а после и Андраде.

– Прав си, така е, затова и не очаквам да ми се довери. Но мога да ти бъда от полза. А и ти никога не си бил глупак.

Погледите им се впиха един в друг – Рьолстра я гледащ изпитателно, докато очите на Пандсала излъчваха самоувереност и решимостта на човек, който няма какво да губи.

– Така да бъде – каза рязко той. – Можеш да ми служиш. Но отсега трябва да си напълно убедена в едно – ако пак ме предадеш, годините, прекарани при Андраде ще ти се струва истинско блаженство в сравнение с онова, което ще ти се случи.

– Нима бих могла да се съмнявам затова, татко? – тя усмихна и се протегна лениво. – Мога ли да хапна от твоя закуска? Изминах дълъг път, много по-дълъг, отколкото си мислех в началото, когато оставих Уривал, Андраде и Хиана.

Той се стресна и миг по-късно забеляза удоволствието, което ѝ бе доставил със своята реакция. Понечи да ѝ зададе следващия си въпрос, когато в палатката се втурна един от стражите, едва успял да си поеме дъх, за да отдаде традиционните почести на княза, и извика:

– Прости ми, твое високородие, пристигна конник, който иска да те види незабавно!

Рьоластра се привдигна и веднага се отпусна отново в креслото. Изгледа косо дъщеря си и отсече:

– Излез оттук. Ще те извикам, щом ми потрябваш.

Тя повдигна вежди, но не каза нищо и побърза да напусне палатката. Рьоластра даде знак на стражника да въведе новодошлия. Изслуша новините на пратеника, веднага се разпопи да извикат Пандсала и излезе да я пресрещне пред входа.

– Ще се възползвам от услугите ти още сега, мила – заяви той. – И по всичко личи, че за тази цел ще се наложи да ти доверя поне малко. Първо трябва да ми докажеш, че си достойна за пръстените върху ръцете си. Намери Роан.

– Аз съм само послушница, а не завършена фаради.

Рьоластра изпита мигновена наслада при вида на смущението, проблеснало в очите на дъщеря му.

– В такъв случай продължавай да учиш, но побързай! Искам да знам къде е Роан. Хайде, Пандсала – в противен случай ще познаеш гнева на баща си – усмихна се той и в погледа му просветна заплаха.

Тя преглътна мъчително, вдигна лице към слънцето и затвори очи. Рьоластра наблюдаваше как тя се разтрепера и се запита защо от всички дъщери на Лаланте, единствено Пандсала бе наследила заложите на фаради. Ех, ако Ианте имаше тази дарба...

Пандсала се задъха и отвори широко очи.

– Видях ги! Роан и княгинята-фаради, виждам и драконите... В Пустинята са, виждам ги!

Рьоластра кимна, доволен от резултатите на изпитанието.

– Чудесно.

– Нищо не разбирам! – извика тя. – Защо Ианте ги е пуснала да си вървят?

– Има причини за това.

– Ти си знаел, че ще ги пусне!

– Не, каза ми го пратеникът, който току-що дойде. – Той я заведе в палатката и наля вино в две чаши. – В нощта, преди да го освободи, е наредила да запалят сигналните огньовете! Светили са от Вереш до Канарата, откъдето пратеникът е взел лодка, за да пристигне много по-бързо, отколкото ако бе пътувал на кон.

– Но господарят Чейнал е нагоре по реката...

– Точно така. Конете са били готови. И сега аз знам нещо, което

Чейнал не знае – той се усмихна при мисълта, само той и Ианте са в течение на нещо доста интересно, което ще си остане в тайна до момента, когато му дойде времето излезе на бял свят. Той, Ианте и Роан.

Пандсала отпи от виното и изведнъж преbledня, взряна ужасено в чашата... Рьолстра се расмя.

– О, прекаляваш! Нима смяташ, че във виното има дранат! Не бъди глупава, Пандсала, нима имах възможност да сложа вътре нещо? – той взе чашата ѝ, отпи и я изгледа присмехулно.

Пандсала се поуспокои, но в погледа ѝ все още се четеше страх. Уплахата ѝ му достави истинско удоволствие и той си помисли, че отсега нататък дъщеря му не би вкусила нищо преди да преодолее страха си от дрогата. Постоянното усещане не за несигурност щеше да я държи в напрежение и да я принуди да бъде почтена, макар че Рьолстра никога нямаше да ѝ се довери.

– Е, ти издържа първото изпитание – каза той. – Отказах се да те закрепостявам при себе си с драната, а и ти видя в слънчевите нишки нещо, което знаех предварително. – Той вдигна чаша за нейно здраве. – Да прием ли за доверието помежду ни, мила?

* * *

Обедното слънце прежуриаше гърба и непокритата глава на Роан. Налагаше се да спрат и да потърсят подслон срещу лъчите му през найгорещата част на деня. Цяла сутрин бяха яздили мълчаливо, докато минаха покрай пустия гарнизон под Феруче и се придържаха към подножието на хълмовете, където тук-там се срещаше оскъдна сянка. Роан избираще пътя и яздеше отпред, засрамен от чувството си на дълбока благодарност към Богинята за това, че не се налага да погледне жена си в очите.

Преди, когато го налегнеха грижи и тревоги, ездата сред суровата красота на Пустинята винаги го бе успокоявала. Там, където другите виждаха само пустош и неплодни земи, Роан усещаше волност. Безбрежните златисти пясъци и високото небе му вдъхваха усещане, че сред тях ще намери нужните отговори, ако ги потърси внимателно – така, както изнурен пътник търси вода сред пясъците. Сред пустотата на далечните хоризонти долавяше осезаемо усещането за безкрайност – не само на земята, но и на собствените си мечти. Чувстваше се свършено свободен да мисли, да чувства, да живее...

Сега Пустинята го плашеше. Дългите пясъци му се виждаха неизбродими, небесата го потискаха със своята необятност, сякаш всичко

наоколо бе спотаило от него своята волност ведно с безмълвния вопъл на самотата му. Беше сам – самичък, без никаква надежда да открие жадувания отговор на мъчителните въпроси. Мечтите му бяха потънали безвъзвратно като вода в пясък. Вече не се усещаше проникнат от силата на земята, нямаше право да търси упование и в Шонед.

Роан насочи коня си към хълмовете и зарея поглед с нарежда да открие прохладата на сенчесто място. Чуваше шепота на ронливия пясък под копитата на коня зад себе си, тихото подрънкване на юздите, когато конят разтърсваше глава, но не смееше да се обърне и да погледне жена си. Вдигна глава, присви очи срещу слънцето и се взря в тъмната сянка над себе си.

Дракон...

Затаи дъх и дочу тихото възклицание на изненаданата Шонед. Самотен дракон пореше небесната твърд с могъщите си криле, устремен към близките дюни. „Богино милостива, как си могла да създадеш такава красота?“, мислеше си Роан.

Предусети какво ще се случи едва когато зърна сянката на още един дракон, вихрено устремен напред. Пустинята мигом екна от гръмовитото предизвикателство на драконови рев.

– Бързо, Шонед!

Докосна с пет и хълбоците на кобилата и животното литна към неголяма пещера под надвисналите скали, изпъстрени жълто-кафяви ивици. Влязоха вътре и останаха на седлата, докато се опитваха да успокоят животните, ужасени от пронизителните крясъци на разбеснелите се дракони. Шонед се сгуши до шията на коня и дръпна юздите толкова ниско, че брадичката на жребеца опря в гърдите му. Роан държеше юздите почти до устата на кобилата си и се опитваше да я върти в кръг сред тясното пространство на пещерата.

Жребецът се изправи на задните си крака и Шонед изкрещя от болка, защото главата ѝ се удари в ниския свод. Роан се пресегна рязко към коня ѝ, не улучи юздата и за малко да падне от гърба на кобилата. Шонед полетя надолу, единият и ботуш се заплете за миг в стремето, после се откъсна и тя падна безчувствена на земята. Усетил липсата на натиск върху юздите, жребецът се втурна стремително навън.

Роан скочи на земята и трескаво нави юздите около китката си, усетил, че кобилата иска да се втурне след ужасения жребец.

– Шонед... – той се наведе и докосна лицето ѝ с другата си ръка, докато се мъчеше да задържи уплашеното животно. – Шонед!

Скалите екнаха от драконовия рев и цвиленето на жребеца. В

отчаяния си опит да се изтръгне, кобилата за малко не счупи ръката му и Роан простена от болка и пусна юздите.

Обхвана леко главата на Шонед и тя повдигна клепащи, болката очите ѝ бяха като от стъкло.

– Не мърдай – прошепна той, – имаш рана на главата и изкълчен глезен. Не се движи...

Тя взе ръката му и се взря в раната от юздите, после зарея поглед сред пясъците навън.

– Няма значение... – промълви едва чуто тя.

Кой знае защо, думите ѝ изведнъж го вбесиха. Скочи разярен и взря в нея пламналия си поглед.

– Няма значение! – извика разтреперан той. – Нищо няма значение, така ли? – За първи път му се случваше да изгуби самообладанието си. – Добре, а ние двамата? Животът ни има ли някакво значение?

Шонед не каза нищо, само в очите ѝ просветна ледено спокойствие. Той се извърна рязко и блъсна силно разтрепераното си тяло в твърдата скала, взря се в пустинята и ревящите дракони, чиято ярост можеше да се сравни единствено със собствения му бяс. Те се втурнаха един срещу друг и двубоят се развихри.

Онемял, Роан ги гледаше като омагьосан. Повтаряше се кошмарът му от Феруче, но този път драконите бяха съвсем истински. Картините от драпериите се бяха превърнали в реалност. Единият беше зеленикаво-бронзов, другият – кафяв, със самурено-черни петна на главата и хълбоците. От зловещо разтворените им челюсти капеше кръв, разтворените им крила трептяха в омарата на непоносимата жегата. Хвърляха се един срещу друг отново и отново, след всеки сблъсък се обливаха в още повече кръв, и миризмата ѝ се понесе в натежалия от прах въздух, заедно със зловещия мирис на разбеснели се самци. Изправени на задните си крака, замахваха страховито един срещу друг – възбудени, диви, първични... и прекрасни. В писъците им ехтеше насилие, в устрема им – неудържим порив към надмощие и внезапно Роан се усети проникнат до дъно от инстинктите на техния свят, те се плъзнаха в ръцете и бедрата му, всяка капка кръв във вените му закипя... От гърлото му изригна мъчителен вопъл, в присвитите му очи лумна пожар и князът на драконите впи нокти в твърдата скала.

Лекото докосване по ръката го прониза като острие на меч. В изумрудените очи на Шонед блестеше хлад и невероятно спокойствие, но ужасеното му трепване я уплаши и тя се дръпна назад.

– Роан...

Роан я притисна силно към гърдите си в неудържим порив, а Шонед го прегърна, склони глава на рамото му и се разплака горчиво. И изведнъж дивото в кръвта му пламна като пожар, който обхвана и нея. Изви я назад, гръбнакът ѝ се прегъна силно в кръста, стисна лицето ѝ в ръцете си и впи устни в нейните така, сякаш се мъчеше да поеме в себе си цялото тяло.

Задъхана, Шонед едва успя да се изтръгне от яростна му прегръдка.

– Не! – изкрещя тя с пламнал поглед. Роан я удари и плесницата отметна рязко главата ѝ, върху долната ѝ устна проблесна капка алена кръв...

– Мен няма да ме имаш така, както си го правил с нея! – извика тя.

В пламналия му мозък отекна писък на умиращ дракон, Роан залитна и отпусна безсилно ръце. В погледа ѝ гореше омраза, свитите пръсти с хищно насочени нокти бяха готови да се впият в очите му, ако посегнеше да я докосне отново. Той изхърка задавено, залитна и се строполи на колене върху пясъка отвън. Някъде наблизко проехтя тържествуващият рев на самец-победител, въздухът потрепера от могъщия замах на разперени окървавени крила и миг по-късно драконът се изгуби в синевата над безмълвния труп в пясъка.

„Не съм никакъв варварин, аз съм просто дивак.“ Всичките му превземки на висше създание с претенции за цивилизованост, разум и чест не струваха и пукнатата пара. Беше пощадил Ианте, когато всичко в него крещеше, че е длъжен да убие! Защо? Заради сина, който Шонед никога нямаше да му роди. Беше дивак, изтъкан от насилие, протегнал лъстиво пръсти към собствената си плячка, заграбена от някой друг. Похот, власт, ревност, насилие... Какво бе станало с него? О, винаги си е бил такъв, но така и не му бе достигнала смелост да признае това дори пред самия себе си.

Над него пропъльзяха полека сенките на близките хълмове и по изгорената му от слънцето кожа се разля хладина. Роан седна и несъзнателно отбеляза, че е едва малко след пладне и трябва да стоят тук още дълго, докато стане време да поемат отново през Пустинята. И да продължат пеша през нощта, когато има някакви шансове за оцеляване.

В гърдите му се надигна смях – дрезгав и стържещ, който задави и застина мъчително в гърлото. Оцеляване... Чудесна шега! Беше мислил и премислял истината за себе си, беше я усетил в кръвта си, тя преля неудържимо в действията у и въпреки това тъпият му мозък продължаваше упорито да смята какво трябва да направи, за да оцелее. Как да не се смее човек! Притисна колене към гърдите си и се разсмя неудържимо,

поклащайки се напред-назад, с отметната към небето глава, за да оповести веселието си пред целия свят.

Свита до входа на пещерата, Шонед притисна длани към ушите си, за да не чува зловещия му смях. Знаеше, че трябва да стане, да отиде при него и да го прегърне, но не беше в състояние да го направи. Роан й вдъхваше непреодолим ужас.

Смехът най-после стихна и с неистово усилие тя застави нараненото си тяло да се надигне, после се подпря безсилно на скалата. Роан седеше с присвити колене и приведена към тях глава, от раната на рамото му се процеждаше тънка струя кръв. Сенките наоколо се удължаваха и ставаха все по-плътни, а тя не сваляше поглед от пустотата, в която се рееше душата й.

Най-после събра сили и пристъпи несигурно върху пясъка. Роан трепереше целият, мускулите му се гърчеха в спазми под прегорялата кожа. Коленичи до него, неспособна да проговори или да го докосне. Той вдигна глава. Потъмнелият му поглед беше празен и безизразен.

– Знаеш, че няма да умрем.

Шонед кимна безмълвно, макар че не разбираше какво бе имал предвид.

– Исках да умра, но се оказах прекалено страхлив. – Той потрепера и от гърдите му се изтръгна болезнена въздишка. – Трябва да остана жив, за да убивам. И това ако не е ирония...

По страните му се стичаха сълзи. Той пое една с върха на пръста си и се взря за миг в нея; погледите им се срещнаха и неистовата болка в очите му я опари.

– Не те заслужавам – промълви той. – О, Шонед, какво направих...

Глава 26

Още на другата сутрин след пристигането на Пандсала княз Ястри най-после получи жадуваната възможност да се впусне в бой. Призори войската на Върховния княз изправи срещу кохортите на господаря Чейнал, които същата нощ бяха минали през моста на главния път на север, както през още един мост, издигнат набързо близо да лагера. Чей, който бе станал още по тъмно, кимна доволен при мисълта за предстоящата битка, заповяда на войската да се приготви за я колкото се може по-безшумно и зачака нападението. Военачалниците му изгаряха от желание да нападнат първи и да горят мостовете, но Чей им забрани – явно

си бе наумил нещо.

Ястри премина с коня си през една плитчина на юг от мястото, където се бе разположила войската на Чей и нареди хората му да поемат в северна посока, разпределени по фланговете на основния корпус от войници на Рьолстра. Предварителния план и изпълнението му се оказаха две съвсем различни неща. Повечето от хората на Ястри бяха все неопитни момчета от благородни семейства, не бяха очаквали сериозна съпротива и се стъписаха под дъжда от копия и стрели, който ги сипа със съкрушителната си мощ. Изненаданият и побеснял от гняв княз бе принуден да отстъпи. Войниците му се обърнаха и побягнаха в обратна посока. Стрелците на Пустинята и одите на реката погубиха тридесет и един от общо стотте му дачи. Чей бе поверил засадата на господаря Дави, който се справи със задачата си с незначителни загуби, доста бързо при това, и успя да се слее навреме с основния корпус.

Късно следобед войската на Рьолстра успя да се задържи върху част от брега и защитаваше яростно позициите си. Чей реши да ги остави за момента на мястото им, защото не искаше да дава излишни жертви, и нареди на хората си да се оттеглят. В ариергарда остави достатъчно стрелци, които да отбият евентуален опит за атака от страна на противника и се оттегли в палатката си заедно с военачалниците, сина си и господаря Дави.

– Изгубили сме осемнайсет ездача, трийсет и седем пехотинци и четиринайсет стрелци – обобщи той след изслушването на докладите. – Според съгледвачите, врагът е изгубил поне два пъти повече бойци, но от самото начало войската беше двукратно по-многобройна от нашата. Не съм склонен да приемем тактика на отбрана до пълно изтощение на сили – Той погледна разсеяно ножа за хранене, който въртеше в ръцете си – подарък от Тобин; светлината на свещите играеш скъпоценните камъни по дръжката. – Но сега все пак има известно предимство.

Господарят Дави изрази всеобщата изненада на присъстващите:

– В какъв смисъл?

Чей се усмихна едва-едва.

– Според мен, те разполагат с около седемстотин човека и до утре сутринта половината ще са преминали на друг бряг на реката. Искам да ми докладвате редовно за броя на конниците и колите на обоза, преминали по мостовете през нощта.

– Трябва да подпалим мостовете, господарю.

– Не, Гриден – обърна се той към началника на стража в Радзин. – Още е рано за това, ще ги подпалим, когато половината от войската им е

тук, а другата половина – на отсрещния бряг. – Прокара черта с ножа по пергаментовата карта на масата и острието остави след себе си рязка следа. – Искам да покажа на Рьолстра нещо, което наистина си струва да се види.

– Защо да не го направим още сега, когато бойният им дух е понижен? – попита Дави.

– Защото смятам да довърша Върховния княз в две сражения. Не можем да си позволим повече битки. След като решим с едната половина от войската му, ще преминем реката и ще се справим с другата половина.

– Но ако мостовете са изгорени...

– По този въпрос имам някои идеи. Не, Гриден – няма да викваш инженерните части, за да започнат изсичането на дървета за нови мостове. Нашите мостове ще бъдат доста по-лични от тези на Рьолстра. Някакви въпроси? – Погледът му се спря на всеки поотделно и както бе очаквал, по лицата им четеше най-вече изненада. Още преди години Зеава го бе учил, че трябва да държи плановете си в тайна до последния момент. Това нямаше нищо общо с доверието му към хората, а беше най-обикновена проява на благоразумие. – Добре. Свободни сте.

Мааркен остана в палатката и се зае да почисти бойното снаряжение на баща си. Чей наблюдаваше работата на момчето, седнало върху килима близо до покритата със стъкло лампа. С чевръсти и точни движения ръцете на оръженосеца чистеха тънкия слой мръсотия от стоманата и я излъскваха до блясък.

– Време ти е да си лягаш – обади се Чей.

– Един оръженосец не може да спи, когато господарят му е буден, най-малкото трябва да си легне едновременно с него – отговори Мааркен.

– Добър опит да ме залъжеш – усмихна се Чей. – А сега и кажи какво те тревожи.

Момчето вдигна поглед към баща си и отново се наведе над работата си.

– Татко, не ти трябва стрелци за подпалването на мостовете – това мога да свърша и аз.

Чей беше смаян. Никога не се бе интересувал от различните нива в обучението на фаради, понаучи нещо за тях едва след като Шонед започна да се занимава с жена му. Десет пръстена получаваше само господарката или господарят на Кулата на Богинята, седем за изкусните слънцебегачи...

– Ако внимавам, моят Огън няма да повреди мостовете мога да го призова и угася само с мисълта си.

... Пет пръстена за завършилите успешно целия курс на обучение, три – за послушник...

– Дори не е необходимо да се приближавам много до тях. Трябва само да ги виждам и да преценя къде точно да разпаля Огъня.

... И един за умението да призовеш Огъня. Чей се взря голите пръсти на сина си, които продължаваха да чистят старателно невидимите пътница по вече излъскания меч.

– Никой няма да пострада, татко. Няма да има раздвижване на войската ни и Рьолстра едва ли ще заподозре нещо. Ще се справя, татко, сигурен съм в това.

– Когато мостовете рухнат, върху тях ще има хора и тези хора ще умрат – той изчака Мааркен да го погледне в очите и впи поглед в безметежната им синева. – Не искам заради мен да се чувстваш отговорен за смъртта им.

– Андраде застана на страната на Пустинята срещу Рьолстра – напосми му момчето.

– Но не за да убива.

– Убиваш ти – каза Мааркен, – ти и твоето оръжие. – Той повдигна меча в ръцете си. – Засега моето единствени оръжие е Огънят.

– Не! – извика Чей, уплашен за сина си. – Ако не виждаш никаква разлика, няма да си служиш с Огъня – поне докато аз съм жив, за да те спирам! Един ден ти ще управляваш Радзин, а аз не искам господарят на имението да бъде бивш слънцебегач, прокуден заради злоупотреба с уменията си!

Мечът проблесна в сребриста дъга, докато падаше от ръцете на момчето на пода.

– Така ли виждаш нещата? – прошепна Мааркен, побелял като платно. От това ли се страхуваш?

– Да. И трябваше да премина през много неща, за да приема по този начин предложението ти – Чей поклати глава уморено. – Имаш ли изобщо някаква представа защо Андраде искаше сестра й да се омъжи за дядо ти?

– Мислил съм по този въпрос – Мит, Еоли и княз Лийн настояваха да мисля върху подобни неща. Роден съм такъв, какъвто съм, и не мога да се променя, дори и да искам. Но в случая изобщо не става дума само за мен, нали? Имам предвид децата, които един ден ще роди Шонед. Тя е слънцебегачка същевременно княгиня. Какво ще излезе от нас, татко?

Обезумели от жажда за власт и готови да убием всеки, който се изпречи на пътя ни? Такива ли ни виждаш в представите си? – обидения му тон прозвуча обвинителна нотка.

Чей прехапа устни, помълча и след малко каза:

– Смятам, че имам син, с когото мога да се гордея. Светът се променя, Мааркен, а хора като теб съдействат много за промените. По рождение имаш властта не само на господар, но и друга, много по-могъща власт.

– Нито Андри, нито аз можем да разделим едната от другата. Дали ще упражняваме властта, която ти ни завещаеш, или тази, която ни отреди Андраде... – в погледа му се четеше неизречен въпрос. – Какво ще излезе от мен, татко?

Роан би разбрал момчето, помисли си внезапно Чей. Князът обичаше драконите и въпреки това бе принуден да убие един от тях, от сърце желаше да живее и управлява според закона, а не чрез силата на оръжието. Роан щеше да вникне в причините за раздвоеността в душата на момчето, а още по-добре би го разбрала Шонед, защото тревогите на Мааркен бяха станали нейна собствена съдба.

Чей реши, че за момента изборът е предоставен на него и трябва да вземе решение вместо сина си.

– Аз съм твой баща и твой главнокомандващ, а това означава, че си двойно по-задължен да изпълняваш заповед ми. Забранявам ти да призовеш Огъня, Мааркен!

В очите на момчето пламна двубой между облекчени и негодуванието.

– Слушам, господарю.

– Хайде – каза по-меко Чей, – време е за лягане, независимо дали ще можем да заспим. Едно от правилата на военното изкуство гласи, че за пред другите, главнокомандващи винаги е спокоен и нощем си отспива добре в палатката.

* * *

Кулата на Пламъка в Цитаделата беше чудесна наблюдателница, откъдето приближаването на меридците се виждаше добре. Тобин и Мета наблюдаваха стотината въоръжени ездачи, чиито оръжия проблясваха в последните лъчи на залеза. Спогледаха се и Тобин каза:

– Дали ще нападнат още тази нощ или ще го отложат за утре?

– Ще атакуват утре призори – отговори Мета от позицията на войн. – Виж там – готвят се да издигнат лагера си в сянката на Цитаделата.

Самонадеяни глупци! Държат се така, сякаш вече сме покосени от мечовете им – в усмивката ѝ трепна коварство. – О, ще бъде доста весело!

– Чей също би се забавлявал – обади се Тобин, докато слизаха по стълбите. – Случвало ми се е да докажа, че не съм лош стрелец, Мета, а и знам една хубава малка ниша, която би ми прилегла като ръкавица.

– Ако намекваш, че няма да ти разреша заради онзи великан мъжа ти, трябва да знаеш, че изобщо не ме е страх от него. Може да ми крещи колкото иска, че съм те допуснала до позициите. Решението е твое, както и нишата впрочем, а също и меридците, които ще оставиш на място. – Тя се засмя и добави: – Помня, че мама ти даваше уроци по стрелба. – Само по себе си обучението при Мирдал беше сериозна препоръка. – Добре тогава, ще ти намеря подходящ лък, а ти трябва да си готова още преди изгрев слънце.

– Ами момчетата? Знаеш, че няма да си стоят кротко в стаята. Разрешаваш ли да ни носят стрели? Ако им позволиш да поемат първата смяна, през цялото време ще бъдат на сигурно място във вътрешния двор.

– Благодаря ти, наистина се питах как да ги опазя от пакости и същевременно да не ни се пречат. Така ще бъдат в безопасност, пък и ще вършат нещо полезно.

Подготовката на Цитаделата приключи доста преди съмване, при това съвсем тихо. Облечена в костюм за езда, който се сливаше с цвета на каменните стени наоколо, Тобин се намести удобно в една малка ниша, издълбана специално за тази цел във външната стена над крепостните порти. Колчанът на гърба ѝ, както и този до краката ѝ, бяха пълни със стрели, които Тобин цяла нощ бе пребоядисвала в цветовете на съпруга си – червено и бяло. Нямахме как да промени цвета на сините пера, но и без това меридците щяха разберат, че в защитата на Цитаделата участват и войници от Радзин. Когато се свършиха нейните петдесет стрели, Тобин щеше да използва стрелите от оръжейницата на Роан. Но след като меридците бяха не повече от стотина, а в Цитаделата заеха позиция двайсет обучени от Мирдал стрелци, на Тобин ѝ се струваше, че обектите на нейния прицел ще се свършат дълго преди да изразходва червено-белите си стрели.

Атаката започна с вихрения галоп на меридски ездач с шлем на главата, който се изкачи нагоре по каньона и се отправи към отвора на тунела. Пред входа спря и вдигна ръка в надменен жест, от което Тобин я напуши смях. Още повече я досмеша, когато чу гласа му – висок и звънлив. Вероятно заради него му бяха поверили мисията на пратеник.

– Самозванци от Цитаделата! Ако се предадете веднага, ще ви подарим живота! Не можете да ни победите, не очаквайте и помощ, нито от север, нито от юг! Отворете портите пълноправните владетели на Пустинята!

Тобин бе напрегнала слух в очакване да чуе тихото просъскване на летяща стрела и наистина го чу, дори успя да проследи стрелата с поглед. Тя се заби в седлото на един пръст разстояние от бедрото на меридеца и изящното ѝ връхче потрепера на утринния вятър. За негова чест, ездачът дори не трепна, но обърна коня си и пое обратно, може би малко по-бързо, отколкото позволяваше достойнството на храбър войн.

Като че ли всички изчакаха слънцето да надникне от към Дългите пясъци. Сенките се скъсиха и промениха посока та си. Тобин със съжаление си спомни за прохладния утринен ветрец на Радзин. Изведнъж забрави и за ветреца и за жегата на Пустинята, когато до слуха ѝ долетя тропот на коне. Вдигна лъка и опъна тетивата.

Меридците не излязоха чак такива глупаци, за каквито смяташе Мета. Не само ездачите, но и конете бяха добре защитени от здрави кожени брони с бронзова обковка и тъкмо заради преобличането бяха отложили началото на атаката. „Ето къде е отишло златото на Роан“, помисли си Тобин с горчивина. Броните бяха отворили много работа на майсторите от Кунакса, които също бяха понатрупали пари. Тя си даде дума, че този ден меридците няма да спечелят нищо.

Ездачите напредваха по шестима в редица, подредени в шест колони; конете препускаха плътно един до друг и изпълваха пътя през каньона по цялата му ширина. Когато първата редица превали билото и пое надолу, за следващите нямаш достатъчно място и това обърка донякъде строя. Но сигнал за първия изстрел така и не прозвуча и Тобин започваше да се тревожи. Конниците бяха вече в обхвата ѝ, виждаше се дори цвета на очите им през дупките в шлемовете, снабдени с дълг пластинки за носа и защитни капаци отстрани.

Най-после сред горещия въздух се разнесе продължителен вой – зовът на рог от драконова кост, та пронизителният му писък стресна конете на меридците. Стрелите откъм каньона и крепостните стени литнаха едновременно една срещу друга. Случи се точно това, което бе очаквала Мета – конете зацвилиха и се заизправяха ужасени на задните си крака, мъчейки се да се скрият от стрелите. Разнесоха се дивии ругатни и болезнени викове, когато стоманените остриета от Цитаделата намираха пролука в бронята на ездачите. Тобин зареди наново лъка, прицели се хладнокръвно и опъна тетивата едновременно с другите двайсетина стрелци

на Цитаделата.

Паднаха осем – не, девет от меридците, и едва сега Тобин разбра защо Мета бе изчакала със сигнала. Искаше и последната редица от конници да влезе в обсега на стрелите. Улучените от задните редици изблъскваха другите напред, а падналите коне препречваха пътя назад в случай, че меридците, се обърнеха в бяг.

Но те не отстъпиха. Изведнъж откъм стената се разнесе писък, нечие тяло в светлокафява туника полетя надолу и падна с глух шум върху отпъкания пясък пред крепостта. Над Тобин и върху отсрещната стена бяха заели позиция десетина стрелци, стъпили несигурно върху тесния корниз над зъберите в каньона. Тъкмо се питаше как ли успяваха да се закрепят там, когато до слуха ѝ долетя тънък писък и стоманеният връх на стрела се заби в стената над рамото ѝ. Принцесата промени позата си и пусна нова стрела веднага щом чу заповедта на Мета за общ залп на стрелците откъм страната на Тобин. Останалите не бяха готови.

В този миг улучиха още един от защитниците на Цитаделата. Тяло то му се понесе тежко надолу, сякаш бе дракон с простреляна гръд. Ездачите се хвърлиха върху външните порти, успяха да отворят едната от тях и се запромъкваха през дългия тунел. Мета реагира с мигновено прегрупиране на силите и над външния двор заеха позиция още неколцина стрелци. Там бяха извън обсега на меридците и лесно можеха да улучат онези, които стигнеха до вътрешните порти.

Тобин посегна към втория колчан и изруга, донякъде от болка, но най-вече от яд. Едва сега, когато се размърда, забеляза стрелата в бедрото си. Надигна се с мъка, излезе от нишата и закуцуква надолу по стълбите на наблюдателницата.

В тесния коридор, който водеше към назъбените стени над вътрешните порти, настигна още неколцина стрелци. Бяха успели да се прегрупират, но изглеждаха мрачни и бойният им дух се бе стопил, заедно с надеждата за победа. Старата Мирдал стоеше в двора и командваше слугите, въоръжени по спешност с мечове, копия и щитовете – с всичко, което бе останало след заминаването на Оствел и по-голямата част стражата за Ремагев.

Мета огледа бегло раната на Тобин и ѝ сложи превръзка, която ухаеше силно на билки.

– Много умна излязох, няма що – каза Мета с горчивина – Не се тревожи, ще ги принудим да дойдат насам. Заповядах на синовете ти да чакат при тайния вход откъм пещерата, всеки случай.

– Какъв таен вход до пещерата? – попита напрегната Тобин, но

Мета вече се бе отдалечила.

От чудодейните билки върху превръзката болката в раната ѝ утихна и Тобин вече не куцаше, докато си търсеше ново място за стрелба. Залегна недалече от мъж с превръзка на ханша, омотана около неизвадената дръжка на стрела. През плата се процеждаше кръв, човекът не можеше да стъпи на крака си, но бе заел удобна за стрелба поза и изчакваше противника да застане долу пред портата. От тази позиция защитниците на Цитаделата можеха да улучат меридците в гръб.

Тобин и стрелецът се спогледаха и се усмихнаха един на друг съзлятнически, когато принцесата изведнъж забрави, че е дъщеря на войн, и се превърна само в майка. Откъм вътрешния двор се разнесоха бойните викове на синовете ѝ. Докато меридците удряха по външната страна на портата, момчетата им отговаряха с удари на кухненски ножове по тренировъчни щитовете, които им стигаха до главите.

– Не! – изкрещя Тобин. – Андри! Сорин! Бягайте оттам!

В този миг портата рухна и вътрешният двор екна от тропота на копита. А Тобин можеше да защити синовете си само с няколко тънички стрели в червено и бяло...

* * *

– Насам – извърна се Шонед към Роан и го поведе по стръмна пътечка между скалите, която той виждаше за първи път. Князът тръгна след жена си. Проходът беше тесен за двама души, вървящи един до друг. Без конете беше по-лесно да минат теснината и скоро стигнаха до края на пътеката. Задъхан, Роан с изненада установи, че са се озовали до пещерата крепостта.

– Да тръгваме – каза той, когато най-последно успя да си поеме дъх. – Богиньо, дано не сме закъснели...

Външният двор беше пуст. Двамата се втурнаха към вътрешния и изведнъж дочуха откъм стените шум, който дори неопитната Шонед не би могла да сбърка с нищо друго – звън на стомана, конско цвилене и писъци на ранени и умиращи. Роан повдигна жена си, после се хвана за стената и се изтегли горе. Хвърли бегъл поглед към развихрилата се битка, скочи двора и грабна първия меч, който му се изпречи пред очите. Шонед остана на стената. Конниците на Мерида се бяха пръснали из целия двор на групи от по трима-четирима – непробиваеми ядра, от които валяха удари на мечове и конски копита. Слънцебегачката се взря в най-близката група, вдигна ръка, по която не бе останал нито един пръстен, и обгърна ездачите в Огън.

Спря поглед на друга група, после на още една и ги потопа в адските мъки на горяща плът и неистови писъци. Един конник се откъсна от групата си и полетя към нея, решен да съсече вещицата с безумен поглед и огнени коси, осмелила се а призове Огъня срещу Мерида. Шонед махна нехайно с ръка и го оплете в мрежа от пламъци. Мечът се изтръгна от изгорените му пръсти и се удари звънко в земята, мъжът изкрещя и се строполи до него, а Шонед се усмихна разсеяно и обгърна в пламъци още една група.

Роан видя Огъня да лумва четири-пет, не – шест, седем пъти... С чуждия меч в ръка, той се втурна към най-близката група и започна да нанася удари наляво и надясно, като дори не гледаше, само долавяше смътно, че стоманата се връзва в нечия плът. Когато малцината оцелели меридци се втурнаха в безредие към тунела, Роан спря на място и изкрещя името на Шонед. Тя продължаваше да стои на колене върху стената, полюшваше се леко напред-назад с протегнати ръце и разпилени коси, блеснали на слънцето в алени отблясъци, сякаш пламъци от собствения ѝ Огън.

– Шонед! – изкрещя той още веднъж. – Стига!

Тя отпусна ръце, погледът ѝ потъна в неговия и усмивката ѝ внезапно се стопи. Залитна и за малко да се строполи от стената. Мирдал пристъпи несигурно върху немощните си крака, подаде ѝ ръка и ѝ помогна да скочи. Огънят угасна; не бе горял достатъчно дълго, за да причини нечия смърт, но в нажежения въздух продължаваше да виси тежкият задушлив мирис на изгорена плът.

Роан зърна кон, чийто ездач бе улучен от червено-бяла стрела. В съзнанието му бегло се мярна въпросът какво ли би могла да прави Тобин тук, когато в суматохата изведнъж съзря крехката фигурка на сестра си. Скочи върху седлото, дръпна рязко юздите и впи пети в хълбоците на ужасеното животно, което литна мигом към портите.

Тобин притискаше здраво двете момчета към себе си. Слава на Богинята, децата ѝ бяха останали живи и здрави, само туниката на Сорин беше разкъсана, а върху едната ръка на Андри аленееше дълга драскотина. Притисна ги до задушаване още веднъж, после ги освободи от прегръдката си и ги плесна толкова силно отзад, че очите на близнаците плувнаха в сълзи.

– И посмяхте да не слушате майка си! – беснееше тя. – Само да се опитате още веднъж! Махайте се от очите ми, докато не съм взела камшика! – притисна ги до себе си и прегръдката ѝ комай не беше от най-нежните – за малко да ги удуши. Отпусна ръце и ги побутна към замъка.

– Хайде, махайте се от очите ми!

Момчетата тръгнаха покорно. Тобин се изправи с мъка. Усещаше, че всеки миг ще припадне от гняв и облекчение. Изведнъж погледът ѝ падна върху Шонед – изглеждаше като в несвят и Мирдал я подкрепяше от едната страна. Тобин тутакси забрави за собствената си слабост, припна бързо и прехвърли през раменете си другата ръка на Шонед.

– Отведи я в замъка – каза Мирдал. – Ще се справиш ли?

– Мога и сама – промълви Шонед, останала без капчица сила.

Тобин я огледа от глава до пети – лицето, шията и голите ръце бяха покрити с кървави петна и мехури от изгаряне. Изгорена беше кожата на ръцете ѝ, по които не се виждаше нито един пръстен, нямаше дори и по-светли кръгове на местата, където бяха стояли пръстените. А и фигурата, която Тобин придържаше, сякаш съвсем се бе стопила и превърнала в кожа кости.

– Ще я отведе – обърна се Тобин към старицата. – Лека е като перце. Хайде, Шонед, да вървим, сестро. Всичко е наред, най-последно си у дома.

– Тобин?

– Да, аз съм. Ти си в безопасност, тук, в Цитаделата. Хвани се за мен, мила.

Докато вървяха полека към замъка, Тобин продължи да ѝ говори с тих и успокоителен тон. Шонед се посъживи сред прохладата на сенчесните зали, и стъпките ѝ станаха по-уверени, когато Тобин я поведе нагоре.

– Къде е Роан?

– Отиде да пресрещне Оствел и войската, тръгнали са насам от Ремагев. – Поне Тобин се надяваше да е така. В никакъв случай не биваше да тревожи Шонед.

– Казах му за плана на Мета – кимна бавно Шонед. – Глупак... Иска сам да поведе хората в бой.

– Ето, стигнахме – само да минем преддверието и легнеш да си починеш.

Тобин ѝ помогна да се настани в огромното легло и смъкна разкъсаните ѝ дрехи. Преди време блузата ѝ трябва е била прекрасна – съшита от фин плат с вътъкани в него изящни виолетови мотиви. Тобин стисна зъби при вида на виолетовото. Донесе съд с вода от съседната стая, избра мека кърпа се зае да разтрива стъпалата ѝ.

– Трябваше дълго да вървим пеша – каза внезапно Шонед, ясно и безизразно. – Още първия ден конете се подплашиха от драконите и

избягаха. Не можем да се отбием в Небесната купа. Меридците бяха оставили там свои хора, които да ни причакат. Колко е хубаво, Тобин... Благодаря ти.

Тобин разкъса една калъфка на тесни ивици и превърза изранените крака на Шонед.

– А сега трябва да си починеш. Хайде, не говори повече.

– Питам се дали съм убила някого с Огъня – продължи Шонед със същия странен глас. – На Андраде това никак няма да ѝ хареса. Но не ми е за първи път, нито пък за последен... – тя се взря в Тобин и очите ѝ плувнаха в сянка. – Аз съм княгиня и фаради, какво друго би могла да очаква?

– Тя е заповядала на слънцебегачите си да застанат на наша страна срещу Рьолстра.

Напуканите устни на Шонед се изкривиха в горчива усмивка.

– Тя направи избора си още в мига, когато ми нареди дойда в Цитаделата.

Тобин приключи с бърсането, по-късно щеше да наложи с мехлеми изгорената почерняла кожа и да я обвие цялата в напоени с билки чаршафи, засега най-важното за Шонед беше да поспи. Погали разбърканиците огнени коси и докосна с устни челото ѝ.

– Спи сега, мила, най-после си у дома...

– Тобин – обади се сънливо Шонед и едва-едва повдигна клепащи, – кажи на всички, че Роан ще има син...

* * *

Меридците препускаха стремглаво към дъното на каньона и попаднаха на още една битка. Оствел и войниците бяха чакали през цялата нощ, когато скритите в скалите над замъка съгледвачи му докладваха за пристигането на меридците. Хората на Оствел заеха позиция в полукръг и запристъпваха бавно по посока към затварянето на кръга, когато откъм билото се яви Роан с още неколцина мъже, яхнали изоставените коне на меридците. При вида на княза войниците и от двете страни на позициите нададоха радостни възгласи и се придвижиха плътно към центъра на кръга, за да отрежат за врага пътя за отстъпление. Малко преди пладне всичко свърши.

По седлата бяха останали десетина меридци, на които отнеха снаряжението и конете, но не и живота. Седнал върху чуждия кон и с меч, положен направо върху бедрата си, Роан гледаше как десетината меридци извличат телата на своите мъртви и ранени другари и ги полагат върху

пясъка. Призляваше му от умора и сега, когато битката вече бе завършила, се питаше как все още не е паднал от изтощение. Продължаваше да седи гордо изправен на коня, когато Оствел спря мълчаливо до него. Всички тела на меридците най-последно бяха изложени пред погледа на княза и той заповяда на оцелелите да се строят отпред.

– Ще пощадя живота ви – обърна се към тях Роан, – защото искам да предадете посланието ми на своите господари, то е следното – всеки от вас трябва да отреже дясната ръка на своя другар, независимо дали той е жив или мъртъв.

Оствел затаи дъх. Роан оставаше невъзмутим и ледено спокоен. Когато зловещата задача най-последно бе изпълнена, а умиращите бяха довършени със светкавичен удар в сърцето, той заповяда да приберат отрязаните ръце в торбите от седлата – по една за всеки оцелял.

– Това е посланието ми, което ще предадете на своите господари. Ти! – посочи с меч си към мъжа с най-представителната дреха. – Сигурно си някакъв военачалник? Така си и мислех. Предоставям ти възможността да тръгнеш, не на север, а на юг. Ще поднесеш моя дар на княз Рьолстра като поздрав от мен и ще му разкажеш какво се случи тук. Опитай се да го убедиш, че при следващата ми среща с него ще взема не ръката, а главата му. – После добави с по-мек тон: – Предлагам ви да тръгнете оттук пеша, при това веднага. Ще се отбиете в Небесната купа и ще предадете на своите другари незабавно да се оттеглят оттам, после ще продължите на юг. Ако не се оттеглите от земите на господаря Байзал, още преди да стигнете при Рьолстра ще избием всички меридци в Небесната купа.

– Пеша! – избухна капитанът. – Дори вода не ни дадохте.

Роан се усмихна леко.

– Аз и жена ми също няхаме вода на връщане от Феруче. На вас ви предстои още по-дълъг път, приятел. Е, тръгвайте, защото току-виж размисля и заповядам да избият всички ви още сега.

Той обърна коня си и пое обратно към Цитаделата. Във вътрешния двор слезе от седлото и пое към замъка. Никой не смееше да припари до него. Докато се качваше по стълбите, срещна сестра си, която бързаше надолу, като накуцваше с единия крак. Върху едното ѝ бедро белееше превръзка и от тревога за Тобин князът мигом забрави изтощението си.

– Роан! Наистина ли... – тя сграбчи голата му ръка и хладината на пръстите ѝ парна болезнено изгорената му от слънцето кожа.

– Не сега, Тобин – той се дръпна и продължи уморен нагоре.

– Отговори ми! Наистина ли ще имаш дете?

Брат ѝ се вцепени.

– Роан! Шонед ми каза, че ще имаш син. Вярно ли е?

– Значи, Шонед ти каза... – той се извърна и се взря в пламналия поглед на сестра си, проникна до дълбината му и стаената там мъка, после каза полека: – Да. Вярно е. Ще имам син.

Поразена, сестра му застина на стъпалата, докато той продължи бавно към стаята си и най-после затвори вратата след себе си. Спря до леглото и дълго стоя изправен, взрян в спящото лице на жена си. Оживяха, както ѝ бе обещал; не напразно бе роден и отраснал в Пустинята. Не напразно бяха поемали влагата и живецата на пясъка и скалите. Въпреки всичко двамата успяха да оцелеят.

Докосна нежно изострените черти на измършавялото ѝ лице, странно застинали в покоя на съня. Странданията състаряват човек, но кой знае защо, лицето на жена му излъчваше невинността на заспало дете, устните ѝ бяха повдигнати в едва доловима усмивка, а плътта върху изящните скули изглеждаше прозрачна и светла.

Беше ѝ обещал живот, тя му обеща син... Дали би могла да притисне до гърдите си копелето на Ианте, ако той успееше да го вземе от майката? И дали самият той би могъл да гледа сина си, без неизменно да вижда онази, която го е родила?

Ако Шонед можеше, той бе длъжен да се справи. Богинята да му е на помощ...

Легна до жена си и се взря в тавана, оцветен в синьо като небето над Пустинята. Изнурен, усети смъртно учудване при мисълта, че в тялото му са останали сили да заплаче.

Привечер в спалнята влязоха Тобин и Оствел и ги намериха заспали. Тобин искаше да се погрижи за раните им, а той носеше нещо за хапване. Двамата се спогледаха въпросително и принцесата прошепна:

– Каза ли ти тя нещо за дете, преди да замине отгук?

– Нищо не ми е казвала. Нима смяташ, че щях да я пусна? – той поклати глава. – А и не мисля, че някой би могъл да я спре. Но защо Ианте ги е пуснала все пак?

– Може би са успели да избягат.

– От Феруче? Единственият начин да излезеш оттам ако ти разрешат да си тръгнеш.

Погледаха още миг-два лицата на княза и княгинята – нейното – спокойно и мирно в съня си, неговото – с изострени и напрегнати черти. Едва сега Тобин забеляза, че младежката свежест безвъзвратно е изчезнала от лицето на брат ѝ и остра жал прониза сърцето ѝ.

- Ще разберем само толкова, колкото решат да ни кажат – каза тя.
- Така е – кимна Оствел. – Нека ги оставим да поспят.

Глава 27

Хладният повей откъм реката и свежестта, която лъхаше от дърветата край Фаолаин бяха изместени от горещата ухання пара на казаните върху големите огнища, където къкреше вечерята на войниците от лагера на Пустинята. На пост стоеше млада жена, която се чувстваше все поотпусната и сънлива и това бе напълно обяснимо, като се има предвид, че дългото и скучно дежурство беше вече към края си, а ветрецът галеше ноздрите ѝ с мириса на подправки и вкусна храна. През десетте дни след битката не се случи нищо особено и едва ли щеше да се случи тъкмо преди вечеря. Тя повдигна рамене, намести по-удобно гърба си срещу ствола на дървото и притвори очи.

- Ако бях Върховния княз, щях да те убия на място.

При звука на острия смразяващ глас тя мигом скочи, опъна тетивата и стрелата всеки миг щеше да полети. Изведнъж момичето отпусна ръце и сведе виновно глава.

- Княже, господарю мой... – промълви смаяна тя.

Когато събра достатъчно смелост да вдигне глава, видя ледено-синия поглед на княза да се визира в очите ѝ. Беше виждала стария княз два-три пъти по време на посещенията му в малкото имение, където се бе родила и отраснала, а младият мъж пред нея поразително приличаше на Зеава, не толкова по ръста и цвета на очите и косата, колкото по смразяващия поглед и изражението върху скулестото лице.

– Е, след като така или иначе вече си будна, можеш да ми кажеш къде да намеря господаря Чейнал.

– В палатката си, твоя светлост, заедно с младия господар Мааркен и господаря Дави от Речен бяг.

Князът кимна и последните лъчи на залеза заиграха в златистите му коси.

– Току-що пристигнах по пътя от север и мога да ти кажа, че в тази посока не се виждат и следа от противник. Но ако не беше... Разбираш ли какво искам да ти кажа?

- Да, твоя милост.

– Добре. А сега отиди да известиш господаря Чейнал за пристигането ми.

Тя се поклони и се втурна към лагера.

Роан я последва и още докато яздеше нататък, долови раздвижване и тихи възгласи на изненада, които преминаха във възторжени приветствия. Беше чувал войниците да поздравяват по този начин баща му. Зарязваха работата си, изскачаха от палатките и заставаха от двете му страни, отвсякъде се разнасяха приветствени възгласи, вдигаха мечове и лъкове в знак на победата, която вървеше със самото присъствие на Зеава. Този път възторгът и бурните приветствия бяха предназначени не за баща му, а за него самия – за Роан, техния княз на драконите. При тази мисъл усети лек световъртеж.

Водеше със себе си дващест стрелци, трийсет конника и оръженосеца Тилал. Единствената приятна мисъл в главата му се въртеше около предстоящата среща на момчето с баща му. Перспективата да изложи събитията в Цитаделата го изпълваше с ужас. Мислено се наруга за малодушието си и с усилие на волята се опита да запази каменното си изражение, докато яздеше към невзрачната тъмна палатка, различаваща се от останалите само по сребърния пилон със знамето на Радзин. Скоро на негово място щеше да се развее флагът на Пустинята, а този на Радзин щеше да бъде преместен от другата страна на входа, сякаш истинският главнокомандващ беше не Чей, а князът.

Чей го чакаше пред входа заедно с военачалниците си и с още един момък, който много приличаше на Шонед и изглеждаше по-зрял и посилен от Тилал. Нима това беше Мааркен? Роан отвърна на поздравите им с отривисто кимване на глава, доволен, че зад етикета може да прикрие истинските си чувства. Слава на Богинята, че е създала церемониалното отношение към князете, без значение колко лицемерно е то понякога. Всъщност не, поправи се Роан с горчивина, сред всички тези мъже лицемерен беше единствено той.

– Добре дошъл, княже мой – приветства го Чей и погледът му просветна многозначително. Роан го разбра и се подчини на безмълвното послание – всеки от присъстващите искаше да се приближи и да чуе няколко думи от своя княз. Заби пети в хълбоците на жребца и дръпна рязко юздите – Паща, любимият му кон, намерен недалече от Небесната купа, се вдигна величествено на задните си крака и се извърна с лице към войниците. Роан вдигна десния си юмрук в знак, че иска да говори. Сред възцарилата се мигом тишина князът се усмихна сурово и каза:

– Тази нощ Върховният княз ще почива в покоите си отвъд реката. Кълна се в Богинята – скоро той ще намери своя вечен покой.

Разнесоха се одобрителни възгласи и Роан ехидно поздрави сам

себе си за глупавата реч. Все пак беше достатъчно кратка, за да бъде повторена дума по дума из целия лагер. Скочи от коня и зърна бегло лицето на Чей, по което бе изписано задоволство. Хвърли юздите в ръцете на Тилал, свали ръкавиците за езда и се приближи към господаря Дави, когото бе виждал само веднъж, и то за малко, преди две години в Цитаделата.

– Моята господарка и съпруга ми съобщи за благородния ти жест да се присъединиш към нас – каза той според етикета. Не можеше да не си дава сметка за множеството погледи, насочени към него. Как би искал да захвърли всички формалности, но и за това щеше да дойде време, когато двамата с Дави останеха насаме. – Благодаря ти за подкрепата, господарю, по-късно ще имаме възможността да поговорим. А сега искам да ти представя някой, който заема първо място в сърцето ти – кимна към Тилал, който почти бе затанцувал от вълнение.

Дави не можеше да откъсне поглед от момчето. С мъка се овладя и се усмихна смутено.

– Твоя милост, поласкан съм от приятелските ти чувства и от благодеянията ти към моето семейство. Наистина бих желал първо да поговоря със сина си.

Роан усети странно потрепване на устните си, първата искрена усмивка от много време насам.

– До скоро виждане, Господарю.

Дави пристъпи към момчето с разтворени за прегръдка ръце, а князът се обърна и забеляза, че Чей е освободил военачалниците и се е разпоредил да съобщят на войниците, че за тази вечер са свободни.

Изведнъж някой извика името на княза, викът бе подет от множество гърла, превърна се в скандиране, което екна в здрача и стигна до лагера на Рьолстра отвъд реката. Роан спря на път към палатката, трогнат и развълнуван от възторга на своите бойци и от вярата им в техния княз. Вдигна ръка в знак на благодарност за приветствията, поклони се леко и се оттегли в прохладния сумрак на палатката.

Като оръженосец на Чей, Мааркен поднесе столове и чаши на високоставения си чичо и на баща си, после се изправи до входа в очакване на нареждания. Двамата мъже седнаха, отпиха по глътка вино и се възряха мълчаливо един в друг. Първи се съвзе Чей.

– Това е всичко засега, Мааркен – обърна се той към момчето. – По-късно ще прибереш нещата ми оттук и...

– Не! – възкликна Роан, забеляза колко са изненадани Чей и сина му, и продължи по-спокойно: – Не, дори не мога да си представя, че ще

остана сам в тази зала, на която и викате „палатка“. Мааркен, моля те да намериш Тилал и двамата просто ще ми пригответе някакви завивки.

– За мен е чест да ти служа, княже мой – момчето се поклони и почечи да тръгне към изхода.

Роан отново си даде сметка, че се усмихва, и този път усмивката му беше още по-непристорена.

– Виждам, че си пораснал. Добре те е обучил Лийн, но според мен, когато сме сами, можем да се държим така, както някога.

Видимата скованост на момчето се стопи и Мааркен се усмихна широко на чичо си.

– Не можах да повярвам на очите си, когато усетих цветовете на Шонед в слънчевите нишки. Тя ми каза, че и двамата сте в безопасност. Нали чу как ликуваха войниците? Смятат, е ти им носиш сила и хитрост, и че драконите те закрилят.

– Така ли мислят?

В тона му звънна режеща нотка, от която блясъкът в очите на Чей изведнъж помръкна.

– Можеш да си вървиш, сине.

Мааркен се поклони сковано и излезе от палатката.

– Много е пораснал – обади се Роан. – Трябва да се гордееш със си-на си.

– Така е – каза протичко Чей. – А сега ми кажи онова, което Шонед не е казала на Мааркен.

Роан повдигна рамене.

– Не вярвам да е скрила нещо от него.

Чей се облегна назад и изсумтя.

– Сега сме само двамата, Роан. Познавам те още от люпилото, княже мой и принце на драконите, и искам да ми разкажеш какво стана във Феруче.

– Всъщност те интересува защо Ианте ни пусна да си вървим, нали?

– Роан отпи дълбоко от виното и продължи: – Закълни се, че няма да кажеш на никого, Чей. Закълни се в мечата си и в живота на синовете си.

В първия миг Чей сякаш онемя после кимна бавно и каза:

– Познаваш ме много добре и знаеш, всичко ще си остане между нас, но молбата ти вероятно е продиктувана от желанието да ме впечатлиш. Добре, заклевам се.

– Не исках да те обидя. – Взрян в искрящото тъмно вино, Роан въртеше замислено чашата между пръстите си. – Шонед... – гласът му трепна издайнически и той се засрами от слабостта си. – Тя се

разпореди всички да напуснат Цитаделата, една част от тях тръгна с мен, други поеха към Небесната кула да прогонят меридците оттам, а после ще отидат в Тиглат да помогнат на Валвис. Тя казва..., и Тобин мисли като нея, че ако някой отново реши да нападне Цитаделата, няма да е останал никой, когото да спасяваме.

– Разумна мисъл – каза мрачно Чей. – Жените винаги са разсъждавали много по-мъдро от нас.

– Повечето от прислугата замина с близнаците за Ремагев. В Цитаделата останаха неколцина, които са ни толкова предани, че са готови да излъжат заради нас.

– За какво трябва да лъжат?

– А, ето това не е казала тя на Мааркен. – Той отново отпи от чашата и продължи: – В средата на зимата очакваме раждането на дете. Ианте получи от мен това, което си бе наумила.

По изразителното лице на Чей не трепна нито мускул. Роан присви рамене.

– Няма ли да ме попиташ как е постигнала целта си? Първият път я взех за Шонед. Когато това се случи още веднъж... е, тогава просто я изнасилих. А трябваше да я убия! Но не го направих. Тя бе предвидила всичко и сега носи в утробата си моето дете. Шонед смята, че ще бъде момче и това е единственото, което е казала по този въпрос. Тя ме избгва, Чей, а и аз не мога да ѝ кажа нищо. Не могат...

– Ясно – прошепна Чей. – Другото не е важно.

– Трябваше да кажа на някого за това!

Чей остави полека чашата на пода, стана и се надвеси над Роан.

– Цяла армия очаква заповедите ти. На отсрещния бряг те очаква могъщ противник. Можеш да се самосъжаляваш колкото искаш, но когато му дойде времето!

Роан знаеше, че Чей се опитва да насочи мисълта му в друга посока и вътрешно се разбунтува против него. Но знаеше и че във всяко друго отношение, с изключение на кръвната връзка, Чей беше негов брат. И този брат сега не откъсваше разтревожения си поглед от лицето на Роан. Князът не издържа и извърна глава.

– Виж, така те харесвам – процеди Чей и седна на мястото си. – Виждам, че отново можеш да разсъждаваш разумно и е добре да насочиш мисълта си в нужната посока. Отпуснах на Рьолстра десет дни да прехвърли половината си войска през двата моста, а досега е прехвърлил едва петдесетина човека. С повече късмет можем да издържим още две битки, не повече. Ако беше прехвърлил поне половината от хората

си от тази страна, щяхме да се справим с тях, а после да преминем реката и да влезем в сражение с другата половина. Но Рьолстра явно не действа по посока на намеренията ми. Ако имаш предложения, искам да ги чуя.

Роан за малко не се разсмя. Бе стоял в лагера едва колкото да накваси устните си, а Чей вече очакваше от него тактически решения, във вземането на които князът не беше особено талантлив. Допи чашата си, изправи се и каза:

– Отивам да се поразходя. Като се върна, искам постелята ми да е готова.

– Междуременно можеш да хапнеш. Като те гледам колко си изтънял, можеш да се скриеш зад острието на меча си.

– Така ли мислиш? Че искам да се скрия? – сопна се Роан.

По устните на Чей плъзна едва доловима усмивка.

– Така те харесвам. Започваш да приличаш на княз.

* * *

Уривал не откъсваше поглед от изящните дълги пръсти, които потропваха нетърпеливо по масата с недокоснатата вечеря. Докато пръстите на Андраде се движеха отривисто в неспокоен ритъм, светлината на свещите проблясваше в скъпоценните камъни и всеки от тях лумваше в лъчисти отблясъци – рубинено-ахатово-аметистово-сапфирени на лявата ръка и смарагдово-топазено-гранатово-диамантени на дясната. Палците ѝ лежаха върху полираната повърхност на дървото върху единия блестяше с меко сияние кехлибарен пръстен на другия – лунен камък. Върху ръцете на Андраде те бяха символи на невероятни свойства: късмет в сражения по време на война, умението да убеждаваш, благородство, истина, интелект, постоянство, гъвкавост... Но Уривал бе съсредоточил вниманието си най-вече върху двата пръстена върху палците, които символизираха мъдрост и закрила. Точно в този момент изпитваша болезнена необходимост преди всичко от мъдри решения и мерки за сигурност.

– Е? Защо най-после не заповядаш на всеки да прави това, което трябва – не можеш, или просто не искаш? – в тона му прозвуча преднамерено предизвикателство.

– Смяташ ли, че ще ме послушат? Поне ще си спестим удоволствието от компанията на изисканата господарка Висла. Тя добре направи като замина за Речен изглед.

Уривал кимна. Седяха в личните покои на господаря Дави в Речен

бяг – спретната стая, пощадена от представите на жена му за елегантност, които бяха съсипали останалата част на имението. Господарката Висла се развълнува силно от посещението на височайшите гости и загуби ума и дума, кога разбра коя е Хиана, затова и с облекчение прие предложението на Уривал да замине за имението на баща си, Речен изглед, на цели пет мери разстояние. Отпътуването ѝ щеше да им спести изнервящата суматоха и им осигуряваше спокойствие при вземането на тактически решения. Основният проблем си оставаше какви действия да предприемат оттук нататък. Всички фаради, които не бяха заключени в тъмници, знаеха къде се намира Андраде и редовно се свързваха с нея за размяната на сведения. Андраде и Уривал се намираха достатъчно близо и до двете армии, за да ги наблюдават без усилие, и достатъчно далече от тях, за да останат на страна от вниманието на Рьолстра. Но ако Върховният княз решише да превземе семейното имение на господаря Дави, положението им щеше да се утежни значително. Засега все още не бе насочил поглед си към Речен бяг, може би смяташе, че господарката Висла отдавна е заминала оттам, а и при цялото си великодушие Уривал не можеше да си представи, че някои би искал да похити жена като Висла.

Не можеше да не признае все пак, че прислугата ѝ беше добре обучена и Висла им предостави добре организирано домакинство. След като им бе спестена необходимостта да се занимават с досадните рутинни дейности, разполагаха с достатъчно време да мислят за събитията, които ставаха другаде.

– Все още нямаме новини от Шонед – каза замислено Уривал.

– Благодарение на обучението, които ти ѝ даде, не мога я принудя на нищо – каза рязко Андраде и пръстите ѝ ускориха гневния си ритъм. – Трябва ми слънцебегач в Цитаделата някой, на когото да имам пълно доверие за сведенията оттам.

– А на Шонед не можеш да се довериш, така ли? Всъщност, точно това искаше да кажеш. Андраде, ти я постави там, където е тя сега! Обучи я, отведе я при Роан почти влюбена в него още преди да го е видяла, и направи всичко възможно той да откликне на чувствата ѝ. Не бива да забравяш, че всичко стана така, както ти го замисли.

– Ще ми го натякваш докато съм жива, нали? – Тя стана започна да крачи нервно пред прозорците, пръстите ѝ се свиваха и разпускаха, пръстените проблясваха гневно при всяко движение. – Как бих могла да предвидя това, което се случи? Това, което виждах в представите си, се оказа много по-различно от действителността. И какво трябва да правя

сега?

Той повдигна рамене.

– Може би най-добре би било ако не правиш нищо.

– Проклятие, Уривал, престани да се заяждаш с мен! – извика тя. – Много добре знаеш защо толкова исках да се оженят! Князете-фаради биха сложили край на всички дребнави разприии...

– Продължаваш да не виждаш очевидното – той пристъпи към нея и сложи ръце на раменете ѝ. – Все забравяш, че преди всичко те са хора. И новото поколение князе, които очакваш, ще бъдат такива – с чувствата, добродетелите и пороците на всички обикновени хора. За самата теб чувства като че ли никога не са били от значение, може би си се интересувала от тях само когато ти е било изгодно. – Той се навъси при вида на гневния пламък в сините ѝ очи. – Нима смяташ ще можеш да използваш децата така, както използва родителите?

– И според теб съм безчувствено чудовище, така ли? Щях да обуча децата им, да ги възпитам...

– И да ги оформиш като оръдия на собствените си амбиции. Какво ти дава това право?

– Искаш признание, така ли? – извика тя и се дръпна рязко назад. – Да, използвах ги, като се започне още от сестра ми и Зеава! Възползвах се от обстоятелствата и се надявах, че от брака на Милар ще се роди княз с наследствената дарба на фаради, когато това не стана, опитах с Шонед и Роан.

– И кой е на ред сега? Може би синовете на Тобин? Андрaде, ако все още е останало нещо човешко в тебе, не може да си служиш с хората като с играчки!

– Направих го от обич! Обичам ги като свои деца – и Роан, и Шонед, а също и Тобин, и Чей, и синовете им... – тя опря рамо на гладката каменна стена и обви ръце около себе си. Обичам ги прекалено силно, затова и искам да постигнат много в живота си, а омразата ми към Рьолстра е дори по-силна от любовта ми към тях. Е, нима това не ти се вижда човешко, Уривал?

– Според мен все още има неща, от които трябва да се учиш – отговори меко той. – Сега вече нищо не може да се върне назад. Независимо от мотивите и намеренията ти, вече е можеш да направиш нищо, и като всеки друг ще чакаш развоя на събитията.

В очите ѝ проблеснаха сълзи и това смая напълно Уривал. Той я прегърна и прошепна:

– Не ти отива да бъдеш слаба – дъхът му раздвижи леко

сребреещите руси коси. – Моята господарка никога не е била безпомощна.

* * *

Градините, създадени и отгледани с любов от княгиня Милар, с напредването на лятото започваха да губят свежестта на пищната си растителност. Водопадът в пещерата съвсем изтъня и езерото под него попресъхна, всмукано в корените на зажаднелите мъхове и треви. Но пещерата си оставаше прекрасно убежище срещу мъчителната жега, единственото кътче на райска прохлада и тишина в Цитаделата, и Шонед прекарваше там дълги часове по време на своето очакване.

Отиваше в пещерата не за да търси усамотение. В крепостта бяха останали само Тобин, Оствел, старата Мирдал и трима слуги. Другите заминаха с Роан на север към Тиглат или пък със Сорин и Андри за Ремагев. Самотата се превърна в част от живота на Цитаделата.

Не търсеше покоя на пещерата и за да се отдаде на спомените си. За нея Цитаделата опустяваше след всяко заминаване на Роан и странното беше, че тъкмо тогава усещаше присъствието му навсякъде. Деликатното равновесие между болката от раздялата и осезаемото усещане на присъствието му беше в пълно съзвучие с двубоя между спокойствието и гнева в душата ѝ. Успяваше да запази това равновесие през по-голямата част от времето, а когато не ѝ се удаваше, отиваше в пещерата и броеше дните, които оставаха до раждането на детето. Всеки ден я приближаваше до мига, когато отново щеше да отиде във Феруче.

Дори не помнеше колко пъти бе усещала цветовете на Андраде в нишките на слънчевата светлина. Всеки път отхвърляше общуването със защитните мерки, на които я бе научил Уривал, не защото се опасяваше, че Андраде ще разколебае решимостта ѝ, а защото не искаше нищо да наруши трудно постигнатото ѝ равновесие. Доводите и забраните на първожрицата щяха да смекчат гнева на Шонед, а тъкмо това княгинята не можеше да си позволи – не и преди средата на зимата, когато щеше да се изправи срещу възплъщението на своя гняв.

Един ден, докато решише с четка коня си в ярко осветения вътрешен двор, Шонед отново усети неустоимия зов изкусно сплетените слънчеви нишки и този път едва успя да ги избегне. Побърза да напусне светлината и тръгна към пещерата през оклюмалите градини. На няколко крачки от дърветата отпред внезапно се закова на място, сепната от звуците на музика. Оствел взимаше лютнята в ръцете си много рядко и въпреки това всеки път струните ѝ извикваха сълзи в очите на

княгинята. Всички смятаха, че Богът на Бурята не дарява често слънцебегачите с благословията на своя глас, който ехтеше във вятъра и водите; талантът на Мардим беше изключение. Оствел, прекарал по-голямата част от живота си сред конете, а сега – управител в замъка на своята княгиня-фаради, бе надарен с чувствителните пръсти и душата на бард.

Този път свиреше любимата песен на Камигуен. Преди когато жена му беше жива, песента звучеше радостно и бодро. След нейната смърт мелодията се превърна в мрачна балада, която неизменно преливаше в тиха печал. Шонед си спомни с болка смуглото лице на своята приятелка; блестящите черни очи, смяната на чувства в деликатните ѝ черти – от гняв до усмивка, топлината на нейните цветове... Шонед, която преднамерено бе издигнала стена между себе си и всички фаради и общуваше единствено с Тобин, изведнъж си спомни как двете с Ками сплетоха за първи път слънчевите нишки, за радостта и вълнението на онзи миг. Колко млади бяха тогава, изгарящи от нетърпение да развият своята дарба, с какво вълнение очакваха да съзрат в светлината невиджани чудеса и бяха като омагьосани от собствените си невероятни способности... Под силата на връхлетелите я спомени Шонед неволно разтвори ума и лицето си за посланието в слънчевите лъчи.

Долови цветовете на музика – сапфир, диамант, топаз и аметист, понесени към нея през сребристите светлосенки на светлината под дърветата. Наклони назад глава и изложи лицето си на слънце, затвори очи и най-напред съзря в нишките собствените си цветове, които я представяха пред всички останали фаради. Кой знае защо, музиката не изчезна. След мигновено объркване звуците изведнъж се пренаредиха и в трелите им прозвуча послание, сякаш лютнята бе живо същество, а е прости-чък инструмент от дърво и струни.

„Помощ!“

Шонед откликна спонтанно на вика. Овладала до съвършенство уменията на изкусните слънцебегачи, мигновено сплете едва различимите нюанси в ясни цветове и долови осезаемо присъствието на развит ум, воден може би от неискрени намерения, несрещан досега от нея в светлината, но в присъствието му усещаше странно познати нотки.

„Да те благослови Богинята, слънцебегачке. От много време се опитвам да се свържа с теб, познавам добре цветовете ти, но ти не искаше да те открия, и аз зная причината за това. Моля те, не се отдръпвай

от мен – моля те!“

Шонед не се оттегли, но и не пожела да препусне по лъчите, за да разбере кой я вика. Непokoйна и напрегната, тя се взря внимателно в съчетанието от цветове и не откри в тях нищо ободряващо. Яркостта им не можеше да прикрие присъствието на сенки, сред тях потрепваха диамантенобели искри – а това бе цветът на коварството.

„Имам само три пръстена и не мога да ти навредя. Моля те, изслушай ме! Зная от какво се нуждае твоят княз, за да победи Рьолстра. Ястри е горделив и самонадеян, ненавижда Върховния княз, и вместо да се почувства отрезвен сред претърпяното поражение, сега се чуди как да си отмъсти на Рьолстра. Разполага с около триста бойци, и ако бъде подходящо мотивиран, ще престане да се подчинява на Върхови княз. Направи така, че Ястри да мине на ваша страна!“

Очертани в Огъня, по-тъмните цветове припламнаха, омразата в тях лумна съвсем ясно. Шонед трепна. Не разбираше причината за тази омраза.

„Вярвай ми! Нима ще посмея да изпратя толкова опасно послание, ако не беше продиктувано от искрени чувства? Искам да ти помогна!“

– Шонед!

Тя се стресна, изгуби цветовете и в слънчевата светлина заглъхна неясен вик на отчаяние. Отвори очи и видя пред себе си Оствел с лютия в ръката. В погледа му се четеше тревога.

– Нещо се бях замислила – опита се тонът ѝ да прозвучи спокойно и естествено. – Извинявай, Оствел, не исках да ти попрача.

– Изобщо не ми пречиш, и без това свършвах – той отклони поглед. – Шонед, трябва да поговорим. Тази сутрин Тобин се е свързала с Клив от Тиглат.

– Какво казва той?

– Няма особена промяна. От време на време влизат в незначителни схватки с меридците, но обсадата продължава. Валвис е разтревожен и започва да губи търпение, а това е опасна комбинация. Смята, че една сериозна битка би повдигнала бойния дух на войската – той се усмихна мрачно на иронията в създалото се положение.

– Смърт в името на надеждата за живот – тя поклати глава. – Какво

правим с тези деца, Оствел? Валвис трябваше още се обучава в изкуството на борбата с меч, не да го прилага в истински бой. И от Мааркен се очаква да стане не войн, а фаради.

– Те поне правят нещо – Оствел повдигна с раздразнените рамене. – Разбирам как се чувстват дъщерите на Рьолстра, творени зад стените на Канарата.

Шонед го погледна изненадана, разсмя се и го прегърна.

– Дъщерите на Рьолстра! Оствел, ти си невероятен! – не изчака да изрази на глас смайването си и се втурна към замъка, докато викаше високо Тобин.

* * *

Роан знаеше, че никой вече не вярва в ролята му на глупак. Между първата Риала и настоящата кампания в опит да спаси земите си изминаха шест години, през които бе управлявал умело своето княжество и позата му на наивник би била неубедителна и смешна. Въпреки това военните му съветници много се стреснаха, когато им нареди да развалят лагера и да се оттеглят от брега на Фаолаин. Усмихна се едва-едва, зарадван да отбележи за себе си колко им беше неприятна самата мисъл за отстъпление и ги поизчака да осмислят заповедта му. Първи успя да вникне в идеята му Гриден.

– И ще ги принудим да ни последват до Дългите пясъци, твоя светлост?

– Точно така. Искам да разположите частите на голямо разстояние една от друга и да държите съгледвачи край морския бряг. Няма да тръгватедновременно и ще поемете по различни маршрути. Трябва да създадем представата, че сред войските ни е настъпило объркване и мнозина искат да се върнат у дома. След три дни целият район трябва да е напълно оголен и с това искам да кажа, че тук не само няма да е останал никой от нас, но и че войската на Рьолстра ще бъде напълно лишена от източника си на провизии. Ще обелите кора дърветата и ще съсипете цялата реколта. – При вида на изумлението в очите им Роан само повдигна рамене. – Господарят Байзал би загубил много повече, ако Рьолстра завладее Пустинята. Трябва да примамим войската му колкото може по-далече оттук. Байзал се е погрижил за заминаването и снабдяването с продукти на хората си, така че за него не бива да притеснявате. А и противникът не се интересува от него, трябва им аз. Въпроси?

Дори и да имаха такива, военачалниците мъдро ги премълчаха След като те се разотидоха, Чей спокойно впи поглед в очите на Роан.

– Сигурен ли си, че получената информация е достоверна? Шонед не е казала дори на Мааркен от кого я получила.

– На Шонед и на Мааркен вярвам безрезервно. А колкото до източника на информацията... Фаради разполагат и друг вид зрение и слух. Дори не ме интересува откъде е получила сведенията си, не можеш да отречеш, че преценката за настроението на Ястри е доста точна.

– И въпреки това нещо не ми харесва.

Дави се прокашля и каза:

– Досега момчето се е подчинявало на Рьолстра във всяко отношение. Можем ли да разчитаме, че влиянието на Върховния княз над Ястри е намаляло?

– А какво друго можем да направим? Дори и да не тръгнат след нас, едва ли ще устоят на изкушението, което представлява един освободен от защитници бряг.

В зелените очи, които толкова му напомняха за Шонед, просветна искра на нетърпение.

– Скоро ще разберем дали ще лапнат стръвта. В края на краищата, винаги можем да се обърнем срещу тях и да ги атакуваме. Чей ще се погрижи за това.

В грижливо премислена бъркотия отделните кохорти на стрелци, ездаци и пехотинци заприбираха палатките и поеха след своите военачалници във видимо различни посоки. Ястри отдели няколко дни за умуване, след още десетина дни реши, че не може да устои на изкушението. Без да проследи посоката, в която бе поела челната група на Чей, той не се стърпя и тръгна след водената от Роан кохорта. Примамката изглеждаше твърде съблазнителна тъкмо поради присъствието на младия княз.

Придвижването на войските продължи до края на лятото. Роан и хората му предприемаха походи от по няколко мери, частите бяха нехайно разпръснати на значително разстояние една от друга, но всички отстъпваха неизменно към Дългите пясъци и някои от тях се намираха в непосредствена близост до морето. Зелените хълмове около Фаолаин отстъпиха място на сухи храсти, с които бяха обраснали златистите дюни на юг. Рьолстра беше нашрек. Избягваше да разтегне позициите си и да се откъсне от източниците си на провизии и сведения. Шонед предаде на Мааркен, че по-голямата част от войската на Рьолстра е останала на отвъдния бряг на реката и подир Роан са тръгнали най-вече хората на Ястри. А само с Ястри щяха да се справят по-лесно.

Роан бе обзет от известно раздвоение, когато най-после му

съобщиха, че войските му са стигнали до избраното от Чей място. За разлика от войниците на Ястри, хората му бяха свикнали със суровия климат на Пустинята. По цели нощи спореха с Чей и Дави дали да нападнат веднага, или да изчакат, докато жегата изтощи напълно силите на противника. Знаеше и че собствените му войници са озадачени от колебанието на своя владетел. Всички бяха научили за героизма му по време на битката в Цитаделата, знаеха и как бе постъпил с пленниците – тъкмо поради това недоумяваха защо техният княз, който се бе разправил така жестоко с врага си, сега се колебаеше да направи същото с един много по-сериозен противник.

Въпреки това Роан се бавеше; предпочиташе да изчака, дори ако изчакването означаваше спасяването на няколко човека. Не се страхуваше за себе си – чувстваше се отговорен за живота на другите, които се уповаваха на него като на свой княз.

Нощем терзанията му бяха още по-страшни. През де непрекъснато биваше зает – изслушваше рапорти, трябваше се справя някак с непоносимата жегата и решаването на множество неотложни въпроси. Но нощем, когато картите се прибираха и той лежеше в твърдата войнишка постеля, напразно чакаше нощният хлад да го унесе в жадувания покой на съня. Не смееше да стане и да тръгне из лагера – не само за да не събуди Чей, Мааркен и Тилал, но и за да не разкрие пред войници те своето безпокойство. На пръв поглед тялото му си почиваше, но мислите му не спираха лудешкия си бяг.

Най-тежко му беше да мисли за Шонед. На сбогуване го бе целунала с ледени устни и спокойна усмивка, а Роан си спомняше нощите, когато я държеше отчаяно в прегръдките си по време на жестоките ѝ кошмари. Жената, която бе плакала горчиво в ръцете му и го бе превърнала в смисъл на своя живот, сега се държеше с него като с чужд човек, непознат, дошъл да целуне оголените от пръстени ръце на своята княгиня. Плашеше го споменът за видението, което тя извика за него в светлината на свещите през нощта, преди да замине от Цитаделата.

Всеки път трепваше ужасен, когато си представяше жена си с новородено момче на ръце, чуваше гласа ѝ, натежал от сенки и Огън: „Андрате ще получи от Ианте онова, което очакваше от мен. Но и двете грешат, Роан. Този княз ще бъде само мой и твой. Има ли значение какво сте правили двамата с Ианте? Казваш, че си я изнасиллил. Нима Андрате и Ианте не постъпиха с нас по същия начин? Андрате ме използва за собствените си цели, същото направи с теб и Ианте. Но няма да сторят това на нашия син. Вярвай ми, Роан, няма да го допусна.“

Той ѝ вярваше. Не можеше да не ѝ вярва, защото в очите на жена си бе видял смъртта. Докато Роан се бе отдал изцяло на плановете си да погуби Върховния княз, когото смяташе за първобитен дивак, Шонед чакаше раждането на детето така, сякаш го носеше в собствената си утроба.

Неговото дете, детето на Шонед... Нека над него бди Богинята, в какъв ли свят щеше да се роди то? Свят, в който жената на баща му бе убила родната му майка, а бащата бе погубил дядо му. Богинята да му е на помощ...

Осем дни по-късно Роан приключи с тягостното изчакване. Нишки-те на слънчевата светлина обгърнаха Мааркен и след като се съвзе след посланието на Шонед, момчето се втурна към палатката на баща си, блъсна се в златния пилон със знамето на Пустинята и прекъсна развълнувано съвещанието на княза с неговия атри.

– Ястри е тръгнал на юг! Шейсет конника, седемдесет стрелци и двеста пехотинци! Скъсал е с Върховния княз и утре ще ни нападне.

Роан грабна картата.

– Доказа, че наистина си чудесен стратег, Чей. Мааркен, извикай всички военачалници. Вземи Тилал да ти помогне, после обиколете лагера и съобщете на всички, че утре най-после ще се срещнем с врага очи в очи.

Триста и трийсетината бойци на Ястри се зададоха откъм южния хоризонт, без дори да подозират за разположения наблизо гарнизон на Чей. Бойците на Пустинята следваха нашествениците безмълвни и безпътни като сянка. Ястри бе разгърнал войската си на изток, защото по сведенията на съгледвачите там бе най-уязвимото място на противника и беше готов да даде заповед за нападение, когато изведнъж се оказа изправен срещу триста бойци, водени от самия княз.

Този път нямаше река, която да отмие потоците от кръв. Часове наред зажаднелият пясък ги попиваше в себе си, после пресъхнаха изоставени, след като мяра след мяра войската на Роан се зае да изтласква противника обратно към бреговете на Фаолаин. Уви, оказа се, че и реката не предлага спасение. Водени от господаря Дави, на брега ѝ още стотици души очакваха нетърпеливо оцелелите от войската на Ястри.

Младият княз препусна и изчезна в южна посока, откъдето се бе появил. Роан, който яздеше заедно с Тилал и Дави стигна до върха на нисък хълм и зърна отдалече червено-белия флаг на Чей, развят победоносно над дърветата. Бойците на Чей бяха преградили пътя на Ястри, от юг летеше конницата на Пустинята, а от север и запад напредваха

неумолимо пехотинците на Роан и Дави.

Развял бойното знаме на своя княз, пратеник на Роан пое към Ястри с предложение да се предаде незабавно, ако иска пощада. Преценката на Шонед и тайнственият ѝ източник информация за Ястри се оказа съвсем точна – своенравен и самонадеяно горделив, той изпадна в плен на собствената си ярост и поведе жалките остатъци от войската си срещу Роан.

Князът усети върху себе си изпитателния поглед на Дави, който явно се чудеше дали ще се намери достатъчно милосърдие сред достойнствата на зет му. Роан се поколеба. Можеше да обгради Ястри, да го откъсне от войниците и да пощади живота му. В този миг погледът му попадна върху зелените очи на Шонед, които го гледаха от лицето на брат ѝ и с спомни изнуреното ѝ и обгорено лице. Вдигна меча и препусна напред.

Бойният строй на Ястри се разпадна окончателно. Някои от войниците му побързаха да оставят оръжието си върху пясъка, други продължаваха да се бият за собствения си живот, забравили напълно всеобщата цел към победа. Роан изпита възхищение от смелостта на последните храбреци, не можеше да не оцени по достойнство и смелостта на самия Ястри, макар че героизмът му бе продиктуван от безразсъдство. Опита се да си пробие път до младия княз, решен да го предизвика на двубой, както се полага между равни по ранг. Уви, беше принуден да защитава не само себе си, но и Тилал, и не успя да проникне зад обръча от настървени млади благородници, които искаха главата на Ястри. Така и не разбра кой от тях бе успял да довърши младия княз.

Още от самото начало на битката Дави бе наредил хората си край брега на реката, така че оттам не можеха да се очакват изненади. Когато всичко свърши и Роан пое нататък, жребецът му, възбуден от мириса на смърт, неспокойно зацвили и запристъпва внимателно между многобройните тела на убити и ранени. Роан обхвана с поглед празните мостове, Рьолстра бе излязъл достатъчно хитър, за да не пожертва повече от шепя свои бойци и може би още тази сутрин бе заповядал на хората си да се прехвърлят на другия бряг. Не подложи на никакъв риск и сигурността на собствената си безценна личност. Жалко... Роан предпочиташе да се свърши всичко веднъж завинаги.

Чей яздеше по брега и спря до княза с разкъсаното ѝ окървавено тюркоазено знаме на Ястри, праметнато напъряко през седлото. Роан протегна ръка и Чей сложи в отворената му длан два пръстена – златен и сребърен, с инкрустирани в тях гранати, символът на сирските князе.

– Заповядах да извлекат тялото му настрани – каза тихо Чей.

– Благодаря ти – Роан се обърна към група стрелци и им заповяда да приготвят лъковете си.

– Какво правиш? – процеди Чей, когато видя някой да удря два кремъка, за да запали огън. – Мостовете ще ни потрябват!

– Ще ни избият до крак, ако сега преминем реката. Всички сме изтощени, докато Рьолстра разполага със свежи сили. Ако оставим мостовете, той ще премине по тях, а може и сам да ги подпали, за да ни отреже пътя към своя лагер. Предпочитам да ги запалим ние, не той. Е, какво ще кажеш?

Князът не очакваше отговор и все пак се изненада доста от реакцията на своя атри. Потъмнялото от пот и умора лице на Чей се оживи от сурова усмивка.

– Знаеш ли, на твоє място точно това би сторил и Зеава. Жест на величие и предупреждение.

Роан стисна пръстените в юрука си и отправи поглед към стрелците. Миг преди да изрече заповедта, откъм отвъдния бряг долетя боен вик, който подеха и собствените му бойци. Двата моста пламнаха сред фонтани от огън.

На брега, току до самата вода, стоеше Мааркен, силно пребледнял под слоя пот и прах, с изпънати напред ръце и разтреперани, свити в юмрук длани. Той усмири Огъня и пламъците върху дървените мостове се смалиха полека, отразени във водата сред дъжд от ярки искри. В последните лъчи на залез Огънят лумна ярко за последен път и смълчаната Пустинята грейна в алени отблясъци, сякаш се прекланяше пред своя млад господар-фаради.

Изтерзан, Чей прошепна името на сина си; Роан остана безмълвен върху седлото, изведнъж усетил кръвта си вледенена след разгорещената битка. Едва сега си спомни за жестоката болка в прободеното рамо и умората, която пулсираше във всеки мускул. По тялото му имаше множество по-малки рани плитки порязвания от мечове и ножове, които сами по себе си бяха без значение. Но болката от раните и искрената скръб за смъртта на глупавия млад княз го връхлетяха изведнъж и Роан трепна видимо, заедно с последното ярко припламване на разгорелия се полека Огън.

Мааркен свърши и се покатери с усилие по стръмнината, където го чакаха баща му и князът.

– Не съм наранил никого, господарю – обърна се момчето към Чей.

Роан видя, че бащата не е способен да пророни нито дума. Наведе се и каза:

– Всички сме ти благодарни за това, което стори, а и сега Рьолстра се бои от нас повече от всеки друг път. Виж! – посочи към другия бряг, където се бе струпала огромна тълпа. Мъжете се визираха с ужас в води сякаш се простираха други две реки от втечен огън и светлина. На отвъдния бряг погледът на Роан откри с лекота онези, които най-много го интересуваха – Рьолстра, облечен в тъмновиолетова роба, гологлав, с тъмни коси, развети на родения от Огъня ветрец и Пандсала. Очите ѝ бяха като тъмни кухни на бледото лице.

– Стрелец! – каза тихо той и едно от момичетата скочи. Подаде ѝ златния пръстен с граната и рече: – Предай го на Върховния княз като поздрав от мен.

Тя се усмихна широко и под праха на израненото ѝ лице князът разпозна момичето, което бе смъррил на поста край брега.

– Ще се приземи точно до крака му, твоя светлост.

Роан с удоволствие се загледа в чевръстите движения на ръцете ѝ, стрелата с прикрепения към нея пръстен литна и синьо-бялото ѝ перо трепна на десетина крачки от Рьолстра. Пандсала се втурна нататък, вдигна стрелата и подаде пръстена на баша си.

Роан повдигна другия пръстен в ръката си.

– Преди княгиня Шонед да стане моя жена, аз ѝ подарих пръстен в знак на моята благодарност. Приеми този пръстен, с който искам да изразя признателността и уважението си към моя любим племенник от Радзин. – Миг преди да наведе глава Мааркен се взря в княза с широко отворени очи и протегна напред лявата си ръка. – Не – каза високо Роан, – дясната ръка, средния пръст. Това е твоят първи пръстен на фаради.

Умореното и изцапано лице на момчето грейна от щастие, в светналия му поглед достойнството на истински мъж се мъчеше да надвие детското вълнение и радост. Войската на Радзин нададе приветствени възгласи в чест на младия си господар и Мааркен внезапно пламна до корените на косата ѝ.

Роан се усмихна и обгърна с поглед бойното поле. Щеше да разбере колко му е струвала тази победа едва след преброяването на падналите бойци. Бяха изгубил около една четвърт от войниците си, докато войската на противника бе оцеляла едва наполовина и сега Рьолстра се оказваше в далеч по-неизгодна позиция. Чей смяташе, че силите на Пустинята издържат за не повече от две битки, а първата бе завършил победа.

Внезапно усети познатото странно пърхане в гърдите с и мигом застана нащрек. Вдигна глава и затаи дъх – в небето летяха дракони, най-малко сто, може би повече; самците и женските, които Фейлин така

точно бе преброила, бяха създали ново поколение и нито един от младите дракони не бе загинал по време на лов. Не по-големи от деца, сега те уверено размахваха крила в здрача, а възрастните не сваляха от тях бдителните си погледи. От пещерите край Небесната купа и Феруче отлитаха на юг към прохладните хълмове на Ката.

Роан усети странно парене в очите, а в гърлото му заседна буца. Неговите дракони – много повече, отколкото бе виж дал някога събрани на едно място – горди, живи и волни. Неговите дракони...

И докато летяха към Фаолаин в небето на Пустинята, полето под тях ечна от радостни възгласи, които се усилваха все повече и повече и долетяха до отвъдния бряг, където стотици криле хвърляха огромна сянка върху тъмновиолетовите палатки на Върховния княз. Някой, който явно знаеше стария език, извика високо едно име; старо име, с което нарече Роан и което отсега нататък князът щеше да носи до края на живота си.

Азхай – принцът на драконите...

Глава 28

Пандсала стоеше върху могилата и се вираше мрачно в буреносните облаци, които се задаваха от север. Засега бурята все още не представляваше непосредствена заплаха, както за лагерите на двете армии, така и за съобщенията между слънцебегачите, но щеше да се разрази скоро и да наводни обилно полята на Ливадна земя, преди да отmine към Сир. Страхуваше се от проливния дъжд, и същевременно го очакваше с нетърпение, той бе първият предвестник на есента. След шестте зими, прекарани в Кулата на Богинята, беше намразила завинаги натежалите от тъмни облаци небеса, но сега, когато се радваше на относителна свобода, дъждът се оказа добре дошъл. Войските нямаше да предприемат бойни действия, а всички фаради сякаш да останат безпомощни в полумрака, не само онези, които бяха затворени на тъмно по заповед на баща й.

До нея крачеше Рьолстра. Безмълвен и мрачен като буреносните облаци, той се опитваше да овладее кипналия в гърдите му гняв след посланието на Роан, прикрепено към върха на стрела. Княз Ястри беше убит, а нямаше брат, който да наследи титлата. От рода на сирските князе оставаше само Гема, сестрата на Ястри. Андраде прие предложението на Роан, според което със съгласието на всички князе господарят Дави

трябваше да заеме княжеския престол в Сир. Като най-близък родственик на династията, Дави оставаше единственият ѝ наследник. Малката Гема едва бе навършила десет зими и можеше да наследи княжеството само след навършване на определена възраст и предварителното съгласие на всички останали князе и атри на Сир. Ако Рьолстра имаше син, щеше тукатси да го ожени за момичето въпреки крехката ѝ възраст. Ако имаше син, нямаше да се окаже в това положение, в което бе изпаднал сега. При тази мисъл Пандсала изпита мрачно задоволство.

– Усмиваш се, значи... – обади се подигравателно Рьолстра. – Прекрасният ден ли те радва, дъще моя? Или вестта, че за княз на Сир е обявен братът на онази блудница? О, ще положи всички усилия, за да види как Роан се пече на Огъня на слънцегачите заедно със своята вещица!

Пандсала мъдро замълча.

– Да го обявят за княз е едно, а да го приемат във Високия Кират – съвсем друго! Сирските благородници ще застанат на страната на своята принцеса – както впрочем ще направя и аз! А що се отнася до скъпия ѝ чичо от Осетия – е, Чейс ще му изпрати войските си. Да-а, и тогава сам ще поиска Гема да седне на престола.

– Но дали ще приеме да воюва срещу Роан? – попита тихо тя.

– О, и още как, стига да му заповядам! – извика гневно Рьолстра. – И ще срине Кулата на Богинята до основи, докато Андрaде е вътре!

Пандсала усети, че е време да каже нещо успокоително на баща си.

– След тази война другите князе неизбежно ще си дадат сметка колко силен е Роан. Ако не го направят, ти ще им го втълпиш. Дави може да поеме властта само след общо събрание на князете, а и тази година вече е крайно време да се свика Риалата. До момента, когато Роан ще може да свика общото събрание...

– До средата на зимата Роан вече няма да е между живите! – избухна Рьолстра.

– Да, татко, напълно си прав, извинявай.

Гневът в погледа му се стопи.

– Наследила си характера на майка си. Колкото и да ѝ крещя, тя никога не си позволяваше да повиши тон. Знаеш колко я обичах. Богиньо, защо не ми даде поне един-единствен син! – Той се навъси и повдигна рамене. – Преди бурята трябва да пристигне подкрепление от още триста души.

– Кой може да стегне такава войска за толкова кратко време?

– На първо място, моят ненаситен приятел княз Сомер от Изел;

после – Лиел от Ваес, избраникът на сестрата ти Киеле. Тя ще го убеди да събере войската, а той много добре знае, че е в негов интерес да се подчини на бъдещата си съпруга, вместо да подкрепи овдовялата си сестра от Тиглат.

Тя кимна в знак на съгласие.

– Вчера пристигна куриер, нали?

– Така е – потвърди мрачно Рьолстра. – От Кунакса ми искат още пари. На придворните, които управляват след смъртта на княз Дурикен, звънът на моето злато им се вижда прекалено тих, ще им се да проехти по-убедително. О, тези глупави меридци, защо не нападнаха, когато им бях наредил! Първо трябваше да изчакат Тиглат да придвижи войските си в помощ на новоизлюпения княз на Пустинята, тогава щяха да превземат преспокойно столицата и да се установят там, докато войските на Роан са на път към Тиглат. Нямахме начин да не успеем.

– Все пак положението не е чак толкова плачевно – отбеляза тя.

– Така е, но от Кунакса настояват за още злато – за провизии на меридците, които, според предварителния план, трябваше сами да си ги вземат от Тиглат. – Той перна ядосано видима пращинка върху пелерината си. – Можеха да се придвижат на юг, да превземат Цитаделата и да нападнат в гръб войската на Пустинята.

– За да включи Дави в Кирата, Роан ще трябва да премине реката и да стъпи на нашия бряг. Тогава ще го довършиш.

– О, не, рано е да го убивам, все още може да ни бъде от полза – каза замислено Рьолстра. – Добре си вършиш работата, Пандсала. Заслужаваш награда за това, че ме спря да не тръгна с Ястри отвъд реката, а и ме предупреди за придвижването на Роановата войска. Сега вече имам представа какво може да предприеме той по време на война. Дали пък да не те подаря някой замък като този на Ианте?

– Като Феруче? – Пандсала се изсмя. – Цели шест години бях заточена в Кулата на Богинята и не ми се ще да се затворя отново в някое мъгливо място, когато мога да получа замък в Пустинята.

– Казват, че Речен бяг е приятно имение. Нали знаеш родният дом на вещицата-слънцебегачка. Никак няма да ти е зле там, ще си намериш и някой млад благородник за съпруг – погледът му трепна лукаво. – И после ще те провъзгласят княгиня на Сир.

Пандсала с изненада установи, че подозрителността ѝ е склонна да отстъпи пред съблазнителната перспектива.

– Мислех, че пазиш този пост за някой от синовете на Ианте.

– Нека първо да пораснат и да си заслужат постовете каза навъсено

той. – И така, искаш ли Сир, или не го искаш?

– О, разбира се, че го искам – отговори тя. – Но не като княгиня в Речен бяг. Искам да вляза във Високия Кират. А, и освен това има още едно, незначително условие.

– Условие ли? Подарявам ти цяло княжество, а ти...

– Незначително – прекъсна го тя и се усмихна. – Аз да избира собствения си съпруг.

Рьолстра се засмя пресилено и Пандсала си отдъхна с облекчение.

– Ти трябваше да бъдеш син – каза той. – До средата на зимата вече ще си в замъка, скъпа моя. Ще изчакаш първо да си доставя известна наслада и да махна оттам Андрaде.

Баща ѝ за втори път споменаваше средата на зимата и това я озадачи, но тя скри учудването си и се усмихна пленително.

– Благодаря ти, татко – каза смирено Пандсала и наведе глава в знак на преклонение пред баща си.

* * *

Княз Лийн беше много разстроен, че корабите му не успяха да стигнат навреме за битката. Помоли Мит да изрази огорчението му и една сутрин слънцобегачът държа дълго Мааркен в нишките от светлина на своето послание. После оръженосецът се отправи към палатката на главнокомандващия, поклони се и изложи получените сведения с широка усмивка а уста. Тилал, който вече бе научил от него за какво става дума, сияеше от радост.

– Изпратил ги е в Тиглат! – не се сдържа Тилал и изпревари Мааркен. – Толкова натоварени с хора и провизии, че при тръгването си от Сивата перла бордовете опирали почти до водата!

– Ха! – Чей плесна с ръце от изненада и потри доволно длани. – Лийн не си пада много-много по Кунакса, откакто хвана техни хора да крадат перлените му гнезда. В Тиглат имало ли е вече бойни действия?

Мааркен сръга с лъкът Тилал да мълчи.

– Меридците направили засада на ескорта, изпратен да пресрещне новите подкрепления, но засадата им била разкрита и унищожена. Засага Тиглат е въвн от опасност. Корабите на Лийн ще се върнат в Дорвал за още един товар и после ще дойдат насам.

Роан поклати глава.

– Богино, представям си какви отстъпки ще ми иска Лийн в търговията с коприна! – но очите му искряха от доволство.

– Ще дадем възможност на Дави да даде своя принос в това отношение – каза лукаво Чей.

Новият княз на Сир се поклони.

– Обещавам тържествено да прекратя всякакви кражби на коне край границата и да направя всичко възможно, в Цитаделата да пристигат безпрепятствено сирски вина, ако не най-добрите от тях, то поне следващите по качество.

– Много мило от твоя страна – засмя се Роан. – Какво друго научи, Мааркен?

– Клив е прикрепен към Валвис, но за момента изобщо не се е явявал в Тиглат. – Момчето повдигна рамене и продължи: – Мит казва, че очаква едномачтов кораб със съгледвачи, които ще донесат на княза последните сведения.

– Чудесно – промълви Дави. – И дотогава изобщо няма да знаем какво става в Тиглат.

– Валвис знае какво прави – обади се Титал в подкрепа на своя кумир.

– И аз бих искал да вярвам в това – каза Роан.

– Аз пък искам да разбера каква информация преминава по слънчевите лъчи между Цитаделата и Тиглат – намеси се Чей.

– Смяташ, че сестра ми може да е намислила нещо, така ли?

– Дави, смятам, че Шонед се намесва почти във всичко, за което реши, че си струва да се намеси. Благодарен съм на Богинята, че моята Тобин може само да приема посланията в слънчевите лъчи, но не и да ги предава сама. – Той притъпи острата нотка в тона си, като потърси погледа на сина си и се усмихна широко.

– Но, татко, ти винаги си казвал, че мама е много по-близо до Бога на Бурята, отколкото до Богинята – обади се дръзко момчето.

– Така си е, а като те гледам, май и ти си се метнал на нея – Чей се изправи, протегна се и разроши косата на сина си. – Трябва да прегледам позициите, оръженосецо.

– Слушам, господарю. Но нали няма да присъствам и при проверката на корабите, които очакваме от княз Лийн?

– Хм, нищо чудно да те пратя с някой от тях на обиколка из всички княжества, за да попълниш пропуските в образоването си!

– Татко! Нима е редно всички да видят как бъдещият господар на Радзин повръща от единия край на материка до другия!

Чей изръмжа добродушно и го поведе към изхода. Роан ги изгледа усмихнат, облегна се удобно назад и се обърна към Дави, вече със

сериозно изражение на лицето.

– Сега сме на твоя земя, кога ще започне дъждовният сезон и колко време се очаква да продължи?

– Скоро и по всяка вероятност ще вали чак до пролетта. – Дави прокара пръст по картата пред себе си. – Най-напред ще придойдат реките и най-буйните от тях наводняват Вереш и Ливадна земя. Готови ли сте да лагерувате навън през зимата?

– Почти – Роан се изправи и започна да крачи из стаята, после се сепна, спря и се навъси. – Какво ли ще предприеме Рьолстра? Дали ще оттегли лагера си за през зимата? Ако се прибере, как да постъпим? След пристигането на подкрепленията от княз Лийн можем да вземем един кораб и да се притечем на помощ на Тиглат. Можем и да останем тук и да изчакаме първата удобна възможност, за да заминем и да осигурим приемането ти във Високия Кират.

Дави се размърда неспокойно.

– Не искам да те обидя, княже мой, но бих предпочел да не ходатайстваш за мен. Нека сам спечеля тази битка.

Роан се усмихна, доволен от позицията на Дави.

– Знаех, че ще кажеш това. А и много се съмнявам, че ще има сериозни възражения срещу приемането ти. Ако Рьолстра постои тук още малко, всички атри на Сир ще те посрещнат с много по-голяма охота.

– Зная, че правото да се разправиш с Рьолстра е преди всичко твое, Роан, но ми се ще да ми преотстъпиш нещичко с удоволствието да се срещна с него очи в очи; още повече, че и Чей едва ли би ме пуснал да се бия в първата редица.

– А, няма такова нещо, с него се разбираме чудесно. Чей спокойно може да държи пелерината, докато се бия с Рьолстра. Опасявам се, че от Върховния княз няма да остане нищичко за вас, и се надявам да не се чувствате прекалено огорчен – добави сухо той. Седна до работната маса и се взря в разгънатата карта. – Дъжд... – промълви тихо той. – Знаеш, че в Цитаделата почти не вали, не и откъм тази страна на планината Вер. В Радзин и другите крайбрежни имения подухва от морето, понякога се извиват страхотни бури и причиняват наводнения, а на север се е случвало да вали и сняг.

– Тук ще те вали толкова, колкото не си виждал през целия си живот – Дави сръга закачливо сина си в ребрата. – А и след две години в Пустинята ще ти се наложи пак да свикваш с тукашния климат.

– Дали ще можем да отидем на лов? И да вземем с нас княза? – попита детето.

– Е, ще му предоставим удоволствието да се намокри от глава до пети, докато най-после открием някой изпостаял лос!

Двамата се разсмяха, очевидно си бяха спомнили за едно и също преживяване. Роан се усмихна пресилено, докато мислеше с горчивина, че неизменно е обкръжен от любящи бащи и преданите им синове, а миг по-късно се укори жестоко за нелепата си завист. Прокара пръст по картата между Фаолаин и Феруче, където синът на Ианте растеше полека в утробата ѝ. Неговият син, когото Шонед бе видяла в своето видение на фаради.

Нима Тобин и Оствел биха могли да я спрат? Тази негова илюзия просъществува само докато яздеше от Цитаделата до тук. Но след това му дойдоха наум други идеи – първо трябваше да приключи с бойните действия и веднага след това да потегли към Феруче. Ианте щеше да умре заедно с детето в утробата си.

Ще може ли да убие собствения си, още нероден син? Потънал в невеселите си мисли, дори не разбра кога Дали и Тилал са излезли от палатката.

Принудена да търпи непрекъснато около себе си една коварна хитруша и няколко безмозъчни слуги, Андраде се чувстваше като птица в клетка и броеше монотонните дни на есента с нетърпение, не по-малко от онова, което я бе държало в хватката си през цялото лято. Навън отекваше гръмовитият смях на Бога на Бурята, гонеше вихрено тежките облаци в натежалото небе и не даваше никаква възможност за общуване между бездействащите по принуда фаради.

Все пак бе успяла да свърши нещичко преди сезона на бурите, утешаваше се Андраде, докато седеше един следобед в солариума на господарката Висла. До официалното въдворяване на Дави като княз на Сир оставаше само формалното съгласие на всички князе. Тя повдигна рамене при мисълта, че Високия Кират е под влиянието на Рьолстра, който ще настоява за приемането не на Дави, а на малката Гема. На всичко отгоре не можеше да бъде сигурна и в единодушната позиция на останалите князе. Властта на Андраде включваше и правото да свика общо събрание всеки път, когато самата пожелае. Предшественикът ѝ бе свикал общо събрание, за да узакони Линския договор, според който Пустинята оставаше във владение на Зева „докато пясъците раждат Огън“. Тя се замисли върху идеята да свика общо събрание още сега, докато е в Речен бяг, но в крайна сметка реши, че възможността да задоволи

прищявката си и да види раздразнените и мокри до кости князе не си струваше удоволствието пред риска да се изправи срещу войската на Рьоластра, пристигнал по спешност пред портите на крепостта.

Изправи се пред камината, разтри премръзналите си пръсти над огъня и се навъси. Едно формално събрание за възцаряването на Дави не можеше да погълне мислите и енергията ѝ през безкрайните дни на принудително бездействие. Най-много се измъчваше от скуката и от жестоката си неприязън към Хиана. Както често се случва при децата, това лято момичето израсна доста, някак отведнъж. Едва навършила шест зими, Хиана се държеше и изглеждаше като поне десетгодишно момиче. Всеки път, щом я видеше, Андраде неволно се сещаше за сестра ѝ и затова, че с цялото коварство на собствената си кръв Пандсала бе предоставила наученото от фаради и уменията на трите си пръстена в услуга на Върхови княз.

Сякаш повикана от мислите ѝ, свежа и преливаща от добро настроение, в солариума влезе Хиана с танцуваща стъпка. В поклона ѝ към първожрицата пролича явна подигравка и момичето пропя глезено:

– Татко пристига! Дойде да ме вземе оттук! Погледи през прозореца и ще видиш стотици негови бойци, които идва да ме спасят!

Андраде се насили да премълчи и излезе от стаята. Пое по коридора, където огромните прозорци гледаха към вътрешния двор. Долу стоеше Уривал и сякаш почувствал присъствието на своята господарка, вдигна лице към прозорците. В погледа му Андраде прочете истината. До нея Хиана се кискаш пристъпвайки в радостен танц, и Андраде събра всичката с воля, за да не плесне наглото ѝ лице.

– Колко ли са на брой? – извика нетърпеливо момичето – Двеста или триста?

– Млъкни! – срязва я Андраде и тръгна надолу да пресрещне Уривал в преддверието. Хиана заподскача след нея звънливият ѝ смях екна под високите сводове.

Уривал спря и в гласа му прозвуча тревога:

– Пред портите са пристигнали шестдесет войници на Върховния княз и се готвят да издигнат лагера си в калта.

– Не е ли малко късно за лагеруване на открито? Защо не го е направил през лятото?

– Познаваше го по-добре от мен – сонна се Уривал.

– Познавам го много по-добре, отколкото бих искала, шестдесет, казваш?

– Ще ви нападнат и ще ви избият, за да ме освободят! – пищеше

Хиана. – И никога вече няма да стъпя в това ужасно място!

– Млъкни!

– Край! Нищожества такива, та аз съм принцеса!

Уривал я изгледа свирепо и пристъпи към нея, но Андраде стоеше по-близо до момичето и се оказа по-чевръста. Сграбчи я грубо за рамото и изсъска:

– Слушай ме внимателно! Помогнах при раждането ти, бях там и когато милият ти баща почти бе заповядал да те убият! Искаш ли да отидеш при него, Хиана? Липсва му само още една дъщеря! Искаш ли да те затвори в Канарата при другите?

– Дошъл е за мен! – изпищя Хиана, отскубна се от ръката на първожрицата и хукна към двора с развети коси.

Андрaде и Уривал пристъпиха бавно нататък. Никой от двамата не се обади. Нямаше и за какво да говорят, докато не изслушат военачалника пред стените на крепостта. Той като че ли бе чакал само появяването на Андраде, препусна самоуверено напред, поклони се и я поздрави според всички правила на етикета. Беше учтив и кратък. Получил от Върховния княз заповед да защитава Речен бяг срещу войската на предателя Дави, който с действията си бил изгубил всякакви права над имението.

– Предполагам, че имаш предвид княз Дави от Сир – обади се мило Андраде.

– Върховният княз не признава тази титла, но въпреки това ви предлага покровителството си. Ако искате да напуснете Речен бяг, ще ви предоставим ескорт до Кулата на Богинята.

– Много мило от страна на Върховния княз – каза подигравателно Андраде. – Но може би не сте виждали още Огън на слънцобегачите.

– Ако се опитате да го запалите, ще превземем не само Речен бяг, но и Речен изглед – военачалникът бе престанал се усмихва. – Но ще ви оставим живи.

Мъжът срещу нея се изрази съвсем ясно и Андраде прехапа устни. Силите ѝ щяха да стигнат само, за да защити Речен бяг, но ако се решеше на това, господарката Висла и хората в Речен изглед бяха обречени.

– А, ето, слънцето се показва най-после – каза тя.

– Така е – отговори с готовност той. – И можеш да се свържеш с когото искаш, господарке, но не бива да забравяш за нашето присъствие. – Поклонът му сложи край на разговора и войникът се отправи към лагера.

– Дано се удавят в калта – измърмори Андраде.

– Можем да избягаме – обади се Уривал. – Ще издигнем огнен кръг около имението...

– И колко време ще издържим? И войниците ще хукнат да бягат при вида на Огъня, така ли? Завариха ни тук и тук ще си стоим. Нямам намерение да се връщам в Кулата на Богинята, където ще съм още по-отдалечена от мястото на събитията.

– Ако, разбира се, доживееш да стигнеш до там.

– Точно така, ако доживея. Не може да няма изход от това положение.

Уривал поклати глава.

– През цялото лято имаше възможност да заминеш където ти хрумне, но ти стоя в Кулата и не помръдна. Сега, когато пред портите те чака войска, си готова да стоиш далеч от дома си. Не те разбирам, господарке. – Той помълча и добави: – Затова пък Рьолстра предугажда мислите ти, както виждам.

Андрате го изгледа със смразяващ поглед.

– Смяташ ли, че той иска да ме...

– Иска да те използва като предлог – кимна Уривал. – А, слънцето се показва!

– И с кого да се свържа сега? С Мааркен, който ще съобщи всичко на Роан и Чей и на плещите им ще легне още една грижа? С Шонед ли, която не иска да се свързва с никого? Или може би с Тобин, която стои в Цитаделата и е безпомощна също като мен? О, може би имаш предвид Пандсала! Е, и това ако не е прекрасна идея!

Той я прихвана внимателно под лакътя и я поведе надолу по стъпалата.

– Всъщност, имах предвид Мит.

Андрате се закова на място и в погледа ѝ грейна пламъче.

– Богиньо милостива! Как не се сетих за него! – беше толкова въодушевена, че не чу нищо от проповедта му, посветена най-вече на това, че първожрицата винаги е смятала другите за глупаци, а най-голямата глупачка сякаш оставаше тя...

* * *

Роан се вираше напрегнато в Мааркен и едва се удържаше да не крачи нервно напред-назад. Момчето седеше на съгваемо столче, окъпано от оскъдните лъчи на зимното слънце. Челото му бе набраздено от усилието да се съсредоточи, очите му бяха затворени, а отстрани стоеше неспокоен баща му, извърнал поглед да не би да попречи при

общуването между фаради. Князът нямаше сили да гледа тревогата по лицето на бащата, макар че разбираше от какво бяха продиктувани терзанията на Чей. Но онова, което се случи с Тобин преди шест години, се дължеше единствено на обстоятелството, че тя не бе подготвена за него. Мааркен се развиваше като способен фаради, както и Андри. Крайно време беше Чей да свикне с това и да престане да се тревожи.

Шест години, мислеше си Роан, шест години след онзи паметен ден, когато за първи път видя слънцебегачите да призовават ветровете, за да разнесат над Пустинята пепелта от плътта на баща му и на убития от Роан дракон. Дали Зеава щеше да одобри това, което бе замислил синът му? Може би. Зеава никога не бе хранил нелепи илюзии по отношение на околния свят и хората в него, за разлика от сина си, който едва сега заточваше да разбира колко безплодни са всичките му идеи и прекрасни намерения. Въпреки това си спомни с известно съжаление за тях, докато гледаше Мааркен. Синовете не биваше да водят същите битки, които бяха водили бащите, децата трябваше да изградят едно много по-добро бъдеще – Мааркен, Сорин, Андри... и собствения му син.

Опита се да скрие трепета си при тази мисъл и се извърна към Тилал и Дави, които го викаха. Вдигна ръка да им покаже, че ги е чул, и приближи към тях.

– Чудесни новини, господарю! Корабите пристигнаха!

Строгийт поглед на Дави към сина му накара момчето да замълчи.

– Пътували са възможно най-бързо до Фаолаин и сега разтоварват провизиите и снаряжението. Пристигна пратеник да те извести, княже.

Чей се обърна и се усмихна широко.

– Не кораби – мостове!

– А? – стресна се Роан.

– Помисли и ще разбереш – засмя се Чей, сложи ръка на рамото на Тилал и продължи: – Хайде, заведи ме при корабите. Предстои ни много работа.

Дави отправи въпросителен поглед към Роан в очакване да получи обяснение от княза. Мостове ли? Рьолстра беше прехвърлил цялата си войска на отсрещния бряг и сега разиграваше същата привидна тактика, която бе приложил Роан през лятото. Лагерът му беше разхвърлян на огромно поле, подходящо за решаващата битка и Роан би се поддавал на изкушението да нападне първи, но го спираше едно-единствено обстоятелство. Мааркен бе оставил мостовете така, че след известен ремонт можеха да се използват. Рьолстра щеше да очаква войската на Пустинята да премине през тях и да се зададе в точно определена посока. Дори и

нищо да не бе научил за военното изкуство от Зеава и Чей, младият княз знаеше, че най-сигурният начин да претърпиш поражение, е да действаш според очакванията на противника. Тъкмо затова реши да не се поддава на безмълвната покана на Рьолстра за преминаване през реката и за битка, която Пустинята неизбежно щеше да изгуби.

Но сега, когато корабите на Лийн пристигнаха, Чей бе замислил нещо и можеха да съставят други планове за предстоящата решителна схватка. По лицето на Дави откри, че и него го занимаваха подобни мисли, и повдигна рамене.

– Съмнявам се, че господарите на тези кораби ще приемат охотно идеята да бъдат понижени в ранг капитани на фериботни лодки.

– Все ще го преглътнат някак – изпръхтя Дави.

Роан се усмихна едва-едва и тъкмо се канеше да каже нещо, когато чу зад себе си шум от тежко тупване в калта. Обърна се и видя Мааркен, който се надигаше тромаво от земята. Лицето му беше унесено, а погледът – замъглен. Роан и Дави притичаха и му помогнаха да се изправи.

– Какво стана? – попита зашеметеният Мааркен.

– Нищо особено, падна. Хайде, седни тук и изпий това – Роан поднесе към устните му чаша вино.

Мааркен отпи, задави се и разтърси глава да си прочисти гърлото.

– О, Богиньо – промълви задавено момчето, – кога ли ще стана истински слънцебегач...

– Справяш се прекрасно – обади се насърчително Дави.

– Не винаги успявам да се владя – оплака се оръженосецът. – Такива неща ми се случват понякога и не мога да направя нищо. Като че ли... като че ли някой стъпва върху мен и ме прегазва. – Той се огледа огорчен и се опита да поизчисти калта от дрехите си.

Роан прехапа устни, за да спре напирашите въпроси. Когато Мааркен възвърна цвета на лицето си и отново започна да се усмихва, Роан се поуспокои. Инстинктивното му предчувствие бе потвърдено още с първите думи на момчето.

– Валвис е победил меридците!

Дави прошепна безмълвна благодарност към Богиня докато момчето разказваше новините, получени по нишките от светлина. По всяка вероятност доставката на провизии и снаряжение от Кунакса е била задържана – незнайно защо, и прегладнелите меридци обърнали погледи към самия Тиглат. Битката продължила два дни и в крайна сметка меридците били победени, докато войската на Тиглат претърпяла незначителни загуби.

– Меридците подкопавали цяла нощ стената между Морски порти и Пясъчна врата и на другия ден тя се срутила до основи – продължаваше да разказва Мааркен, – но господарят Елтанин не смята това за сериозен проблем. Дори възнамерява за момента да не издига нова стена. Чакайте, какво ми каза Клив по този въпрос? – момчето се намръщи от усилие. – А, да – развалините щели да напомнят за битката и да служат като предупреждение за Мерида. Защитата, изградена от неговия княз, е много по-солидна и надеждна дори от каменна стена. Озадачен, Мааркен вдигна поглед към Роан. – Разбираш ли какво е имал предвид, господарю?

– Аз го разбирам – обади се Дави. – И смятам, че Елтанин е прав. Продължавай, Мааркен.

– О, има още много за разказване. Меридците били разпилени из Тиглат като зърна на огърлица, така казал Валвис, а Клив смята, че по-скоро приличали на буболечки, омотани в паяжина. Никъде не могли да се скрият от стрелците на Тиглат. След срутването на стената се втурнали срещу войската на Валвис и Елтанин, приели открит бой на равно поле и... – момчето си пое дъх и продължи: – Валвис и хората му убили водача им и поне още петдесетина от тях. Клив и Фейлин наблюдавали внимателно битката, но накрая изгубили броя на загиналите меридци.

– Валвис ранен ли е? – попита князът.

– Леко, някоя и друга драскотина. Прекрасно обучен войн е и не би допуснал да го ранят току-така. Кладите с мъртвите меридци горели три дни. Сега Валвис пита дали да тръгне на юг и да поеме защитата на Цидаделата или да дойде с хората си тук, при нас.

От устните на Дави се отрони сподавено възклицание.

– Корабите на Лийн!

– Точно така – кимна Роан.

– Какви кораби? – попита Мааркен.

– Ще разбереш по-късно – каза Роан. – Дави, отведи момчето в палатката и се погрижи да си почине добре. Аз отивам при Чей.

Князът се качи на коня си и тръгна бавно покрай брега, мислен върху казаното от Елтанин. Стени, по-здрави от камък, издигнати от Роан... Беше поласкан – и същевременно разтревожен от безкрайната вяра на атри в своя княз. Ако страшният му сън от Феруче се повтори, князът трябваше да издигне стени, по-дебели от крепостни зидове. Крием се зад собствената си диващина, мислеше си с горчивина Роан, и всички сме една стока – първо трябва да разбия стените на диващината, преди да изградя нови. Но най-неотложна засега бе една друга цел – трябваше

да се справи с Феруче, при това колкото се може по-бързо. Средата на зимата приближаваше неумолимо. Трябваше да свърши с военните действия тук, да си поиграе с Рьолстра на князе-диваци, след което да направи същото с Феруче. И тогава... Никога вече война, кълна се, каза си той. Може да бе варварин като всички останали, но смяташе да остави най-послед меча. Непременно. Не би могъл да живее по стария начин.

Роан се оказа прав за реакцията на собствениците, когато Чей им предложи да използва корабите им като мостове през реката. Но всичко протече благополучно – за два дни през реката бяха прехвърлени всички коне, хора, провизии и снаряжение. Войската стъпи на сирския бряг доста по на юг от мостовете, където я очакваше Рьолстра. Върховният княз не разполагаше с достатъчно време да подготви хората си за сериозна битка, нито пък да ги придвижи бързо назад. От време навреме отделни поделения влизаха в случайни схватки, но стрелците на Пустинята имаха грижата да сведат до минимум загубите на своята войска. Рьолстра се придвижи една мяра назад и издигна нов лагер точно преди разразяването на поредната буря. Двете войски отново застинаха в тягостно очакване, което запълваха с лъскане на оръжие и усилия да запазят сухи струните на лъковете си.

Корабите на Лийн стояха закотвени в устието на Фаолаин и също изчакваха времето да се оправи. Наложил се чакат дълго. Едва на десетия ден водачът на флотилията реши, че е безопасно да отпътуват към морето. Роан и Чей изпратиха с погледи платната, които се издуваха от силния вятър, и си мислеха, че заедно с корабите си отива и последната възможност за отстъпление към другия бряг. Войската на Пустинята вече беше на сирска земя и трябваше да победи или да загине. При тази мисъл Роан усещаше в душата си странно задоволство. Независимо кога щеше да се състои битката и какъв щеше да е нейният изход, поне се знаеше, че връщане назад не може да има. За него липсата на възможност за избор означаваше по-малко вътрешни терзания.

Заедно с Чей и Дави размисляха върху бъдещата тактика и съставяха най-различни планове. Разиграваха върху картата възможни варианти и обсъждаха как най-добре да съгласуват по време действията на различните родове войска. Това бе единственото, което можеха да правят, докато изчакват доклада на съгледвачите и когато информацията най-послед пристигна, новините се оказаха лоши. След заминаването на корабите времето се бе задържало хубаво в продължение на два дни, през които Рьолстра се придвижи още по-навътре в територията на Сир и успя да получи подкрепление. Според съгледвачите,

армията му била поне двукратно по-многобройна.

Същата сутрин падна ледена мъгла и Роан, Дави и Чей потеглиха заедно с оръженосците и военачалниците към позициите на Рьолстра, за да разузнаят лично обстановката. Роан трепереше от студ под плътната пелерина и проклинаше на ум натежалите от дъжд облаци, които се задаваха от север. Но това, което истински го вледени, бе гледката, разкрила се пред очите му от върха на един хълм.

Низината, където до скоро бе разположен лагерът на Рьолстра, сега бе потънала във вода до колене. Към притоците на Фаолаин бяха изкопани канали, по които водата от реките се връщаше обратно и низината се бе превърнала в огромно езеро, широко поне две мери. Бе невъзможно да го прекосят. Дъното не бе достатъчно твърдо да издържи тежестта на конете и ездачите, дори бреговете бяха покрити с плътен слой коварна тиня. Само горещото лято и мрежа от отводнителни канали можеха да изсушат почвата. Но имаше и друго, нещо, което само коварството на Рьолстра можеше да измисли, за да съсипе завинаги тази богата и плодородна земя.

– Усещате ли на какво мирише? – попита тихо Роан. – Сол... – Дави изруга в отчаянието си, а Чей си пое дълбоко дъх и не каза нищо. Роан вдъхна отново характерния мирис, носен от лекия ветрец над водата. – Дърветата вероятно са били прекалено мокри и не са могли да ги запалят, в противен случай Рьолстра нямаше да ги остави – отбеляза той и обърна Паша назад. Прибра се в палатката си и нареди до вечерта никой да не го безпокои.

Привечер съобщиха на Чей, че князът иска да го види и когато той влезе в палатката, намери Роан в прекрасно настроение. Князът седеше на нара, а върху килима до краката му се търкаляше полупразна тумбеста бутилка. Държеше чаша вино и я въртеше между пръстите си преди да отпие. Всеки път правеше по пет завъртания, сякаш извършваше някакъв тайнствен ритуал. Чей го погледа, замислен дали алкохолът бе успял да притъпи донякъде страданията на княза от раните по тялото и в душата му. Но когато синият поглед се впи в очите му, Чей разбра, че болката в тях е по-силна от всеки друг път.

– Сядай – каза Роан и това бе по-скоро заповед, отколкото покана. – Този път трябва да ме изслушаш. Налага се да ти кажа много неща.

Чей седна. Князът не му предложи чаша, но на Чей и без това не му се пиеше. Роан го гледаше втренчено, докато въртеше чашата пет пъти между пръстите си. После пое поредната глътка. По очите и гласа му изобщо не личеше, че е пил.

– Все си мислех, че съм умен и цивилизован. Цял живот съм си казал, че трябва да се управлява със закони, не с меч. И какво успех да направя в крайна сметка? От дете са ми внушавали, че един княз трябва да се грижи за земите си и хората в тях. – Дългите чувствителни пръсти отново завъртяха чашата, последва глътка вино. – Не превъзхождам с нищо живелите преди мен. Мъча се да се утеша с мисълта, че правя това, което съм принуден да правя и се оказва, че съм особено надарен в областта на всички варварски изкуства – война, насилие...

Роан отпи и посегна към бутилката да напълни отново чашата. Ръцете му не трепваха. Движенията им бяха изненадващо точни.

– Азхай – до днес никого не са наричали така, дори баща ми. Елтанин смята да остави стената в развалини и знаеш ли защо? Според него защитата, която ще издигна около Пустинята, ще бъде много по-здрава от всеки камък. Не съм достоен за такава вяра. Не съм достоен за каквото и да е, освен за последния удар, на меч в гърдите ми, така, както съм убивал и аз неведнъж. И както ще продължа да убивам.

По природа Чей не беше склонен да анализира душевни състояния, но въпреки това се изуми от огромната разлика между гнева на княза от началото на лятото и сегашната му унила, монотонна и безизразна реч. След завръщането си от Феруче князът кипеше от гняв, изгаряше от чувство за вина, търсеше утеха в думите и очакваше от Чей да отрича твърденията му, за да открие утеха за себе си във възраженията на своя приятел. Сега пред Чей стоеше един съвсем различен Роан – примирен, безразличен, човек, който гледа на себе си като на чужд и знае, че за него не може да има прошка, затова се бе и отказал да я търси.

– Беше ми приятно да избивам хората на Ястри. С удоволствие изнасих Ианте. Ще изпитам огромна наслада, когато съсия Ръолстра. Е, сам виждаш какво представлявам.

– Човек като всеки друг – каза тихо Чей. Роан се усмихна едва доловимо.

– Сигурно не се досещаш, че преди време това би ме обидило.

– Не ме разбра – Чей се опитваше да намери точните думи, знаеше колко е важно това. – Ти си като мен, като всеки друг – и същевременно много по-различен. Ти се опита, Роан. Дръзна да мечтаеш, когато повечето хора дори не знаят какво е мечтата. Знаеш, че хората вече не могат да живеят така, хванали се гуша за гуша. Народът ти вярва в теб, защото знае, че дълбоко в себе си ненавиждаш кръвопролитията. Необходима е изключителна смелост, за да...

– За да живееш с меч в ръка, макар че това никак не ти харесва? О,

но на мен започва да ми харесва и смятам, че дори мога да си изкарвам прехраната с меч в ръка.

– Но когато най-после всичко свърши, пред теб, както и пред всички останали, ще има нови цели и много други неща, които трябва да извършиш.

– Да, така е. Мога да подчиня на волята си всеки и така съвсем ще заприличам на Рьолстра. Въпреки всичките си претенции с нищо не съм по-добър от него. Не ще се спра пред нищо, за да го убия и да унищожа войската му, както нищо не можа да ме спре в желанието ми да имам син. Разполагам със собствена слънцебегачка и дори не е нужно да я привързвам към себе си с помощта на дранат. Тя е само моя, Чей, така, както искаше Андраде от самото начало. – Роан вдигна чашата и се взря в нея, но не отпи. – Но какво ми дава право да разполагам с власт над нея?

Чей долови борбата на чувства зад привидно безстрастното лице на княза, отправи безмълвна благодарност към Богинята – един Роан, който отхвърляше сам себе си, беше свършен човек.

– Властта те плаши – промълви Чей. – Ти си служиш с нея, но за разлика от Рьолстра не се опиваш от нея.

– Това ли ми дава правото да разполагам с власт? Че съм страхливец?

– Изобщо не ме слушаш. – Чей се облегна назад и думи те заваляха от устата му една след друга, за да не даде възможност на Роан отново да се затвори в черупката на безразличието. – С тебе народът ти има шанс да оцелее. Всъщност ти си единствената му надежда. Да не мислиш, че ми е приятно да гледам сина си на война? Богиньо милостива, та той едва навърши дванайсет зими! Това, с което си по-различен от другите, е омразата ти към войната. Страхуваш се не толкова от властта, а от собствените си опасения дали я прилагаш мъдро, включително и над Шонед, и в това отношение двамата с нея много си приличате. Затова вие двамата сте князът и княгинята, от които се нуждаем! Да не би Шонед да не се страхува от собствената си сила?

Роан трепна и се дръпна назад.

– В нейния Огън видях сина си. Не мога да се отрека от него, няма никакво значение коя е майка му.

– Ако Шонед има достатъчно смелост да го приеме, нима ти не можеш да събереш кураж, за да го признаеш за свой син и син на Шонед, а не на Ианте?

– И да повярвам, че не е бил заченат чрез насилие? – Роан поклати

глава и разбърканите му руси коси проблеснаха в светлината на свещта. – Не е въпросът само в Ианте. Аз ще отгледам внука на Върховния княз.

– Роан, става дума за едно дете! С какво може да е виновно едно бебе?

– С това, че се е родило! – Роан запрати чашата в стената на палатката, виното обагри плата в яркочервено и закапа върху килима. – Трябваше да го роди Шонед!

– И смяташ ли, че за нея това е от значение? Сега Мааркен е син на Лийн толкова, колкото и на нас с Тобин. Роан, за това, в което ще се превърне едно дете, не могат да са отговорни само двама души. Ианте ще го роди, но ще го отгледате вие с Шонед.

Роан се изпъна на койката и дълго не продума, взрян в покрива на палатката. На края въздъхна тихо и каза:

– Прав си за властта, тя наистина ме плаши. Не с онази тревога, с която живее ежедневно един княз – кой и къде трябва да пасе стадата си, да се построи ли някъде ново имение или да се постегне стария дом. Не, Чей, страхувам се от този вид власт, която сега усещам навсякъде. Около мен е събрана войска, готова да се хвърли в бой при всяка моя заповед, и като княз разполагам с тази власт така, сякаш аз определям правото на живот и решавам кой да умре. Приемам я като отговорност, но не смятам, че като човек имам някакво право на това. Аз не съм мъдър, не съм дори достатъчно умен. – Роан прехвърли ръка през челото си и въздъхна. – И ме е страх.

За първи път след смъртта на Зеава Чей направи сравнение между двамата, което не бе в полза на стария княз. Зеава би начертал пътя си и би поел по него без всякакви колебания. В това отношение синът беше много по-различен от бащата. Непрекъснато се питаше кое е право и кое не, кое би било справедливо, и разумно... Роан се измъчваше от съмнения и въпроси, търсеше единствения верен отговор, истината в дълбините на привидното и скритите мотиви зад всяко деяние. Нямахше да се промени и след смъртта на Рьолстра, която щеше да открие нови възможности пред властта на княза от Пустинята. Роан никога нямаше да се възползва сяпко от тях, да ги сграбчи, разтреперан от алчност, за да прави каквото му хрумне. Никога нямаше да забрави мъчителните си въпроси и тъкмо това го правеше мъдър. Едва сега Чей престана да съжалява, че синът не прилича на баща си. Беше вървял неотклонно и до двамата, но с Роан можеше да бъде сигурен, че който и път да избере младия княз, този път неизменно ще бъде единствено верния.

Глава 29

Този път Шонед не тръгна за Феруче сама. С приближаването на времето за раждане Тобин и Мета все по-често и по-продължително обсъждаха тайните си планове, споделяха ги с вечно недоволния Оствел, който непрекъснато им излагаше какви ли не възражения и подлагаше на съмнение всеки ход. Ако се бе надявал да ги разубеди и да ги спре – макар че никога не изрази външно тази своя надежда, вече се убеди, че се е заблуждавал. Роан и Чей все още бяха далеч на юг и въпреки че Тиглат бе свободен и готов да помогне в превземането на Феруче, Шонед заповяда на Валвис да остане в града. Детето трябваше да бъде откраното в дълбока тайна, ако искаше да го обяви пред всички за свое.

Никой не обсъждаше и не подлагаше на съмнение въпроса за смъртта на Ианте, това се разбираше от само себе си. Една нощ в началото на зимата Тобин и Мета изложиха пред княгинята плана си за проникване в замъка. Шонед не каза нищо, само кимна с глава. Не споменаха нищо за Ианте.

През хубавите есенни дни Ианте често се разхождаше върху крепостните стени на Феруче, сякаш очакваше Шонед да я види отнякъде. Обикновено взимаше и синовете си със себе си, и Шонед се питаше с горчивина, защо Богинята бе дала такова съкровище на жена като Ианте. С напредването на бременността нарастваше и завистта на Шонед, която понякога едва издържаше на разкъсващото я чувство. Най-после Ианте натежа прекалено много и това я принуди да преустанови разходките си. Оставаше по цял ден в леглото с драконовите драперии и се въртеше неспокойно в съня си, докато синът на Роан шаваше неспирно в утробата ѝ. Завистта на Шонед прерасна в истинска ненавист, която лумваше в душата ѝ при всеки поглед към зеления смарагд върху ръката ѝ. Ианте имаше неща, които по право не трябваше да ѝ принадлежат и изгарящото желание на Шонед да предяви претенциите си към тях понякога заплаваше да разруши крехкото ѝ и така трудно постигнато душевно равновесие.

Няколко дни след приемането на окончателния план за проникване във Феруче Шонед се затвори в себе си, не говореше с никого и не искаше да вижда никой. Тобин я разбираше. Малко преди раждането на децата си самата тя се бе чувствала откъсната от света и всяка мисъл и чувство бяха насочени единствено към собствената ѝ утроба. Шонед не

носеше в себе си дете, но очевидно изживяваше бременността на Ианте като свое собствено усещане.

Една бурна нощ в началото на зимата, когато лъчите на пълнолунието се мъчеха да си пробият път между тежките облаци от север, във Феруче най-после се разнесе дългоочакваният сигнал за тревога. Уплашените слуги наскочаха от леглата си и се разтичаха насам-натам. Шонед стоя дълго сред лунното сияние, за да се убеди, че тревогата не е фалшива. Леката ѝ усмивка бе плод на странна смесица от задоволство и завист, докато гледаше как тялото на Ианте се гърчи и извива като дъга в жестоките спазми на болката. После върна съзнанието си към Цитаделата и изпрати да повикат Тобин и Оствел.

– Раждането настъпи четиридесет дни по-рано – уведоми ги тя, още докато влизаха, с разрошени коси, сънени и объркани. – Предчувствах, че това ще се случи. Заминаваме още тази нощ.

Малко по-късно от портите на Цитаделата излязоха трима души, възседнали най-породистите коне на Чей и препуснаха в галоп на север. Фигурите им се мерзелееха едва-едва сред мрака и мъглата, яздеха в пълно мълчание и намираха пътя си при редките проблясъци на луните иззад тъмните облаци. Шонед не усещаше и следа от страх. Тобин, която през лятото и есента бе научила от нея някои способности на фаради, предпочете да занимава ума си с точно възпроизвеждане на детайли от плана, и не обръщаше никакво внимание на ледения трепет, който заливаше на моменти цялото ѝ тяло. Оствел притискаше и разпускаше пръсти около дръжката на меча и знаеше, че не може да спре двете жени, нито пък да ги изостави. Никой не смееше да заговори княгинята, която яздеше между двамата, устремена напред, с невидещ поглед, пламнал в зеленкаво сияние.

На съвване Шонед ги поведе през хълмовете, където през пролетта драконите се ухажваха, приличаха се на слънце, биеха се и се любеха. Беше използвала този заобиколен път към Феруче и преди, но докато през пролетта се бе объркала, сега нямаше никакви колебания за посоката. Мрачният кошмар на самотното ѝ пътуване тогава се бе слял с ужаса от преживяното във Феруче и печалното завръщане у дома. Сегашното пътуване също ѝ се струваше като сън, всичко изглеждаше като видение сред пламъците на Огъня, но този път душата ѝ пееше, а цветовете в главата ѝ искряха и танцуваха живи и ярки.

Недалече от първите постове, на десет мери от Феруче, тримата спряха да починат след изтощителната езда през деня. Разседлаха конете, спънаха ги и ги оставиха на закътана поляна. През нощта извървяха

пеша останалата част от пътя. Ненадейно призори между скалите се показа целият замък, окъпан в първите лъчи на бледото зимно слънце, с кули, обвити в златисто сияние, отразено в стените с цвят на мед. Шонед спря да се полюбува на красотата на Феруче и си спомни, че Роан й бе обещал да ѝ го подари някой ден. Е, и това щеше да стане. Този ден бе настъпил.

Откъм замъка се разнасяха звуците на шумна веселба, пиянски гласове вдигаха наздрависи за благополучното раждане на поредния син. Шонед слушаше и се усмихваше едва доловимо, като усещаше безпокойството на Тобин и Оствел, които стояха зад нея и чакаха. Тя извика в ума си образа на Мета и го видя съвсем ясно, сякаш жената-войн бе до нея; даваше напътствия за предстоящите действия: „Няма замък в Пустинята, който да не познавам и отвън, и отвътре, нощ важното е това, че мога да проникна в тях. В Цитаделата и много други тайни освен тази за входа до пещерата, но затова ще говорим друг път. Слушай сега за Феруче.“

Шонед затвори очи и пред мисления ѝ взор се очерта съвсем ясно тайният вход, тунелът, изсечен в скалите, завоите и разклоненията на коридорите, които помнеше много добре макар че кракът ѝ никога не бе стъпвал там. Последният коридор извеждаше в широкото преддверие пред покоите на Ианте Силен трепет премина през цялото ѝ тяло, но не от страх. В този миг Шонед не чувстваше нищо.

– Шонед...

Шепотът на Тобин я накара да се обърне. Тя кимна бавно и каза:

– Да, време е да свърша това, за което съм дошла.

Тя ги поведе надолу сред сенките и скритите от погледа на часовите места, където я бяха заловили първия път. Сега не се притесняваше, че могат да ги разкрият. Всички празнуваха раждането на четвъртия син на Ианте и каменните дворове бяха притихнали и пусти. Тя тръгна покрай външната стена на крепостта, където зидарията се сливаше със скалите. Изведнъж в камъка съзряха пукнатина, от която стърчеше тънко острие на нож като лост на невидим механизъм. Оствел трепна, но миг по-късно видя, че острието е ръждясало и очевидно дълго време не беше докосвано от човешка ръка.

Грубо издяланата каменна плоча се плъзна безшумно встрани; Шонед се промъкна първа в зейналия пред тях отвор, спря за миг да се ориентира в мрака и вдигна пръст, от който припламна светлинка. Тобин и Оствел я последваха, докато тя оглеждаше механизма за отваряне и затваряне на тайния вход. Богинята единствено знаеше откога тук не бе

стъпвал човешки крак, но съвършенството в работата на древните майстори беше очевидно – и досега механизмът работеше безшумно и безпогрешно.

Пламъчето осветяваше тесния тунел и празните свещници по стените, ръждясали и отдавна забравени. Подът се заизкачва нагоре, после наклонът рязко спря и ги поведе надолу, на места стъпваха върху прогнили греди, прехвърлени над локви от стичаща се по стените вода, очевидно от подземния извор, който бе положил началото на живота във Феруче. Никъде не видяха паяжини, плъхове или други признаци на жива твар из тъмните подземия.

Най-после преминаха през друга каменна врата с механизъм и се озоваха в помещение, което Шонед щеше да помни до края на живота си – килята, където я държаха скрита от светлината. Тя трепна, връхлетяна за миг от кошмара на лишения от цветове свят, увеличи пламъка над пръста си и му придаде по-голяма яркост.

– Кой е?

Тобин се вцепени, затаи дъх и се взря ужасена в очите на Оствел, който изтегли рязко меча си и в стените отекна остър металически звук. Шонед като че ли не усещаше нищо. Тя продължи напред и спря едва когато пътят им бе преграден от едрата фигура на един от пазачите.

Той се задави и при вида на слънцебегаческия Огън лицето му побеля като платно.

– Ти!

– Да – промълви тя, – аз също те помня от тогава. – Един от дългите изящни пръсти се насочи към мъжа отпред, лумнаха нови пламъци, които го обвиха до гърдите, и пазачът се дръпна ужасен до стената. В широко отворените му очи нямаше и помен от мисъл, а устата му зейна в безмълвен вик.

– Шонед... – Оствел я докосна леко по ръката. Тя тръсна рамо и го изгледа усмихната, но в очите ѝ имаше нещо от което Оствел се влелени. Миг по-късно успя да се овладее и замахне с острието към шията на пазача. Тялото ми се плъзна по стената, а мъртвият му поглед не се откъсваше от тях.

Шонед се извърна рязко към Оствел и го изгледа вбесена. Оствел избърса острието на меча и посрещна спокойно погледа ѝ.

– Никой няма да разбере, че сме идвали тук, не и докато мечът ми е безпогрешен. Всеки, който ни види, трябва да умре, а аз няма да оставя това на теб, фаради!

Тобин беше ужасена от, онова, което прочете в погледа на

княгинята. Същото изражение бе видяла в очите на Чей тази пролет – тъмния блясък на решимостта да убиват. Тя сграбчи ръката на Шонед и я дръпна силно към себе си.

– Оствел е прав. Шонед, трябва да побързаме.

Княгинята кимна с глава и огненозлатистите ѝ коси се разпиляха по раменете. Без да продума, издърпа пръстите си от ръката на Тобин, усили светлината на пламъка и тръгна към стълбите. Тобин размени тревожен поглед с Оствел, който продължаваше да стиска меча в ръка.

От стари времена Феруче се славеше като непревземаема крепост и поради това стражите му бяха склонни да проявяват известна небрежност. Не беше трудно да се избягнат постове на малцината, които не участваха в празненството. Тобин раздвижваше леко Въздуха и тук-там прошумоляваха отлепени тапети или проскърцваше прозорец, а това бе достатъчно, за да отклони вниманието на някой пазач. Шонед като че ли не забелязваше нищо около себе си, убедена, че ако Тобин не се справи, Оствел ще приспи часовоя завинаги. До покоите на Ианте не се наложи да проливат още кръв.

Шонед поспря да висок прозорец с изглед към вътрешния двор и светлината от запаления долу огън обля за миг лицето ѝ. Повдигна бавно ръце и в паниката си Тобин сграбчи Оствел за лакътя.

– Шонед! Недей! – възкликна отчаяно тя.

Пред прозореца отвън проблесна неестествено ярка светлина в златисто-алените пламъци на слънцобегаческия Огън. Ужасената Тобин зърна огнените езици върху покрива на отсрещната сграда. Искрите се прехвърлиха върху съседния покрив, оттам пожарът плъзна като хищна вълна и заля в стихията си всички покриви във вътрешния двор. Обикновеният огън не можеше да се разпространи с толкова шеметна бързина, но Огънят на фаради се разрастваше и припламваше все по-ярък и страшен. Екнаха писъци, тревогата мигом прерасна в паника... Шонед вдигна поглед и леко се усмихна.

– Проклятие! – изкрещя Оствел. – И балконите пламнаха! Шонед, какво правиш!

– Трябва да има Огън – промълви тя, обърна гръб на суматохата и пиянските викове и пое с твърда стъпка към покоите на Ианте.

Изтощена след раждането, дъщерята на Рьолстра лежеше в постелята с драконовите завеси и хлипаше уплашена и безпомощна. В ъгъла се поклащаше люлка, но бавачката я нямаше, очевидно бе избягала при вида на огнените отблясъци в прозорците. Пламъците вече стигаха до най-високата кула. Горяха и стълбищата от двора към галериите, огнени

езици ближиха хищно дървената ограда на балкон на третия етаж. В стаята проникна лютив дим и бебето в люлката се разплака.

Ианте бе престанала да хлипа и в писъците ѝ прозвуча безсилна ярост. Шонед не ѝ обърна никакво внимание. Пристъпи към люлката и се взря в бебето – косата му имаше цвят на слънчеви лъчи.

– Богиньо милостива... – Шонед едва си пое дъх и в първия миг дори не посмя да го докосне, но събра кураж и плахо протегна пръст към бузката на детето. – Ш-шт – промълви тя, – тихо, аз съм тук, при теб...

Ианте се изправи с мъка в леглото и изкрещя:

– Махни се от сина ми!

– От моя син – каза тихо Шонед, взе детето и го притисна нежно до гърдите си, устните ѝ галеха ласкаво светлия пух по главата му. Бебето престана да плаче и се сгуши в нея. – Моят син, сега и завинаги...

– Само да си посмяла! – Ианте се опита да стане, простена и се свлече безсилна върху възглавниците. – Махай се от тук! Не можеш да ми го вземеш насила!

– Ти взе това дете насила от тялото на моя съпруг. – Шонед пристъпи към леглото, притисна детето плътно към себе си и подви одеялцето около него. – Сега му връщам нещо, което е не само негово, но и мое.

– Ще запоядам да те изгорят в собствения ти Огън! Стража! – изтощен от толкова крясъци, гласът ѝ прозвуча като хриптене. – Стража!

– Млъкни – каза унесено Шонед, докато галеше с пръст пълната розова бузка на бебето.

До нея застана Тобин и се вгледа изумена в детето, сякаш не вярваше, че е истинско.

– О, Шонед – прошепна тя, – колко е красив...

– И мой – Шонед се обърна към Оствел да му покаже лицето на детето.

– Дай ми го – обади се той.

– Кучка! – изрева Ианте. – Ще те убия със собствените си ръце, още сега!

Шонед се дръпна рязко от протегнатите ръце на Оствел.

– Не! Той е мой!

– Да не мислиш, че ще го дам на нея? – озъби се той и взе бебето от ръцете ѝ, отметна виолетовото одеялце и го запрати на пода. Пеленките на детето преливаха в златисто и тъмновиолетово. – Синът на Роан не може да цветове на Рьолстра.

В стаята вече не можеше да се диша от пушек. Паниката сякаш вля сили в изнуреното тяло на Ианте и тя се надигна от леглото съвсем гола.

С впити в драпериите нокти и изкривено от ярост лице тя залитна и се опита да се хване за колоната на леглото.

– Ще платиш с живота си за това! И не само ти!

Шонед пристъпи бавно към нея и дръпна пръстите ѝ от завесата.

– Взела си още нещо, което ми принадлежи.

Ианте се опита да я удари, но Шонед се оказа по-бърза и много по-силна. Хвана ръката ѝ и я изви в китката. Ианте простена и се срина в леглото, от устата ѝ изригна кален поток ругатни, докато Шонед издърпваше от ръката ѝ собствения си смарагдов пръстен и го връщаше там, където му беше мястото.

Ианте понечи да се изправи, очите ѝ бяха заприличали на тесни цепнатини, които бълваха ярост.

– Не смей да докосваш сина ми! Блудница! Ще го съсека със собствените си ръце пред очите ти и пред погледа на Роан!

– Майчина любов – обади се Оствел.

Ианте успя да се изправи най-после и стъпи несигурно до леглото.

– Всичко ли ти разказа Роан? Каза ли ти как се любехме тук, в това легло? Сега вече е мой, мой е и синът, който ми даде! Така трябваше да стане от самото начало!

Шонед я плесна през лицето и смарагдът одраска грижливо поддържаната кожа на бузата. Ианте залитна и падна върху възглавниците, за първи път в очите ѝ просветна страх. Шонед изпита мигновена наслада, но веднага ѝ обърна гръб и потърси с поглед детето. Тобин го бе завила в собствената си туника и го прегръщаше ласкаво, но бебето скимтеше неспокойно. Пушекът му пречеше да диша.

– Не плачи, мъничък – шепнесе Тобин и го люлееше в ръцете си. – Мъничък княже...

– Да тръгваме, Шонед – обади се Оствел. – Огънят...

– Да – каза тя и погледна към Ианте, – Огънят.

Дъщерята на Рьолстра просьска:

– Не можа да ме убиеш преди, няма да посмееш и сега, вещице! Ти си...

– Аз съм такава, каквато трябва да бъда. Някога ти остана в каютата, за да гледаш как баща ти подпалва любовницата си, нали? – Ианте се надигна отново и Шонед я плесна през лицето. – Моят Огън е доста по-различен.

Протегна ръце пред погледа на Ианте и смарагдът припламна в отблясъците на пожара отвън. Шонед се усмихна леко, като видя ужаса в потъмнените очи на Ианте. Омразата се оказа прекрасно чувство, тя

пламтеше в душата ѝ и излъчваше невероятна сила, много по-могъща и завладяваща от всичко, което бе изпитвала през живота си. Сладостна, възбуждаща и кипяща от страст, омразата я обви в галещите нишки на отдавна помръкналата светлина и вплете в тях насладата на Шонед от ужаса на Ианте и от изгарящата необходимост на една киягиня-фаради да причини нечия смърт.

Изведнъж Ианте се изправи и впи поглед в детето, унесено в ръцете на Тобин. В очите ѝ просветна тържество, върху устните ѝ напираше зъл смях. На Шонед страшно ѝ се прииска да я удари, но успя да се сдържи – имаше по-добър начин да я унищожи. Погледът ѝ попадна върху смарагда и камъкът припламна в отговор на нейните мисли. Слънцебегачката се вгълби в себе си и миг по-късно пламъците литнаха към самодоволно ухилената принцеса.

В същия миг нажежено до бяло острие се заби в гърдите на Ианте и тя изкрещя не толкова от болка, колкото от ярост, посегна да го изтръгне, но не успя, а от погледа ѝ изчезна и последният белег на разум, миг, преди тъмнината да я погълне завинаги. Падна с острието в гърдите си и с ръце, безсилно обвити около него.

Оствел изтегли меча от гърдите на мъртвата Ианте и го изтри в гънките на завесите. Каменното му лице не трепна, когато очите му срещнаха яростния поглед на Шонед.

– Край, всичко свърши, фаради – каза той.

На Шонед ѝ се искаше да се хвърли върху него и да забие нокти в лицето му.

– Аз трябваше да я убия, не ти!

– Не, само не ти. – Оствел прибра меча в ножницата. – Шонед, ти получи това, заради което дойде. Нима искаш да останеш, за да видиш как Огънят ще я погълне? Свърши се, време е да си вървим!

Болката раздра гърдите ѝ се изтръгна навън с дрезгав звук. Шонед се извърна рязко и леглото избухна в пламъци още преди да е осъзнала какво прави. Дългата коса на Ианте пламна веднага, искрите подпалиха завесите и покривката с картините на огнедишащи дракони, вкопчени в яростна любов и насилие. Шонед отклони поглед към една от колоните на леглото и тя тутакси пламна, срина се и покри с жарава мъртвото тяло върху постелята. Корнизите се срутиха с трясък и Шонед извика от болка, когато един от тях я удари по рамото, пръсна искри върху лицето ѝ и отскочи до едната ѝ скула, само на пръст разстояние от окоето.

Оствел я дръпна към себе си, но тя се извърна вбесена и понечи да се изтръгне от ръцете му. По страните ѝ се стичаха сълзи.

– Шонед! Стига вече! Чуваш ли, стига! – разтворената му длан я плесна силно по наранената буза и от удара главата ѝ се отметна рязко назад. През сивкавата пелена на пушека зърна отворената врата и изпищя:

– Синът ми! Къде е той? Къде е?

– Тобин го взе и тръгна надолу, а ние с теб ще загинем, ако не се махнем веднага оттук! Хайде, Шонед, всичко свърши! Ианте е мъртва!

Задъхана от усилието, тя се опита с все сили да се изтръгне от ръцете му, но миг по-късно възвърна способността си да мисли разумно и се уплаши, че ще изгуби омразата, която ѝ вдъхна такава сила.

– Пусни ме! Проклет да си, Оствел, че я уби! Трябваше да я убия!

– И как смяташе да кажеш това на сина си, когато порасне? – попита мрачно той и я изведе от стаята, изпълнена с черен дим и остър мирис на горяща плът.

Втурнаха се надолу по стълбите, докато се препъваха и давеха от пушека. Пожарът беше стигнал до залата под тях, пламъците бяха разкъсали завесите и роденият от Огъня вятър разносяше искрите навсякъде. Не можеха да се върнат по същия път, целият замък гореше.

Когато излязоха навън Шонед потърси с обезумял поглед Тобин и бебето. Зърна я в люшналата се към портите тълпа, видя и малкия, обвит в бяло вързоп в ръцете ѝ. Тобин го притискаше нежно, но здраво до гърдите си. Пожарът във вътрешния двор вече гореше с пълна сила, една от сградите се срути с трясък и към каменните плочи полетяха горящи останки. От прозорците на замъка бълваше гъст тъмен пушек. До сутринта от Феруче щяха да останат само мъртви почернели развалини.

Горяща фигура политна и се блъсна в Шонед. Човекът изгаряше в нейния Огън, същия, с който би убила Ианте, и би гледала със смях ужаса в очите ѝ... Огненият ад щеше да погълне Феруче и онези, които нямаше да могат да избягат, но човекът до нея не ѝ беше враг и тя можеше да го спаси. И да спаси самата себе си от възможността да го убие. Тя го събори на земята, хвърли се върху него и загаси с тялото си пламъците върху дрехите му. Прегазиха я нечии обути в ботуши крака, някой смаза един от пръстите на ръцете ѝ и тя се разплака от болка в тила на мъжа, като през хлипането се опитваше да измоли от него прошка, докато усещаше несъзнателно мириса на изгорената му плът и собствената си опърлена коса. Човекът най-после се раздвижи, простена и се опита да се измъкне изпод нея. Нечии силни я ръце дръпнаха рязко и я изправиха на крака.

– Шонед! Бързо! Той ще се оправи, казвам ти, ще се оправи.

Тя не спираше да плаче. Дори след като видя как Оствел помогна на човека да се изправи, побутна го към портите и той се заклатушка навън, тя продължаваше да се дави в ридания и да повтаря „прости ми, прости ми...“

Гласът на Оствел достигна до нея натежал и дълбок.

– Знаем... – ръцете му я стегнаха за миг в здравата си прегръдка. – Хайде, иначе ще изгубим Тобин и бебето.

Шонед се вкопчи в него, докато той пробиваше път за двамата през огнената пещ, създадена от нея. Главните порти бяха заприличали на огнен обръч – на паст, зейнала срещу ужасените хора, които се мъчеха да прескочат пламъците. Шонед вдъхна дълбоко от гъстия пушек, тръгна след Оствел и хвърли бегъл поглед назад – замъкът бе погълнат от огнен фонтан, който пръскаше яростно смъртоносните си струи. Феруче умираше заради нея и може би заради нея щяха да загинат и хора.

Попи с ръкав потта по челото си. Избърса как да е плувналите си в сълзи очи и трепна болезнено, когато платът докосна изгорената ѝ кожа. Не трябваше да стане така, мислеше си тя, и изведнъж усети паниката да стяга сърцето ѝ. Знаеше, че върху рамото ѝ ще остане белег от Огъня, но във видението си нямаше белези върху челото, нито върху бузата.

– Оствел, не трябваше да стане така!

– Какво, в името на Богинята, си очаквала ти! – каза хрипкаво той и я повлече със себе си по-далеч от горящите стени на замъка.

– Не, не беше така! – тя се дръпна и се взря с широко отворени очи в пламъците; от солта на сълзите ѝ изгорената плът още повече я болеше. – Трябваше да има Огън, но не и пожар! Оствел, колко ли души съм убила...

Той я обърна към себе си и стисна лицето ѝ между дланите си.

– Не започвай пак – викна грубо той. – Няма да ти позволя да се вишиш за нечия смърт! Чуваш ли, Шонед?

– Това беше моят Огън! Моят! Богиньо, какво направих!

– Ще си задаваш въпроси, когато се махнем оттук. Шонед, ще те ударя и ще те нося на гръб, ако трябва! Хайде, тръгвай!

До поляната, където бяха спънали конете, оставаше много път. Най-после се добраха дотам, но конете ги нямаше. Някой ги беше откраднал. Докато ги чакаше, Тобин крачеше полека в сянката на скалите и се опитваше да успокои разплаканото бебе. Разтреперана, Шонед пое детето в ръцете си и се опита да преглътне напирашите сълзи.

Тобин предложи да се подслонят в запустелия гарнизон под скалите. Повечето бегълци продължаваха по главния път, който водеше до

Вереш и Княжески предел. Пламъците от замъка разсеяха мрака и по хората наоколо Шонед виждаше рани, много по-жестоки от своите. Оствел попита една прислужница дали някой е загинал в пожара, но жената само повдигна рамене.

– Откъде да знам? Почти всички бяха във на двора, на пиршеството по случай раждането на малкия княз. Лицето на жената изведнъж се стърчи от мъка. – А сега нея я няма и бебето сигурно също е изгоряло, а може би и другите три деца...

– Когато Върховният княз научи, не давам и пет пари за живота на онзи, който му се мерне пред очите – обади се един мъж наблизко. – Не те познавам, сигурно си дошъл с господаря на Кунакса, дето пристигна преди два-три дни. Можеш да предадеш съвета ми на господаря си – най-добре ще е да изчезнете веднага оттук. На ваше място точно това бих направил.

Шонед стоеше малко встрани, заслушана в думите на човека. Тя пристъпи към Оствел, докосна го по ръката и прошепна:

– Остави, никога няма да науча със сигурност... – продължиха да крачат мълчаливо, после добави с горчивина: – Ако бях убила Ианте, поне щях да знам, че го правя съзнателно и да приема последствията от това. – Тя зави детето в ръцете си и продължи: – А и нямаше да се пресструвам, че нещата не са се развили така, както ги бях предвидила.

След малко се отделиха от тълпата и се сляха със скалите встрани от пътя. Когато и последните бегълци се скриха от погледите им, тримата поеха отново по каменния път към гарнизона. Стигнаха там призори. Оказа се, че само те бяха потърсили там подслон. Стояха до прозорците в празните стаи и гледаха как замъкът продължава да гори високо сред скалите над тях. Шонед люлееше нежно детето до гърдите си и не искаше да го даде на никой, дори когато Тобин се опита да превърже рамото и да почисти бузата ѝ.

– Недей, не ме боли. Остави ме.

Тобин тактично не настоя. Шонед седна с кръстосани крака на прага, държеше бебето в скута си и то най-после заспа, а тя се загледа в останките на горящия замък. Не можеше да мисли за друго, освен за детето и за щастието да го държи в ръцете си. Нека Тобин и Оствел се погрижат за обратния път към Цитаделата.

Вгледа се в смарагда върху ръката си, дошъл отново на мястото, където беше и преди. Пламъците на пожара просветнаха в дълбините му и камъкът сякаш оживя и пламна със собствен огън. Първожрицата отдавна ѝ бе казала, че ще може да превърща виденията си в реалност, ако

силно пожелае това. Е, тя бе жадувала толкова години да има дете, и видението ѝ се сбъдна. Сега детето беше в ръцете ѝ, а върху рамото ѝ тъмнееше дълбока рана, която щеше да остави неизличим белег върху плътта ѝ.

Но върху бузата си имаше още една рана, която не беше предсказана от видението. Болката пулсираше в нея и ѝ напомняше, че способността да превръщаш виденията си в реалност не означава да следваш мъдростта на справедливи решения...

* * *

Зората беше мека и нежна като пролетите в Речен бяг и Уривал се остави на кротката ѝ ласка, докато сплиташе между пръстите си нишки от призрачна светлина. Сутрин цветовете не бяха толкова ярки. Сивото преливаше в пастелно розово, бледозеленото проблясваше в нюансите на старо злато, а синьото трептеше в изящните тонове на фиронски кристал. Плъзна се над Сир и Ливадна земя към хълмистите земи на Вер и с издигането на слънцето цветовете ставаха все по-плътни и ярки, но все още запазваха леката омара над прозирните нишки от светлина.

Цветовете над скалите в Пустинята се оказаха резки и сурови, към небето се издигаха зловещи спирали от тъмносив дим. Уривал се взря шокиран в пушека над почернели останки, където преди се издигаше замъкът Феруче и за малко да изпусне деликатните нишки на зимната зора. Потърси с поглед следи от живот и не откри нито една. Всичко изглеждаше застинало и мъртво, само тук-там просветваха пламъци, светещи около недогорели греди. Залута се извън пределите на крепостта и видя унила гълпа от хора, които уморено влачеха крака по пътя към планините на запад. На няколко мери пред тях зърна трима ездачи и конете им привлякоха вниманието му. Никой не би могъл да сбърка великолепните животни от конюшните на Чей. Как ли е могла Ианте да се сдобие с неговите коне, мислеше си Уривал, когато изведнъж съзря сините постелки на седлата – цветът на Пустинята. В изумлението си едва успя да задържи слънчевите нишки и побърза да овладее чувствата си. Миг по-късно отрони сподавено възклицание, когато установи, че върху конете на Чей седят яки мъжаги и всеки от тях държи на седлото си спящо дете.

Уривал се дръпна стъписан и се зарея в спокойствието на утрото, за да овладее обърканите си мисли; после отново се отправи към Феруче. Вече знаеше чии са тези деца и беше сигурен и че майката е мъртва. Ако беше жива, Ианте никога не би поверила синовете си в чужди ръце.

Изви се няколко пъти над безжизнените развалини и погледът му внезапно попадна на едва доловимо раздвижване в далечината. Върху златистите пясъци към Небесната купа се очертаха три неясни фигури. Мъжът беше висок, широкоплещест и мургав, утринното слънце проблясваше в тъмните му коси; една от жените навиваше уморено косата си зад тила, другата изглеждаше по-висока, но качулката на пелерината закриваше лицето ѝ. Жената притискаше бебе до гърдите си. Не беше необходимо да види косите ѝ, за да се досети коя е тя, затова се уплаши, разбрал какво е направила.

Вплете нишките в южна посока – към Фаолаин и солените блата, останали като страшен спомен от присъствието на Рьолстра и най-последно лагера на Роан, където въпреки ранния час на деня кипеше трескава дейност. За миг се поколеба дали да не потърси Мааркен, за да му предаде новините от Феруче, но устоя на изкушението. Андраде трябваше да узнае първа за случилото се, а в момента беше погълната от подготовката на Рьолстра за предстоящата битка. Уривал пое към небето над Вереш, изчистено от вечните мъгли и облаци – очевидно Богът на Бурята бе решил, че е време да си откъдне и продължи още няколко мери нататък през прозрачния въздух чак до Южни води. Съвсем скоро Пандсала щеше да предаде на баща си новината, която и Андраде трябваше да съобщи на Мааркен. Отваряше се хубаво време както за фаради, така и за предстоящата битка.

Уривал се завърна в Речен бяг и когато отвори очи, отново се озова в смълчаната градина. Поседна да откъдне и след малко тръгна полека към пейката, където беше оставил Андраде. Потънала в дълбините на съзнанието си, тя седеше със затворени очи и вплетени пръсти, около тялото ѝ трептяха видими нишки светлина, което понякога се случва само на фаради, овладели до съвършенство древното изкуство. Уривал пристъпи тихо и запази почтително мълчание. Докато избираше думите, с които да предаде новината за Феруче, отново си представи Шонед, приведена над мъничкия вързоп в ръцете ѝ.

Най-последно Андраде отвори очи и в погледа ѝ светнаха весели искрици; засмя се и извика:

– Уривал, тръгвай с мен да не изтървеш нещо!

Той побърза да се подчини, доста изненадан от радостта, която се разля в цветовете около нея и затанцува в слънчевите нишки, докато Андраде го водеше след себе си. На около четирийсет мери от Речен бяг, доста по на юг от главния си лагер, Рьолстра бе оставил гарнизон от двеста души, където от военната дисциплина не бе останала и следа.

Умниците се бяха разположили в район на дракони и вбесените чудовища се бяха впуснали в яростна атака срещу натрапниците.

В опитите си да избягат от зловещите нокти, обезумели от ужас коне тъпчеха и газеха всичко под себе си, мъже и жени тичаха във всички посоки, увити от глава до пети в наметките си, някои прилепваха към земята и попадаха под ударите на новоизлюпените дракони, които кръжаха ниско над тях, стрелваха се и се нахвърляха срещу човека, дръзнал да стъпи върху собствената им земя. Въздухът трепереше от могъщия устрем на бронзово-зелени, тъмnozлатисти и жълтеникаво-кафяви тела, видимо доста наедрили за едно лято, а някои от новоизлюпените дори се бяха научили да блъват огън и тук-там гърбовете на коне и хора вече припламваха.

Хаосът тържествуваше с пълна мощ. Новоизлюпен сив дракон със сини хълбоци се стрелна към казана с храната, ужасеният готвач хукна да бяга, а малкият гладник се настани на ръба на казана и похапна добре. След като излапа повечето от гозбата, трепна с крила, издигна се и се оригна страховито, а от гърлото му изригнаха пламъци. Два новоизлюпени дракона – черен и петнистокафяв, се сбиха за нечия виолетова пелерина, очевидно запазила достатъчно съблазнителен мирис на овча вълна. Най-малките накацаха върху седлата и се впуснаха в лудешки галоп. На конете сякаш им поникнаха крила и всеки миг бяха готови да хвъркнат. Недорасъл пакостник мъкнеше седло с разветви стремена и крещеше от радост, но след като отхапа от изсушената кожа, плю с отвращение и запрати седлото към един войник, който залитна, хвана се за главата и се строполи като посечен с меч.

С раздрана на гърба пелерина и дълбока рана под нея, капитанът на частта успя да хване юздите на прелитащ край него кон, скочи върху седлото и в отчаян опит да въдвори ред вдигна високо ръка, от която тутакси изгуби горната част на два-три пръста, схрускани от млад синьо-зеленикав дракон. Човекът се отказа от безнадеждната си мисия, остави се на коня да го носи където му видят очите и миг по-късно вече бе изчезнал от бойното поле. То бе изцяло във владение на тържествувашите дракони.

Анраде и Уривал се завърнаха в Речен бяг, спогледаха се и прихнаха да се смеят.

– Прекрасно! – Анраде едва успя да проговори. – О, мъничките ми пиленца! Видя ли как онова зеленото погна един по долни гащи?

Уривал седна на пейката и избърса насълзените си от смях очи.

– Богино, не съм се смял така от години!

– Е, нататък ще има още на какво да се посмеем – каза уверено Андраде. – Трябва да съобщим на Роан какво сме видели. Това е предзнаменование, което не може да отmine току-така! Ти се погрижи за замиването ни, а аз ще се свържа с Мааркен да му предам новината. Нашият княз май има съюзници, за каквито дори не би могъл да мечтае!

Уривал вече бе стигнал до вратата, когато си спомни, че още не е казал на първожрицата за случилото се във Феруче. Поколеба се миг-два, вдигна рамене и реши да не ѝ разваля настроението. И без това скоро щеше да научи всичко сама. Блъсна портата и излезе на поляната отпред, където войниците в униформа на Рьолстра се приличаха на слънцето. Един от тях се изправи и го поздрави усмихнат.

– Прекрасен ден, господарю!

– Така е, Кал. По всичко личи, че най-после ще можем да заминем.

– По море? – попита развълнуван мъжът и се разсмя, когато Уривал безмълвно повдигна рамене. – А, все забравям, нали сте слънцебегачи! А и на нас ще ни олекне, като смъкнем от себе си тия дрехи на Върховния княз. – Кал повдигна с два пръста ръба на дрехата и по обсипаното му с лунички лице се изписа комично отвращение.

– Как е нашият приятел капитанът? Посъзвзе ли се вече след лъжите, които беше принуден да изтърси пред пратениците на Рьолстра?

– О, започва да възприема философски подход към нещата, дори при загубите на зарове. И него ли да затворим заедно с останалите преди да тръгнете?

– Да. Господарката Висла ще припадне, като ги завари тук, в къщата си. – Уривал се усмихна широко. – Ще вземем и всички коне, така че дори и да избягат, няма да стигнат навреме при Рьолстра.

Уривал се разпореди за последните приготовления преди отпътуването и влезе в двора. После си спомни нещо и тихичко се засмя. Едно зимно утро капитанът остана като гръмнат, когато портите на Речен бряг се отвориха широко пред него и той бе известен за готовността на господарката Андраде да приеме ескорт от негови войници, които да я върнат в Кулата на Богинята. Свикнали с катеренето по мачтите, моряците на Лийн се оказаха доста чевръсти. За една нощ се изкачиха по задната стена на имението и отнеха на капитана и десетина войници не само оръжието, но и възможността да предупредят останалите. Дойдоха още неколцина да проверят какво става и бяха последвани от същата участ. Цялата операция протече кротко и без кръвопролития, докато всички войници на Рьолстра най-после бяха затворени в избата на имението. Идеята да ги държат там никак не беше лоша – Андраде прецени, че

господарят Дави не би имал нищо против да пожертва няколко бъчви, а и хората на Рьолстра не можеха да се оплачат, че са се отнесли зле с тях. Пускаха навън само капитана, придружен от няколко яки момчета, които не сваляха зорките си погледи от него. Когато пристигнаха куриери на Рьолстра, той се държа съвсем прилежно и не каза нищо излишно – дискретно подсещан за думите от острието на нож, опрян дипломатично в гърба му.

Анраде реши да изчака развоя на събитията в Речен бяг, но по свое усмотрение, а не при условията, наложени ѝ от Рьолстра. Всички затвори си приличат, разбира се, но понякога нещата могат доста да се променят, особено когато пазачите са здраво залостени, а затворникът се разхожда на свобода.

В крайна сметка всички, с изключение на Хиана, останаха доволни. По време на операцията я заключиха в стаята ѝ, за да не пречи, но вдигаше такава врява, че се укроти едва след като я вързаха за един стол и ѝ запушиха устата с кърпа. Цялата история беше твърде неприятна за всички и Уривал се питаше какво ли ще измисли малката гадинка, за да си отмъсти. Ако днес не се държеше добре, той бе готов да я върже за седлото и да пъкне отново кърпата в устата ѝ.

Улисан в подготовката за заминаването, Уривал съвсем бе забравил за нея. Късно сутринта, когато всичко беше готово, изведнъж се оказа, че Хиана я няма. Претърсиха цялото имение, но никъде не я откриха, и той се запъти към вътрешния двор, объркан и притеснен, за да уведоми Анраде за случилото се.

Тя тръгна вдървено по калдъръма и от устата ѝ бълваше огън.

– Знаеш ли какво е направила всъщност? Прилѳгала един глупак от конярите да ѝ даде кон рано-рано сутринта! И просто е избягала!

– Е, отървахме се най-после – промърмори Уривал. – Дано се загу- би или пък се удави в реката.

След като прекрасното настроение на Анраде така или иначе беше съсипано, Уривал я дръпна и ѝ съобщи новината за Феруче.

* * *

Същия ден Върховният княз Рьолстра за малко не получи удар, след като му предадоха три новини, една от друга по-лоши, и дъщеря му Пандсала успя да се убеди лично в достоверността на всяка от тях.

Първата се стовари върху него малко след закуска, когато Върховният княз излезе да се поразтъпче из лагера. Тази сутрин беше станал късно и Пандсала трябваше да го изчака пред палатката му. Князът

държеше войниците му да го виждат с нея, за да са спокойни, че вече разполагат със своя слънцебегачка. Бащата и дъщерята тръгнаха полека между палатките и докато си разменяха приказки за хубавото време и вероятността за скорошна битка, откъм билото на близкия хълм се появи ездач, който препускаше с всички сили към лагера. След него се зададе безредна тълпа от изтощени войници. Ездачът скочи от седлото, поздравя нервно своя княз и запелтечи нещо за някакви дракони.

– Повече от всички, които съм виждал през живота си, и всичките се нахвърлиха върху нас! Опитавме се да ги прогоним, но се оказа невъзможно, твое високородие. Онзи вещер княз Роан ги е омагьосал, а може и жена му, вещицата-слънцебегачка, да ги е насъскала срещу нас. Стотици дракони, твоя светлост, бълваха огън от устите си, а ноктите им бяха остри като мечове. Трябваше да бягаме, иначе щяха да ни избият до крак. Няма съмнение, това е работа на княз Роан!

Пандсала с удоволствие наблюдаваше баща си, който бе загубил ума и дума и след края на разказа зяпна тъпо капитана, докато човекът смучеше трите полуоткъснати пръста на дясната си ръка. Малцината несретници, оцелели от елитната някога част, междувременно се струпаха наоколо и заразправяха един през друг същата нелепа история. В крайна сметка се разбра, че конете се разбягали и нямало как да ги върнат, а също и че към лагера се мъкнели още неколцина нещастници. Пандсала преброи набързо оцелелите и направи всичко възможно да не издаде ликуването си. Баща ѝ не беше преминал през суровата школа в Кулата на Богинята и лицето му смени всички цветове на дъгата.

– Трийсет и пет! – кресна той. – От двеста души елитна войска ми се явяват трийсет и петима и на всичко отгоре се пъчите, че сте се изхитрили да оцелеете! Суеверни глупаци! Дракони! И уж Роан ги насъскал срещу вас! Капитанът падна на колене.

– Прости ми, твоя милост, но всички ще потвърдят това, което ти казах... Беше ужасно, толкова бяха свирепи, и ако бяхме стояли там, нямаше да останем и трийсет и петима...

– Малоумен глупак! – Рюлстра се извърна вбесен и насочи пръст към Пандсала. – Ти... И ти имаш пръст в тази работа!

– Аз ли? – възрази остро тя, започнала да излиза от търпение. – Нима аз съм виновна, че ти излезе глупак? Не ти ли казах да изпратиш поделението срещу хората на Роан, които се крият в горите на юг? И никога не съм смятала, че този идиот пред тебе трябваше да издигне лагера си в леговище на новоизлюпени дракони. Смееш да твърдиш, че аз съм виновна!

Върховният княз замахна силно с обутия си в ботуш крак и улучи горкия капитан право в ребрата.

– Махай се от очите ми! – изрева той. – Трябва да си ми благодарен, че се нуждая от всеки, който все още може да се държи на седлото! – Продължавайки да фучи, той се въртна и тръгна накъдето му видят очите. Макар и от разстояние, Пандсала го последва, любопитна да разбере какво ще прави по-нататък.

Рьолстра обиколи лагера с бясна скорост и намали крачка чак при коневръзките, но Пандсала мъдро го изчака и не пожела да го настигне. Баща ѝ броеше наличните коне и непосилното за него умствено напрежение би могло отново да го хвърли в пристъп на бяс.

В този момент го сполетя вторият за сутринта удар.

Ударът пристигна в лицето на дребно момиченце с кестеняви коси, вкопчило се отчаяно в гривата на задъхано сиво конче, с издути като ковашки мях дробове. Неколцина мъже се опитаха да свалят детето от седлото, но тя ги отблъсна с ритници и ругатни, които въпреки възрастта ѝ прозвучаха доста убедително. „Величествен гняв на принцеса“, помисли си Пандсала, и усети как стомахът ѝ се сви болезнено. В лицето на разбеснялото се момиче бе успяла да разпознае една от полусестрите си.

– Искам да дойде баща ми! – пищеше Хиана. – Само да сте ме докоснали! Аз съм дъщеря на Върховния княз!

Рьолстра се извърна рязко и гръмко изруга. Пандсала избърза и застана до баща си, който я изгледа свирепо. Зелените му очи просветнаха в леден блясък като замръзнало море.

– Татко... – започна Пандсала.

– Откъде изникна това чудовище? – процеди дрезгаво той.

– Беше заедно с мен, Андраде и Уривал...

– И какво прави тук това изчадие на блудница? – кресна той.

Хиана се извърна и погледът ѝ улучи безпогрешно родния ѝ баща, когото не бе виждала никога. Скочи от коня, проби си път през струпалите се наоколо войници и прегърна нозете на Рьолстра. Вдигна бледото си изцапано личице и промълви развълнувана:

– Трябва да ме изслушаш, татко – моля те! Андраде е тръгнала насам, води със себе си и войска, и ме следва по петите! Дойдох да те предупредя!

Рьолстра се втреничи изумен в лицето на Хиана, точно копие на собствените му черти, съчетани с тези на някогашната му наложница. Дръпна рязко момичето и го изправи на крака, хвана я за раменете и я повдигна на нивото нарочите си. Тя трепна уплашено, но не каза нищо.

– Приличаш на майка си – каза тихо той и в гласа му прозвуча коварство. – Дъще моя, Измяна, отгледана в дома на Андраде...

– Мразя Андраде! И омразата ми е по-силна дори от тази на Пандсала!

– Хайде, Измяна, разкажи ми защо я мразиш толкова – той я пусна внезапно и момичето тупна на земята, но веднага скочи и се изправи срещу него – горда и предизвикателна.

– Винаги съм я мразила! И сега смятам да ѝ го върна тъпкано! Тя измами твоите войници, татко, и е тръгнала насам с хора на княз Лийн...

– Лийн?

– Една нощ те се изкатериха по стената, а Уривал ме върза и ми запуши устата, за да не мога да ги предупредя...

– Корабите на Лийн са потеглили насам – каза замислено Рьолстра. – Това не е станало без знанието на Андраде, макар че, според сведенията от Речен бяг, там всичко е спокойно. – Взря се в лицето на най-малката си дъщеря и по устните му плъзна крива усмивка. – Добре, Измяна. Засага ще се престоря, че ти вярвам, но това е, защото думите ти нямат никакво значение. Макар и на свобода, скъпата господарка Андраде е безобидна и напълно безпомощна. Нищо не може да ми направи, но ми е любопитно какво ще загуби самата тя. Добре направи, че дойде да ме предупредиш, Измяна.

Детето впи дръзко поглед в очите му.

– Казвам се Хиана – каза безизразно тя. – И освен това съм принцеса.

Рьолстра присви очи и я изгледа с интерес, после гръмко се изсмя.

– Боже на Бурите, така е, много си права! Андраде доста е препатила с тебе! Като си спомня каква беше Палайла, трябваше да създам зверчета като тебе, вместо онези лигави котки в Канарата! Браво, твое високородие, а сега тръгвай със сестра си и гледай да се издокараш като истинска принцеса. – Той щипна детето по брадичката. – Дъщеря на Върховния княз не може да бъде мръсна и облечена в дрипи.

Пандсала трябваше да положи страхотно усилие, за да прикрие раздразнението си, че сестра ѝ бе получила публично одобрение и признание като дъщеря на Рьолстра. Отведе Хиана в палатката си, даде ѝ вода, сапун и напътствия как да се измие от главата до петите. Хиана не можеше повече да се покаже навън в дрипавата си рокля и сестра ѝ заръча на една прислужница да намери подходящи дрехи за момичето, после излезе и тръгна да търси баща им. Трябваше да е до него, в случай, че на

Рьолстра му хрумне да промени решението си.

Видя го да излиза от палатката си тъкмо в мига, когато Върховният княз бе улучен от третия, но не и последен за този ден удар. Един съгледвач с окървавена туника и със стрела, все още стърчаща в рамото му, падна на колене и вдигна лице към княза.

– Твое високородие, Пустинята току-що ни нападна!

Глава 30

Роан стисна здраво юздите и разкръши рамене под твърдата кожена ризница на бронята. Туниката му бе оцветена в тъмносиньо, украсена отпред и на гърба с орнаменти от метал, които блестяха като чисто злато. По същия начин беше облечен и Чей, но бронята му беше тъмночервена; доспехите на Дави бяха в тюркоазено зелено – цветът на сирските князе. Тримата изглеждаха наперени като орли и този ефект беше преднамерено търсен, тъй като войниците им можеха да ги виждат отдалече – както и противникът, впрочем, но при тази мисъл Роан само повдигна рамене. Бронята имаше по-скоро символично значение, макар че все пак осигуряваше известна защита. За този ден не беше предвиден ръкопашен бой, решаващата битка щеше да се води по всички правила на военното изкуство. Военачалниците трябваше да действат не като редови войни на бойното поле, а като князе и пълководци.

Роан потупа ласкаво неспокойния жребец под себе си. Паша беше възбуден от предчувствието за близкия бой, в който нямаше да вземе пряко участие, освен ако Чей се окажеше на погрешен път и войската на Пустинята започнеше да губи битката. Но дори и тогава около Роан щеше да се издигне здрава стена от щитове и мечове. Щяха да загинат много други, но не и той – мислеше си Роан – хората му нямаше да допуснат гибелта на своя княз на драконите.

Преди малко Мааркен бе научил от Андраде за нападението на драконите над гарнизона на Рьолстра, и Дави се усмихна при мисълта за случилото се.

– Не разбирам, обаче, какво са търсели войниците толкова далеч на юг – каза той, докато очакваха сигнала на Чей за началото на битката. – Може би е искал да ни обгради по фланговете, макар че една толкова продължителна езда би изтощила хората още преди да влязат в бой. – Дави се засмя злорадо. – И да улучат точно мястото с новоизлюпени дракони! Струвало си е да ги погледа човек. Знаеш ли, може би трябва

да подгоним Рьолстра нататък, за да го довършат твоите дракони.

– Не, благодаря, предпочитам една открита битка пред вероятността някой дракон да ми отхапе носа. Не се знае дали малките пакостници ще разпознаят своя княз.

Всъщност, драконите оказаха щедра услуга на Роан. Не само бяха намалили значително войската на противника, но и бойният ѝ дух бе силно разклатен. Когато новината за случилото се бе оповестена, бойците на Пустинята приветстваха възторжено своя княз и се почувстваха още по-уверени в близката победа. Роан усещаше странен трепет в кръвта си – не от възбудата на предстоящия бой или от предчувствието за победа. Усещането напомняше по-скоро на плъзгане по светлината така, както му го бе описвала Шонед, чувстваше се окрилен и волен, проникнат от цветовете на самата Богини.

Най-после се разнесе дългоочакваният сигнал и двамата с Дави поведоха войската към заобления хълм над противниковия лагер. От билото се разкри гледката на бъдещото бойно поле – равнина, ширнала се на около пет квадратни мери, потъмняла от хора и оръжие. Бойното поле не даваше предимства на нито една от страните, но и с нищо не би ги затруднило. Тази сутрин драконите бяха избили около двеста души от хората на Рьолстра и сега силите на противника бяха почти изравнени с тези на Пустинята. Чей смяташе, че ако имат превъзходство, то е незначително. За момента Роан имаше предимството на изненадата от неочаквания удар. Лагерът току-що бе вдигнат под бойна тревога, войниците се суетяха и отчаяно се мъчеха да се стегнат за близкия бой.

Чей кимна с глава и Роан вдигна високо свитата си в юмрук длан. Рогът от драконова кост извести началото на нападението. Като че ли картата на бойното поле изведнъж оживя пред очите на Роан – от дясната му страна препуснаха напред седемдесет конници, отляво пое стегнатият строй на пехотата с по петдесет стрелци по фланговете. От двете страни на княза се разтвориха в дъга редиците на останалата войска – осемдесет конници, сто пехотинци и още сто стрелци; това беше кръгът, който Роан трябваше да затвори около Рьолстра. Младият княз изчака войската да заеме позиция, докато под зоркия му поглед проблясваха брони, оръжие и яркосините върхове на стрелите в колчаните.

– Началото на края – промълви той, но само Чей долови думите му, както някога единствен той бе чул клетвата на Роан никога повече да не убива дракони. – С удоволствие ще оставя меча ми да хване ръжда.

– И аз, княже мой – отговори тихо Чей.

Роан го погледна изненадан – не бе очаквал това от един войн по

рождение.

– Наистина ли?

По устните на Чей плъзна едва доловима, почти тъжна усмивка.

– Наистина. Знаеш ли, господарят Елтанин се оказа прав за стените.

* * *

– И никой не ни позна! – възкликна Тобин. – Дори и да е загинал някой, кой ще повярва на хора, които са изоставили своята господарка и са обезчестили името си с позорно бягство? Особено ако твърденията им противоречат на думата на две княгини!

Шонед склони глава над новороденото и се опита да не слуша тихия спор на Оствел и Тобин зад гърба си. Събра сили и се помъчи да се съсредоточи единствено върху стъпките си, всяка клетка на изтошеното ѝ тяло крещеше за почивка, вода и храна.

Гласът на Оствел прозвуча дрезгав от умора и раздразнение.

– И ще допуснеш живота на детето да започне с лъжа? Един ден то ще порасне и какво ще си помисли, когато хората започнат да шушукат за станалото във Феруче?

– Няма да посмеят!

– И никой никога няма да му каже, така ли?

– Кой ще го направи, може би ти? – отговори предизвикателно Тобин.

Шонед спря и рязко се извърна назад.

– Детето е мое – процеди тя. – Аз очаквах раждането му, аз ще му дам име и ще го отгледам. Само майката може да даде име на детето си. Това дете е мое. – Тя измери с поглед и двамата, обърна се и продължи напред.

Спорът замря.

Шонед дори не забеляза величествените фигури, изваяни от Бога на Бурята в местността, която хората отколе смятаха за негова обител. В съзнанието ѝ се мярнаха само откъслечни усещания за зловещи сенки, удължени от косите лъчи на зимното слънце. Изкачването по склона на клисурата съвсем я изтощи и когато най-после стигна билото, тя се срина изнурена в сянката на една скала. Бебето търсеше с устни гърдата ѝ, в която нямаше и капчица мляко. Старата Мирдал знаеше някои билки, от които една жена можеше да получи мляко в гърдите си, и двете бяха решили да ги опитат. Шонед откликна с радост на възможността да отгледа детето с жизнените сокове на собствената си гърд, но раждането се оказа преждевременно и я намери неподготвена. Трябваше да се

доберат колкото може по-скоро до Небесната купа, иначе детето щеше да умре.

– Мъничкото ми... – прошепна Тобин, която приседна до Шонед и погали леко златната косица на детето. – Ако не бяхме изгубили конете...

– Довечера ще го нахраним в Небесната купа – кимна Шонед. – И после ще му дам име. Искам да си до мен тогава, Тобин.

– Не е ли по-добре да изчакаш още малко? Роан...

– Роан ще има още нещо, което трябва да ми прости – промълви тя. Вдигна глава и потърси погледа на Оствел. – Както и аз ще ти простя, че не ми даде възможност да убия Ианте.

Той сви рамене и каза студено.

– По-добре е да не простиш на мен, отколкото на себе си. – Погледна бегло към слънцето и добави: – Ако сте си отпочинали вече, да тръгваме.

Оствел тръгна напред, следван от двете жени. Шонед се опитваше да не мисли за нищо, но мозъкът ѝ се възпротиви.

Беше отнела човешки живот. Независимо дали го бе сторила съзнателно или не, беше използвала силата си на фаради и два пъти бе причинила смърт – преди години на Риалата, и сега във Феруче... Тя имаше нужда не от прошката на Андраде, Оствел или Роан, не дори и от възможността да прости някога сама на себе си. Взря се в лицето на заспалото дете и отправи безмълвна молитва към Богинята – дано никога не види своята присъда в очите на сина си.

* * *

– Дави! Зад теб! – Роан извъртя рязко коня си, за да защити своя роднина и гърбът му остана незащитен. Замахна с меч към нечия ръка и тя изпусна копие, насочено към гърба на Дави. Войник във виолетовата униформа на Рьолстра се плъзна чевърсто напред, мечът му раздра кожената туника на Роан и попадна в незарасналата рана на дясното рамо. От устата на княза се изтръгна проклятие. Роан се извъртя рязко на седлото и петите му подсетиха Паша какво да направи. Жребецът изцвили, замахна силно със задните си копита и страшният им удар улучи нападателя в стомаха.

По лицето на Тилал се стичаше кръв от раната над едното му око, но видя, че Роан е ранен и нададе вик на тревога. Князът залитна и Дави извика на момчето да го изведе настрани. Князът не усещаше дясната си

ръка, не можеше повече да се бие с нея и се олюля още по-силно на седлото. Момчето посегна предпазливо към юздите на Паща, стисна ги и подкара коня си в галоп, който увлече и жребеца на княза. Не обърна никакво внимание на гръмките ругатни, с които Роан протестираше срещу насилственото му отвлечане от разгара на битката.

Когато се отдалечиха на безопасно разстояние, спряха под клоните на няколко дървета и момчето скочи от коня да потърси лекар. Роан го изгледа свирепо и момчето заекна смутено:

– Княже мой, ти си ранен, и мой дълг...

– По дяволите твоя дълг!

– Млъкни – изръмжа познат глас и до него застана Чей. Над единия му лакът белееше превръзка, но с другата си ръка посегна към Роан и му помогна да слезе от седлото. – Ще изчакаш да ти оправят раната, иначе ще те вържа собственоръчно за някое дърво.

Вече с превързана рана и чаша силно вино в ръка, Роан беше принуден да признае, че Тилал и Чей са имали право. Намусеният му тон развесели Чей.

– Нашият милостив и щедър княз! – после се обърна към оръжено-сеца. – Не се тревожи за раната на челото си, Тилал. Дори и белег няма да остане и скоро пак ще си бъдеш същият красавец като преди.

Момчето поруменя и несъзнателно вдигна ръка към превръзката върху челото си.

– Вече не ме боли.

– Е, затова пък моята рана боли доста – Чей чукна с пръст по превръзката. – Получих си заслуженото затова, че не предвидих придвижването на Рьолстра в северна посока. Вземи си поука от това, Тилал. – Той поклати глава. – Май започвам да остарявам. Все пак битката си я бива. Жалко, че ще изпуснеш края й, Роан.

– Как ли не! – князът раздвижи рамото си и едва не изохка. – След малко мехлемът ще започне да действа, ще си взема меч а...

– Така ли? Хайде, дръж! – Чей запрати към него празната чаша и примигна от изненада, когато Роан я хвана във въздуха с ловко движение на дясната си ръка. – Добре де, печелиш – измънка примирено той.

– Все още не съм, но и това ще стане – Роан прикри усилието, с което обърна играта на думи в шега. – Въпреки съпротивата на Рьолстра ще прогоним войската му на север. Дави приключва с прегрупирането на силите и ще направим всичко възможно да го затворим в железен обръч. И все пак съм малко изненадан от съпротивата на неговите хора по

средата на фронта. Ти какво ще кажеш като стратег?

– Ще заповядам на частите в южната част да се придвижват бавно напред – това ще обърка донякъде войската на Рьолстра. Малко по малко ще ги обкръжим по фланговете и после ще ги нападнем в гръб. – Той се огледа, взе една пръчка и начерта фигура в пръстта. – Ето така, виждаш ли?

Роан си припомни предварителния план и кимна.

– Добре. Тилал, конят ми.

– Но раната, господарю...

– Нищо не усещам – излъга бодро Роан. – Да тръгваме, пладне преваля, а още не съм видял Рьолстра с очите си.

– Обади се, когато го видиш – настоя Чей.

– Непременно. Богинята знае, че не е лесно човек да те изгуби от погледа си.

– Тобин намира, че в това отношение съм ненадминат – каза Чей и в погледа му просветна закачлива искра.

– Добре ще е накрая да те намери цял-целеничък – той стана и стисна за миг ръката на Чей. – Късмет, и нека Богинята те благослови.

– И теб, княже мой.

Следобедът преваляше, светлината на слънцето гаснеше полека, а с нея като че ли си отиваха и силите на Рьолстра. Мааркен запали Огъня на слънцобегачите върху билото на близкия хълм и го превърна в огнена арена. Зловещите отблясъци на пожара очертаваха смътно фигурата на княза, който се впусна в разгара на битката, благодарен на обстоятелствата, които го принуждаваха да участва лично в боя. Сигурно би полудял, ако трябваше да стои встрани и да наблюдава безучастно развоя на събитията. Яростта и храбростта му увеличаха хората след него и приветствените им възгласи при вида на завърналия се сред тях княз още отекваха в главата му. Щом мечът му се потапя в кръв за последен път, нека поне се напие до насита.

Всяка секунда на мимолетен покой погледът му жадно търсеше Рьолстра. Дали не бе напуснал вече бойното поле като последен страхливец? Или може би се криеше някъде? Проклятие, никъде го нямаше! А и Пандсала не се виждаше никъде. Дали пък не е предусетила вече изхода на битката в гаснещите слънчеви лъчи, и е взела съответните мерки да спаси войската на баща си? О, Роан щеше да открие и бащата, и дъщерята, дори ако за това трябваше да се бие през цялата нощ чак до сутринта.

Внезапно дочу предупредителния вик на Тилал. От юг се задаваше

с грохот група от петдесетина ездачи, които пробиха линията на Пустинята. Бяха твърде далеч, за да различи ясно цветовете на униформите им, но все пак долови, че това са хората на Сомер от Изел и изръмжа яростно, когато мечът му се закачи в стремето. Измъкна с рязко движение и изкрещя на Тилал:

– Намери Чей! Това може да е Рьолстра.

– Слушам, господарю!

Мехлемът отдавна бе престанал да действа и рамото страшно го болеше. По гърба му пълзеше топла лепкава влага, през зловещия дъх на смъртта наоколо усещаше мириса на собствената си кръв. Продължаваше да нанася удари наляво и надясно, а погледът му все отскачаше към бързо приближаващата се група ездачи – страхуваше се, че някой ще го изпревари и ще убие Върховния княз, преди да се е добрал до него.

Когато най-последно разчисти пространството около себе си от вражеско оръжие, Чей се бе появил отнякъде и тръгнаха между мъртвите тела на хора и коне. Така и не видяха Рьолстра. В съгъстващия се здрач се очерта фигурата на Андраде.

Посребрените ѝ руси коси се бяха измъкнали от строгата прическа и се развяваха свободно върху раменете ѝ. Първожрицата дръпна юздите миг преди да връхлети върху тях, в погледа ѝ пламтеше ярост.

– Изпуснахте го! – викна тя. – Мина покрай нас, докато бягаше на юг! Проклетие, Роан, как можа да го изтървеш!

– Богиньо милостива, не! – той се извърна и изкрещя: – Чей!

– Да, княже?

– Тръгвам с вас – заяви Андраде.

Роан се изсмя.

– Не можеш да се лишиш от радостта на отмъщението, нали? Тръгвай, ако смяташ, че ще можеш да ме настигнеш. Но те предупреждавам – стой настрана! – Обърна се към Тилал. – Бягай веднага при баща си и не смей да ми противоречиш! Кажи му накъде съм тръгнал, и че на него се пада честта да довърши битката за собствените си земи, нали самият той настояваше за това. Двамата с Мааркен ще останете при него. Изпълнявай заповедта, оръженосец!

Макар и с огромно нежелание, Тилал бе принуден да се подчини. Междувременно Чей бе успял да събере трийсетина ездачи – мъже и жени, по чиито сурови лица се четеше не толкова умора, колкото решимост да довършат битката до края. Господарят на Радзин измери с присвити очи ескорта на Андраде.

– Моряците на Лийн... Извоювайте мир за своя княз!

Лицето на капитана им грейна от радост, но миг по-късно войникът се овладя и погледна виновно Андраде. Тя кимна утвърдително.

– Добре, Кал, тръгвайте!

Изрази благодарността си към нея с поклон, после се обърна към Роан.

– Имам една молба към теб, господарю. Запалете корабите ни, преди Рьолстра да се е добрал до тях.

– О, няма да се стигне до това, можеш да бъдеш сигурен.

– И аз ще дойда с вас, господарю – обади се тихо Уривал. – Пристъпвам, и ще имате нужда от слънцебегач, който да ви свети с Огъня си. – Старецът погледна изпитателно към първожрицата, сякаш очакваше възмущение от нейна страна. Роан се засмя.

– Андраде, все още ли имаш скрупули в това отношение? Та ти направи своя избор в момента, когато ми изпрати Шонед! Хайде, лельо, да тръгваме. Ела да се порадваш на собственото си дело.

* * *

Шонед се отпусна на колене върху ръба на кратера край Небесната купа, докато удължените сенки на здрача се стапяха поляка в мекото сияние на луните. Върху златистожълтото одеялце до нея лежеше бебето. Стомахчето му бе пълно с козе мляко, клепачите му се слепяха за сън, а безметежният му поглед издаваше блажено неведение за тревогите, които бе причинило.

Небесната купа бе останала почти необитаема, също като Цитаделата. Все още не се бяха завърнали онези, които бяха заминали да се бият в Тиглат, а малцината останали приеха без всякакъв коментар вестта, че бебето е на Шонед. Всичко се нареждаше така, както предвиждаше Тобин. Щяха да запазят една тайна в повече, след като толкова години никой не беше разбрал откъде идва златото на Роан.

Тобин се отпусна на колене до Шонед. Оствел коленичи от другата страна на княгинята. Срещу тях сега трябваше да бъде и Роан, но на негово място под скалите под тях се простираше Пустинята. Бебето примлясна сънливо, бледото му телце просветляше в здрача – крехко и мъничко на фона на огромната шир и безкрая на окъпания в звезди небосвод.

– Дете... – пришепна Шонед и най-после се овладя, за да пристъпи към ритуала. – Ти си частица от този свят. Водата ще утолява твоята жажда, Въздухът ще изпълва дробовете ти, Земята ще е опора за нозете ти, а Огънят ще те пази от зимния студ. Вода, Въздух, Земя и Огън – те

ти принадлежат по рождение, както принадлежат на всяко човешко същество.

Шонед замълча и Тобин неволно си спомни ритуалите, при които бе давала имена на собствените си синове. Пръстите на Оствел се бяха впили в коленете му, и Тобин разбра, че той мислеше за нощта, в която заедно с Роан и Шонед Камигуен бе дала име на собствения му син – Риан.

– Но ти си и княз – продължи тихо Шонед и Оствел се стресна от унеса си, изненадан не по-малко от Тобин при това отклонение от древната традиция. – Потомък на множество князе и родоначалник на онези, които ще дойдат след теб. За теб този свят ще има повече дарове, но за това и ще изисква от теб много повече.

Шонед вдигна ръце, смарагдът просветна ослепително върху една-та й длан, а лекият ветрец въздъхна едва доловимо над езерото. По Въздуха се разнесе свежестта на Водата и лекия дъх на Земя. За разлика от Тобин, Оствел не долавяше изящния сплит от звездна светлина под тънките пръсти на Шонед – нишките бяха фини като паяжина, и Огънят на фаради в тях трепна колебливо на вятъра. Нишките ги обгърнаха в леко сияние и се събраха над детето в мъничка блестяща спирала.

Тобин се разкъсваше между страха и изумлението. Фаради се плъзгаха по лъчите на слънцето и луните, но никога не бе чувала, че могат да се сплитат нишки и от звездна светлина. Само звездите проблясваха с далечния си недостъпен Огън. Около нея трептяха крехки, едва доловими светлинни пътеки, открити пред пръстите на Шонед, която бе коленичила върху скалата и притискаше нежно детето към гърдите си. Тобин разбра, че мислите й са някъде далече, понесени из невидими пътеки от звездна светлина. Тобин въздъхна, затвори очи и тръгна след нея.

Не съзнаваше, че лети, бърза, уверена и силна – чак до мига, в който се озова над бойното поле. Огънят на слънцобегачите осветяваше просмуканата от кръв земя, край ранените притичваха хора и се мъчеха да им помогнат, телата на мъртвите... Тобин потрепера – къде бяха нейният мъж, синът й, брат й? Долавяше пред себе си цветовете на Шонед, която също като нея претърсваше с трескав поглед бойното поле. Тобин полетя до нея, двете се плъзнаха по един и същи сноп от звездна светлина високо над смълчаната равнина и заоблените хълмове край потънали в сянка долове, над гърдата на земята, под която пулсираше вечният кръговрат на живота и смъртта.

И тогава ги видя, разбра и какви бяха войните, изправени в битка един срещу друг. Видя тънката мускулеста фигура на мъжа си, седнал

неподвижно върху коня. Стори й се, че вижда статуя на съвършена мъжка красота. До него стоеше брат й – застинал също като Чей в безмълвно очакване, с коси, посребрени от звездната нощ. Видя и Андраде – с разпуснати до кръста побелели коси, странно безпомощна, докато говореше нещо на двамата мъже, които сякаш не я чуваха. Имаше и други ездачи, но Тобин не спря погледа си върху тях понесена от лъчите напред, там, където беше зърнала Рьолстра.

Върховният княз махна рязко с ръка и от групата около него се откъсна тънката фигура на млада жена. Чей тръгна да я посрещне. Двата си казаха нещо, което Тобин не успя да чуе, не видя и лицата им в сянката. Забеляза само, че мъжът кимна с глава, жената се поклони в знак на съгласие и когато отново се изправи върху седлото, Тобин я позна – беше Пандсала. Дватама обърнаха конете и поеха обратно към своите князе; междуременно Рьолстра и Роан бяха скочили на земята.

Уплашена и объркана, Тобин се разтрепера в звездното сияние. Андраде простря напред ръце. Пръстените й проблеснаха, устните й се изкривиха и от тях се изтръгнаха непонятни ужасяващи слова. Отметна глава и Тобин съзря лицето й, застинало в кошмарна гримаса. Рьолстра изкрещя, Роан поклати глава. Дори Андраде не можеше да спре вече онова, което трябваше да се случи.

Дватама князе свалиха бойните доспехи и дрехите си, докато останаха голи до кръста. Дясното рамо на Роан бе обвито в превръзка, върху която тъмнееше зловещо петно. Чей заговори нещо, размаха припряно ръце, в тона му се долавяше предупреждение, но Роан само кимна разсеяно и изтегли меч си от ножницата. На Тобин й се стори, че чува гневния удар на метал в метал и зърна в мрака продълговатия блясък на меча – тънък и блед като мъжа, който го стискаше в ръка.

Андраде най-после се примири и се подчини безмълвно на Уривал, който я отведе настрана. Дватама фаради слязоха от конете си и застанаха зад войниците на Роан. Останаха миг-два неподвижни, после протегнаха ръце напред и пред пръстите им пламнаха малки огнени кълба. Групата на Роан се подреди в полукръг зад него, същото сториха и войниците на Рьолстра зад своя господар. Андраде и Уривал застанаха един срещу друг от двете страни на кръга, а огнените кълба осветиха арената на двубоя. Прегърбена от покрусата, първожрицата бе свела глава и изведнъж се бе превърнала в старица. Сърцето на Тобин се сви от мъка, но тя знаеше, че каквито и да са били намеренията на Андраде към двамата князе, двубоят между тях беше единственото възможно решение.

Дватама пристъпиха предпазливо, като се дебнеха с погледи, а

телата им излъчваха напрежение. Всички предимства на Роан – младост, сила и гъвкавост, бяха погълнати от страшната болка в дясното му рамо, и колкото по-дълга се окажеше битката, толкова по-нищожни щяха да са шансовете на младия княз за победа. Рьолстра беше по-тежък и по-бавен, а и бе надхвърлил възрастта, когато боецът е в разцвета на силите си. Но под кожата му играеха здрави и пъргави мускули, и още с първия замах на меч в ръката му се разбра, че инстинктите му на войн са останали непокътнати от времето.

Тобин не чуваше звъntenето на оръжията, нито стенанията, отронили се от устните на Роан при всеки замах на дясната ръка, не чуваше и подигравките, които Рьолстра просъскваше в лицето на брат й между два удара. Но можеше да вижда проблясването на искрите при удара на метал в метал, блясъка на тънко острие сред редицата от войници на Рьолстра, които се размърдаха неспокойно и сред тях се образува пътека. Звездната светлина около Тобин се завихри, цветовете й кипнаха в луда паника, усукани един в друг и слети с тези на Шонед, после на Уривал и Андраде, и нечии други цветове, на обучен, но недостигнал съвършенство фаради. Изведнъж някой откликна на ужаса на Шонед с бледи, несигурни, неясни нюанси, светлина и сянка се завъртяха в луд танц и около Тобин, преминаваха през нея и тя изгуби от погледа си собствените си цветове, понесени в могъщия вихър на Огъня от звездите.

Зашеметена от могъществото на звездния вихър, в първия миг Андраде не успя да разгърне силите на своята закрила. Уловена в мрежата от звездна светлина, тя видя литналия във въздуха нож, но беше твърде късно. За първи път след получаването на десетия си пръстен се почувства подвластна и безпомощна пред силата на друг слънцебегач.

Изведнъж около Рьолстра и Роан се извиха ослепително бели пламъци, заиграха в безумен танц от звездна светлина, която се издигна над тях и събра огнените си езици в трептящ купол над двамата князе. Сводът му проблясваше в ослепителни искри, докато в него все по-дълбоко и по-плътно се впираха цветовете на всеки фаради – на Тобин, Уривал, Шонед – и на още двама, които потресоха Андраде до дъното на душата й. Едва сега разбра, че Шонед я бе вплела в собствената си мрежа. С всички сили се опита отчаяно да се освободи и да овладее нишките от звездна светлина. Но те бяха подвластни единствено на Шонед. Първожрицата беше напълно безпомощна и могъществото й се простираше само в рамките, които й определяше княгинята.

Роан се отдръпна рязко назад, заслепен от блясъка на ледените

пламъци около себе си. От устата на Върховния княз се изтръгна зловещо проклятие, когато в сияйния купол над него изригна светкавица и се заудря в стените му с тътен на огромна камбана. Роан се възползва от мигновеното разсейване на Рьолстра и се хвърли напред с меч, готов да отреже главата му. Но Върховният княз успя да се дръпна в последния момент и се отърва с леко одраскване под лявото рамо.

– Андраде ни затвори в капана си – процеди дрезгаво Рьолстра. – Жалко, исках всички да видят смъртта ти.

Роан щадеше дъха си и не си даде труд да отговори. Рамото му така и не откликна на напрежението, както се бе надявал. Очакваше яростта на битката да превъзмогне нарастващата болка и слабост, а и трескавата жажда за мъст в кръвта му бе угаснала. Денят се оказа прекалено тежък, силите му изтичаха и се надяваше на един-единствен удар, с който да довърши Рьолстра, ако успееше да го направи колкото се може по-скоро, разбира се...

Върховният княз гръмко се разсмя, сякаш четеше мислите на Роан.

– Май си капнал от умора, а? – Той се плъзна яростно напред, не достатъчно гъвкаво, но със страшна сила, и Роан едва успя да избегне меча му с внезапен скок встрани.

Стоманата ехтеше звънко при всеки удар в стомана и ехото отекваше злокобно в купола от звездни нишки, докато Роан го усети да се блъска в собствената му глава. Нито единият, нито другият можеше да си позволи изяществото на изкусния дуел. И двамата жадуваха кръв. По челото на Роан се стичаше студена пот и обливаше тялото му в ледена броня. Скок напред, замах, париране на насрещния удар, насочване на следващия замах, изплъзване встрани, и отново напред... С всеки миг мечът натежаваше все по-жестоко в изтръпналата му дясна ръка. Долавяше ускореното дишане на врага си, усещаше мириса на пот, която избиваше през порите на туловището му, виждаше струйките кръв от раните, нанесени от собствения му меч и знаеше, че е още много рано да очаква победа. Въпреки тежестта на годините и тлъстините си Рьолстра изглеждаше неизтощим.

Насочи замахта си така, че да съсече нозете на врага си, докато Върховният княз бе вдигнал своя за поредния мощен удар. Върхът на острието едва докосна едното му коляно и окървавеният от толкова кръв меч заседна в горната част на мекия кожен ботуш. Рьолстра се опита да се изтръгне, но острието се врязало още по-дълбоко в крака му и Върховният княз изрева от болка. Роан изтегли меча си, замахна за следващия удар към гърдите на врага си – и точно в този миг ръката му отказа да се

подчини. Дръжката се изплъзна от безчувствените му пръсти и мечът падна в краката му. Загубил равновесие, Роан залитна, свлече се на колене и изохка от удара в твърдата земя.

– Прекрасна поза – процеди язвително Рьолстра, – но трябваше да я заемеш преди години. Ще науча и твоята слънцобегачка на нея, преди да съм я вкарал в леглото си, за да те забрави веднага. Нали и ти я забрави в постелята на дъщеря ми!

Роан намери опипом дръжката на меча и я стисна с две ръце. Силната му лява ръка се вкопчи в китката на дясната. Рьолстра замахна небрежно към приведения му гръб миг преди Роан да се дръпне встрани, все още опрян на едното си коляно. Дори не почувства болка от новата рана, усети само струйката кръв, която потече по гърба му и се сля с кръвта от другото рамо. Рьолстра се изсмя така, че почти остана без дъх, пристъпи напред и отново вдигна меча над главата си. Роан се изви рязко встрани и дланите му върху дръжката опряха в устремената към него ръка на противника. Младият княз се опита с все сила да блокира замаха на Рьолстра, докато Върховният княз се мъчеше да отдръпне ръката си. Никой не успяваше да вземе надмощие, Роан изрева от болка в рамото и понечи да се откаже в мига, когато усети, че Рьолстра отслабва натиска си. В мислите му като светкавица проблесна подозрение. Внезапната липса на съпротива му се стори преднамерена, когато Върховният княз се спъна и падна върху тревата, докато бълваше проклетия.

Роан се задъха. При всяко вдишване усещаше в гърдите си нажежено острие. Вече нямаше сили за следващ замах, мечът бе натежал неимоверно в ръцете му. Ръката му се плъзна към левия ботуш, изтръгна скрития в него нож и се хвърли към лъхтящото тяло отпред. Пръстите на Рьолстра се склочиха около китката му в желязна хватка, заизвиваха я силно и едва не я измъкнаха от ставата. Роан усети, че в следващия миг ще припадне, затова събра всичките си сили и се изтръгна рязко от смъртоносната хватка.

Върховният княз изръмжа от болка и се изправи несигурно, залитна, но успя да се задържи на крака. От коляното му се стичаше струйка кръв. Роан посегна към ножа в другия ботуш и тутакси бе възнаграден за усилието си със силен ритник в гърдите. Цялото му тяло се вцепени от страшната болка, дъхът му застина в гърлото и за първи път в живота си усети вледеняващия ужас на предчувствието за близката смърт.

Задъхан, Рьолстра се изви заплашително над него. Подпря се на меча си, забит в почвата до краката му. Украсената със скъпоценни камъни дръжка просветна сред блясъка на слънцобегаческия Огън.

– Ще науча и сина ти да коленичи – просъска Рьолстра. Роан усети солен вкус върху устните си, внезапно нещо сякаш се взриви в главата му. Яростта най-после заля всяка клетка от тялото му, безумният му бяс изчисти всяка представа за честен двубой и справедливо възмездие. Моят син... Думите отекваха в главата му с гневния ритъм на полудялата кръв – моят син, моят син...

– На колене, нещастнико – изрева Рьолстра с натежал от омраза глас. – На колене!

На Роан му се стори, че времето е спряло. Притиснал здравата си ръка към наранената гръд, той опря длан в земята, сякаш търсеше нейната опора, за да се изправи на колене. В плътта му пламна пожар, в едната си ръка усети нещо студено и влажно като предутринна роса. Подвил единия крак под себе си, опрян върху коляното на другия, през паещата мъгла в очите си Роан се взря в дядото на своя син.

Усмехнат, Рьолстра го гледаше от високо. Продължи да се усмихва и при светкавичния скок на Роан, който с мълниеносно движение заби ножа в меката плът на шията му. Дългото острие се вряза под брадичката, проникна още по-дълбоко, изви рязко нагоре през езика, през небцето и стигна до основата на мозъка.

Върховният княз се олюля и се строполи на земята. Роан го гледаше, докато пада, и знаеше, че Рьолстра е мъртъв. Изведнъж напоената с кръв трева се втурна стремително към него и светът престана да съществува.

* * *

Уплахата в гласа на Чей изтръгна Андраде от унеса ѝ и тя с мъка осъзна, че съществува и в друг свят, различен от този на студената звездна светлина, която бе погълнала в бледото си сияние обезкръвените вече цветове. Чуваше гласа му и събра всичките си сили, за да събере поне собствените си цветове и да се върне в реалността на околния свят. Цветовете на другите фаради, далеч не толкова мощни като нея, все още оставаха вплетени в сияйния купол над мястото на двубоя. Напрягна се да ги изтръгне оттам и да възстанови трептенето на всеки отделен фаради.

Най-напред успя да свести Уривал – цветовете на тъмен сапфир, блед лунен камък и сияен кехлибар отново се сляха в отдавна познатия мотив. Истина, мъдрост, закрила – това беше Уривал, и тя заплака от радост, когато най-после успя да го върне при себе си. Той ѝ помогна да върне към съзнание останалите, разплитайки хаотичната плетеница от цветовете на Шонед, Тобин и другите двама непознати фаради. Андраде

и Уривал познаваха добре двете княгини и възстановяването на цветовете им стана бързо и лесно. В цветовете на единия от неизвестните слънцебегачи първожрицата съзря нещо странно познато и ги остави на Уривал. Андраде се зае да изследва цветовете на другия, който така я бе стреснал с неочакваното си присъствие. Топазът означаваше високо развит интелект, смарагдът – надежда, искрящата перла – чистота и невинност, а яркият блясък на диаманта – красота и разум. Андраде разбра на кого принадлежи блестящата плетеница от зелено, бяло и златистожълто. Това беше князът-слънцебегач. Синът на Роан...

– Андраде! – Чей почти се бе разплакал и първожрицата най-после отвори очи за ужасеното лице на мъжа срещу себе си. Не ѝ беше ясно как се е озовала върху тревата и защо нечий ръце придържат главата ѝ, но вече нямаше значение. Размърда се леко и по болките в тялото си отсъди, че вероятно е паднала и се е наранила зле.

– Милостива и блага Богиньо – промълви Чей, – вече си мислех, че сме те изгубили в света на сенките.

– Н-не – каза тя и се прокашля. – Трябва ми много повече, за да се предам... – тя се привдигна на единия си лакът. – Уривал?

– Тук съм – прозвуча гласът му някъде наблизо. Андраде се огледа и го видя да стои до безчувственото тяло на Пандсала върху тревата. – Разбра ли какво точно се случи и какво направи тя? – попита тихо той. Очите му бяха хлътнали дълбоко в кухините. – И най-вече – защо?

Андраде преглътна с усилие и кимна.

– Да. Да не би да е...

– Не ме е грижа нито за нея, нито за онова, което е сторила! – процеди през зъби Чей. – Проклятие, няма ли да се погрижите най-после за Роан!

Той ѝ помогна да се изправи и я поведе нанякъде в мрака. Пристъпиха през тлеещата жаравна на все още незагасналия Огън. Досега никоой не бе посмял да направи това. Стъписани пред невъзможното чудо и обезсърчени от смъртта на своя господар, хората на Рьолстра не смееха дори да помислят за бягство или отмъщение. Войниците на Роан стояха безмълвни и неподвижни. Андраде коленичи до свитото в тревата тяло, почти невидимо в мрака – само в русите му коси потрепваше бледата светлина на звездната нощ.

Жив беше! Целият покрит с кръв като с плътно наметало, но жив. Андраде кимна с глава към Чей, който вдигна поляка своя княз на ръце и го пренесе до кроткия огън, разпален от Уривал. Андраде се изправи, пристъпи към Рьолстра и се взря в мъртвите му очи. Ножът на Роан все

още стърчеше в гърлото му, а лицето на Върховния княз бе изкривено в зловеща усмивка, която мигом смрази кръвта в жилите на първожрицата. Андраде се наведе и затвори очите му, но усещането за плъпналите в кръвта й мравки не изчезна – Рьолстра продължаваше да се усмихва; също като нея, и той постигна своето, макар и не точно така, както го бе замислил.

Разпореди се да обвият тялото във виолетовата наметка и отиде да прегледа раните на племенника си. Нямаше под ръка никакви мехлеми, билки и обезболяващи настройки, но един от хората на Роан й подаде глътки вино – Андраде го изля в гърлото на княза, а Уривал се зае да промива раните. Чей изпрати ездачи до главния лагер да донесат превръзки и лекарства. Върнаха се почти веднага и доведоха със себе си Тилал и Мааркен – обезумели от тревога.

Много време й беше нужно, докато най-после се убеди, че нито една от раните му не е смъртоносна. Все още не бе отворил очи, но от дългия си опит Андраде разбра, че бе изплувал от дълбините на безсъзнанието и сега спеше спокоен целебен сън. Пригответаха две носилки – едната за живия княз, другата – за мъртвия. Тилал се сети, че трябва да свали знамето на Рьолстра в долния край на пилоната, за да успокои войската на Пустинята, че техният княз не е загинал.

Чей повика тихо Андраде, докосна я по ръката и тя вдигна поглед към него. Лицето му тъмнееше от наболата брада, потта и прахоляка, сивите му очи бяха налети с кръв и изгубили блясъка си. Чей се взря мълчаливо в небето – Андраде проследи погледа му и с изненада установи, че звездите бледнееха и мракът сякаш бе станал още по-плътен. Само над хоризонта просветляше розова златиста ивица.

– Дракони – прошепна той.

Летяха по няколко в група, новоизлюпените се мъчеха храбро да не изостават от бдителните погледи на своите майки, а самците летяха напред и от време навреме извъръщаха глави, за да предупредят безценните си чеда за евентуална опасност. В омарата на предутринната зора плуваха изящни тъмни сенки, поели към други земи, неомърсени от пролятата човешка кръв. На Андраде й се прииска да се плъзне след тях в лъчите на новия ден, да полети със собствени криле... Едва сега разбра защо Роан бе така запленил от драконите. В техния свят не съществуваше възможността за избор, нямаше скрити подбуди, предателство и измама, нито бунт срещу собствената им природа. Тя се загледа в лицето на заспалия Роан и приглади разпилените кичури на русите му коси.

– Жалко, че не можеш да ги видиш – прошепна тя. – Те са твои,

княже на драконите...

– Не – на Пустинята – поправи я Чей. – Така, както и Роан ѝ принадлежи. Тъкмо обратното на това, което си мислиш, Андраде.

– Завиждам му, завиждам и на тях – промълви тя. – Никога не съм притежавала друго, освен пръстените и гордостта си. А и никому не съм принадлежала...

– Правото да получиш нещо се ражда в замяна на готовността да дадеш. Но на първо място е желанието да отдадеш нещо от себе си, Андраде. – Той помълча, коленичи до Роан и го докосна по рамото. – Истинско щастие е, че Роан винаги е разбирал това.

– Все пак аз му дадох Шонед, нали?

– Нима смяташ, че е била твоя, за да я даваш някому? – обади се тихо Уривал.

Андраде застина. След миг се овладя, изправи се и нареди да сложат Роан върху носилката, после тръгна нанякъде, искаше да остане сама. Само пръстените и гордостта, но това беше единственото, което имаше, единствената ѝ защита до края на дните ѝ.

В предутринните зари отекна рев на дракон. Тя вдигна поглед към небето и се запита какво ли е да си отдаден някому, и ведно с това – свободен...

* * *

Тобин отвори очи.

Оствел притискаше уплашеното и разтреперано дете до гърдите си. Пол не откъсваше очи от Шонед – синята замъгленост в погледа на новородено се беше стопила в пламъците на Огъня. Мъничките ръце бяха протегнати навън с длани, свити в юмруци, също като Шонед. Тя бе коленичила до него, утринният ветрец развяваше диплите на бялата ѝ пелерина като криле на дракон. Ръцете ѝ бяха опънати напред, изопнатите черти на лицето ѝ издаваха ужасяваща вгълбеност. В очите ѝ се отразяваха звезди, които сякаш разливаха светлината си до всяка фибра на крехкото ѝ тяло и го обвиваха в сребристото сияние на ослепително яркия си Огън, а в белотата му трептеше изумителна дъга от собствените ѝ цветове. Тобин си спомни какво направи Шонед, как сплете звездните лъчи в могъщата сила на волята си и попи в себе си цветовете на Уривал, Андраде, Тобин и на детето.

Оствел вдигна поглед към нея.

– Разплака се и не успях да го успокоя.

Тобин кимна – никой не можеше да защити детето от вродената му

дарба. Княз и слънцебегач...

Внезапно Шонед се разтрепера неудържимо и толкова силно, сякаш всеки миг щеше да се разпадне. Детето мигом спря да плаче, изхленчи и притихна, върху мъничкото личице се изписа ведрина и спокойствие. Трябваше да мине доста време, докато лицето на Шонед най-последно застина в същия покой и умиротвореност.

– Онзи с ножа... Можеше да го убиеш – прошепна Тобин с натезал от вълнение глас.

Шонед кимна, в очите ѝ припламваха последните искри на звездно-могъщество.

– Сега разбра за Пандсала, нали? Жалко, Рьолстра така и не научи, че го е предавала до самия му край.

Тобин усети, че разговорът им е напълно непонятен за смаяния Оствел.

– Роан и Рьолстра... – каза бавно тя, – се изправиха в двубой един срещу друг. Един от хората на Върховния княз запрати към брат ми нож, и Шонед... Шонед изплете над тях купол от звездна светлина – друга светлина нямаше.

Шонед докосна бузката на детето.

– Имаше огън в звездите – промълви тя. – Огънят на фаради.

Оствел притисна нежно детето до гърдите си.

– Синът ти го почувства, Шонед. През цялото време усещаше всичко. Само ти знаеш как става това.

Шонед кимна и сведе глава, огнените ѝ коси паднаха върху лицето.

– Прекалено е мъничък, за да започне още отсега... Надявам се един ден да ми прости.

Глава 31

Драконово злато...

Над сто изкусни майстори-занаятчии впрегнаха съвместните си усилия и през пролетта Голямата зала на Цитаделата грейна от резултатите на неуморния им труд. Разбира се, майсторите биха работили и без да очакват възнаграждение. И без това смятаха, че князът им оказва чест с огромното си доверие, а то бе по-важно от всякакви награди. Но Роан им заплати щедро за труда, за него златото беше само монети, които не му струваха почти нищо, макар че това бе известно само на малцина доверени хора. Огледа сцената, за да се убеди, че тя е тъкмо това, което бе

искал, и кимна доволно с глава.

На стените, където някога стояха металните обръчи за факлите, сега блестяха триста лампи от крехък фиронски кристал. Подът бе застлан с плочи, подредени в изящен мотив от синьо-зелена плетеница. Новите мебели от ябълково дърво бяха докарани скоро от Сир, масите бяха отрупани със съдове от фин гребски порцелан и блестящи сребърни сервизи и прибори от Фесенден. Изкусно подбрани цветя пъстрееха в ниски стъквени вази от Осетия, между тях бяха наредени кани за вино от огромни мидени черупки, събирани по бреговете на Изел. Зелените покривки и хитроумно сгънатите кърпи за хранене бяха изтъкани от чиста дорвалска коприна, подправките ухаеха в кутиите от борово дърво, изпратени от Кунакса, купите с вода бяха изваяни в Ливадна земя от рога на черен елен и копита на бял лос от Княжески предел, и очакваха пръстите, на техни високородия да се потопят в тях, за да се изсушат после във фините кърпи от гиладска вълна. До всеки пишно украсен бокал стоеше малка златна чашка – единствено те напомняха за драконовото злато, с което бе купено всичко останало.

Преместиха знамената на атрим от Пустинята в преддверието и на тяхно място зад дългата маса оставиха тапети с едно-единствено изображение на новия символ, изписан в изящни стилизирани линии – огромен дракон с широко разтворени криле и гордо вдигната глава. Синият фон и златните нишки на бродерията подчертаваха изяществото на тънката сребърна диадема върху главата на чудовището, в едната му лапа искреше пръстен с истински смарагд, инкрустиран в коприната. Зеава би оценил по достойнство величието на символиката и скритото в нея предупреждение.

Роан огледа още веднъж огромната зала и се обърна е думи на благодарност към хората от своя двор, после тръгна между масите към пътеката в дъното, където го чакаше Мета – с пълна бойна екипировка над новата си туника от синя коприна, с поглед, който искреше от гордост.

– Отпусни се малко – усмихна се Роан, – изнервяш ме.

– Щом искаш да отговарям лично за неговата безопасност, ще стоя тук и ще се стягам колкото искам – сряза го тя и кимна с глава към Шонед, която седеше до масата на платформата и държеше бебето в скута си.

– Чу ли какво разправя онзи глупак Чей – че бебето било наследило очите на Шонед.

– И твоите обноски – обади се Шонед, когато бебето се оригна гръмко. – Да започваме, Роан. За момента си кротува, но не се знае

колко време ще остане мирен. Не ми се иска да се разпиши пред гостите, които са дошли да му се порадват.

– И да ти се полюбуват – добави той. Беше облечена в дълга рокля, тъмнозелена като гора в средата на лятото. Около шията ѝ проблясваха смарагдите от сватбената огърлица, а разпуснатите ѝ коси бяха прибрали само с тънката сребърна диадема върху челото. Роан се качи върху платформата и се изправи зад нея. Пръстите му се впиха в деликатните извивки на резбата върху облегалката на стола с изображение на дракон в полет; съзнаваше каква гледка ще представляват тримата в очите на гостите. Панталонът и туниката му бяха тъмносини, върху златната верижка на шията му просветваше топаз, а на челото – семплата сребърна диадема. Дрешките на Пол бяха зелени – в тон с роклята на майка му, а синьото одеялце преливаше от златистите нишки на избродираните дракони. Едва ли въображението можеше да представи по-съвършен портрет на царствено семейство. Тъкмо този ефект бе търсил Роан.

Даде знак на Оствел и тежките врати на главния вход се разтвориха. Вривата в преддверието мигом утихна, когато под високия свод отекна гласът на иконома:

– Нейно високородие принцеса Тобин и господарят Чейнал от имението Радзин.

Пред близките си Тобин все още кокетираше малко с накуцването си, но пред външни хора се стареше да стъпва уверено. Облечени в червено и бяло, с накити от рубини и диаманти, двамата пристъпиха тържествено върху блестящия под на залата, поклониха се и се отпавиха към княжеската маса.

Следваха васалите на Роан – Елтанин от Тиглат, Абидиас от замъка Туат, който пазеше северната граница на Пустинята, старият Хадаан от Ремагев и Байзал от долината на Фаолаин. Обявиха пристигането на следващите по ранг и към поклоните им пред княза и княгинята бе добавен и поклон към техния наследник, после всеки се отправяше към отреденото му място – Роан, Оствел и Шонед бяха разработили внимателно тактиката на разпределението в Голямата зала. Последен от благородниците представители на Пустинята влезе Валвис. Израснал бе още по-висок, тънък и строен. Тъмносиният му поглед искреше над добре оформената черна брада. Седна на мястото си начело на рицарската маса, Роан улови погледа му и се усмихна.

Дойде ред на князете; бяха дошли всички с изключение на Мийон от Кунакса – едва бе навършил шестнайсет зими и беше твърде млад, за да противостои на наставниците си. Получиха от него известие, че е

болен и не би издържал дългия път от замъка си до тук. Князът на Пустинята реши, че не бива да си прави преждевременни изводи, и без това присъствието му би причинило известна неловкост сред гостите. А и останалите князе бяха предостатъчно на брой, за да узаконят представителността на настоящото общо събрание.

Първи влезе Лийн от Дорвал, който се поклони почтително на Роан и тутакси му намигна, целуна ръката на Шонед, погъделичка Пол по гушката и бебето звънко се разсмя. После старецът се отправи към отреденото му място в непосредствена близост до княжеската маса. След него пристъпи Пимантал от Фесенден – поклони се и изрази благодарността си към Роан за спасяването на град Ейнар; всички знаех, че ако Върховният княз бе успял да превземе Сир, щеше да насочи апетитите си към Фесенден. Някогашният съюзник на Рьолстра, Сомер от Изел, се държеше почтително, но явно бе нашрек, готов да отговори на най-малкото предизвикателство. След него бе въведен отколешният му противник – Волог от Кирст, далечен роднина на Шонед, който побърза да й припомни това със свойския си поздрав. Въпреки преклонната си възраст и дългия път от далечен Фирон, по лицето на княз Аджит нямаше и следа от умора. Обърна се с мили думи към Шонед и заяви, че Чейл е съвсем прав за очите на бебето.

Клута от Ливадна земя многократно бе изразил съжаленията си пред Роан за това, че не бе успял да възпре навреме Лиел от Ваес, но сега го държеше неизменно под зоркия си поглед, а горкият Лиел изглеждаше болен от разкаяние. Клута сръга младежа в ребрата и Лиел запелтечи приветствените си думи, които Роан изслуша с каменно лице. Накрая князът на Пустинята кимна сдържано. На младежа не би му навредило да се поизпоти още малко.

Към масата пристъпи Чейл от Осетия – лицето му излъчваше невинност и липса на всякаква съпричастност към делата на Лиел. Дойде ред на по-младите князе, които също като Мийон бяха изгубили бащите си по време на чумата, но за разлика от него се справяха умело с управлението на своите княжества. Кабар от Гилад и Велден от Гриб бяха на една възраст и по лицата им бе изписана гордост от това, че за първи път след наследяването на княжествата си присъстваха на толкова важно събиране. Но и двамата си бяха все още момчета, които пламнаха съвсем по детски от сияйната усмивка на Шонед.

Най-после обявиха и пристигането на Дави, придружен от съпругата си. Висла беше облечена пишно и безвкусно, нагиздена с изобилие от сирски тюркоази и огромен диамант, сгушен в гънката на щедротото й

деколте. Лицето ѝ сияеше, сякаш тъкмо тя бе господарката не само на Сир, но и на самата Цитадела.

Следваха дъщерите на Рьолстра. Бяха останали дванайсет на брой. Пет починаха по време на епидемията, а неочакваната смърт на Ианте при неизяснените обстоятелства около пожара във Феруче все още си оставаше обект на догадки. Процесията от заварени и природени сестри се оглавяваше от Пандсала. Принцесите поднесоха почитанията си на княжеското семейство и никоя от тях не подозираше, че бъдещият наследник на Пустинята е роден син на сестра им Ианте.

Когато се изправиха след поклона, в настъпилата тишина се разнесе гласът на Шонед.

– Моля, ваши високородия, ще си позволя да ви задържа за малко.

Принцесите се вцепениха за миг, скупчиха се една до друга и в очите им застина страх и стъписване. Само Хиана и Пандсала не изгубиха присъствие на духа – най-малката сестра се взираше предизвикателно в Роан, а Пандсала заби поглед в пода.

– Държайте се с чест, а най-верният белег за истинско благородство е това, че се грижите за мира и добруването на хората във вашите земи. Отхвърлихте привилегиите, титлите и богатствата, които са ви отредени по рождение, и трябва да ви уверя, че всички ние оценяваме по достойнство проявената от вас мъдрост.

„Благ мехлем за съсечената им гордост“, помисли си Роан развеселен, но мигом се овладя, за да изслуша до края речта на жена си. Бяха се разбрали с Шонед тя да отговори на поздравите им.

– Сега животът ви е в собствените ви ръце – продължи тя. – Може-те да продължите спокойното си уединение в Канарата, ако желаете това. Ако предпочетете да се отделите в друго имение, домът и земите около него ще бъдат ваши, докато ги искате.

– Твоя светлост! – възкликна изумена Найдра, най-голямата сестра.

– Недопустимо е да живеете без средства и положение – отново поде Шонед и Роан долови изненада в стаения шепот, който се разнесе из залата. – Ако искате да се омъжите, ще получите зестра, достойна за княжеското ви потекло.

Думите ѝ бяха посрещнати с всеобщо стъписване и смут. Развеселен, Роан не се намеси и остави врявата да затихне от само себе си. Двамата с Шонед си навлякоха ролята на щедри благодетели, но мотивите им бяха продиктувани не само от великодушие. Имаше и друга причина, скрита дълбоко от чуждите погледи. Поначало Роан не бе склонен да затвори дъщерите на Рьолстра, не само заради Пол. Принудителното им

изгнание би ги издигнало в очите на другите като мъченици, а това бе много по-опасно, отколкото да ги остави на свобода, макар че един ден синовете им можеха да се окажат заплаха за Пустинята. Повечето от тях вероятно щяха да си останат забравени в някое удобно имение, нямаше дори да усетят зоркото внимание, с което щеше да се следи всеки техен ход. Все пак Роан не беше наивник, други щяха да се омъжат за някой и друг дребен благородник. Погледът му обходи обърканите сестри, които все още се страхуваха да повярват в щастливия обрат на съдбата си и непознатото усещане за свобода, което им бе свършено чуждо под бащиния им покрив. Осем от сестрите не си струваха опасенията му, прецени Роан, но трябваше да следи зорко останалите четири – Киеле и наскоро жененият за нея Лиел от Ваес, осемнайсетгодишната Сиприда – остроумна и прекрасна като пролетна зора, малката лукава Хиана и сестра й Мосуен.

Роан се съмняваше, че ще се намерят много кандидати за ръката на някоя от дъщерите на бившия Върховен княз, въпреки щедрите зестри, които бе обещал на девойките. Можеше да си го позволи, особено след като бе присъединил към Пустинята значителна част от земите на Княжески предел, включително останките от Феруче и близките пещери на дракони. Всички смятаха, че правата му се определят по силата на древни документи, според които тези земи са принадлежали някога на неговия род. Роан не смяташе да дава гласност на основанията си.

Церемонията по въвеждането на гостите беше към своя край. Дъщерите на Рюлстра заеха определените им места, Киеле седна до Лиел, вбесена от мисълта, че освен нея и някоя от сестрите ѝ можеше да се омъжи. Най-последе влязоха Андраде и Уривал и в залата мигом се възцари пълна тишина. Нюансите в одеждите им преливаха между сребърно и златно, косите на Андраде бяха прибрани с гребен, инкрустиран с лунен камък, лунни камъни проблясваха и върху колана на Уривал. Двамата фаради минаха бавно по пътеката между масите, и всички сведоха глави в почтителен поклон. Спряха пред княжеската трапеза и когато Роан се изправи след поклона си, зърна в очите на леля си игриви пламъчета на нетърпение. Беше споделил с нея плановете си за вечерта и тъкмо тези плановете бяха извикали искрите в погледа на първожрицата. Все пак не ѝ каза всичко, току-виж, че получи сърдечен удар. Е, не може да се отрече, че Андраде искрено се забавляваше от едно добре подготвено представление.

Пиршеството започна, след като и последните гости, съпруги, наследници и високопоставени придворни, най-последе заеха местата си. На

определените за най-низшите рангове маси седяха рицари и оръженосци, чиито задължения за тази вечер бяха поети от прислугата на Роан. Почетните места в тази група бяха заети от Мааркен и Тилал, които рязко се отличаваха от връстниците си най-малкото по самочувствието, за което имаха сериозни основания. И двамата вече бяха участвали в истинска битка. Сред тях бяха Андри и Сорин, а също и синът на Оствел – Риан. И тримата бяха получили разрешение да останат до късно през нощта, ако нещо в поведението им не предизвикаше свещения родителски гняв.

След сервирането на първото блюдо Мета и бавачката дойдоха да вземат детето, за да го сложат да спи. След толкова впечатления и срещи с непознати Пол бе започнал да проявява раздразнение и безпокойство. Роан напълно му съчувстваше, още не бе забравил как самият той често бе излаган на множество любопитни погледи по време на официални срещи. Но князът си е княз и с това Пол просто трябваше да свикне.

Валвис трябваше да наглежда масата на рицарите и той се справяше чудесно със задачата си. Самообладанието му се поразклащаше само когато погледът му попаднеше върху тъничко сивооко девойче, което според прищявката на Оствел и Роан седеше на съседната маса, точно пред очите на младия рицар. Двамата мъже си размениха многозначителни погледи и се усмихнаха съзаклятнически.

Пак според прищявката на Роан, на княжеската маса бяха подредени специални чаши – сувенирите от тази нощ трябваше да се запомнят с филигранната си изработка. За сестра му и нейният господар бяха определени чаши от червено фиронско стъкло със сребърни столчета, за Андраде и Уривал – сребърни бокали, инкрустирани с лунен камък. Чашата до приборите на Оствел бе от чисто злато с камък от червен халцедон, а пред Роан и Шонед блестяха ослепително две еднакви чаши от синьо-зеленикаво стъкло върху столчета от драконово злато, гравирани с новия символ на Пустинята. Роан вдигна чашата си срещу Шонед в безмълвна наздравица и в отговор получи сияйната ѝ усмивка. Жена му докосна леко малката златна чашка помежду им – такива бяха поставени пред всички князе и Роан прочете мисълта ѝ – тази вечер те двамата бяха не просто Роан и Шонед, а князът на драконите и неговата княгиня-слънцебегачка.

След смъртта на господаря Фарид от Небесната купа васалите му бяха избрали Байзал за свой представител. Когато вдигнаха и последните блюда, Байзал изчака Чей да му даде знак, изправи се и изчака

гльчката да утихне. Широката сърдечна усмивка върху лицето му си беше същата като през тази зима, когато говориха с княза за издигането на новото имение и може би щеше да остане същата до края на дните му, когато изгорят тленните му останки. Дави тайничко бе уведомил Роан, че ако князът повдигне дума за цената на имението, Дави собственооръчно би извил врата на любимия съпруг на любимата си сестра. През войната Байзал бе оказал неопенима услуга не само на Пустинята, но и на Сир, и Дави искаше да го възнагради за стореното.

От широкия като бъчва гръден кош на Байзал се отрониха гръмовити слова. Сияйната му усмивка като че ли бе предназначена лично за всеки от присъстващите, той помоли за тишина и рече:

– Ваши високородия, господари и повелителки, рицари, оръженосци, всички, които сме се събрали тук! Да вдигнем чаши и да пием за нашия славен княз, който извоюва мира за Страната на драконите!

– Страната на драконите! – подхванаха някои, други – дочули отделни думи, подеха дружно: „Князът на драконите!“ Роан вдигна чаша в общата наздравица и забеляза присмехулния погледна жена си – не беше прието да пие в своя чест и отново бе нарушил етикета.

– През последните няколко дни на всеки от нас бе отредена честта да разговаря лично с княз Роан и той се вслуша в нашите тревоги и планове за бъдещето. Такъв си е бил открай време – добави той жизнерадостно и Роан едва успя да скрие усмивката си при спомена за ролята, в която се бе вживял само веднъж и благодарение на която всичките му васали изтръгнаха от страх преди първата му Риала. – Княз Лийн също ни оказа честта да ни приеме и изслуша и днес бяха подписани договорите, в които ясно са отразени границите на всяко княжество и всяко имение, сега и завинаги! – Поруменял от несвойственото си красноречие, той вдигна чашата и отпи от най-хубавото сирско вино на Дави. – Да пием за мъдростта на княз Роан и за мира в нашите земи – сега и завинаги!

Всички вдигнаха чаши в тържествена наздравица. Роан долови тихия шепот на жена си.

– Някой трябва да му вземе думата, преди да е запял заедно с всички онази глупава старинна балада.

– О, не съм сигурен, че искам да спре, приятно ми е да го слушам – подразни я Роан и се усмихна широко при вида на дискретната ѝ гримаса. – Добре де, щом искаш, заради скромността си не бих допуснал повече от два тоста наведнъж.

– Скромността ли? Ти и скромност?

Въпросът бе разрешен от Сомер, който прекъсна тържествената реч на Байзал.

– Моля за извинение, господарю, но все още не сме разбрали какво ще ни донесе мирът!

– Внимавай – прошепна Чей.

– Не би могъл да ми подаде по-подходяща реплика, дори и да го бях подготвил предварително – отговори тихо Роан и се изправи.

– Благодаря ти, господарю Байзал, за огромния принос при вдвояването на толкова желаниа от всички ни мир. – Поруменял още по-силно от топлите думи на княза, Байзал седна на мястото си. Роан се обърна към Сомер от Изел: – Твоя светлост е в правото си да очаква известни разяснения за това, което ни очаква. Ще си позволя да му отговоря, с разрешението на общото събрание, разбира се.

– Е, най-после си влезе в стихията, фукльо такъв – срязва го шепнешком Тобин и Роан подритна леко крака на стола ѝ.

Роан се обърна по име към всеки от князете. При споменаването им те се изправяха на крака. Вдигна златната чашка пред себе си и прикани князете да го последват. Изчака слугите да наляят в чашите от прекрасното вино на Сир и каза:

– Всички присъстващи тук князе са упълномощени да влязат в правата си над земите, указани в договорите, подписани днес в присъствието на господарката Андраде. – Техни високородия отпиха в чест на собствените си земи и титли. – Потвърдени са и владенията на всички аtrim – добави Роан.

Очите на Лиел от Ваес всеки миг щяха да изхвъркнат от напрежение и той побърза да впие поглед в тавана, но Клута го сръга с лакът и суровият му поглед отново напомни на младия княз, че нищо добро не го чака, ако отново си позволи да залитне в погрешна посока. Киеле си отдъхна с облекчение и се облегна удобно назад.

– В списъците на аtrim са добавени някои нови имена и с удоволствие ще ви ги съобщя още сега. – До слуха му долетя доволната въздишка на Шонед. – Първо искам да ви представя господаря Валвис от Ремагев.

В първия миг Валвис изобщо не повярва на ушите си. Фейлин се наведе към него и прошепна високо:

– Стани и се поклони на своя княз, който ти оказва такава чест!

Залата екна от смях, който се засили още повече при вида на смутения Валвис, който се изчерви като девойче. Изглежда свирепо момичето и тръгна към масата на Роан с гордо изправена глава. Почти не му

личеше, че целият трепери.

Докато младият рицар се навеждаше в почтителен поклон, Роан му прошепна:

– Хадаан настоя да ти го кажа сега в присъствието на всички, но при условие, че ще му позволиш да остане там, за да разглези бъдещите ти деца и да флиртува с жена ти.

Валвис погледна неволно през рамо, но не към Хадаан, във всеки случай, който се гордееше с младежа като с роден син. Шонед едва успя да сподави смеха си и прошепна:

– Нали ти казах! Червенокоса е!

Изчервен до корените на косата, Валвис се вторачи в тях и заекна:

– Аз... Господарю, господарке, за мен е прекалено висока честта...

– О, я престани – засмя се Шонед. Докато Роан надяваше пръстен върху ръката на младия рицар, тя продължи: – Топазът е символ на щастие и дълъг живот, скъпи Валвис. Обичаме те много повече, отколкото можеш да си представиш, приеми този знак на обичта ни... – Шонед се усмихна лукаво, а в очите ѝ светнаха закачливи пламъчета, когато извади от гънките на дългата си дреха ослепителна огърлица от сиворозови перли. Жена му изглеждаше толкова прекрасна в този миг, че Роан едва се съдържа да не я целуне пред всички.

– Господарке моя! – Валвис едва успя да си поеме дъх, когато перленият наниз докосна отворената му длан.

– Вижда ми се съвсем подходяща за сватбен подарък – каза невинно Тобин, а и Чей не остана по-назад, като се престори, че защитава Валвис:

– Не закачай момчето, Тобин! Не виждаш ли, че вече има нещо наум?

Огромните сини очи на младежа се взираха безпомощно в лицата на княза и княгинята. Шонед му намигна весело:

– Някой път трябва да ми разкажеш надълго и нашироко какво се случи в Тиглат. Е, сега май трябва да се поклониш, господарю – подсети го тя. Валвис се поклони и тръгна зашеметен към мястото си, но Оствел го прихвана за лакътя и го поведе към масата с васалите на Роан. Зашеметен, младежът седна с перлената огърлица в разтворените си шепи.

Роан се прокашля и продължи:

– Позволете ми да ви представя господаря Тилал от Речен бяг. Княз Дави, на теб се пада честта да обявиш сина си за пълноправен владетел на имението.

Тази вест не изненада никого от приближените до семейството на

княза. Тилал напусна групата на оръженосците и се приближи към масата, където седяха родителите му, заедно с по-големия му брат Костас. Пое в ръка подарения му пръстен и се поклони първо на баща си, а после към масата на Роан и Шонед. Зашеметена от това, че вече пети ден я наричаха „нейно високородие княгинята на Сир“, Висла не успя да съдържи щастливите си сълзи. Костас, скоро навършил осемнайсет зими и наследник на княжеската титла, отправи широка усмивка към брат си и му направи място до себе си. Един слуга побърза да поднесе стол на новия господар, който едва се държеше на краката си от вълнение.

– Богиньо, колко е хубаво понякога да си княз! – прошепна Роан на жена си и се усмихна. Лицето ѝ светна от радост – само тя и Роан знаеха, че е дошъл ред на най-приятната изненада за вечерта.

– Позволете ми да ви представя – извиси глас Роан, – господаря Оствел от Небесната купа.

Седнал в другия край на княжеската маса, Оствел изведнъж се вцепени. Не успя нито да каже, нито да стори каквото и да е. Чей го подбутна дискретно по лакътя нагоре и Оствел успя някак да се изправи и дори да се обърне към княза и княгинята, в пълно неведение, че е застанал с гръб към цялата зала. Лицето му изведнъж бе станало сиво-пепеляво и Роан се уплаши, че приятелят му всеки миг ще припадне.

От другия край на залата се разнесе детско гласче:

– Татко добре ли е, княже?

– Никак даже! – извика Роан през гръмкия смях на цялата зала. – Ела, Риан, нуждаем се от помощта ти.

Момчето се втурна към баща си и го стисна за ръката. Оствел се взря в детското лице, от което го гледаха прекрасните черни очи на неговата Камигуен. Когато отново вдигна поглед към княза, в очите му трептяха сълзи.

– Поверяваш ми пещерите на драконите, така ли? – попита едва чуто той.

– Вече ти поверихме живота си – отговори Шонед вместо княза.

– А ти успя ли да ми простиш? – промълви Оствел. Роан не долови смисъла на разменените между Оствел и Шонед погледи. Княгинята прехапа устни, после кимна мрачно с глава.

– Ако и ти си ми простил.

Оствел сведе глава в поклон.

– Тя щеше да те разбере и да ти прости много по-скоро от мен, Шонед. Ако сте решили да ми окажете тази чест, направете го заради нея, не заради мен.

– Правим го заради двама ви – отговори Шонед. Князът постави върху ръката на Оствел пръстен с топаз, толкова тъмен, че напомняше очите на Риан; камъкът просветна с топъл кехлибарен отблясък. Роан се обърна към момчето и каза:

– Сега татко ти е сред великите господари на княжеството.

Риан трепна развълнуван, после възкликна разочаровано:

– И аз винаги трябва да бъда послушен, така ли? Няма ли вече да играем на дракони?

– О, ще играем, и още как! – побърза да го успокои Роан. – Ще научиш и Пол, ти си вече голям майстор в тази игра. – В този миг си помисли, че след няколко години пещерите около Небесната купа отново ще се напълнят с дракони, които напускаха завинаги Двуглавата скала. Дори завидя на момчето, че ще ги вижда много по-често от него самия.

Момчето въздъхна от облекчение.

– Ами тогава всичко е наред. Вече ще бъда послушен, княже, обещавам.

Бащата и синът пристъпиха към другия край на масата и детето се сгуши удобно в скута на Оствел. Роан потърси с поглед останалите млади господари, които сякаш да се занимават с обучението на Пол и да станат негови приятели – Мааркен, Сорин, Андри, Тилал. Талаин – синът на Елтанин, беше чудесно момче, деца сякаш да се родят и от брака на Валвис с Фейлин, момичето, което обичаше драконите. Князът се усмихна и се запита дали Шонед отново щеше да излезе права в предчувствието си, според което първата им дъщеря щеше да носи името на княгинята-слънцебегачка.

Според предвижданията на Роан, сега предстоеше пауза. Изведнъж в залата се разнесе дълбок властен глас:

– Братовчеде – беше княз Волог от Кирст, – моля събранието за разрешение да се обърна към всички ви по личен въпрос.

– Можеш да разчиташ на цялото ни внимание, братовчеде – отговори приветливо Роан.

Волог се усмихна и лицето му грейна от едва сдържано вълнение. Сомер от Изел се извърна рязко и в присвитите му очи трепна подозрителност. Кирсткият княз забеляза това и плътният му глас изведнъж прозвуча мек като коприна.

– Между моя високоуважаван съсед от Изел и мен има много общи неща – не само земята на острова; и аз, и той, имаме по един неженен наследник и няколко очарователни неомъжени дъщери.

– Така ли? Звучи интригуващо – каза спокойно Роан и едва не

прихна от смях при вида на Андраде, която изпръхтя многозначително.
– Продължавай, братовчеде.

Волог се обърна към Сомер.

– Необходимо ли е да се впускам в подробности? – тонът му беше сладък като мед.

Сомер почервения силно и се опита да не се задави. Мнозина едва съдържаха сподавеното си кискане. Всички знаеха, че княз Сомер трябва да плати за съюза си с Върховния княз и цената беше евентуалното обединение на княжеството му с Кирст. Негово изелско високородие изгледа навъсено благия си съсед, преглътна с мъка и каза:

– Колко си проникателен, господарю, и колко дипломатично е решението ти!

Роан се усмихна добродушно.

– Всички сме убедени, че до следващата Риала двете княжества на вашия остров ще се обединят на основата на любовта и единомислието – В погледа му Сомер прочете, че съпротивата му е безсмислена. А и в края на краищата, сделката не беше чак толкова неизгодна – щом като двамата князе успяха да се разберат и да действат заедно по време на чумата и дори известно време след епидемията, какво им пречеше да опитат отново. Може би с малко подбутване някоя от дъщерите на единия щеше да се задоми в дома на другия и това би сложило край на отколешните разпри между двата княжески рода. Бодна го чувства за вина при мисълта за младите, без които сделката може би щеше да се провали. Самият той никога не бе одобрявал идеята да се сключват бракове единствено по волята на родителите. При спомена за собствената му съпруга, избрана някога от Андраде, той се усмихна горчиво. Да става, каквото има да става, реши в себе си той. Случваше се дългът да премине в истинска привързаност, наследниците на двете княжества бяха добри момчета, а и повечето от дъщерите бяха хубавици, както бе казал Волог. Освен това, в кръвта на кирстките князе се предаваха и наследствените дарби на фаради – бабата на Шонед беше баба и на Волог, и ако досега в рода им нямаше изявен фаради, нищо чудно в бъдеще да се роди някой княз-слънцебегач. Роан се тревожеше от вероятността за раждането на друг княз-слънцебегач освен Пол. Но всичко си оставаше въпрос на бъдеще, а и докато умуват какво ще стане, никой не знаеше какво още щеше да измисли Андраде.

Мисълта за сина му върна Роан към последната и най-сериозната изненада, която бе подготвил за гостите си тази вечер. Испита истинска радост от обявяването на Валвис, Оствел и Тилал за господари на

имения. Така подготвяше бъдещето на своя син; забавляваше се и по време на изкусно подготвената сцена между Волог и Сомер. А по всичко личеше, че тя бе доставила огромно удоволствие и на останалите князе. Настъпи моментът за последната част на представлението. Погледна замислено към Андраде. Тя се беше облегла удобно назад и по лицето ѝ бе изписано огромно удоволствие от предоставените ѝ възможности за развлечения. Самата тя не успя да прочете нищо в погледа му, затова пък Шонед безпогрешно отгатна мислите му, изправи се до него и взе ръката му в своята. Залата притихна, очевидно гостите бяха смутени от нарушаването на етикета. Само на князете беше позволено да стоят прави, беше недопустимо едновременно с тях да стои още някой.

– Има още едно княжество, останало без владетел – привидно равнодушният тон на Роан изразяваше вълненията на всички в страната, но през последните пет дни никой не посмя да ги изкаже на глас, поне в негово присъствие. – Върховният княз не остави син, който да го наследи след смъртта му. Дъщерите му се отказаха от всички права над престола от свое име и от името на бъдещите си деца. Рьолстра започна тази война в грубо нарушение на законите, но в крайна сметка ние победихме, при това с неоченимата помощ на техни високородия князете на Сир и Дорвал. – Той помълча и обгърна с поглед залата, сякаш искаше да запомни завинаги лицата на онези, които му бяха отказали подкрепата си. – По правото на победителя предявяваме претенциите си към Княжески предел с всичките му земи, имения, титли, стопанство и богатства. Предявяваме тези претенции не заради нас самите, а в името на любимия ни син – княз Пол. Ще благоволят ли ваши високородия да го приемат като наследник на княжеството?

Едва ли имаха избор и въпреки това Роан се изненада от едностранното им съгласие с предложението. Може би се страхуваха от княза на Пустинята много повече, отколкото им това, което Чей, Тобин, Лийн и Дави им повтаряха вече пети ден – Роан беше единствената надежда за всички.

– Благодаря ви, ваши високородия – продължи той. Усети лекия натиск на пръстите на жена си в ръката си. Тя знаеше какво предстои. Следващият ход трябваше да бъде направен по нейно внушение. От начало Чей, Тобин и Оствел бяха потресени, но след като размислиха, не можеха да отрекат разумността на предложението ѝ. Наплашените васали на Княжески предел не можеха да бъдат управлявани като васалите на Пустинята – беше рано за това. Пол все още беше бебе. А и не се

очертаваше никой друг, който да управлява Княжески предел по-добре от Роан.

– Ще минат много години, докато синът ни порасне и поеме върху себе си отговорността за управлението на княжеството. Затова решихме да назначим негов наместник, който ще поеме всички правомощия на пълноправен владетел, докато синът ни навърши необходимата възраст.

Погледите на мнозина се отпавиха към Чей, други – към Мааркен, въпреки че беше още много млад. Роан не можеше да се начуди на тяхната заслепеност. Не се досещаше дори Андраде, която се бе привела напред от напрежение и беглият му поглед зърна само кичур от сребристите ѝ коси. Продължаваше да не разбира, макар че гледаше право в единствения възможен наместник на бъдещия владетел, който седеше със скръстени в скута ръце, встрани от чуждите погледи, и очакваше като всички останали да чуе решението на Роан.

– За наместник на Княжески предел обявяваме нейно високородие княгиня Пандсала, фаради с три пръстена.

Всички ахнаха, а миг по-късно избухна страхотна шумотевица.

Пандсала се изправи и пристъпи невъзмутимо към масата на подиума. Сестрите ѝ бяха онемели от изненада. Изключение правеше може би само кипящата от гняв Киеле, а също и Хиана, която скочи и се втурна навън.

След малко вълнението на гостите се поуталожиха. Пандсала застана пред Роан – стройна и тънка, съвършено спокойна, облечена в невзрачна рокля от кафява коприна. Шонед ѝ подари пръстен, инкрустиран с топаза на Пустинята и аметиста от сабията на Рьолстра. Същият пръстен щеше да носи един ден и Пол като владетел на двете княжества. Роан взе здраво стиснатите ѝ ръце между дланите си, а Шонед постави изящните си пръсти върху ръцете на двамата.

Пандсала вдигна поглед към лицата им и по устните ѝ плъзна едва доловима, невесела усмивка.

– Аз принудих Андраде да напусне Кулата на Богинята, следях всеки ход на баща си и ви предупреждавах за намеренията му, насочих войската му в погрешна посока и помогнах на Шонед да задържи нишките от звездна светлина. Рискувах всичко заради вас и въпреки това знам, че не ми вярвате.

– Но те разбираме, Пандсала – отговори тихо Шонед, а Роан си помисли: „Разбираме омразата ти, която хранеше към баща си и към Ианте. Затова никога няма да научиш тайната за раждането на Пол – никога.“ – Докоснах се до твоите цветове, и вече знам, че си фаради.

– И това ще помогне ли да спечели доверието ви? – процеди гневно Андраде.

– Трябва да помогне, нали, господарке? – Пандсала посрещна спокойно погледа на първожрицата. После извиси глас, за да я чуят всички в залата: – В името на моята майка – княгинята-слънцебегачка Лаланте, в името на моите пръстени на фаради, в името на всичко, в което вярвам, и дори в собствения си живот, се заклевам да браня и съхранявам мира и благоденствието на Княжески предел до деня, в който княз Пол поеме управлението като пълноправен владетел.

Над залата отекна гласът на Андраде – ледено студен и заплашителен като оголен меч.

– В името на пръстените, които ти дадох, заявявам, че ако изневериш на оказаното ти доверие, ще се изгубиш в света на сенките, благодарение на собствените ми умения като господарка на Кулата на Богинята.

– Самата ти я избра някога, господарке – напомни й Роан и тихо добави: – Ако не можеш да я приемеш, трябва поне да се примириш със собствения си избор.

– Не забравяй това, което ти казах – гласеше единствено отговорът на първожрицата, отправен със заплашителен тон към Пандсала.

Княгинята пристъпи към масата на подиума и застана до потресения Уривал. Слугата побърза да ѝ поднесе стол и една от златните чашки, отредени за князете. Докато ѝ наливаше виното, в залата цареше пълна тишина.

Първи вдигна чашата си Лийн и думите му прозвучаха в тон с всеобщото настроение.

– Да пием за княгиня Пандсала!

В отговор се разнесоха одобрителни възгласи, всички отпиха от виното. Най-после всичко свърши.

Роан взе златната чашка от Шонед, която вече бе отпила, изпи я до дъно и я остави на масата. Забеляза, че ръката му леко трепери и внезапно усети страшна умора. Искаше всички да си тръгнат, за да се прибере в покоите си заедно с жена си и сина си и да не се покаже оттам дни наред. Но трябваше да свърши още нещо и едва устоя на порива си да викне на Андраде, за да я накара да побърза.

Най-после първожрицата стана и се изправи в средата на Голямата зала. След нея тръгна Уривал, последван от Шонед и Роан, хванати за ръце. Князът усети как Огънят на Шонед плъзва в собствената му кръв, прелива му от своята сила, за да издържи ритуала на жената, заради

която беше тук, и която сега го гледаше със студени непрощаващи очи заради стореното от него.

Всички се изправиха на крака, застинали в напрегнато очакване. Първожрицата вдигна ръце. Ръкавите ѝ се свлякоха надолу и разкриха пръстените и гривните, които грейнаха с блясък на злато, сребро и скъпоценни камъни. До нея застана Уривал със златна купа в ръце, пълна с вода. Роан и Шонед се изправиха с лице към първожрицата и с гръб към прозорците, залети в бледата умиротворяваща светлина на лунното сияние.

– Ще ги приемете ли за Върховен княз и Върховна княгиня? – попита високо Андраде.

Един по един князете и господарите кимаха утвърдително и даваха съгласието си. В гласовете на неколцина прозвуча неохота и Роан едва се въздържа да не вдигне огорчено рамене. Удовлетворението и дори искрената радост в гласовете на мнозина не облекчиха болката му, когато срещна погледа на Андраде. „Ти ми заповяда да дойда тук. Те нямат никакъв избор, и може би така е по-добре. Но след мен ще дойде синът ми – княз и слънцебегач, както ти искаше. И макар че те разбирам, никога няма да ти простя за мъката, която ти причини. Никога...“

Пръстите му стискаха несъзнателно ръката на Шонед и той погледна бегло към гордия профил на спокойното ѝ лице, зърна белега от Огъня ѝ с форма на полумесец върху бузата... Жена му отказваше да го прикрива с помади, приемаше го като огнен жиг на честта и разкаянието. Белегът щеше да остане завинаги, дясното му рамо нямаше да заздравее напълно, а Тобин щеше да продължи да накуцва, но щяха да свикнат с това, а Андраде трябваше да заживее с мисълта, че Пандсала е наместница на бъдещия владетел в Княжески предел.

А Роан трябваше да свикне с мисълта за собствената си власт.

Андраде пое купата от драконово злато и я вдигна високо, като я придържаше само с върховете на тънките си пръсти – хищни нокти, впити в скъпоценен метал. Купата трепна и засия. През отворените прозорци нахлу силен повей на вятъра, който изгаси повечето лампи и разлюля коприната с изображението на новия символ зад високата маса.

– В името на Земята, която ни люлее в прегръдките си, и от която е направена тази купа, в името на Водата, която ни дава живот, в името на Огъня, който осветява нашия път, и в името на Въздуха, който е нашият дъх... – Тя вдигна купата над сведените глави на княза и княгинята. – В името на всички, които живеят по тези земи, аз задължавам този мъж и тази жена да използват дарбите си само за добри дела, да живеят според

закона и правото, да се стремят към мъдри решения, да съхранят скромността си и във върховните мигове на своето величие! Не воювайте за лична облага. Закриляйте земите и хората, които живеят в тях, обичайте ги така, както се обичате помежду си. Ще направите ли всичко това?

– Ще го направим – отговориха двамата.

Първожрицата подаде купата на Роан, който отпи от водата и я подаде на Шонед. Княгинята пи и задържа купата в ръцете си, докато Андраде продължи с думите на тържествения обет.

– В името на Богинята и Бащата на Бурите ви обявявам за Върховен княз и Върховна княгиня!

Първожрицата посегна към купата, но князът и княгинята вече се бяха разбрали за нарушаването на ритуала. Шонед я остави върху синьозелените плочи на пода. Беше останала малко вода, над нея се изви глътка Въздух, а по ръба затанцуваха пламъци на слънцебегачески Огън. С крайчеца на окоото си Роан забеляза как се навъси Андраде и отново се взря в жена си, която протегна длани над купата. Смарагдът върху единствения пръстен, който щеше да носи до края на дните си, грейна в ярка светлина, избълва зелени пламъци в притъмнялата зала и в косите на Шонед проблесна огнено-златисто сияние.

Купата се подпали.

Роан извиси глас в мъртвата тишина.

– Чуйте първия от новите закони. Вече никой никога няма да убива дракони – по време на лов, заради собствената си кръвожадност или повредено имущество. Убиването на дракони се забранява! Който наруши закона, ще бъде лишен от половината си имущество като възмездие за нанесената загуба. Мечът, насочен срещу дракон, ще се смята за вдигнат срещу нас.

Знаеше, че ще бъдат потресени от думите му, но това не го интересуваше. Придобитите по силата на този закон средства ще бъдат изразходвани в полза на хората по тези земи. Дори и те да не разбираха това, нежеланието им да разберат нямаше значение.

Докато говореше, съдът от драконово злато просъска и водата в него закипя. Над купата изригнаха високи пламъци и в огнените им езици се очертаха смътните форми на видение. Оранжеви, жълти и ослепително сребристи нюанси се гърчеха и преливаха един в друг, докато цветовете грейнаха във формата на величествен дракон, висок до тавана. Крилата му пламтяха, от дългите хищни нокти бликаше Огън, ослепителни лъчи искряха от очите му, които преливаха в зелено и синьо. Огненото видение отметна глава и стрелна език към тавана, размахва блестящите

си крила, скочи и полетя над залата, устремено към символа върху стената. И изведнъж изчезна, сякаш се с чистите стилизирани линии на коронования дракон с пръстен на фаради, върху който блестеше огромен смарагд.

Роан така и не разбра откъде се разнесоха първите възгласи, но миг по-късно Голямата зала есна и потрепери от могъщи викове – Азхай, Азхай...

Азхай – принцът на драконите.

* * *

Шонед се настани удобно между меките възглавници, развърза панделките на нощната си роба и се усмихна, когато Роан положи нежно сина им върху гърдите ѝ. Приседна до тях и погали леко златистите коси на детето.

– Андраде май няма да се съвземе скоро, след като ти ѝ обърка церемонията – каза кротко той.

– Церемонията беше не нейна, а наша. Тя не ни е извоювала княжеството, нито ни е дала сина.

Той споделяше недоволството, което все още тлееше в душата на Шонед.

– А и не виждам за какво толкова може да се ядосва. В края на краищата, ние с теб ще отгледаме такъв княз, какъвто искаше тя.

– Роан... – Шонед се поколеба и той я погали насърчително по рамото. – Ако аз бях носила Пол в утробата си и го бях родила, тогава той щеше донякъде да принадлежи и на Андраде. Но сега той е само наш, разбираш ли? Всичко, което направихме досега, беше за нас самите, не за да създадем княз-фаради за Андраде.

Той кимна, защото за Шонед това беше самата истина. Но истина беше и това, че правеха всичко в името на едно бъдеще, което Пол щеше да създаде като княз и родоначалник на князе от нов тип.

Всичко, което направиха... Роан се бе впуснал в разгара на битката и бе убил всеки варварин, който дръзнеше да се приближи до мечта му. Каква ирония – Роан винаги бе смятал, че действа според законите, и бе разчитал на тях, за да въдвори траен мир в страната. И бе убивал по силата на закона. Подобно оправдание звучеше убедително и ясно, но то не обясняваше дивата радост, с която изтръгваше окървавения си меч от нечие тяло, нито насладата, която изпита след забиването на ножа в гърлото на Рьолстра.

Беше насиллил жена – като дивак. Подмамен, излъган, натъпкан с

дрога, прелъстен, но не и когато облада Ианте за втори път. Искаше да вярва, че Ианте е заченала сина му първия път, когато Роан мислеше, че се люби с Шонед. Много би искал да вярва, че е станало точно така. Но не можеше да бъде сигурен, а липсата на увереност не го оправдаваше, че бе оставил Шонед сама да се пребори за сина им. Тогава всички обстоятелства се бяха обърнали срещу него – продължителната война, преждевременното раждане, но дори и те не го оневиняваха за това, че не уби Ианте още първия път. Трябваше да я убие, но не го направи. Всеки княз-варварин искаше да има син, когото да остави на трона след смъртта си.

Извоюва властта си със силата на собствения си меч и използва тази власт, за да стане Върховен княз и да вземе онова, което някога бе принадлежало на Рьолстра, да постави на стратегически постове свои хора и да наложи собствената си воля над всички – и всичко това бе сторил според закона, приет от останалите князе. Нима Роан беше по-добър владетел от Рьолстра? С какво право бе извършил всичко, сторено досега от него, с какво право бе стоварил върху Шонед, Чей, Тобин, Оствел и другите тегобата на онова, което извършиха заради него?

Още като дете си бе задавал мъчителните въпроси кое е добро и кое зло, опитваше се да се придържа само към доброто и да направи всичко възможно, за да стане животът на хората по-лек, спокоен и съзидателен. Искаше хората да мечтаят и да се стремят към осъществяването на мечтите си в един свят, където не властват смъртта, измамата и враждата. Искаше да изучи всичко, което смяташе за добро, и бе извърнал лице от злото – не само в света около себе си, но и в собствената си душа. Беше се зарекъл, че след като стане княз, ще направи всичко за премахването на причините, които караха хората от старовечни времена да воюват и смяташе, че ще постигне това единствено с правото на закона.

Но през последната година на война се нагледа на толкова мъка и кръв, че миналото сякаш оживя в душата му, събудена за древните дивашки инстинкти да убива и сее насилие, които бяха властвали в света от древни времена. В душата му бе стаено всичко, което превръщаше човека в дивак и в един миг бе бликнало навън в дела и думи, които сега го караха да изгаря от срам. Вече нямаше илюзии по отношение на себе си и беше достатъчен честен да си го признае.

Роан се бе вгледал дълбоко в душата си и бе открил, че е готов да настрои един владетел срещу друг и да изпита от това наслада, не помалка от тази на Рьолстра; беше прозрял хитроумните кроежи на Ианте в стремежа ѝ към власт, проникна в инстинктите на Зеава към победа на

всяка цена, дори в неудържимия порив на баща си да премери сили с драконите, макар че вече знаеше от какво значение за Пустинята са нейните прекрасни синове.

Но беше ли успял да проникне до всичкото зло, което таеше в душата си? Роан много се съмняваше в това, защото нищо от стореното дотук не бе подплатено с огромната власт на сегашното му положение.

Единствено Шонед знаеше за дълбокото му презрение към князете и господарите, които малодушно му бяха гласували правото на толкова могъща власт. Бяха хора, готови да се прекланят пред него така, както бяха коленичили пред Рьолстра, без дори да разбират същността на такава власт. Само Лийн, Дави, Чей, които познаваха Роан като човек, се досещаха какво означава за него властта на Върховния княз. Роан щеше да прибегне до нея, за да въведе нови закони, да не гневи с делата си Богинята и когато легне на стария си одър, да е спокоен, че никой не живее според старите закони на злото. Чей казваше, че Роан е единствената възможност на всички за по-добър живот, но князът на Пустинята знаеше, че бремето на отговорността ще се стовари единствено върху собствените му рамене. Властта щеше да погуби само неговите мечти и да съсипе само неговото сърце.

Но никога не биваше да забравя какъв е бил доскоро. Беше проникнал дълбоко в душата си и бе открил извечните врагове на света, който искаше да изгради – познаваше ги и не се боеше от тях. Страхуваше се само от властта. Тя беше изцяло негова, всички я повериха в ръцете му, и въпреки това Роан знаеше, че може да се превърне в негов враг, много по-силен и по-страшен от стаения в душата му варварин. Осмели се да поеме в ръцете си тази власт единствено заради своя син, но се страхуваше, че като княз и фаради Пол ще трябва да води още по-безмилостен двубой с нея.

Князът гледаше безмълвно лицата на жена си и сина си и се питаше как стана така, че детето успя да превземе сърцето му толкова скоро. След завръщането им в Цитаделата Роан изживя тежки моменти, беше склонен да наскърбява преднамерено Шонед, сякаш задълбаването в раната ѝ щеше да отмие вината му и да облекчи собствената му болка. Беше време, когато и тя искаше да го нарани по същата причина. Но детето беше вече при тях, и малко по малко, дори и най-дребните неща, свързани с него, започнаха да стесняват бездната между Роан и Шонед. Понякога Пол впиваше в баща си огромните си сини очи и на Роан му се струваше, че погледът им прониква до дъното на душата му. Князът не бе искал да признае за свой сина, който не бе роден от Шонед, но

като че ли сините очи на Пол заявяваха пред целия свят, че Роан е баща му. През първите тежки дни след завръщането им в Цитаделата и Роан се върнаха един към друг единствено заради любовта си към детето и в тази любов отново припламна искрата на стария Огън.

Роан погали плахо светлия мъх по главата на детето и се усмихна, когато Пол размърда телце, за да се сгуши по-плътнo до гърдите на Шонед. Нека тя вярва, че извършиха всичко заради себе си, но Роан знаеше, че се бе ръководил единствено от желанието да има син. Дълго време си бе забранявал да мисли за нещо, което му бе известно много отдавна, и си спомни за него едва под сребристия купол, когато в опита си да го унизи Рьолстра спомена за сина му и сбърка. Точно това вдъхна в Роан прилив на неимоверна сила и в крайна сметка доведе до гибелта на Върховния княз. Роан предполагаше, че поради невъзможността на Шонед да роди преднамерено се бе опитал да забрави за древния инстинкт за продължаване на рода. Нямаше смисъл да иска нещо, което бе непостижимо. Но там, сред сиянието на сребристия купол, паднал на колене пред неизбежната смърт, Роан внезапно разбра, че през целия си живот е правел всичко в името на своето дете. Върху сина му нямаше да тегне бремето на минали вини, а Роан и Шонед щяха да му предоставят най-прекрасното бъдеще, за което бяха мечтали. Нима животът би имал смисъл, ако светът, в който бе роден, не можеше да стане по-добър?

– Мисля, че засега дракончето си свърши работата – прошепна Шонед. – Искаш ли да го подържиш?

Той пое внимателно детето от ръцете ѝ. Пол примига сънливо, сините му очи погледнаха за миг към бащата му и изведнъж гръмко се оригна. Роан се усмихна щастливо.

– Май не е особено впечатлен от честта, която му оказвам.

Шонед се засмя тихо и завърза панделките на нощницата си.

– И без това напоследък ти се събраха доста поклони и възхвали, а в семейството си няма смисъл да очакваш такива неща.

– Не знам дали ще ми повярваш, но трябва да ти кажа, че изпитвам огромно облекчение.

– Разбира се, че ти вярвам. И аз очаквам с нетърпение всичките тези високородия да се махнат от тук, за да си отдъхнем най-после.

– Скоро си тръгват. Но нищо вече няма да бъде както преди – припомни ѝ тихо той.

– Зная. Промениха се много неща, и най-вече ние. – Тя приглади назад разпилените къдрици и върху челото ѝ се показа лека вдлъбнатина, останала от сребърната диадема. – Разбирам какво се случи, но да

разбираш не означава да простиш.

– Струва ми се, че не ме интересува кой знае колко дали Андраде ще ни прости.

– И мен – призна си Шонед. – Обичам те, и любовта ми е много по-силна от всички обети на фаради. Отначало това много ме плашеше и все още се страхувам от него. Но според мен Пол е този, който ще трябва да прости на всички ни.

Отнесоха детето в другата стая, където бавачката ги чакаше сред меката светлина на лампата. Люлката с изящни дърворезби беше подарък от Тобин и Чей за новата година.

Над едната ѝ половина се издигаше малък купол от бледозелена коприна, чиито гънки се събираха в лапите на добродушно ухилен дракон с очи от червени рубини, разтворил покровителствено украсените си с дърворезба криле от двете страни на люлката. Роан и Шонед изчакаха детето да заспи и се върнаха в стаята си.

Тя седна на леглото и се зае да разресва косата си. Роан легна и се загледа в жена си. Пламъците на свещите обливаха в мека светлина изящните линии на раменете и ръцете ѝ, в огнените ѝ коси припламваха златисти отблясъци. Вече бе свикнал с гледката на единствения пръстен върху ръцете ѝ. Андраде ѝ беше предложила да възстанови изчезналите пръстени, но Шонед отказа. С това направиха първата обща крачка към сдобряването си, макар че отказът на Шонед всъщност се свеждаше до намерението ѝ да си остане слънцобегачка, но да не бъде подвластна на решения, взети в Кулата на Богинята.

– Говорехме си с Лийн онзи ден – каза замислено Роан, – и аз му споменах, че намерението на Андраде е да обедини силите на княз и фаради в могъществото на ново люпило, но той каза, че тя по-скоро очаква да слеем тези сили в могъществото на любовта. Не смяташ ли, че това ни прави опасни?

– По-опасни от Рьолстра и Ианте?

– Много повече. Те черпеха сили от омразата. Представи си, че бяха победили, какво щеше да подхранва тогава жаждата им за мъст? Но нашата сила е в любовта и пред могъществото ѝ няма невъзможни неща. С любовта ни ще израсне и Пол, който ще има сили да се справи с всичко. Затова ти казвам, че силата на любовта е опасна.

– Ясно защо Андраде още ми се сърди – засмя се тя. Остави четката и се обърна към него усмихната. – Преди малко се оплака, че синът ти не цени честта да бъде прегръщан от княз. Сещам се за някой, който би оценил високо честта да се озове в прегръдките на Върховния княз,

нищо, че любовта може да ти се вижда опасна. Новоизлюпеното вече заспа, време е да разпалим отново Огъня.

– Той никога не е угасвал, княгиньо-фаради, и никога няма да угасне...

КРАЙ

© 1988 Мелани Роун
© 1998 Мина Цонева, превод от английски

Melanie Rawn
Dragon Prince, 1988

Сканиране и разпознаване: shanara
Редакция: Tsvetika, 2008

Издание:

Мърлин Пъбликейшънс, София, 1998
Редактор: Силвия Великова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9851>]